

Giới thiệu Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc

Tác giả Hắc Sắc Cẩm Dục vừa cho ra mắt siêu phẩm Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc, một câu chuyện huyền huyền online kể rằng hần chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân mất đi tự do, cùng tôn nghiêm địa vị.

Cảm giác đau đớn truyền đến từ vết thương khiến hần nghĩ rằng đây chính là địa ngục, khiến hần càng thêm tuyệt vọng về mọi thứ.

Hần chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mọi truyện sẽ như thế này.

Mất đi tự do, tôn nghiêm, địa vị, cùng thân nhân.

Thiết liên nặng nề trói buộc hai chân, mỗi bước đi đều bị thứ kim loại thô ráp kia ma sát đến da thịt bị hủy hoại.

Cảm giác đau đớn truyền đến từ vết thương đã thối rữa cũng dần mất đi, hần không biết bản thân còn có thể chống đỡ được bao lâu, ngay cả linh hồn dưới cái nắng gay gắt này tựa như cũng muốn tan rã ...

Ngẩng đầu lên thấy trời đất trước mắt tựa như luyện ngục, nam nhân vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đã sớm bị gió cát thổi đến nứt nẻ, chỉ cảm thấy càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

Thế nhưng hần không thể tuyệt vọng cũng không thể buông tay, hần phải tìm được cơ hội trốn khỏi nơi này, tìm được thê tử ngôn tình cùng nhi tử bị thất tán.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hần chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này.

Mất đi tự do, tôn nghiêm, địa vị, cùng thân nhân.

Thiết liên nặng nề trói buộc hai chân, mỗi bước đi đều bị thứ kim loại thô ráp kia ma sát đến da thịt bị hủy hoại.

Cảm giác đau đớn truyền đến từ vết thương đã thối rữa cũng dần mất đi, hần không biết bản thân còn có thể chống đỡ được bao lâu, ngay cả linh hồn dưới cái nắng gay gắt này tựa như cũng muốn tan rã ...

Ngẩng đầu lên thấy trời đất trước mắt tựa như luyện ngục, nam nhân vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đã sớm bị gió cát thổi đến nứt nẻ, chỉ cảm thấy càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

Thế nhưng hần không thể tuyệt vọng cũng không thể buông tay, hần phải tìm được cơ hội trốn khỏi nơi này, tìm được thê tử cùng nhi tử bị thất tán.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng thét chói tai kinh khủng, một nữ nhân niên kỷ còn trẻ bị hai quái vật thân người đầu thú kéo ra từ giữa đám người, thô bạo đẩy ngã xuống một bên đất trống mà thi bạo. Tiếp đó, tiếng thét chói tai rất nhanh liền biến thành tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế. Tình cảnh trước mắt nam nhân đã trông thấy nhiều lần, những quái vật này thường tìm mấy nữ tử còn trẻ trong đoàn nô lệ kéo ra, rồi luôn bạo một cách vô nhân đạo, sau đó liền xé xác nữ nhân ra ăn tươi nuốt sống.

Mỗi lần chứng kiến cảnh máu me ghê rợn này, đều khiến hần vừa cảm thấy chân thực lại vừa thấy hỗn loạn.

Hần rõ ràng không nên ở tại thế giới tựa như ác mộng này...

Nam nhân tên Ngạo Triết Thiên, ba mươi mốt tuổi, là tổng tài [hiểu nôm na là tổng giám đốc] của tập đoàn Trụ Đế, nắm giữ huyết mạch của kinh tế toàn cầu. Tại thế giới đây, không chuyện gì có thể khiến hần cúi đầu, cũng không có bất cứ kẻ nào dám bất kính với hần.

Bởi vì chính bản thân hần cũng quá thừa tàn khốc cùng khôn khéo, vậy nên hần nghiêm nhiên trở thành con ác mộng đối với mọi đối thủ cạnh tranh.

Nhưng hần tự nhận mình cũng không phải người lãnh khốc vô tình gì, chỉ là sự ôn nhu của hần chỉ dành cho thê tử cùng nhi tử.

Thế nhưng, một tai nạn ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra đã đẩy Ngao Triết Thiên đến thế giới lạ lẫm này, chiếc máy bay tư nhân chở gia đình hắn đột nhiên mất kiểm soát mà đâm vào vách núi bên cạnh, hắn rơi vào hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Khi tỉnh dậy, lại phát hiện ra mình đang ở một địa phương hoàn toàn xa lạ, xung quanh bốn phía là bình nguyên xơ xác đầu hiu, trên thân nam nhân vẫn là bộ âu phục cao cấp tối màu như lúc trước, chỉ là đã bị tà to rách nát mất rồi, nhưng tựa như có kỳ tích, thân thể cư nhiên lại chỉ bị vài vết thương nhẹ.

Thế nhưng Ngao Triết Thiên lại không tìm được thể tử và nhi tử của mình, trực giác nói cho hắn biết, bọn họ cũng đã tới thế giới này, và vẫn còn sống.

Hắn phải đi tìm bọn họ.

Bởi vì đó là nguồn sinh lực duy nhất của hắn, vô luận là ở bất cứ thế giới nào.

Đi tròn hai ngày trời, vào một buổi sáng sớm, khi mà thân thể đã dần tới cực hạn, Ngao Triết Thiên mới mơ hồ nhìn thấy một thôn trang, mang đậm phong cách cổ xưa trù tính. Lê cước bộ nặng nề tiến vào, hắn nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa màu vàng đất của một nhà trong thôn.

Nam nhân cần nước cùng với đồ ăn.

Cánh cửa mở ra, một lão nhân dáng người thấp bé với mái tóc rối bù màu rậm đang mơ mơ hồ hồ dụi con mắt xuất hiện, nhìn qua thấy rõ là còn chưa tỉnh ngủ, nhưng lão vừa nhìn thấy Ngao Triết Thiên thì ngay lập tức hai mắt mở to, chỉ vào hắn lớn tiếng ồn ào nói cái gì đó không rõ ràng, nhưng thoát nhìn phi thường hưng phấn. Ngay sau đó lão nhân thân thủ xuất tới thật nhanh muốn chụp lấy Ngao Triết Thiên.

Ngao Triết Thiên theo bản năng mách bảo, trực giác thấy không ổn, lập tức xoay người vội vàng bỏ chạy.

Lão đầu liền cầm lấy cây côn chạy đuổi theo hắn.

Mấy thôn dân sống xung quanh nghe được động tĩnh khác thường liền mở cửa ra xem, có mấy người thanh niên trẻ tuổi cường tráng thấy cảnh tượng trước mắt, tựa như thấy tiền, lập tức xắn tay áo lên đuổi theo hắn.

Ngao Triết Thiên trốn chạy bạt mạng, vô pháp lý giải vì sao mấy người kia lại muốn bắt hắn cho bằng được.

May là làng tuy không lớn nhưng lại rắc rối phức tạp. Thế nhưng thể lực cạn kiệt lại không cho phép hắn chạy xa, chỉ có thể ẩn nấp trong một thân cây. Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ dần, Ngao Triết Thiên thở phào nhẹ nhõm một cái, nhưng từ tận đáy lòng lại không thể áp chế được nỗi niềm lo lắng dâng lên.

Lúc trước đi trên đường, hắn cũng đã gặp rất nhiều loại động vật kỳ quái, hết thảy đều không thuộc về thế giới hồi trước của hắn, nay gặp những thôn dân này, hắn càng chắc chắn thêm về suy đoán của mình. Những người thôn dân kia thân người chỉ cao có khoảng một thước hai, nhưng lại phi thường cường tráng. Hơn nữa khuôn mặt lại có chút hao hao giống với thổ tính linh trong mấy thế giới kỳ huyền.

Thật là những sinh vật xấu xí...

Đột nhiên, một tiếng vang tuy nhỏ nhưng lại khiến hắn giật mình chú ý đến, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một lão phụ nhân mang khuôn mặt của một người phương Tây, nàng ngạc nhiên nhìn Ngao Triết Thiên, nhưng rất nhanh sau đó ôn nhu nói: “Ồ, người thanh niên, không cần phải căng thẳng như vậy, ta không có ác ý gì.”

“...” Tuy trên khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn đã sớm âm thầm quyết định, hoặc là phải đẩy ngã lão phụ nhân này xuống, hoặc là chạy trốn.

“Những người đó truy đuổi ngươi đúng không?” Động tác của lão phụ nhân có phần lúng túng, một bên vừa trì hoãn vừa căng thẳng nhìn dao dắc xung quanh, một bên thấp giọng nói với người nam nhân tóc đen rất có khí chất trước mắt: “Nếu ngươi không muốn bị bắt được, thì trốn vào nhà ta đi.” Khuôn mặt nàng thoát nhìn rất ôn hậu từ ái, thanh âm ôn hòa, khiến nam nhân cũng trút xuống vài phần cảnh giác, nhưng vẫn thận trọng không đi vào cùng nàng.

Ngao Triết Thiên thấy nàng cùng với mấy người kia không giống nhau, giống với một con người bình thường hơn, chỉ là không hay nàng cùng với mấy gã thổ tính linh kia có quan hệ gì?

Tựa hồ nhìn ra tia nghi hoặc trong ánh mắt nam nhân, phụ nhân nở nụ cười, vừa đi vào trong nhà vừa nói: “Ha ha, ta cùng với trưởng thôn quan hệ cũng không tệ.”

Trên gương mặt vẫn giữ nụ cười như vậy, nàng quay đầu nhìn Ngao Triết Thiên một chút: “Hài tử, ta nghĩ là ngươi cần chút đồ ăn, nếu như không ngại, trong nhà ta có bát cháo thịt vừa mới nấu xong, hẳn còn nóng—”

Nam nhân vẫn hồ hững như cũ.

Năm phút đồng hồ trôi qua, hắn đứng trước cửa gian nhà của nàng, một ngôi nhà gỗ tuy nhỏ nhưng lại ấm áp.

Cuối cùng vẫn là hắn phải đầu hàng cái dạ dày của mình. Đối với một người mà hơn hai ngày nay đói bụng, ngay đến một giọt nước cũng không có để mà uống, thì đồ ăn lúc này thật đúng là mê hoặc không thể nào chống cự lại được.

Mà thứ mê hoặc này, lại khiến hần buông lỏng hết cảnh giác của mình, không hay biết đằng sau lưng, từ lúc nào đã có một người có vô thanh vô tức tiếp cận, một gậy đập vào đầu liền khiến hần ngã xuống bất tỉnh. Trước khi rơi vào hôn mê, ngoài người nam nhân trung niên đã đánh ngã mình, hần còn nhìn thấy diện mạo người phụ nhân kia trong nháy mắt trở nên giáo trá ác tâm, cũng mơ hồ nghe được giọng nàng nói: “Ha ha, nhìn xem, ta bắt được hai mươi tiền đồng rồi.”

Tại thế giới này, nô lệ có giá hai mươi một tiền đồng, mà Ngao Triết Thiên, bất hạnh thay là hần lại trông rất giống một tên nô lệ.

Trong con mê man, Ngao Triết Thiên nghĩ mình có lẽ bị điên mất rồi, cứ nhiên lại tin tưởng lão phụ nhân, mặc dù hơn phần nửa là vì đồ ăn, nhưng một phần cũng bởi phụ nhân kia gọi hần nhớ đến nẫu thân đã mất của thê tử hần, là người đã cứu hần ra khỏi bùn lầy tuyệt vọng khi xưa.

Khi tỉnh lại, hần phát hiện mình đã trở thành một tên nô lệ hèn mạt.

Mất đi tự do, tôn nghiêm, địa vị.

Hai tháng trôi đi, qua những sự tình xảy ra xung quanh mà mình chứng kiến, Ngao Triết Thiên nhận thức được rất rõ ràng, đây là một xã hội phân hóa giai cấp cực kỳ khắc nghiệt, mà trùng hợp thay, nô lệ lại là tầng lớp thấp kém hèn mọn nhất, giá trị bản thân hần e là so với một con chuột sống nơi cống rãnh bẩn thỉu cũng không bằng.

Mà nguyên nhân của hết thảy việc này lại thật nực cười.

Chỉ vì hần hắc phát hắc đồng [tóc đen mắt đen], ngay cả làn da vốn sáng màu, qua hai tháng phơi dưới ánh nắng gay gắt cũng trở nên thô ráp sạm đen lại, hơn nữa mỗi ngày còn phải vận chuyển bùn đất, không được tắm gội sen, hiện tại hần so với người da đen cũng không mấy khác biệt là bao.

Mà đem ra so sánh với mấy người nô lệ khác, địa vị của Ngao Triết Thiên xem chừng có phần thấp hèn hơn, bởi vì những người khác lớn lên đều là tóc màu tro đen, còn Ngao Triết Thiên thì lại giống như bóng đêm sâu bất tận, thuần một màu đen gần như không bị pha tạp. Chính là ngay cả tại Trung Quốc thế kỉ hai mươi mốt này, màu đen thuần túy của con người hần cũng là thuộc dạng hiếm gặp.

Trong thế giới này, các cấp bậc tôn ti đều phân chia rõ ràng dựa vào tiêu chí bạch, ngân, kim, hồng, hoàng, hạt, hôi và hắc. Bạch sắc là cấp bậc cao nhất, tượng trưng cho sự bảo hộ của Quang Minh thần, tượng trưng cho cao quý cùng vinh quang tối thượng. Hắc sắc là cấp bậc hạ đẳng thấp kém nhất, tượng trưng cho tội ác cùng nhơ bẩn, bị người đời khinh bỉ, phỉ nhổ.

Vậy nên trong đám người nô lệ này, Ngao Triết Thiên bị phân vào loại thấp hèn nhất, là người mà bất cứ kẻ nào cũng đều có thể khi dễ, cũng có vài lần hần bị mấy nam nhân bao vây tấn công, tuy rằng trong lúc loạn đã hần bị thương không ít, nhưng đồng thời cũng khiến mấy gã kia phải trả giá lớn. Cũng là nhờ ở thế kỷ hai mươi mốt, Ngao Triết Thiên đã học không thủ đạo, nhu đạo để phòng thân, mà những thứ này đối với đám nô lệ mà nói lại là những phương pháp công kích kỳ dị, bằng không thì sợ là hần đã chẳng sống được đến lúc này.

Thế nhưng tình hình trước mắt lại không mấy lạc quan, thân thể hần đang dần không chống cự lại nổi nữa.

Đôi mày kiếm chau lại, sắc mặt nam nhân có phần tái nhợt, hần sờ sờ tới ***g ngực đau buốt, hôm qua bị đá vào nơi này, đau muốn chặt đứt hết xương cốt vậy... Sáng hôm nay còn ói ra không ít máu đen.

Cũng may thời gian qua, đám nô lệ tìm Ngao Triết Thiên khiêu khích cũng đều lãnh không ít mấy vết thương nặng, nên gần đây đám người trêu chọc hần cũng giảm đi nhiều.

Dù ở bất cứ nơi nào thì quy luật vẫn như cũ, mạnh sống yếu chết.

Nơi hiện tại Ngao Triết Thiên đang ở giống như một mảnh đất hoang tàn bị thế giới vứt bỏ, phóng tầm mắt nhìn ra xa cũng chỉ thấy một đường chân trời mênh mông. Hằng ngày, đám nô lệ phải liên tục đào bới đất cát có thể sử dụng được từ đất hoang, sau đó vận chuyển đến một sân bãi gia công, tại đây sẽ có chuyên gia gia công điêu khắc, chế tác thành kiến trúc hoặc dùng cho quân sự.

Ở đây chỉ có nước bẩn cùng với đồ ăn bốc mùi buồn nôn, hoàn cảnh ác liệt khiến rất nhiều người vì không chống đỡ được mà ngã từ trên công trường cao xuống, mà chờ đợi bọn hần ở nơi đây thì chỉ có cái chết, bởi lẽ chẳng ai tha thiết gì một gã nô lệ đã không còn giá trị lao động. Mỗi ngày ở đây đều có hàng ngàn hàng vạn nô lệ tử vong, nhưng sẽ rất nhanh có người mới bổ sung vào, mạng người tựa như mấy thứ rác rưởi chẳng đáng một xu, cứ mặc sức mà chà đạp.

Trên bầu trời u ám lại có mấy con ma thú bay lượn lơ lửng, đã có rất nhiều người sau bao nỗ lực chống đỡ, cuối cùng vẫn về với con ác mộng khủng khiếp. Bởi Ngao Triết Thiên đã từng vài lần tận mắt trông thấy mấy người vì bất cẩn mà ngã xuống, liền bị mấy con phi cầm [là từ dùng chung cho loài chim bay] với hàm răng sắc nhọn xé xác thành từng mảnh mà vô pháp phản kháng.

Hần thậm chí còn nghĩ là có những người cố tình làm như vậy, tình cảnh ác nghiệt khiến đám nô lệ bị lợi dụng cảm thấy thống khổ chỉ muốn tìm đến cái chết, lại nghĩ cái gã nào đấy thao túng hết thảy mọi việc ở đây, không phải là phi thường chán ghét màu đen đi...

Đột nhiên, một tia nhìn sắc bén khiến hết thảy mấy kẻ khác đều phải rợn mình phát lạnh bao trùm lên hần, hần theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn.

Là một ma vật gần giống với dạng thân người đầu thú, nhưng so với mấy quái thú tầm thường trông giữ đám nô lệ lại có điểm bất đồng, cái đầu của nó

không giống như đầu của loài thần lân, mà gần giống với đầu của một con bạch lang, dưới ánh nắng chói chang, bộ lông dài mà vàng óng của nó thực nhưc mắt. Mà chính là lúc này đây, cặp mắt đỏ như máu của nó lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên, cái cảm giác như bị xé nát xương thịt ra nhìn sâu vào nội tâm.

Khi mà hần còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể kim sắc thon dài kia trong nháy mắt liền biến mất rồi đột ngột nhảy đến trước mặt hần, tốc độ khiến người khác phải giật mình

Ma vật đứng trước mặt Ngao Triết Thiên, đưa lưng về phía ánh dương quang, áp lực cực lớn khiến hần hít thở có chút không thông, nhất là khi nhìn thấy song đồng huyết hồng của ma vật kia lóe lên thứ u quang khiến hần rợn người. Hần theo bản năng mà muốn lùi về phía sau, hi vọng có thể giãn được khoảng cách đủ lớn để bản thân có thể phản kích kịp lúc, nhưng tốc độ của đối phương lại quá nhanh, trực tiếp chế trụ cổ tay rồi kéo hần vào lòng.

Ngao Triết Thiên có loại ảo giác như bị phỏng bởi nhiệt độ cực nóng trên cơ thể của nó.

Thân thể nam tính màu mật ong bị đè xuống một cách hung hãn trên mặt đất, song nhãn huyết sắc của ma vật mang theo một tầng sắc đục không hề che dấu khiến nam nhân ý thức tình cảnh mình đang phải đối mặt. Trong nháy mắt hần bị bao phủ lên đầy khuất phục, liệu mình gãy gập, muốn lập tức đem người trên thân đá văng ra, thế nhưng hành động này hiển nhiên chẳng những không có tác dụng gì, ngược lại còn chọc giận đối phương.

Ba! Ba! Ba!

Mấy cái bạt tai liên tiếp khiến hần đầu óc choáng váng hoa mắt, ma vật nhanh chóng xé mở y phục của người dưới thân ra, cúi đầu xuống, vừa liếm vừa day cán cái cổ cùng thân thể đang nóng dần lên của hần, tựa như đang thưởng thức một mỹ vị. Thân thể nam tính bị áp chế xuống, vô pháp phản kháng lại đôi bàn tay to thô ráp đang tùy ý vuốt ve, bắt đầu từ khuôn ngực rộng mở, rồi lướt dần xuống thắt lưng vì phải lao động trường kỳ mà càng thêm dẻo dai săn chắc, sau đó len vào giữa hai bên chân thon dài mà tìm kiếm.

“Dừng tay... Ồ...” Ngao Triết Thiên muốn rống lên, nhưng lại bất lực khi phát giác ra thanh âm của mình không thể bật ra được, chỉ có thể phát ra mấy tiếng nghẹn ngào, ngữ điệu bất ổn.

Hai chân thon dài bị chế trụ, thô bạo kéo sang hai bên, tư thế bị khuất phục đầy nhục nhã khiến Ngao Triết Thiên giận điên lên, ngừng gãy dựa lại, song nhãn sắc bén đột nhiên trở nên nhu thuận lại vô cùng thương cảm nhìn ma vật, mang theo một tia cầu xin khẩn hoàng. Ma vật tựa hồ cũng chú ý tới xúc cảm thay đổi quá nhanh chóng của hần, lực đạo áp chế trên thân thể nhất thời lơ lửng xuống, còn đưa tay khẽ vuốt lấy khuôn mặt hần như đang an ủi, song nhãn huyết hồng mang theo một ý ôn nhu không thể lý giải được, tuy nhiên một bên tay hần vẫn tham lam vuốt ve lấy thân hạ của thân thể nhu nhận.

Dường như chỉ chờ đến giờ khắc này, song nhãn Ngao Triết Thiên hiện lên một tia hàn lãnh sắc lạnh, bên tay cướp lấy phổi đao bên thân, hướng đến kẻ kia mà chém tới, ma vật lập tức nghiêng mình tránh né, song nhãn huyết sắc nhất thời trùng lớn đầy kinh nộ. Chớp lấy thời cơ, Ngao Triết Thiên cũng nhanh chóng bật người thối lui nhanh, rồi một mạch hướng thẳng đến gã thú nhân đầu thần lân tiến đến, có lẽ là không ngờ tới hần lại đưa lưng về phía mình mà tiến đánh chính diện, gã thú nhân đầu thần lân nhất thời không phòng bị, liền bị hần xoay người chém xuống một đao tuyệt mệnh, thân thủ mỗi thứ một nơi.

Nam nhân vị tiên huyết nhuộm đỏ cả thân thể, như Diêm La đoạt mệnh đứng giữa nơi đất trống, xung quanh hần đầu tiên là một mảnh tình mạch tuyệt đối, nhưng rất nhanh sau đó là tràng thanh âm rống lên đầy giận dữ của những gã thú nhân đầu thần lân khác, cường âm bạo liệt khiến đất trời cũng bị rung động. Xem ra khi đồng bọn bị sát hại thì bọn chúng sẽ cực kì phẫn nộ, nếu không phải là ma vật kia giương tay lên ngăn bọn chúng bạo động lại, thì nam nhân hội nghĩ có lẽ chưa đến mười giây thì hần đã bị xé xác đến mảnh vụn cũng không còn sót lại nữa.

Nhưng đây lại chính là mong muốn của hần, chết như vậy so với bị cường bạo thì còn tốt hơn nhiều. Trước hần cũng đã giết đồ con mắt rồi, giờ thì bắt chấp hết thấy.

Hần thậm chí chắc chắn dù thú nhân có bỏ nhào vào đây, thì ít cũng phải kéo được hai cái mạng chết cùng mình.

Liếm đi vết máu nơi khóe miệng, Ngao Triết Thiên nheo mắt nhìn ma vật đã phá hư kế hoạch của mình – lang nhân, phát hiện ra chính mình hoàn toàn không thể đọc ra được biểu tình của hần, song nhãn của đối phương bình tĩnh đến đáng sợ, tựa hồ như mọi đường thoát của con mồi đều bị hần thu hết vào nhãn tình.

Ngao Triết Thiên điều chỉnh lại hô hấp, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến trước mắt, mặc dù cái xương bị gãy rất đau, thế nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép hần bận tâm nhiều đến những việc như vậy. Theo động tác của ma vật, hần dễ dàng nhận ra người kia ngoài tốc độ phi thường, đồng thời còn có sở trường về kĩ năng ám sát, bất quá Ngao Triết Thiên lại nghĩ bản thân mình cũng không hẳn là vô pháp nắm bắt được động tác của hần.

Thế nhưng, sự thực đã chứng minh là hần đã quá xem thường đối phương, tốc độ của ma vật là cực nhanh, ngay cả một phần mười thời gian hô hấp còn chưa đến, trong nháy mắt vừa đánh rơi đao xuống, vừa khóa hai tay Ngao Triết Thiên lại sau lưng.

“Ồ...” Hần cảm giác thấy cổ tay như bị bóp nát ra. Thế nhưng lòng tự tôn không cho phép hần kêu lên một tiếng thảm thiết. Ma vật lần thứ hai đem Ngao Triết Thiên kéo vào lòng, dùng kim sắc mao phát [bộ lông ánh vàng] mềm mại của hần nhẹ nhàng mà sát lấy khuôn mặt nam nhân...

Hần đang nói điều gì đó, thanh âm rất thấp lại mang theo từ tính cùng nhã nhặn. Như là đang nói thầm với tình nhân vậy.

Nhưng Ngao Triết Thiên không cách nào có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của hần.

Chỉ cảm thấy hỗn thân đột nhiên phát lạnh, nhất là khi cảm nhận được một vật ngạnh cứng đang chạm vào bên dưới chỗ thắt lưng hần, càng lúc càng lớn...

Cái cổ đột nhiên bị liếm lấy, hần cả kinh co rụt người lại, nhưng chính là vẫn không thể tránh được cái hôn bá đạo mang theo khí tức hùng hực liên tục xâm chiếm của ma vật, một bàn tay to lớn luồn vào trong quần hần đưa bốn lăm cán. . .

Chết tiệt. . .

Ngao Triết Thiên hạ giọng thờ gắp khó khăn, không muốn nhìn cái bàn tay thô to kia cứ liên tục môn trón quyền luyến bên đùi trong của mình, cái cảm giác khó chịu này khiến hồn thân hần không thể chịu được mà run rẩy.

“Súc sinh. . .” Ngao Triết Thiên khàn khàn cất tiếng chửi rủa, giây dựa cũng chỉ phí công, thân thể cường tráng của ma vật nhanh chóng nóng lên, cận kề cùng với thân thể màu mật ong bán lóa của hần. Thực sự không thể chịu nổi hoàn cảnh như vậy, Ngao Triết Thiên mở miệng, vừa cười vừa nói trào phúng với hần: “Uy, ta hai tháng nay không có tắm, cái mũi của ngươi bị hỏng rồi sao?” Cái vị đạo sau hai tháng không tắm rửa gì, ngay cả hần còn cảm thấy buồn nôn, nhưng lại không biết được người kia đang suy nghĩ điều gì, hần trên người không những sạch sẽ lại còn mang theo thanh hương dịu ngọt, ma vật này tuyệt đối là một kẻ kiêu khích, thế nhưng. . .

Thế nhưng Ngao Triết Thiên rất nhanh liền hối hận vì đã nói chuyện với ma vật, bởi lẽ hần phát hiện được người kia không những nghe không hiểu được, mà ánh mắt hần nhìn mình còn có điểm không giải thích được. Con mắt mở to đầy hiếu kỳ như một hài tử, rồi lại nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói ra một câu nhưng Ngao Triết Thiên vẫn không thể hiểu, thế nhưng đại khái có thể hiểu là ma vật này đối với hần cao hứng vô cùng, mấy động tác phi lễ lại càng thêm suồng sã, mẹ nó. . .

Đúng lúc Ngao Triết Thiên tuyệt vọng nhất, từ phía chân trời bỗng truyền đến thanh âm long ngâm du trường, vừa trầm thấp lại vừa mang theo loại khí thế uy nghiêm

Một đạo ngân bạch ánh quét đảo trên bầu trời, bạch dực long uy thế xuất hiện mang theo cỗ cảm giác đè nén cường liệt, xoay lượn một vòng rồi chậm rãi đáp xuống trước ánh mắt sợ hãi kinh hồn của đám người, cùng lúc đấy, hết thấy mọi người đều nhanh chóng quỳ xuống, năm co ro phục dưới chân nó.

Ngoại trừ hần vẫn còn đang bị đè xuống mặt đất.

Ngao Triết Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn ma vật, tuy rằng tên chết tiệt kia cũng quỳ xuống, thế nhưng tay hần vẫn gắt gao đè nặng hần xuống, không cho hần nhúc nhích dù chỉ một chút.

Tiếp đó, sự chú ý của Ngao Triết Thiên lại bị ngân long vừa từ trên trời giáng xuống kia hấp dẫn lấy, không để ý đến ma vật đang dỗi theo bạch long kia dường như không biểu lộ ra cái thần thái kính úy như những người khác, song nhãn xích hồng lóe lên một mặt hàn quang vừa lãnh nhạt vừa âm trầm, bình tĩnh đến không chút gợn sóng.

Bạch long nhẹ nhàng vỗ cánh vài cái, hồn thân tản ra thứ hào quang mờ lung, kim sắc đồng tử lạnh lùng nhìn xuống mấy sinh linh hèn mọn quỳ phục dưới chân, có mấy người thủ cư nhiên lại mạo muội nhìn chằm chằm vào bạch long, giờ phút này cũng bị dọa đến đầu gối mềm nhũn, run rẩy như lá khô trong gió, đây chính là sự sợ hãi tột cùng của một sinh vật hạ đẳng đối với một sinh vật bậc cao.

“Thực là hào hùng trí a. . . Áo Nạp Ti, ngươi dỗi khát đến mức này sao? Ngay cả một tên nam nô thấp hèn cũng có thể khiến ngươi hưng phấn như một súc sinh.” Thanh âm phi thường mềm mại mà thanh nhã, mang theo chút giọng mũi tàn mạn, âm mũi an nhiên đậm nhạt tựa hồ trời sinh đã là như vậy, nhưng không phải đối với ai cũng thực sự mềm mỏng như thế. Sau đấy, một thiếu niên thân vận y phục bạch sắc quý tộc trường lang từ trên thân bạch long hạ đáp xuống, khí thế uy nghiêm không thua kém gì bạch long kia, mà có lẽ là còn hơn.

Thiếu niên kia một thân tóc dài tuyết bạch, trong không khí không có gió mà lại điều động, mỗi một sợi tóc tựa như đều có dòng sinh mệnh luân chảy bên trong, mang theo nguồn năng lượng tràn đầy mà phiêu diêu, dưới bầu trời u ám tỏa ra thứ hào quang rực rỡ như nguyệt quang, thần thánh mà không chút khinh nhờn.

Khuôn mặt hần mỹ lệ đến mức không giống một phạm nhân, ngũ quan tinh tế không tìm được một điểm tí vết nào, e là ngay đến nữ nhân xinh đẹp nhất trong thiên hạ đứng trước con người này cũng không dám ngẩng mặt lên.

Nhưng dù hần mang theo tiểu dung ôn nhu là vậy, cũng vô pháp che mờ đi dù chỉ một chút hàn ý trong ánh mắt, đúng hơn thì đó là hàn khí thương hại, chỉ cần hần không vừa mắt, chỉ với một ánh nhìn, đối phương sẽ liền bị hàn khí chí âm chí hàn ăn mòn vào tận xương tủy, trong thoáng chốc liền đông cứng lại, bành trướng, nứt toác ra, cuối cùng hóa thành một dạng co quắp đáng thương.

Đám nô lệ cùng thú nhân quỳ phủ trên mặt đất run rẩy càng thêm lợi hại, so với thần thánh cự long, thiếu niên kia hiển nhiên càng khiến bọn chúng thêm sợ hãi.

Nhìn thiếu niên kia, Ngao Triết Thiên không khỏi có chút thất thần, ngực đột nhiên truyền đến một trận vừa đau buốt chua xót vừa khô sở, tuy rằng cơn đau chỉ đến trong nháy mắt, nhưng cũng khiến hần bàng hoàng thật lâu.

Chưa từng gặp qua hần, nhưng lại có loại cảm giác như đã từng quen biết.

Tựa hồ như có một thứ tình cảm nào đấy bị khinh xúc khiến hần tan vỡ ra vậy.

“Hồi bộ hạ tôn kính, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không phải lựa chọn tồi, không phải sao?” Ma thú hơi hành lễ một chút, mở miệng nói không kiêu ngạo cũng không chút siểm nịnh.

“Ta đây e là đã làm phiền đến hứng thú của ngươi, bởi vì ta muốn sinh vật thấp hèn này.” Tiểu dung của thiếu niên càng thêm ôn nhu.

Trong phút chốc, Ngao Triết Thiên thấy ma thú bên mình trầm mặc xuống thấy rõ, lần thứ hai mở miệng nói: “Bệ hạ, thỉnh tha thứ cho ta không thể lý giải được quyết định của ngươi, thứ sinh vật thấp hèn này sợ là sẽ làm dơ bẩn đôi tay cao quý của ngươi, đó là một sự khinh nhờn đối với ngươi.”

Nam nhân bị áp chế trên mặt đất không thể nghe hiểu được bọn họ đang nói cái gì, thế nhưng hắn lại cảm thấy bức bối cùng khuất nhục một cách dị thường. Muốn giãy dụa một chút, lại bị ấn chặt xuống.

“Ngươi không cần phải lý giải quyết định của ta.” Thiếu niên nâng tay lên thanh nhũ chính lý lại thủ sáo bạch sắc bên tay, giương mắt nhìn về phía ma thú: “Hay là, ngươi đối với quyết định của ta có dị nghị?” Nhiệt độ của bầu không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống một cách kịch liệt. Ngay cả thân thể run rẩy của đám người đang quỳ phục cũng liền đông cứng lại.

“Ta không dám có ý tứ đó, hẳn thuộc về ngươi.” Ma thú bình thân trả lời, cánh tay nắm chặt lấy Ngao Triết Thiên lôi về hướng thiếu niên, thẳng đến trước mặt người kia mới ném hắn xuống mặt đất.

Ngao Triết Thiên có chút chật vật đứng lên, lạnh lùng nhìn thiếu niên thấp hơn hắn một chút. Tuy rằng không biết bọn họ nói chuyện gì, thế nhưng, có lẽ thời gian sắp tới hắn sẽ trở thành người của thiếu niên này, tuy rằng hắn mỹ lệ như một thiên sứ trong họa đồ, nhưng Ngao Triết Thiên lại nguyện ý muốn ở bên cạnh ma thú hơn, bởi vì thiếu niên kia cho hắn một loại cảm giác, loại cảm giác khiến hắn phát lạnh từ tận sâu trong lòng.

Thiếu niên từ đầu chí cuối không buồn nhìn Ngao Triết Thiên lấy một cái, nay lại đáp trả ánh mắt hắn, trong nháy mắt, hắn cảm thấy chính mình so với một con kiến hôi cũng không bằng. Ánh mắt đó là thế nào, sao lại có thể khiến hắn sản sinh ra loại cảm giác như vậy, cảm giác chính mình hèn mọn và nhỏ bé dị thường.

Loại cảm giác thật khiến người ta chán ghét, sắc mặt Ngao Triết Thiên nhất thời âm trầm lại.

Thu hồi ánh mắt khinh thường, thiếu niên xoay người điểm chân ngồi lên lưng rồng, tiếp theo lại một tiếng long ngâm vang vọng, cùng lúc khi nó vỗ cánh muốn bay lên, Ngao Triết Thiên vô pháp chống cự bị móng vuốt của nó trực tiếp tóm lấy, móng vuốt bén nhọn không chút lưu tình bầu vào da thịt hắn, tiên huyết nhất thời róm ra. Nam nhân không khỏi buồn bực rên rỉ một tiếng, sau lại lơ đãng nhìn thấy đôi song nhãn xích hồng của ma thú nhìn mình chăm chăm, thần tình phức tạp mà hắn vô pháp lý giải.

Chỉ trong chớp mắt, cự long ngân sắc mang theo uy nghiêm cường đại bay vút lên cao mấy trăm thước, hướng về phía vàng thái dương khuất dần sau núi mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Trước chưa từng hưởng thụ được cái tư vị bị ném xuống từ độ cao năm thước là như thế nào, giờ thì được ném thử triệt để rồi.

Ngao Triết Thiên có cảm giác như xương cốt mình bị đứt đoạn ra đâm thẳng vào phế phủ, đau đến muốn ứa nước mắt, ngay cả chút thanh âm cũng không thể bật ra được, một cổ thể dịch tanh nồng mang theo hơi nhiệt theo yết hầu hắn dâng lên, ngay lập tức, không chút khách khí nào liền thổ huyết ngay trên sân đá cẩm thạch sáng bóng của tiền điện. Đến vậy mà vẫn còn chưa chết được, hắn cảm thấy bội phục chính bản thân luôn.

Bạch sắc cự long thần thánh chẳng màng để ý đến hắn, trực tiếp bay về hậu phương của cung điện. Mà bạch phát thiếu niên không hay từ khi nào đã đứng cách đây không xa, mặc dù hắn đau đớn đến toàn thân phát run, nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng thiếu niên kia đang khinh thường liếc nhìn mình, tựa hồ như châm biếm cái thân thể bất kham của hắn.

Sau đó, hắn diện vô biểu tình hướng đến Ngao Triết Thiên đọc một câu chú ngữ. Giữa không trung, chú văn hợp thành bởi những tia sét hiện lên, mơ hồ như có trên một vụn chú tự khiêu động, tiếp đó, những chú tự tựa như điện lưu nhấm thẳng giữa trán Ngao Triết Thiên mà vọt tới, đau đến mức làm hơi thở hắn đình trệ lại trong tức khắc.

“Đưa hắn đến hàn tuyến thanh lý sạch sẽ.” Lãnh đạm bỏ lại một câu nói, thiếu niên quay lưng rời đi. Mà Ngao Triết Thiên lúc này so với con chuột chắt cũng hơi bản ngang ngửa nhau, cả người vừa bản vừa thối nằm giữa sân đá phiến tuyết bạch khiến mấy người xung quanh chường mắt vô cùng.

Bất quá, hắn lại không ngờ là lúc này mình đã có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của bọn họ, có lẽ là tác dụng của chú văn khi này.

Hai gã kỵ binh niên kỷ còn trẻ, thân vận ngân giáp nhẹ bước đến mang hắn đi, hắn bị một gã kéo đi như kéo xác chết của một con chó không hơn không kém, đi qua hành lang bên phải, cái loại cảm giác khuất phục này khiến Ngao Triết Thiên phần nộ vô cùng. Hắn nỗ lực muốn giãy ra, nhưng lại phát hiện cả thân thể mình đã vô lực hoàn toàn. Dĩ nhiên là với thể trạng của mình lúc này, hắn vô pháp phản kháng lại.

Qua một khúc rẽ, trước mắt liền xuất hiện lưu động tri thủy bốc lên hơi sương tản mạn, hắn còn chưa kịp phản ứng gì, cả người đã bị ấn xuống nước thô

bạo, cả hô hấp cũng bị tắc đi.

Lạnh, lạnh đến thấu xương, rõ ràng thiên khí đang rất nóng nực, thế nhưng nước trong thủy tri vẫn khiến hân lạnh muốn đông băng lại. Hân khí theo từng lỗ chân lông trên thân thể hân mà nhanh chóng xâm nhập vào, Ngao Triết Thiên có cảm giác như ngay cả huyết mạch của mình cũng bắt đầu hóa băng. Bản năng sinh tồn khiến hân liều mạng giãy giụa, nhưng một bàn tay to lớn cứ liên tục đè đầu hân xuống chìm vào nước, thậm chí một cơ hội để hít thở cũng không có.

Thủy tri lạnh lẽo không ngừng tràn vào hai bên phổi đã sớm không còn nhiều dưỡng khí của hân, cơn đau càng liệt dâng lên, ý thức của hân theo dưỡng khí ngày càng khan hiếm mà suy nhược, lực đạo giãy giụa cũng suy yếu đi, ngay lúc hân cho rằng lần này mình chết chắc rồi, thì lại có một cổ lực đạo thô bạo nắm lấy tóc hân kéo ra khỏi thủy tri.

Gặp người kịch liệt ho khan, Ngao Triết Thiên tham lam hít lấy từng ngụm không khí quý giá, nhưng chưa được bao lâu, hân lại một lần nữa bị ấn xuống thủy tri, vừa thiếu dưỡng khí lại vừa bị lạnh, hân bị dày vò đến khôn khổ.

Hân không thể nhớ được bản thân bị ấn xuống nước bao nhiêu lần, khi lần thứ hai bị nắm lấy, thân thể hân đã không còn chút khí lực nào, ngay cả ý thức cũng chỉ còn có ba phần, nếu như không phải có kỵ sĩ chế trụ thất lưng hân, thì e là với phần nước chỉ đến eo này, hân cũng có thể chết đuối được.

Cơn đau dường như muốn bỏ nết toác đầu, mọi thứ xung quanh hư hư vờ vờ, Ngao Triết Thiên song nhãn mờ mờ nằm mê man, mơ hồ trông thấy một kỵ sĩ tuổi còn trẻ đi về phía mình, bàn tay to trực tiếp nắm lấy sấn y tối màu của hân xé xuống, rất nhanh liền trút bỏ hết xuống, xong, tiếp tục hướng đến quần hân động thủ.

“Dừng tay...” Ngao Triết Thiên nói, thanh âm khàn khàn vụn vỡ như một bệnh nhân sắp đứt mệnh, muốn chế trụ đôi tay của đối phương đang định kéo quần mình xuống, thế nhưng hết thấy đều là phí công vô ích, đôi tay hoàn toàn cứng lạnh không thể nhấc lên được, chỉ có thể mờ mắt trừng trừng nhìn đối phương xé cái quần cực hảo xuống như xé một tờ giấy vụn qua một bên.

Đó là vật phẩm duy nhất của thế giới kia mà hân còn giữ được. Ngao Triết Thiên nghĩ đến thì đột nhiên lại cảm thấy có chút chua xót, buồn cười cho cái thứ tình cảm yếu đuối mà trước giờ chưa phải trải qua bao giờ.

Thân thể xích lửa khiến hân xấu hổ cùng khó chịu một cách dị thường, hơn nữa hân khí vẫn không ngừng tập kích cơ thể, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt lúc này thì đã trở nên trắng bệch không còn giọt máu... Khuôn mặt anh khí đã mang chút gì đó yếu đuối.

Ngao Triết Thiên nghĩ mình chết lúc này thật giống với một con chuột đen bản bị ném đến Bắc Cực, mấy giọt nước vương lại trên tóc đen kết mẩn lại thành băng tuyết, cơ thể vô pháp không chế được hân khí, chỉ thấy đông cứng lại một cách nhanh chóng...

Lạnh...

Rất lạnh...

Lạnh đến đau buốt...

Máu dường như cũng bị đông cứng lại, hân căn bản chẳng còn chút sức lực nào để bận tâm đến những thứ xung quanh nữa, song nhãn sắc lạnh lúc này có chút run rẩy, mí mắt buông xuống, mang theo hàng mi vương những hạt băng châu càng khiến hân thêm một phần gọi cảm cùng yếu đuối. Trong chớp lát, nhãn thần hai vị kỵ sĩ phục bên người hân mờ mờ tối sầm lại.

Mơ mơ hồ hồ, Ngao Triết Thiên cảm giác được một đôi bàn tay mang theo hỏa nhiệt đang thanh tẩy cho thân thể của mình, hân khí nhất thời được xoa dịu đi một chút. Hân tưởng đối phương chỉ đơn giản là muốn kỳ cọ cơ thể mình, theo gột rửa, mấy vết đen bản do bùn đất trên người hân cũng theo dòng nước mà trôi đi, để lộ ra nguyên bản một cơ thể lưu sướng phiêu lượng cùng làn da màu mật ong sạch sẽ thanh sáng.

Hân theo bản năng lùi dần về phía bàn tay to ấm áp kia, bởi vì hân thực sự lạnh không thể chịu nổi, vừa vặn vòng tay của người phía sau ôm lấy thất lưng hân thu lại. Nam nhân nằm trọn trong lòng của gã kỵ sĩ kia, để hân tùy ý vuốt ve làm càn trên thân thể mình.

Dần dần, gột rửa đơn thuần bị *** xâm chiếm, không biết từ khi nào mà một tay lại biến thành bốn tay, Ngao Triết Thiên bị nhốt lại giữa hai người nam tử cao to. Bọn họ không ngừng vuốt ve lấy bờ môi run rẩy của hân, cái cổ, *** ngực, sau đó là bắt đầu trượt xuống dưới, *** tục hướng đến nơi giữa hai chân hân. Mặc dù đầu óc bị hân khí làm cho đông lạnh lại đến nỗi thần trí cũng mơ hồ, hân cũng không thể chịu được khi bản thân bị nam nhân khác mạo phạm như vậy, nhưng cơ thể vừa lạnh vừa cứng ngắc của hân lại không thể phản kháng lại được. Một gã kỵ sĩ cúi đầu xuống khẽ cắn vào nhũ thủ anh hồng trên ngực hân, đầu lưỡi tựa linh xà uyển chuyển, một lượt liếm xuống khiến hân không chịu được mà phải rên lên mấy thanh âm run rẩy âm muội, khó chịu ngửa đầu lên, thế nhưng vô tình lại đưa cái cổ vào khuôn miệng của người khác.

“... Không...” Song nhãn kinh nộ tròn to, bởi vì hân cảm giác được người ở phía sau lưng mình đang nâng một chân của hân lên, đồng thời ngón tay thon dài cũng đang dần thâm nhập vào thân thể hân.

Đột nhiên, một chú văn phức tạp hiện lên, gã kỵ sĩ tựa như bị điện giật, vội vàng rút ngón tay về, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, bên khóe miệng chảy xuống một dòng tiên huyết.

Khí tức *** loạn trong phút chốc liền tiêu tán đi. Gã kỵ sĩ trẻ tuổi giật mình nhìn Ngao Triết Thiên, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ khiếp sợ dị thường, kể cả gã kỵ sĩ đang day cấn bên sườn thất lưng hân cũng vậy, hết thấy đều giật mình nhìn hân chăm chăm. Theo bất động đột ngột của hai người kia, Ngao Triết Thiên bị hân khí xâm chiếm liên tục khiến cho thân thể run lên kịch liệt, hình ảnh phi thường quý dị.

“...” Gã kỵ sĩ trước mặt hắn rất nhanh liền ngẩng đầu lên trao đổi ánh mắt với gã đồng bọn phía sau, hai người dùng nhãn thần nói chuyện với nhau cái gì đó, hồi lâu sau, ánh mắt lại rơi xuống Ngạo Triết Thiên.

Ngạo Triết Thiên cũng nhìn thẳng hắn.

Gã kỵ sĩ trẻ tuổi nhếch miệng nở một nụ cười, một bộ dạng tươi cười thiên chân vô tà, còn có mang theo một tia áy náy, thế nhưng Ngạo Triết Thiên lại thấy vô vàn tà khí cùng giả dối trong ánh mắt của hắn. Hắn cho rằng hắn đã che dấu điều này một cách hoàn mỹ, tiếc là Ngạo Triết Thiên lẫn lộn trong thương trường đã lâu nên rất nhanh liền nhìn ra bản ngã của hắn.

Bọn họ không phải thị vệ bình thường.

“Xin lỗi, đã dọa người sợ, chúng ta chỉ là hay thích trêu đùa thôi.” Nam từ phía sau lưng ghé vào bên tai hắn ôn hòa nói, nhưng bàn tay lại gian xảo hướng đến ngực hắn, Ngạo Triết Thiên tức giận đến sắc mặt tối sầm lại, nhưng vài giây tiếp theo, hắn bỗng nhiên trở nên thất thần.

Từ đầu ngón tay thon dài của gã kỵ sĩ truyền đến thân thể hắn một loại cảm giác ấm áp mà cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa còn không phải là một loại ấm áp đơn thuần. Đó là một cỗ năng lượng thô nháp ần ần, dù từ tốn nhưng mỗi lần xâm nhập lại mang theo mười phần lực trùng kích, từ trái tim lan theo kinh mạch mà lan ra toàn thân. Khi cỗ năng lượng này lan đến hết thân thể, hắn cảm giác được kinh mạch toàn bộ như bị chấn vỡ, nhưng đồng thời lại như được tái tạo lại một cách hoàn chỉnh, so với người bình thường thì thêm mạnh mẽ, lại còn mang theo một dạng ma pháp mờ hồ ba động, mà mấy vết thương trên cơ thể hắn cũng đang lành lại với tốc độ cực nhanh.

Ngạo Triết Thiên giật mình không thôi với những biến hóa trong cơ thể mình, cảm giác như trong cơ thể đang ẩn chứa một loại năng lượng vậy — rất kỳ diệu, thế nhưng hắn lại vô pháp khống chế nó, chỉ là cảm nhận được có một dòng lưu chuyển ấm áp đang liên tục tuần hoàn trong thân thể.

“Trưởng thị vệ đại nhân.” Từ phía sau truyền đến một giọng nữ thanh lệ: “Xin hỏi đã tẩy trừ xong chưa?” Quay đầu lại nhìn chỉ thấy một thị nữ dung mạo thanh tú, trên tay là một kiện hắc sắc y vật kính cẩn đứng bên cạnh.

Thị vệ trẻ tuổi gật đầu, đột nhiên ôm lấy Ngạo Triết Thiên từ trong ao đi ra, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất, thị nữ liền bước nhanh đến chỗ bọn họ.

Không mấy thoải mái gạt phăng bàn tay của gã thị vệ đang ôm lấy thắt lưng của mình ra, Ngạo Triết Thiên biểu tình lãnh khốc khoác lên người kiện y phục do thị nữ đưa qua, sau đó theo nàng đi qua dãy hành lang cẩm thạch. Lúc này, một mặt thân ảnh quen thuộc đột nhiên xuất hiện khiến hắn cả người chấn động. Cất gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang dần tiêu thất, nhưng tại nơi đây kiến trúc kì quái, hắn không thể nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương, nhưng cho dù chỉ là một bóng dáng mờ hồ như vậy, hắn có thể khẳng định chắc chắn, người kia chính là thê tử của hắn ở thế kỷ hai mươi mốt!

“Tên nô lệ thấp hèn kia! Người đang làm gì vậy hả!” Thị nữ điệu ngan trọng phúc chốc bỗng để lộ ra một bộ thần sắc cao cao tại thượng, thanh âm sắc bén cao giọng: “Một tên hèn mọn như người cư nhiên dám nhìn chăm chăm vào Ái Na Vương phi mỹ lệ của chúng ta, quả thực không thể tha thứ! Lẽ nào người không biết nàng chính là phi tử cao quý của Dục đế đại nhân!” “Cái gì!?”

Phi tử của Dục đế!?

Thê tử mà hắn thương yêu nhất cư nhiên lại trở thành nữ nhân của kẻ khác!?

Chuyện này là sao!?

Đầu óc Ngạo Triết Thiên nhất thời rơi vào một mảnh hỗn loạn, nhưng rất nhanh liền lấy lại thần trí, bình tĩnh phân tích tình huống trước mắt.

Trên thực tế thì thê tử của hắn không phải người phương đông, mà sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nàng có một mái tóc vàng mượt cùng đôi mắt lam sắc đặc trưng của người phương Tây, tại cái nơi phân hóa giai cấp khắc nghiệt như ở đây, thì với màu tóc và màu mắt như vậy đương nhiên sẽ được đãi ngộ đặc biệt và tôn trọng vô cùng, bởi vì chỉ có quý tộc mới có thể sở hữu màu da cùng tóc như vậy.

Thê tử của hắn là một nữ nhân thông minh và ôn nhu, dù bị đưa đến thế giới này, thì nàng cũng sẽ phân tích một cách hoàn mỹ được tình hình xung quanh, đưa ra hành động thích hợp để giúp mình có thể sống sót một cách tốt nhất.

Nhưng trở thành Vương phi của người khác...

Hắn không muốn suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn tin tưởng nàng là ái thê của mình, tại tình cảnh bị vây hãm như hiện tại, tại một quốc gia theo chủ nghĩa vương quyền như vậy, có thể là nàng đã bị bức ép, vô luận thế nào, nếu như hắn đã biết thê tử của mình ở nơi này, thì bằng mọi cách hắn sẽ nghĩ ra được biện pháp để cứu nàng ra.

Nhưng còn nhi tử của hắn? Hắn và thê tử không phải ở cùng một chỗ sao?

Nếu như hắn không ở cùng thê tử, vậy bây giờ hắn ở nơi đâu?

Thấy Ngạo Triết Thiên trầm mặc hồi lâu, sắc mặt thị nữ càng thêm khó coi: “Tiện nô chết tiệt! Người dám không nghe ta nói!?”

Hắn lạnh lùng quay đầu nhìn nữ nhân kia.

Một loại cảm giác áp chế không nói nên lời truyền ra từ hắn, thị nữ không khỏi có chút hoang mang bối rối.

Nữ nhân ngờ ngác nhìn nam nhân tóc đen đứng trước mắt, không thể lý giải nổi tại sao một người rõ ràng chỉ là một tên nô lệ tí tiện, lại có thể tỏa ra một khí thế cao quý mãnh liệt như vậy, khiến cả người nàng không rét mà run.

Ngao Triết Thiên nhẹ nâng cằm nữ nhân lên cười nhạt, thanh âm ôn nhu không gì sánh được: “Thật đáng yêu, người đang run sợ?”

“...” Thị nữ cứng ngắc nhìn hắn, hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp, trên mặt xuất hiện một mạt đỏ ửng nhàn nhạt.

“Thình... Thình không nên...” Không biết vì sao, nơi bị nam nhân chạm đến lại bắt đầu nóng lên, thậm chí còn nghĩ con người hắc sắc đang nhìn mình chăm chăm kia thật đẹp gọi cảm... Rõ ràng đó là thứ nhan sắc dơ bẩn cơ mà!

“Nữ sĩ mỹ lệ, có thể trả lời ta mấy vấn đề được không?” Nam nhân tiến lại sát gần nàng.

Nữ nhân giật mình, có phản giác ghé sát đầu.

“Người Vương phi kia, đến vương cung từ khi nào vậy?”

“... Hai tháng trước...” Ánh mắt thị nữ bắt đầu trở nên mê man.

“Bình thường nàng hay đến đâu?” Hai tháng trước, Ngao Triết Thiên càng thêm chắc chắn người kia chính là thê tử của mình.

“Thùy Duyệt Cung hậu điện...”

“Lúc này người đang đưa ta đi đâu? Người có biết chuyện gì không?”

“... Đến cung điện của Bạch đế bệ hạ, thế nhưng ta không biết an bài của bệ hạ...”

Sau Ngao Triết Thiên hỏi thêm vài vấn đề liên quan nữa, rồi cũng thả nàng ra.

Xem ra hắc nhất định phải ở lại nơi này, như vậy mới có thể cứu được thê tử ra. Tuy rằng hắn không hiểu vì sao bạch phát thiếu niên kia lại bắt hắn mang về đây, nhưng xem ra sẽ không mấy nguy hiểm đến tính mệnh, vô luận thế nào, hắn sẽ tận lực thuận theo ý người kia, cũng là tìm cơ hội để cứu thê tử.

Sau khi hiểu rõ sự việc, hắn liền bị thị nữ đưa tới một toà cung điện ngân bạch hoa lệ, dọc đường đi gặp vô số thị vệ. Xem ra ở lại nơi này so với thời gian qua làm nô lệ càng ít tự do hơn.

Sau khi đưa Ngao Triết Thiên vào hậu viện của cung điện, thị nữ liền đổ mặt ly khai, để hắn lại một mình trong căn phòng bạch sắc rộng lớn đầy xa hoa mà tĩnh mịch, chờ đợi điều sẽ xảy đến tiếp theo với số phận mình.

Nhưng Ngao Triết Thiên ở đây đợi một ngày đêm cũng không thấy có ai đến cả, hắn thấy có chút buồn cười.

Nghĩ đi nghĩ lại, như vậy kẻ cũng tốt, có thể nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi một chút.

Không chút khách khí giải quyết hết mấy mỹ vị do thị nữ đưa lên, xong, hắn liền ngã lưng xuống nằm nghỉ ngơi trên cái giường duy nhất trong phòng.

Tuy rằng cá nhân hắn không thích cái giường cách điệu xa hoa này, rõ ràng là loại ngọc trai bạch sắc quý giá, lại khảm đầy vào bảo thạch nhạt màu, tỏa ra một thứ ánh sáng xa hoa nhức mắt. Thế nhưng trên giường lại một mùi hương rất dễ chịu, phi thường đặc biệt, khiến hắn cảm giác được một tia quen thuộc, tựa như đã từng ở nào đấy cũng mang theo hương vị như thế này, hắn mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ...

Hắn quá mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Khi Phi – Quân vương của bạch đế quốc tay ôm mỹ nữ vừa bước vào trong phòng, điều đầu tiên hắn chú ý, chính là một điểm hắc sắc kì lạ cực kỳ nổi bật giữa căn phòng bạch sắc của mình.

Một nam nhân thân vận hắc y, một mồi tựa vào chiếc giường bạch sắc lớn của hắn mà an tĩnh ngủ say, tựa như một con hắc báo hoang dã đang nghỉ ngơi. Mái tóc hắc sắc thuần khiết như bóng đêm mang theo vài giọt nước ẩm ướt phủ lên gương mặt cương nghị của hắn, tầm mắt hạ xuống, lại thấy xiêm y rộng thùng thình khai mở ra phần nửa, để lộ ra đường cong mềm dẻo của cơ thể cùng làn da màu mật ong nam tính.

Nam nhân cho dù đang ngủ say, nhưng đôi mày kiếm vẫn như cũ, không hề giãn ra.

Khóe môi ưu mỹ của Phi câu lên một mặt cười nhạt, hần ưu nhả tiêu sái đến bên giường, cúi xuống nhìn kĩ nam nhân một chút, ngón tay bạch ngọc giường lên mang theo một tia chớp nhỏ dài xuất hiện, tia chớp quán lấy mấy vòng bên ngón tay lười nhác của hần rồi rất nhanh liền phóng thẳng tới nam nhân bên giường.

Khi thấy nam nhân sắc mặt rất tệ, trừng mắt nhìn mình vì bị điện giật làm cho tỉnh lại, Phi lại cảm thấy khoái trá, bởi vì hần thấy nam nhân kia cứ nhiên ngủ trên giường mình, vô cùng chương mắt, hơn nữa lại còn là một nam nhân tóc hắc sắc.

Trên đời này hần ghét nhất màu đen.

Ngao Triết Thiên vốn bị huyết áp thấp, lúc mới rời giường sẽ rất khó để kiểm soát được cơ thể.

Nhất là lần thứ hai nhìn thấy thiếu niên mỹ lệ vô cùng này, càng làm cho ***g ngực hần thêm một trận chua xót, áp lực rất khó chịu, nhưng lại không thể lý giải được.

“Nô lệ, người hình như ngủ rất thoải mái.” Bạch phát thiếu niên ko lạnh không nhạt chậm rãi mở miệng, nhãn thần có chút trêu đùa mỉa mai.

“Xin lỗi, ta mệt mỏi quá...” Ngao Triết Thiên ngồi dậy bước xuống giường, đứng trên sàn nhà mà cả người bất ổn không vững, lại bị người kia dùng mấy tia chớp nhỏ bắn trúng hai chân, trong nháy mắt, một cổ đau đớn mà quái bất đầu từ gan bàn chân truyền ra khắp toàn thân, không chịu được mà nhất thời quỳ rạp xuống đất một cách thảm hại.

Mẹ nó, chân đau quá... Ngao Triết Thiên sắc mặt có phần tái đi.

Nhưng trên mặt chung quy vẫn không để lộ ra nhiều biểu cảm, chỉ ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên kia. Nhưng trong lòng đột nhiên lại nghĩ đến một việc, thiếu niên kia lẽ nào lại để tâm đến chuyện thấp hơn hần?

Thiếu niên không đáp lại ánh mắt hần, chỉ vỗ tay cái gọi tới một gã thị vệ, bắt đầu phân phó cho gã đem chiếc giường phi thường xa xỉ của hần đi thiêu hủy, nói là bị vi khuẩn dơ dáy làm bẩn. Đối với sự việc này, Ngao Triết Thiên cũng không có biểu tình gì, chỉ hơi nhướn lông mày lên một chút, trong lòng không rõ sao lại thấy có điểm khoái trá.

“Ta đề nghị người nên biết điều một chút, vậy sẽ khiến ta vui hơn đấy.” Xoay người lại đối mặt với Ngao Triết Thiên, thiếu niên mỹ mạo không giống một phạm nhân không hay từ đâu biến ra một cái xích chó bằng sắt ném đến trước mặt hần, đáng bộ tươi cười cùng với song nhãn tràn đầy mỉa mai: “Người nên biết tự mình đeo chúng vào chân, giống như một con cầu ngoan ngoãn mua vui cho chủ, biết đâu ta tâm tình tốt sẽ thưởng cho người vài mẫu xương.”

Ngao Triết Thiên giương mắt nhìn một chút vào cái xích vừa mới ném xuống trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên câu thành một mặt ý gian tà, thần nhiên đeo cái xích vào chân, nói: “Nếu như làm vậy có thể giúp người vui vẻ.”

“Theo ý của người, vậy là ta muốn người làm việc gì, người đều cam tâm tình nguyện làm?” Bạch phát mỹ nhân dựa người vào chiếc ghế tràng kỷ, đưa tay vuốt ve một chút bên tai của nữ thiếp xinh đẹp ngồi cạnh.

“Đương nhiên.” Ngao Triết Thiên hơi gục mặt xuống suy nghĩ, ngữ khí cung kính nói: “Làm cầu cho người, so với việc phơi lưng ở nơi sa mạc chết tiệt kia thì hần phải tốt hơn rồi.” Dừng lại một chút, hần không mấy để tâm đến dáng bộ tươi cười đang dần tiêu thất trên khuôn mặt của thiếu niên kia: “Chỉ là, hy vọng người có thể giải đáp cho ta một vấn đề, người tự mình vượt đường xa đem ta về đây chỉ để làm cầu cho người? Sở thích của người... Ân, thật đặc biệt.”

“A, đương nhiên là không hần, kia chẳng phải rất không thú vị sao, ta thỉnh thoảng cũng muốn ném thử qua một chút cái tư vị dân dã.” Thiếu niên đứng dậy, bước tới trước mặt Ngao Triết Thiên nhìn xuống, khuôn mặt tựa như xử nữ kia nhất thời câu lên bộ dạng tươi cười, mang theo một mặt *** ý dễ nhận ra, thế nhưng lại không thấy chút hèn mọn nào, trái lại càng thêm phần mỹ diệu.

“Hiện tại muốn người cỡi y phục ra. Người hiểu ý ta chứ.”

“...” Thân thể ngao Triết Thiên không khỏi đông cứng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh. Trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy chân mình cũng không còn đau nữa liền đứng dậy đối mặt với thiếu niên kia, đồng thời cũng chung ra cái bộ dạng cười cợt *** tà, hần tiến lại gần, thấp giọng nói: “Như mong muốn của người, điện hạ của ta.”

Y phục rất nhanh bị trút bỏ xuống, thân thể màu mặt ong không chút che dấu hiện ra trước mặt thiếu niên, chủ nhân của thân thể lại thần nhiên vô cùng, thậm chí còn cố ý tiến tới gần thiếu niên.

Bầu không khí xung quanh nhất thời trở nên ái muội, ngay cả nữ tử mỹ diệu kia cũng phải đỏ mặt.

“Thưa bệ hạ mỹ lệ, người muốn chơi đùa như thế nào?” Ngữ điệu vừa đùa giỡn lại pha chút hứng thú: “Ôn nhu? SM? Hay chơi kiểu giác sắc phần diễn?”

[(*): Giác sắc phần diễn nếu dịch word by word thì nghĩa là “sắm vai nhân vật”, nếu bạn chưa hiểu thì nó đơn giản nghĩa là cosplay

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trôi Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Bên kia, Dục kinh ngạc nhìn nam nhân rơi lệ, ngón tay thon dài phiêu lượn theo bản năng đưa lên gạt lấy thứ dịch thể trong suốt. Hắn không phải là chưa bao giờ thấy nam nhân khóc, nhưng duy chỉ có lúc này, hắn lại không cảm thấy chán ghét chút nào.

Hắc phát nam nhân lúc này đang tĩnh lặng chìm trong thế giới nội tâm của chính mình, đối với tất cả phản ứng bên ngoài đều trì trệ dị thường, tùy ý để Dục ôm lấy thắt lưng kéo hắn vào lòng. Chẳng đến khi Dục cúi xuống hôn lên khuôn mặt hắn, hắn mới tìm lại được một vài điểm thần trí, theo bản năng mà giãy dụa muốn thoát, nhưng lại bị ôm chặt thêm, đôi môi cũng rất nhanh bị xâm chiếm lấy.

“... Ô!” Đôi môi tái nhợt run rẩy bị cưỡng ép tiếp nhận một thứ mềm mại, mặc dù hơi lạnh nhưng lại mang theo hương khí nhu nhuyễn. Đầu lưỡi hồng nhợt không màng đến chống cự mà ưu nhã xâm nhập vào khuôn miệng nam nhân, tùy ý cướp đoạt, dây dưa, muốn cuốn lấy đầu lưỡi đang cố né tránh của đối phương.

Nam nhân kinh ngạc song nhãn mở lớn, hoàn toàn không lý giải được vì sao mình đột nhiên lại bị xâm phạm như vậy. Tức giận khiến hắn nheo hai mắt lại, hung hăng cắn lấy đầu lưỡi của đối phương.

“A, cắn thật đau...” Vì đau mà Dục nhất thời dừng lại, chậm rãi liếm bờ môi, đồng thời cũng chịu buông đối phương ra. Trên thực tế, chính bản thân Dục cũng rất giật mình, hắn cư nhiên lại không thể khống chế được bản thân, mà nhất là đối phương lại còn là một tên nô lệ tóc đen, ngay cả hắn nghĩ lại cũng thấy có điểm buồn cười.

Giữa lúc hai người còn đang giằng co, không hay từ lúc nào Phi đã đứng ngoài cửa, nhìn chăm chăm hai người một hồi, cuối cùng ôn hòa mở miệng nói.

“Nghe nói có một tên nô lệ ý đồ muốn cưỡng gian phi tử của ngươi, ca ca.” Tuy là nói với Dục, thế nhưng nhãn thần lạnh lùng lại nhìn thẳng về phía hắc phát nam nhân, khiến đối phương không khỏi một trận run mình.

“Ha ha, cư nhiên lại có một tên tiện nô đen đúa xuất hiện trong hoàng cung, Phi, là ngươi dẫn hắn vào? Nói sao đây, có vẻ như ngươi dạy dỗ hắn không được tốt lắm...” Đưa tay xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay mình, Dục chùng ra một nụ cười ôn hòa không gì sánh được: “Ta giúp ngươi dạy dỗ hắn vài ngày, thấy thế nào?”

“Hắn còn có giá trị lợi dụng, để ngươi chơi đùa, ta đoán chừng hắn cũng chẳng sống được qua mấy ngày.” Phi rất minh bạch, so với bản thân mình, thì vị ca ca khuôn mặt vô hại kia bản tính còn khát máu hơn nhiều.

“Ai nha nha... Ta thế nào lại là loại người như vậy, ta chính là rất ôn nhu.” Ánh mắt ai đó vừa vô tội nhưng cũng lại rất vô si.

“Hắn là Tinh Linh Hoàng chuyển thế.” Câu này nói ra thì đơn giản nhưng tựa hồ như đã kìm nén từ rất lâu, có chút gượng gạo trong ngữ âm.

Song nhãn băng lãnh của Phi không ngần ngại để lộ ra một tia sát ý cường liệt uy hiếp đến nô lệ tóc đen, bầu không khí nhất thời trầm xuống.

Tinh Linh Hoàng? Là cái gì vậy? Nam nhân kinh ngạc nhìn Phi. Đây chính là nguyên nhân mà hắn bị bắt đến đây?

“Thật là hắn sao?” Nụ cười trên khuôn mặt Dục cũng rất nhanh liền bị gỡ xuống, biểu tình phức tạp, quay lại nhìn nam nhân.

“Trên người hắn có khí tức của Tinh Linh Hoàng... Ta không thể nhận sai được... Tinh Linh Hoàng...” Ý thức của Phi tựa hồ như rơi vào hỗn loạn, ba chữ Tinh Linh Hoàng dính đến những kí ức mà hắn không muốn nhớ đến, hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp gáp, song nhãn vì kinh hoàng mà chuyển động hỗn loạn, có phần bất an.

“Phi! Bình tĩnh một chút! Sự việc đã qua rồi!” Dục khẩn trương áp chế lại cơ thể đang run của đệ đệ, một cổ lưu thủy ảm áp theo tay hắn từ từ tiến vào cơ thể Phi, trấn an thần trí hỗn loạn của đối phương.

Được Dục hỗ trợ, Phi cũng có phần bình tĩnh lại.

Thực ra, khi hắn nhớ lại mấy sự việc xảy ra trong quá khứ thì hầu như đều rất mờ nhạt, không rõ ràng, chỉ đơn thuần là nhớ rất rõ cái hận ý sâu sắc đối với Tinh Linh Hoàng cùng Minh vương... Thế nhưng, hắn lại nghĩ, hình như mình đã quên điều gì đó rất quan trọng...

Quan trọng đến mức tâm cũng muốn như chết đi... Nhưng, dù làm thế nào cũng không thể nhớ ra nổi.

Tự mình cười giễu cợt, nhớ lại mấy thứ đấy thì có ích lợi gì, cái hắn cần bây giờ chính là sức mạnh, một thứ sức mạnh tuyệt đối. Thứ sức mạnh có thể phá vỡ vòng sinh tử luân hồi, tuy nhiên, hắn lại không biết vì sao mình lại trở nên cố chấp như vậy.

Ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn nam nhân đang mù mờ không hay biết gì đứng bên kia, hắn không nói lời nào, trực tiếp bám vào vào một bên vai đối phương, bên miệng niệm một chú ngữ đơn giản nhưng lại thâm ảo, trong nháy mắt, cả hai liền biến mất.

Bị ném xuống chiếc giường lớn màu trắng một cách thô bạo, Ngao Triết Thiên nhất thời không biết phải phản ứng thế nào với tình hình trước mắt. Chỉ biết khi này còn đang đứng trong cung điện của thế tử, đột nhiên trước mắt tối sầm, rồi trong chớp mắt đã thấy bị đẩy ngã xuống trong phòng ngủ của Phi!

Ngay sau đó, một cổ hương vị dịu nhẹ kéo tới, hần cảm thấy trên người nặng thêm một phần, đến lúc bình tĩnh lại đã thấy Phi cúi người xuống áp chế hai tay hần, vẻ mặt âm lãnh, mái tóc trắng dài không gió mà tự điều động.

“Buông ra!” Cái cảm giác bị thiếu niên từ trên cao nhìn xuống khiến hần khó chịu vô cùng, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể gãy dựa được. Khí lực của thiếu niên này thật kinh khủng.

“... Người thực sự cái gì cũng không nhớ rõ?” Hỏi một cách máy móc, lực đạo bên cổ tay nặng thêm vài phần, hần nghe được thanh âm mấy khớp xương của mình đang dần bị bóp nát mà kêu lên răng rắc, đau đớn kịch liệt khiến hần toát chút mồ hôi lạnh.

“... Người đến tột cùng muốn làm gì?” Trực tiếp đối nhãn với hần, Ngao Triết Thiên cắn răng chịu đựng đau đớn ở cổ tay, không muốn tỏ ra yếu kém trước đối phương. Trong lòng lại nhớ đến mấy lời đối thoại khi này của hai người bọn họ. Tình Linh Hoàng chuyển thế? Thật buồn cười, cái loại chuyện vừa ly kỳ lại vừa trừu tượng này hần vô pháp nhận thức, ở thế giới này, ký ức mà hần có được hết thảy đều là những sự việc bình thường xảy ra ở thế kỷ hai mươi mốt. Ngao Triết Thiên không thể biết, rốt cuộc, thiếu niên bắt mình lại để làm gì. Nhưng trong lòng mơ hồ nghĩ có lẽ cũng không phải loại chuyện gì tốt đẹp.

Nghe thấy thắc mắc của Ngao Triết Thiên, Phi đột nhiên lại nở một nụ cười, tiểu dung ôn hòa không gì sánh được, tựa như một hài tử vô hại, thế nhưng lời nói ra tuy chậm rãi nhưng lại khiến hần lạnh phát run: “Muốn làm gì? Đương nhiên là muốn thượng người, không phải là người rất chờ mong điều này sao?”

“Người nói đùa thật nhạt.” Ngao Triết Thiên song nhãn lạnh lẽo. Chờ mong? Thật buồn cười, hần đối với nam nhân không có chút hứng thú nào cả.

“Nga? Người cho rằng ta đang nói đùa?” Tay hần vừa lướt xuống, vạt áo của Ngao Triết Thiên bất ngờ bị xả ra, để lộ một khuôn ngực màu mật ong phiêu lộng. Thiếu niên trưng ra một nụ cười tuyệt mỹ nhưng lại có phần *** tà khiến hần phát lạnh.

“Da dẻ cũng không tệ lắm a...” Khóe miệng Phi nhếch lên câu thành một tiểu dung tuyệt mỹ, cúi xuống nói nhỏ vào tai hần như đang nói với tình nhân, nhưng điều làm cho Ngao Triết Thiên không thể chịu đựng được, chính là người kia còn cố ý vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vào vành tai hần. Cùng lúc đấy, hần còn cảm giác được mấy sợi tóc mềm mại lướt nhẹ trên mặt, nhất thời trong mũi tràn ngập hương vị của Phi, mà bàn tay của đối phương tựa như linh xà, chậm rãi mà uyển chuyển xâm nhập vào bên trong nội y của hần, không một lời báo trước mà tùy ý bắt lấy điểm nhỏ nhô lên trước ngực mà đùa giỡn, Ngao Triết Thiên hoảng đến xanh cả mặt mày.

“Buông tay!” Hần nghiêng răng khó khăn lên tiếng. Lúc này, hần quả thực chỉ muốn một cước đá bay đối phương ra, nhưng đây là với điều kiện hần có thể động đậy, chết tiệt, tướng mạo cùng khí lực của người kia hoàn toàn trái ngược nhau. “Người nghĩ làm vậy rất có hứng thú sao? Rõ ràng cả người và ta đều chán ghét cái loại chuyện này, nếu muốn phát điên thì đi mà tìm người khác, cảm tạ.”

“Nga? Người cũng nhìn ra sao?” Hần nâng lông mày, khóe miệng câu lên một nụ cười khinh thường, tựa như đang nhìn thấy một con chuột bẩn thỉu: “Đúng vậy, một lão nam nhân như người, đừng nói là thượng, chỉ nhìn thôi cũng thấy chán ghét rồi.”

“Có thể làm người chán ghét là vinh hạnh của ta.” Ngao Triết Thiên cười nhạt: “Nếu như người muốn vũ nhục ra, xin chúc mừng, người đã làm được rồi. Hiện tại ta cảm thấy so với phải ăn một cân ruồi nặng còn khó chịu hơn, trò chơi này dừng lại được chưa?”

Thế nhưng, đáp lại Ngao Triết Thiên, thiếu niên lại trực tiếp đem y phục trên người hần xé thành mảnh vụn, bên cổ hần vừa day cán vừa liếm nhẹ, nói nhỏ: “Da dẻ của người quả thực không tệ, nếu không ta thực muốn buồn nôn rồi.”

“Vậy người cái tên chết tiệt này cứ nôn đi!” Giận, cực kỳ giận.

Hiện tại Ngao Triết Thiên hoàn toàn không thể lý giải được tại sao sự tình lại phát triển theo hướng như vậy, cái tư duy của thiếu niên kia quả thực không thể dùng suy nghĩ của người thường để suy đoán được.

Phi thế nhưng lại chẳng để tâm đến mấy lời chửi bới của hần, thần nhiên tiếp tục, đầu lưỡi ướt át mềm mại mà băng lãnh như linh xà liếm xuống dưới, dừng lại một chút, dần dần từng chút một xâm chiếm ***g ngực của hần. Bên tay cũng gian xảo hướng tới thất lưng nhu nhuận của nam nhân, khiến hần không khỏi một trận run rẩy, lông mi cũng bất giác nhu lại. Bị thiếu niên đối đãi như vậy, Ngao Triết Thiên cảm thấy bị khuất nhục dị thường, nhất là khi hần vô pháp phản kháng.

Khi Phi đột nhiên cắn lấy ngực hần, đầu óc Ngao Triết Thiên nhất thời nóng lên, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa mà cố hết sức đẩy đối phương ra. Mà lúc này đây, không ngờ lại có thể đẩy được đối phương ra, bởi vậy mới nói, tiềm lực của con người thật lớn.

Thế nhưng hần còn chưa kịp xuống giường, một đạo tia chớp huyết sắc quải dị vô thanh vô tức quán lấy mắt cá chân của hần, cơn đau tê dại trong nháy mắt từ mắt cá chân truyền vào thân thể, điện lưu khiến Ngao Triết Thiên mất đi hoàn toàn hơi sức, chỉ có thể vô lực nằm gục xuống.

Hần toàn thân không thể tự chủ được mà run lên, thân thể tê dại đột nhiên lại cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, dâng lên một cỗ mẫn cảm dị thường.

Thật là khó chịu...

Ngay cả đầu cũng có chút choáng váng...

Ngạo Triết Thiên thở gấp, con ngươi bán mở nhìn biểu tình âm lãnh của thiếu niên. Không biết từ lúc nào mà hắn đã đứng ở trên giường, song nhãn lam sắc kia lóe lên một tia sát ý khiến hắn phát lạnh, lúc này đây, từ trong thâm tâm, hắn thực lòng cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi.

Phi sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhấc tay lên, một đạo tia chớp bạc sắc lần thứ hai cuốn lấy bàn chân của hắn, một cảm giác hết sức chân thật. Tia chớp kia đột nhiên siết lại, trực tiếp kéo hắn về phía đối phương. Tia chớp biến mất, Phi trực tiếp một cước giẫm lên bên chân phải trần trụi của Ngạo Triết Thiên.

“Ồ...” Tuy đã biết từ trước là không thể sống yên ổn, thế nhưng ngay khi xương chân phải bị người kia giẫm đạp lên, hắn không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí. Khuôn mặt anh tuấn nhất thời trở nên trắng bệch, ngẫm nghĩ rằng, hắn tuyệt không bật ra bất cứ thanh âm nào, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, thế nhưng nhìn thân thể thon dài không ngừng run rẩy cùng toát mồ hôi lạnh này, không khó để thấy được hắn đang phải chịu đựng đau đớn lớn thế nào.

“Ta xem ngươi cứng đầu được đến đâu.” Phi cười nhạt, đột nhiên cắn lấy cổ hắn một cách thô bạo.

Một trận đau đớn kịch liệt kéo tới, Ngạo Triết Thiên cảm thấy như máu tại nơi bị đối phương cắn xé đang chảy xuống nhanh chóng. Ngay lúc Ngạo Triết Thiên còn đang nghi ngờ có phải hay không Phi đang trực tiếp cắn chết mình, đối phương chậm rãi ngẩng đầu lên, đầu lưỡi dày màu hồng nhạt liếm lấy bờ môi, song nhãn chớp động đầy ma mị nhìn hắn chằm chằm khiến hắn hoảng sợ vô cùng.

“...”

Sau đó, động tác của hắn lại khiến Ngạo Triết Thiên vô pháp lý giải, ngón tay tựa ngọc thạch đột nhiên quệt lấy máu hắn, trên khuôn ngực màu mật ong của hắn mà chậm rãi vẽ ra một thứ tựa như đồ án chú văn...

Ngay lúc bút họa cuối cùng hoàn thành, thiếu niên hé lộ ra một nụ cười âm hiểm khiến hết thảy ai trông vào đều phải giật mình sờn gai ốc.

“A a a ——” Một loại đau đớn điên cuồng truyền đến khiến Ngạo Triết Thiên không thể chịu nổi mà bật miệng kêu lên thảm thiết thê lương.

Mỗi một chú văn trên ngực đều khiến hắn đau đớn không cùng như bị cắt xé, kéo xé. Ngạo Triết Thiên cảm thấy trước mắt là một mảnh huyết hồng tanh nồng, cái gì cũng không thể nhìn thấy, chỉ thấy những văn tự cổ quái đang điên cuồng chui vào cơ thể, không ngừng tàn phá mọi thứ...

“ha ha...” Chế giễu một cách ma quái, ngón tay thon dài mà trơn mịn lần xuống tìm kiếm giữa hai chân hắn, đùa cợt *** ý. Cái quần không biết từ nào đã bị xé rách, hạ thân mất đi thứ che đậy cuối cùng.

“Ta thao ngươi...” Hắn chỉ có thể vô lực phát ra mấy thanh âm khàn khàn mà chửi bới, yếu ớt nhìn đối phương cầm lấy hai chân mình mở ra, ngón tay thon dài dính máu không nhanh không chậm mà dần thâm nhập vào cơ thể hắn.

“A, đúng là thật chặt...” Phi giương lên đôi lông mày tuyệt mỹ, lực đạo trên tay nhất thời gia tăng thêm mấy phần, Ngạo Triết Thiên đau đến thấu tâm can, người kia tựa hồ lại càng thêm cười ngọt: “Bảo bối, ngươi cũng rất nhanh bị thao thôi, còn muốn thao ta sao? Xem ra ngươi cũng rất có tinh thần ha...”

“Ngươi biết Minh vương chán ghét nhất là chuyện gì không?” Đột nhiên Phi nổi hứng lên muốn nói chuyện phiếm, thế nhưng Ngạo Triết Thiên nào mấy dễ tâm, chỉ cầu đối phương mau thu hồi lại cái tay chết tiệt kia mau.

“Minh vương a... Hắn là một tên hỗn đản khiết phích tuyệt đối.” Ánh mắt Phi có phần thất thần tựa như đang hồi tưởng điều gì đó thật xa xôi.

“Cái tên kia hận nhất là có người khác chạm vào thân thể ái nhân của hắn, dù chỉ một ngón tay thôi cũng không được. Sau khi ái nhân chết, hắn luôn tin tưởng rằng một ngày nào đó, ái nhân của hắn sẽ quay trở lại thế giới này. Mà cái khe nứt không gian kia lại luân động rất hỗn loạn, ngay cả thánh kỵ sĩ mạnh nhất bước vào đấy cũng sẽ bị xé toạc triệt để, nói gì đến một gã phàm nhân. Vậy nên hắn đã hao tổn rất nhiều nguyên lực để tạo nên một ma pháp trận nhỏ trong linh hồn của ái nhân...” Cười nhạt một tiếng, hắn tiếp tục nói: “Ma pháp trận này sẽ phát huy tác dụng khi ái nhân của hắn rơi vào khe nứt không gian, mở ra một phạm vi ma pháp bảo hộ giúp người đó không bị thụ thương. Ngoài tác dụng đó ra, bất luận kẻ nào có ý đồ muốn cùng ái nhân này sinh quan hệ, hết thảy sẽ đều bị giết chết... Ân, thật hoành tráng. Thế nhưng ma pháp này lại tiêu hao của hắn đến chín thành ma pháp lực, khiến hắn bị tâm ma xâm chiếm, cuối cùng thì phát điên.” Lắc đầu tựa như rất đáng tiếc, hắn quay đầu lại nhìn thẳng vào Ngạo Triết Thiên, nở một nụ cười *** tà, ngón tay ác ý đột ngột chuyển động, Ngạo Triết Thiên khó chịu nhăn mày lại: “Bất quá, cho dù Minh vương lúc này đã là một người điên, hắn vẫn còn có chút bản năng, khi hắn nhìn thấy tình nhân của mình xuất hiện trở lại, nhưng lại bị một đám hắc nô tráng kiện thấp hèn cường *** ngay trước mặt, ta thoát nghĩ, việc này là phi thường thú vị a...”

Ngạo Triết Thiên bị tiểu dung tà tâm của hắn làm cho toàn thân phát lạnh, nỗi sợ hãi vô bờ bến kéo đến dồn dập.

“Đưa một người phá không quay về đây làm hao tổn ma pháp rất lớn, nhưng nếu muốn phá trận thì cũng không hẳn là khó. Thế đấy, hiện tại ta rất muốn triệt để phá tan trận đồ kia... Ta nghĩ, với chú ấn vừa rồi cũng đã phá được phần nào cấu trúc của ma trận.”

Ngạo Triết Thiên nhất thời kinh hoàng nhìn hắn, còn chưa kịp hiểu hết được mấy lời hắn nói, hai chân đã liền bị giật ra, ngón tay rút khỏi, một cự vật thô to nóng rất tiến đến, nhanh chóng kéo căng đồng thời lấp đầy thân thể hắn.

“...” Hắn không thể bật ra được bất cứ thanh âm nào, chỉ có thể quay đầu đi thờ hồn hèn... Mấy sợi tóc đen nhánh rất nhanh liền bị mồ hôi trong suốt thấm ướt, bám lấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, khiến con người trước giờ luôn sắc bén ngạo khí giờ phút này lại yếu đuối mà gọi cảm dị thường...

Đau quá...

Mà Phi tựa hồ cũng không được ổn lắm, hần như vừa chịu một đòn công kích hung bạo, thân thể cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, một ngụm máu màu vàng kim phun ra. Viên lam sắc bảo thạch ở chiếc vòng cổ đeo trước ngực hần nhất thời nứt toác, một dải ánh sáng nhu hòa thoát ra từ đó tiến nhập vào trong cơ thể hần, qua một trận sinh tử, sắc mặt trắng bệch của hần dần có chút chuyển biến.

“Hanh, xem ra ta đã đánh giá thấp năng lực của hần, vừa này thôi, thiếu chút nữa là lấy mạng ta rồi...” Đưa tay lau đi vết máu bên khóe miệng, Phi âm trầm nhìn hần, nếu như không có cái vòng cổ kia thì e là hần đã tuyệt mệnh rồi. Đòn công kích nặng tay như vậy, hần sẽ hoàn trả gấp đôi...

Tiếp đó, Ngạo Triết Thiên thực sự đã cảm nhận được cái gọi là cường bạo...

Trên giường trắng lộn xộn mất trật tự, thân thể màu mật ong nam tính bị giầy vò đến run rẩy không ngừng, nước da mềm mại bị phủ kín với những dấu vết ***, cơ thể vì bị cưỡng ép luật động dây dưa lên xuống.

“Đủ rồi... Dừng... Ồ...” Nguyên một buổi tối, nam nhân bị hành hạ đến gần như mất hết ý thức, chỉ còn bản năng kháng cự lại. Tiếng rên rỉ khàn khàn nghẹn ngào khiến thiếu niên đang xâm phạm hần cảm thấy khó chịu nhột nhột, nhìn không được mà liếm lấy môi mình, đưa tay nắm lấy mái tóc nam nhân, cúi đầu xuống phủ lên cánh môi kia một nụ hôn bá đạo.

Phi vốn không thích hôn môi, cho dù đối phương là phi tử mà hần sùng ái nhất. Bởi vì hần thấy hành vi này so với mập hợp còn dơ bẩn hơn.

Thế nhưng đối với nam nhân bị mình cưỡng chế thâm hại dưới thân, nhìn hắc sắc song nhãn của hần phủ lên một tầng hơi nước mỏng mỏng lung, một loại cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng hần, hần cũng không quản suy nghĩ nhiều gì, liền điên cuồng hôn lấy nam nhân.

Nói lịch sự thì là hôn, thế nhưng ngoài trừ dùng lưỡi liếm lộng lấy đôi môi tái nhợt kia ra, hần còn dùng răng cắn gặm lấy, nhưng kiểu gì cũng thấy không đủ, giao triền không ngừng, xâm nhập liên tục, hần không hề chán ghét vị đạo của nam nhân này, thậm chí còn mơ hồ thấy có chút quen thuộc.

Nam nhân hai tay run rẩy vô lực muốn khước từ thiếu niên, lại bị hôn càng thêm lợi hại, chỉ có thể tranh thủ chút khoảng không hiếm hoi trong lúc giao triền mà thở hổn hển.

Phi cảm thấy có hơi thỏa mãn, quay sang cắn lấy cái cổ nóng hằm hập của nam nhân, ngón tay bạch ngọc tùy ý vuốt ve món trớn bắp đùi trơn bóng, khoái trá cảm nhận cái chống cự yếu ớt của hần.

Đối với thân thể nam tính thuần chất này, không nghĩ lại có thể mang lại thỏa mãn phi thường như vậy.

Nhìn tám trái giường trắng tinh xuất hiện một điểm huyết hồng, hần bỗng cảm thấy một điểm tội lỗi như cường gian xử nữ vậy... Ha ha, ai lại nói như thế, đây người này là nam nhân, không phải xử nữ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phi cau lên một tiểu dung ôn hòa, thế nhưng, rất nhanh sau đó, hần lại nghĩ đến điều gì đó mà chau mày lại.

Hần đem kế hoạch dự tính của mình ra tính toán lại lần nữa. Trước tìm được Tinh Linh Hoàng, ái nhân chuyển thế của Minh vương, phá bỏ ma pháp trận trên người hần, sau đó trước mặt Minh vương mà ném hần cho đám tù nhân dơ bẩn thấp hèn nhất thay phiên bạo ***, khiến cho Minh vương bị hần bắt nhốt phát cuồng cực độ. Thân tâm bị càn quấy điên loạn sẽ khiến ma pháp hộ thể của Minh vương bị ảnh hưởng, chỉ cần có một tia cơ hội, hần sẽ lập tức cưỡng chế đưa câu hồn thạch vào cơ thể Minh vương để xâm nhập vào thần thức hỗn loạn của hần, cuối cùng cưỡng ép hần chìm vào giấc ngủ, bản thân thì hấp thụ hoàn toàn sinh mệnh nguyên bản cường đại nhất.

Nếu hần hấp thụ được sinh mệnh này xong, sức mạnh của hần sẽ gia tăng cực lớn, như vậy, hần sẽ trở thành người mạnh nhất trong thế giới này.

Nếu Minh vương thần trí vẫn còn thanh tỉnh, thì kế hoạch của hần sẽ chỉ là một trò cười.

Thế nhưng đối phương nay đã chẳng phải là một người điên sao?

Kết quả có thể đoán trước được.

Sức mạnh, hần cần thứ sức mạnh tuyệt đối!

Sức mạnh có thể phá hủy tất cả mọi thứ.

Nhưng lại nghĩ đến một phần của kế hoạch này, chính là ném nam tử đang bị hần xâm phạm đây cho một đám nam nhân thấp hèn khác xâm phạm, tuy rằng đây là do chính hần sắp xếp, nhưng trong lòng lại thấy có điểm khó chịu, không, là phi thường khó chịu.

Thế nhưng, muốn nam nhân thần trí không còn kia đối cái gì khiến tâm tình biến hóa, cũng thật là một chuyện khó khăn. Nói hần điên, cũng không hoàn toàn chính xác. Người kia, hầu như mất đi toàn bộ khả năng phản ứng với bên ngoài, tựa như một con búp bê sứ, không nói, không cười, cũng không cần ăn uống. Là một kẻ bị hần dùng tòa hồn liên (xích khóa hồn) nhốt tại băng động.

Nếu như không phải bản thân hần có ma pháp hộ thể quá mạnh mẽ, thì sinh mệnh bản nguyên của hần đã sớm bị rút cạn rồi.

Hai ngày trước, khi hấn đem y phục bị xé rách của nam nhân ném xuống trước mặt Minh vương, cái pho tượng bất động trước sau không chút phản ứng kia cứ nhiên lại bị kích động, muốn cùng dây thoát khỏi trói buộc của dây xích, như một con dã thú bị trọng thương rống lên đầy thê lương.

Xem ra sự tồn tại của nam nhân đối với Minh vương là có ảnh hưởng không nhỏ.

Phi hận Minh vương, mặc dù hấn không biết lý do vì sao mình lại hận. Mười bảy năm trước khi mới được sinh ra, hấn đã sống theo bản năng như vậy rồi, không ngừng gia tăng sức mạnh của bản thân, bởi vì chỉ với sức mạnh tuyệt đối, hấn mới có thể cứu vãn được thứ gì đó...

Hình như cách đây thật lâu, hấn đã đánh mất một thứ gì đó phi thường quan trọng, thế nhưng, nghĩ hoài vẫn không ra được...

Đầu thật đau...

Lắc đầu khó chịu, Phi thần tình phức tạp nhìn xuống người nam nhân đã sớm hôn mê ở dưới thân, nghĩ đến cái gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

“Ồ...” Ngao Triết Thiên vắt vẻo mở hai mắt, phát hiện ra lúc này chỉ còn một mình mình nằm trên giường.

Cho dù không có gương ở đây, hấn cũng biết bản thân mình lúc này trông thảm hại ra sao. Thước da trơn bóng phủ đầy dấu vết ***, dấu hôn, dấu răng, còn cả mấy vết hằn đỏ do bị trói buộc lại, nhất là ở bên trong đùi thì da thịt lại càng thêm thâm, chỗ riêng tư bị giày vò nguyên một đêm nên giờ sưng đỏ đến thảm thương, mơ hồ còn chảy ra chút dịch thể ánh vàng.

Đầu óc nhất thời ngây ra, hấn chậm rãi chuyển tầm nhìn xuống vết máu vương trên tấm trải giường... Vết tích *** đầy chương mắt cùng thân thể đau nhức nhắc nhở hấn nhớ đến cái hiện thực mà hấn không hề muốn đối mặt chút nào.

Hấn thân là nam nhân, cứ nhiên lại bị một thiếu niên so với nữ nhân còn đẹp hơn cường gian...

Mụ nó... Ngao Triết Thiên thấp giọng chửi một tiếng, sắc mặt ảm đạm dọa người.

Hấn chưa từng nghĩ rằng loại chuyện này lại có ngày xảy ra với mình. Nghĩ muốn cười lớn một tiếng, coi hết thấy chỉ như bị súc sinh cắn bừa mà thôi, thế nhưng cơn đau dai dẳng truyền đến từ hạ thân khiến hấn nhớ lại rất rõ ràng chính mình đã bị xâm phạm liên tục...

Ngón tay băng lãnh tùy ý đùa bỡn, bên tai liên tục truyền đến những thanh âm trào phúng, bị người ta hung hăng xâm phạm lăng nhục... Giày vò không ngừng...

Thân thể không kiềm chế được mà run lên sợ hãi... Hít sâu vài lần, hấn ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Khó nhọc di chuyển thân thể, hấn nỗ lực muốn trèo xuống giường, thế nhưng đôi chân thon dài vừa mới chạm xuống đất, một trận hư nhuyễn cùng với đau đớn chưa từng có đột ngột truyền đến khiến hấn không trụ được nữa ngã xuống tấm thảm trải sàn. Cảm giác được ở nơi ẩn mật giữa hai chân lại chảy ra chút dịch thể, hấn lẳng người mất hai giây, khi ý thức được thứ kia là gì, một cỗ tức giận dâng lên, hấn liền mất kiểm chế mà thuận tay gạt phăng cái bình hoa gần đấy rớt xuống đất.

“Chết tiệt...”

Có chút bình tĩnh trở lại, hấn hồi tưởng lại mấy lời của Phi.

Ý tứ của đối phương rất rõ ràng, hấn là nam nhân của Minh vương chuyển thế, người kia còn dự tính muốn đem hấn ra để kích động Minh vương, đồng thời tìm một đám tù nhân đến để cường...

Không...

Lạy hôn...

Cả người hấn nhất thời lạnh run lên, thiếu niên kia, hấn nghiễm túc.

Đột nhiên, thanh âm của cánh cửa mở ra khiến Ngao Triết Thiên cả kinh toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu lên nhìn.

Thị nữ ngày trước hầu hạ hấn diện vô biểu tình bước đến, trên tay cầm bộ y phục màu đen của thị vệ. Nàng nhìn hấn một cái, rồi đưa y phục cho hấn: “Thay.”

“...” Hấn tiếp nhận y phục, mơ hồ nghĩ có chút gì đó không đúng, nhưng cả người xích lỏa thể này cũng thật khó chịu.

Sau khi mặc y phục vào, thị nữ có chút ngây đại nhìn hần: “Ta mang người ly khai khỏi nơi đây.”

“Ly khai?”

“Phải, ly khai, ta sẽ trả tự do cho người.”

“Vì sao?”

“Ta thích người...”

Hần biết nàng đang nói dối.

Nhân thân của nữ nhân này rất trống rỗng, giống như một con rối hơn, có khả năng là đã bị người khác thao túng, tuy nhiên hần nghĩ cái kẻ thao túng kia EQ* cũng không được cao lắm.

[(*): EQ ở đây đc gọi là Trí thông minh cảm xúc]

Nhưng biết đâu, đây lại là một cơ hội tốt để xoay chuyển tình thế. Hần suy nghĩ hồi lâu, một giây cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này, tất cả hồi ức ở đây đều quá sức chịu đựng của hần. Huống hồ, với sự việc kế tiếp sắp xảy ra, kiểu gì hần cũng không thể chấp nhận được.

Gật đầu, hần theo thị nữ ly khai.

Quả nhiên toàn bộ thị vệ bên ngoài cửa đều biến đâu mất dạng, phòng chùng đã được an bài trước rồi. Thị nữ mang hần quẹo trái quẹo phải một hồi, thế nhưng quan sát hướng đi thì có vẻ là đang đi ra bên ngoài hoàng cung thật.

Ngao Triết Thiên hết sức cảnh giác quan sát tình hình xung quanh, tinh thần luôn sẵn sàng cho tình huống phát sinh bất ngờ.

Bất quá, điều làm hần khó hiểu nhất chính là đôi chân của mình, nhớ rất rõ ràng là hôm qua đã bị bẻ gãy rồi, thế nào mà hôm nay vẫn có thể đi lại được? Có lẽ là do người kia nương tay, chỉ cố tình làm hần bị thương thôi, vậy nên lúc này đi lại có chút chật vật.

“Người theo con đường này rẽ phải, đi qua một đại môn là có thể ly khai an toàn. Nhớ là không được quay đầu lại, đi càng xa càng tốt...” Thanh âm thiếu nữ đều đều không biểu cảm, băng lãnh, đột nhiên, song nhãn tinh mịch của nàng lại có chút dao động, đôi môi run rẩy, đưa tay bắt lấy tay áo hần: “... Người phải cẩn thận... Nguy hiểm...”

“... Cảm tạ.” Hần gật đầu với nàng, sau liền xoay người ly khai.

Hần không biết ý đồ của kẻ thao túng thị nữ kia có điểm gì bất lợi với mình không, thế nhưng, xem chừng là đối phương rất kiêng kỵ phải ra tay với hần trong hoàng cung, trăm phương nghìn kế đưa hần ra khỏi nơi đây.

Không bị mấy gã thị vệ ngăn cản lại, hần thuận lợi đi qua đại môn. Vừa rời khỏi hoàng cung, hần liền quẹo vào cái ngõ nhỏ gần nhất.

Quả nhiên, Ngao Triết Thiên phát hiện ra có mấy gã đang theo dõi mình.

Chật vật trèo qua bức tường, cấp tốc đi xuyên qua mấy cái con phố, tạm thời cắt đuôi được mấy gã theo dõi. Hần tranh thủ cơ hội trộm lấy một bộ y phục bình thường màu xám, đồng thời đội mũ lên che tóc đi.

Hần đem bộ y phục thị vệ ném cho một gã xa phu thoát nhìn trông rất gian thương, rồi bám theo xe của gã rời khỏi thành.

Lúc này quan sát kĩ lưỡng thấy không còn ai đi theo nữa, Ngao Triết Thiên thở phào nhẹ nhõm một cái, đến một khu rừng rậm nọ thì xuống xe. Trước khi rời đi, hần phát hiện ra gã xa phu kia liếc mắt nhìn mình với nhân thân rất phức tạp, rồi lại hướng lên nhìn khu rừng rậm u ám dị thường, cuối cùng vẫn nhú mây rời đi.

Vốn muốn hỏi gã xa phu kia nơi này có gì không ổn, thế nhưng cái xe ngựa chết tiệt kia lại rất nhanh chạy đi mất.

“Hanh.” Hần xoay người lại, vừa mới thả lỏng được một chút, một cỗ sát khí đột ngột kéo tới, Ngao Triết Thiên không chút đắn đo liền cấp tốc lẩn mình tránh qua chỗ khác. Ngẩng đầu lên nhìn lại, nơi mới nãy còn đang đứng xuất hiện mấy đạo mũi tên u ám cắm xuống, một mùi vị tanh hôi truyền ra, xem ra là có tằm độc được gì đó.

Thế nhưng khi nãy nhảy tránh ra, lại khiến hần đau đến mặt mày trắng bệch, vết thương nơi hạ thân xem chừng bị toác ra rồi... Tuy rằng, hiện tại mấy vết thương trên người hần đang lành lại với tốc độ nhanh kinh người, nhưng cũng không thể chịu được vận động mạnh.

Từ trên cây cách đây không xa, hai gã người gầy gò, thoát trông vô cùng hèn hạ thô tục vô thanh vô tức nhảy xuống, bọn họ mặc một loại giáp nhẹ màu đen. Hai gã bày ra cái bộ dạng như thể mình rất tiêu sái, vẻ mặt *** loạn mở miệng nói: “Có thể tránh được mấy mũi tên của lão tử, phản ứng không tồi, tiểu tử... Hắc hắc...”

“Ái Na phải các người tới?” Hần bình tĩnh hỏi thẳng vào vấn đề.

“Hắc hắc, không biết ngươi đắc tội gì với vị Vương phi kia, mà nàng trả những một trăm kim tệ để lấy mạng ngươi, phi, một gã hắc nô thấp hèn, cư nhiên lại đáng giá đến một trăm kim tệ... Mụ nó.” Một gã thoát nhìn cao gầy đầy bất bình tức giận, nhỏ ra một cục đom vàng ô uế xuống đất, “Bất quá có một trăm kim tệ, bọn ta có thể chọn những con đàn bà tốt nhất mà chơi đùa một trận, hắc hắc! Lão tử muốn thao các nàng đến ngất!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta sót ruột lắm rồi.” Vừa nghĩ đến, một gã hưng phấn không chịu được mà đưa tay rờ rờ đến hạ thể, sau đó cười *** đàng nhìn Ngao Triết Thiên: “Dù sao kim tệ cũng là do ngươi mang lại, bọn ta sẽ cho người chết một cách nhanh chóng toàn thây! Đáng tiếc là ngươi niên kỷ đã lớn, chứ nếu mười mấy tuổi, bọn ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi, ha ha ha!!!”

“Các ngươi cho rằng cầm được tiền của hoàng cung dễ vậy sao? Chẳng lẽ các ngươi không biết đến cái gọi là giết người diệt khẩu? Nhìn lại sau lưng các ngươi đi.” Hắn cười lạnh, nhìn về phía sau bọn họ.

Nghe vậy, hai người kia lập tức quay đầu lại để phòng, rất sợ Vương phi kia thực sự muốn diệt khẩu.

Thế nhưng, phía sau lại hoàn toàn không có cái gì cả.

Ý thức được mình vừa bị mắc lừa, hai gã phần nộ gầm rú lên, ánh mắt nhanh chóng bắt được bóng dáng của Ngao Triết Thiên mà đuổi theo. Thế nhưng bọn hắn lại ngăn người ra khi thấy Ngao Triết Thiên chạy về hướng khu rừng có màu xanh hòa cùng màu máu vô cùng quỷ dị. Bọn chúng gấp bụng cười nghiêng ngả, như thể đang nhìn thấy một kẻ ngu xuẩn nhất trên đời.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn lại không thể cười được nữa, bởi vì Ngao Triết Thiên đã thực sự chạy vào rừng.

“Lạy hồn, hắn cư nhiên lại không bị gì sao? Cứ như vậy mà tiến vào!?”

“Mất ta bị đui rồi sao? Phong ấn ám chi ma sao lại không lấy mạng hắn, hay là mất hiệu lực rồi!?”

“Chắc chắn là mất hiệu lực rồi! Đuổi theo! Mụ nó! Một trăm kim tệ!”

Hai người vội vã đuổi theo sau, thế nhưng ngay khi bọn hắn vừa đặt chân vào ven rừng, ngay lập tức liền bị sương mù màu xanh pha màu máu quấn lấy, da dẻ bị rút cạn khô héo với tốc độ cực nhanh, nhả nheo, cuối cùng, chỉ còn lại một đồng bạch cốt.

Tuy rằng Ngao Triết Thiên không nhìn thấy gì, nhưng nghe được tiếng kêu thét thảm thiết cực độ của họ, đầu óc mơ hồ cũng tê dại lại. Hắn một bên đi sâu vào rừng, một bên hồi tưởng lại quãng thời gian ở bên cạnh thể tử mình, những tháng ngày vui vẻ hạnh phúc, tâm tình càng lúc càng nặng trĩu,

Nàng muốn giết hắn...

Thê tử của hắn thực sự muốn giết hắn...

Lặng người cười gượng, cước bộ từ chậm rãi thành dừng hẳn lại, hắn ngăn người đầu óc trống rỗng, như kẻ mất hồn tiến sâu vào rừng, phía trước tựa hồ như có tiếng nước chảy...

Nếu như...

Nếu như biết lúc này đây, hắn sẽ gặp phải hai tên ác ma cả đời quấn lấy hắn không buông, thì hắn tình nguyện để hai người kia giết chết chứ nhất quyết không đi vào khu rừng này.

Nếu nói Minh vương cùng Phi mang đến cho hắn bi thương và thống khổ, thì hai gã ác ma kia, lại mang đến cho hắn những con ác mộng vô tận cùng với sợ hãi cùng cực.

Trong không khí tản mạn mùi hương thanh thoát của cây cỏ thiên nhiên, trên nền đất bùn là tầng tầng lớp lớp lá rụng, hắn cũng dần lấy lại được bình tĩnh, lặng lẽ quan sát cảnh vật xung quanh.

Những gốc cây với màu sắc tiên diễm đan xen lẫn nhau thật dày, trên cây là tầng lớp những phiến lá to bằng lòng bàn tay người, mỗi một phiến lá đều có dạng như hình tròn và bán trong suốt. Trên cây còn có những trái quả màu tím thoạt trông vô cùng chắc nịch và thơm ngon không gì sánh được.

Có một vài con thú nhỏ không gọi được tên đang nhẩn nha nằm lẩn lẩn trên mấy thân cây cao, hiểu kỳ quan sát người khách nhân xa lạ, bên miệng còn đang gặm nhấm mấy thứ kỳ hoa dị thảo.

Đột nhiên, từ trong bụi cây cách đây không xa, một sinh vật toàn thân màu đỏ hồng đi ra. Con thú phủ đầy lông mao, gần như biến thành một quả cầu lông, hai chiếc tai nhọn lắc lắc, hiểu kỳ quan sát Ngao Triết Thiên.

Sau đấy, nó chớp chớp song nhãn to ướt át, rồi đột nhiên nhảy bổ về phía hắn, đúng hơn, là nhảy bổ vào đôi giày của hắn.

“... Không ăn được đâu.” Thấy nó đối với giày của mình có vẻ rất hứng thú, gặm lấy gặm để, Ngao Triết Thiên lùi về phía sau vài bước, con vật mập mạp ấy vậy vẫn chưa chịu từ bỏ, thoắt cái đã đuổi kịp, tiếp tục gặm, khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

Bất quá, cũng may là con vật sớm nhận ra là cái giày này cũng chẳng phải thứ ngon lành gì, giận dữ kêu lên mấy tiếng, xoay người chống cái mông béo ú

về phía Ngạo Triết Thiên, quay sang găm mấy cây nấm trắng mọc dưới mắt gốc cây. Sau, Ngạo Triết Thiên lại không nhìn được cười khi phát hiện cây nấm mập mạp mọc nước kia cư nhiên có thể chạy, mà con vật màu đỏ hồng giống như một con thỏ kia cũng lại chạy đuổi theo, tay quào vài cái liền tát trúng cây nấm gốc nghếch, lúc này thỏa mãn không gì sánh được, nó hai tay cầm lấy cây nấm khoai trá găm nhăm. Cùng lúc đấy, lại có một cây nấm khác đang bị con vật tròn mập màu đỏ hồng kia dẫm chân lên, nó gãy dựa một cách đáng thương, mơ hồ còn nghe thấy được mấy thanh âm chít chít thể thảm tội nghiệp.

Con vật mập kia cuối cùng cũng phát hiện ra Ngạo Triết Thiên đang nhìn nó, nó chớp chớp con mắt to tròn, sau lại cầm cây nấm tội nghiệp trong tay đưa lên trước mặt hần. Hần chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Nói cho vui, chứ cây nấm này có độc hay không hần làm sao biết được.

Lúc này, một khí tức thơm ngát mà hần không biết là mùi hương gì lại thoảng tản ra từ người hần, hần ngẫm nghĩ một lúc, ảo não nhớ tới đây chính là vị đạo của thiếu niên kia, ngẩng đầu quan sát tứ phía, rất nhanh phát hiện thấy cách đây không xa có một cái hồ nước trong veo, không chút suy nghĩ gì liền bước nhanh đến.

Không để tâm đến con thỏ nữa, hần trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn thật nhanh tẩy rửa hết cái vị đạo cũng mấy vết tích chết tiệt kia, thậm chí còn chà bận tâm xem xét cái hồ này có gì nguy hiểm không.

Chính là trong lòng hần vẫn còn có điểm rối bời, vậy nên trong lúc vô ý lỡ chân đá phải một thứ gì đó đỏ đỏ như máu, giật mình cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn lại. Thì ra là một cái tổ ong hình dạng méo mó khó coi, lớn như một cái thau rửa mặt, hơn nữa lại còn tỏa một mùi tanh hôi buồn nôn. Hai bên trái phải còn thấy hai, ba con ong màu màu hồng lam lượn lờ, mỗi con to bằng cỡ một con ong vàng bình thường, thể nhưng nhìn vào nó ai cũng có thể nói được, đây là loài chứa kịch độc.

Shit!

Hần lập tức xoay người chạy ngay về phía cái hồ.

Quả nhiên ngay sau đó, thanh âm đàn ong ròi tổ truyền đến khiến ai nghe cũng phải phát run, đàn ong màu hồng lam bay ra ộp trời, trong không khí nháy mắt cái đã tràn ngập sát khí cùng mùi tanh hôi đặc nồng. Rõ ràng bọn ong không hề biểu lộ bất kì sắc thái biểu cảm nào, thể nhưng khả lúc này đây trông lại vô cùng dữ tợn, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Ngạo Triết Thiên đang chạy trốn trước mắt, chúng chao mình bay vài vòng trên không rồi đột ngột hướng đến hần mà lao vút đến mãnh liệt.

Hần rất nhanh nhảy xuống hồ nước, vốn tưởng vậy là tạm thời an toàn rồi, ngờ đâu bầy ong lại không chút ngần ngại bay thẳng xuống nước tiếp cận hần nhanh chóng, Ngạo Triết Thiên cảm thấy đầu óc một trận chóng váng tê dại.

Hần vội vàng xoay người bơi đến chỗ nước sâu, vừa đưa mắt quan sát tình thế xung quanh, vừa hội nghĩ làm cách nào để thoát được bầy ong độc này.

Đàn cá trong hồ vừa nhìn thấy bầy ong tiến đến, trong nháy mắt liền trốn chạy không còn một mạng nào, ngay cả mấy con cá ngừ so với hần còn có phần lớn hơn cũng trốn sạch ráo.

Hần cười khổ, xem ra mình đã chọc vào thứ gì đó rất kinh khủng. . .

Đột nhiên, một cỗ lực cường đại kéo hần trôi vào một vòng xoáy nước tối màu, trước mắt hần nhất thời tối sầm lại, không còn trông thấy bất cứ thứ gì nữa. . .

“Khụ. . . Khụ khụ. . .” Ngạo Triết Thiên gặp người ho khan trên nền đất thô cũ, cật lực tổng hết nước trong bụng ra. Qua một hồi lâu, cảm thấy ngực đã bớt đau liền đưa tay lên lau lau khóe miệng, hần bình tĩnh đứng lên quan sát kiến trúc trước mắt.

Là một điện phủ mang phong cổ xưa, có vẻ đã có từ rất lâu rồi, trong không khí tràn ngập khí tức mục nát và ẩm ướt, ngoại trừ hai ngọn đèn hiu hắt ở bên ra, toàn bộ điện phủ hoàn toàn không có chút sinh khí nào.

Có lẽ điện phủ này đã bị bỏ hoang, tuy rằng không biết làm thế nào mà hần bị từ hồ lại bị kéo về đây, dù sao thì ngay từ lúc đầu đã không thể dùng lẽ thường để phán đoán được gì trong thế giới này. Ngay khi Ngạo Triết Thiên còn do dự không biết có nên đi qua dãy hành lang trước mắt để đến gian phòng cuối cùng không, thì phía sau lại truyền đến mấy tiếng ong ong quen thuộc khiến hần tái nhợt mặt lại.

Bầy ong hồng lam từ dưới cái hồ sau lưng hần bay vọt lên giữa không trung, dưới ngọn đèn u ám, bọn chúng thoát trông càng thêm phần âm u khủng bố, tựa như Diêm La địa phủ vậy.

Xem ra chúng nó sẽ không bỏ qua cho mình, Ngạo Triết Thiên bất đắc dĩ thầm nghĩ, chỉ là vô ý đã phải cái tổ ong thôi, có cần phải truy đuổi đến vậy không? Bất quá, có điều này hần lại không biết, lúc hần đá trúng cái tổ ong, lại là lúc mà ong chúa đang trong một quá trình chuyển hoá sinh mệnh phi thường quan trọng, để có thể tiến hóa thành loại sinh vật cao cấp hơn. Trong lúc chuyển hoá thì tuyệt đối không có bất cứ thứ gì được phép quấy nhiễu, một cước của Ngạo Triết Thiên tuy không mạnh, nhưng cũng khiến cho cả sào huyệt của bầy ong lay chuyển một chút, khiến cho ong chúa thổ huyết tại chỗ, sinh mệnh cũng dần cạn kiệt.

Những con ong mật này bình thường ở khu rừng hoành hành ngang ngược đã thành thói, nào có sinh vật nào dám trêu ghẹo tới chúng, vậy nên chúng không nghĩ đến lại kẻ lớn mật dám đụng chạm vào sào huyệt, lại còn quấy nhiễu đến nữ vương, khả lúc này lại có thể bỏ qua không giết.

Ngạo Triết Thiên liều mạng chạy trốn! Mục tiêu là cánh cửa gỗ màu đến cách đây hai trăm thước.

Trong lòng thầm cầu khẩn cánh cửa kia nghìn vạn lần đừng khóa.

May thay là cánh cửa mở ra được, không cần biết bên trong phòng có thứ gì, hắn trực tiếp chạy thẳng vào, nhanh tay đóng sầm cửa lại. Khi nghe thấy tiếng bầy ong ba ba ba đập vào cánh cửa, hắn còn chưa kịp trấn tĩnh lại thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người...

Hắn chạy đến hậu cung rồi sao?

Trong phòng có hơn mười mỹ nữ ngoại quốc diễm lệ đứng chỉnh tề, trong không khí tản mạn thứ hương khí ngọt ngào tinh tế đặc trưng của nữ nhân. Các nàng tuy mỹ mạo vẫn còn kém vài phần so với thiếu niên kia, nhưng xét cho cùng vẫn là những khuôn mặt mỹ lệ hiếm thấy.

Những mỹ nhân này người nào người nấy đều mặc bạch sắc trường bào gần như trong suốt, mơ hồ còn có thể thất được cơ thể hoàn mỹ mà mê hoặc thoáng ẩn thoáng hiện dưới lớp y sa. Mà các nàng khuôn mặt thành thật trung thực, thần sắc say đắm nhìn Ngạo Triết Thiên...

Ngạo Triết Thiên bất giác nhíu mày lại, tuy rằng được nhìn mỹ nhân như vậy đối với kẻ khác là khoái trá vô cùng, nhưng đó là trước khi các nàng bắt đầu tự mình xả y phục xuống, rên rỉ đầy say mê: "Âm ma chi thần vĩ đại... Ta nguyện ý kính dâng tất cả... Xin hãy cho phép ta tiếp thụ lễ rửa tội hắc ám..."

Trong đây có một thiếu nữ tóc vàng óng và đôi mắt xanh biếc không những tự xả xuống y phục của mình, mà còn trực tiếp ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cánh môi thân cận tìm kiếm.

"Buông tay... Các ngươi nhận nhầm người rồi." Hắn không mấy thoải mái đẩy thiếu nữ mỹ lệ ra, bởi vì hắn không thích người lạ nào đụng chạm vào thân thể mình, kể cả khi đối phương mà một mỹ nữ hiếm gặp.

"Ma Thần đại nhân vĩ đại tôn quý, người không hài lòng với ta sao? Nếu vậy, thỉnh người hãy dùng đôi tay này giết ta đi... Có thể chết trong bóng tối của Ma Thần đại nhân, chính là điều tuyệt vời nhất trên thế gian này..." Thiếu nữ vẫn giữ khuôn mặt thành khẩn cùng với thần tình say đắm là vậy, Ngạo Triết Thiên nghĩ nếu giờ mình bảo nàng cầm dao tự đâm chính mình, e là nàng sẽ làm không chút do dự.

"..." Như thế nào mà lại có điểm giống với giáo chúng bị tà giáo đầu độc vậy...

Lúc này, một sự việc bất ngờ xảy ra khiến hắn giật mình kinh hoàng, thiếu nữ khi nãy vẫn còn trắng nõn như bạch ngọc nhu nhuận, đột nhiên lại kịch liệt co quắp lại. Đôi mắt lam sắc của nàng mờ to, nhìn hắn chằm chằm, sau đó, con mắt nàng đột nhiên lồi ra, trũng xuống, kế tiếp, làn da của nàng như bị thứ gì đó hút hết nước, nhanh chóng khô cứng lại, rạn nứt, thân thể nhanh chóng bị tàn héo lại như cây khô rồi ngã xuống.

Rất nhanh sau đó, mấy mỹ nữ xung quanh, người nào người nấy cũng thay phiên nhau đột biến như vậy.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây!?

Đáp án rất nhanh liền hiện ra trước mắt, ở trên trán của thiếu nữ đột nhiên có một vật gì đó lúc nhúc, thoát nhìn qua đã thấy buồn nôn kinh khủng, sau đó, một điểm đen xuất hiện trên trán, điểm đen rất nhanh liền mục nát thối rữa, tại đây một sinh vật rất quen thuộc chui ra.

Còn không phải là bầy ong độc đuổi theo hắn sao. Giật mình nhìn lại phía cánh cửa, lại phát hiện ra cánh cửa gỗ cứng cỏi lại bị nọc độc của bọn chúng làm cho tan chảy, cửa gỗ bị cháy đen vẫn còn tàn ra cái mùi tanh tươi nồng đậm, phi thường khó chịu.

"Ong ong..." Bầy ong thoát nhìn trông rất hưng phấn, bay lượn lung tung, dần dần dồn Ngạo Triết Thiên vào góc tường. Trong đó có một con ong sắc màu tiên diễm đến chói mắt với cơ thể lớn hơn mấy con còn lại một chút, trước là bay vài ba vòng đề ra uy, sau đó nhắm thẳng đến cái trán hắn mà mãnh liệt vọt bay đến.

Ngạo Triết Thiên vội vàng nghiêng người tránh qua, kinh hoàng phát hiện ra con ong kia đã đâm thủng một khe lớn trên bức tường. Sau đó, cái khe kia tức khắc biến thành một màu đen, còn hơi tản ra chút khói trắng, mùi hôi tanh cường liệt rất nhanh lại truyền đến. Con ong kia quay đầu nhìn Ngạo Triết Thiên, dường như đang cười chế giễu, chậm rãi rút phần đuôi ra khỏi khe tường, hắn cảm giác được lông tơ trên người hết thảy đều dựng đứng lên.

Chúng nó hình như sẽ không cho hắn chết một cách dễ dàng giống như mấy nữ nhân kia...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Tên nô lệ chết tiệt! Ngươi đang làm gì vậy hả? Dám làm hỏng những tế phẩm hiến cho Ma Thần đại nhân! Trời ạ!" Đột nhiên, một thanh âm già nua đầy phần nô từ bên trong mãnh liệt truyền ra khiến cho cả thần điện chấn động. Tiếp đấy, một vài thanh âm trầm thấp tựa như chú văn vang lên, mấy đạo lam sắc quang mang bỗng nhiên xuất hiện xung quanh Ngạo Triết Thiên, lóe lên vài lần, bầy ong độc đang vây lấy hắn liền bị đốt chết sạch, mà thân thể hắn

hắn cũng rất nhanh bị lam quang trói lại kéo về phía sâu trong thần điện, ngã đập mạnh mấy lần xuống thềm bậc thang.

“Người cái tên chết tiệt này! Tội này của người có chết một vạn lần cũng không đền hết được! Cui nhiên lại chạy đến làm hỏng hết những tế phẩm chuẩn bị dâng lên cho ám ma thần vĩ đại! Người lấy cái gì bồi trả cho ta đây! Không có tế phẩm, đối với Ma Thần đại nhân là tội đại nghịch bất kính! Hành vi này là tuyệt đối không được phép! Là khinh nhờn thần thánh đây người có biết không!? Áo thuật sư Phi Lam Cát ta đã phải tốn đến năm năm mới tìm được được những mỹ nữ này! Thế vậy mà lại bị người phá hỏng tất cả! Người lấy cái gì chuộc tội đây!?”

Một lão nhân toàn thân bọc trong vải đen từ góc khuất đi ra đầy phần nộ, vừa xuất hiện tay đã hua hua cây ma pháp trưng tỏa ra hồng sắc quang mang, còn miệng thì chửi bới liên tục, trên người tản ra sát khí cao ngất.

“...” Áo thuật sư? Dựa vào những gì mà hắn được biết, thì hắc ám ma pháp sư là những người có địa vị tối cao trong một quốc gia, có khi địa vị cũng không thua kém một quốc vương là bao. Xem ra, hắn đã rước lấy phiền toái lớn, hình như sau khi tới thế giới này, mấy cái chuyện phiền phức này bám lấy hắn không ít.

Thấy Ngao Triết Thiên không nói gì, lão nhân càng muốn một tay trực tiếp bóp chết hắn, thế nhưng sau đấy, hắn lại khủng hoảng hết lớn: “Làm sao bây giờ!? Làm sao bây giờ!? Ma Thần đại nhân sắp giáng lâm rồi! Ta đã đợi tròn ba mươi năm mới có được ngày hôm nay! Tưởng rằng có thể nhận được chiếu cố của hắc ám chi thần, hiện tại đã bị hủy rồi! Bị hủy hết rồi! Trời ạ... Đã không có tế phẩm, ngay cả mạng sống của ta cũng khó giữ, Ma thần sẽ giết ta mất... Mà quốc gia của ta cũng sẽ bị hủy diệt! Không...” Nghĩ đến cái hậu họa khôn lường, hắn sợ hãi toàn thân run rẩy, sau đó, hắn toàn thân xám ngắt vuron tay về phía Ngao Triết Thiên: “Tất cả là tại người cái tên nô lệ chết tiệt! Đáng chém nghìn đao! Người thế nào lại chạy đến đây? Sao người lại không bị phong ấn của khu rừng này giết chết!? Trời ạ! Vì sao!... Ngay đến ta, cũng phải mang ảnh nặc phù [bùa che giấu thân ảnh] mới có thể vào được... Mà... Mụ nó! Mấy cái này không quan trọng! Quan trọng là... Tiếp theo phải làm sao đây!?”

“Tùy...” Ngao Triết Thiên lãnh đạm nói một câu, khuôn mặt anh tuấn nhìn không ra bất cứ biểu cảm gì.

Hắn chỉ có mỗi cái mạng này, cùng lắm thì bị giết... Dù sao, cũng không có ai để tâm cả.

Đột nhiên, nhiệt độ xung quanh giảm xuống kịch liệt, trong không khí, ma pháp nguyên tố vũ động cuồng loạn, những thần chú cổ đại huyền bí chớp động trên không trung, không ngừng liên kết với nhau thành một ma pháp trận phức tạp, lão nhân kia hốt hoảng sợ hãi quỳ rạp xuống đầy tuyệt vọng, khuôn mặt thành kính cực độ nhìn vòng xoáy màu đen xuất hiện giữa tầng không.

“Nhân loại... Là người đánh thức ta...” Ma âm u tối, trầm thấp như vọng lên từ nơi sâu nhất dưới địa ngục, vang lên vắng vắng trong trí óc, nhưng thanh âm kia lại khiến người ta cảm thấy nó tựa hồ không phải của nhân loại.

Mà Ngao Triết Thiên, cui nhiên lại bị thanh âm này làm cho cảm thấy sợ hãi, tuyệt vọng cùng cực...

Chỉ là thanh âm thôi, nhưng hắn lại sợ đến đông cứng lại, bất giác run rẩy, thò dốc, hắn không thể hiểu được tại sao mình lại sợ đến vậy, tựa như chủ nhân của thanh âm kia, trời sinh hắn tồn tại là để mang lại tuyệt vọng cho con người.

Vì sao...

Bản thân đến tột cùng là sợ cái gì...

Hắn cảm giác như đến linh hồn của mình, cùng dần bị cuốn đi mất...

Từ giữa vòng xoáy màu đen, hai thân ảnh cao to thon dài từ từ xuất hiện, bọn họ được bao phủ bởi lớp sương dày đặc, không thể nhìn thấu, càng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào trước bầu hắc ám khí tức dày đặc đang lan tỏa ra khắp nơi, uy thế cường đại khiến lão nhân thân là Áo thuật sư cao cấp nhất cũng không khỏi nghĩ đến việc tự sát để giải thoát cho linh hồn đang bị áp chế chấn động.

“Ma... Ma thần đại nhân tôn quý... Thành chấp nhận kính lễ thành kính nhất của bề tôi... Người...” Chấn động cuồng liệt khiến lão nhân quên cả mấy lời xu nịnh đã chuẩn bị từ trước. Hắn chỉ có thể co rúm người lại như một con kiến hôi hèn mọn, khuất phục trước uy nghiêm cường thế của ma thần, không dám nhúc nhích.

“Nhân loại, tế phẩm của ta đâu?” Một hắc ảnh cao lớn cất tiếng nói, sương mù trên người hắn cực kỳ nồng đậm, thanh âm quý mị phát ra ôn nhuận như ngọc thạch. Thế nhưng một giây sau đó, sương mù bỗng nổi lên cuộn cuộn, sát khí băng lãnh xuất động khiến cho nền đá xung quanh bị xói tung lên vờn rạt, ngay cả thanh âm u ám cũng rất nhanh trầm thấp xuống, băng lãnh cùng cực: “Lẽ nào, người không nhìn thấy thần dụ ta lưu lại trước đây?” Nhiệt độ trong không trung nhất thời giảm xuống lạnh đến mức khó thở.

Sát khí... vô thanh vô tức tràn ngập khắp nơi...

“Đệ đệ của ta, hắn cần rất nhiều năng lượng để khôi phục lại, người chẳng lẽ lại không biết? Mà kết cục của việc làm trái lệnh ta, là vĩnh viễn không bao giờ được chết một cách đơn giản...” Theo lời người kia nói, Ngao Triết Thiên đưa mắt nhìn về phía hắc ảnh thấp hơn đứng bên cạnh hắn, sương mù trên người hắn không phải là một màu đen thuần túy, mà hơi xám xám ngả xanh, đồng thời cũng có phần hơi mỏng, không ổn định. Thế nhưng khí thế từ hắn tỏa ra cũng không thua kém gì Ma thần kia, xem ra, đệ đệ của Ma Thần thể trạng không được tốt lắm.

Ngao Triết Thiên cười khổ, hình như bản thân hắn không đơn giản chỉ làm hỏng những tế phẩm dâng cho Ma thần, mà chính là đã đem được chữa thương cho đệ đệ của Ma thần đổ bỏ đi.

Lão nhân giương hai con mắt trừng lớn đầy khiếp đảm, sắc mặt tái nhợt của lão hiện tại trông càng giống tro ngụi hơn, hít sâu vào mấy lần, lão run run

giờ ngón tay chỉ về phía Ngao Triết Thiên, đem hết thảy mọi tội hành trực tiếp đổ lên đầu hắn: “Thình cẩu Ma thần vĩ đại mình giẫm! ...Tên nô lệ thấp hèn kia, tất cả đều là lỗi của hắn! Hắn... Hắn cư nhiên lại mang theo huyết ma ong xông vào đây, một lúc giết hết toàn bộ những té phẩm mà kẻ bày tội mất mười năm (điều, trên vừa nói năm năm =.) khổ cực chuẩn bị để hiến dâng cho Ma thần đại nhân! Mười ba thánh xử nữ sinh vào đêm trăng! Hắn dám cả gan khinh nhờn uy nghiêm của Người, là hành vi không thể tha thứ! Cái tên chết tiệt này nhất định là do Thần đình phái tới, thình Ma thần đại nhân ban cho hắn cái chết tàn khốc nhất! Khiến cho linh hồn hắn vĩnh viễn bị thống khổ dày vò! Đây là vinh dự của hắn!”

“Hắn sao?” Giữa tầng sương mù, song nhãn đỏ như máu hiện lên nhìn về phía Ngao Triết Thiên, khiến hắn nhất thời có cảm giác như rơi vào bùn lầy băng giá, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Sợ hãi... Là nỗi sợ vô biên đang bao trùm lên hắn.

“Nhân loại, ngươi biết khinh nhờn uy nghiêm của thần linh, là tội lớn thế nào không?”

“Không sai! Mạo phạm Ma thần đại nhân vĩ đại, ngươi chết một vạn lần cũng không đủ! Ngươi là tên nô lệ chết tiệt! Ngươi...” Lão nhân bên cạnh vội vàng thét lên phụ họa chói tai.

“Câm miệng!” Một hắc ảnh có phần không hài lòng nhìn về phía lão nhân, song nhãn chớp cái bắn ra hai đạo hắc mang sắc nhọn, trực tiếp đem lão nhân đánh văng xa hai trăm thước đập vào tường, oanh một tiếng cả thân thể nát bấy, tiếp đó, linh hồn còn sót lại của lão nhân cũng rất nhanh bị kéo đến bên tay của hắc ảnh,

“Ta ghét nhất kẻ khác trước mặt ta lại nhài! Nhất là nam nhân.” Hôi thanh hắc ảnh [hôi thanh là màu xám ngả sang xanh] trước sau không nói câu nào, đưa tay lên bóp nát linh hồn đang kêu gào thảm thiết kia, cảm thấy không chút hứng thú nào liền ném ra sau, mơ hồ có thể thấy được mấy quỹ ảnh u ám chọt lóc lên rồi biến mất, mà linh hồn tan tác kia cũng theo đấy mà tiêu thất.

Hắc ảnh cao lớn hơn có phần bất đắc dĩ thở dài, sát khí trên người nhất thời chuyển thành một mặt khí tức ôn nhuận, bình tĩnh đứng một bên, nhìn đệ đệ của mình với nhãn thần sùng nịch không gì sánh được.

“Hanh, nhân loại... Ta nên giết ngươi như thế nào? Toàn bộ thuốc bổ của ta đều bị ngươi làm hỏng hết, ta hiện tại, là phi thường khó chịu.” Thanh âm băng lãnh đột nhiên vang lên ngay bên cạnh tai hắn, hôi thanh hắc ảnh vừa công kích lão nhân kia chớp mắt một cái liền tiêu thất, sau đó lại rất nhanh liền ngưng tụ lại thành thực thể ngay trước mặt Ngao Triết Thiên, sương mù nồng đậm tỏa ra từ khí âm lãnh, lúc này quan sát kỹ mới phát hiện ra sương mù này là vô số vong hồn chất chứa oán khí ngập trời ngưng kết mà thành, mơ hồ còn nghe thấy được tiếng gào thét thể lương của quỷ dữ.

“...” Ngao Triết Thiên không muốn trả lời vấn đề này, chỉ nghiêng đầu qua một bên không muốn nhìn vào đám sương mù này nữa, bởi vì nó làm hắn rất khó chịu, song nhãn hắn cơ hồ còn bị làm cho đau nhức.

“Uy, nhìn thẳng vào ta, ta rất xấu xí sao? Cư nhiên dám can đảm quay đầu đi. Quay lại nhìn ta!” Thanh âm vốn âm trầm nay lại đột nhiên chuyển qua thanh trong, mơ hồ còn cảm thấy được chút bốc đồng.

Ngay khi hắc ảnh vron bàn tay được bao phủ bởi sương mù bắt lấy cái cằm của Ngao Triết Thiên, hắn không khỏi giật mình rống lên.

“Không được đụng vào ta!” Cảm giác không thể chịu đựng được khiến hắn quát lớn một tiếng, thân thể kịch liệt lùi về phía sau, không cẩn thận mà té ngã xuống đất, hắn sắc mặt trắng bệch nhìn về phía hắc ảnh, thân thể không khỏi run rẩy, tuyệt vọng cùng sợ hãi lần thứ hai dâng lên...

Ngay lúc người kia chạm đến mình, trong đầu Ngao Triết Thiên đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh thống khổ quen thuộc mà hắn không muốn nhớ đến, thi thể của thân nhân, cảm giác sợ hãi khi bị vứt bỏ trong căn phòng hoang tàn, nỗi thống khổ khi bị mẹ nuôi bóp cổ gần chết... Và rất nhiều những kí ức tiêu cực khác, nỗi bi thống vô hạn dường như bị khuếch trương lên, vận vẹo, liên tục khuấy đảo trong trí óc hắn.

Không thể chịu được được!

Hắc ảnh nhìn xuống tay mình, rồi lại nghiêng đầu nhìn Ngao Triết Thiên một hồi, quay đầu lại hỏi hắc ảnh kia: “Ca ca, chuyện này là sao, ta hoàn toàn vô can a.” Hắn cau mày, không lý giải được. Song nhãn nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên, không ngừng suy nghĩ về chuyện gì đó. Lại nói, bọn họ tuy đạt đến mức độ thần linh, có thể khống chế được nguồn năng lượng tinh hoa hoàn mỹ, tuyệt sẽ không giống với loại năng lượng của bọn Ma tộc cấp thấp, dù chỉ chạm nhẹ một cái cũng đủ khiến đối phương bị thương tổn, thế nhưng, khiến đối phương sợ hãi cùng cực cùng với bị thống dị thường như vậy thì...

Ca ca hắn còn chưa có trả lời, đột nhiên từ bên kia truyền đến thanh âm hưng phấn của hai nữ nhân kiều mị, hai thiếu nữ mới xuất hiện vận cùng một loại trang phục giống với mấy nữ nhân ban nãy, nhưng lại có phần mỹ lệ hơn. Có thể các nàng vì nguyên do nào đó mà trước đây ly khai khỏi phòng nên không bị ong độc giết chết, cho nên lại trở thành những người sống sót duy nhất. Mà lúc này, các nàng trông thấy hai hắc ảnh kia đột nhiên trở nên phần khích kị lạ, thân thái trong ánh mắt gần như trở nên điên cuồng.

“Ma... Ma thần đại nhân! Chúng ta không phải nằm mơ... Cuối cùng cũng được diện kiến người, chúng ta nguyện ý vì người mà hiến dâng tất cả...” Thế nhưng, những câu kể tiếp các nàng lại không còn cơ hội để nói ra nữa, bởi vì, thân thể của các nàng đã bị hai đạo hắc mang vô thanh vô tức biến thành đồng thịt vụn, ngay cả linh hồn cũng bị tiêu tán.

“Uy, hai người kia là các thánh xử nữ tội thuần khiết a, các nàng tự nguyện dâng sinh mệnh tinh nguyên, chỉ ít có thể giúp ngươi phục hồi được ba phần ma thể a...” Ma thần bất đắc dĩ đứng nhìn đệ đệ của mình, thoáng nghĩ cũng thấy hơi đáng tiếc. Dù sao, một nghìn năm trước, thân thể của đệ đệ bị thụ thương nặng khiến cho hồn xiêu phách tán, hắn phải tìm kiếm một nghìn năm mới tạm thời giữ lại hình thái ma thể, mà thánh xử nữ sinh vào đêm trăng là thuốc bổ vô cùng tốt cho đệ đệ hắn, hơn nữa, khả ngộ bất khả cầu [gặp nhờ duyên chứ không thể cầu], cư nhiên lại bị hắn...

“Các nàng phiền chết!” Hôi thanh hắc ảnh không quay đầu lại, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Ta hiện tại không có hứng thú với mấy thứ kia...” Nói xong, hắn liền xuất thủ nhanh như chớp, mạnh mẽ kéo Ngao Triết Thiên vào lòng, khóa miệng cậu lên một tiểu dung tã ác.

“Không! Buông ra!” Ngao Triết Thiên thê lương kêu thảm, đầu óc bị xúc cảm thống khổ cùng ký ức đau đớn hung hăng cắn phá dữ dội, đau khổ đến mức không thể kiềm nén được nước mắt chảy dài, hắn ra sức giãy dụa, liên tục gào thét, đánh đấm như điên vào hắc ảnh đang trói buộc mình, thế nhưng không thể đánh trúng được cái gì, thân thể của đối phương vẫn như cũ, hư hư ảo ảo tựa không xương, quấn chặt lấy hắn.

Hắc ảnh hoàn toàn không để ý tới phản kháng vô lực của Ngao Triết Thiên, trực tiếp đưa tay xé xuống hời hợt y phục của hắn, để lộ ra thân thể màu mật ong đang run rẩy. Hắc ảnh đầu tiên là cười nhạt, sau đó giữ chặt lấy hai cánh tay đang cố sức chống đỡ của Ngao Triết Thiên ở sau lưng, đương lúc cúi đầu xuống bên cái cổ trơn mịn của hắn, thì đột nhiên một hương vị mê người truyền đến từ bên trong thân thể Ngao Triết Thiên, một hương vị mà chỉ có Ma thần mới nhận ra được.

“Thơm quá...” Hắn mê mẩn cảm thán một tiếng, sau đó vờn đầu lưỡi đỏ như máu chậm rãi liếm xuống, một cổ hắc ám năng lượng vô hình theo lưỡi truyền vào cơ thể, khiến hắn khoan khoái đến vui thích vô cùng mà cười cười, thanh âm vui vẻ sang sảng như một thiếu niên. Thế nhưng, trái lại với sự vui thích của hắn, Ngao Triết Thiên lại đau đớn, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, bởi vì còn hơn cả da thịt thân cận, đầu lưỡi ướt át của Ma thần càng làm hắn cảm thấy thống khổ, linh hồn rõ ràng là một thứ gì đó vô hình, thế nhưng hắn lại cảm giác được linh hồn của mình hiện tại đang bị cắn xé tàn ác... Mà cùng với những ký ức tiêu cực kia, tinh thần của hắn trở nên tán loạn, song nhãn sắc bén thoáng hiện lên chút mê man.

“Xem ta bắt được cái gì đây, là thứ tương chừng như đã biến mất, Âm linh thể.” Ma thần tà ác bật lên những tiếng cười âm lãnh, sương mù trên người hắn dần tán ra, nam tử tóc đen ánh xanh với sắc mặt hơi tái nhợt xuất hiện trước mặt Ngao Triết Thiên, so với vẻ mỹ mạo thánh khiết của Phi thì có điểm bất đồng, tướng mạo của hắn tuấn mỹ đến gần như thành yêu diễm, tản ra khí tức tà ác nồng đậm. Mà kim sắc song đồng tuy băng lãnh nhưng lại có phần yêu mị sâu sắc câu dẫn linh hồn của kẻ đối diện. Cũng giống như mấy ác ma trong truyền thuyết, trên đầu hắn có hai vật thể vờn dài ra tựa như làm bằng hắc ngọc, mơ hồ còn mang theo huyết quang lay động, gần giống với sừng dê. Mấy sợi tóc dài đen nhánh không gió mà phiêu động, mỗi sợi tóc đều tản ra hắc sắc quang mang nhu nhuận.

Một nam tử tuấn mỹ mị hoặc, nhưng nhãn thần của hắn lại khiến Ngao Triết Thiên sợ đến toàn thân run rẩy.

“Ca ca, lần cuối ta ăn Âm linh thể là khi nào vậy?” Ma thần đưa tay đem y phục của Ngao Triết Thiên xé sâu xuống, bàn tay lạnh lẽo khẽ chạm đến thân thể có chút ấm áp của hắn, ngạc nhiên với cảm giác trơn mịn êm ái mà dẻo dai, tuy có điểm bất đồng với cảm giác trắng nõn mềm mại của nữ nhân, nhưng cũng là rất thoải mái. “Chắc là một nghìn năm trăm năm trước... Cái tư vị kia, thực sự là mỹ vị không gì sánh được a... Nhất là khi đem trái tim của linh thể ra ăn tươi... Vừa ấm nóng lại còn ngọt mùi tiên huyết... Quả thực là hưởng thụ tuyệt nhất trên đời a.” Móng vuốt băng lãnh nhẹ nhàng điểm vài cái lên ngay vị trí tim hắn. Mà nam nhân bị Ma thần ôm vào ngực lúc này vẫn đang cố hết sức tổng khứ đi mấy ký ức kinh khủng ra khỏi đầu mình, yếu ớt đến không thể chống cự.

Hơn nữa, một con người liệu có thể chống cự lại một Ma thần?

Cái loại bất lực vô pháp phản kháng này hắn đã được ném qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Đúng vậy, quả thực là một mỹ vị tuyệt hảo.” Thanh âm của ca ca Ma thần hoàn toàn không âm lãnh như lúc trước, hắn đối với đệ đệ của mình, cho tới lúc này vẫn luôn ôn nhu hòa hảo, tựa như xuân phong lướt nhẹ. “Hắn tuy là nam nhân, nhưng, bị người tiếp xúc trực tiếp lâu như vậy mà sinh lực vẫn không bị suy sụp, kể ra cũng là hiếm gặp.” Hắn nhìn Ngao Triết Thiên tuy rằng có phần mệt nhọc, nhưng nhãn thần cơ bản vẫn thanh tỉnh, tiếp tục nói: “Một Âm linh thể không có sợ hãi cũng không có suy sụp, e là không phải mỹ vị. Bọn chúng trời sinh là món ăn của Ma thần, vậy nên, chỉ cần cảm thấy được khí tức của chúng ta, liền cảm thấy sợ hãi cùng thống khổ tột cùng. Mà Âm linh thể càng thống khổ thì càng hảo ngon a... Bản thân Âm linh thể là một hắc ám bản nguyên, có thể giúp người hồi phục đến sáu thành ma thể, là bảo bối đấy... Người trực tiếp móc trái tim hắn ra ăn tươi đi. Khôi phục lại ma thể, chúng ta liền có thể đắm nát cái thế giới này rồi.”

“...” Ngao Triết Thiên không nói năng được gì. Tinh Linh Hoàng, Âm linh thể, hắn không thể hiểu được bản thân mình rốt cuộc là cái gì nữa... Hơn nữa, lại còn là món ăn của ác ma? Đến tột cùng thì tại thế giới này hắn còn phải gặp bao nhiêu chuyện hoang đường nữa?

“Ca ca, người hắn là đang nói đùa... Ta thế nào lại có thể móc tim của hắn ra ăn tươi được?” Ma thần có phần không hiểu quay lại nhìn ca ca, con người trùng lên. Mà Ngao Triết Thiên nghe hắn nói như vậy, tuyệt lại không có chút nào cảm giác vui mừng, ngược lại cảm thấy hàn ý càng thêm nặng nề, nhất là khi người kia đối với mình cười bẽn lẽn, nhịp tim hắn bắt chợt đập loạn lên... Là bị hù a.

Ác ma này... Xem chừng là muốn làm khổ hắn.

“Đối với kẻ dám mạo phạm đến ta, ta thế nào lại để hắn chết dễ dàng như vậy, ha ha, người nói xem có đúng không, nhân loại?” Hắn đưa tay tà ý vuốt ve lấy bên thắt lưng Ngao Triết Thiên, hành động này khiến thân thể Ngao Triết Thiên càng thêm cứng ngắc lại, dự cảm không lành trong lòng càng thêm

khắc sâu.

“A, ta nhớ đã từng xem qua quyển thư tịch nói về việc tu luyện của người phương Đông, trong đó có nhắc một loại môn pháp song tu, lại còn có một biện pháp thái âm bổ dương nữa, nếu ta đem pháp thuật này sửa lại đôi chỗ, thì có khả năng kết quả đạt được cũng bằng với hấp thu hắc ám bản nguyên của ngươi. hơn nữa, ngươi cũng phải gánh chịu một nỗi thống khổ tốt cùng không gì sánh được, thực sự là một phương pháp tốt a...”

Môn pháp song tu? Đây không phải là thứ mà chỉ có nam nữ mới có thể làm trong mấy tiểu thuyết kỳ huyền sao! Ngươi điên rồi!

Không để ý tới sắc mặt của Ngao Triết Thiên tái nhợt rồi dần trắng bệch, hắn tiếp tục nói: “Thế nhưng ngươi lại không phải mỹ nữ, chỉ sợ là không thú vị nha, chờ ta chơi đùa một vài lần, rồi sẽ móc trái tim của ngươi ra, như vậy là ngươi được giải thoát rồi, lại nói, ta quả thực là một ma thần hết sức nhân từ a... Ai.” Nói xong còn rất lắc đầu qua lại như tự cảm thán lấy bản thân, bộ dạng vừa có phần đau thương lại thương hại, Ngao Triết Thiên thề với lòng, nếu hiện tại tay hắn không bị giữ lại sau lưng, hắn nhất định phải đâm nát cái mặt con sói giả làm cừu kia.

“Lặng nhục một gã nhân loại yếu ớt nhỏ bé vô pháp phản kháng, ngươi nghĩ mình vĩ đại lắm sao? Là phương thức của thần linh các ngươi?” Ngao Triết Thiên lạnh lùng châm chọc nói, hắn trời sinh đã có khí chất nghiêm nghị mà uy thế, nhất là khi hắn muốn giáo huấn ai, thì sẽ khiến kẻ đó phải kính sợ vô cùng, thậm chí còn có điểm kích động muốn quỳ bái, mà thể mệnh này của mình hắn lại sử dụng triệt để mỗi khi hợp công ty, đối với khí chất này, thì tuyệt không một ai dám đưa ra bất cứ dị nghị nào với quyết định của tổng tài, chỉ có thể nom nớp lo sợ cố hoàn thành nhiệm vụ của mình, huống hồ, mọi quyết định của tổng tài từ trước đến nay đều luôn chính xác tuyệt đối.

Thế nhưng, người ở trước mặt Ngao Triết Thiên hôm nay lại là một kẻ tùy hứng, tính tình xấu xa, là một Ma thần trước sau đều vô pháp vô thiên [coi trời bằng vung], tâm cao khí ngạo, chưa nói đến, bây giờ Ngao Triết Thiên y phục không chỉnh nửa nằm nửa ngồi trong lòng hắn, mấy giọt nước vương lại trên người thì thoảng lại trượt dài xuống thướt da màu mật ong, một bộ dạng thuần chất như vừa được gội rửa, cộng thêm nhân thân phi thường lạnh lùng của hắn khiến Ma thần thoát nhìn như một thanh niên hai mươi tuổi song nhân nhất thời tối sầm lại, một loại áp lực ngược dục cường liệt cuộn cuộn dâng lên.

“... Hanh, đây phương thức của ta từ trước đến nay đều như vậy. Ngươi chớ quên, ta là Hắc Ám Ma thần, không phải là cái loạn Quang Minh Thần dối trá gì đó.” Thanh âm trong trẻo của Ma thần trong phút chốc trở nên khàn khàn mang theo một tia sắc dục, hắn cúi đầu tiếp cận gần Ngao Triết Thiên hơn, song nhân tựa miêu nhân ánh lên tia mỉa mai: “Nhân loại, ngươi đang run... Ta khiến ngươi sợ vậy sao? Thực ra thì không lên sợ hãi như vậy, ngươi chẳng lẽ không biết cùng ác ma ân ái, chính là khoái cảm lớn nhất trên đời này sao?” Hắn đưa tay nâng cằm cương nghị của nam nhân lên, oán hận trực tiếp cắn lấy đôi môi tuy vẫn tái nhợt nhưng vẫn rất khô gọi, Ám Ma thần đối với việc *** của mình bị câu dẫn như vậy có chút bất mãn, vậy nên hạ thủ không hề nhẹ tay chút nào, ngay sau đó, đôi môi dày của Ngao Triết Thiên liền bị cắn lấy thô bạo, máu chảy ra khiến đôi môi đỏ tươi thoát trông vô cùng thương cảm.

“Có thể cùng ác ma ân ái là chuyện thú vị... Thế nhưng ta lại không thích ở dưới ác ma... Hay ngươi thử biến thân cho ta xem, khuôn mặt ngươi cũng khá giống với nữ nhân...” Cố sức đẩy thực thể của Ma thần ra, thế nhưng Ngao Triết Thiên lại thấy thanh niên kia vron đầu lưỡi liếm lấy khóe miệng, chậm biêm trào phúng. Hắn thoát nhìn thì không trông rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng quả thực đã hết chịu nổi, tinh thần liên tiếp chịu nhiều áp lực khiến hắn cả người liên tục tựa ra mồ hôi lạnh, nhất là khi bị Ma thần cắn khiến hắn gần như muốn chết ngất, không biết người khác cần có đau như vậy không, nhưng ma vật này tựa như muốn hút cạn linh hồn của hắn luôn.

“...” Kim sắc song nhân của Ma thần vẫn chăm chăm nhìn vào nam nhân bị mình ôm trong lòng, tiểu ý ban đầu cũng dần tiêu thất, hắn giống như một con dã thú đã đói khát lâu ngày, chậm rãi liếm đi vệt máu bên môi, cảm thụ từng chút, từng chút món mỹ vị không gì sánh được này. Đem tư vị này so với bất cứ âm linh thể nào hắn đã từng thưởng thức qua càng khiến thêm tiêu hồn, chỉ là một chút máu mà thôi, lại làm hắn hưng phấn đến run rẩy, thậm chí ngay cả độc hỏa đang tán loạn trong cơ thể cũng bị trấn áp lại, khiến cho sắc mặt đang tái xanh cũng hồng nhuận lại vài phần.

Thật là một mỹ vị... Hắn cần nhiều hơn thế...

Móng vuốt dài mang theo lớp vảy màu đen tinh tế vô thanh vô tức tiếp cận lấy cái cổ Ngao Triết Thiên, thanh âm trầm trầm mà u ám truyền đến: “Không ai có thể nói chuyện với đệ đệ ta như vậy, nhân loại, ngươi, phải chết!” Móng vuốt siết lại, Ngao Triết Thiên hít mạnh một hơi đầy đau đớn, trong lòng thầm chửi bới gã Ma thần ca ca kia luyến đệ [brother complex:))] quá mức. Tính tình Ma thần hư hỏng như vậy, sợ là cũng do hắn nuông chiều mà thành.

“Không sao, đừng giết hắn...” Thanh niên cắn lại bàn tay của ca ca hắn, kim sắc song đồng nhìn ca ca của mình có phần trầm xuống, nhẹ giọng nói: “Ca ca, ta đói lắm, ngươi muốn cùng ta thưởng thức sao?”

Cùng nhau? Nam nhân song nhân mở lớn.

“Ta không có hứng thú với nam nhân...” Hắc ảnh cười khò, khôi phục lại thanh âm ôn nhuận như trước.

“Vậy ngươi ra ngoài trước đi.” Không hề đưa mắt nhìn ca ca mình, hắn chuyển dời sự chú ý vào nam nhân bất an đang nằm trong lòng, đột nhiên, hắn nhìn thấy gì đó, song nhân ánh lên một tia nguy hiểm.

“Hủy Tật, ngươi bây giờ còn yếu, ta không thể cách ngươi quá xa.” Hắc ảnh có chút bất đắc dĩ nói. Hắn không hiểu vì sao đệ đệ mình trước giờ đối với nữ nhân luôn bối lõng tìm vết soi mói kỹ càng, nay đối với nam nhân này lại này sinh sắc dục, cho dù đối phương có sở hữu một hắc ám bản nguyên tuyệt hảo nhất, nhưng việc này cùng với sắc dục không phải là hai việc hoàn toàn khác nhau sao?

“Ngươi cho rằng khu rừng này tiến vào dễ dàng như vậy sao? Huống hồ, ta đâu có yếu như vậy? Hoặc là cùng ta làm với hắn, hoặc là, ngươi đi ra ngoài.” Thanh âm của Ma thần ngày càng thêm lạnh lại, mơ hồ còn thấy được điểm không hài lòng. Hắn không thích khi làm chuyện này lại có người ở bên cạnh nhìn. Cho dù đối phương là ca ca đi chăng nữa.

So với thống khổ thì cảm giác bị khuất nhục còn khiến nam nhân phát điên hơn, thế nhưng đám hình nhân phía sau hắn lại hoàn toàn tôn sùng mệnh lệnh

của chủ nhân, cánh tay thon dài theo thất lưng vươn tới gắt gao chế trụ bên đùi hắn.

Đầu lưỡi *** tiết giao hoạt đùa giỡn với huyết khẩu, sau đó bắt đầu tham nhập vào mật động chật hẹp mẫn cảm, liếm lộng lấy nội bích mềm mại mà ấm nóng, kích thích quá lớn khiến nam nhân không khỏi nghẹn nắc, như một dã thú bị thương rên rỉ đầy thống khổ mà chịu đựng, giọng nam trầm thấp hơi nghẹn ngào truyền đến khiến dục hòa trong người Hủy Tạp càng thêm cuồng liệt, khiến hắn có chút không khống chế được.

”!!!” Đột nhiên, Hủy Tạp khẽ kêu đau một tiếng, lấy tay hung hăng gạt qua đầu lưỡi của mình, kinh ngạc nhìn mu bàn tay vương lại một chút kim sắc dịch thể tán ra quang mang nhàn nhạt.

Lặng người mất hai giây, khi nhận thức được đây chính là dịch thể của nam nhân, Hủy Tạp gần như muốn phát điên. Ai nghĩ đến nam nhân đang bị mình đây dục dưới thân, cách đây không lâu lại mới bị một nam nhân khác xâm phạm, hơn nữa đối phương lại là người thuộc Quang minh hệ mà hắn ghét nhất! Chết tiệt! Vốn tưởng những vết tích này là do nữ nhân lưu lại, hoàn toàn không nghĩ là của nam nhân!

Là nam nhân!

Con cuồng nộ cực đại khiến đôi cánh màu đen sau lưng hắn giương mở ra, mỗi lần kích động vũ loạn đều kéo theo vô số huyết quang hiện lên, kim sắc đồng tử gắt gao nhìn về phía hắc phát nam nhân đang bị hình nhân chế trụ, đối phương cũng đang kinh hoàng nhìn hắn. Trong ý thức của Hủy Tạp, nam nhân này là do hắn bắt được, vậy nên nam nhân này thuộc về hắn, kẻ khác tuyệt đối không thể chạm vào, cho dù là trước đây cũng không được. “Người vì sao để người khác chạm vào ngươi? Người chẳng lẽ không biết nói rằng ngươi thuộc về ta!” Hắn dùng vũ lực chế trụ cái cổ của nam nhân, nói năng bất chấp lý lẽ, nội tâm càng điên loạn thì càng nóng nảy.

Nam nhân giật mình nhìn hắn, trong lòng thâm nghĩ ác ma này điên rồi!

Không thể áp chế được nữa, hắn hung hăng chế trụ thất lưng nam nhân, không lời báo trước, trực tiếp đem hắc sắc dục vọng hung hãn đâm xuyên vào thân thể của đối phương!

Tất cả đều không thể khống chế được nữa, ý nghĩ đùa giỡn ban đầu đã trở thành tàn phá triệt để.

...

...

...

Không biết đã trải qua bao lâu, khí tức mục nát trong phòng giờ lại bị thay thế bởi một khí tức *** loạn vô độ, trên bàn đá khắc những hoa văn tinh mỹ, nam nhân không biết đã bị xâm phạm bao nhiêu lần, giờ đến thanh âm cũng không thể phát ra. Hai cánh tay thon dài bị bắt chéo sau lưng, thất lưng ướt đầm mồ hôi bị chế trụ vững vàng, liên tục chịu những xâm phạm khiến hắn thống khổ vô cùng, theo từng đợt va chạm, da thịt ở chỗ đầu gối hắn do phải quỳ xuống mà ma sát với bàn đá đã sớm trầy rách. Trên bắp đùi màu đồng, máu cùng dịch thể từ nơi mật hợp giữa hai người không ngừng chảy dọc xuống, còn có cả tiếng thở dốc trầm thấp đầy mê muội cùng với tiếng rên rỉ chịu đựng của nam nhân, tất cả đều nhuộm vị *** ô khác thường.

Tư thế khuất nhục giống với loại mật hợp của dã thú thể này, đối với nam nhân là loại thống hận tột cùng, cho dù hắn đã không còn mấy thanh tỉnh, nhưng trong lòng đã âm thầm phát thệ, chỉ cần hắn không chết, một ngày nào đó, loại khuất nhục như vậy, hắn nhất định hoàn trả lại gấp trăm lần!

Hung khí bạo ngược trong cơ thể đột nhiên tiến ra, nam nhân tưởng rằng đã xong, ngờ đâu thất lưng lại bị ôm lấy thay đổi thành tư thế mặt đối mặt, lần thứ hai bị tiến nhập một cách điên cuồng ngang ngược.

Thống khổ, dẫn vật, cảm giác như sẽ không bao giờ dừng lại.

Ma thần nâng cằm nam nhân lên, bạo ngược hôn lên đôi môi tái nhợt run rẩy, thế nhưng lại gặp phải chống cự, nam nhân nghiêng đầu qua một bên, hắc sắc song nhãn kia rõ ràng bị nước mắt làm cho ửng hồng nhưng vẫn một mực băng lãnh nhìn hắn, như là trào phúng, như là khinh thường.

Nam nhân nghĩ, thân thể bị xâm phạm cũng phải chịu thôi, nhưng hôn môi lại là hành động của tình nhân, trong tình huống bị cưỡng bạo như này mà lại làm việc đó thì quả thực là chuyện buồn cười, không biết vì sao ác ma lại muốn làm như vậy, ngay cả thiếu niên kia cũng thế, chẳng lẽ là do bất đồng văn hóa?

Cái văn hóa khác biệt chết tiệt!

Nhưng càng chống cự như vậy, lại nhận thêm đôi đũa càng thô bạo, Hủy Tạp gắt gao giữ chặt lấy say ớn nam nhân, mãnh liệt cắn xé lấy đôi môi mềm mại của đối phương, khiến nó bị rách nứt ra, khiến nó phải chảy máu, sau đó lại thô bạo cạy mở khớp hàm đóng chặt của đối phương, hung hăng cắn lấy đầu lưỡi cố né tránh của nam nhân như đang nghiêm khắc trừng phạt, tham lam liếm lộng, cắn nuốt, hấp dục hung tàn khiến nam nhân rên rỉ đầy thống khổ.

Ma thần phi thường phần nộ, đối phương cư nhiên lại dám chống cự, lẽ nào hắn còn muốn gả nam nhân kia? Không thể tha thứ!

Đây là người của hắn! Hoàn toàn là của hắn!

Hủy Tạp bị cơn giận dữ che lấp mất ý thức, hoàn toàn không phát hiện ra, theo mỗi lần xâm nhập tàn bạo của hắn, ánh sáng tỏa ra từ hắc sắc đồng tử của nam nhân cũng dần trở nên tối tăm, ngay cả sinh mệnh cũng dần bị tiêu thất.

Thân thể hần, lạnh dần đi

Nhịp tim hần, chậm dần lại.

Trên thực tế, xâm phạm như vậy của ám Ma thần, đối với Âm linh thể mà nói, chính là những đòn trí mạng. Tuy rằng không trực tiếp làm thương tổn thân thể, thể nhưng trong quá trình mập hợp, với những áp lực tình tự liên tục trùng kích, không chỉ khiến cho tinh thần bị phân rã, còn có thể khiến sinh lực của Âm linh thể tiêu thất nhanh hơn. Song song, lúc ép buộc đối phương mập hợp, mặc dù là bản thân Ma thần chỉ là vô ý hấp thụ, nhưng nếu thời gian tiếp xúc quá dài khiến bốn nguyên tiêu hao nhanh cũng sẽ khiến Âm linh thể vong mạng.

Xét về phương diện này thì sinh lực của Ngao Triết Thiên quả thực là phi thường kiên cường dẻo dai, có lẽ việc này có quan hệ đến chuyện khi xưa của hần, vậy nên, hần sẽ không vì tinh thần bị trùng kích mà suy sụp phát điên. Mặc dù ý thức mập mờ không rõ ràng, hần vẫn cố duy trì được chút thanh tỉnh. Thế nhưng, mặc dù nghị lực có thể gắng gượng chống đỡ, nhưng không có nghĩa là thân thể cũng được như vậy, bị xâm phạm liên tục trong một thời gian dài, ám hệ bốn nguyên trong cơ thể hần đã không còn nhiều, sinh mệnh lúc này không khác chỉ mảnh là bao.

Song nhãn trùng lớn, Phi sắc mặt xám ngắt nhìn cảnh hoang *** churóng mắt diễn ra trong hắc sắc điện phủ, không thể ngờ tới lần thứ hai tìm được nam nhân, lại là tình cảnh như vậy.

Nam nhân ngày hôm qua còn ở dưới thân hần, lúc này lại nằm trong lòng một thanh niên khác bị xâm phạm chà đạp không ngừng. Đối phương đang làm những việc mà mới hôm qua hần vừa làm xong, trên thân thể màu đồng của nam nhân tùy ý gào cấn, liếm lộng, coi nam nhân như thuộc hoàn toàn về mình. Mà nam nhân kia, hơi thở lại cực kỳ yếu ớt, có thể thấy rõ nếu tiếp tục như vậy, thì chẳng bao lâu nữa hô hấp của hần cũng sẽ ngừng lại.

Nếu không phải hần cảm nhận được khu rừng Phệ Hồn có động tĩnh khác thường, dựa vào trực giác mà tìm đến nơi đây, sợ là nam nhân này cứ như vậy mà chết rồi! Đùa sao!?

Hỏa nộ điên cuồng dữ dội dâng lên ngập trời, càng lúc càng cuộn cuộn, rít gào, thế nhưng Phi lại tỉnh táo dị thường.

Tia chớp màu tím vô thanh vô tức cấu thành nên một lưỡi dao sắc bén, đôi môi ưu mỹ của Phi khiêu động không chút tiếng động niệm bốn lần chú văn khó hiểu mà thâm ảo, ngay lập tức, trên thân lưỡi dao sắc bén được cấu thành bởi năng lượng tinh khiết xuất hiện một trăm đạo pháp chú âm hiểm vô cùng quán quanh, mỗi một đạo pháp chú này đều có thể đem tòa núi nhỏ đánh thành nát vụn. Ngân bạch đồng tử đột nhiên thu lại, lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt liền tiêu thất, sau lại chậm rãi gắn kết lại thành thực thể sau lưng Ma thần.

Nếu như Hủy Tạp không sa vào dục vọng quá mức, hần có thừa phản ứng để kháng cự lại.

Thế nhưng tất cả đều quá muộn, lưỡi dao sắc bén một lần xé gió tiến đến liền trực tiếp đã phá hết mấy trăm ma pháp phòng ngự trên người hần, trong nháy mắt đâm xuyên qua trái tim hần.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết rống lên động chân trời, toàn bộ khu rừng đều bị chấn động mất một lúc.

Năng lượng duy trì sinh mệnh mà Hủy Tạp cố sức giữ lấy một lần nữa bị cuốn trôi đi rất nhanh, hần khiếp sợ nhìn bạch y nhân không hay xuất hiện từ bao giờ, bên khoe miệng từ sắc tiên huyết không ngừng nhỏ xuống. Trái tim bị lưỡi dao đâm xuyên qua tựa như bị lửa thiêu đốt khiến hần hô hấp cực kỳ khó nhọc. Nếu như trước đây không phải hần đã hấp thụ một lượng lớn ám hệ bốn nguyên của Ngao Triết Thiên, lần này, e là cái mạng của hần đã không giữ được!

Khuôn mặt băng lãnh thánh khiết của Phi không hề che dấu sát ý nặng nề, tia chớp màu tím lần thứ hai xuất hiện, hần muốn một đạo đâm xuống trực tiếp chấm dứt sinh mệnh của thanh niên, tuy rằng hần muốn dùng phương pháp kinh khủng hơn để tra tấn đối phương, thế nhưng hần biết ở đây có phong ấn hai ác ma, hần phải nhân cơ hội kẻ thứ kia chưa xuất hiện mà nhanh chóng diệt trừ kẻ phiền phức này.

Đột nhiên, một hắc động u ám đến ngay cả ánh sáng cũng bị hút vào xuất hiện trên khoảng không của điện phủ, Hủy Tạp suy yếu đến muốn vong mệnh liền bị cuốn vào, mà Phi cũng phản ứng rất nhanh, lập tức bắt lấy nam nhân ôm vào lòng.

Giữa sương mù, kim sắc song nhãn mang theo hận ý ngập trời nhìn Phi chăm chăm.

“Nhân loại đê tiện! Ngươi dám đánh lên thần linh! Ngươi! Phải chết!” Giọng nam u ám trầm thấp mang theo oán hận cường liệt vang vọng khắp bốn phương tám hướng, nặng nề đến mức chấn động thân tâm, ép bức huyết mạch trong thân thể muốn vỡ tung ra.

“Câm miệng!” Sát khí của Phi so với hắc ảnh trên không trung kia cũng không thua kém gì. “Các ngươi, chính là không được đụng vào đồ của ta!”

“Bớt sàm ngôn đi, thù này đã thành! Ngươi, tốt nhất từ nay hãy cẩn thận với bóng tối, chỉ cần có bóng tối, là Ma thần sẽ xuất hiện!”

“Cung kính chờ đợi.” Lạnh lùng bỏ lại một câu nói, Phi ôm lấy nam nhân đã sớm hôn mê xoay người liền tiêu thất ngay tại chỗ.

Cả hai người bọn họ đều không có ý định lập tức khai chiến ở đây, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ việc quan trọng nhất trước mắt chính là cứu chữa sinh mệnh đang gặp nguy hiểm rất lớn trong lòng mình, chỉ là tâm tình bất đồng.

Mọi yêu thương của ca ca Hủy Tạp đều dành hết cho hần, cố gắng bằng hết tất cả sức lực của mình, không ngừng cứu chữa lại sinh mệnh đã bị tàn phá của đệ đệ. Thật sâu trong thâm tâm hối hận không nguôi, tự trách bản thân vì sao khi này lại lỵ khai, vì sao lại xuất hiện chậm trễ, để cứu được đệ đệ duy

nhất này, cho dù hấn phải hy sinh tính mệnh của mình, hấn cũng không cảm thấy nuối tiếc.

Phi thi lại khác, nhãn thần hấn nhìn Ngao Triết Thiên càng lúc càng lạnh lẽo, ngay cả trước kia, hấn cũng không dùng ánh mắt băng lãnh như vậy để nhìn đối phương.

Bàn tay bạch ngọc đặt lên ngực hấn, truyền vào một chút sinh khí bổn nguyên giữ lại tính mệnh hấn, thế nhưng sau đấy lại coi hấn như một thứ đồ rác rưởi mà thẳng tay ném xuống nền đất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trong kí ức của Ngao Triết Thiên, lúc còn nhỏ, hấn chưa từng trông thấy khuôn mặt tươi cười của mẫu thân.

Hình ảnh mẫu thân mà hấn nhớ được, là một người luôn là một say khướt trong căn phòng bẩn lộn xộn, đồng thời luôn miệng chửi mắng gã nam nhân đã từ bỏ nàng.

Các vết thương trên người hấn mỗi ngày một nhiều. Mọi oán hận của mẫu thân đều trút hết lên người hấn, ngày nào cũng rống lên giận dữ với hấn – một đứa trẻ không biết cái gì, nói tất cả đều là lỗi của hấn, nếu không có hấn thì nam nhân kia sẽ không vứt bỏ nàng! Hấn chính là không nên sinh ra!

Kỳ thực, Ngao Triết Thiên là kết quả của một cuộc tình vụng trộm của mẫu thân. Thế nhưng nàng vẫn luôn cho rằng hấn là cốt nhục của nam nhân kia, thẳng đến khi hấn được sinh ra thì hết thảy mọi đối trá đều bị vạch trần.

Nam nhân kiên quyết bỏ đi.

Mẫu thân mất đi ái nhân mà nàng yêu thương nhất.

Ngao Triết Thiên khi đó sáu tuổi không thể hiểu được vì sao mẫu thân lại luôn chửi đánh mình, vì sao lại không yêu thương hấn như những bà mẹ khác. Nhưng sự chịu đựng thâm lặng không thể kéo dài mãi được, đến một ngày nọ hết thấy nghi vấn trong lòng đều bạo phát, hấn đã phản kháng lại, chửi vắn mẫu thân vì sao lại đối xử với hấn như vậy, thế nhưng kết quả lại là hai chân hấn bị nàng đánh gãy. Đau đớn dữ dội khiến hấn không chịu được mà rống lên đầy thống khổ thảm thiết, mẫu thân sợ hàng xóm nghe thấy sẽ nảy sinh rắc rối, vì vậy liền gắt gao chế trụ miệng hấn lại, đồng thời cũng đoạt đi hô hấp của hấn.

Hấn không biết vì sao lúc đấy mình lại chưa chết...

Đôi chân gãy của hấn được một vị bác sĩ tốt bụng đã về hưu nối lại cho. Tuy rằng trông qua không có trở ngại gì, thế nhưng khi tiết trời trở nên ẩm ướt, thì chỗ bị gãy đau đớn kịch liệt, không riêng gì bàn chân. Ngay cả tâm can cũng đau đến không thể chịu đựng được.

Về sau, nẫu thân hấn bắt đầu đi thâu đêm suốt sáng không về, hình như nàng đã quên mất mình có một nhi tử.

Hấn đôi khi vài ngày không có cơm ăn, cũng may được mấy người hàng xóm tuy cũng rất nghèo túng nhưng cũng rất tốt bụng thỉnh thoảng tiếp tế được cho chút lương khô.

Mặc dù như vậy, Ngao Triết Thiên ngày nào cũng ngồi trong nhà chờ mẫu thân không biết khi nào mới quay trở về. Hấn khi nhỏ, dẫu cho bị đối xử tệ hại, nhưng vẫn tin tưởng rằng mẫu thân mình chỉ là do thời gian này tâm tình không tốt, chỉ cần hấn ngoan ngoãn, không bao giờ phản kháng lại nữa, mẫu thân sẽ yêu thương hấn, hấn không muốn ở một mình, cảm giác ở một mình thật đáng sợ, lúc nào cũng có cảm giác như bị bóng đêm sẽ nuốt chửng.

Nhưng mẫu thân đã không quay trở lại, lúc này hấn mới biết mình đã bị bỏ rơi.

Căn nhà bị phá bỏ, Ngao Triết Thiên bắt đầu một cuộc sống lưu lạc.

Lạnh lẽo, đói khát, bệnh tật, cô độc.

So với cuộc sống hồi trước cũng không mấy khác biệt, duy chỉ có một điểm, chính là hấn đã không thể hy vọng được nữa.

Ngao Triết Thiên chín tuổi không biết vì sao mình lại có mặt trên đời này.

Hấn có cảm giác như mình là một vật phẩm bị xã hội vứt bỏ, không có bất luận kẻ nào để ý đến hấn, cũng không có bất luận kẻ nào cần hấn. Vậy nên hấn cũng chẳng còn bận tâm đến bản thân mình nữa, chỉ dựa theo bản năng mà sống vất vưởng qua ngày, đếm xem bản thân có thể kiên trì chịu đựng được bao lâu. Hấn đã mất đi thứ xúc cảm mà một hài tử nên có.

Cho đến ngày nọ, trong cơn mưa nặng hạt, hấn tình cờ nhặt được một con chó què chân bị người ta vứt bỏ, tâm tình u uất tịch mịch của hấn có chút dao

động.

Con chó này rất ngoan, đám lông màu xám cũng chẳng đẹp để gì, thế nhưng thoát nhìn tròn tròn trông cũng rất đáng yêu, cũng rất lâu lành, lúc nào cũng vẫy đuôi chạy theo hần, tựa như hần là toàn bộ thế giới của nó.

Vào những ngày lạnh, cả hai ôm nhau ngủ cho ấm, thường ngày Ngao Triết Thiên cũng chia sẻ đồ ăn mà mình vất vả kiếm được cho nó.

Mỗi khi hần trông thấy đôi mắt to tròn đầy tín nhiệm của con chó nhìn mình, hần cảm nhận tâm tình nguội lạnh bao lâu nay của mình dần có chút ấm áp.

Chỉ ít là có người để tâm đến hần, cần có hần.

Thế nhưng đến một ngày, con chó bị xe đâm chết, gã tài xế không thấy gì, liền trực tiếp cán bánh xe qua nghiền nát cái xác.

Hôm đấy trời mưa, trên mặt đất là máu tươi lênh láng churóng mắt, hần không biết thứ lặn xuống trên mặt mình là nước mưa hay là nước mắt...

Đột nhiên, một chậu nước lạnh trút thẳng xuống đầu hần, ngay sau đó, thanh âm băng lãnh pha chút chán ghét vang lên: “Chết chưa? Chưa chết thì đứng dậy cho ta.”

“Khụ... khụ khụ.” Bị nước làm cho bị sặc khiến Ngao Triết Thiên giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mộng, hần còn chưa thấy thanh tỉnh đâu, chỉ cảm nhận được một cơn đau đớn đến muốn nứt ra. Hần giương mắt nhìn bạch y thiếu niên sắc mặt băng lãnh đứng bên kia, nhất thời không nhớ nổi vì sao mình lại ở đây, chỉ cảm thấy cả người không chút sức lực, mồ hôi đổ xuống không ngừng, cứ như là vừa từ địa ngục vật lộn chạy ra vậy.

Đột nhiên, một đoạn ký ức khiến hần như bị hãm sâu dưới địa ngục không ngừng truyền tới, cảm giác sợ hãi cùng chán ghét khiến sắc mặt tái nhợt của hần nay càng thêm xám ngắt. Đó là cơn ác mộng về một cực hình khỏa thân nhục nhứt, ký ức cuối cùng của hần là một trận hành hạ dai dẳng, một cảm giác chết chóc dần xâm chiếm lấy hần, tất cả đột nhiên trở thành một khoảng trống mù mịt dị thường, sau đó thì cái gì xảy ra hần cũng không biết nữa...

Ngao Triết Thiên thần tình phức tạp nhìn về phía thiếu niên, là hần cứu mình? Sau đó hần lại thẳm cười gượng, dùng từ “cứu” này nghe thật buồn cười. Đối phương chỉ là thấy hần còn giá trị sử dụng nên mới cướp về mà thôi.

Hần cùng với ác ma kia là như nhau, đều coi hần như một món đồ.

Chỉ có duy nhất một điểm bất đồng, Ngao Triết Thiên đối với hần là hận, nhưng không nhiều, còn có một chút xúc cảm hỗn loạn kỳ quái ở bên trong, là xúc cảm mà hần chôn sâu ở trong nội tâm mình, chỉ là thỉnh thoảng ngẫu nhiên xuất hiện không báo trước.

Sở trường quan sát rồi đọc ra tâm lý của đối phương giúp Ngao Triết Thiên phát hiện ra biểu hiện lạnh lùng của thiếu niên có chút nóng nảy dị thường, bất an, mà hết thấy mọi xúc cảm đó dường như đều hướng về hần, với lại, hần đối với mình đã nảy lên sát ý.

“Người không muốn đứng dậy?” Phi không mấy thoải mái lôi kéo Ngao Triết Thiên trên sàn nhà, hần tâm tình nóng nảy dị thường thoát trông qua âm trầm đến đáng sợ, khi thấy đối phương vì suy yếu mà không thể đứng vững, hần theo bản năng muốn đỡ lấy thắt lưng người kia.

Tránh tay hần ra, Ngao Triết Thiên lạnh lẽo nhìn hần: “Người dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Lúc này hai người đang đứng trong một đại điện màu bạch ngọc được điêu khắc từ băng, hơn mười băng trụ tròn nhẵn cao tới vài trăm thước, bề rộng chừng mười thước chống đỡ lấy thân điện rộng lớn mà uy nghiêm, trên mặt có khắc long án hoa mỹ, là cự long của Trung Hoa cổ đại, mỗi một cự long quần trên băng trụ đều được điêu khắc trông rất sống động. Trong không gian tràn ngập sương trắng nồng đậm, hần ý từng đợt kéo tới khiến Ngao Triết Thiên không khỏi có chút run rẩy, dù sao trên người hần cũng ướt đầm nước, nếu như trước đây không phải Phi đã truyền một ma pháp lực vào cơ thể hần, thì sợ là lúc này hần đã đông cứng rồi.

“Đưa người đi gặp một người.” Bỏ lại một câu sau lưng, Phi quay người tiến vào bên trong. Sự nóng nảy khiến cho từ trường quanh thân hần trở nên hỗn loạn, không gian bị bóp méo thỉnh thoảng ẩn hiện một vài khe hở. Mỗi một bước đi của hần, sàn nhà dưới chân dường như chịu không nổi mà phải nứt vỡ ra, nhưng rất nhanh lại liền lại, tựa như có sinh mệnh vậy.

Gặp một người? Tại thế giới này thì hần còn có ai quen biết? Hơn nữa còn dẫn riêng hần đến nơi này, mà nơi đây tựa hồ không giống với một nơi dành cho người sinh sống, xung quanh đều ẩn giấu sát khí, sợ là chung quanh quanh đây đều là sát trận cực kỳ nguy hiểm.

Do dự trong chốc lát, hần quyết định đi theo, chính là trong ngực cũng có chút hiếu kỳ. Đi lại như vậy, từ dưới chân thỉnh thoảng truyền đến một trận tê dại đau buốt khiến sắc mặt ửng thêm vài phần.

Hai người dừng lại trước một bức tường băng màu đỏ.

Nó cao không đến bảy thước, so với những bức tường băng màu trắng xung quanh thì hoàn toàn bất đồng, nhưng hần ý lại rất đậm. Trên mặt tường hiện ra vô số chữ văn mờ mờ, cho dù Ngao Triết Thiên hoàn toàn không hiểu gì về mấy loại ma pháp này nhưng vẫn có thể cảm giác được pháp lực cường đại đằng sau bức tường.

Hơn nữa, bên trong tựa hồ có thứ gì đó đang tác động đến tâm hần, có chút loạn...

Phi đứng bên cạnh liếc nhìn Ngao Triết Thiên một cái, rồi từng bước một tiến lại gần bức tường màu đỏ, hai tay ưu nhã mở ra, ngân sắc song nhãn phiêu lượng không giống phàm nhân nhắm lại, đôi môi ưu mỹ khẽ động đọc ra những chữ văn mơ hồ khó hiểu, tuyết bạch trường phát từ từ điều động, quang

mang trên người hấn vốn mờ nhạt nay lại tỏa ra rực rỡ, khiến cho cả người hấn thoát trông rất thần thánh mà tôn nghiêm, là người không được phép khinh nhờn.

Tiếp đó, bức tường bằng đồ như máu dần trở nên trong suốt, một nhân ảnh cao lớn theo đấy mà từ từ hiện ra, một người khiến cho Ngao Triết Thiên chấn động dữ dội.

Một nam nhân giống như chiến thần cuồng loạn mà uy nghiêm, mái tóc dài đỏ như máu phảng phất như có sinh mệnh phiêu động sau lưng hấn, mỗi một sợi tóc tươi màu máu đều như được kết tụ lại bởi năng lượng thuần khiết, lạng lẹ tán ra hồng quang. Gương mặt hấn là một bức điêu khắc hoàn mỹ tuyệt đối của Thượng Đế, cương nghị, tuấn mỹ, dã tính, tà ác... Nhưng lúc này, hấn lại giống như một người mất đi sinh mệnh, lạng lẹ dựa vào bức tường bằng đồ ngủ say, tay chân thon dài của hấn đều bị hắc sắc thiết liên thoát nhìn đã thấy vô cùng chắc chắn trời buộc.

Tựa như một ma thú cao ngạo bị nhốt lại.

Không tự chủ được mà bước tới gần bức tường bằng đồ kia, Ngao Triết Thiên nhẹ tay chạm vào mặt bằng, con ngươi vẫn gắt gao nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng cảm giác như có một thứ gì đấy sẽ vỡ tung ra.

Nam nhân này, cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi hồng phát của hấn cũng mang đến một xúc cảm tinh tế khó hiểu, từng chút từng chút một đều nhớ rất rõ.

Còn hơn cả cảm giác của mình đối với Phi, càng nặng nề hơn, càng áp lực hơn, nhưng lại càng muốn đến gần hấn hơn.

Ngay khi hấn vừa chạm đến bức tường bằng đồ, đột nhiên nam nhân huyết sắc trường phát như cảm nhận được thứ gì đó, song nhãn hồng sắc chậm rãi mở ra, mang theo song đồng tử đầy ma tính, trong khoảnh khắc nhìn thấy Ngao Triết Thiên liền giật mình chấn động, đôi môi hồng nhuận vì kích động mà run lên, hầu kết cũng không khỏi dao động. Đột nhiên, hấn phát cuồng hướng Ngao Triết Thiên vọt tới, liều mình đập nện vào bức tường bằng đồ đang trời buộc hấn, song nhãn nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên chỉ có ái luyện điên cuồng cùng khát vọng.

Hấn có lẽ chỉ là một nam nhân thần trí mơ hồ không thanh tỉnh, hấn giờ khắc này điên loạn như vậy, cũng chỉ là một loại bản năng mà thôi. Thế nhưng chính bản năng này lại khiến hấn muốn lập tức phá vỡ bức tường đang ngăn cách hấn cùng người kia. Người kia, là tất cả đối với hấn! Hấn chỉ muốn thoát khỏi tất cả những ràng buộc này để ôm người kia vào lòng, mãi mãi không bao giờ phân ly! Thế nhưng vô luận hấn đập đến thế nào, bức tường ngăn cách hai người vẫn không hề có chút sứt mẻ gì, cho dù thân thể hấn có rất mạnh mẽ đi chăng nữa nhưng hành động này vẫn khiến huyết nhục có phần lẫn lộn.

Người kia đang đứng ngay trước mặt hấn, là người khiến hấn khát khao đến phát điên, đôi phương thoát nhìn sao lại suy yếu và tái nhợt như vậy, vì sao lại không thể chạm vào, vì sao!

Nam nhân tuyệt vọng đến nước mắt cũng rơi xuống, hấn gào thét lên những thanh âm khàn đặc mà thê lương, song nhãn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên, một khắc cũng không chịu chuyển dời đi.

Ngao Triết Thiên cũng nhìn đắm đắm vào hồng phát nam nhân xuyên qua bức tường trong suốt, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ dị. Trong ánh mắt của nam nhân, dù không thể nói ra nhưng hấn cảm nhận được rất rõ ràng một điều, chính là tình yêu say đắm thuần túy, đồng thời mang theo cả sự quan tâm lo lắng ngập tràn. Cho dù là thê tử của hấn, cũng chưa từng giành cho hấn ánh mắt như vậy.

Nguyên lai, tại thế giới này lại có người quan tâm đến hấn? Xem hấn như một con người sao? Bàn tay Ngao Triết Thiên đặt trên tường bằng đồ chuyển động, vô thức đưa lên muốn chạm vào khuôn mặt người kia, thế nhưng, đột nhiên một bàn tay bằng lãnh vô thanh vô tức chạm đến lưng hấn, cùng lúc đấy hấn cảm giác được thất lưng mình cũng đột ngột căng cứng.

Phi tiến sát vào hấn, thanh âm âm trầm nói nhỏ vào tai hấn: “Thế nào, gặp lại tình nhân cũ cao hứng vậy sao?” Đầu lưỡi phản hồng mang theo ẩm ướt tà ý liếm qua vành tai, khiến hấn cảm giác thấy sống lưng lạnh buốt. Nam nhân này, muốn làm gì?

Thế nhưng hồng phát nam nhân so với Ngao Triết Thiên còn phản ứng nhanh hơn, hấn kinh ngạc nhìn Phi, song nhãn đỏ như máu nhảy mắt xuất ra hồng quang bằng lãnh rợn người, sát ý ngập trời trong nhất mắt bao phủ lên toàn bộ bằng đồ, tựa như bấu vạt của cự long bị kẻ khác chạm tới. Nhưng Phi lại nhếch khóe miệng lên thành một tiểu ý gian mãnh đầy tính toán.

Hồi tưởng lại một chút, Ngao Triết Thiên quay đầu lại trào phúng nhìn Phi: “Ngươi muốn dùng ta để chọc giận hấn? Đây là mục đích của ngươi?” Nói vậy, nam nhân ở trong bức tường đồ đây chính là Minh vương. Phi mang hấn từ trong đám người nô lệ đến đây, đơn giản là vì nam nhân này. Mà những loại hình sỉ nhục mà hấn gặp phải cho đến lúc này, cũng đều vì nam nhân.

“Nếu không thì ngươi nghĩ với thân phận hắc nô thấp hèn nhất của ngươi, còn có thể có giá trị lợi dụng cao nào khác sao?” Hấn cười nhạt

“Dựa vào gã nô lệ thấp hèn nhất để đạt được mục đích của mình, ngươi cũng chỉ vậy mà thôi.” Tuy ngoài miệng châm chọc nói, nhưng Ngao Triết Thiên biết rất rõ, lợi dụng điểm then chốt nhất để đạt được mục đích cuối cùng, là biện pháp trực tiếp nhất. Chỉ là hấn nghĩ có chút cay đắng, cái loại cay đắng mà chính hấn cũng không thể hiểu được, mỗi khi Phi tận lực khiến hấn bị thương tổn, thì cái xúc cảm không thể lý giải này lại một lần nữa dâng lên trong lòng, hấn không thể coi như nó không tồn tại, vậy nên hấn luôn luôn cảm thấy phi thường khó chịu...

“Lúc nào đến phiên ngươi giáo huấn ta?” Phi tựa như một con mèo bị giẫm phải đuôi, hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Triết Thiên, hấn không thể chịu đựng được việc Ngao Triết Thiên dùng nhãn thần gần như khinh bỉ để nhìn hấn. Nôn nóng một lần nữa làm mờ đi khả năng suy nghĩ của hấn: “Ta dù thế nào, vẫn còn hơn loại dê tiện như ngươi! Hai ngày trước vừa mới cùng ta làm, ngươi cư nhiên có can đảm chạy trốn! Lại còn đòi khát đến mức phải đi câu dẫn một Ma thần đến ân ái!!! Từ vị thế nào? Khoái đạt lắm sao! Nếu còn cảm thấy thiếu gì bảo ta, còn có mấy trăm nam nhân trong nhà lao đấy

hiều năm chưa phát tiết, ta gọi bọn chúng đến cho người biết thế nào là khoai đạt!”

“Tốt! Gọi tới đi! Làm tình với heo so với người còn tốt hơn nhiều! Người là lão bà của ta sao! Dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với ta!” Ngao Triết Thiên hung hăng quay lại trực tiếp nắm tay gạt ra. Hắn muốn điên rồi, thiếu niên này đôi khi khiến người khác phải phát nộ lên đến muốn giết chết hắn! Vũ nhục một người thì cũng phải có mức độ nào đó. Cái loại việc kia, một nam nhân bình thường làm thế quái nào mà có khả năng làm được! Hắn nói như vậy còn chưa tính toán gì, lại còn dùng cái giọng của một oán phụ mà chất vấn hắn?

Xung quanh một trận tĩnh mịch. . .

Phi hơi giật mình nhìn hắn, Minh vương cũng nhìn hai người đến ngây người.

Nửa ngày sau, khuôn mặt phiêu lượng của Phi nguyên bản từ hồng hào bắt đầu chuyển dần sang trắng bệch, rồi lại chuyển qua xanh, cuối cùng biến thành một màu đen. . . Thân thể tinh tế kia nhất thời run lên kịch liệt, hắn gần giọng u ám nói ra từng chữ một: “Người-Tiền-Nhân-Này-Thèm-Khát-Thao.”

Lúc này, hắn thực sự muốn giết chết nam nhân này, cho dù là hắn vẫn còn giá trị sử dụng.

Vì sự tồn tại của nam nhân này, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của hắn. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn bị ca ca ôm hôn môi, hắn đã liền thấy khó chịu vô cùng, thậm chí còn có chút muốn phát điên, cho nên mới hung hăng đem hắn đi cưỡng bạo, tuy rằng hắn có cách khác có thể phá hủy được phong ấn trong cơ thể đối phương, thế nhưng vẫn khẳng khái chọn loại tiếp xúc thân thể trực tiếp như vậy, rõ ràng là một lão nam nhân, nhưng lại khiến hắn có chút không kiềm chế được dục vọng. Việc đó thôi cũng đành, coi như mình nhất thời hồ đồ. Thế nhưng sang đến ngày thứ hai, nam nhân cư nhiên lại có gan chạy trốn, hắn điều tra, biết là do phi tử gì đó của ca ca làm, hắn tức giận đến nỗi không nể mặt ca ca mà trực tiếp đánh nặng đến tàn phế rồi ném vào thiên lao.

Hắn trước đây chưa bao giờ đánh nữ nhân, cùng lắm là trực tiếp giết.

Thế nhưng làm hắn điên tiết hơn cả chính là nam nhân kia lại bị Ma thần cưỡng bạo, hơn nữa còn bị cắn nuốt mất sinh mệnh, xúc cảm khi đó, ngoại trừ phần nộ vô pháp kiểm soát ra, còn có một chút thương tâm cùng hoảng loạn, hắn vậy mà cũng hoảng loạn? Hoang đường nhất là hắn còn không tiếc gì, vì đối phương mà gây thù kết oán với hai Ma thần cường đại. Đó là việc làm ngu xuẩn nhất, hắn không chỉ làm, mà còn không hối hận, quả thực là đem công đeo vào cổ!

Hắn ghét bị người khác chi phối cảm xúc, rồi trở thành nhược điểm của hắn! Mà hắn, không cần nhược điểm.

Vậy nên sau khi mang đối phương trở về, hắn liền muốn giết người, nhân lúc người này còn chưa kịp tăng mức độ ảnh hưởng lên, mà nam nhân kia cư nhiên lại không nhìn ra tâm tình của hắn mà liều mạng phản kháng, nói ra cái loại chuyện kia, nói cái gì mà làm tình với heo còn tốt hơn so với bị hắn cưỡng!? Hơn nữa còn muốn gọi nam nhân khác đến! Ngao Triết Thiên quả thực đang khiêu chiến với khả năng chịu đựng cực hạn của hắn!!!

Dùng sức đem Ngao Triết Thiên vốn đang suy yếu ép chặt vào tường bằng, trước mặt Minh vương mà làm loạn, trực tiếp tiến tới giao cắn đôi môi hắn.

“Ồ. . .” Ngao Triết Thiên khó chịu muốn quay đầu né tránh, đôi môi cố gắng ngăn cản đầu lưỡi bá đạo điên cuồng muốn thâm nhập vào trong miệng hắn, trong lòng phần nộ vô cùng, khi này xung đột với đối phương, vốn cho rằng đối phương cho dù không giết hắn, thì chí ít cũng bị giáng vài tia chớp đến sống dở chết dở, thế nhưng cường hôn hắn như vậy là có ý tứ gì? Loại hành vi này, mục đích, hắn chịu đựng đủ rồi! Nam nhân ở thế giới này có phải hay không đều là người điên, tại sao cứ động một tí là lại làm cái loại chuyện này với hắn! Hắn rốt cuộc đã trêu chọc gì đến bọn họ! Hắn không phải nữ nữ, càng không phải loại nữ thiếu niên!

“Há miệng!” Phi lạnh lùng trừng mắt, khoảng cách quá gần khiến cho cả hai đều cảm nhận được hô hấp của đối phương rất rõ ràng.

Đối diện với nhân thân như muốn giết người của đối phương, Ngao Triết Thiên nhất quyết không chịu thỏa hiệp. Thế nhưng vài giây sau đó hắn lại không thể chịu nổi mà lập tức bật tiếng rên lên, bởi vì gã yêu nhân kia cư nhiên lại dùng sức nắm lấy phía bên dưới của hắn!

Hắn vừa có chút phân tâm, đầu lưỡi giao hoạt kia ngay lập tức thần tốc tiến vào, hung hăng chà đạp trong khoang miệng hắn, tham lam liếm lộng qua mọi chỗ, Ngao Triết Thiên muốn cắn, thế nhưng hắn vừa động đậy, lập tức bàn tay bạch ngọc đang nắm giữ lấy phía dưới của hắn liền gia tăng lực đạo, đau đến mức khiến hắn không thể dùng lực được nữa, cũng không thể khước từ thiếu niên.

Vì dây dưa kịch liệt mà ngân sắc thóa dịch chảy xuống bên khóe miệng hai người, ngay lúc Ngao Triết Thiên gần như cảm thấy không thể thờ nổi nữa, Phi có chút lương tâm mà tạm thời rời ra.

“Không được. . . tiếp. . . hôn. . . Ân. . . Ô!” Còn chưa kịp nói hết, đôi môi bị chà đạp đến có chút máu vương ra một lần nữa bị lấp kín.

Một tay trực tiếp xé bỏ y phục của hắn xuống, kiềm chế không nổi mà với tay vào kiện y phục hắc sắc đơn bạc của hắn tùy ý vuốt ve.

Minh vương nhìn thấy tất cả, điên cuồng mà phần nộ gào rống lên, huyết sắc trường phát điều động cuồng loạn, như một con sư tử mất đi lý trí mà điên loạn đập vào bức tường bằng, bức tường bằng màu đỏ tường chừng như không thể bị phá vỡ kia nhất thời không chịu nổi lực đạo mà vỡ ra không ít mảnh bằng.

Thế nhưng bức tường vẫn hoàn hảo đứng vững.

Phi nhìn Minh vương đầy khiêu khích, đột nhiên cảm thấy có điểm khác lạ, hắn theo bản năng mà bàn tay lập tức trần thủ xuống dưới, trong nháy mắt

chặn lại được một cước đòn toàn lực của Ngao Triết Thiên hướng thẳng đến khổ bộ của hắn, lòng bàn tay tê dại, nếu trước đây không phát động ma pháp phòng ngự, thì với thân thể cùng người bình thường căn bản không có gì khác biệt của hắn, bị cước kia đá trúng, chỗ này cũng bị phế luôn.

“Mụ nó, người thật hung hãn!” Nhìn nhân thân Ngao Triết Thiên ngang bướng mà lãnh ngạo, song nhân hắc bảo thạch mang theo một loại gọi cảm kỳ lạ dễ kích động người khác. Hừ lạnh một tiếng, Phi đem Ngao Triết Thiên áp chế trên bức tường băng màu đỏ, từ phía sau xé mở y phục của đối phương, những đường cong thon mượt ở bả vai cũng lưng liền xuất hiện trước mắt hắn, có vài vết tích bao phủ lấy thớ da màu mật ong, thoát nhìn *** loạn dị thường.

“Buông ra!” Ngao Triết Thiên liêu mạng dây giữa, nhưng lại cảm giác được hai chân của Phi đang luồn vào chế trụ cố định lại hai chân của hắn, khiến hắn không thể động đậy được, đột nhiên bên vai tê rần, sau lưng hắn, Phi bắt đầu có chút cuồng loạn mà gặm cắn thớ da căng đầy đặn bên vai hắn, lưu lại ở đó một vết tích.

Cách bức tường đỏ, hắn trông thấy Minh vương đang phần nộ cực điểm, hồng sắc thánh thú đầy mỹ lệ, nhưng cũng vì phản kháng mà nhiễm đầy máu tươi, chân tay hắn, theo miệng vết thương đầy đặc mơ hồ còn thấy được cả xương trắng, hắn không nghe được thanh âm của đối phương, thế nhưng có thể cảm nhận được hắn đang rít gào cắn phần đến thế nào, song nhân đỏ sậm lo lắng nhìn hắn, vẫn tiếp tục cố sức giãy dụa, máu tươi chảy xuống ngày càng nhiều...

“Không nên nhìn...” Hắc lắc đầu, lặng người nhìn Minh vương. Không cần phải đau thương. Không cần vì hắn như vậy, loại chuyện này không là gì cả, thân thể hắn đã sớm ô uế rồi. Không cần phải phần nộ, cũng không cần phải giãy dụa, điều đó chỉ khiến máu chảy xuống thêm trầm trọng.

Hắn không biết Phi cố ý dùng hắn để chọc tức Minh vương vì mục đích gì, thế nhưng, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn dự cảm thấy Minh vương sẽ chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong cung điện băng tuyết bạch, sương mù trắng bao phủ khắp nơi, nhưng hàn khí lạnh thấu xương lại bị hỏa nhiệt tản ra từ trước bức tường đỏ xua tan đi, một thân thể nam tính màu đồng bị áp chế vững vàng trước mặt băng, hai cánh tay thon dài bị hai đạo tia chớp huyết sắc trói buộc lại phía trên đầu, thống khổ cùng nan kham khiến cho đôi mày kiếm đầy anh khí của nam nhân đã trưởng thành phải nhăn lại, cắn răng, hắn im lặng chịu đựng loại hình lãng nhục và hành hạ mỗi lúc một gia tăng trên người mình, song nhân chỉ nhìn thấy huyết sắc nam nhân cách mình một bức tường trong suốt.

Bộ y phục màu đen bị xé rách xuống, vốn từ lâu đã không thể che chắn được gì nữa, cơ thể phủ đầy vết thương cứ vậy lộ ra.

Đôi bàn tay bạch ngọc, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, nhưng lại cực kỳ *** tiết từ phía sau trượt xuống nơi tư mật giữa hai chân trong bóng của nam nhân, từ tốn mà tá ác vuốt ve lấy tiểu động ẩn mật chặt chẽ, rồi đột ngột thâm nhập mạnh mẽ vào cơ thể nam nhân.

“A...” Ngao Triết Thiên hít mạnh một ngụm hàn khí, thân thể nhất thời căng cứng lên. Ngón tay bạch ngọc không ngừng thâm nhập vào trong cơ thể hắn, thậm chí, mỗi lúc lại thêm nhiều ngón tay, ngay lúc một điểm nào đấy trong thân thể bị chạm đến, song nhân hắn bỗng trở nên thất thần, không khỏi ngẩng đầu lên mà bật ra một tiếng thở dốc trầm thấp, nhưng ngay lập tức hắn lại không thể chịu đựng được mà vùng vẫy, nhân thân hồi phục lại quang mang sắc lạnh.

Hận ý...

Không hề che dấu...

Trong lòng hắn đang chờ một cơ hội, một cơ hội báo thù...

Ngao Triết Thiên càng cố kiềm nén rên rỉ thì khoe miệng Phi lại càng câu lên một tiếng tuyệt mỹ, đầu lưỡi đầy đặn theo cơ thể quang lóa của nam nhân mà liếm lên đôi vai, có chút mê luyến vị đạo của đối phương.

Tựa hồ muốn nghe nhiều hơn những tiếng rên rỉ từ tính của đối phương, bàn tay của Phi từ khuôn ngực bị hắn giầy vò đến có chút thâm hường lên bờ môi run rẩy của nam nhân, nhân lúc nam nhân thất thần mà chớp mắt liền tiến vào dò xét.

Một con đàu nói truyền đến, ngón tay bạch ngọc không chút gì vết lại bị hung hăng cắn lấy, máu tươi từ đôi môi có phần tím tái của nam nhân chảy xuống.

Ngao Triết Thiên lạnh lùng nhìn Phi, khiêu khích.

Phi hơi nhíu mày lại, hai mắt buông xuống, hắn liếc nhìn qua huyết Minh vương song nhân đỏ sậm đã mang theo một tầng sát ý cực lớn, cười lạnh một tiếng.

“Người không muốn hấn nhìn thấy, ta lại càng muốn hấn xem ta làm người như thế nào.” Hai tay chế trụ vòng eo vì liên tiếp chịu giầy vò mà càng thêm gây yếu của nam nhân, không lời báo trước mà trực tiếp tiến vào.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng bị thiếu niên đột ngột đâm xuyên qua như vậy vẫn khiến Ngao Triết Thiên chịu không được mà thấp giọng rên một tiếng, khuôn mặt lãnh tuấn ẩn chứa sự chịu đựng thống khổ, điều khiến hấn khó chịu hơn cả việc bị xâm phạm như vậy, chính là lại bị cường bạo ngay trước mặt Minh vương, muốn giãn khoảng cách với thiếu niên ra, thế nhưng thất lưng bị chế trụ gắt gáp khiến hấn không thể động đậy được.

“Không được... Ồ...” Bạch phát thiếu niên đột nhiên gian tăng lực đạo tiến vào, mỗi lần một hung hấn hơn, mỗi lần một mạnh mẽ hơn, vết thương cả cũ lẫn mới đều khiến Ngao Triết Thiên đau đến không thể đứng vững, mồ hôi lạnh chảy ra thấm ướt mấy sợi tóc đen nhanh dính lại trên khuôn mặt hấn, sắc mặt tái nhợt khiến hấn thoát nhìn vô cùng yếu đuối mà chật vật, ngón tay thon dài vì chịu không được thống khổ mà cào bấu lên tường, lưu lại vài vết máu.

Nhân thân mê man nhìn về phía Minh vương, phát hiện ra có điểm bất thường, huyết sắc nam nhân ôm đầu thống khổ, phát ra những thanh âm thể lương gào thét, phần nộ kịch liệt khiến thần thức của hấn bị rối loạn, Cầu hôn thạch mà Phi đưa vào cơ thể Minh vương trước đây nhân cơ hội này mà liền phát huy tác dụng, kịch liệt đã phá ma pháp hộ thân của đối phương, tham lam điên cuồng hút lấy ma pháp lực của Minh vương.

“A a a a a ~~~~~” Hồng sắc nam nhân thống khổ mà điên cuồng tự đánh vào đầu mình, ma pháp nguyên tố trong băng động nhất thời vũ động cuồng loạn, tựa như mãnh long tàn phá mọi thứ, băng thạch đổ vỡ khắp nơi.

Đột nhiên, Minh vương ngẩng đầu lên, nhân thân nguyên bản điên cuồng vì thần trí rối loạn trong phút chốc trở nên băng lãnh sắc nhọn, ngoan độc nhìn Phi, dường như còn mang theo chút huyết lệ, đôi môi cử động bật ra từng thanh âm cực hàn kiên định: “Người-Phi-Tu-Đặc-Tur-Sau-Này-Người-Sẽ-Phải-Hối-Hận-Vì-Chuyện-Ngày-Hôm-Này-Ta-Thề!”

Hia người kinh ngạc nhìn Minh vương đột nhiên khôi phục được thần trí, đặc biệt là Phi, Minh vương không phải đã bị điên từ lâu rồi sao...

Hanh... Cũng tốt, dám khiêu khích hấn.

Nhưng Minh vương rất nhanh lại trở nên rối loạn, song nhãn không còn nhìn thấy chút lý trí nào nữa, chỉ còn lại hỏa nộ cùng cuồng loạn.

Ngao Triết Thiên song nhãn nhìn chăm chăm vào Minh vương, hấn cảm thấy phong thái kia phi thường quen thuộc, quen thuộc đến nỗi khiến hấn có chút sợ hãi. Tựa hồ như nhớ tới cái gì đấy, thế nhưng trí óc hấn lúc này lại đau đớn đến muốn nổ tung!

Dường như là phản ứng kháng cự lại đoạn ký ức đó...

Đột nhiên, hấn cảm thấy trong ngực bốc lên một trận như hỏa thiêu cuộn cuộn, một ngum tiên huyết phun ra. Trong cơ thể hấn cùng lúc tồn tại cả hắc ám khí tức của ám Ma thần cùng với thần thánh khí tức của Quang minh hệ, hai nguyên tố này cơ bản là tương khắc nhau, không thể thanh trừ được. Vậy nên, khi hai loại nguyên tố này cũng đầu đầu đá bái xích lẫn nhau, một cơ thể của nhân loại làm sao có thể chịu đựng được loại hành xác này.

Phi có chút hoang mang nhìn Ngao Triết Thiên, khi này trong đầu hoàn toàn quên mất nếu bản thân dùng lực quá mức sẽ bức hấn chết, vội vàng ôm lấy, có ý muốn chữa thương cho hấn. Thế nhưng tình hình lại có đột biến, một cỗ hắc sắc quang thức [quang thức: chùm tia sáng] từ bên ngoài điên cuồng hung hấn phóng thẳng tới hấn, lực sát thương quá lớn khiến cho quang thức tách ra thành những tia nhỏ, trong chớp mắt liền vút tới trước mặt Phi.

Không còn lựa chọn nào khác, trong nháy mắt Phi vừa buông Ngao Triết Thiên ra, vừa xoay người dựng ma pháp phòng thủ. Mất đi người chống đỡ, Ngao Triết Thiên nhanh chóng ngã xuống, nhưng bức tường băng màu đỏ trước mặt đột nhiên chấn vỡ, một đôi tay thon dài mà cường kiện vươn ra đón được hấn ôm vào lòng.

Ngay lúc Minh vương nhìn thấy Ngao Triết Thiên thổ huyết, đau xót dâng lên, khiến cho thần trí rối loạn không thể khống chế được mà xuất lực đã phá Cầu hôn thạch đang tùy ý tung hoành trong cơ thể hòng khống chế hấn, trong nháy mắt huy động hết toàn bộ khí lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể mà xông thẳng tới bức tường băng, trong nháy mắt vừa phá hủy bức tường băng cùng thiết liên trời buộc cơ thể mà thoát ra ngoài.

Đây là việc làm gần như không tương đối với một người đã mất phần lớn năng lượng, nhưng Minh vương dù lúc này suy yếu không khác một đại ma pháp sư bình thường là bao lại dựa vào ý niệm tuyệt đối của mình mà làm được.

Theo bản năng, hấn ôm chặt Ngao Triết Thiên vào lòng, nhìn hấn đầy lo lắng. Minh vương bị điên loạn đã quên mất cách nói chuyện, chỉ có thể bật ra một vài âm tiết vô nghĩa biểu hiện cho sự quan tâm cùng hoảng loạn của hấn, lúng túng vụng về gạt đi vết máu tươi bên khóe miệng Ngao Triết Thiên.

Hấn cảm thấy ***g ngực thật đau đớn...

Hanử không biết vì sao lại đau như vậy...

Thế nhưng bản năng của hấn không muốn trông thấy nam nhân này thụ thương, dù chỉ là một vết thương nhỏ cũng không muốn...

Sắc mặt tái nhợt của Ngao Triết Thiên có chút xanh xao, đột nhiên, một cỗ khí tức quen thuộc của ám Ma thần truyền đến khiến hấn toàn thân sợ hãi run lên, hấn kinh hoàng nhìn song hắc ảnh không hay từ khi nào đã đứng đối mặt với Phi, trong đó có một con ác mộng mà hấn hoàn toàn không muốn gặp lại – Hủy Táp, thế nhưng đối phương lại gắt gao nhìn hấn, nhân thân đó làm hấn sợ hãi từ tận đáy lòng.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, cảm giác sợ hãi bị xua tan đi bởi một cỗ ấm áp ôn hòa, nằm trong lòng Minh vương khiến hấn có chút an tâm, bất giác, hấn đưa tay lên nắm lấy mấy sợi tóc đỏ như máu của Minh vương, chủ động sát lại gần. Hành động của hấn nhất thời khiến cho cả Phi cùng Hủy Táp

đều cảm thấy tứ giận cực độ.

“Ca ca, người đối phó với hắn, ta phải đoạt lại thứ thuộc về ta...” Kim sắc song nhãn mang theo ma tính của Hủy Tạp từ lúc bước vào một khắc cũng không rời khỏi Ngạo Triết Thiên, hắn chỉ biết là, người kia là của hắn, toàn bộ đều là của hắn, kẻ khác đừng mơ muốn chạm vào!

Gã hồng sắc nam nhân kia ôm hắn thực chúm mắt! Hơn nữa, còn suy nhược như vậy!

Trông không khí dâng lên một cỗ chiến ý căng thẳng vô cùng!

Ám Ma thần song nhãn tỏa ra một loại sát khí ghê người, khoe miệng nhếch lên thành một mặt cười nhạt lạnh lẽo, từng bước một tiến lại gần hai người đang dựa sát vào nhau ở trước bức tường đỏ, sương mù màu đen quấn quanh thân thể hắn mơ hồ phát ra mấy thanh âm gào thét thể lương cuồng loạn, ngàn vạn oan hồn biến đổi không ngừng, cùng kết tụ lại thành một đạo phong sắc bén cắt xé hết thảy mọi thứ chạm vào nó, mà mục tiêu lại hướng thẳng đến Minh vương đang suy yếu kia.

Lúc Ngạo Triết Thiên nhìn thấy Hủy Tạp mang theo sát khí lạnh người tiến đến gần bọn họ, trong lòng nhất thời trầm xuống, song nhãn lạnh lẽo, ngay sau đó liền chặt vật vung ra khỏi vòng tay của Minh vương. Quay đầu sang, hắn cười lạnh nhìn thẳng Hủy Tạp, mặc dù trong lòng hắn sợ hãi và chán ghét người này vô cùng: “Người muốn gì cứ tìm đến ta là được, hắn không có liên quan đến.”

Vô tình hữu ý, hắn đem Minh vương bảo hộ ở phía sau.

Cho dù hắn hoàn toàn không hiểu gì về ma pháp, nhưng từ khí thể tỏa ra từ hai người có thể dễ dàng thấy được thực lực hai bên quá cách xa nhau. Hủy Tạp dù chưa hồi phục lại toàn bộ, thế nhưng nếu muốn giết một Minh vương đã mất gần như chín phần linh lực, quả thực là chuyện quá đơn giản.

Trên thực tế, hắn đối với Minh vương không có cảm tình gì, cũng không nhớ rõ được chuyện của hắn, nhưng đây là nguyên tắc của hắn, chuyện do mình nước lầy, thì tự mình phải gánh chịu.

Hủy Tạp đứng lại, im lặng không nói gì, song nhãn nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, bộ y phục bị xé rách tươm không che đi được thân thể yếu ớt một mồi, giữa hai chân còn vương lại chút kim sắc dịch thể cùng máu, hắn kim sắc song nhãn nhất thời lóe lên một tia sắc lạnh, sát ý tăng cao, nụ cười lạnh mang theo tầng nộ khí không che giấu: “Ta muốn giết ai, người không có tư cách can thiệp. Nếu muốn thì tự quản lấy bản thân người, đừng như một *** phụ đi đâu cũng câu dẫn người! Đề tiện!!!”

Tốt lắm, mới có vài ngày, đã tìm được một nam nhân mới! Đã vậy còn muốn gây sự với hắn! Nhớ ngày đó bản thân sau khi bị công kích liền rơi vào trạng thái ngủ say rất nguy hiểm, ca ca đã phải hao tổn rất nhiều tinh lực, thậm chí ngay cả tính mệnh cũng suýt bị đoạt mất mới đưa được hắn khi ấy đã kề cận cái chết mang trở về. Sau khi tỉnh dậy, liền không quản đến nỗi lời phản đối của ca ca mà kiên quyết muốn đoạt lại cái người thuộc về hắn, thế nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới lần thứ hai gặp lại, đối phương cư nhiên lại đang ở cùng một chỗ với một nam nhân khác!!!

Ám Ma thần tuân mỹ đến quyền rũ tựa hồ có chút nhầm lẫn trong lập trường của mình, Ngạo Triết Thiên là thức ăn của hắn, chứ không phải là tình nhân của hắn.

Sắc mặt Ngạo Triết Thiên có điểm hơi khó coi, hồn trường này bối mớ như thể mình mắc nợ hắn vậy! Đang muốn mở miệng châm biếm đáp trả, lại bị Minh vương kéo ra sau.

“...” Nâng tay lên hướng thẳng về phía Hủy Tạp, trên tay hồng phát nam nhân hóa nguyên tố cuộn cuộn không ngừng ngưng tụ lại, ma pháp thuần khiết nhanh chóng kết tụ lại trên tay thành một trường đao, trong ánh mắt Minh vương tỏa ra thứ hàn quang băng lãnh, mặt như hàn sương, đầu khí không hề thua kém Hủy Tạp chút nào.

Cho dù bản năng biết thực lực của mình so với đối phương lúc này kém xa, nhưng Minh vương vẫn chỉ có duy nhất một tín niệm, vì người phía sau mà chiến đấu, cho đến giọt máu cuối cùng!

Song nhãn sắc nhọn của Hủy Tạp lóe lên, mấy đạo hắc đạo mang theo sát ý cuồng bạo mạnh mẽ phóng thẳng đến Minh vương.

Phi đang trong trận chiến với ca ca của Hủy Tạp — Tuyệt Mệnh U Oán, cũng không khỏi có chút nôn nóng nhìn về hướng bên kia, nhưng cũng không thể phân thân ra được, thể tiến công của đối phương vừa thần tốc lại biến hóa khôn lường khiến hắn không khỏi coa chút chặt vật.

Nếu như Minh vương chết, thì sức mạnh kia sẽ bị phế bỏ... Câu hồn thạch nhất định phải có linh hồn của hắn làm tiền đề mới có thể hoàn thành được ma pháp chuyển hoá sức mạnh. Về phần kẻ khác... Cho dù muốn giết, cũng phải là hắn động thủ!

Đột nhiên, Ngạo Triết Thiên ôm đầu ngửa mặt lên trời rống một trận dài, song nhãn tỏa ra thanh quang mang dị thường, hắc sắc đoàn phát nguyên bản chỉ dài tới cổ nay đột nhiên lại dài ra tới tận dưới eo, vờn bay cuồng loạn. Theo tiếng rống dài của hắn, hàn băng cung điện nhất thời chấn động kịch liệt, giống như một sinh mệnh bắt đầu những hơi thở đầu tiên, ma pháp nguyên tố của bản thân son thể cùng lúc đẩy cũng vũ loạn cực kỳ mạnh mẽ giữa cung điện.

Hết thảy mọi người đều kinh hãi nhìn Ngạo Triết Thiên đang biến đổi một cách dị thường, nhất là Phi, song nhãn lóe ra một tia bất ổn. Phong hàn băng son là thuộc về hắn, không kẻ nào có thể hiểu rõ tính chất của ngọn núi này hơn hắn.

Chết tiệt, chẳng lẽ ngọn núi này...

Mà ở bên kia, trong đầu Ngạo Triết Thiên đột nhiên vọng đến một thanh âm trầm thấp không giống với thanh âm của nhân loại, trầm trầm, du viễn, chất

phác. “Ta rút cuộc cũng đợi được đến lúc người xuất hiện, chủ nhân của ta...”

“Là ý gì... Người là ai?” Ngao Triết thiên chau mày, hắn cảm giác được như có một cỗ ý thức thể bên ngoài đang xâm nhập vào trí óc mình, hắn vô pháp chống cự, nhưng cũng lại không thấy khó chịu, chỉ là thấy thân thể của mình cũng với ma pháp nguyên tố xung quanh bắt đầu tương thông với nhau, ma pháp nguyên tố nguyên bản không thể cảm nhận được một chút nào này lại đang không ngừng mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể hắn, theo từng gân mạch mà tuần hoàn ra khắp thân thể, luân động không ngừng.

Cảm giác thật quái dị...

“Hồi chủ nhân, ta là linh thể của hàn băng sơn này, mấy vạn năm qua, ta đã luôn chờ đợi người có thể cũng ra hợp nhất linh thức, thể nhưng, người đó chưa bao giờ xuất hiện. Ta đã rất tuyệt vọng, thậm chí còn đánh mất ý thức của mình, rơi vào một giấc ngủ sâu.” Nói đến đây, thanh âm trầm thấp mà khô khan toát ra một cỗ đau thương cùng cực. “Thẳng đến khi máu của người đánh thức ta dậy, cùng ta cộng hưởng mà tạo ra linh thức, từ giây phút đấy, người đã là chủ nhân duy nhất của ta. Thành người cùng ta ký kết khế ước chủ tớ, tất cả những gì thuộc về ta đều tùy ý để người ở dụng.”

“Chủ nhân? Ta sao?” Nói đến máu, chắc là máu do khi nãy bị thổ huyết, linh sơn này cảm nhận được ý thức của mình, hơn nữa trước đó cũng thấy không ít trận pháp công kích rồi, năng lực của linh sơn này hẳn là không kém: “Người có thể sử dụng ma pháp công kích sao?”

“Đúng vậy, thưa chủ nhân của ta.” Ngữ khí của linh thể thoát nghe có phần láu lỉnh.

“Có thể chiến đấu với ba người kia không?”

“Rất khó, bọn họ quá mạnh.”

“Nếu chỉ dựa thương để hạn chế hành động của bọn họ lại?”

“Có là lẽ được.”

“Chúng ta ký khế ước.”

“Hào, chủ nhân.”

Ngân lục sắc quang mang hiện lên, trên trán Ngao Triết Thiên xuất hiện một cỗ văn kỳ quái.

“Hiện tại, người dốc toàn lực cho ta để xem có thể đã thương bọn họ không, nếu như có bất trắc gì, thì đem bọn họ vây khốn lại một chỗ. Cả ba người này đều có ý đối địch với nhau, nhốt cùng một chỗ xem chừng cũng rất thú vị.” Phân phó cho linh thể xong, Ngao Triết Thiên liền ngẩn đầu nhìn ba nam nhân kia, khỏe miệng nhếch lên hàm chứa một tia sát ý âm lãnh, cơ hội báo thù đã đến, hắn tuyệt sẽ không bỏ lỡ. Vừa rồi cùng linh thể đối thoại tưởng chừng như đã mất một lúc lâu, nhưng thực tế tất cả diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Sơn linh thể kinh hô một tiếng, một sát trận ma pháp mạnh nhất liền phát động.

Phi nhìn thấy phạm vi xung quanh trong nháy mắt hiện lên chú văn, trong lòng cảm thấy không ổn. Phong hàn băng sơn vốn là một linh sơn đã ngủ say hơn vạn năm, thể nhưng bản thân nó lại ẩn chứa một linh lực phi thường cường đại cũng trận pháp, chỉ cần biết cách lợi dụng, với điều kiện thiết yếu nhất là Phong hàn băng sơn vẫn đang ngủ say, nó không những là một linh sơn công thủ toàn diện, mà còn là một nhà lao kiên cố để bắt nhốt những sinh vật cường đại. Thế nhưng hắn trăm nghìn lần không thể ngờ tới gã nô lệ tóc đen này cư nhiên lại có thể đánh thức được nó.

Nam nhân này cũng linh sơn không chỉ cùng có linh thể phù hợp, mà thậm chí đã hoàn thành ký kết khế ước chủ tớ! Thông thường những linh thể cao cấp này không phải đều phải ký khế ước bình đẳng sao?

Nhưng tình huống trước mắt không cho hắn suy nghĩ nhiều như vậy, ba người có mặt ở đây hết thảy đều phải phản công vì thù, vô số nhũ băng bén nhọn được kết tụ lại nhờ chú văn cùng hàn băng xuất hiện giữa không trung, ba người bị quây lại ở bên trong, vẻ kiêu ngạo bị gỡ xuống – check raw, trong chớp mắt, hơn vạn nhũ băng hướng thẳng đến ba người mà trút xuống.

“Hủy Tật! Cẩn thận!” Tuyệt Mệnh U Oán rất lo lắng cho thân thể còn chưa khôi phục lại hoàn toàn của đệ đệ mình.

“Hanh! Chút tài mọn!” Hủy Tật hừ lạnh một tiếng, sương mù màu đen quanh thân hắn lập tức hòa thành một tấm khiên tròn phòng thủ. Ma pháp phòng ngự của ba người đồng loạt triển khai, một trận nổ lớn xảy ra, ngay lúc toàn bộ nhũ băng xung quanh đều phản ngược lại hóa thành bụi phấn, bọn họ phát hiện bản thân đang bị vây khốn trong một hầm đá kết thành hình bán nguyệt kiên cố, vô số chú tự trên thạch bích bắt đầu dừng động. Phi song nhãn băng lãnh, ngay lập tức phát động công kích muốn đập tan thạch bích, nhưng ngay khi ma pháp công kích của hắn đánh tới mấy chú tự này liền bị hấp thụ vào, ma pháp vây nhốt bọn họ nhất thời xoay chuyển.

Tình hình lại thêm một lần biến đổi, Ngao Triết Thiên liên tục ra mệnh lệnh, bên trong thạch bích lần thứ hai xuất hiện vô số nhũ băng bén nhọn mang theo cực độc, chú văn đột nhiên biến động, hầm đá hình bán nguyệt dần thu nhỏ phạm vi lại, ý đồ muốn đem ba người họ trực tiếp xóa sổ.

“Ngao Triết Thiên nguoi điên rồi!” Phi tức giận đến khuôn mặt cũng bắt đầu xám ngắt lại.

“Câm miệng! Trước phá vỡ nơi này rồi sẽ giết hắn!” Tuyệt Mệnh U Oan khinh bỉ hừ lạnh, bắt đầu khu động hắc ám ma pháp.

“Hanh! Hắn là người nguoi có thể giết sao!” Phi tâm tình lúc này không tốt lắm nên ngữ khí so với Tuyệt Mệnh U Oán càng thêm phần khinh thường,

giống như đang mắng chửi một con cẩu đang chặn đường. Số phận của kẻ kia, chỉ có thể do hán quyết định.

“Giết hán thì sao? Chi là một tên nô lệ thấp hèn mà thôi!” Tinh khí cũng đồng dạng với đệ đệ mình, đối với kẻ khác luôn coi như rác rưởi, Tuyệt Mệnh U Oán liền chuyển hướng ma pháp công kích sang bên Phi, khí tức của đối phương cũng không hề yếu kém chút nào.

“Câm miệng hết lại! Đừng có tự ý quyết định kết cục cho món đồ chơi của ta!” Hủy Tạp bắt mắt rống lên, trong lòng nhớ kỹ cái tên – Ngao Triết Thiên, tốt lắm, đừng để ta bắt được ngươi, ta sẽ người ẽ phải hối hận khi dám đối xử với ta như vậy.

“Các ngươi cứ từ từ đợi, ta đi.” Bỏ lại một câu nói trầm lạnh, Ngao Triết Thiên cười nhạt, kéo Minh vương này giờ ngoan ngoãn đứng một bên xoay người hướng ra phía cửa đại điện phía trước, lưu lại đằng sau ba nam nhân trông lòng tràn ngập sát ý.

Hầm đá vẫn tiếp tục thu nhỏ lại, không ngừng hấp thụ lấy ma pháp lực công kích vào nó, tình hình nội chiến của ba người bên trong ngày càng kịch liệt.

“Chủ nhân, người phải đi sao?” Linh thể có chút tiếc nuối hỏi.

“Ân, không đi chẳng lẽ chờ chết?”

“Ta lại chỉ còn một mình, thực cô đơn... Ta có thể đến tìm người không?” Nó trầm giọng hỏi.

“Nếu như ngươi có thể thu nhỏ lại như ta.” Ngao Triết Thiên nhướn lông mày lên, tìm đến hán? Một ngọn núi tìm đến hán? Bậy không.

“Ân.” Nó ngoan ngoãn đáp ứng, có vẻ rất vui mừng. Lặng lẽ nhìn Ngao Triết Thiên cùng Minh vương đi ra ngoài.

Kỳ thực, son linh nói rằng muốn đi tìm Ngao Triết Thiên chỉ là một nguyện vọng xa xỉ mà thôi, nó biết bản thân nó không thể rời đi được, cũng không thể sống lâu được nữa. Bởi vì nó đang phải đối mặt với ba địch nhân cường đại, nếu như không phải đối phương khinh địch, thì nó cũng vô pháp mà vây nhốt bọn họ lại như vậy. Một khi bọn họ tập trung ma pháp công kích vào hầm đá, thì bản thân nó cũng không tránh được trọng thương, thể nhưng dù cho bị trọng thương, chỉ cần không chết, thì nó quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng không để bọn họ thoát ra, cho dù chỉ còn một tia sinh mệnh cuối cùng, nó cũng sẽ dùng để tranh thủ chút thời gian cho chủ nhân của mình ly khai an toàn.

Nó cũng không vì thế mà thấy thương tâm cho bản thân, bởi vì nó cuối cùng cũng tìm được người tương thông với mình.

Hơn nữa người kia còn cho phép mình đi tìm hán... Đối với một son linh đã sống cô đơn bao lâu nay, đây chính là điều đáng mừng nhất.

Vừa đi ra khỏi băng điện, Ngao Triết Thiên liền cảm thấy nguồn năng lượng dồi dào khi này còn trong người mình thoáng cái đã thất thoát rất nhanh. Thân thể chao đảo muốn ngã xuống, hồng phát nam nhân đi ngay bên cạnh vội vàng ôm lấy hán đỡ ngồi xuống, ân cần nhìn hán.

“Ta không sao.” Không có thói quen bị người khác ôm như vậy, Ngao Triết Thiên có hơi nhú chân mày lại, thể nhưng cũng không gầy dựa gì, hán biết bản thân lúc này suy yếu ngay cả đi cũng không đi được.

Bản thân khôi phục lại trạng thái yếu ớt như lúc đầu là do đã ly khai khỏi băng điện, không thể cùng năng lượng kia trao đổi nữa.

Thể nhưng trường phát hắc sắc cùng lam sắc đồng tử của Ngao Triết Thiên lại không trở về nguyên dạng, dị biến này có lẽ là do bản thân hán không thể tiếp nhận hoàn toàn năng lượng của son linh mà trùng kích tạo thành.

Song nhân trong suốt nhìn hán chăm chăm, Minh vương cúi đầu, ôn nhu hôn lên trán hán, Ngao Triết Thiên thân thể cứng đờ, không mấy tự nhiên nói: “Đi mau, không nên lãng phí thời gian.” Vô luận thể nào, hán không thể quên được với việc thân cận cùng nam nhân, bởi vì vẫn còn đây một bóng ma đang đè nặng lên tâm lý hán.

“Ngươi còn muốn chạy đi đâu? Nô lệ, ha ha, cư nhiên còn mang theo một minh vương si tình, muốn bỏ trốn sao?” Đột nhiên, cách hai người không xa bất ngờ xuất hiện rất nhiều binh sĩ, dưới ánh đuốc lập lòe hé ra một khuôn mặt dửng dưng mà băng lãnh. Đứng trước đám binh sĩ, là một nam nhân bạch y bạch phát, khuôn mặt tao nhã tuấn mỹ, chính là ca ca của Phi – Dực Đế Tu Khoa.

Ngao Triết Thiên cùng Minh vương sắc mặt nhất thời trầm xuống

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

“Ngươi còn có tâm tư tán gẫu với ta? Đệ đệ của ngươi trong kia phòng chừng cũng đang gặp nguy hiểm, ngươi không đi cứu hán?” Ngao Triết Thiên cười nhạt, nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng. Hán biết, son linh không thể khống chế ba người kia lâu được, hơn nữa hán đối với Phi đã không còn giá

trị lợi dụng nữa. Nếu như đôi phương đưa hấn cho ám Ma thần kia, hấn thà chết!

Hơn nữa, hấn cũng không muốn Minh vương gặp phải chuyện gì không hay.

“Không thể, trong thế giới này kẻ có khả năng đã thương được hấn không nhiều.” Dực hoàn toàn không tin vào lời nói của Ngao Triết Thiên. Hấn chỉ nghĩ Phi là đang đùa giỡn hai người kia, cố ý cho bọn họ đào thoát, rồi sau đó sẽ hưởng thụ cái lạc thú săn bắt, loại trò chơi này hấn cũng thường chơi.

“Nếu như đó là hai ám Ma thần cấp cao thì sao, người hấn là đã nghe Phi đề cập đến chuyện này?” Nụ cười của Ngao Triết Thiên mơ hồ còn ẩn chứa chút tàn khốc.

Tiểu ý trên khuôn mặt Dực liền tiêu thất, thần niệm rất nhanh liền khai mở để cảm nhận ma pháp nguyên tố trong không trung, quả nhiên phát hiện ra hắc ám khí tức. Ngay lập tức Dực quay người lại, hạ lệnh với đội thân vệ ở đằng sau: “Ma Viêm đội theo ta vào thần điện, những kẻ còn lại, bắt sống, chỉ cần không chết, tàn phế cũng không sao.”

Trước khi đi hấn còn liếc mắt nhìn Minh vương một cái, để chắc chắn đôi phương bị Câu hồn thạch hấp thụ không ít năng lượng, sức mạnh cũng giảm đi rất nhiều, thì lúc đó mới yên tâm đi vào thần điện. Đám quân lưu lại đây hấn là cũng đủ sức trông giữ bọn họ. Huống hồ hấn còn muốn chiếu cố đến một tên nô lệ tóc đen ngay cả sức lực để đi lại cũng không có. Chờ giải quyết xong chuyện trong kia, hấn sẽ hào hào tiếp đãi cái gã nô lệ dám tiếp tục chạy trốn lần thứ hai này.

“Buông ta ra, ta không sao.” Ngao Triết Thiên vừa nhìn thấy mấy binh sĩ rục rịch tiến lại gần, sắc mặt thoáng cái liền trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói với Minh vương: “Người cứ giết người thỏa thích, càng điên cuồng càng tốt, làm bọn họ hoảng sợ, lúc đấy đào thoát sẽ dễ dàng hơn.”

Minh vương gật đầu, cẩn thận đặt Ngao Triết Thiên xuống. Tuy rằng hấn hiện nay chỉ dựa vào bản năng mà hành động, thế nhưng đối với yêu cầu của Ngao Triết Thiên thì hấn đều tận lực lý giải và cố gắng mọi cách để thực hiện.

Quay đầu lại nhìn đám binh sĩ, thăm đánh giá thực lực của mình so với đôi phương, Minh vương tuấn mỹ vô thức nhếch khóe miệng, vẻ thành một tiểu dung lạnh người, huyết sắc trường phát theo gió điều động cuồng loạn, tựa như ác quỷ bước ra từ địa ngục, khiến cho ai ai trông thấy đều phải sồn gai ốc, toàn thân run rẩy. Chỉ là Ngao Triết Thiên đứng sau lưng nên không nhìn thấy, nếu không, hấn sẽ phát hiện ra nụ cười này quen thuộc vô cùng, quen thuộc đến nỗi khiến cho trái tim hấn liền trở nên băng lãnh.

Trong tay Minh vương, huyết sắc trường kiếm dài hơn hai thước dần ngưng tụ thành hình, mạnh mẽ vọt đến trước ánh mắt kinh hoàng của đám binh sĩ, chiêu thức tấn công trực diện luôn là hữu hiệu nhất, trong nháy mắt, một lần vung lên, trong vòng tám thước xung quanh, liền cuốn đi hơn mười mạng người.

Huyết nhục cùng đoạn chi bắn tung tóe khắp không trung, Ngao Triết Thiên chau mày quay đầu sang chỗ khác. Hình ảnh quá sức đẫm máu cùng tàn nhẫn khiến một người sống tại thế kỷ hai mươi mốt hòa bình như hấn cảm thấy khó chịu vô cùng, mặc dù hấn biết nếu không giết bọn họ, thì bọn họ sẽ giết mình.

Huyết vũ giăng kín bầu trời, Minh vương một thân rực màu máu của địch nhân tựa như chiến thần, sinh ra để hủy diệt, trường kiếm trong tay vung lên đầy hung ác, khóe miệng nhếch lên thành một tiểu ý âm lãnh khiến hấn giống như một quỷ mị ưu nhã mà tàn nhẫn, những linh hồn yếu đuối tuyệt vọng dưới lưỡi kiếm vô tình của hấn mà bị xé nát bấy thành những mảnh vụn, thanh âm gào thét thê lương nhuộm đỏ chân trời, Minh vương vì giết chóc mà càng lúc càng trở nên hưng phấn điên loạn.

Minh vương quả thực đã mất đi chín thành ma pháp lực, thế nhưng bản thân hấn đã là một chiến binh cực kỳ dũng mãnh, thân thể cường kiện cùng kỹ năng chiến đấu thuần thực, hấn gặp mấy chiến binh nhân loại kia thì không khác gì cá gặp nước. Đương nhiên, nếu so với thời kỳ đỉnh cao của Minh vương, giết chết mấy người này cũng chỉ là một cái nháy mắt, dù sao, hơn trăm năm trước, hấn đã từng là con ác mộng của tất cả mọi người trên đại lục.

Mấy chiến binh kia nghiêng ngả thân mình, hơn mười mạng người nữa ngã xuống, đối mặt với địch nhân kinh khủng như vậy, không ai lại không sợ cả.

Hồng phát nam nhân cường hấn đến vô địch, nếu bị song nhân huyết đồng kia nhìn trúng, sẽ khiến kẻ khác sợ hãi đến đông cứng tay chân, chỉ có thể ngây người ra chờ lưỡi kiếm kia cuốn sinh mệnh của mình đi.

Minh vương tất nhiên dũng mãnh có thừa, thế nhưng số lượng địch nhân mà hấn phải đối mặt lại nhiều vô cùng, mà cách đó không xa, một tràng dài thanh âm ngâm xướng truyền đến thu hút sự chú ý của hấn, hơn mười pháp sư đã sớm chuẩn bị một ma pháp đại hình, mấy chiến binh ở đây bất quá cũng chỉ là quân cò thí mà thôi. Ngay lúc bị phân tâm, một thích khách nhân cơ hội tình thế hỗn loạn mà vô thanh vô tức tiếp cận sau lưng Ngao Triết Thiên. Song đao lóe lên ánh quang sắc bén âm hàn, song nhãn băng lãnh của thích khách lóe lên một tia sát ý hiểm ác, đao phong vung lên!

Ngay lúc thích khách tiếp cận thì Ngao Triết Thiên cũng đã sớm nhận ra, nhưng thân thể suy yếu lại không cho phép hấn né tránh đi đâu được, trong nháy mắt, theo bản năng hấn nắm lấy đoản kiếm, xoay người phản công, có chết thì cũng phải chết chung.

Hấn nhanh, nhưng Minh vương so với hấn còn nhanh hơn. Nhận thấy sát khí truyền đến từ phía sau, hấn theo bản năng liền vọt đến ôm lấy Ngao Triết Thiên, lưỡi đao chứa cự độc hung hãn đâm thẳng vào thân thể hấn. Thích khách song nhãn băng lạnh, rút đao ra tái bỏ xuống lần thứ hai, nhưng hành động của hấn lại quá muộn màng, Minh vương vươn tay ra bắt lấy cái đầu của hấn, phanh một tiếng, bóp nát.

“Minh vương!” Ngao Triết Thiên vội vàng xem xét thương thế của hấn, trong lòng hốt hoảng vô cùng. Nhất là khi trông thấy vết thương ở ngay sát vị trí trái tim không ngừng chảy ra máu đen, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Người này vì hấn mà bị thương...

Vì hấn mà chịu đau đớn...

Trên thế giới này lại có một người nguyện ý vì hấn, thật sâu trong tâm Ngao Triết Thiên, có một nơi vì những chuyện xảy ra trong quãng thời gian vừa qua mà trở nên lạnh lẽo, giờ lại từ từ tan ra.

Một nụ hôn an ủi đặt nhẹ lên khuôn mặt hấn, song nhãn sắc bén của Minh vương lúc này lại tràn ngập ôn nhu, hoàn toàn không có chút sát khí. Đột nhiên, hấn quay đầu nhìn về phía đám ma pháp sư đã rất nhanh sắp hoàn thành được ma pháp trận đằng xa, đang suy nghĩ làm thế nào để ứng phó, thì bỗng có một sự cố xảy ra... Mấy ma pháp sư đang chuẩn bị cho ma pháp đại hình đột nhiên bị hai đạo hồng sắc đao quang cắt đứt lia, thân thủ mỗi thứ một nơi. Vài đao quang nữa ánh lên, đám chiến binh liền bị phanh thây thành trăm mảnh, huyết vũ đầy trời.

Ngao Triết Thiên cùng Minh vương có chút kinh ngạc nhìn tình cảnh xuất hiện ngoài dự đoán.

Có người giúp đỡ sao? Hay là...?

Theo lưỡng đạo đao quang tiến lại gần, hai thân ảnh thon dài xuất hiện giữa đồng thây xác bầy nhầy của đám chiến binh. Rất nhanh, Ngao Triết Thiên liền nhận ra bọn họ, là hai thị vệ trưởng lúc trước đã mang hấn đến hàn tuyến thanh tủy! Phía sau bọn họ còn có hơn mười chiến binh nữa, tuy rằng khả năng chiến đấu của họ không cao, thế nhưng so với những chiến binh bình thường thì vẫn thuộc hàng dũng mãnh.

Thấy mấy chiến binh của mình đã không chế được cục diện, hai thị vệ trưởng ngừng động tác lại, vô cùng kích động nhìn Minh vương, rồi rất nhanh liền quỳ gối thành kính xuống trước mặt đối phương.

“Ngô vương! Chúng ta rốt cuộc cũng được tái kiến người!” Hai người nhất thanh nói, hai bên tai chột dài ra, mái tóc dài cũng dần chuyển thành màu đỏ sậm, tuy rằng không có tư vị tà mị như Minh vương, thế nhưng cũng rất dễ để nhận ra những người này và Minh vương là cùng chung một chủng tộc, Minh tộc.

“Là các người...” Ngao Triết Thiên nhãn thần phức tạp nhìn hai người bọn họ. Mà Minh vương đối với hai người trước mặt vẫn không có chút phản ứng, như là đang nhìn hai kẻ hoàn toàn xa lạ, càng không hiểu cử chỉ của bọn họ, vậy nên hấn chỉ quay đầu lên nhìn Ngao Triết Thiên.

“Ngô hậu, thỉnh tha thứ, chuyện trước đây chúng ta hoàn toàn không có ý mạo phạm... Lúc đấy, chúng ta không biết người là của ngô vương.” Hai nam nhân thanh tú niên kỷ còn trẻ xấu hổ cúi đầu, bọn họ cũng rất nhanh hiểu được tình cảnh lúc này của Minh vương, nên đối với phản ứng của Minh vương cũng không thể nói gì được.

“Câm miệng! Ai cho các người xưng loạn như thế!” Ngô hậu!? Thật là một danh xưng quái đản! Ngao Triết Thiên giận đến mức muốn giết người, coi hấn như một nữ nhân sao!

Lúc này, hàn băng sơn phía sau bọn họ đột nhiên đổ sụp xuống, một tiếng nổ động trời vang lên, đá vỡ bay loạn khắp nơi.

“Nguy rồi! Bọn họ đang đi ra! Xin ngô vương hãy ăn Vũ hóa hoàn này, như vậy mới có thể đào thoát! Thịnh mau chóng, chậm trễ sẽ nguy mất!” Gã nam nhân cao lớn vội vã lấy từ trong ngực ra một viên hồng sắc dược hoàn tẩn ra một mùi thơm rất lạ đưa cho Ngao Triết Thiên. Trên mặt không giấu được vẻ lo âu. “Viên dược hoàn này sẽ giúp ngô vương giương được đôi cánh, có thể bay với tốc độ rất nhanh, chúng ta đã phải mất rất nhiều năm để chuẩn bị, chính là dùng cho giờ khắc này!”

Cau mày nhìn sắc mặt khản khoản của hai người, xác định là không có chút nào là giả tạo, rồi lại nhìn qua ẩn động trong núi đá đang chấn động kịch liệt, Ngao Triết Thiên quyết định đánh liều một phen, tay đón lấy viên dược hoàn đưa cho Minh vương, Minh vương không chút do dự liền nuốt vào.

“Oanh!” Một tảng đá văng ra từ núi rơi mạnh xuống nơi cách chỗ bọn họ đang đứng không xa! Vài trăm thước bên ngoài băng điện, bốn thân ảnh chật vật theo chỗ sụt lở của hàn băng sơn mà đi ra, ngay lập tức, vài đạo ánh mắt sắc bén ngoan độc phóng thẳng đến Ngao Triết Thiên.

Sợ hãi! Sợ hãi cực độ!

Sắc mặt Ngao Triết Thiên nhất thời trở nên trắng bệch.

“Ngao Triết Thiên, ngươi chết chắc rồi!” Phi oán hận nhìn Ngao Triết Thiên đằng xa, song nhãn bắn ra hàn quang sắc lạnh âm lãnh. Trong đầu không ngừng suy nghĩ xem, sau khi bắt được nam nhân này rồi phải cho đối phương nếm sự trừng phạt thế nào mới giải được mối hận này. Hấn thiếu chút nữa là phải bỏ mạng ở trong kia! Quả là thâm hiểm! Sơn linh kia giỏi lắm! Dám đứng núi này trông núi nọ! Cừu nhiên lại không tiếc sinh mệnh mà tận lực muốn giết chết bọn họ, uống công hấn chiếu cố nó bao lâu nay!

“Hanh hanh hanh...” Hận ý trong mắt Hủy Táp cũng không hề yếu kém chút nào, trong đầu lúc này toàn bộ đều là những hình ảnh tàn khốc đã mãn.

“Hồng! Bọn chúng muốn bỏ trốn!” Nhìn thấy sau lưng Minh vương vờn ra đôi cánh đỏ rực dài tới mấy thước, sương mù đen đặc của Tuyệt Mệnh U Oán liền chấn động mạnh mẽ, huyết sắc phi dực (đôi cánh bay màu đỏ) cũng rất nhanh liền giương mở, hắc sắc y phục bị ma lực xé rách, cùng với lông vũ loạn bay trong không trung.

“Hanh! Còn dám bỏ trốn!” Đưa mắt nhìn hai thân ảnh đang dần rời xa, Phi huyết dài một tiếng, ngân sắc cự long đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, tốc độ cực nhanh.

“Đuổi theo!” Hai cánh của Hủy Táp cũng lập tức mở ra, phóng theo hai thân ảnh đằng trước! Ngao Triết Thiên! Ngươi tốt nhất hãy cầu đừng để ta bắt

được người! Nếu không người sẽ phải hối hận vì đã sống trên đời này!!!

Bốn người tạm thời ngừng chiến, không hện mà cùng bay lên bầu trời, đồng loạt đuổi theo mục tiêu trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Dưới ánh tàn nguyệt, trên khoảng không cao vời vợi u ám, một mặt hồng sắc thân ảnh hồi hải lao vút đi, chỉ lưu lại một dư ảnh quý mỹ.

Nhìn kỹ, thân ảnh tản ra ánh hồng quang mang đang bay lượn trong bóng đêm kia nguyên là một con người, một người có mái tóc đỏ rực như máu, một nam nhân có dung nhan tuấn lĩnh chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ tuyệt đối để miêu tả. Phía sau lưng hắn là một đôi hắc sắc vũ dực giúp hắn có thể thỏa mình lướt gió, tuyệt mỹ mà thần tốc bay lượn.

Nhìn kỹ hơn chút nữa, lại phát hiện trong lòng của hồng phát nam nhân, còn thấy gắt gao ôm lấy một nam tử hắc phát lam nhãn, người phương đông, gió thổi đến khiến cho mấy sợi tóc của nam nhân nhất thời bị điều động loạn xạ, thoát trông như bóng đêm mê hoặc lòng người. Khác với tướng mạo đường hoàng mà ngông cuồng của hồng phát nam nhân, hắc phát nam nhân có vẻ điềm tĩnh hơn rất nhiều, khuôn mặt tuấn mỹ có chút suy yếu nên tái nhợt, nhưng khí thế vẫn không hề suy giảm, song nhãn băng lãnh lam sắc ánh lên chút quật cường, mí mắt buông xuống khiến hắn trông vừa có vẻ cao ngạo, lại có chút ảm đạm.

Trên người nam tử phương đông chỉ có duy nhất một kiện áo choàng, thể nhưng áo choàng cũng bị gió thổi ngược ra sau, để lộ ra bộ hắc sắc y phục bị xé rách tươm không thể che kín được thân thể, để lộ làn da màu mật ong phủ đầy vết tích ngược ngằn sặc sụa, mơ hồ còn nhìn ra hắn vừa mới bị dày vò hung bạo cách đó không lâu.

Đột nhiên, hắn ngừng đầu lên, nhìn xuyên qua vai của hồng phát nam nhân, sắc mặt đại biến, giọng khàn khàn nói: “Bọn họ đuổi tới rồi...”

Thanh âm của hắn có chút mệt mỏi, lại thêm phần tuyệt vọng, nhưng lại càng băng lãnh hơn.

Quay lại theo hướng nhìn của nam tử, cách đây ước chừng vài công lý [km], dưới ánh tàn nguyệt băng lãnh xuất hiện một mặt ngân sắc sáng rực, ngân sắc phi long toàn thân tản ra quang mang mờ nhạt huyền ảo gắt gao bám theo, kim sắc đồng tử của nó nhìn chăm chăm vào con mồi đang trốn chạy phía trước, long ngâm vang lên mạnh mẽ động trời, sát khí nồng đậm nhất thời gia tăng thêm vài phần.

Trên thân bạch sắc cự long, có hai bạch phát nam tử mỹ lệ khác hẳn phạm nhân, khác với khí chất ma quỷ của hồng phát nam nhân, hai nam tử này, toàn thân đều toát lên một vẻ tôn quý thần thánh, tựa như những thiên sứ quang minh hạ phàm, thể nhưng, ánh mắt họ nhìn chăm chăm vào nam tử phương đông kia, lại chỉ thấy một sát khí bạo ngược khủng khiếp và tàn nhẫn.

Phía trước cự long, còn có hai hắc sắc nhân ảnh đang bay vờn, nhưng lại không thể trông rõ được hình dạng, chỉ có thấy một thể sương mù màu đen dày đặc do ma pháp hóa thành, được quán lấy bởi vô số oan hồn đến từ địa ngục, âm u khủng bố. Trên lưng bọn họ cũng có đôi huyết sắc phi dực, giương lớn rất giống với cánh dơi, mơ hồ còn thấy vô số huyết quang ẩn hiện. Mà mục tiêu của bọn họ, không phải ai khác chính là nam tử phương đông kia.

Sự vắng vẻ cùng yên tĩnh của rừng núi hoang sơ cứ vậy bị phá vỡ.

Trong lúc đang bay, hồng phát nam nhân nhìn thoáng qua bốn người đang dần áp sát, song nhãn huyết sắc hiện lên một tia oán hận.

“Người bỏ ta xuống đi, ôm một người như vậy, người không thể bay nhanh được.” Trên khuôn mặt cương nghị của Ngao Triết Thiên dường như không nhìn ra một chút cảm xúc, tiếng nói thần nhiên cứ thế buông ra. So với cả hai đều bị bắt, thì cả hai chỉ hi sinh một người, dù sao kết cục thế nào cũng là chết cả.

Hắn thực sự cũng có chút mệt rồi.

Minh vương cúi đầu nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên cũng đang nhìn mình, lặng lẽ cười khò, lắc đầu, ôn hòa mà kiên định.

Thờ dãi, kỳ thực Ngao Triết Thiên cũng biết Minh vương sẽ không bỏ lại hắn, tuy rằng hắn không biết kiếp trước của mình cùng với người này có quan hệ gì sâu sắc, thể nhưng nam nhân này xem ra lại rất coi trọng hắn. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ đổi lấy kết quả tột cùng nhất mà thôi, hai người đều bị bắt, rồi bị hành hạ đến chết.

Đột nhiên, song nhãn Minh vương bất ngờ hiện ra hồng quang, trên khuôn mặt ma tính tuấn mỹ xuất hiện những mạch máu nhỏ. Trước ánh mắt kinh hoàng của Ngao Triết Thiên, Minh vương ngửa đầu hét lên một tiếng, không gian xung quanh nhất thời bị chấn động mãnh liệt. Sau lưng hắn, ở giữa đôi cánh màu đen bỗng nổi lên hai vật gì đó, tiếp theo thanh âm da thịt bị xé rách truyền đến, một đôi cánh hồng sắc phá toạc lưng hắn xuất hiện, mang theo huyết dịch màu tím giương mở.

Trong nháy mắt, khoảng không gian thời gian xung quanh Minh vương đều như ngưng đọng lại, mọi thứ diễn ra như một thước phim quay chậm, những sợi tóc đỏ như máu nhẹ phiêu động dưới ánh trắng, vô số huyết châu trong suốt chậm chậm lưu động xung quanh hắn, bốn sải cánh cuồng vũ giương mở thật lớn, thế nhưng hết thảy sự ngưng trệ này lại diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt, giây tiếp theo, Minh vương mạnh mẽ bay thẳng về phía trước, tốc độ nhanh gấp ba lần so với lúc đầu, nhất thời kéo dần cự ly với đám người đằng sau.

Nhưng sự biến chuyển này ngược lại không làm Ngạo Triết Thiên cảm thấy vui mừng gì, bởi hắn thấy một tia máu từ hồng sắc chảy xuống từ khóe miệng của Minh vương, khuôn mặt tái nhợt đến đáng sợ. Ngay cả hai cánh tay đang ôm hắn cũng hơi run lên.

Vị Minh vương từ đầu đến cuối không thể mở miệng nói câu nào này, đã không hề tiếc nuối mà hao tổn sinh mệnh bốn nguyên ít ỏi còn sót lại của mình, chỉ để cầu lấy tốc độ nhanh hơn nhằm thoát khỏi bốn ác ma muốn lấy mạng bọn họ phía sau.

Gió bên tai gào thét thổi qua, quét mạnh vào mặt đau đớn vô cùng, nhưng Ngạo Triết Thiên chỉ cảm thấy chút gì đó nhói lên trong lòng.

“Hay cho tên Minh vương chết tiệt! Không tiếc gì sinh mệnh bốn nguyên bị hao tổn! Người nếu như đã không sợ chết, thì ta đây cũng liều mạng với người!” Phi hừ lạnh một tiếng, không chút do dự liền trực tiếp cắt một vết sâu vào lòng bàn tay, không để tâm đến mấy lời can ngăn của Dục, kim sắc huyết theo lòng bàn tay bắt đầu khu động, giây tiếp theo, kim sắc dịch thể trực tiếp bắn tới trán ngân long, cự long tựa hồ như được nhận thêm kích thích, há mồm thò ra một ngụm kim sắc long tức uy dũng, tốc độ nhất thời cũng nhanh lên không ít, lần thứ hai bám lấy gấu gao Minh vương!

Hai người kia, dù là ai cũng đừng nghĩ có thể chạy thoát được! Nhất là người! Ngạo Triết Thiên!

Mà ở bên kia, Ngạo Triết Thiên nhìn thấy sau lưng cự long đang đuổi đến gần, song nhãn không hề che dấu hận ý tràn ngập.

Những người kia, thật muốn bức họ đến bước đường cùng mà!

Nếu bị chúng bắt lại, chi bằng...

Lúc này, tình hình đột nhiên lại xảy ra đại biến, tại mười thước phía trước mặt bọn họ, không chút dấu hiệu gì lại đột ngột xuất hiện một tử sắc quang đoàn [vòng tròn sáng] kì dị, là một dạng năng lượng thể không thuộc bất cứ loại ma pháp nguyên tố nào, quang đoàn vừa xuất hiện liền hút lấy Minh vương vào trong, điện quang chói mắt nhất thời bao trùm hết xung quanh, tiếp đó là một tiếng nổ động trời vang lên, tử sắc quang đoàn ngay sau đó liền tiêu thất không chút dấu vết.

Một khắc sau đó, bầu trời đêm lại trở về tĩnh mịch yên lặng như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra, bốn nam tử thân người cao gầy trước tình cảnh này tức giận chỉ thiếu mỗi nước thổ huyết.

Khuôn mặt thanh tú mà quyến rũ của Hủy Tật liên tục biến đổi màu sắc hết từ xanh sang tím lại từ tím sang trắng, tức giận đến nỗi cả người run rẩy, không chịu được mà chửi ầm lên: “Mẹ nó! Có làm không! Tại sao ở chỗ này lại gặp phải cái thứ biến thái Dị không biến gì gì đó này! Nó không phải đã tuyệt tích rồi sao! Vì sao đến giờ lại gặp phải!!! Lại còn xuất hiện ngay lúc lão tử ta đang truy bắt người!!! A a a a!!! Tức chết tức chết! Ta tức chết mất!”

Nắm đám vung lên liền xuất ra mấy chùm tia sáng ma pháp hắc sắc, mặc kệ có sát hại đến sinh linh nào không, Hủy Tật giận dữ khùng bỏ liên tục động thủ phát tiết lên mấy ngọn núi xung quanh. Tầm mười ngọn sơn lâm xanh biếc trong nháy mắt liền bị oanh tạc đến vỡ vụn. Hậu quả còn trực tiếp gây hại đến một thôn trang nhỏ gần đấy, mấy thôn dân hiền lành chất phác bất tri bất giác lại bị biến thành tro bụi, hồn phi phách tán.

“Dị không biến... Cự nhiên lại gặp phải Dị không biến...” Bản thân Phi cũng phát bực tức không kém, mơ hồ lại nghĩ đến có cái gì đó không đúng.

“Dị không biến là cái gì?” Dục đứng bên cạnh hơi nghiêng đầu hỏi hắn, mấy loại kiến thức như vậy trước giờ hắn không hiểu rõ lắm, có thời gian tìm đọc mấy thư tịch này, còn không bằng tự do thoải mái đi vui đùa cùng mỹ nữ.

Bất quá, tiếc là... Lại để cho bọn họ chạy mất. Còn hơn cả thiếu nữ quyến rũ xinh đẹp nhất, hẳn đối với nam nhân phương đông kia còn có hứng thú hơn nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy hắn, luôn cảm thấy một loại kích động muốn hung hăng lăng nhục...

Muốn khiến tên nô lệ cao ngạo mà lạnh lùng kia thống khổ dưới thân mình, giãy dụa, sau đó không thể chịu đựng được mà rơi nước mắt, chuyện này chính là khiến người ta rất khoái trá a...

“Là một loại ma pháp không gian chuyển dịch kỳ lạ mà đến giờ vẫn không thể giải thích được. Nó xuất hiện rất bất ngờ, ở bất cứ nơi nào, bất cứ thời điểm nào, đem toàn bộ sinh mệnh ở gần nó cuốn đi, sau đó lại phóng thích ra ở một chỗ khác, có thể là ngay gần đó, có thể là một quốc gia khác, hay thậm chí là một tinh cầu khác. Hiện nay không ai biết nguyên nhân hình thành lên nó, thế nhưng, Dị khoảng không đã hơn trăm năm không thấy xuất hiện...” Đối với nhân thần quý tộc của ca ca, Phi có chút buồn bực, cái người này, nhất định đang suy nghĩ đến chuyện gì đó biến thái.

“Bọn họ không có ở quanh đây...” Dục thu hồi lại tinh thần linh của mình, giải phòng thần thức sẽ giúp hắn cảm giác được tất cả mọi vật trong vòng mười công lý xung quanh, kể cả là những con kiến đang vận chuyển lương thực.

“... Ta biết.” Sau một hồi phát tiết cuối cùng có chút bình tĩnh trở lại, Hủy Tật cười nhạt, một nụ cười nhẹ lạnh lẽo: “Ta sẽ bắt được hắn, hắn, trốn đi đâu cũng không thể thoát được...”

“Như vậy, chúng ta xem, cuối cùng là ai bắt được hần trước.” Phi không ngần ngại phô ra một nụ cười đầy khiêu khích.

Nguyệt quang, càng lúc càng trở nên âm đạm, như đang dự báo trước về số phận của một người.

Thật ảm áp...

Loại cảm giác an tâm mà rất lâu rồi chưa được cảm nhận...

Ngao Triết Thiên chậm rãi mở hai mắt, trước mắt đột ngột xuất hiện một khuôn mặt nam tính tuấn mỹ tinh khiết nhưng lại tái nhợt, cho dù là đang ngủ say nhưng đôi mày kiếm ám hồng sắc vẫn chau lại như cũ, như là đang kiềm chế đau đớn. Nếu như không phải cảm thấy được hồ hấp tạm coi như bình ổn của đối phương, hần cho là cái hồng phát nam nhân với vết máu còn vương bên khóe miệng này đã chết rồi.

Theo bản năng muốn đưa tay lau giúp hần vết máu bên miệng, Ngao Triết Thiên lại phát hiện ra tư thế của hai người lúc này rất là ái muội, cùng nhau nằm trên bãi cỏ thì không nói làm gì, chính là đối phương lại gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng hần, ngay cả chân cũng len vào giữa hai chân hần, bóng ma đối với nam nhân bỗng nhiên trở dậy trong lòng, hần muốn giãy dụa thoát ra.

“Àn...” Nam nhân anh vũ (oai hùng) có phần bất mãn thấp giọng kêu lên một tiếng, cánh tay ôm Ngao Triết Thiên siết thêm vài phần lực, thậm chí còn giống một con thú nhỏ làm nũng với chủ nhân của mình, dụi dụi vào đối phương vài cái.

“Uy! Buông ra!” Đôi mày kiếm phiêu lượng khẽ chau lại, Ngao Triết Thiên lấy hai tay trực tiếp đánh vào khuôn mặt nam nhân. Nếu Ngao Triết Thiên là một nữ nhân, hần tuyệt đối sẽ không thể xuống tay được với một khuôn mặt hoàn mỹ như vậy, nhưng đáng tiếc là hần không phải, vậy nên cái đánh này là hần cũng khá mạnh tay.

“...” Minh vương bị đánh rất đau, thế nhưng vẫn ngoan cố không chịu mở mắt, đôi tay kia vẫn gắt gao ôm lấy thắt lưng Ngao Triết Thiên như cũ, giống như một con đà điểu, dụi đầu vào bên cổ đối phương.

Bị mấy sợi tóc đỏ như máu của Minh vương quấn vào có chút nhột nhạo, hần đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Ngươi là muốn ta đánh ngươi? Đừng có mà giả bộ ngủ nữa.”

Thân thể nam nhân đang ôm hần liền trở nên cứng đờ, sau đó cẩn cẩn dục dục ngẩng đầu lên nhìn hần, song nhãn ma tính giương mở mang theo một tia vô tội cùng ủy khuất vô cùng, như một súng vật bị chủ nhân vô cớ trách mắng, trên mặt còn lưu lại dấu tát khi này.

“Buông tay. Ta muốn đứng lên.” Thờ dãi, Ngao Triết Thiên có chút không biết phải làm sao. Biểu tình đối phương như vậy, hần không thể giận cho được.

Gật đầu, không dám làm Ngao Triết Thiên tức giận, Minh vương đành buông hần ra. Dù sao cũng được ôm một đêm, cũng có chút thỏa mãn rồi.

“Đây là nơi nào? Chúng ta làm cách nào mà lại ở đây...” Nhìn rừng cây um tùm trước mắt như tiên cảnh, Ngao Triết Thiên cố gắng hồi tưởng lại tình hình lúc đó.

Lúc này hai người đang đắm mình trong nắng sớm ban mai nhàn nhã, bên dưới là bãi cỏ xanh mềm mại, mấy khóm hoa nhỏ màu trắng thanh nhã xen vào giữa thảm xanh lục bát ngát, tỏa ra thoang thoảng một mùi hương đất cỏ thiên nhiên. Xung quanh là một mảnh rừng cây rậm rạp đẹp vô cùng, có mấy con chim nhỏ đáp xuống cành cây mà chải chuốt cho bộ lông mượt của mình. thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng kêu thích thú vui đùa, thanh tú mà mềm mại.

Bãi cỏ xanh mượt kéo dài đến lưng chừng sườn núi, bên dưới còn có một con sông tươi mát trong suốt nhìn thấy đáy, dưới sông còn thấy không ít cá nhàn nhã bơi qua bơi lại, tự do tự tại.

Minh vương lắc đầu, ý nói cũng không rõ vì sao hai người lại ở đây.

“Cánh của ngươi...” Đột nhiên, Ngao Triết Thiên phát hiện ra sau lưng Minh vương còn có một đôi cánh đang chảy máu đầm đìa, buông thả rồi rạc trên mặt đất như là bị xé rách bởi một loại tử khí nặng nề. Nhìn lại sau lưng hần, phát hiện ra trên tấm lưng màu đồng này lại tràn ngập những vết thương cùng vết máu ghê người. Ngao Triết Thiên không khó để nhận thấy rằng, lúc đôi cánh này mọc ra đã mang theo bao nhiêu thống khổ cùng đau đớn.

“Còn đau không?” Hần nhẹ nhàng vuốt lấy đôi cánh đã bị xé rách thảm thương kia, cảm nhận được vết máu nhớp dính ấm nóng, tâm tình có chút phức tạp.

Cười cười, Minh vương nghiêng đầu một chút, đột nhiên đưa tay ra sau lưng trực tiếp xé xuống hai bên cánh, nhất thời mơ hồ thấy sau lưng một mảng huyết nhục hỗn độn.

“Ngươi điên rồi! Trực tiếp xé xuống như vậy sẽ bị thương!” Nhìn sắc mặt càng lúc càng thêm tái nhợt của Minh vương, Ngao Triết Thiên lớn tiếng mắng to: “Ồ đây căn bản không có thuốc men gì! Ngươi muốn chết cũng đừng liên lụy đến ta!” Cái người này bị thiếu não sao! Sao lại có thể đối đãi với thân thể mình như vậy.

“...” Vô tội nhìn Ngao Triết Thiên, nhãn thần Minh vương biểu lộ rõ ý không cần phải lo lắng, sau đó hần thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, hồng sắc quang mang xuất hiện phía trên đỉnh đầu hần, nhẹ nhàng cuốn quanh mấy vòng rồi hướng tới sau lưng, ở ngay miệng vết thương mà tiến nhập vào, trước

ánh mắt ngạc nhiên của Ngao Triết Thiên, các vết thương bắt đầu khép miệng lại.

“Có thể tự chữa trị cho mình thật là tốt...” Thấy miệng vết thương trên người Minh vương đang dần khép lại, Ngao Triết Thiên thở phào một cái, rất nhanh liền nhận ra cả mình và Minh vương đều rất bền, trên người dính đầy ô huyết nhớp nháp, mùi máu tươi nồng đậm xộc thẳng vào xoang mũi hần, nhưng thứ khiến hần không thể chịu được đựng được chính là khí tức cùng những vết tích do sắc dục lưu lại từ lần trước.

Khí tức của thiếu niên kia khiến hần cảm thấy áp lực dị thường.

“Đi tắm, thực bền.” Ngao Triết Thiên đưa tay chỉ về hướng con sông nhỏ trong suốt, bản thân tự xoay người bước xuống trước, trải qua một buổi tối được nghỉ ngơi thoải mái, tinh thần hần tốt hơn rất nhiều, tuy rằng còn một chút suy yếu, nhưng cơ bản vẫn có thể tự mình đi được.

Bất quá hần lại không chú ý, khi hần bắt đầu coi bỏ ý phục xuống bên bờ sông, Minh vương đứng phía sau hần song nhãn mơ hồ tối sầm lại, một loại khí tức nguy hiểm theo người hần tản ra.

Bước xuống nước, nước sông thanh mát khiến thân thể mệt mỏi của Ngao Triết Thiên nhất thời thả lỏng không ít, cảm giác thư thái dễ chịu khiến hần không khỏi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi thoải mái.

“Nước rất mát, còn không mau xuống.” Lên tiếng bắt chuyện với Minh vương một câu, Ngao Triết Thiên không cảm thấy bất cứ thứ gì khác lạ, tiếp tục bước đến chỗ nước sâu hơn.

Tâm tình hần hiện tại khá tốt, đây là lần đầu tiên sau khi đến thế giới này hần cảm thấy thoải mái như vậy.

Kỳ thực điều hần mong ước nhất cho tới bây giờ, là có một cuộc sống yên bình. Không có thương trường lừa người dối ta, không có thế giới phân biệt chủng tộc tàn bạo, tất cả đều yên bình như vậy, khiến hần về sau này nhớ lại, đều thấy tựa như bừng tỉnh sau giấc mộng... Thực sự rất đáng giá.

Phía sau truyền đến tiếng nước, Ngao Triết Thiên theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhất thời liền ngây người ra.

Bên bờ sông cách đây không xa, hần trông thấy một người phảng phất như đến từ địa ngục, hồng phát ác ma đầy yêu hoặc, những lọn tóc đỏ tươi sùng bái nửa khai mở nửa che giấu thân thể hoàn mỹ không chút vết tích nào của nam nhân, thướt tha màu đồng dưới nắng sớm tản ra một vàng sáng mộng lung kỳ lạ, mà khuôn mặt kia, lại mang theo vẻ tà ác chết người cùng với gợi cảm mê hồn, nhất là khi đôi phương đưa song nhãn thâm thúy kia nhìn mình, hần có một cảm giác rung động nghẹt thở.

Lấy lại tinh thần, Ngao Triết Thiên lập tức quay đi.

Hần cảm thấy tim của mình đang đập rất nhanh...

Ai... Chỉ là thấy một nam nhân lửa thể thôi mà, hần cư nhiên lại cảm thấy hồi hộp, một loại xúc cảm khó hiểu dâng lên trong lòng, hần thậm chí còn mơ hồ nghe được tiếng tim đập của mình.

Phác thông...

Phác thông...

Phác thông... [đây là tiếng tim đập, cứ coi nó là tiếng thỉnh thỉnh thỉnh ý]

Hít sâu một hơi, hần ép mình phải bình tĩnh lại, tâm tình có chút rối loạn khiến hần không phát hiện ra thân ảnh phía sau đang tiến lại gần, thẳng đến khi một đôi bàn tay to nóng rực từ phía sau bắt lấy thất lung đưa hần ôm gọn vào lòng.

Trong nháy mắt hần ngây người ra một lần nữa, như bị hỏa nhiệt ôm lấy, trong mũi tràn ngập khí tức có phần hơi quen thuộc của nam nhân. Thấy hần ngây ngốc lững người, nam nhân càng thêm tham lam vuốt ve lấy thân thể hần, thậm chí còn khẽ liếm lấy bên tai, vô cùng thân mật.

“... Không... Buông tay!” Thật vất vả mới bừng tỉnh khỏi mộng mị, Ngao Triết Thiên phẫn nộ giãy dụa, thế nhưng lại càng bị ôm chặt thêm. Nam nhân nguyên bản đang vuốt ve ôn nhu cũng dần trở nên bạo ngược, khiến hần không thể chịu được mà kêu thành tiếng. Tại sao... Tại sao lại thành thế này... Ngay cả người kia cũng muốn đối xử với hần như vậy... Đáng giận, mấy nam nhân này, đều là người điên hết cả!

“... Minh vương... Người đừng ép ta cũng phải hận người!” Cảm giác như bị người mình tín nhiệm phản bội khiến hần cắn răng nói ra. Ngừ điệu oán hận mà bị thương khiến nam nhân phía sau phút chốc cứng đờ, sau đó Ngao Triết Thiên liền giãy ra.

Một cái tát mạnh dừng lại trên mặt Minh vương, ánh mắt Ngao Triết Thiên băng lãnh như muốn cả mặt sông phải đông cứng lại. Hần tức giận đến không thể thốt ra lời nào.

Minh vương quay đầu lại nhìn hần, đôi mắt khi này tối tăm giờ lại tràn đầy ủy khuất.

Vì sao...

Nhân thân hần như tự hỏi.

“Ta mặc kệ người cùng Tinh Linh Hoàng trước kia có cái gì sâu sắc, thế nhưng người phải nhớ kỹ điều này, hần là hần, ta là ta, đừng đặt thứ tình cảm

đẩy lên người ta! Ta không chấp nhận! Mặc dù là chuyển thể của hần, nhưng cái gì cũng không thể nhớ rõ được! Vậy nên chúng ta cần là hai người hoàn toàn khác nhau!” Đúng vậy, hần chưa từng coi mình là Tinh Linh Hoàng, càng không có nghĩa vụ phải gánh vác những tình cảm không thuộc về hần!

Vừa dứt lời, hần cảm giác Minh vương trước mắt mình muốn khóc...

Nhìn Ngao Triết Thiên thật sâu trong chốc lát, Minh vương trầm mặc xoay người, cũng không quay đầu lại mà bước lên bờ. Ngay lúc Ngao Triết Thiên có chút không đành lòng, nam nhân cao lớn mà cô tịch đã lặng lẽ khoác lên y phục của mình rồi tiêu thất trong rừng rậm.

Hần bỏ đi?

Cứ như vậy mà bỏ đi?

Ngao Triết Thiên có chút ngây người.

Mà thôi, như vậy cũng tốt, đôi phương sẽ đỡ phải đặt tình cảm dành cho một người khác trên người mình. Trầm mặc tẩy trừ thân thể có mấy vết thương nhỏ, tâm tình hần nhất thời nặng nề đi rất nhiều.

Hần đột nhiên thấy nước sông thật lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12

Quay lại bờ sông, Ngao Triết Thiên cảm thấy kiện áo khoác màu đen khi nãy bao bọc mình mặc lên, mặt không chút cảm xúc, chỉ yên lặng mặc lại y phục.

Thế nhưng hần dù cố gắng đến thế nào cũng không thể buộc được nút kết của y phục cho tốt, đôi tay càng không khống chế được mà run nhẹ lên.

Nón nóng...

Bất an...

Mất mát...

Những cảm xúc ấy chiếm giữ lấy hần, đối với những việc của cá nhân mình, hần có chút không hiểu được. Lại càng chán ghét bản thân mình khác lạ như vậy hơn. Đột nhiên, từ phía sau truyền đến thanh âm loạt xoạt cành cây bị gạt ra, Minh vương khi nãy vừa ly khai đột nhiên lại yên lặng xuất hiện trong rừng cây, trên tay còn cầm lấy cái xác của một con thú gần giống với một con nai con, bên trên còn vương lại chút máu tươi ấm nóng.

Ngao Triết Thiên ngạc nhiên nhìn Minh vương im lặng tiến lại gần mình, sau đó đôi phương buông con nai xuống, cúi đầu giúp hần thắt lại nút kết cần thận.

“Người không phải đã rời đi sao? Vì sao còn trở về?” Ngao Triết Thiên có chút lạnh lùng hỏi, nhưng cũng không cự tuyệt sự giúp đỡ của Minh vương.

Lắc đầu, Minh vương nhìn Ngao Triết Thiên có chút khó hiểu, sau đó lại nhẹ cười khổ. Tuy rằng không nói, nhưng vẫn có thể nhìn ra ý tứ trong ánh mắt hần: vô luận thế nào, cũng sẽ không ly khai.

Lúc này, phiền muộn trong lòng Ngao Triết Thiên đột nhiên tiêu thất không ít.

Giúp hần thắt lại nút kết xong, Minh vương cúi xuống cầm xác con nai lên, sau đó kéo một bên chân của nó ra, nhất thời, bên chân của con nai đầy máu tươi bị xé xuống, sau đó hần lại rất lưỡng lự nhìn Ngao Triết Thiên, bộ dạng vừa giống như muốn đưa cho hần nhưng lại không dám, vừa giống như một hài tử lúng túng không biết phải làm thế nào khi đối mặt với gia trưởng.

Hần cảm thấy Ngao Triết Thiên rất suy yếu, khẳng định là cần rất nhiều chất bổ, vậy nên hần mới chạy vào rừng bắt con nai về, thế nhưng con nai vừa mới bắt về đây hình như trông không được ngon mắt lắm, hần không biết phải làm thế nào cho tốt nữa.

Thờ dài một tiếng, Ngao Triết Thiên đón lấy con nai trên tay hần, sau đó bảo hần đi chuẩn bị củi lửa, bản thân thì đem con nai đến bên sông tẩy rửa, đồng thời lấy con dao mang đi từ trước xử lý ổn thỏa đồng nội tạng cùng da lông thú. Vừa mới chuẩn bị xong xuôi đã nghe thấy thanh âm Minh vương trở về, quay đầu lại nhìn thì lại bị người kia dọa đến cả kinh, thiếu chút nữa là đánh rơi con dao trên tay.

Hồng phát nam nhân cao lớn anh tuấn rất ưu nhã tiến lại gần hần, trong tay còn thoải mái kéo theo một gốc đại thụ to một người ôm không hết...

...

...

...

Vài tia dương quang ảm áp xuyên qua tầng lá cây rậm rạp mà nghiêng mình chiếu trên thảm cỏ xanh mát, một cỗ hương vị thịt nướng thơm phức từ trong rừng nhẹ nhàng bay ra.

Khom lưng ngồi trước đồng lửa, Ngao Triết Thiên động tác thuần thục hun hường thịt nai, thịt quay màu vàng thơm với mùi vị thơm lừng khiến Minh vương ngồi an tĩnh một bên có chút rục rịch, nam nhân đã hơn mười năm không ăn uống gì đột nhiên có cảm giác thèm ăn, tuy rằng cái hân muốn ăn hơn cả chính là nam nhân đang nướng thịt kia.

Nghĩ thịt cũng đã gần chín, Ngao Triết Thiên liền dùng dao vạch vài đường trên khối thịt, sau đó thoa lên chút hương liệu miễn cưỡng từ một loại quả lạ, hương vị thịt quay nhất thời tỏa ra thêm nồng đậm, khiến Minh vương càng muốn ăn thêm. Thấy nhân thần Minh vương sáng rực nhìn chăm chăm vào thịt quay, Ngao Triết Thiên có cảm giác người này thật giống với một sủng vật đang chờ chủ nhân uy thực. Thứ quả màu tím này trước kia hân đã từng thấy qua khi vẫn còn là một nô lệ phải đi lao động, lúc đấy nó phi thường trân quý, không ít nô lệ vì loại quả nỡ này mà đánh đập lẫn nhau.

Thịt vừa chín, hân liền cắt lấy một bên đùi thơm ngon đưa cho Minh vương, đối phương nhìn nhìn một chút, không có đưa tay ra tiếp lấy mà lại chỉ chỉ về phía hân.

“Ồ đây vẫn còn, người cầm trước đi.” Biết Minh vương có ý muốn nhường hân ăn trước, Ngao Triết Thiên cười cười, lại tiến đến đặt miếng thịt vào tay hân.

Minh vương ngây người nhìn miếng thịt trong tay...

Người kia vì hân mà tự mình quay thịt...

Hân cảm thấy tay mình run nhẹ lên...

Một loại cảm giác thỏa mãn sâu đậm bao trùm lên khắp thân thể hân, ngay cả tâm tình trước đây vì bị cự tuyệt mà chán nản vô cùng cũng bị quét đi sạch sẽ.

Tiếp lấy miếng thịt, khuôn mặt tuấn tú bình thường luôn mang vẻ lãnh khốc lại chậm rãi nở ra một nụ cười vô cùng ảm áp, song nhân yêu hồng tựa như ngọc châu nhu nhuận, ánh nắng ảm áp chiếu hạ xuống khiến hân mơ hồ tản ra chút thanh mị kỳ lạ, khuôn mặt tựa như một bức tranh tỏa ra một loại gọi cảm khiến nam nhân ngồi đối diện hân nhìn thấy có chút ngây người.

Ho khan một tiếng, Ngao Triết Thiên vội vàng cúi đầu xuống tiếp tục xử lý món thịt quay trước mắt. Đầu óc rối tung lên khiến nam nhân có vẻ không thể tập trung được. Hân vừa rồi có cảm giác động tâm! Thiên, nhất định là nhầm lẫn mà! Dù có đẹp đến thế nào, đối phương cũng là một nam nhân, không phải sao? Thế nhưng... khi nãy thấy nhân thần của đối phương nhìn mình, lại khiến cho hân cảm giác thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đột nhiên, Ngao Triết Thiên nghe thấy thanh âm của một vật ngã xuống đất, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Minh vương đã ngã sòng xoài trên mặt đất tựa như một con rối gỗ bị cắt đứt dây, hồng phát loạn rơi xuống thành một khoảng đỏ rực chói mắt như ánh dương quang, song nhân khép lại, gương mặt thì tái nhợt đến dọa người, còn có vết máu tím không ngừng chảy ra từ bên khóe miệng.

Trong lòng Ngao Triết Thiên lập tức trở nên lạnh băng, vội vàng tiến đến nâng hân dậy.

“Người làm sao vậy!? Uy!!!” Hoảng loạn hô hoán, hân cảm thấy thân thể trong lòng lạnh lẽo đến khiến người ta phát sợ, nhất là khi bàn tay đỡ lấy sau lưng Minh vương đột nhiên cảm giác được thứ gì đó âm thấp ướt át, vừa nhìn xuống bàn tay, lại thấy một mảng hắc hồng chói mắt.

Trong lòng mơ hồ nhận thức được là thứ gì, nhất là khi cõi bỏ y phục của hân xuống, những vết thương sâu dữ tợn sau lưng Minh vương khiến Ngao Triết Thiên hít vào một hơi lạnh khí, trước là thấy sợ run, xong rất nhanh liền tức giận vô cùng!

Người này cư nhiên dám lừa gạt hân!

Rõ ràng đã suy yếu đến mức không thể tự chữa thương được! Nhưng ở trước mặt hân vẫn còn cố khoe sức!

Rõ ràng bị thương nghiêm trọng như vậy, lại còn giả như không có việc gì mà đi săn!

Hân là đồ ngu ngốc!!! Thảo nào khi nãy hân cười, lại thấy sắc mặt có phần tái nhợt.

Ngao Triết Thiên đang phát nộ lên nhưng lại rất nhanh phát hiện ra mắt mình có chút hoen đỏ, cả đôi tay cũng đang run nhẹ.

Ngay lúc hân đang suy nghĩ không biết phải làm thế nào, một thanh âm yếu ớt chột truyền tới trong đầu hân.

“Chủ nhân... hân sắp chết...”

“Làm sao bây giờ?” Ngao Triết Thiên lập tức hỏi lại, tâm tình phiền loạn khiến hân không buồn để tâm xem thanh âm xuất phát từ đâu, là người nào vừa phát ngôn. Đối với thế giới lạ lẫm này, có vô vàn những thứ hân không thể biết được.

“Hồi chủ nhân, nói về người này, đã từng bị ta vây nhốt nhiều năm ở hàn băng sơn...” Thanh âm yếu ớt mà chất phác cùng từ tốn kia làm Ngao Triết Thiên cảm thấy có phần quen thuộc. “Sinh lực của hắn lúc đấy cũng bị tiêu hao đến bảy, tám phần, hơn nữa lại không tu luyện, về sau còn bị Câu hồn thạch gần như hút hết linh lực bốn nguyên, đồng thời còn cưỡng chế bản thân vượt qua giới hạn mà mọc ra đôi cánh hồn phách...” Dừng lại một chút, thanh âm có chút giống với giọng của một hải tặc do dự nói tiếp: “Chủ nhân... Kỳ thực bây giờ hắn chưa chết đã là một kỳ tích... Bởi vết thương tạo ra bởi đôi cánh hồn phách, căn bản là không thể chữa khỏi, hơn nữa còn chảy máu liên tục... Trừ phi là thuật trị thương thần cấp, bằng không hắn chỉ có thể chờ chết...” Chủ nhân của thanh âm kia — linh thể của hàn băng sơn trong lòng đã sớm đoán trước, nam nhân này có thể chịu đựng được như vậy, chính là vì biết mình sắp chết, vậy nên mới hy vọng có thể nhân nhả yên bình ở bên cạnh người hắn yêu thương, chỉ ít thì khuôn mặt của hắn cũng biểu lộ ra mong muốn như vậy... Nhưng Phi lại nói hắn là một kẻ điên mất hết tâm trí... Có một kẻ điên như thế này sao?

“Chờ chết...” Nghe nói đến đây, khuôn mặt Ngao Triết Thiên lúc này trắng bệch không còn giọt máu, cúi đầu xuống, thanh âm khàn khàn mà tuyệt vọng: “Kết quả như vậy là sao? Nếu như ta đứng là Tinh Linh Hoàng... Như vậy, người mà hắn đợi, lại cũng chính là người khiến hắn từ vong sao...”

Nam nhân này đã từng như một chiến thần, lúc này trong lòng hắn lại giống như một cỗ thi thể yếu ớt băng lãnh, dường như không còn chút động tĩnh nào nữa...

“... Chủ nhân...”

“Sự chờ đợi của hắn là có nghĩa lý gì? Hơn nữa... Người mà hắn trông mong căn bản lại không nhớ được hắn... Bây giờ hắn chết, không ai vì hắn mà rơi lệ... Không ai cả...”

“...” Thế nhưng, chủ nhân, người đã rơi lệ... Những lời này nó không có nói ra.

Tựa hồ như không đành lòng nhìn Ngao Triết Thiên khóc không thành tiếng, thanh âm nguyên bản chất phác và từ tốn nay lại có chút lo lắng bất an, còn có cả chút áy náy: “Kỳ thực... Chủ nhân, còn có một biện pháp có thể cứu hắn, thế nhưng ta không thể khẳng định chắc chắn...”

“Không chắc chắn cũng phải thử! Nếu không thì đằng nào cũng chết!!!” Vừa nghe có cơ hội xoay chuyển được tình thế, nam nhân vừa mới dờ dẩn cả người ngay lập tức hồi phục tinh thần mà rống giận. Người đã sắp chết, còn có biện pháp nào mà không thể thử!!!

“Nga...” Thanh âm kia có chút ủy khuất đáp lại. Tiếp đó, trên trán Ngao Triết Thiên dần nhẹ nhàng tản ra một màn sương trắng, dần dần, sương trắng kết tụ lại thành hình hài của một tiểu tinh linh, thân thể trôi nổi trong không trung thoạt nhìn vẫn có chút thô kệch nặng nề, song nhãn lam sắc trước là sợ hãi nhìn vào mắt Ngao Triết Thiên, sau đó vội vàng dùng đôi tay nhỏ bé trắng như tuyết của mình lục tìm thứ gì đó trên y phục

Thế nhưng đôi tay quả thực quá nhỏ bé, mắt nửa ngày vẫn không tìm được thứ cần tìm, khuôn mặt khả ái nhất thời gấp đến độ muốn rơi lệ, rất sợ Ngao Triết Thiên vì mình mà nổi giận.

Cau mày đem tiểu oa nhi trôi nổi trong không trung lật qua lật lại, ngón tay thon dài linh hoạt của Ngao Triết Thiên nhanh chóng tìm kiếm trên y phục đối phương, sau đó, từ chỗ bụng linh thể rơi ra một bảo thạch hồng sắc, bên trong còn có những tự thể biến hóa huyền ảo, đồng thời tỏa ra một ánh quang mang nhẹ nhàng.

“Câu hồn thạch?” Khối bảo thạch này, Ngao Triết Thiên cảm thấy rất giống với Câu hồn thạch mà lúc trước Minh vương đã bức ra khỏi cơ thể. “Ân.” Thành thật gật đầu, trên mặt tiểu tinh linh có chút hồng hồng, hắn có chút thẹn thùng mà kéo kéo bộ y phục nhỏ nhắn của mình, sau đó lại cọ cọ vào lòng Ngao Triết Thiên vài cái, rồi chỉ vào Minh vương, thanh âm oa nhi yếu ớt nói: “Khối thạch này là khi sơn thể của ta bị tàn phá mà thuận tay lên trộm lấy. Bên trong có chín thành linh lực bốn nguyên của Minh vương, vật này thiếu một mảnh nhỏ thì không thể bỏ khuyết được... Ân, hiện tại đem bảo thạch này ụy hắn ăn vào, như vậy linh lực của bảo thạch cùng bản thể của Minh vương có thể tương thông cho nhau, nhiều ít gì cũng có thể phóng thích ra một chút linh lực tạm thời chế trụ mạng của hắn, chỉ ít giúp hắn không vì bốn nguyên trong cơ thể bị cạn kiệt mà chết.” Tiếp tục dụi dụi, tiểu sơn linh phi thường yêu thích vị đạo trên người Ngao Triết Thiên, rất ấm áp, rất thanh sáng.

“Thế nhưng bảo thạch này hấp thụ linh lực của hắn, bây giờ còn đưa vào lại sao?” Ngao Triết Thiên lập tức đặt ra nghi vấn. Đem tiểu oa nhi gần như muốn chui hẳn vào trong y phục của hắn lôi ra.

“Nguyên lai quả thực là như vậy, thế nhưng ma pháp để bảo thạch này hấp thụ được đã bị Minh vương đã phá rồi, vậy nên hiện tại nó chỉ là một vật chứa đựng năng lượng bình thường thôi.” Tiểu sơn linh bị lôi ra như vậy có chút bất mãn, thế nhưng lại không dám biểu lộ chút nào ra ngoài, vẫn lạnh lợi khả ái như cũ, dưới ánh mắt trời, mái tóc xoắn màu trắng tản ra chút quang trạch nhu hòa.

“Không thể đem toàn bộ linh lực bốn nguyên trong bảo thạch này phóng xuất ra hết sao?” Nếu như những tinh lực này toàn bộ đều chuyển dời vào trong thân thể của Minh vương, như vậy tình hình sẽ khả quan hơn rất nhiều.

“Phương pháp khai mở chỉ có Phi biết... Người kia sẽ không nói đâu...”

Thở dài một hơi, Ngao Triết nhìn Câu hồn thạch trong tay một chút. Sau liền cẩn thận đặt vào trong miệng Minh vương, đối phương khẽ rên một tiếng, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt trong chớp mắt hiện lên chút hồng quang, khí sắc nhất thời tốt lên không ít.

“Tuy rằng níu giữ được tính mạng của hắn, thế nhưng thương thế này lại quá nặng... Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chết...” Đối với tình trạng hiện tại của Minh vương, Ngao Triết Thiên không hề thấy lạ quan chút nào.

“Chủ nhân không cần lo lắng, ta biết có một phương thuốc, đối với trị liệu vết thương rất có hiệu quả, có thể có tác dụng với vết thương của Minh vương. Hơn nữa ta phát hiện trong khu rừng này có những dược thảo cần thiết cho phương thuốc đó.”

“Lập tức mang ta đi hái.” Vừa nghe đến phương thuốc có thể trị liệu cho vết thương của Minh vương, hắn vội vàng mà cẩn thận đặt Minh vương nằm xuống, sau đó đứng dậy, nhưng lại phát hiện vạt áo của mình đang bị Minh vương nắm chặt, song nhãn thoát nhìn gần như vô thần tựa hồ đang nhìn hắn cầu xin.

Đừng ly khai ta...

“Ta sẽ nhanh chóng trở về, không nên lo lắng.” Xoa nhẹ lên đầu Minh vương dỗ dành, trên mặt Ngao Triết Thiên xuất hiện một biểu tình ôn nhu hiếm thấy.

“...” Bàn tay vẫn nắm chặt lấy không chịu buông ra.

“...” Nhíu mày, biểu tình Ngao Triết Thiên lạnh xuống trong thoáng chốc.

“...” Thế là bàn tay kia đành phải thả ra, hàng mi hồng sắc buông xuống có chút run rẩy, thoát nhìn như một tiểu khuyển bị bỏ rơi.

Không có thời gian để ý đến cử động như đang làm nũng của Minh vương, Ngao Triết Thiên đem theo tiểu tình linh một mạch chạy thẳng vào trong rừng.

Trong rừng cây rậm rạp tươi tốt, theo chỉ dẫn của sơn linh mà Ngao Triết Thiên thu thập được không ít dược thảo trân quý, đồng thời cũng học tập được rất nhiều tri thức liên quan, càng nhớ kỹ hơn về các phương pháp bào chế thuốc công hiệu đã bị thất truyền.

Lúc này tiểu sơn linh là phi thường cao hứng, hắn như một con ong mật bay loanh quanh bên cạnh Ngao Triết Thiên, không ngừng đem những tri thức tích lũy trên một vạn năm truyền đạt lại cho chủ nhân.

Càng làm cho hắn vui hơn chính là, chủ nhân của hắn phi thường thông minh, trí nhớ cũng tốt một cách thần kỳ, với những kiến thức này không chỉ biết tiếp thu mà còn là học một biết mười. Vậy nên, tiểu sơn linh đối với chủ nhân đã sùng bái đến mức hai mắt sáng rực như sao.

Hiện tại là rất hạnh phúc, rất hạnh phúc nga... Trước kia quyết định đem linh thức bám vào khối cự thạch rơi xuống núi kia quả nhiên chính xác, thông minh hoàn hảo a, nếu không thì lúc này sao gặp được chủ nhân của mình... Tuy rằng bản thân mình cùng Minh vương đều bị mất gần hết linh lực, thế nhưng hắn cảm thấy tất cả cũng đều vì chủ nhân, rất đáng giá.

Bởi vì người kia có thể nói chuyện cùng mình, thực sự là rất hạnh phúc...

Huống chi chính mình cũng rất thích người này...

“Người vì sao không xuất hiện ngay từ đầu để cứu hắn? Người biết rõ hắn che dấu thương thế, nhưng lại cố tình phớt lờ?” Đột nhiên, Ngao Triết Thiên diện vô biểu tình đứng lại hỏi hắn, bóng cây rợp xuống khiến nam nhân có chút u ám.

Nếu như phát hiện sớm một chút, có thể Minh vương sẽ không bị thương nghiêm trọng đến vậy.

“...” Tiểu sơn linh không nghĩ tới chủ nhân sẽ hỏi hắn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời có chút tái nhợt, hắn muốn phân trần cho bản thân một chút, thế nhưng nhãn thần của chủ nhân tựa hồ có thể nhìn xuyên thấu qua mọi suy nghĩ của hắn...

Làm sao bây giờ... Người kia tức giận...

“Phải... Xin lỗi... Ô... Chủ nhân xin đừng tức giận... Ta lần sau sẽ không dám như vậy nữa...” Nước mắt không biết từ khi nào đã rơi lã chã từ hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhỏ kia biến thành một đồng, hắn rất sợ Ngao Triết Thiên chán ghét mình.

“Vì sao?”

“Ta... Ta muốn đứng cạnh... bên người chủ nhân, thế nhưng ta hiện tại yếu ớt như vậy, nên rất cần khối bảo thạch này, biết đâu một ngày nào đó ra có thể hấp thụ được năng lượng bên trong nó, như vậy ta có thể bảo hộ được chủ nhân... Ô... Xin lỗi... Xin lỗi...” Nói xong, đã không cầm được mà khóc thành tiếng. Sơn linh vì tiêu hao quá nhiều năng lượng mà bị rút lại thành hình hài của một đứa trẻ, lúc này thoát nhìn thương cảm vô cùng, thật sâu trong thâm tâm, hắn càng thêm hoảng loạn cùng sợ hãi: “Đừng chán ghét Hàn Hàn... Hàn Hàn sau này sẽ ngoan mà... Cầu người...”

Thờ dài một tiếng, Ngao Triết Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Hắn đã cứu ta, vậy nên... Ta hy vọng hắn sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Liên tục gật đầu, tiểu sơn linh nức nở, nước mắt vẫn rơi như mưa: “Ta... Ta lần sau sẽ không dám vậy nữa...”

“Người cũng đã cứu ta, vậy nên ta cũng hy vọng người sẽ không xảy ra chuyện gì... Thật tốt là người còn sống” Đem thân thể nhỏ nhắn trôi nổi trong không trung kéo vào lòng, Ngao Triết Thiên ôn nhu vỗ bờ vai hắn. “Cảm tạ...”

“Chủ nhân... Ô...”

Lúc Ngao Triết Thiên cùng sơn linh trở về đã là tối muộn, Minh vương nằm trên bãi cỏ thoát nhìn vô cùng cô đơn mà yếu đuối, huyết sắc trường phát đã

mất đi quang trạch trước đây mà rơi mất trật tự trên bãi cỏ, móng tay thon dài cũng không hiểu vì sao mà cào thật sâu vào lớp bùn đất bên dưới, mơ hồ còn thấy một chút máu.

Ngay lúc Ngao Triết Thiên tiến lại gần hắn, hắn đột nhiên ngừng khuôn mặt bị tóc dài che khuất lên, kinh ngạc nhìn đối phương. Trên mặt còn có vết nước mắt chưa khô. Minh vương nhìn Ngao Triết Thiên với ánh mắt không thể tin được, kích động đến thân thể cũng phải run lên nhẹ, đôi môi tái nhợt run rẩy nửa khép nửa mở... Như thể muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không nên lời.

“Ta đã trở về...” Cười khổ, Ngao Triết Thiên thấy Minh vương như vậy có chút đau xót yêu thương cùng bất đắc dĩ... Hắn cho rằng mình thực sự vứt bỏ hắn đi sao?

Thật khờ...

Không biết khí lực từ đâu ra, Minh vương đột nhiên đưa tay kéo lấy Ngao Triết Thiên áp xuống mặt đất.

Đôi môi nhanh chóng bị cướp đoạt khiến Ngao Triết Thiên kinh ngạc mở to hai mắt, vừa mới giây phút một chút, rồi lại cứng ngắt dừng lại, có chút run run mà để cho Minh vương đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng hắn tùy ý liếm lộng hấp thụ hết bá đạo, điên cuồng liếm lấy bờ môi của hắn. Đối với người đang bị thương, hắn không thể phản kháng lại được.

“Ồ...” Nhưng đối phương xâm phạm càng lúc càng quá mức, ngay cả hô hấp của hắn cũng rất nhanh bị tước đi, nhất là bàn tay đang gát gao chế trụ thắt lưng hắn, siết chặt khiến hắn phát đau.

Ngay khi Ngao Triết Thiên sắp bị mất đi ý thức, Minh vương dù không muốn nhưng đành phải buông hắn ra, một môi đem khuôn mặt mình vùi vào bên cổ đối phương, cúi đầu thở hổn hển, nhưng hai cánh tay đang ôm chặt lấy Ngao Triết Thiên thì không hề thả lỏng chút nào.

Trước đây Ngao Triết Thiên bỏ đi đã khiến hắn ném qua cái loại giày vò thống khổ nhất, hắn cho rằng mình đã bị vứt bỏ, nỗi tuyệt vọng sâu thẳm bao trùm lấy hắn, ngay lúc hắn cho rằng mình sẽ rất nhanh chết bởi cô đơn, thì người kia đã quay trở về, mà lúc này đây, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay lần nữa.

Cho dù đối phương có ghét mình.

Khi Ngao Triết Thiên vất vả thở hổn hển, hắn phát hiện Minh vương đã rơi vào hôn mê, thế nhưng hắn không thể thoát khỏi vòng tay của đối phương, không còn cách nào khác đành gọi tiểu sơn linh bị dọa đến phát hoảng đến, phân phó hắn hỗ trợ chuẩn bị dược thảo, tiểu sơn linh nghe ngắc gật đầu, lão đảo nắm dược thảo trong tay bay đến bên bờ sông. Nhưng trước khi rời đi, hắn lại hung hăng trừng mắt nhìn Minh vương một cái, trên khuôn mặt thuần khiết nhất thời xuất hiện một tia sát ý.

Trải qua một đêm trị liệu, thương thế của Minh vương căn bản cũng có phần ổn định, không bị chảy máu đầm đìa như trước nữa, đồng thời hắn hiện cũng đang rơi vào một giấc ngủ sâu, bởi vì trong thành phần dược thảo có một ít chất gây ngủ, như vậy sẽ giúp người bệnh được nghỉ ngơi thoải mái để đạt được hiệu quả trị liệu tốt nhất.

Thế nhưng Ngao Triết Thiên có chút bối rối, bởi vì nếu như không có vải sạch, như vậy sẽ không thể băng vết thương cùng bó được. Sơn linh bèn nói với hắn là ở dưới chân núi không xa có một trấn nhỏ, nơi đây hẳn là có thể mua được một chút nhu yếu phẩm, tiền thì không cần lo, trong người hắn có không ít kim tệ cùng bảo thạch trân quý. Hai người bàn bạc một chút rồi quyết định xuống núi mua vài thứ.

Sau khi an trí ổn thỏa cho Minh vương, đặt xung quanh những loài thực vật có khả năng xua đuổi dã thú, hai người liền cùng nhau xuống núi đi đến trấn nhỏ.

Trước đây, Ngao Triết Thiên bất chấp lời khuyên can của sơn linh, một mực cắt phăng đi mái tóc đen dài đến tận thắt lưng, khôi phục lại kiểu tóc ngắn như cũ. Bởi vì hắn không quen để tóc dài, hơn nữa lại luôn bị vướng vào cành cây, rất rắc rối. Vậy nên tiểu sơn linh cảm thấy buồn rầu rất lâu, lắm lắm nói thầm nào là tóc đẹp như thế sao lại nỡ cắt đi... Rất đẹp a... Thật là đáng tiếc a... Nói đủ thứ.

Thế nhưng Ngao Triết Thiên lại không biết, tại cái trấn nhỏ yên bình mà mỹ lệ này hắn sẽ gặp phải ác ma mà hắn không bao giờ muốn gặp nhất...

Con ác mộng của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

“Ngươi chắc chắn người khác sẽ không thấy ngươi chứ?” Khi sắp bước vào tiểu trấn, Ngao Triết Thiên thấp giọng hỏi tiểu sơn linh trong lòng mình.

Hắn không cho rằng mang theo một hải tử không những tóc trắng lại còn biết bay lại là một chuyện bình thường, huống hồ hắn lại còn hắc phát hắc nhần.

“Trên thế giới này ngoại trừ chủ nhân ra, không ai có thể nhìn thấy ta, cũng không ai có thể nghe ta nói cả.” Dụi dụi đầu vào ***g ngực ấm áp, tiểu son linh biểu tình cực kỳ biếng nhác mà thỏa mãn.

Trầm mặc mất nửa ngày, Ngao Triết Thiên thân nhiên nói một câu rất bình thường, nhưng lại khiến cho tiểu son linh phải ngây người: “Tiểu Hàn, ta sau này đều cùng ngươi nói chuyện.” Hàn Hàn là tên hân đặt cho son linh này, tuy rằng tên này đặt cho một son linh đã trên một vạn năm tuổi có hơi buồn cười, thế nhưng hân lại thấy rất hợp với đôi phương.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, ngây ngốc nhìn chủ nhân... Gật đầu... Sau đó lại vội vã vùi đầu vào trong ***g ngực của hân, không nói lời nào nữa, mãi thẳng đến khi Ngao Triết Thiên cảm thấy chút gì đó vừa ấm áp lại hơi ướt ướt xuyên qua y phục truyền đến, cảm thấy có phần nhu hòa.

Vỗ vỗ tiểu hài tử trong lòng, Ngao Triết Thiên tiếp tục đi vào trấn nhỏ.

Hai người không khỏi có chút ngây người trước tiểu trấn thoát nhìn vô cùng yên bình và ưu nhã như một bức tranh trước mắt. Nhưng điều khiến Ngao Triết Thiên chú ý tới không phải là khung cảnh mộc mạc trang nhã của tiểu trấn, mà là cư dân trong trấn, có hơn phân nửa là những người có màu mắt từ xám đến đen, mà trên khuôn mặt họ là rất ung dung khoan thai. Người nào người nấy đều mỉm cười thân mật, cùng nhau bắt chuyện, những câu chuyện về sinh hoạt đời thường vô cùng nhân nhã, tình cảnh như vậy, so với những tiểu trấn ở Châu Âu tại thế kỷ hai mươi ở thế giới của mình không mấy sai khác.

Lẽ nào tiểu trấn này lại không bị giai cấp thống trị nắm đầu? Nơi đây cho dù là hắc phát hắc nhãn, cũng sẽ không bị coi là trời sinh ra đã thành nô lệ?

Tiểu son linh lại nhanh chóng bị khung cảnh nào nhiệt trong trấn hấp dẫn, hiếu kỳ không ngừng nhìn xung quanh... Nhất là khi hân trông thấy có người có một người bán những chiếc bánh mì nóng hôi hổi đi ngang qua, thì lại càng thêm hưng phấn mà bầu lấy vạt áo của Ngao Triết Thiên, la hét lên muốn ăn.

Bước trên con đường nhỏ phủ đầy đá cuội, Ngao Triết Thiên mặt không biến sắc, bình tĩnh đánh giá xung quanh, cố gắng tìm kiếm nơi có thể mua được mấy thứ mình cần, thẳng đến khi có một đại thúc bán hoa quả gọi lại: “Hắc, tiểu La Nhĩ Bắc, ngươi sao lại quay về nhanh vậy? Ha ha! Tìm được ác ma của ngươi chưa?”

“...” Đây là có ý tứ gì? Ngao Triết Thiên bình tĩnh quay đầu lại nhìn hân, hơi nhíu mày lại.

“Ai, đều không phải đại thúc ta nói gì ngươi, ngươi cả ngày si mê mấy loại chuyện hắc ám như vậy, cũng không phải việc gì tốt a...” Lắc đầu đầy thương tiếc, đại thúc kia thoát nhìn thấy hòa ái dễ gần nhưng lại lải nhải đủ thứ tiếp tục nói: “Việc ngươi nên làm là tìm một tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp mà thành thân, sau đó sinh ra mấy tiểu hài tử mũm mĩm, đó mới là điều hạnh phúc nhất, đừng đi ra ngoài tìm... cái gì mà... Ám ma hắc ám... Bọn họ không phải là những người dễ trêu chọc, cho dù ngươi rất sùng kính bọn họ... Bởi vì nghe nói tính tình của bọn họ rất tàn bạo a... Chỉ cần làm không tốt là liền đem ngươi đi giết liền... Cái này là rất không đáng a... Hắc, tiểu La Nhĩ Bắc, ngươi còn nghe ta nói chứ? Ngươi hôm nay rất kỳ quái a... Cứ nhiên lại không phản bác ta?”

Nguyên lai là nhận nhầm người, theo ý tứ của đại thúc này, thì ở tiểu trấn này có một nam tử rất giống hân, đồng thời còn rất mê muội với những sự vật hắc ám, nhất là ác ma. Nam tử này xem chừng đã xem ác ma như thần thánh mà sùng bái hết mức... Ngao Triết Thiên đối với chuyện này cũng không nói được gì.

Sự tàn khốc cùng mùi máu tanh của ác ma, hân xem như đã lĩnh giáo qua, đối với người có thể sùng bái được loại quái vật này, hân chỉ có thể thờ dài. Trong lòng không khỏi thầm cầu khẩn thay cho nam tử này đừng gặp phải ác ma thực sự...

“Cảm tạ lời khuyên của ngươi.” Gật đầu, Ngao Triết Thiên không giải thích gì thêm nữa mà xoay người bỏ đi.

“Ai... Tiểu tử anh tuấn như vậy a... Thật đáng tiếc...” Tiếp tục lắc đầu thờ dài, đại thúc vốn có ý muốn đem nữ nhi nhà mình ra giới thiệu sò sò mũi vãi cái, thẳng đến khi người bạn già đến bên cạnh vỗ vai hân mấy cái, nhỏ giọng thân bí hỏi hân.

“Lão đầu tử, người có hay không thấy tiểu La Nhĩ Bắc đột nhiên trưởng thành không ít... Thoạt nhìn không giống mười chín tuổi...”

“A? Ta không nghĩ tới nga...”

“Đi chết đi, ngươi đúng là lão đầu tử mất mù...”

“Phải không đấy, ban nãy ta còn nhìn thấy ngươi... Ha ha...”

“Ai nha, ngươi thật đáng ghét...”

“Chủ nhân, tiểu La Nhĩ Bắc là ai a?” Tiểu son linh không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra liền hiếu kỳ hỏi.

“Bọn họ nhận nhầm người.” Dem mấy vật phẩm vừa mua được bỏ vào trong túi, Ngao Triết Thiên hồi tưởng lại phản ứng của lão bán nướng vừa mới gặp trong cửa tiệm khi nãy, có chút bất đắc dĩ. Đối phương cũng nhầm hân thành một người khác, một bên khuyên bảo hân đừng ra ngoài tìm ác ma nữa, bên kia lại vô cùng bất ngờ khi thấy hân xuất ra kim tệ. Đồng thời cũng rất khó sò nói rằng không có tiền thối lại. Vậy nên hân nói không cần phải thối lại, chỉ mong đối phương không đã động gì về những đồng kim tệ này với người khác.

Mấy cái chuyện phiền phức ít được chút nào hay chút đấy.

Thấy cũng đã mua đủ mấy vật phẩm cần thiết rồi, Ngao Triết Thiên đang định quay trở lại thì phải phát hiện tiểu son linh đột nhiên giật lấy y phục hân,

miệng là hét cái gì hình như có người giống hần, quay đầu nhìn theo hướng tay đối phương chỉ, ngậy người.

Bên kia con đường, một nam tử thân thân hắc sắc trường y cũng đang kinh ngạc nhìn hần, khuôn mặt hần trông vừa xa lạ nhưng cũng lại có chút quen thuộc.

Một nam tử có tướng mạo giống hần y chang, nhưng thoát nhìn qua thì trông trẻ hơn và tuấn mỹ hơn, những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt thiếu niên thể hiện rõ một ngạo khí đặc biệt. Đối phương neho mắt nhìn hần hồi lâu, sau đó liền bước qua, phẫn nộ vừa chỉ vào mặt hần vừa lớn tiếng chất vấn: “Người là ai? Vì sao lại giả trang thành ta?”

Thanh niên này hần là người mà đại thúc bán hoa quả kia khi nãy nhắc đến, tiểu La Nhĩ Bắc.

“Ta không nhân rồi làm việc đấy.” Xem ra đối phương có chút chứng bệnh hoang tưởng, Ngạo Triết Thiên mặc kệ hần mà xoay người muốn đi qua, thế nhưng lại bị nam tử kia ngăn cản lại.

“Hanh! Còn muốn chạy!? Nói mau, khuôn mặt này người làm sao mà có! Mục đích của người là gì!?” Thanh niên kia lớn tiếng gào thét, khiến người dân trong trấn chú ý tới mà dừng lại xem, người nào người nấy nhìn thấy hai con người trước mắt gần như giống nhau y hệt đều không dấu được sự kinh ngạc, khắp nơi chỉ trở bàn tán.

“Khuôn mặt ta ai có mắt nhìn cũng đều thấy rõ trời sinh ra là như thế.” Ngạo Triết Thiên có phần cảm thấy hơi khó chịu, cái người này sao lại phiền phức như thế? Đối với những loại thanh niên đang trưởng thành bốc đồng như vậy, hần từ trước đến nay không có chút hảo cảm nào.

“Ta không tin!” Tiểu La Nhĩ Bắc nói rồi thân thủ rất nhanh liền vươn tới muốn chụp lấy mặt đối phương, song nhãn Ngạo Triết Thiên nhất thời trở nên băng lãnh, trở tay một cái liền bắt lấy bả vai đối phương xoay lại, thanh niên nhất thời rùng lên thán thiết.

“Đau quá! A ~! Buông tay ra! Người dám vũ nhục đến tín đồ của Ma thần đại nhân! Người tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!!! ... A!!!” Tiểu La Nhĩ Bắc đau tới mồ hôi lạnh ứa ra, cố gắng vừa giãy dụa vừa chửi bới. Nhưng hần càng cố giãy dụa, Ngạo Triết Thiên càng xoay mạnh tay hơn, cuối cùng người thanh niên kia không thể nói được một câu nào nữa, chỉ có thể há mồm thở hồng hộc... Mấy người xung quanh muốn đến giúp, nhưng từ trên người Ngạo Triết Thiên lại tỏa ra một khí chất băng lãnh khiến cho bọn họ cảm thấy rất sợ hãi, rõ ràng là hai khuôn mặt giống hệt nhau, vì sao mà cảm giác về khí thế của hai người lại khác nhau đến vậy?

“Nga? Người tìm được Ma thần đại nhân của người chưa?” Buông tay hần ra, Ngạo Triết Thiên diện vô biểu tình hỏi.

“Sẽ tìm được! Người cứ chờ đấy!” Cuối cùng cũng được giải thoát, tiểu La Nhĩ Bắc xoa xoa lấy bả vai đau kinh khủng của mình, song nhãn phẫn hận nhìn đối phương, sau đó liền rời đi nhanh chóng. Hần hôm nay ở bên ngoài vô tình tìm được một quyển sách đã bị thất truyền từ rất lâu, một cuốn sách ma pháp có thể triệu hồi ác ma, bên trong ghi chép không ít những trận pháp triệu hồi sinh vật hắc ám, trong đó có cả phép triệu hồi ác ma cao cấp!

Ma thần đại nhân nhất định sẽ không để tín đồ trung thành của hần bị khuất nhục vô cớ như vậy! Nam nhân vô lễ kia nhất định phải lãnh tội chết!

“Chủ nhân... Người kia cũng là Âm linh thể a...” Tiểu sơn linh bay ở bên cạnh, vừa nhìn thân ảnh đang dần chạy xa vừa nói.

“Âm linh thể?” Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt như có như không, ngữ khí của hần vẫn bình ổn như cũ: “Hần đối với ác ma là tự mình chuốc lấy phiền toái. Đi thôi... Việc của người khác không quan hệ đến ta.”

“À.” Ngoan ngoãn gật đầu, tiểu sơn linh đảo đến bay một vòng rồi ngồi xuống bên vai Ngạo Triết Thiên, rất chăm chú quan sát khuôn mặt nam tính của đối phương, cái nhìn chòng chọc khiến Ngạo Triết Thiên có điểm không thoải mái, vừa đi vừa nhíu mày hỏi: “Làm sao? Mặt ta có nở hoa à?”

“Chủ nhân... Thật kỳ quái a...”

“Àn?”

“Người vừa nãy... với người có khuôn mặt giống nhau như đúc, thế nhưng ta một điểm cũng không thích...”

“Nga.” Ý tứ của tiểu sơn linh này không phải là cũng không thích khuôn mặt của mình đi.

“Thế nhưng khuôn mặt của chủ nhân, ta lần nào thấy cũng rất muốn cường hôn...”

“...” Không thèm chấp... Cái đầu của tiểu quỷ này chắc bị kẹt não rồi.

Sau đấy nhãn thần tiểu sơn linh nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên càng lúc càng tối lại dần... Nhất là khi nhìn vào đôi môi của đối phương, song nhãn càng thêm bị mê hoặc. Trong lòng thầm nghĩ nếu như mình không bị tiêu thất quá nhiều năng lực như vậy... Có thể biến thành một hình thể nam tính thì thật là tốt a... Như vậy hần có thể...

A a a a... Không thể a... Thật xấu hổ...

Thế nhưng cũng rất đáng mong chờ a...

Ngắm ngăm a...

“... Người có thể dời tầm mắt sang chỗ khác được không?” Không thể chịu nổi nữa, Ngao Triết Thiên đưa tay đẩy hán ra.

“... Người ta muốn nhìn chủ nhân mà...” Làm nũng.

Đột nhiên... Một tiếng long ngâm uy thế mơ hồ từ trên trời cao truyền xuống, tiếng long ngâm sang sảng cực quen thuộc, vừa nghe đã liền biết đó chính là của ngân sắc cự long của Phi, chết tiệt! Ngao Triết Thiên lập tức xoay người chạy vào trong một khách điểm gần đây.

Cấp cho lão *** trưởng béo phì mấy kim tệ khiến lão nhanh chóng hiểu ý mà giả bộ như cái gì cũng chưa thấy, Ngao Triết Thiên vốn định kiếm một gian phòng mà trốn tạm, thì đột nhiên lại nghe thấy người dân bên ngoài kinh hô, hừng khối kêu lên cái gì mà ngân sắc cự long hạ giáng, là vinh hạnh này nọ. Trong lòng lập tức chùng xuống, nam nhân càng cảm thấy có điểm không ổn, sau khi hỏi vị trí cửa sau ở đâu liền vội vã bỏ chạy.

Vốn tưởng rằng đối phương chỉ bay ngang qua thôi, không nghĩ cư nhiên lại đáp xuống nơi này!

Tuyệt đối không thể để hán bắt được. Tuyệt đối không thể.

Thế nhưng đồng thời hán cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, vạn nhất bị bắt được, hán tuyệt đối sẽ không nói ra nơi Minh vương đang ẩn nấp.

Sau khi đi qua mấy hành lang, liền nghe được lão bản nương của khách *** hưng phấn kêu to cái gì mà khách quý lâm môn, toàn bộ khách *** nhất thời xôn xao náo loạn cả lên. Không cần nghĩ cũng biết đối phương đã vào đến đây rồi, trong lòng rối loạn vô cùng, hán không suy nghĩ gì mà lập tức mở cánh cửa gần đây nhất chạy vào trốn.

Nhanh chóng đóng cửa lại, Ngao Triết Thiên nhắm chặt hai mắt thở hổn hển.

Lẽ nào đối phương đã phát hiện ra mình? Không giống như vậy, với tính cách của Phi thì hán đã trực tiếp cho rỗng phá hủy luôn cái khách *** này đi bắt hán bằng được, chứ sao có thể nhả nhận đi vào ở trọ như vậy... Xem ra chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi...

Bình tĩnh...

Không việc gì cả...

Không phải Minh vương còn đang chờ mình bằng thuốc sao...

Nhất định phải trở lại... Chờ đến buổi tối hán đi nghỉ ngơi rồi có thể trốn đi...

Ngao Triết Thiên có chút tỉnh táo trở lại, nhưng lại không phát hiện ra sau lưng mình có đôi tay hắc ám đang tiến lại gần, thẳng đến khi hán bị vây nhốt lại trông ***g ngược đối phương, thống khổ cùng tuyệt vọng đột ngột kéo tới bao trùm lấy hán.

“Ngao Triết Thiên... ta cuối cùng cũng bắt được ngươi...” Ma âm u ám, âm trầm mà mê hoặc như đến từ địa ngục vọng đến bên tai, một đôi tay thon dài mà hữu lực ôm chặt lấy thắt lưng hán, khí tức ác ma đè nặng lên khiến hán không thể trốn chạy.

Hủy Tật!!!

Không...

“Sẽ không để ngươi chạy thoát nữa...” Ác ma bao phủ bởi một tầng sương mù hắc ám nói nhỏ, ma tức hắc ám không ngừng xâm chiếm lấy thân thể run rẩy thống khổ của nam nhân. Song nhãn kim sắc phủ đầy một loại si mê tột cùng.

“Ồ...” Ngao Triết Thiên bị áp chế trên cửa, áp lực khiến mồ hôi lạnh túa ra không ngừng... Thống khổ không chịu được mà ngẩng đầu nhìn về phía ác ma, sương mù tan đi, để lộ ra khuôn mặt tà mị mà mình sợ hãi và chán ghét nhất...

Tại sao...

Tại sao Hủy Tật lại ở đây...

Khác với vẻ khát máu bình thường, song nhãn nhìn Ngao Triết Thiên lại mang một vẻ mê say cùng ôn nhu, bàn tay băng lãnh mà tái nhợt ôn hòa vuốt ve lấy khuôn mặt trơn bóng của đối phương, cẩn thận tinh tế. Thế nhưng cho dù hán có ôn nhu đến đâu, nam nhân bị hán đụng chạm vào vẫn đau đớn đến cả người phát run như cũ, đôi môi vốn không mấy hồng nhuận nay màu sắc càng thêm tái nhợt, bướng bỉnh cắn chặt lấy, thoát nhìn thương cảm vô cùng...

“Vi sao lại muốn chạy trốn...” Hủy Tật âm nhu hỏi, bên tay vẫn vuốt ve lấy khuôn mặt nam nhân như cũ, sau đó lại theo bên vành tai mà trượt xuống cái cổ đang dần nóng lên, hưởng thụ từng chút một khuôn mặt tuần tú đang cố gắng chịu đựng thống khổ của nam nhân, mặc dù hán cảm thấy như vậy cũng có chút đau lòng.

“...” Khước từ trả lời cái câu hỏi vô nghĩa này của Hủy Tật, hán cúi đầu thở hổn hển, khó chịu nhắm chặt hai mắt lại.

Thân là Âm linh thể, bất luận là đụng chạm gì của ác ma cũng đều khiến hán đau đớn thống khổ như bị cán xé nát vụn, hán nguyên bản vốn đã suy nhược từ trước, nay đối với đụng chạm như vậy càng không thể chịu đựng được, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã gục.

“Thật đáng thương a... Có đau đớn lắm không...” Thế nhưng cái tên đầu sỏ gây nên chuyện này lại ôn nhu thăm hỏi, bàn tay ôm lấy thắt lưng hắn tăng thêm vài phần lực. Hắn thích cảm giác ôm đối phương vào lòng, nhất là khi người trong lòng bắt lực run rẩy, một loại cảm giác thỏa mãn khoái lạc sẽ lan tỏa ra khắp thân thể hắn.

“Người bỏ trốn có phải hay không vì rất đau...” Tự mình trả lời mình, hắn kẻ sát vào khuôn mặt tái nhợt của đối phương, tình tế hường thụ lấy cái khí tức đặc trưng của Ngạo Triết Thiên. Mà cùng lúc đấy Ngạo Triết Thiên cũng ngửi được mùi rượu trên người đối phương, ác ma này uống say rồi?

“Hắc hắc... Ta sẽ không làm người đau nữa, còn thể sủng người hơn bất cứ kẻ nào, như vậy người cũng phải... ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta...” Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lười nhác, Hủy Tật bị rượu làm cho say khướt nay thoát nhìn lại tà mị và lãnh diễm đến dị thường, đôi môi hồng nhuận tỏa ra chút hương rượu nhàn nhạt, nhưng lại bật ra mấy lời nói ác độc: “Thế nhưng nếu như người bỏ trốn lần nữa... Ta... Sẽ chặt đứt hai chân người... Mỗi ngày đều dùng dây xích trói người lại... Khiến người trở thành cẩu của ta... Để ta cười... Ha ha...”

Người này đúng là thần kinh...

Nói xong, ác ma liền thu lại ma khí trên thân mình, nâng cằm Ngạo Triết Thiên lên mà hôn lấy. Đồng thời cũng ôn nhu nói, thanh âm nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy được: “Ta... Rất nhớ người...”

“Ồ...” Đầu ngón trên người quả thực có tiêu thất hơn phân nửa, thế nhưng không có nghĩa là Ngạo Triết Thiên chịu được hành động như vậy.

Hơn nữa hắn hận người này. Loại khuất nhục này, hắn chưa từng quên.

Thế nhưng hắn lại nhếch khóe miệng lên, cũng không chống cự lại nụ hôn của ác ma nữa, để đối phương tham lam tùy ý liếm cắn bên trong miệng mình, thậm chí còn đáp lại một chút, Ngạo Triết Thiên như vậy lại càng khiến Hủy Tật thêm điên cuồng. Kim sắc song nhãn nhất thời tối sầm lại, hắn càng thêm cuồng loạn hôn lấy nam nhân phương đông này, đồng thời cũng buông tay đối phương ra, chuyển dần qua xé y phục của người kia xuống... Hắn đối với sự đáp lại này của nam nhân, cao hứng đến muốn phát điên.

Thẳng đến khi một tiểu đao vô thanh vô tức trong nháy mắt đâm thẳng vào tim hắn...

Hủy Tật kinh ngạc nhìn chũm thủ đâm xuyên vào ngực mình, máu không ngừng tuôn ra... Ngay cả bàn tay nắm chặt lấy thanh chủy thủ cũng nhiễm một tầng sắc đỏ. Ngạo Triết Thiên y phục không chỉnh, diện vô biểu tình nhìn ác ma, khuôn mặt băng lãnh như vừa làm một chút việc nhỏ không đáng kể đến.

Ám ma trừng lớn hai mắt như không thể tin được việc gì đang diễn ra, gắt gao nhìn đối phương.

Phân nộ... Một cơn phân nộ điên cuồng dâng lên trong lòng hắn, gần như bao trùm lên toàn bộ lý trí của hắn.

Một loại cảm giác bị phản bội khiến thâm tâm hắn trở nên lạnh lẽo.

Men say, cũng tiêu thất hơn phân nửa...

“Người cho là... Loại đao này có thể giết được ta sao...” Từng câu từng chữ đều nghiêng chặt răng bật ra, sát ý nồng đậm vây quanh lấy Ngạo Triết Thiên. Sau đó, hắn nắm lấy thanh chủy thủ trực tiếp rút ra, một luồng sương mù hắc ám dày đặc theo miệng vết thương tràn ra. Chỉ trong chớp lát, vết thương sâu hoắm kia khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Mặc kệ có thể hay không, chung quy vẫn phải thử...” Hắn cười nhạt, kỳ thực với loại chủy thủ bình thường này hắn cũng không trông mong gì, nhưng cho dù chỉ là một phần nghìn hy vọng, hắn vẫn muốn thử một lần.

Nhưng đúng là đã thất bại...

Ác ma, quả nhiên mấy thứ kim loại bình thường như vậy không thể làm thương tổn được.

Trong lòng thâm thở dài... Lần này, hắn tin là mình chết chắc rồi.

“Tiểu Hàn... Phiền người giúp ta chiếu cố hắn...” Không để ý tới nhãn thần điên cuồng của ác ma, hắn hướng tới tiểu sơn linh gấp đến độ nước mắt rơi là chã bay bên cạnh mà phân phó.

Minh vương, thực xin lỗi, ta không thể chiếu cố người được nữa...

“Người đang nói chuyện với ai?” Âm ngoan chất vấn.

“... Không liên quan đến người.” Bình thân đáp lại.

“Nếu vậy thì để để xem ta với người có quan hệ gì!!!” Cự nhiên dám nói không quan hệ gì đến hắn! Người này thật đáng chết!

Ám ma phân nộ cực điểm liền đem hắn ném lên chiếc bàn bằng gỗ trắng bên kia, đầu bị đập xuống khiến Ngạo Triết Thiên một trận hoa mày chóng mặt, đầu ngón kịch liệt khiến hắn nhất thời quên cả giãy dụa, thẳng đến khi y phục trên người bị đối phương kéo xuống trôi lại hai tay sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

“Buông tay! Không được đụng vào ta!!!” Phía sau truyền đến một trận mát lạnh, y phục trên người bị xé xuống khiến sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch mất phân nửa, khi Hủy Tạp cúi người xuống vừa liếm lông vừa giảo cán bên tai hắn, những ký ức bị làm nhục hung hãn cũng liền rất nhanh xuất hiện trong đầu hắn, khiến cho hắn không thể bình tĩnh lại được.

Tại sao... Tại sao những việc không thể chấp nhận này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy...

Tại sao hắn lúc nào không thể trốn thoát...

“Ta sẽ dùng thân thể của ngươi để nhắc ngươi nhớ lại quan hệ của chúng ta... Trí nhớ không tốt thì nên bị giáo huấn đúng không?” Nụ cười mang theo một tầng u ám dễ nhận ra, bàn tay lạnh ngắt của ác ma thô bạo chạm đến thân thể màu đồng của hắn, tham lam mà quyến luyến vuốt ve lấy thắt lưng đeo đai, sau đó tà ác truồn ngón tay xuống ý đồ muốn xâm phạm đến nơi giữa hai chân, khiến cho chủ nhân của thân thể càng run rẩy lợi hại.

“... Ô... Ta cầu ngươi... Ngươi giết ta cũng được, làm gì cũng được... Đừng làm loại chuyện này với ta...” Hắn chịu không nổi, thực sự chịu không nổi... Ngạo Triết Thiên hạ mí mắt, lông mi khẽ run rẩy, khiến cho khuôn mặt tuấn tú trước giờ luôn băng lãnh lại xuất hiện một tia cầu xin yếu đuối.

Một người nam nhân, hắn cho dù kiên cường thế nào, cho dù nén chịu đựng đến đâu, thế nhưng cũng không thể nào vượt qua giới hạn được.

“.. Ta sẽ không làm vậy.” Hủy Tạp song nhãn ma mị nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, bộ dạng gọi cảm mang theo một tia yếu đuối của đối phương khiến tim hắn đập loạn lên, ngay khi hắn muốn xoay người đối phương lại đối mặt mình để được ngắm nhiều hơn biểu hiện kia, thì hắc phát nam nhân y phục không chỉnh tề, bị mình trói hai tay lại sau lưng đã rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm như trước, khuôn mặt băng lãnh nghiêng qua một bên, tựa như cái yếu đuối khi nãy chỉ là một ảo giác.

Mà hắn, trên người lại thấy lưu lại không biết bao nhiêu những vết tích sắc dục do nam nhân để lại...

Mới có... Cũ có...

Những vết cắn chường mắt kéo dài từ cổ xuống bên thắt lưng đeo đai, không cần xem cũng biết rõ bên đùi trong cũng có rất nhiều những vết tích như vậy.

“Thực muốn nhìn thấy bộ dạng khố rách của ngươi...” Liếm lấy bờ môi, Hủy Tạp cũng không nói thêm điều gì nữa, cúi xuống lần thứ hai nâng cầm đối phương lên mà giảo cán đôi môi nhạt màu, muốn khai mở khớp hàm đối phương ra.

Nhưng nam nhân lại nhất quyết quay đầu đi cự tuyệt.

Hơi khựng lại, Hủy Tạp đối với thái độ chống đối như vậy ngược lại không hề nổi giận, chỉ cười lạnh một tiếng rồi quay ra vườn đầu lười liếm lấy cái cổ ẩm áp kia, hàm răng sắc nhọn nhẹ nhàng day cán lấy thớ da màu mật ong, động tác không mạnh không nhẹ khiến Ngạo Triết Thiên có chút đông cứng. Tiếp đó, đầu lưỡi uyển chuyển như xà của ác ma liếm một đường xuống dưới, mang theo một trận tê dại khó có thể chịu đựng kéo thẳng đến nhũ thủ, giảo cán mạnh mẽ.

Con đau buốt khiến Ngạo Triết Thiên nửa nằm trên bàn nhất thời bị chấn động, hờ thẹn không chịu được mà gãy dựa, thế nhưng lại bị ác ma cắn càng thêm kịch liệt. Hàm răng sắc nhọn liên tục giảo cán gãy vỡ điểm anh hồng yếu ớt, vài tia máu xuất hiện.

Vị máu ngọt càng khiến sắc dục của ác ma tăng lên. Liếm liếm cánh môi phấn hồng, hắn đưa mắt lên nhìn biểu tình ảm đạm của nam nhân, trong đáy mắt hiện lên một tia lục quang tàn khốc, lần thứ hai cúi xuống liếm lông lấy nhũ thủ đã sớm bị cắn đến chảy máu của nam nhân, lúc này hắn vẫn còn chút men say, biểu tình như vừa tìm lại được món đồ chơi yêu thích của mình, đầu lưỡi không ngừng quấn lấy liếm nhẹ nhàng. Hai tay cũng không ngừng thăm dò cùng áp chế lấy thân thể nam nhân.

Kỳ thực, Ngạo Triết Thiên cũng không biết lúc này là may mắn hay là bất hạnh nữa. Hắn bất hạnh là vì rơi vào tay của Hủy Tạp, ác ma đã từng tuyên bố sẽ phải cắn xé hắn tàn bạo. Nhưng may mắn chính là ác ma đã uống rượu, bởi vì tính rượu của Hủy Tạp rất đặc biệt, khi say hắn không chỉ thu lại tính tình khát máu tàn bạo như thường ngày, hơn nữa còn có chút giống với một hài tử bộc trực, nghĩ muốn cái gì, khát vọng cái gì, bất mãn cái gì, hắn đều biểu hiện hết ra ngoài, nếu không, thì hắn cũng sẽ nói thẳng ra điều hắn nghĩ... Thế nhưng, nếu như Hủy Tạp không uống say, thì với cái tâm trạng bị áp lực đè nén mấy ngày nay đến nỗi phải dùng đến rượu để phát tiết hết mọi ưu tư, thì Ngạo Triết Thiên thân là nguồn gốc của hết thảy mọi việc kia e là kết cục cũng không tránh khỏi cái chết tàn khốc.

Nhưng ác ma lại bị một đao của Ngạo Triết Thiên đâm sâu vào khiến men say cũng vui đi phân nửa, khiến cho cả người lao đao nửa tỉnh nửa say. Vậy nên ác ma càng thêm nóng nảy cùng tàn khốc.

Đối với Ngạo Triết Thiên, tuy rằng hắn rất muốn trực tiếp cưỡng bức người này, thế nhưng hắn lại không muốn mọi việc kết thúc nhanh chóng như vậy, thời gian, hắn còn rất dài.

Đối với con mồi đã từng chạy trốn khỏi bàn tay hắn, thì hắn trước tiên là phải chơi đùa cho thỏa mãn, chứ không vội giết ngay.

Hô hấp dần có chút bất ổn, Ngao Triết Thiên nghiêng đầu đi không muốn trông thấy tình cảnh mình bị nam nhân đùa giỡn, cố ép bản thân quên đi cái cảm giác hỗn loạn này, thế nhưng hành động thuần thực của ác ma cùng với sắc dục tỏa ra không chút che dấu khiến hô hấp của hắn ngày càng trở nên khó nhọc, mồ hôi trong suốt lăn xuống không ngừng trên thớ da màu mật ong, mấy sợi tóc đen nhánh như bóng đêm cũng vì vậy mà thấm ướt càng trở nên mất trật tự.

Âm ướt mà bám dính.

“Ân...” Đầu lưỡi ướt át của ác ma bắt đầu trượt xuống cơ bụng phiêu lửng của hắn, tại nơi gần rốn mà dây dưa không ngừng, găm cắn. Thống khổ cùng khoái hoạt khiến hắn có chút không khống chế được bản thân mà thờ hồn hên, thanh âm rên rỉ đầy kiềm nén mà run rẩy nhất thời khiến không khí xung quanh nhiễm một vị khí tức sắc dục nồng đậm.

Mà tiếng khàn khàn rên rỉ thật nhỏ gần như không thể nghe thấy được do không thể khống chế được mà bật ra đó, lại khiến lý trí đang cố kiềm chế dục tính của Hủy Tật trong nháy mắt bị đập vỡ.

Gầm nhẹ một tiếng, hắn thô bạo kéo quần của nam nhân xuống, đem hai chân hắn kéo mở ra thành một tư thế đầy khuất nhục, thẳng đến khi nơi tư mật kín đáo hoàn toàn lộ ra dưới ánh mắt hắn mới thôi. Tiếp đó, móng tay nhọn dài không chút do dự liền hung ác đâm thẳng vào trong cơ thể hắn, có chút nóng nóng mà dụng sức ép nơi chật hẹp kia phải rộng mở ra. Nếu như không phải chút lý trí ít ỏi còn sót lại nói cho hắn biết, nếu cứ trực tiếp tiến nhập vào sẽ khiến đối phương có khả năng vong mạng, thì hắn cũng chẳng có tâm tình gì đi làm mấy chuyện này.

Mẹ nó... Sao vẫn chặt như vậy...

“Dừng tay... Ô...” Ý thức được việc gì sắp xảy ra khiến Ngao Triết Thiên bất ngờ xuất hiện cảm giác sợ hãi kịch liệt, hai chân hắn vô thức muốn khép lại, nhưng ác ma đã mất khả năng khống chế bản thân đã sớm cúi xuống bắt đầu găm cắn cuồng loạn thân thể hắn. Những sợi tóc đen nhánh dường như đan xen lại thành tấm lưới dày kéo ra từ màn đêm, vững vàng quấn lấy thân thể màu mật ong của nam nhân.

Đầu óc Hủy Tật vì men say trước đây mà trở nên hỗn loạn, hỏa nộ vì vết đâm cùng với dục tính không thể khống chế càng khiến lý trí của hắn bị che mờ. Vậy nên ma khí hắn thu lại ban nãy, giờ lại vô thức xuất ra, không ngừng cắn nuốt lấy Âm linh thể vốn đã vô cùng suy yếu.

Bị ma khí xâm chiếm khiến nam nhân giãy dụa thống khổ vô cùng, thâm thiết nghẹn ngào, trốn tránh, đôi tay thật chặt vật mới thoát khỏi trói buộc nên càng ra sức kháng cự, nhưng tất cả mọi hành động đều không thể ngăn cản việc bạo hành sắp diễn ra.

Giãy dụa đến kiệt sức...

Nghẹn ngào đến không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa...

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Ngao Triết Thiên đột nhiên cảm giác được sự có mặt của Phi — thiếu niên bạch sắc đang đứng bên ngoài.

Hắn nhất thời cố sức quay đầu nhìn về phía cánh cửa, cánh tay run rẩy trong vô thức muốn vươn ra về phía đấy, đôi môi trắng bệch không còn chút sức lực nào gắng gượng khép mở...

Đúng lúc đấy, ác ma hai mắt mịt mờ cũng nhận ra được tình hình bên ngoài. Hắn tàn độc nở một nụ cười nhạt, vừa vươn đầu lưỡi liếm lấy bên tai Ngao Triết Thiên, vừa trào phúng hừ lạnh một cái: “Muốn có người đến cứu sao? Vậy người kêu to lên đi...”

“Đề người kia nhìn thấy bộ dạng giương hai chân *** loạn dưới thân một nam nhân khác của người... Thấy nơi nào đó của người vẫn còn đang siết chặt lấy ngón tay ta... Thấy người cùng với kỹ nữ cùng một dạng tiện...”

“...”

“Khánh nhân tôn quý, xin hỏi có vấn đề gì sao? Hay là...” Lão bản nương của lầu *** cung kính đứng bên cạnh Phi cẩn thận hỏi dò. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao một bạch phát quý tộc thân cười rỗng lại đột nhiên đứng ở trên đường, im lặng nhìn vào quán trọ của nàng. Lẽ nào hắn đối với lầu *** của nàng thấy không vừa mắt? Cái này không phải nàng khoe khoang, tuy rằng khách *** của nàng nằm ở một trấn nhỏ nhoi như vậy, thế nhưng đẳng cấp so với mấy khách *** ở các đại thành thị thì không hề thua kém, không nói đến quang cảnh đẹp, mà ngay cả các gian phòng cũng rất sạch sẽ thanh lịch...

Giờ tay lên ra hiệu cho bản lão nương ngậm miệng lại, Phi lẳng lặng đứng trong hành lang, có chút suy nghĩ miên man nhìn xung quanh...

Vừa nãy, hắn đột nhiên thấy ngực siết lại, một tia dự cảm không hay đột nhiên dâng lên trong lòng.

Đường như có ai đó rất thống khổ đang cầu cứu hắn...

Nhưng cái cảm giác đó lại chỉ xuất hiện trong thoáng chốc... Yếu ớt đến nỗi tưởng như tất cả chỉ là ảo giác...

Cẩn thận khu động, hắn dùng thần niệm thăm dò xung quanh, nhưng lại không phát hiện thấy điều gì khác lạ cả.

Là ảo giác sao?

“Nơi này có khách nhân đặc biệt nào tới không?” Thấp giọng hỏi lão bản nương, hắn đồng thời đưa mắt quan sát động tĩnh xung quanh, không phát hiện cái gì dị thường.

“Hồi khách nhân... Gần đây không có khách nhân đặc biệt nào tới... A, bất quá, ta thấy có một người hành vi rất khác thường.” Suy nghĩ một chút, tuy rằng đã nhận kim tệ của đối phương, thế nhưng địa vị của Phi lại quá cao, lão bản nương không dám giấu diếm, vừa chạm đến ánh mắt chất vấn của đối phương, liền buột miệng nói ra luôn việc liên quan đến Ngao Triết Thiên, chỉ là, nàng cũng không tránh được nhầm lẫn: “Vừa rồi không biết tiểu La Nhĩ Bắc làm gì, ném cho ta mấy kim tệ, muốn ta không cho bất cứ ai biết là hắn đã tới đây, sau đó lại hỏi ta cửa sau ở đâu rồi vội vàng đi qua bên kia... Nhìn bộ dạng của hắn a ~ ta nghĩ a... Khẳng định là hắn rước lấy kẻ thù vào người... Nhất định là thế, bằng không thì hắn lấy đâu ra nhiều kim tệ như vậy... Cái tên suốt ngày chỉ biết sùng bái ác ma a.” Bất quá có điểm này nghi hoặc nhưng bản lão nương không nói ra, bởi vì nàng nghĩ cũng không có gì quan trọng. Không phải tiểu La Nhĩ Bắc vốn biết rất rõ cửa sau ở đâu sao? Vì sao còn phải hỏi nàng, tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã kém rồi. Ai...

“Tiểu La Nhĩ Bắc? Nói cụ thể xem.” Mơ hồ nghĩ có điểm không đúng, Phi nghĩ lúc này hỏi rõ ràng thì sẽ tốt hơn.

“Tiểu La Nhĩ Bắc là một thiếu niên trong trấn của chúng ta, sinh ra và lớn lên ở đây, tính cách của hắn tương đối quái dị, không mấy để ý đến người khác, nhưng cũng không phải hài tử hư hỏng gì, cái kia... Thừa tiên sinh tôn quý, hắn không đắc tội với người chứ?” Cần thận hỏi lại.

“Người nói hắn từ nhỏ đã sống ở đây?”

“Đúng vậy, là ta trông hắn lớn lên từng ngày mà, là một hài tử tuần mỷ a... Bản tính của hắn không hề hư hỏng.”

“Àn, không có chuyện gì.” Xem ra không phải hắn...

Nhìn lại xung quanh một chút, Phi cũng không có ý định dừng lại ở cánh cửa vừa đi qua... Hắn chỉ là ngẫu nhiên đi qua đây, hao tổn rất nhiều tinh lực để tìm kiếm Ngao Triết Thiên cùng Minh vương khiến hắn cảm thấy phi thường mệt mỏi, đúng lúc đi ngang qua đây thấy cảnh vật xung quanh cũng không tệ lắm, vậy nên mới quyết định đáp xuống đây nghỉ ngơi một hồi. Dù sao Địa không biến cũng là một dạng ma pháp dịch chuyển không có quy luật. Mà muốn tìm kiếm một người mà không biết xuất hiện ở nơi nào trong một thời gian ngắn như vậy quả thực rất khó.

Bất quá lại có chút ngoài ý muốn, chính là khi đáp xuống lại thấy nơi này có rất nhiều người tóc xám đen không bị đi nô dịch, bất quá cũng không nói gì, hắn hiện tại đối với sự việc này nửa điểm hứng thú cũng không có, trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn nhanh chóng tìm ra được nam nhân đáng hận kia.

Ngay lúc Phi ly khai, trong gian phòng u ám kia, Ngao Triết Thiên bị ác ma đè dưới thân từ đầu chí cuối cùng không có phát ra âm thanh nào. Khoảng trống trong song nhãn có chút tuyệt vọng mà bi thương.

Đối với cơ hội có thể xoay chuyển tình thế, hắn lựa chọn im lặng...

Hắn dựa vào cái gì để gọi người bên ngoài kia... Mà người kia, dựa vào cái gì để cứu mình?

Hơn nữa, lại còn cầu cứu đến cái người trước kia đã từng thương hại mình, hắn cảm thấy phi thường nực cười. Hắn nhất định là điên rồi mới có ý niệm như vậy trong đầu...

Tuy nhiên nguyên nhân lớn nhất, chính là hắn không muốn đối phương nhìn thấy bộ dạng thảm hại hiện tại của mình...

“Thế nào... Người không cầu cứu sao?” Trong đầu đang ong ong một trận không ngừng, mơ hồ như nghe thấy được mấy thanh âm trào phúng của ác ma hôi dơ, ngón tay chôn trong cơ thể hắn càng ác ý mà di chuyển, trước mặt hiện ra một khuôn mặt tuần tú đến có chút ma mị, bên mũi còn có thể cảm nhận được khí tức đặc biệt trên người ác ma, gần giống với hương vị của hoa tường vi...

Hắn không biết phải đáp lại thế nào, cũng không nghĩ muốn trả lời, song nhãn trống rỗng nhìn ác ma trong bóng tối, im lặng không nói tiếng nào...

Nhưng hành động này của hắn không hiểu vì sao lại chọc giận ác ma, khuôn mặt phiêu lửng khác với phạm nhân trong nháy mắt trở nên âm u, ngay cả không khí xung quanh cũng không khỏi rét lạnh. Sau đó, hắn cảm giác được ngón tay mới nãy còn hung ác khuấy động trong cơ thể mình đột nhiên rút ra, ngay sau đó một vật thể thô ngạch mang theo hỏa nhiệt hung hăng tiến vào.

Cơn đau đớn không thể dùng ngôn từ nào hình dung được truyền đến khiến hắn ngay cả hô hấp cũng trở nên đình trệ, nam nhân cảm giác thấy như hạ thân của mình dường như bị người ta xé toạc ra, trước mắt chỉ còn trông thấy một mảnh huyết vụ mơ hồ.

Phía sau liên tục chịu công kích, hắc sắc tinh khí trước thì chậm rãi rời ra, sau lại hung hăng ngoan độc đâm vào, liên tục như vậy, không chút lưu tình mà ma sát tàn phá nội bích yếu ớt, hồng sắc dịch thể nhất thời từ nơi giao hòa giữa hai người chảy ra không ngừng, lưu lại những vệt màu đỏ chường mắt.

“A...” Hắn cảm giác thấy thân thể bị khống chế của mình theo từng đợt tiến xuất của ác ma mà cũng lay động liên tục, ngay cả chiếc bàn rắn chắc cũng không thể chịu nổi mà vang lên những thanh âm kêu kẹt. Những tiếng rên rỉ bị kiềm nén xuống thỉnh thoảng vẫn bị bật ra không kiểm soát được, cùng lúc bị cắn xé như vậy, còn có một loại ma khí đang không ngừng xâm phạm đến linh thể của hắn.

Thống khổ cũng khuấy nhục khiến hắn muốn co rút thân thể lại, thế nhưng hai chân của hắn lại càng bị khai bài rộng hơn, ác ma đang xâm phạm mình một bên thì hạ thân kịch liệt giao triền, một bên lại hung hăng giao cán lấy đôi môi của hắn, đầu lưỡi đỏ như máu nhân lúc hắn vì quá đau mà hơi mở miệng liền

lập tức thâm nhập vào bên trong, không ngừng liếm lộng đầu lưỡi cùng khoang miệng của hắn.

“Ồ... Không nên...” Bị hôn đến không thể thở được khiến nam nhân bật ra những thanh âm nghẹn ngào vỡ vụn, so với bị cưỡng bạo, hắn càng không thể chịu được hôn môi. Thế nhưng hầu như mỗi một nam nhân khi xâm phạm hắn, cũng đều không do dự mà làm cái loại hành vi mà hắn không thể chịu đựng được này.

Hành vi vốn chỉ dành cho tình nhân.

“Đây là do ngươi... lựa chọn...” Hô hấp của Hủy Táp cũng bắt đầu trở nên bất ổn, hắn hưởng thụ từng chút một khoái hoạt khi xâm phạm nam nhân, hưng phấn đến đầu ngón tay cũng đều run lên. Một loại cảm giác thỏa mãn tốt cùng bao phủ lên toàn thân hắn, hình như chỉ cần ôm nam nhân này, hắn sẽ không còn cảm thấy trống rỗng, không còn cảm thấy nóng lòng. Người kia đang ở ngay trong lòng hắn, không ai có thể đoạt đi được. Chỉ là vẻ mặt của đối phương cùng với những hành động có chút không khống chế được của hắn lại trái ngược hoàn toàn, nam nhân vẫn lạnh lùng và cao ngạo như cũ mặc dù bị hắn giày vò chà đạp đến thống khổ vô cùng.

Kỳ thực, Hủy Táp cũng không hề cho Ngao Triết Thiên một cơ hội để lựa chọn, trước đó trong căn phòng này hắn đã dựng lên một ám chi kết giới cao cấp của Ma tộc, một loại kết giới mà ngoại trừ hắn ra không ai có thể phát hiện được, hoàn toàn ngăn cách mọi gắn kết giữa bên trong và bên ngoài căn phòng. Hắn cố ý nói như vậy chỉ đơn giản là muốn Ngao Triết Thiên mất hết hy vọng, đồng thời cũng có thể đả kích được mục đích của hắn. Hắn thâm nghĩ, với tính cách quả quyết của nam nhân nhất định sẽ không cầu cứu người khác, cho dù là hồng phát nam nhân kia.

“Ngươi đã có cơ hội... Có thể bỏ trốn... Nhưng ngươi đã từ bỏ... Hơn nữa, ngươi nghĩ, hắn sẽ cứu ngươi? Ngươi có ngần ấy giá trị sao?... Với hắn mà nói... Ngươi ngoại trừ việc có thể lợi dụng ra, còn có tác dụng nào khác sao?”

Lời hắn vừa dứt liền khiến cho song nhân của nam nhân trở nên mờ mịt, đối phương kinh ngạc nhìn hắn, trong một khoảnh khắc ác ma nghĩ rằng nam nhân sẽ khóc...

Nhưng nam nhân đã không làm vậy, song nhân u ám như bóng đêm lần nữa khép lại... Im lặng chịu đựng những thống khổ mỗi lúc một gia tăng trên người mình. Khóe miệng thậm chí còn hiện lên một mặt cười khổ không thể nhận thấy.

Nam nhân đột nhiên nghĩ, tình cảnh như vậy lại có phần quen thuộc... Trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện một đoạn ký ức rời rạc... Hình như rất lâu trước kia, cũng giống như thế này... Một nam nhân đang xâm phạm mình cũng dùng những lời nói ác độc nhất nói với hắn, nói hắn đối với người kia không là thứ gì cả... Hoàn toàn không là gì cả...

Hắn ngoại trừ giá trị lợi dụng ra...

Thì so với phế vật cũng không khác nhau là mấy...

Không ai cần...

Đầu thật đau quá... Hắn không thể nhớ lại hình dáng của bọn họ, thế nhưng lại nhớ rất rõ lúc đó trái tim đau đớn tan nát đến thế nào...

Không! Hắn không muốn nhớ đến cái gì hết!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tiểu sơn linh nguyên bản đang cực kỳ hoảng loạn đến không biết phải làm thế nào, thế nhưng ngay lúc nhìn thấy Ngao Triết Thiên bị tiến nhập thì trong nháy mắt hắn đột nhiên trở nên an tĩnh lại. Song nhân bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn chủ nhân mà mình yêu quý nhất bị xâm phạm, nhất là khi trông thấy dáng vẻ thống khổ của chủ nhân, hắn dường như có thêm quyết tâm, song nhân nhắm lại...

Dần dần, thân thể hắn như một có một ngọn lửa truyền từ bên trong ra ... Bùng cháy.

Ngao Triết Thiên tuy bị ác ma hành hạ đến gần như mất hết ý thức nhưng vẫn phát giác được điểm dị thường của tiểu sơn linh, hắn đầu óc hỗn loạn trước là ngẩn ngơ mất vài giây, nhất thời trí óc không thể phán đoán được gì, rất nhanh sau đó, nhãn thần của tiểu sơn linh lại khiến hắn cảm thấy run lạnh cả người.

...

Không...

Hắn muốn làm gì...

Như ý thức được điều gì đó, nam nhân đột nhiên bất chấp hết thảy mà phản kháng lại ác ma trên người mình, hấn nghĩ muốn ngăn cản điều gì đó, nhưng kháng cự của hấn lại khiến ác ma bất mãn vô cùng, từng đợt công kích càng thêm hung hăng mãnh liệt.

Nhìn qua vai ác ma, Ngao Triết Thiên đau đớn đến muốn rơi nước mắt trông thấy song nhãn bình tĩnh đến dị thường của tiểu son linh, hấn đột nhiên ý thức được... Tiểu son linh sẽ chết... Hấn không hiểu ma pháp, thế nhưng hấn vẫn có thể cảm giác được, tiểu son linh đang tự thiêu đốt một thứ gì đó cực kỳ trọng yếu đối với nó, dường như liên quan đến sinh mệnh.

Thế nhưng dù hấn có cố gắng câu thông (liên lạc, trao đổi thông tin) với tiểu son linh đến đâu, cũng chỉ có thể chạm đến một thứ xúc cảm duy nhất.

Xúc cảm tuyệt vọng...

Tiếp đó, hấn thấy tại nơi giữa hai chân mày của tiểu son linh, một đạo quang mang sắc nhọn mờ ảo truyền ra, khiến cho bầu không khí hoang *** bởi sắc đục nhất thời trở nên đông lạnh. Cùng lúc đấy Hủy Táp dường như cũng phát hiện ra có gì đó bất ổn mà ngừng động tác, nhưng đục hỏa cùng men say lại khiến hấn không thể thanh tỉnh nhiều, chỉ là mơ hồ cảm thấy sát ý nồng đậm, còn chưa kịp phản ứng gì, quang mang mờ ảo kia đã mãnh liệt đâm thẳng vào nơi giữa hai chân mày hấn.

Oanh!

Thần thức của Hủy Táp bị hôi lam sắc (màu xanh xám) quang mang làm cho đông cứng lại, đồng thời không ngừng chuyển động cuồng loạn trong cơ thể hấn như muốn tàn phá thứ gì đó. Thân thể hấn tựa như bị rút linh hồn ra một cách đột ngột mà chân động dữ dội, cuối cùng là vô lực ngã xuống.

“... Hấn chết rồi?” Chật vật cử động thân thể, Ngao Triết Thiên kinh ngạc nhìn sự việc xảy ra trước mắt.

“Không... Ta không thể giết được hấn...” Lúc này thân thể vẫn tiếp tục bùng cháy, tiểu son linh diện vô biểu tình nhìn Hủy Táp ngã trên mặt đất. “Ta chỉ là đánh sâu vào thần thức của hấn, khi hấn tỉnh lại sẽ không thể nhớ được những chuyện vừa xảy ra.” Nói xong, ngọn lửa xanh đang thiêu đốt thân thể tròn vo của tiểu son linh đột nhiên bùng lên mạnh mẽ, toàn bộ thân thể đều trở nên mờ nhạt, dần dần, lam hỏa càng lúc càng cháy mãnh liệt, sau đó lại dần dần kết tụ lại thành hình, biến thành một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi toàn thân xích lỏa.

“Tiểu Hân... Người làm sao vậy?” Ngao Triết Thiên chỉ cảm thấy cực kỳ bất an, vì sao đối phương lại muốn tự thiêu đốt chính mình...

Thế nhưng đối phương lại không đáp lại, lam sắc trường phát thiếu niên thoát nhìn vô cùng chững chạc chỉ nhàn nhạt liếc hấn một cái, hỏa diễm trên người vẫn tiếp tục bùng cháy, ánh mắt mơ mơ hồ hồ, nhưng hấn vẫn có thể nhìn ra được điểm bất đắc dĩ sâu sắc chứa trong cái liếc mắt kia của tiểu son linh. Nhẹ lắc đầu, thiếu niên ngồi xuống chỉnh lại y phục trên người Hủy Táp. Sau lại mang đối phương đặt lên giường, giả như đang nằm ngủ. Tiếp đó xoay người, tìm trong ngăn tủ được một tấm thảm lông màu gạo trắng.

“Tiểu Hân...” Ngao Triết Thiên nhìn theo thiếu niên đang cầm tấm thảm lông tiến đến gần hấn, lúc này hấn mới nhớ tới thân thể mình, thế nhưng lại không thể vận được chút khí lực nào, động đậy khiến hạ thân của hấn càng thêm đau đớn đến cả người phát run, thẳng đến khi tấm thảm lông ấm áp kia bao bọc lấy toàn bộ thân thể băng lãnh của hấn.

Tiểu son linh nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ngao Triết Thiên, lam sắc song nhãn có chút ướt át, hấn hít sâu lấy một hơi rồi vững vàng ôm lấy người kia. Thế nhưng lam hỏa đang thiêu cháy trên thân thể lại không hề gây ra bất cứ thương tổn gì đến người trong lòng.

“Ta không sao... Đừng khóc...” Cảm giác được thân thể của thiếu niên đang run lên nhẹ nhẹ, Ngao Triết Thiên thở dài một tiếng: “Trước ly khai khỏi đây đã.”

Thừa dịp ác ma còn chưa tỉnh lại mà rời đi thì hai người may ra mới có đường sống. Đợi đến khi thoát được ra ngoài rồi sẽ xem xét đến thể trạng của Tiểu Hân, hy vọng là không có chuyện gì xấu...

Thế nhưng bất an trong lòng lại tuyệt không chút gì thuyên giảm...

Gật đầu, tiểu son linh ôm lấy Ngao Triết Thiên, rồi rất nhanh đi đến cửa trước, thế nhưng ngay lúc bước đến nơi thì bất chợt lại nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó, một thanh âm vang lên khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

“Hủy Táp, dậy chưa? Ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi.” Thanh âm u ám mà trầm thấp ở bên ngoài đương nhiên là của ca ca của ác ma — Tuyệt Mệnh U Oán Hủy Nguyệt!

Hai người trong phòng nhất thời tái xanh hết cả mặt.

Đợi bên ngoài một chút, Tuyệt Mệnh U Oán không thấy người bên trong đáp lại có chút cau mày, gõ cửa lần nữa: “Hủy Táp?” Nếu không phải đệ đệ rất chú trọng đến không gian cá nhân thì hấn đã sớm đạp cửa tiến vào rồi.

Vẫn như cũ một mảnh tĩnh mịch...

Một loại dự cảm bất thường trời dậy, Tuyệt Mệnh U Oán có chút lo lắng liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không có gì khác thường, chỉ là Hủy Táp trước giờ không thích mở cửa sổ hôm nay lại mở ra, rèm cửa sổ màu gạo trắng còn bị gió thổi nhẹ bay phấp phới, trên mặt đất còn có những bầu rượu rỗng vút ngổn ngang, mà trên chiếc giường duy nhất trong phòng, cái đệ đệ bốc đồng kia chính là đang ngủ rất say, thoát nhìn cũng không có gì đáng lo ngại.

Xem ra là hấn đã uống say rồi, thảo nào không có phản ứng lại.

Tuyệt Mệnh U Oán thở dài một tiếng, đối với đệ đệ vẫn chưa khôi phục lại năng lượng này, hấn vẫn luôn cảm thấy lo lắng vô cùng.

Tựa hồ như cảm giác thấy có người bước vào, Hủy Tạp nhát miệng nói sáng một tiếng, có chút mệt mỏi mở hai mắt nhìn về phía người kia.

“Thế nào...”

“Tạp, ta tìm được hấn rồi.”

“Ai cơ?...” Hủy Tạp lấy tay áp lên đầu, cảm thấy rất đau nhức... Hơn nữa, hấn cảm giác như mình đã quên mất chuyện gì đó, một chuyện vô cùng quan trọng, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được. Đồng thời cũng không hiểu vì sao, thân thể hấn tựa như vừa mới trải qua điều gì, một loại khoái cảm rất thỏa mãn... cùng với trống rỗng.

Mụ nó... Đây là thứ mà nhân loại gọi là say rượu sao?

“Là gã nam nhân mà hai ngày nay ngươi nôn nóng muốn tìm về, ta đem hấn đến đây.” Mỉm cười, thân nhiên nói ra thông tin khiến cho gã đệ đệ kinh ngạc đến ngây người ra tại chỗ, Tuyệt Mệnh U Oán cười ôn nhu vô cùng.

“Ngươi nói đến hấn!?” Đứng là hấn sao!? Cái gã nô lệ nhân loại dám chạy trốn ngay trước mặt hấn, tiện nhân chết tiệt! Cưng nhiên lại có thể nhanh chóng tìm ra như vậy! Lúc này hấn nhất định phải khiến đối phương sống không bằng chết!!!

Một bên thì oán hận chửi bới trong lòng, một bên lại hào hứng nhảy xuống khỏi giường như một tiểu hài tử, trên mặt còn mang theo một tiểu ý mà chính hấn cũng không nhận ra, như một thiếu niên vội vã tìm gặp tình nhân, cấp thiết mà hơi... ngượng ngùng.

“Hấn ở đâu! Mau nói cho ta biết! Mau a!” Nhanh chóng nhào tới chỗ Tuyệt Mệnh U Oán, Hủy Tạp kích động đến thiếu chút nữa là xé rách luôn vạt áo của ca ca.

“Vào đi.” Bất đắc dĩ vỗ nhẹ lên đầu của đệ đệ, Hủy Nguyệt chỉ tay về một bên, một nam tử thân vận hắc y kính cẩn đi đến, hé ra khuôn mặt mà Hủy Tạp vừa yêu lại vừa hận, đến nỗi đêm nằm mơ cũng trông thấy.

“Ngạo Triết Thiên, ngươi cuối cùng cũng bị ta tìm được! Ngươi cho là ngươi thoát được ta sao...” Cười lạnh, cước bộ nhanh chóng tiến đến, một tay liền tóm lấy đối phương kéo ôm vào lòng, thế nhưng ngay lúc vừa ôm lấy người kia, tâm tình hào hứng của Hủy Tạp trong nháy mắt liền rút xuống hố sâu, nhất là khi bên mũi ngửi thấy một nam tính khí tức hoàn toàn xa lạ trên người đối phương, nhất thời một cỗ hỏa nộ không hề khống chế mà điên cuồng phát ra.

“Đây là cái quái gì đây!?” Hung hăng đá đối phương một cước ngã xuống mặt đất, con ngươi màu vàng kim của Hủy Tạp thu lại, những sợi tóc đen nhánh như mực dường như điều động cuồng loạn trong không trung, nhiệt độ xung quanh nhất thời giảm xuống đột ngột.

Tuy rằng khuôn mặt này là giống y hệt, thậm chí còn có phần trẻ tuổi khả ái hơn, hơn nữa lại là một Âm linh thể thuần chủng, thế nhưng...

Đối phương không phải người kia!

Hơn nữa hấn khi này còn ôm đối phương!!!

Thực đáng hận! Là rất buồn nôn, loại cảm giác ghét bỏ có phần quen thuộc dâng lên. Kỳ thực thì Hủy Tạp phi thường chán ghét nam nhân, cho dù là nam nhân cực kỳ mỹ lệ, nhưng chỉ cần phía dưới là hạ bộ nam tính, hấn đều không có một chút hứng thú nào, chứ đừng nói là thân cận gần gũi.

Chỉ có nữ nhân mỹ lệ mới là đối tượng phát tiết tốt nhất.

Về phần Ngạo Triết Thiên... Hủy Tạp cũng không hiểu vì sao mình đối với nam nhân đây lại có hứng thú như vậy... Nhớ lại lần đầu tiên gặp đối phương, hấn đối với người kia liền có một cảm giác hứng thú không thể lý giải được... Cảm thấy thân thể hấn là một mỹ vị tuyệt hảo, ngay đến thanh âm cũng rất vừa tai, là một món đồ chơi rất tốt, tưởng chừng như không thể gặp được thứ tốt như vậy nữa...

Thế nhưng lúc này đây, khi một nam nhân giống gần như y hệt Ngạo Triết Thiên xuất hiện trước mặt hấn, hơn nữa cũng là Âm linh thể, vậy mà hấn chỉ cảm thấy chán ghét... Loại chán ghét giống hệt như đối với mấy gã nam nhân khác. Hấn đối với Ngạo Triết Thiên rốt cuộc là dạng xúc cảm gì? Vì sao đối phương lại không giống mấy gã kia?

Đúng vậy, cho dù trước đây Hủy Tạp ăn Âm linh thể, cũng chưa bao giờ ăn nam nhân.

Hấn ở phương diện này có chút khiếm phích, tất nhiên là ngoài trừ ca ca của hấn ra, thân nhân thì không cùng một dạng như vậy.

“Đúng vậy, hấn không phải Ngạo Triết Thiên, thế nhưng, ngươi không thấy là hai người rất giống nhau mà đều cùng là Âm linh thể sao? Huống hồ, hấn là tín đồ của hắc ám, sẽ không chống đối lại bất cứ mệnh lệnh nào của ngươi, cái gì cũng tuyệt đối thuận theo, như vậy không phải tốt sao?” Tuyệt Mệnh U Oán không thể lý giải được suy nghĩ của đệ đệ, hấn không thể nhìn ra được điểm bất đồng giữa hai người này, thậm chí còn nghĩ người này rất tốt, thế nhưng đệ đệ lại kỳ thị vô cùng.

Hắn cảm thấy có điểm không ổn.

“Ai muốn cái loại này! Đáng ghét!” Thấy nam nhân nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất tuy giống hệt người kia nhưng lại dùng nhãn thần sùng bái tuyệt đối cùng với cuồng nhiệt nhìn mình, hắn càng nghĩ lại càng thêm giận dữ cùng chán ghét.

Ngay lúc hắn khát khao bắt được người kia đến vậy thì bất thành linh lại xuất hiện một nam nhân như thế này, tưởng chừng như đang nhạo báng hắn bất lực vậy! Cười nhạo hắn không thể bắt được người kia!

“A a a a!!!” Đầu của hắn đau quá! Đau đến muốn phát điên mất. Hỏa nộ càng điên cuồng thì thần thức lại càng thêm hỗn loạn, đột nhiên, một đoạn ký ức mờ nhạt tồn đọng mãnh liệt lướt qua trong đầu hắn, kim sắc song nhãn của Hủy Tạp chấn động dữ dội, im lặng mất vài giây, tiếp đó, bờ môi ưu mỹ khép mở bật ra mấy tiếng cười âm lãnh u ám, khiến cho tiểu La Nhĩ Bắc toàn thân phát lạnh, một loại sợ hãi kinh hoàng dâng lên bao trùm lấy hắn.

“Ngạo Triết Thiên... Ta xem ngươi chạy được bao xa...” Hắn nhớ... Tất cả đều nhớ lại được... Nhiệt độ trên cơ thể người kia thậm chí vẫn còn lưu lại trên người hắn.

Trước con mắt kinh ngạc của Tuyệt Mệnh U Oán, Hủy Tạp vung tay một cái, mấy đạo lưỡi dao sắc lạnh đen tuyền xuất hiện liền cắt xé tiểu La Nhĩ Bắc thành những mảnh nhỏ, huyết nhục giăng kín không gian.

Trước giờ những thứ chường mắt hắn không bao giờ lưu lại.

Kế tiếp, hắn muốn ngay lập tức đuổi theo tên nam nhân dám chạy trốn kia...

“Hắn ở đâu?” Lúc này, một vị khách không mời mà đến bất ngờ xuất hiện ở ngay ngoài cửa, mái tóc dài tuyết bạch dưới ánh nắng mặt trời càng thêm hào nhoáng chói mắt, một cỗ khí tức thần thánh nồng đậm nhất thời tràn ngập không gian.

Hủy Tạp xoay người nhìn về phía kẻ vừa xuất hiện, khóe miệng câu lên thành một tiểu ý quỷ dị, chỉ vào cổ thi thể miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra tướng mạo nằm trên mặt đất mà chậm rãi nói: “Hắn? Không phải đang nằm trên mặt đất sao?”

“...” Sắc mặt Phi trở nên âm trầm, từ trường xung quanh bắt đầu hỗn loạn. Hắn tựa hồ như đang kiềm nén thứ gì đó, ngay cả thân thể cũng không tránh khỏi kích động mà run lên nhẹ nhẹ.

“Ngươi hẳn là vẫn còn nhớ lời ta đã nói, nếu bắt được hắn, ta nhất định sẽ không bỏ qua. Hiện tại đã chơi đủ rồi, thi thể này ngươi muốn thì đem đi uy cầu cũng được. Tùy ngươi xử trí.” Nghiêng đầu khiêu khích, khuôn mặt thanh mỹ của Hủy Tạp tràn đầy vẻ đắc ý, mà Hủy Mệnh ở bên cạnh cũng sớm thủ thế sẵn sàng, tránh cho đối phương bất ngờ nổi loạn.

“Ngươi cho là ta ngu ngốc sao, thứ này không phải hắn!” Thanh âm của Phi đã dần mất đi vẻ lãnh tĩnh thường ngày, trở nên sắc nhọn mà cuồng nộ. Tuy rằng hắn ngay từ đầu đã biết cỗ thi thể này chỉ là giả, nam nhân kia dù hóa thành tro hắn cũng nhận ra được, thế nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cùng với thi thể bị cắt xé như vậy, lại khiến hắn có một cảm giác sợ hãi vô cùng, một cỗ kiềm nén quen thuộc, dường như khiến hắn bị tan vỡ vậy!

Hình như thật lâu trước đây, đã từng được ném qua thứ tư vị kinh khủng như vậy rồi.

Tuyệt vọng vô tận... Đau xót vô tận... Cùng với hối hận vô tận...

“...” Tiểu ý trên khuôn mặt Hủy Tạp nhất thời cũng biến mất dạng, sát khí âm thầm dâng lên: “Xem ra ngươi không ngu xuẩn như ta tưởng tượng, không sai, ta đem hắn giấu đi rồi, thế nào? Muốn động thủ sao?” Lời vừa dứt, hắn liền vươn tay ra động thủ trước, năm ngón tay mở ra, sương mù màu đen dày đặc từ lòng bàn tay tràn ra tán sang hai bên, dần dần kết tụ lại thành một thanh hắc sắc ma kiếm dài hơn hai thước, ma khí tăng cao, ngay cả những thực vật xung quanh cũng bắt đầu héo úa dần.

Hủy Tạp cùng lúc cũng dùng thần niệm để truyền âm đến cho ca ca của mình, nói rằng đợi khi hắn cùng đối phương động thủ, thì ca ca hãy cầm chân đối phương lại, còn bản thân thì đuổi theo nam nhân đang chạy trốn kia. Bởi vì mới đây thôi, hắn đã mở rộng thần thức ra phạm vi gần mười dặm xung quanh, rất nhanh liền tìm ra vị trí của nam nhân.

Phi cười lạnh một tiếng, không hề để ý tới bọn họ mà xoay người rời đi, ngoài cửa ngân sắc cự long đã chờ hắn từ trước, thậm chí trước khi rời đi còn nhìn hai ác ma bên trong phòng đầy khiêu khích.

Hủy Tạp nhất thời không phản ứng kịp với hành động của Phi, vừa cảm thấy phiền toái, nhưng cũng lại vừa cảm thấy có điểm không đúng, nhất định là đối phương vừa rồi cũng phóng xuất thần thức mà tìm được tung tích của nam nhân! Mụ nó! Không thể chậm trễ được!

Liếc mắt cùng ca ca Tuyệt Mệnh U Oán trao đổi thật nhanh, hai người đồng thời cũng đuổi theo sau.

Sâu trong rừng, tiểu sơn linh với hình thể thiếu niên ôm lấy Ngạo Triết Thiên vờn bay trong không trung, trên thân thể hắn, lam sắc hòa điểm vẫn không ngừng bùng cháy, thế nhưng màu sắc của ngọn lửa so với lúc đầu đã u tối đi rất nhiều, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Tiểu Hàn... Ngươi đang chảy máu...” Thiên Thiên đưa tay lên lau đi vết máu màu xanh bên khóe miệng sơn linh, càng nghĩ càng thấy bất an.

“Không sao...” Thanh âm của sơn linh vô cùng yếu ớt, tựa như việc mở miệng nói như vậy thôi cũng tiêu hao của hắn không ít thể lực.

“Người sẽ chết sao?” Do dự một hồi lâu, cuối cùng Ngao Triết Thiên vẫn mở miệng hỏi, thanh âm khàn khàn, hẳn rất sợ nghe thấy đáp án.

“...” Hắn không trả lời, cũng không nhìn Ngao Triết Thiên. Chỉ một mực hướng thẳng đến chỗ của Minh vương mà bay đi. Sơn linh khi hóa thành thiếu niên, ngay cả tính cách cũng thay đổi rất nhiều. Đột nhiên, trước con mắt lo lắng của Ngao Triết Thiên, sắc mặt hắn trong nháy mắt liền trở nên nghiêm trọng, có chút tuyệt vọng nói: “Thần thức của bọn họ tìm được chúng ta rồi...”

Một tia huyết sắc còn sót lại trên mặt Ngao Triết Thiên nhất thời cũng bị rút đi mất.

“Chủ nhân không cần lo lắng... Ta biết một chỗ mà bọn họ không dò ra được...” Sơn linh bình tĩnh gắng sức ôm lấy nam nhân trong lòng, sau đó liền xoay người bay theo một hướng khác. Rất nhanh sau đó, sơn linh ôm Ngao Triết Thiên bay tới một rừng cây vô cùng bí ẩn trong rừng, vừa đến nơi, sơn linh lúc này đã có điểm gần như trong suốt liền đáp xuống.

Mặc dù sơn linh đã cực kỳ cẩn thận đặt hắn xuống thăm cô mềm mại, nhưng vẫn chạm phải vết thương của Ngao Triết Thiên, tuy rằng không mở miệng rên rỉ câu nào, thế nhưng chính là đã đau đến nhắm chặt hai mắt.

“Vì sao không dò ra được? Bọn họ có biết đặc tính ở nơi đây không?” Cố gắng tìm cho mình một tư thế thoải mái một chút, thế nhưng hắn vẫn không có chút khí lực nào, chỉ có thể miễn cưỡng động tay một chút.

“Không, nhưng ta biết... Bởi vì ta là sơn linh thượng cổ. Hơn nữa những nam nhân này đều tự tin quá mức... Bọn họ tin tưởng vào... Thần niệm của mình, vậy nên nếu không dò ra được, bọn họ sẽ đến nơi xa hơn, sẽ không đáp xuống tìm kiếm... Đến lúc đó người sẽ an toàn...” Thanh âm của sơn linh càng lúc càng yếu ớt, khiến cho người ta gần như không thể nghe rõ được...

“Còn Minh vương... Minh vương ở ngay gần đây... Hẳn sẽ bị tìm thấy mất...” Vừa nghĩ đến tình huống này, Ngao Triết Thiên không thể nào mà bình tĩnh được. Nếu sớm biết là Hủy Tật thanh tĩnh lại nhanh như vậy, hẳn nhất định sẽ chạy trốn về hướng khác, thế này thì không khác gì tự mình đưa bọn họ tới đây, hẳn nhất định sẽ bị giết chết! Nghĩ đến đây, nam nhân khẩn thiết muốn đứng lên, thế nhưng lại phát hiện bản thân mình vẫn không thể động đậy được như cũ, nhất thời gấp đến độ muốn bắt lấy tay sơn linh, mong hắn hỗ trợ mình mang Minh vương đến đây, thế nhưng bàn tay vươn ra lại đi xuyên qua thân thể của sơn linh... Thân thể mới nãy còn có thể chạm tới... Nay đã biến thành một mảnh hư ảnh.

“Tiểu Hàn...” Ngao Triết Thiên lúc này mới phát hiện ra thân thể sơn linh lúc này đã gần như là trong suốt, lam sắc hỏa diễm mới nãy còn thiêu đốt trên người đã cũng đã tắt, những sợi tóc màu xanh trắng cũng dần hóa thành vô số quang lập nhỏ, từ từ tiêu biến trong không trung.

“...” Đôi môi của sơn linh tái nhợt khép mở, dường như muốn nói điều gì đó, thế nhưng hắn lại không thể bật ra chút thanh âm nào, thậm chí ngay cả rơi lệ cũng không thể rơi được nữa, điều duy nhất hẳn có thể làm lúc này, là trước khi mình hoàn toàn tiêu thất, đem hình ảnh của chủ nhân khắc thật sâu vào trong trí óc mình, vậy nên, lúc này hắn chỉ lẳng lặng đứng nhìn chủ nhân của mình, một giây cũng không rời ánh mắt khỏi đôi phương.

Lúc trước để công kích được Hủy Tật, hắn đã lựa chọn cách tự thiêu đốt chính linh hồn của mình để trả giá cho sức mạnh, mà nay đã không còn linh hồn, thì hẳn sẽ hoàn toàn tan biến, vĩnh viễn trở thành hư vô. Lựa chọn quyết định như vậy cùng là bởi không còn biện pháp nào khác, hắn phải làm như vậy, tuy rằng hẳn không hề muốn bị biến mất... Tan biến thật đáng sợ, tan biến rồi thì cái gì cũng không còn nữa, sẽ không còn được nhìn thấy chủ nhân nữa... Ngay cả muốn nhớ đến người cũng là một mong ước quá viễn vông.

Sơn linh song nhãn tuy vô lệ nhưng lại tựa như đang khóc, hẳn nhẹ lắc đầu, có chút ủy khuất phảng phất.

Chủ nhân của hắn, ở những giây phút cuối cùng của hắn, chủ nhân lại nhớ đến nhiều hơn cái hồng phát nam nhân đang thụ thương kia...

Hắn nghĩ thấy có chút bí ai...

Thế nhưng, đau thương phảng phất kia, lại theo một giọt lệ chảy xuống trên khuôn mặt chủ nhân mà hoàn toàn biến mất. Chủ nhân dù có phải chịu đựng bao nhiêu hành hạ dày vò cũng không chịu khóc, nay lại vì hắn mà rơi lệ... Thanh âm khàn khàn, lại còn gọi tên hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tiểu Hàn – Cổ lên...

Tiểu Hàn —

Tiểu —

—

Hắn rất thích chủ nhân gọi tên hắn... Cảm giác thật ôn nhu... Thế nhưng theo thân thể đang tiêu thất từ từ, hắn dần không nghe được gì nữa, ngay cả nhìn cũng không còn rõ ràng...

Đừng...

Hắn không muốn rời đi...

Chỉ ít... Hắn muốn được hôn chủ nhân một lần...

Nếu được vậy... Hắn thực sự không còn gì tiếc nuối nữa...

Ánh tà dương ư ám chiếu xuyên qua thân thể của thiếu niên, hắn dốc hết sức lực còn sót lại của mình... Muốn tới gần chủ nhân hơn... Muốn hôn lên đôi môi đang khép mở kia...

Hắn hiện tại chỉ mong có thể thực hiện được ước vọng xa vời kia...

Thế nhưng ngay khi đôi môi hắn cách Ngao Triết Thiên chỉ còn một ly thôi, thân thể gần như trong suốt kia cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được nữa, trong nháy mắt liền biến thành vô số lam sắc quang điểm nhu nhuận mờ ảo... Tựa như hàng ngàn con đom đóm vờn bay giữa không trung, cuối cùng là tiêu thất hoàn toàn...

Cho đến giây phút cuối cùng, son linh vẫn không thể hôn được chủ nhân mà mình yêu thương nhất...

Hắn cứ vậy ra đi trong tiếc nuối...

Biến mất hoàn toàn...

Có lẽ ông trời bỗng nhiên lại có chút thương hại hắn, ngay lúc tiêu thất, song nhãn khô cạn của hắn lại rơi xuống một giọt nước mắt, giọt nước mắt trong suốt biến thành một viên đạn lam sắc bảo thạch giữa không trung, rơi ngay xuống lòng bàn tay của Ngao Triết Thiên...

Ngao Triết Thiên ngơ ngác nhìn tinh thể lạnh lẽo trong tay, nước mắt không ngừng rơi xuống... Giọt lệ vương lại trên tinh thể.

Đây là vật duy nhất chứng minh rằng Tiểu Hàn đã tồn tại*, cũng là vật duy nhất mà hắn để lại cho Ngao Triết Thiên...

Đưa tay lên che hai mắt lại, nam nhân nghẹn ngào cố kìm nén, dù yếu ớt nhưng vẫn có thể nghe ra được tiếng khóc thật nhỏ, vẫn có thể nhìn thấy được nỗi bi ai sâu sắc của nam nhân. Hắn nghĩ Tiểu Hàn thật ngu ngốc... Vì mình mà chết... Thật ngu ngốc...

Bản thân mình chính là không đáng để hắn hy sinh như vậy...

Thế nhưng nam nhân lại không có nhiều thời gian để mà đau thương, bởi vì có một vị khách bất ngờ xuất hiện.

Một gã trung niên cường tráng với khuôn mặt hèn mọn thô kệch, thân vận y phục vải thô đứng cách hắn không xa, đôi mắt hau háu tham lam nhìn chăm chăm vào bảo thạch trong tay Ngao Triết Thiên, ý đồ cướp giật chiếm đoạt hiện rõ trên khuôn mặt.

“Hắc hắc, đưa đây! Không thì lão tử cho ngươi chết!” Bước nhanh tới, gã trung niên cường hãn giơ chân giẫm lên bên vai Ngao Triết Thiên, đem hắn đập dính vào bên tường, sau đó khom lưng giơ tay ra hăm hè trước mặt hắn, bày ra một bộ dạng như chờ đợi đối phương biết điều mà tự động đưa ra cho mình, “Thao! Có nghe thấy không hả! Đại gia ta bảo ngươi đưa đây!” Gã tráng hán thường ngày thích nhất là nhục mạ những người yếu đuối hơn mình, thích hành hạ dằn vặt đối phương cho đến khi người kia phải quỳ lạy khẩn thiết xin hắn tha thứ, nghĩ đến là thấy hả hê lắm.

“Cút!” Ngao Triết Thiên giương mắt lạnh lùng nhìn lại, khí thế lãnh ngạo khác hẳn người bình thường khiến gã tráng hán nhất thời có điểm khiếp đảm, hắn có chút sợ hãi mà thu hồi chân lại, thế nhưng hắn từ từ trước đến nay hoành hành ngang ngược đã thành thói, đột nhiên nhận ra mình đang bị vũ nhục, mụ nó! Hắn có sao lại sợ một nam nhân mà ngay cả cử động cũng còn không nổi! Quái đản! Khỏi bảo thạch kia không biết là cái gì do thần linh hóa thành, hắn khi nãy đã lên lút quan sát rất lâu! Khẳng định là rất đáng giá! Bất cứ giá nào cũng phải chiếm được!

Nghĩ là làm, hắn liền hướng thẳng đến mặt của Ngao Triết Thiên mà đánh tới, sau đó nắm tóc đối phương lên lớn tiếng nỏ giận quát mắng: “Thao! Ngươi cư nhiên dám mỗ miệng nói với lão tử như vậy! Chán sống sao! Đưa đây cho ta!”

Ngao Triết Thiên lạnh lùng ngửa đầu lên nhìn hắn, khóe miệng còn vương lại một vệt máu, từng câu từng chữ nhả mạnh: “Cút! Đừng để ta phải nhắc lại... Bằng không thì ta phát thệ, ngươi sống không đến được ngày thứ hai...”

Gã tráng hán nghe hắn nói như vậy, không hiểu vì sao mà lại thấy sợ hãi, nhất là khi nhìn thấy song nhãn Ngao Triết Thiên hàm chứa một sát ý băng lãnh nồng đậm, thế nhưng, hắn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng lại cho nam nhân một cái bạt tai, hắn cư nhiên lại không phản kháng lại, xem ra cũng chẳng phải kẻ mạnh mẽ gì, không có gì phải sợ! Vậy nên, hắn càng thêm ngạo mạn mà đánh nam nhân một cái bạt tai nữa, sau đó, vừa chửi rủa vừa đưa tay tới muốn giật lấy bảo thạch từ tay hắn.

Bất luận thế nào, hắn cũng cảm thấy có điểm không ổn, nói chung phải mau chóng cướp lấy bảo thạch rồi rời đi thật nhanh.

Thế nhưng hắc phát nam nhân kia dù chết cũng nhất quyết không chịu buông tay, mặc cho hắn đánh đập, cướp giật kiểu gì cũng không chịu buông tay, trong lúc kháng cự lại, Ngao Triết Thiên bị đẩy ngã xuống nền cỏ, tám tám lông màu ngà vàng đang bọc lấy thân thể nhất thời xô ra lộn xộn, thớ da

màu mặt ong phủ đầy bởi những vết thương lộ ra, khí tức sắc đục nhất thời lan tỏa khắp không gian...

Gã tráng hán đột nhiên ngẩng người ra... Song nhãn thô tục nhìn chăm chăm vào thân thể của Ngao Triết Thiên, cơ thể với những đường cong săn chắc thuần nuyệt cùng với thất lưng dẻo dai ẩn sau lớp thâm lông màu ngà nhạt, thoát nhìn sắc tình vô cùng, nhất là khi tầm mắt rơi xuống bắp đùi lộ ra dưới tấm thâm... Thẳng tắp mà thon dài, làm cho người khác chỉ muốn nắm lấy mà mở ra...

Lại thấy đôi mắt đối phương tuy sắc lạnh nhưng lại có chút hoen đỏ, ngoại trừ gọi cảm... Hắn không tìm được từ nào khác để hình dung.

Nuốt nước miếng một cái, gã tráng hán cảm thấy thân thể bắt đầu phát nhiệt... Nhất là phần bụng dưới, có chút nhói đau...

Trong lòng thâm nghĩ muốn hung hăng thao cái nam nhân này...

Ngao Triết Thiên kinh ngạc nhìn gã trung niên bày ra cái dáng vẻ cười cợt *** ô trước mắt mình, tức giận đến toàn thân phát run lên, thể nhưng thân thể hắn vẫn không thể động đậy được...

Không... Chết tiệt!

Gã trung niên nhếch khóe miệng lên, lộ ra hàm răng đã sớm vàng ố, sau đó lại tiếp tục văng ra những lời dung tục bỉ ổi: “Hắc hắc... Đến đây... Để đại gia ta hảo hảo thương yêu ngươi, chỉ cần hầu hạ lão từ ta vui vẻ, ta sẽ không lấy bảo thạch của ngươi...” Nói xong, hắn thân thủ nhanh chóng giật lấy tấm thâm quần lấy Ngao Triết Thiên xé ra, dè hai tay của hắn xuống rồi cúi đầu muốn liếm lên...

Một trận mùi mồ hôi xú uế của nam nhân cuộn cuộn xộc lên, Ngao Triết Thiên tuyệt vọng đến chỉ muốn chết đi...

Thế nhưng đầu lưỡi của nam nhân còn chưa kịp chạm tới thớ da phủ đầy ngân tích, phía sau đầu đã bị một cổ lực cường đại giật lấy, hai đạo móng tay đỏ như máu sắc nhọn hung hăng đâm thẳng vào hai mắt hắn, sau đấy dùng sức cầm hắn ném về phía núi đá cách đó không xa, tiếp đó, trước mắt Ngao Triết Thiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Nam nhân cao lớn tựa như chiến thần oai hùng mà điên cuồng, những sợi tóc huyết sắc vũ động hỗn loạn trong không trung, dưới ánh tà dương thoát trông vô cùng chói lòa.

Khuôn mặt kia... Kiệt tác hoàn mỹ nhất của Thượng đế... Tuân mỹ không chút tỳ vết.

“Vong Dạ...” Ngao Triết Thiên kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt, trong lúc vô thức gọi ra một cái tên, một cái tên bất ngờ xuất hiện trong đầu mà chính hắn cũng chưa từng nghe qua — Là tên thật của Minh vương.

Hồng phát nam nhân nhất thời ngốc người ra, song nhãn nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên, hắn cảm thấy trong đầu mình hỗn loạn vô cùng, vô số cảnh tượng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ xuất hiện vụt qua trí óc hắn, tựa như có cái gì đó muốn bộc phát, nhưng rồi lại đau đến muốn nứt toác ra hết thảy.

Cảnh tượng mới này vừa hiện lên, là một hình ảnh huyết nhục mơ mơ hồ hồ, khiến hắn cả người toát ra mồ hôi lạnh, cả trái tim cũng sợ hãi đến đông cứng lại. Cố gắng lắc đầu, hắn tiến đến, đưa tay đón lấy nam nhân ngay cả đứng lên cũng không thể được mà ôm vào lòng.

Gắt gao siết lấy...

Sợ hãi khiến trái tim hắn phát lạnh khi này, nhất thời tiêu thất hết phân nửa.

Ngao Triết Thiên không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt trong thoáng chốc bị một màu đỏ rực phủ lên, vô số huyết sắc phát ti (sợi tóc) điều động, tiếp đó một mặt nam tính khí tức ôn hòa quen thuộc truyền đến, sau cùng là bị ôm vào một *** ngực hùng lực hỏa nhiệt, tưởng chừng như có thể khiến người ta bị phỏng.

Nhiều mây, Minh vương xuất hiện khiến hắn vui mừng vô cùng, nhưng đây là với điều kiện hắn đừng ôm chặt mình như vậy, ngay cả hít thở cũng có chút không thông.

“Ngươi sao lại ở đây?” Chịu không nổi mà đẩy nam nhân ra, thanh âm Ngao Triết Thiên có chút mệt mỏi khàn khàn, bên tay hắn, vẫn gắt gao cầm chặt một tinh thể màu xanh nhạt.

Minh vương — Vong Dạ nhìn hắn đầy vô tội, thoát nhìn còn có chút ủy khuất cùng trách cứ. Sáng sớm khi hắn tỉnh lại, phát hiện không có người kia bên cạnh, gấp đến độ hỗn phách cũng bay mất phân nửa, thể nhưng thân thể lại không thể cử động. Hắn rất tức giận, người kia sao lại dám ly khai hắn, nhưng chính là trong lòng lại càng thêm lo lắng, lo lắng người kia bị ai đó bắt được, bị làm hại. Bất an trong lòng cùng nóng nảy khiến hắn phát cuồng cực hạn, cuối cùng lại tác động đến Cầu hồn thạch bên trong cơ thể, giúp hắn cùng thần thức của mình liên thông. Sau đó hắn nhanh chóng lợi dụng điểm này, mạnh mẽ thu nạp năng lượng từ Cầu hồn thạch, không hề máy may để ý lúc đó thần thức có thể chịu đựng được hay không, cũng không quan tâm năng lượng chuyển giao qua bảo thạch có dị biến gì không.

Chỉ là liều mạng hấp thụ, liều mạng chiếm đoạt.

Liên tục hấp thụ năng lượng như vậy giúp hắn hồi lại được gần ba thành năng lượng nguyên bản của mình.

Khôi phục được lại một chút năng lượng, hần liền phát khùng lên đi tìm kiếm thân ảnh người kia, thẳng đến khi tìm đến rừng cây bí ẩn lại chứng kiến một màn khiến hần phần nộ điên cuồng, một gã nam nhân hèn mọn dám xé mở tấm thảm bao bọc thân thể người kia, ý đồ muốn thi bạo.

Thật đúng là tự mình tìm đến cái chết!!!

Chuyện kể tiếp xảy ra chính là một màn khi này.

Có chút đau thương muốn giúp Ngao Triết Thiên lau đi vết máu nơi khoe miệng, thế nhưng lại bị hần gạt tay cự tuyệt, không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn hần tuy mệt mỏi nhưng vẫn thô lỗ lau đi vết máu. Thẳng đến khi ánh mắt của Vong Dạ rơi xuống ngực Ngao Triết Thiên, ngày hôm qua còn không có xuất hiện nhiều vết hồng sắc ửng ngấn như vậy.

Trên người hần vẫn còn lưu lại một cỗ ác ma khí tức thuần chất...

...

Khí tức của sắc dục cùng máu tươi...

Mà tình cảnh này lại tác động rất lớn đến một đoạn ký ức mà hần đã quên mất...

Ngao Triết Thiên nhìn thấy nhiệt độ trong mắt Vong Dạ rất nhanh hạ xuống, thoát có chút phát lạnh. Con người màu đỏ nguyên bản luôn ôn hòa mà thâm tình, giờ khắc này lại băng lãnh đến đáng sợ, rồi lại ẩn chứa hỏa nộ đang bùng lên, không ngừng vận vẹo mồm méo cùng xao động dữ dội.

“Ồ!” Bất ngờ tóc bị nắm lấy, giật mạnh, đầu bị ép phải ngửa lên, Ngao Triết Thiên kinh ngạc nhìn hồng phát nam nhân khi không lại thô bạo với mình, nhất thời không kịp phản ứng lại. Khuôn mặt hoàn mỹ càng lúc càng tiến lại gần, thẳng đến khi chính hần cũng có thể cảm nhận được khí tức nặng nề của đối phương, thân thể cũng sớm bị nhốt lại vững vàng trong lòng đối phương, không thể nhúc nhích được.

“Tại sao... Lại có nhiều ngân tích như vậy?” Hồng phát nam nhân lần thứ hai mở miệng nói. Trầm thấp, từ tính, mà âm lãnh. Ngón tay hần càng thêm lạnh lẽo, dùng sức miết lấy những vết ngân tích trên thân thể Ngao Triết Thiên, như là hận không thể cào phá những vết này đi, biến chúng trở thành những dấu vết của mình.

“Buông tay!” Ngao Triết Thiên không thể chịu đựng được nam nhân dùng thái độ cùng ngữ khí này nói chuyện với hần. Ai mà biết được nam nhân bị cái gì kích động, cư nhiên lại mở miệng nói, còn phát điên với mình!

“Người đem ta vứt bỏ ở nơi đồng không mông quạnh... Rồi bỏ đi cùng người khác làm cái loại chuyện nhơ bẩn này?” Ngón tay thon dài trượt xuống, vô thanh vô tức tham nhập vào nơi tư mật giữa hai chân nam nhân, trước ánh mắt kinh sợ của nam nhân mà miễn cưỡng đâm sâu vào trong cơ thể hần, động tác thô bạo một lần nữa lại lộng thương thân thể vốn đã thụ thương sẵn của nam nhân.

“Đi ra!!! Buông!!! ... Ô...” Đau quá... Hần đang làm cái quái gì vậy! Tại sao lại đối xử với mình như thế! Một loại cảm giác bị phản bội dâng lên trong lòng Ngao Triết Thiên, hận đến hai mắt đều đỏ lên.

Điện vô biểu tình rút ngón tay ra, Vong Dạ nhìn thấy dính lại trên tay mình không phải thứ gì khác mà là dịch thể cùng máu tươi, sắc mặt càng thêm u ám. Mờ hồ còn thấy một tia sát khí tỏa ra. Trong đầu hần lúc này, một đoạn ký ức ủa về, không ngừng trùng kích thần trí hần, cũng là thẳng tay đánh tan chút lý trí còn sót lại.

“Tiên nhân... Người lẽ nào đã quên ta đã cảnh báo không được phép tái tiếp cận nam nhân kia sao? Người sẽ không ngu xuẩn cho rằng hần thích người chứ? Người có cái gì hấp dẫn được người khác?... Thật là nực cười chết người... Ti tiện cũng chỉ có mức độ thôi, người còn không nhìn ra là hần đang lợi dụng người sao? ... Người... Tinh Linh Hoàng...” Minh vương lúc này đã hoàn toàn đánh mất bộ dáng ôn hòa của mình, tựa như một vương giả đến từ địa ngục mang theo hắc ám bao trùm lên hết thấy không gian, mà tức tanh nồng điên cuồng tàn phá phát tiết ra ngoài khiến cho kẻ nào chứng kiến cũng phải run sợ phát lạnh.

Thế nhưng Ngao Triết Thiên dường như lại không hề cảm thấy được chút nào cái khí thế vương giả đủ để khiến phạm nhân kinh sợ kia, chỉ là điện vô biểu tình nhìn hần, tâm tình trong song nhãn dần trở lên nguội lạnh.

Trong đầu hần bắt đầu nghe không rõ những lời đối phương nói, chỉ mơ hồ nghe được ba chữ “Tinh Linh Hoàng”.

Hần không biết Vong Dạ đang nói cái gì, cũng biết thần trí người này có nhiều hỗn loạn, nhưng trong thâm tâm vẫn bị những lời này của hần làm tổn thương sâu sắc. Thậm chí, thật sâu trong nội tâm hần còn có một mảnh linh hồn nào đó vì những lời này mà khóc thầm, một thứ không thuộc về linh hồn của chính bản thân mình, nhưng hần vẫn cảm nhận được nỗi bi thương tội độ hòa cùng tuyệt vọng, mảnh linh hồn kia tựa như có ký ức kiếp trước của hần, mà ký ức này cùng với chuyện mà Vong Dạ nói đến có quan hệ rất lớn, vậy nên, linh hồn kia mới thương tâm như vậy.

Cứ vậy gào thét lên, đừng nói nữa... Đừng nói nữa...

Xúc cảm của linh hồn kia cũng dần thấm vào xúc cảm của chính mình.

Khiến hần vừa cảm thấy khó chịu lại vừa phiền táo (cáu kỉnh, bực bội) vô cùng.

Vì sao mà hần phải chịu những điều nhục mạ từ những nam nhân khác? Vì sao hần lại ở vị trí nhược thế như vậy, bị bọn họ tùy ý khống chế cùng giẫm

đạp.

Tựa như một súc sinh hoàn toàn không có chút nhân quyền, tùy ý chủ nhân đánh đập chửi mắng, ngay cả tư cách để phản kháng lại cũng không có.

Và ngay lúc này đây, nam nhân duy nhất mà hắn tín nhiệm, cũng lại dùng những lời lẽ hung ác chết tiệt này để vũ nhục hắn.

Được rồi! Hắn chịu đựng đủ rồi!!!

Là vì không có sức mạnh sao!? Bởi thế nên hắn phải chịu những loại nhục mạ này?

Mặc cho người người xâm phạm? Ngay cả Tiểu Hàn cũng bảo hộ không được!

Chỉ có sức mạnh mới là tuyệt đối!

Hỏa nộ cuồng liệt cùng oán hận không ngừng dâng lên, linh thức nguyên bản luôn tĩnh lặng trong cơ thể Ngạo Triết Thiên cũng bắt đầu bị kích thích mà bắt đầu dao động, hắn cảm giác được trong cơ thể mình có một cỗ sức mạnh âm lãnh tựa như dòng nước đang dần thức tỉnh, uyển chuyển chảy theo huyết quản, tinh lực cũng bắt đầu lưu chuyển, sau đó là truyền đến xương cốt toàn thân cùng cơ thể, một cảm giác thư thái thanh lương bao trùm lên hắn. Tiếp đó, năng lượng âm lãnh lại đột nhiên nóng lên, tựa như một ngọn lửa lớn thiêu đốt thân thể hắn.

“Ồ...” Năng lượng kia càng lúc càng nóng dần lên, mãnh liệt như hòa diễm oanh tạc trong cơ thể, Ngạo Triết Thiên thống khổ đến mức chỉ muốn tìm đến cái chết thật nhanh, hắn cảm thấy nội tạng của mình đang bị thiêu đốt... Cẩn xé...

Như vậy là sẽ chết sao...

Vô duyên vô cớ như vậy?

A... Cái này được gọi là gì đây?

Mơ hồ như nghe được Vong Dạ hoang mang hô hoán gì đó... Thế nhưng căn bản lại không thể nghe rõ ràng được. Mà nước trong cơ thể dường như muốn theo từng lỗ chân lông mà thoát ra ngoài, nhưng rất nhanh sau đó lại bị nhiệt độ quá cao của cơ thể làm cho bốc hơi hết, thân thể nhất thời bị một tầng hơi nước mỏng lung bao phủ.

Tình trạng của Ngạo Triết Thiên lúc này quả thực là vô cùng nguy hiểm, trong cơ thể hắn xác thực là có một cỗ sức mạnh không thuộc về bản thân hắn vì bị kích thích mà trở nên loạn động, đó là Vu thị hằng cổ, một loại năng lượng thần bí mà u ám, tuy rằng chỉ có một phần nhỏ trong cỗ sức mạnh bị kích động, nhưng cũng không phải thứ mà thân thể hiện tại của Ngạo Triết Thiên có thể chịu đựng được. Nếu như không phải trước đây hắn từng bị hàn băng sơn kiểm soát, trong cơ thể nhiều ít gì cũng lưu lại chút năng lượng, thì mới này chắc chắn hắn đã bị minh hỏa [Minh – 冥 – u tối] thiêu cháy mà chết.

Ngay lúc hắn cảm thấy tuyệt vọng nhất, Vong Dạ đột nhiên mở miệng niệm một chú ngữ, một mật chú ngữ mang theo hàn ý thoang thoảng từ đôi môi hắn dần đi ra, dần dần trấn áp lấy hỏa nhiệt đang không ngừng đốt cháy bên trong cơ thể Ngạo Triết Thiên, thẳng đến khi đôi môi ưu mỹ kia chạm đến thước da màu mật ong.

Đôi môi lạnh buốt mà ướt át hôn nhẹ lấy nam nhân đã sớm mất đi ý thức, đầu lưỡi anh hồng mang theo năng lượng không thể khống chế kia trả về đúng với từng vị trí gân mạch trong cơ thể hắn... Mà ngón tay thon dài cũng dần khó nhận được mà xoa nhẹ lên thước da nóng ẩm của nam nhân, một chút lại một chút, cần thận vuốt ve.

“Được rồi...” Cúi đầu thờ hồn hèn, Ngạo Triết Thiên muốn đẩy Vong Dạ ra, song nhãn hắc sắc bị hơi nước phủ lên, thoát nhìn có chút mê man.

Thế nhưng đôi phương vẫn không dừng lại, ngay cả hô hấp cũng dần trở nên bất ổn, bàn tay có chút do dự mà tiến xuống nơi giữa hai chân hắn, thô bạo đem hai chân hắn xả ra, nam nhân nhất thời cả người căng cứng, như là hận, cũng như là sợ hãi mà run rẩy...

Không gian nhất thời trở nên ngột ngạt... Áp lực đè nén nặng nề.

“... Không nghe thấy ta nói gì sao! Cút cho ta!!!” Gầm lên giận dữ, một đạo bạch sắc năng lượng từ lòng bàn tay Ngạo Triết Thiên vụt bắn ra, trực tiếp đánh bật Vong Dạ lên cao, miễn cưỡng xoay xở lấy lại ổn định cho thân thể, có chút chật vật mà trôi nổi giữa không trung, sắc mặt có chút tái nhợt.

Xem ra bạch quang vừa rồi đã đã thương hắn.

Vong Dạ kinh ngạc nhìn Ngạo Triết Thiên từ dưới đất chậm rãi đứng dậy, bao trùm lên thước da màu mật ong của thân thể hoàn mỹ với những đường cong thuần nột như một con hắc báo, là một thứ quang mang mỏng lung đang không ngừng lưu chuyển, cả người toát lên một khí thế ngạo nhiên đến bất khả xâm phạm.

Nhưng thứ mà Vong Dạ chú ý nhất lại chính là nhãn thần của Ngạo Triết Thiên...

Nhãn thần trống rỗng mà lạnh lùng...

Tựa như mặt nước tĩnh lặng, không có đến một tia xúc cảm.

Thật sâu trong thâm tâm hắn, cũng vì nhãn thần này mà trở nên hoang mang...

Chương 17

Đầu đau quá...

Chuyện gì vừa xảy ra vậy...

Hắn nhớ rất rõ ràng chính mình tới cứu Ngao Triết Thiên, rồi nghe được hắn gọi mình... Vong Dạ...? Sau đó... Sau đó mình lại nói... Nói những điều rất quá đáng, vì sao bản thân mình lại nói những lời gây tổn thương đến đối phương như vậy? Hắn không phải cố ý... Không phải...

Hắc phát nam nhân lạnh nhạt liếc nhìn Minh vương lúc này tựa như đang chìm vào thế giới của riêng mình, trên khuôn mặt cũng không có bất cứ biểu hiện gì, bàn tay nhẹ nhàng phát lên một cái, ngân hồi sắc quang điểm từ lòng bàn tay tỏa ra, sau đó bao bọc lấy toàn bộ thân thể hắn, hóa thành một kiện áo khoác do năng lượng thuần khiết hóa thành, rồi lặng lẽ xoay người ly khai. Ban nãy lúc Vong Dạ hôn hắn, hắn tự thân vận sức theo phương pháp của Vong Dạ nên giờ có thể tự mình khống chế được nguồn năng lượng trong cơ thể, hơn nữa khối lam sắc tinh thể trong tay dường như cũng truyền vào cơ thể hắn một tia năng lượng giá lạnh, giúp hắn trấn áp được nguồn năng lượng rối loạn kia, đồng thời cũng giúp thân thể hắn không chế được nó tốt hơn.

Thẳng đến khi chính mình có thể nắm bắt được phần lớn sức mạnh mà phản kích lại được hồng phát nam nhân.

Tất cả đều xảy ra một cách quá đột ngột, thế nhưng đối với sức mạnh bỗng nhiên có được này của mình, Ngao Triết Thiên cũng không có mấy ngạc nhiên hay hào hứng. Hắn chỉ cảm thấy chán nản... Không muốn gặp bất cứ kẻ nào... Không muốn nghe bất cứ cái gì...

Thâm nghĩ muốn được yên tĩnh một chút, sau đó sẽ đi tìm nhi tử của mình.

“A... Ô...” Đầu tiên là ngân người, sau đó Vong Dạ vội vàng xông lên bắt lấy cánh tay Ngao Triết Thiên, lo lắng mà hốt hoảng nhìn đối phương, hắn muốn nói gì đó, thế nhưng lại chỉ có thể bật ra những âm tiết vô nghĩa.

“Buông tay...” Ngao Triết Thiên không quay lại nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói hai chữ.

“Ô...” Liều mạng lắc đầu, hắn muốn nói xin lỗi, thế nhưng không biết phải nói như thế nào... Hắn vừa rồi thực sự không cố ý, hắn không biết chính mình vì sao lại trở nên như vậy... Hắn không muốn làm tổn thương Ngao Triết Thiên, một chút cũng không đành lòng...

Nam nhân cố sức giật ra khỏi tay hắn, rất nhanh liền làm được, bởi vì Vong Dạ cơ bản là không dám dùng sức giữ lấy đối phương.

“Đừng... Ly khai... Đừng... Ly khai...” Lần thứ hai bắt lấy nam nhân đang muốn bỏ đi, Vong Dạ gấp đến độ huyết sắc song nhãn mơ hồ phủ một làn hơi nước. Đồng thời bên miệng khàn khàn bật ra mấy từ đơn trúc trắc, chập vọt đầy ủy khuất, hồng sắc trường phát nguyên bản luôn uy vũ điều động giờ phút này dường như cũng trở nên tối tăm âm đạm, không có chút sinh lực nào mà buông thả xuống.

“Ta... Sai... Cầu người... Đừng ly khai...” Đối với nam nhân, hắn liều mạng xin lỗi, thật lòng muốn níu giữ ái nhân sắp vứt bỏ mình đi, rồi lại không nhớ phải nói như thế nào, chỉ có thể gấp gấp hoảng loạn, cô hết sức đem ý tứ của mình biểu đạt ra ngoài, cũng bởi vậy mà vô ý cắn phải đầu lưỡi của mình, vết máu đỏ tươi chảy ra, khiến cho sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, thoạt nhìn càng thêm vạn phần chập vọt, khí thế âm lãnh điên cuồng cũng đã tiêu thất từ lâu.

Hệt như một tiểu khuyển bị vứt bỏ.

“...” Thở dài một tiếng, Ngao Triết Thiên quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt mang theo thần thái phức tạp mà Vong Dạ không thể đọc ra được. Mà đối phương khi bị nhìn như vậy cũng lập tức trở nên nhu thuận, cần cấn dục dục nhìn Ngao Triết Thiên, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Ngao Triết Thiên đối với nam nhân này, đôi khi thực không có biện pháp...

Bộ dạng kia của đối phương, khiến cho hắn cảm thấy có điểm động tâm, thế nào cũng không thể bỏ đi, dù sao, đối phương đã từng cứu hắn. Thế nhưng chính đối phương đôi khi cũng lại khiến hắn tổn thương rất nhiều...

Khi này, có phải là bản tính vốn có của hắn không? Hay là...

Rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì... Vì sao linh hồn kia trong cơ thể hắn lại mang theo đau thương cùng tuyệt vọng sâu sắc như vậy.

Hắn dù nghĩ thế nào cũng không ra...

“Hanh! Nguyên lai thì ra trốn ở đây!!!” Hoàn toàn không dự liệu đến trường hợp này, một cỗ thanh âm mang theo bi thương truyền đến từ phía sau bọn họ. Một cỗ hắc ám ma tức trong nháy mắt giăng kín không gian, cùng lúc xuất hiện với hắc ám khí tức, còn có một cỗ quang minh khí tức thần thánh mà

trang nghiêm, tiếp đó, ngân sắc cự long bắt ngờ xuất hiện giữa không trung, cao ngạo chao lượn...

Nam nhân mới nãy còn như một tiểu khuyển bị vút bỏ, lập tức song nhãn lấy lại thần khí sắc bén mà trừng lên nhìn hai kẻ đột nhiên xuất hiện, hỏa diễm cự kiếm trong nháy mắt ngưng tụ trong tay, đầu khí cường đại nhất thời cuộn cuộn dấy lên thành một trận cuồng phong, vững vàng bảo hộ lấy Ngao Triết Thiên.

Mà khỏe miệng kia, lại nhếch lên thành một mặt cười nhạt khi nhìn thấy con mồi.

Tại ngọn giả sơn phía sau lưng hắn, vẫn còn đó gã tráng hán khi nãy còn có ý đồ xâm phạm Ngao Triết Thiên, tuy rằng chưa có chết, thế nhưng chắc hẳn gã trong lòng cũng đang cầu mong chóng được giải thoát nhanh nhanh một chút, đừng quần còn ướt nhẹp một mảng bởi nước tiểu do quá sợ hãi mà không khống chế được, bởi vì lúc này cơ thể hắn đang bị một loạn năng lượng quý dị không ngừng cán quấy, cắn xé, như một âm xà đến từ địa ngục, từng chút một ăn mòn huyết nhục hắn, khiến hắn đau đớn đến phát điên, nhưng lại không khiến hắn chết ngay lập tức, bởi vì như thế thì quá đơn giản cho hắn rồi.

Đầu tiên là bạch y thiếu niên từ trên người cự long nhảy đáp xuống, khuôn mặt thanh diễm nhưng lại lạnh lùng. Hắn trước là đưa mắt lạnh nhạt liếc lấy gã tráng hán đang hấp hối, sau lại chuyển tầm mắt lên tầm thăm bị xé rách thể thâm trên nền cỏ cùng Ngao Triết Thiên, hàn ý trong mắt càng lúc càng tăng... Không nói lời nào liền đưa tay lên niệm một đạo chú, tia chớp đỏ như máu, điện lưu so với ma pháp của Vong Dạ càng tàn độc hơn gấp trăm lần, mạnh mẽ xuyên thẳng qua thân thể của gã trung niên kia, nhất thời, tiếng kêu rên thảm thiết rống lên liên hồi, mà cùng lúc công kích còn có Hủy Tạp, hắn công kích trực tiếp đến linh hồn của đối phương, cả ba người dường như đều không có ý định sẽ chấm dứt sinh mệnh của gã kia một cách nhanh chóng.

Đối với chuyện này, Ngao Triết Thiên cũng chỉ hơi nhướn mày, diện vô biểu tình.

Tuy nhiên hắn lại nghĩ hành động này của bọn họ lại có chút buồn cười, dù sao, người kia cũng chưa kịp làm gì mình, mà hai người trước mắt cũng không phải chỉ thi bạo với mình có một lần, món nợ này, từ từ sẽ tính...

“Ta còn đang suy nghĩ, không hiểu tại sao khí tức của hai người lại đồng loạt tiêu thất ngay tại nơi này, nguyên lai vì nơi đây có tảng đá có thể loại bỏ được hiệu lực của thần thức thăm dò...” Hủy Tạp song nhãn như xà nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên, mà lần này Ngao Triết Thiên cũng thẳng thắn mà nhìn vào hắn, không chút sợ hãi.

“Ta còn chưa nếm đủ... Cự nhiên lại để người chạy thoát... Ta phát thệ, đây là lần cuối cùng người có thể chạy thoát khỏi tay ta...” Vừa dứt lời, Hủy Tạp không phát hiện ra song nhãn của Phi cũng đồng thời hiện lên một mặt sát ý âm lãnh.

“...” Ngao Triết Thiên trầm mặc.

“Ba chọi một... Các người cơ bản không có phần thắng...” Ca ca của Hủy Tạp — Tuyệt Mệnh U Oán âm trầm mà quỷ khí mở miệng nói, trên người vẫn mang theo sương mù u ám nồng đậm như cũ.

Nếu như Vong Dạ vẫn được như lúc hắn ở thời kỳ hưng thịnh, thì có thể cùng ba người kia liều mạng tử chiến mà không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng hắn hiện tại mới chỉ hồi phục được ba thành năng lượng, hơn nữa lại còn phải bảo vệ một người...

“Hanh! Căn bản là không xứng!” Hủy Tạp xuất kích đầu tiên, nhanh chóng tiêu thất tại chỗ, sau đó lại gần như lập tức ngưng tụ lại trước mặt Vong Dạ, hắc kiếm trong tay không chút nương tình nhắm thẳng tới cổ đối phương mà chém, áp lực xung quanh nhất thời đè nặng thêm vài phần.

Nhanh chóng đưa kiếm lên đỡ lấy, huyết sắc trường phát vì xung động mà phát bay, đồng thời tay trái trong nháy mắt vung lên một đoàn hỏa kiếm, với tốc độ mà mắt thường không thể trông thấy được phạt ngang vào thất lưng Hủy Tạp. Hủy Tạp lập tức bật người nhảy lùi lại, Vong Dạ cười lạnh một tiếng, thân pháp di chuyển quý dị, trực tiếp rượt theo ngay sát hắn mà tấn công, một kiếm uy vũ với tốc độ khủng khiếp chém xuống khiến bấp dùi Hủy Tạp nhất thời vương máu đầy trời.

Mà điều khiến người khác bàng hoàng hơn cả, chính là ngay sau khi Vong Dạ công kích Hủy Tạp xong, lưỡi kiếm huyết sắc kia đột nhiên thay đổi quỹ tích một cách quý dị mà tách ra khỏi hỏa diễm kiếm, trong nháy mắt phóng thẳng tới trước ngực Tuyệt Mệnh U Oán, khiến hắn cả kinh, vội vàng dựng lên phòng ngự trận, cũng phải bỏ dở chú niệm của mình.

“Xem ra cũng không phải ngọn đèn cạn dầu... Là ta khinh địch rồi...” Thanh âm của Tuyệt Mệnh U Oán từ trong sương mù truyền ra, thoát nghe không thể đoán nổi tâm tình hắn. Tiếp đó cười nhạt một tiếng, từ giữa ngực lấy ra một thanh hắc sắc ma trượng mang theo vô số huyết quang, “Nghiêm túc đi, đệ đệ, không thì người không thể thoát lại nô lệ kia được đâu...”

“Hừ...” Khẽ kêu đau một tiếng, Hủy Tạp có phần không cam tâm liếc qua Ngao Triết Thiên, nhưng cũng chỉ nhìn trong thoáng chốc, vì ngay lập tức sau đó hắn bị kiếm của Vong Dạ công kích, phải liên tục lùi về phía sau.

Mụ nó, ma pháp của đối phương rõ ràng đã suy yếu rất nhiều, nhưng lại tinh thông kiếm thuật, thân pháp chiến đấu quý dị vô cùng lợi hại, một khắc cũng không thể lơ là! Trừ khi là dùng đến ma pháp, thế nhưng sẽ làm gã nhân loại yếu ớt kia bị thương!!!

“Như vậy... Để ta thử xem người thế nào... Minh vương.” Thanh âm Phi ưu nhã lại thanh tuyền, khiến cho hết thảy mọi người xung quanh đều cảm thấy thanh mát dịu nhẹ, bạch sắc phát ti theo gió diêu động, Phi khinh khinh động thủ, bạch ngọc ma trượng liền xuất hiện trong lòng bàn tay, phía trên mặt trượng còn tỏa ra vô số chú văn thánh quang.

Vong Dạ neho mắt lại, cảnh giác nhìn Phi, dường như rất nóng lòng muốn thử sức với đối phương.

Mà Ngạo Triết Thiên lại lùi về phía sau vài thước, tựa hồ muốn gần không gian ra cho Vọng Dạ thỏa sức phát huy.

“Tốt, vậy thì xem ngươi ra tay thế nào.” Tuyệt Mệnh U Oán rất thích Phi chủ động xuất thủ như vậy, nếu như hai người bọn hắn có thể đánh nhau đến lưỡng bại câu thương là hay nhất.

Song nhãn nhắm lại, Phi bình tĩnh niệm một chú ngữ thâm ảo khó hiểu, bên tay nhẹ nhàng huy động ma pháp trường, vô số tia chớp trong nháy mắt đan hợp với nhau tạo thành một ma pháp lục mang tinh [hình sao sáu cánh] phức tạp, lục mang tinh màu ngân bạch tựa một hắc động điên cuồng hấp thụ những ma pháp nguyên tố xung quanh, tiếp đó pháp trường bay lên trời lơ lửng giữa không trung, ngón tay bạch ngọc của Phi ưu nhã mà biến hóa thần tốc thành những thủ thế khác nhau, mỗi một lần biến hóa thủ thế, quang mang từ lục mang tinh lại càng sáng lên.

Mà bên kia Vọng Dạ cũng bắt đầu tập trung hồng sắc đầu khí lại, toàn thân dường như được bao phủ lấy bởi một hồng quang cường liệt, huyết sắc trường phát điên cuồng vũ loạn, trường kiếm sắc ngon bên tay cũng bắt đầu phát ra những thanh âm chiến ý, khiến hắn thoát nhìn như một chiến thần của thần giới lừng lẫy uy nghi.

Mà lúc này, Hủy Tạp lại quay đầu sang nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên đang đứng yên một bên, song nhãn lóe lên quang mang âm lãnh.

“Tật diện chi thần ngạo mạn (Tật: mạnh mẽ, nhanh chóng; diện: cái này chắc khỏi cần giải thích =.=)... Ta ra lệnh cho ngươi dụng quang diệu chi điện tối cường trừng phạt tất cả những kẻ dám khinh nhờn uy nghiêm của ta! Nhanh!” Thanh âm trong thanh vang vọng giữa rừng cây, lục vong tinh giữa không trung trong nháy mắt đột nhiên xoay tròn điên cuồng, hàng vạn tia chớp bắn ra phóng thẳng tới chỗ Vọng Dạ, giữa không trung phân hóa thành ba vòng lục vong tinh không đồng nhất phong tỏa hoàn toàn đường lui của Vọng Dạ, khu rừng nguyên bản vốn là đang âm u tối mịt mờ nhất thời lại sáng rực như ban ngày.

Trước mắt thấy lục mang tinh phóng tới, Vọng Dạ trong nháy mắt cũng hoàn thành tụ khí, chỉ thấy hắn rống lên một tiếng, đầu khí cuồng bạo trên người đột nhiên bành trướng ra, thân thể dùng tốc độ mà mắt thường không thể trông thấy được mà tiêu thất tại chỗ, dường như ngay sau đó lại thấy hiện hình giữa không trung, liềm đao mang theo huyết sắc đầu khí hùng hực như từ thần thần cuồng vọng, ưu mỹ mà thần tốc cùng lúc công kích lại ba bạch sắc lục mang tinh.

Nhưng kỳ quái nhất chính là ba đạo lục mang tinh này dường như lại không được cường hãn như vẻ ngoài của nó, ngay khi chịu công kích ngược trở lại, trong nháy mắt liền như một viên ngọc bị đánh vỡ mà biến thành hàng ngàn mảnh vụn giăng kín trời, rồi lại rất nhanh tiêu thất giữa không trung.

Hết thấy mọi người đều rất kinh ngạc, Hủy Tạp đột nhiên kêu thống lên: “Ca! Đằng sau!” Thanh âm gấp gáp khẩn thiết, dường như thấy rõ được đó là một sát chiêu nguy hiểm đủ để uy hiếp đến tính mệnh của ca ca.

Màn sương u tối quang thân Tuyệt Mệnh U Oán nhất thời chấn động, ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không quay mà trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất dựng lên phòng ngự ma pháp cực mạnh, hắc ma pháp cấp bảy — Hắc giáo hoàng chi vô tể hắc vực! [Vực sâu không đáy]

Ngạo Triết Thiên kinh ngạc nhìn vô số hắc động nhỏ xuất hiện quanh thân thể người kia, chúng điên cuồng xoay tròn hấp thụ lấy hết thấy mọi năng lượng tiêu cực khác, không chỉ không khí xung quanh bị xé toạc ra cuốn vào, ngay cả ánh sáng cũng không thể tránh bị hút vào, nhưng, những hắc động này cũng dường như có chút không chịu nổi mà dần rạn vỡ. Mà lúc này ngay ở phía sau, một lục mang tinh cự đại ẩn chứa một nguồn ma pháp cường lực lẫm lẫm xuất hiện, vô cùng quý dị, so với ba đạo lục mang tinh khi nãy thì đạo này là một đẳng cấp khí thế hoàn toàn khác biệt, thánh quang cường liệt như muốn làm mù mắt kẻ khác, mà dường như còn không may mắn bị ảnh hưởng chút nào bởi những hắc động phòng ngự kia, hướng thẳng phía Tuyệt Mệnh U Oán mà bay đến.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn, toàn bộ đất trời đều bị chấn động mãnh liệt, Ngạo Triết Thiên chỉ cảm thấy thân thể căng cứng lên, cả người rất nhanh liền được Vọng Dạ bảo hộ vững chắc trong lòng. Nam nhân gần như thay hẳn hứng chịu toàn bộ xung kích phản lại từ vụ bạo tạc, hơn nữa cũng chỉ có thân thể cường hãn như Minh vương mới thể thể chịu đựng được con đại xung kích như vậy, đối lại là kẻ phạm nhân thì e là đến tro bụi cũng chẳng còn.

Khắp không gian tràn ngập khói bụi cùng đất đá vụn vỡ giăng kín mù mịt, đôi môi tuyệt mỹ của Phi lộ ra một mặt cười như có như không, song nhãn băng lãnh nhìn chăm chăm vào nhân ảnh ở giữa trung tâm bạo tạc.

“Ca!” Hủy Tạp vội vàng tiến đến, rất nhanh sau đó, đất bụi dần tản đi, hai bóng người cũng theo đó mà dần lộ diện, chỉ thấy Hủy Tạp nâng dậy một hắc y nam tử yếu ớt thảm hại, trên khuôn mặt tuần tú mà tái nhợt của đối phương có một đạo thương ngân, mái tóc thương tử sắc (màu xanh tím) mất trật tự khê điêu động, mà tay phải của hắn lúc này lại không thấy đâu, chỉ thấy một đạo vết thương đang không ngừng chảy ra máu màu tím đen, thoát trông vô cùng đáng sợ.

Hủy Tạp tức giận đến sắc mặt trắng bệch ra, hắn làm thế quái nào mà có thể công kích một cách quái dị như vậy, cấp độ ma pháp của Phi ở mức nào mà có thể trong nháy mắt tạo ra một pháp trận lớn như vậy, cư nhiên chỉ cần niệm chú, mà nguyên lai lại tạo thành hai ma pháp trận cùng lúc... Chết tiệt, sao khối hoàng kim lục mang tinh kia có thể ẩn dấu kỹ đến mức khiến người khác hoàn toàn không cảm thấy được gì, thực lực của người kia rốt cuộc là thế nào?

“Ngươi... Đê tiện...” Thanh âm của Tuyệt Mệnh U Oán lúc này càng thêm âm trầm, như một ác ma từ nơi sâu nhất của địa ngục cắn xé linh hồn con người. Giương lên song nhãn tử sắc lộ ra một tia lục quang thống hận không hề che dấu, quý dị như âm hóa khiến kẻ khác phải rợn sống lưng, vô số hàn ý âm lãnh cùng lúc xâm nhập vào cơ thể. Dù cho lúc này được Vọng Dạ ôm trong lòng, Ngạo Triết Thiên vẫn có thể cảm nhận được sát ý kinh hồn này, lại nghĩ, hắn đối với hành động lần này của Phi cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Hắn vì sao lại công kích ca ca của Hủy Tạp, bọn họ trước giờ không phải là cùng một hội sao?

“Ngươi muốn quay sang chống đối lại ta sao? Đồ chết tiệt, loại đánh lén đê tiện, ngươi sẽ phải trả giá đắt về lần phản bội này!”

“Ha ha, bị quang mang ma pháp cấp chín đánh như vậy mà ngươi còn không chết, xem ra cũng rất có bản lĩnh. Phản bội? Thỏa thuận khi nào vậy?” Khuôn mặt ưu mỹ không vương chút bụi bẩn nào của Phi giương lên một tiểu ý nhu hòa tựa như xuân phong thoảng qua. “Chúng ta chẳng phải loại quan hệ hợp tác gì, ta cao hứng muốn động thủ thì động thủ, thế nào?”

“Hanh! Muốn chết!” Tuyệt Mệnh U Oán thấp giọng rủa một tiếng, gió lên cây hắc sắc ma trượng của mình, mà Phi cũng cười nhạt gió lên bạch ngọc ma trượng, cùng trầm giọng niệm chú, dưới chân hai người đều xuất hiện mấy vòng ma pháp trận.

Thấy ca ca mình cùng Phi giao chiến, Hủy Tạp quay ngoắt đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Minh vương cùng Ngao Triết Thiên, đồng thời cũng truyền âm đến ca ca mình, đề người kia trước là không chế Phi, còn mình thì dùng ảnh phân thân thể, tách hồng phát nam nhân ra, như vậy hẳn sẽ có cơ hội bắt được Ngao Triết Thiên, hanh, cái thứ nhân loại yếu đuối. Hơn nữa, hai người kia động thủ sớm muộn gì cũng thành lưỡng bại câu thương, chỉ bằng trực tiếp bắt người lại cho xong việc.

“Nếu đã vậy, để bọn chúng chơi đùa cùng ngươi” Hủy Tạp cười nhạt, dùng miệng cắn lấy ngón tay của mình, sau đó bên tay bắt đầu biến hóa vô số thủ thế nhanh chóng về lên không trung một pháp trận triệu hoán, chỉ trong chốc lát, phát trận tỏa ra hắc sắc quang mang, bốn hắc ảnh từ trong pháp trận nhảy vọt ra, tựa như những chiến binh cường hãn nhất mà chính tề đứng phục bên cạnh Hủy Tạp.

Bốn hắc ảnh đây cũng không hẳn chỉ là ma pháp bình thường, mà là Hủy Tạp dùng tám phần mười năng lượng linh thể của mình phân hóa mà cấu thành, bởi vì chỉ có như vậy, đám hắc ảnh này mới có đủ khả năng vây khốn hồng phát nam nhân, về phần tên nô lệ kia, chỉ cần hai thành năng lượng cũng đối phó được với hắn rồi.

Hô lệnh một tiếng, bốn hắc ảnh nhất tề rút hắc kiếm ra trong nháy mắt, sát khí nhất thời tăng cao, một gã bật người nhảy lên, hướng thẳng đến Vong Dạ mà công kích, một đao trí mạng.

Vong Dạ khẽ nhún chân mảy, hừ lạnh một tiếng rồi tiến lên chặn đánh, rất nhanh sau đó, hắn cảm thấy tình hình trước mắt có điểm khác lạ, bốn hắc ảnh này không giống với mấy con rối thông thường, bọn chúng có trí tuệ cùng năng lực rất cao, trong một khoảng thời gian ngắn thì căn bản không thể giải quyết nhanh chóng dễ dàng được, chỉ cần không chú ý một chút, sẽ lập tức bị lưỡi kiếm kia đoạt mạng ngay.

Trong lúc hai bên dây dưa không xong, trong nháy mắt Hủy Tạp tiêu thất tại chỗ, tiếp theo lại xuất hiện ngay phía sau Ngao Triết Thiên, ma tức trong nháy mắt bao trùm lấy hắn.

Giật mình xoay người lại nhìn ác ma vừa xuất hiện bất ngờ, Ngao Triết Thiên kinh ngạc lùi về phía sau vài bước, con ngươi băng lam sắc mơ hồ có chút sợ hãi.

“Muốn chạy trốn? Để xem ngươi có chạy nổi không...” Hủy Tạp cười âm lãnh, nhìn thấy biểu tình nam nhân có phần sợ hãi cùng căm giận, nhìn thấy hắn từng bước một lùi về phía sau, lại nghĩ đến sau khi bắt hắn lại rồi có thể làm đủ thứ chuyện, tâm tình đột nhiên thấy khoái trá không gì sánh được.

“Ngươi rốt cuộc là muốn thế nào...” Nam nhân dần khôi phục lại biểu tình băng lãnh, ngược lại còn có chút không kiên nhẫn, thanh âm bình thản mà lạnh lùng như đang nói chuyện với một kẻ xa lạ đáng ghét.

“Ngươi là của ta.” Tiểu ý trên mặt tiêu thất không chút dấu vết, bàn tay mang theo năm móng hắc sắc vươn đến muốn bắt lấy Ngao Triết Thiên, nam nhân muốn lùi về phía sau, thế nhưng thân thể lại tựa như bị một cỗ sức mạnh vô hình khống chế, căn bản là vô pháp nhúc nhích.

Vong Dạ ở bên kia thoáng liếc thấy Ngao Triết Thiên bị Hủy Tạp vây nhốt lại trong lòng, tức giận đến muốn phát điên, thế nhưng hắn lại không phát cuồng lên mà đột phá vòng vây, vẫn dây dưa không nghỉ với bốn hắc ảnh kia, mà Phi ở bên kia cũng có chung một thần tình phức tạp nhìn về tình huống đang đó.

“Ồ...” Ngao Triết Thiên cảm thấy cổ tay bị ác ma chế trụ không ngừng gia tăng lực đạo, sắc mặt đối phương âm trầm mà khủng bố, một cỗ oán hận cường liệt như muốn đem tay hắn bẻ gãy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

“Ta cho ngươi trốn...” Cỗ khí tức bạo ngược trên người Hủy Tạp bạo tán, lực đạo trên tay hắn nhất thời tăng thêm vài phần, tay phải của Ngao Triết Thiên dường như không thể chịu nổi được nữa bị bóp gãy nát, cơn đau như rút kiệt máu trên mặt hắn, mồ hôi lạnh nhanh chóng túa ra ướt đầm y phục. “Lần trước ta đã nói, nếu như ngươi dám chạy trốn lần nữa, ta sẽ đánh gãy tay chân ngươi... Thế nhưng ngươi hiển nhiên là đã không coi lời ta ra gì...” Tay kia của ác ma hung hăng quán lấy thất lưng của nam nhân mà ôm vào lòng.

“Đau...” Nam nhân luôn băng lãnh mà cao ngạo lúc này thoát nhìn lại có chút thất thố cùng yếu đuối, nhất là khi đôi môi tái nhợt kia khẽ run rẩy cùng với hàng mi buông xuống, khiến hắn toát lên một vẻ tội nghiệp dị thường cùng... Mê hoặc.

Huyền Táp thấy trong ngực có chút chua xót, thế nhưng lại nhớ tới nam nhân kia mới này còn định chạy trốn lần nữa, hận ý dâng lên khiến hắn nắm chặt lấy cổ tay còn lại của nam nhân, vừa dùng thêm chút lực, lại nghe thấy tiếng nam nhân kên lên khản khản, dường như đau đến không chịu nổi nữa mà cả người hư nhược ngã vào lòng hắn.

Hắc phát ác ma cả người hóa đá, hai mắt trừng lớn so với chuông đồng cũng không mấy sai khác.

Hắn...

Hắn cứ nhiên...

Hắn cứ nhiên lại tựa vào trong lòng mình!

Trời a! Cái nam nhân này cho dù bị mình hành hạ dày vò đến thế thảm, cho dù đau đớn cách mấy cũng luôn cố sức đẩy hắn ra không chịu khuất phục, cái nam nhân này cho dù bị mình xâm phạm đến muốn bất tỉnh cũng vẫn cố sức bò lết đi bỏ trốn, cứ nhiên... Cứ nhiên lại chủ động dựa vào lòng hắn...

Hắn không phải đang nằm mơ chứ!!!!!!?

Nhịp tim Huyền Táp nhất thời đập nhanh liên hồi, trong đầu ngoại trừ Ngạo Triết Thiên ra không còn chứa bất luận thứ gì khác nữa, nếu như lúc này Ngạo Triết Thiên ngẩng đầu lên nhìn, sẽ phát hiện ra sắc mặt ác ma từ trước đến nay luôn tái xanh như quỷ hút máu — như nhiên lại thoáng ửng đỏ thẹn thùng.

Mà lại là loại ửng đỏ đến bốc được khói.

Giống như một tiểu nam sinh ngượng ngùng khi được tình nhân đầu tiên trong đời dâng tặng nụ hôn... Chính là cái dạng xuẩn ngốc như vậy.

Mà ở bên kia, vì thần thức Huyền Táp trở nên bất ổn, cộng với Vong Dạ tức giận điên cuồng mà bốn hắc ảnh kia liền bị giết chết rất nhanh. Hồng phát nam nhân mang theo mấy vết thương ngăn tựa như một huyết Tu La bạo ngược mà gần như đã đến giới hạn cuồng sát điên loạn, ngoan hận, thâm độc, đầu khí huyết sắc dâng lên khiến cho núi đá xung quanh bị cắt xẻ mảnh liệt, xung kích tán ra khiến đất đá văng vỡ tứ loạn.

Bộ dạng Ngạo Triết Thiên hư nhược dựa vào lòng ác ma khiến chút lý trí còn sót lại của nam nhân bị trùng kích kịch liệt, thế nhưng mặc dù là phần nợ như vậy, một tia lý trí hiếm hoi vẫn cảnh báo hắn, không được hành động thiếu suy nghĩ.

Mà ở bên kia, Phi đang cùng ác ma giao chiến cũng vì cảnh tượng như vậy mà có chút xao động, cũng bởi thế mà bị Tuyệt Mệnh U Oán châm biếm nói: “Thế nào, chỉ là một gã nô lệ mà thôi, cứ nhiên lại để ý nhiều vậy sao? Không sợ phân tâm sẽ liền bị ta đoạt mệnh?”

“Hắn không đáng để ta phân tâm! Tự quan tâm đến mình đi!” Khó chịu châm biếm đáp lại, Phi thoát nhìn thấy rất bất mãn.

“Hanh hanh, cái miệng thật ương ngạnh... Thật không thể biết tên nô lệ kia có cái gì mà lại khiến cho các người lưu tâm... Là công phu trên giường quá tốt sao?” Tuyệt Mệnh U Oán vẫn tiếp tục châm biếm đả kích, vừa dùng ma pháp cùng Phi giao chiến, khóe mắt đột nhiên lại nhìn thấy một màn, khiến tim hắn dường như ngừng đập...

“Không!!! Người tên nhân loại chết tiệt!!!” Tiếng rống giận cuồng bạo hòa cùng tiếng kêu thê lương thảm thiết của Huyền Táp từ đằng xa, dâng lên một trận kinh thiên động địa, tựa như cả địa cầu này cũng phải chấn động.

Ác ma sắc mặt trắng bệch mở to mắt, dường như không thể tin được vào việc mình đang chứng kiến, lặng người nhìn nam nhân lạnh lùng trong lòng mình. Trước ngực hắn, là một bàn tay thon dài đang mảnh liệt xuyên qua, từ sắc tiền huyết từ miệng vết thương như một dòng nước tuôn ra tung tóe, làm ướt đầm cả hai người.

Song nhân Huyền Táp khẽ run rẩy, thế nào cũng không thể chấp nhận được việc chính mình đã bị nam nhân kia đã thương...

Chuyện xảy ra quá mức bất ngờ khiến hắn chỉ có thể mở mắt nhìn trừng trừng, bàn tay trái đã bị hắn bẻ gãy đột nhiên lại mang theo một đạo bạch quang thần tốc mà hung ác tàn nhẫn xuyên qua ***g ngực hắn...

Lại còn ở ngay vị trí trái tim...

Đau quá...

Chưa từng đau đến như vậy...

Bạch quang kia như là năng lượng dị không, không thuộc về bất cứ loại ma pháp nguyên tố nào, ngay trong thần thức của hắn mà hình thành những vòng năng lượng điên cuồng xoáy tròn, đem linh thể bốn nguyên của hắn tàn phá nát vụn, ngay cả chút sức lực để phản kháng lại cũng không có. Tuy rằng thân thể hắn hiện tại chỉ mang theo hai phần năng lực, nhưng hắn không biết vì sao nam nhân lại đột nhiên có sức mạnh như vậy, cũng không biết vì sao sức mạnh đầy quái dị như thế, chỉ biết duy nhất một điều...

Nam nhân...

Trên gương mặt là một tiểu ý băng lãnh...

Không có chút do dự...

Thực sự... muốn giết hắn...

Huyền Táp cảm thấy linh thể của mình đang tiêu thất với tốc độ cực nhanh, cứ như vậy mà bị một gã nhân loại giết chết, hắn đối với việc này cảm thấy phần nộ vô cùng, lại càng không cam lòng, vậy nên hắn nhân cơ hội lúc mình vẫn còn chút tàn lực mà hành động, tay phải giương lên, trong chớp mắt móng tay sắc nhọn ánh lên lãnh quang âm hàn, miễn là hắn muốn, thì độc tố có trong móng tay này cũng đủ khiến cho nam nhân dám làm tổn thương mình kia chết một trăm lần...

Chỉ cần vạch một đường lên cái cổ màu mật ong này... Thì tất cả mọi thứ đều kết thúc...

Thế nhưng tay phải giơ lên làm thế nào cũng không thể trào xuống nam nhân, chỉ có thể dừng khựng giữa không trung mà run run, ngón tay không ngừng co duỗi, dường như hắn đang đấu tranh nội tâm rất kịch liệt.

Hắn không hạ thủ được...

Chỉ cảm thấy ngực đau quá... Đau quá...

Tựa như bị người ta hung hăng đập lên...

Không thể tưởng tượng ra được bộ dạng nam nhân không còn chút hô hấp nào nữa sau khi bị mình giết, hắn thậm chí ngay cả tưởng tượng cũng không dám, lại nghĩ bản thân mình như vậy thật kỳ quái buồn cười.

Kỳ thực cho tới lúc này chưa từng có ý định sẽ giết hắn...

Mặc dù đối với hắn đã làm những chuyện rất quá đáng...

Ngạo Triết Thiên muốn thu hồi lại cánh tay đang đâm xuyên qua tim ác ma, thế nhưng hắn lại phát hiện cánh tay mình dường như bị khóa lại, không thể rút ra được, ác ma giơ tay lên, kim sắc đồng tử chứa đầy hận ý cuồng liệt, hắn hoàn toàn không nghĩ ngờ gì về việc đối phương muốn bám vằm hắn ra thành trăm nghìn mảnh, thế nhưng cánh tay giơ lên kia lại tri tri không có hành động gì nữa, chỉ run rẩy cứng ngắc giữa không trung.

Thần tình trong kim sắc song nhãn kia cũng dần biến chuyển, dường như là muốn khóc, thoạt nhìn chỉ thấy ẩn hiện một nét bi thương.

Nhân thần kia, lại giống Tiểu Hàn một cách dị thường.

Khiến cho thâm tâm hắn bị chấn động sâu sắc, tiếp đó, bàn tay của ác ma vẫn tiếp tục hướng đến hắn, chỉ là mục tiêu không phải là cái cổ của hắn, mà chuyển qua cầm lấy cổ tay hắn, đem tay hắn rút ra khỏi cơ thể mình. Từ sắc tiên huyết lần thứ hai trào ra kịch liệt, hắn không biết vì sao ác ma lại đổ máu như vậy, cũng không thể lý giải được...vì sao ác ma cũng có nước mắt...

Đúng vậy, ác ma tàn bạo kia... cư nhiên lại rơi lệ...

Cũng giống như người bình thường, nước mắt là trong suốt, rơi xuống tay hắn, còn có chút ấm nóng.

Trong lòng hắn chợt có chút rối loạn.

Nhân thần ác ma nhìn hắn tựa hồ như hàm chứa rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng, chỉ là ngẩng đầu cất một tiếng cười khổ đạm mạc, sau cùng là không thể chống đỡ được nữa mà ngã xuống, hắc sắc phát ti khê buông.

Tất cả đều chỉ như một thước phim quay chậm.

Hắn cảm thấy có chút ngỡ ngàng không biết phải làm sao, chỉ là thân thủ theo bản năng vươn ra, nhưng một thân ảnh xanh tím mang theo tiếng hét thê lương vọt nhanh đến, trong chớp mắt liền xuất hiện ngay trước mặt hắn, hắc trượng kéo theo thanh âm quỷ dị hướng thẳng đến ngực hắn mà đâm tới.

Nhưng ngay lúc đó, bạch sắc thân ảnh cùng hồng sắc thân ảnh cũng thần tốc vọt tới cản lại, Ngạo Triết Thiên chỉ cảm thấy eo căng cứng lên, trước mắt bao phủ bởi một mảnh hồng sắc, tiếp đó liền thấy mình rất nhanh đã bị Vong Dạ bế ngang lên, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau dẫn ra khoảng cách. Mà Phi, không hay từ lúc nào đã đứng chắn trước mặt bọn họ, dùng bạch ngọc ma trượng cản lại cây hắc trượng nguyên bản vốn là muốn đã thương chính mình.

“Ta.Muốn.Người.Chết.” Ác ma dùng một loại nhân thần khủng bố cực điểm gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, khuôn mặt tuấn tú vì hận ý quá cuồng liệt mà trở nên méo mó, thoạt nhìn dữ tợn đến khiến người khác phải phát lạnh. Cho dù được Vong Dạ ôm chặt lấy vào lòng, Ngạo Triết Thiên vẫn không khỏi rung mình một cái.

“Ta.Muốn.Người.Chết.” Sương mù u ám lần thứ hai tràn ra từ người hắn, nhưng lại khác là sương mù lần này không có bao phủ lên toàn bộ thân thể hắn, mà dần hòa vào với da thịt, dần dần, thước da tái nhợt của ác ma được phủ kín lại bởi một lớp hắc sắc lân phiến [vảy], đồng thời ở các khớp xương cũng vươn ra vô số vuốt sừng mang theo hàn quang âm lãnh, đôi cánh đỏ như máu mạnh mẽ giương mở sau lưng, mỗi một lần kích động mà khu vũ đều mang theo cuồng phong mặt mù.

“Các người mau rời đi! Hắn cuồng hóa rồi!” Trên mặt Phi đã không còn nét cười ung dung như thường ngày nữa, khuôn mặt thanh lệ lúc này cũng cùng một dạng khăn trương không kém. Bởi vì ác ma cuồng hóa loại một loại sự sống phi thường kinh khủng, bọn họ sẽ hoàn toàn đánh mất hết lý trí mà điên

cuồng công kích tất cả những kẻ mà bọn họ nhận định là địch nhân, mà lực sát thương không những tăng gấp ba lần so với bình thường, mà còn cực kỳ am tường những ma pháp công kích diện rộng.

Nhưng ác ma cũng thường không sử dụng đến dạng cuồng hóa, bởi vì cuồng hóa rất có khả năng sẽ khiến bọn họ sau khi phát cuồng xong sẽ cạn kiệt tinh lực mà chết. Loài ác ma ích kỷ cho tới bây giờ cũng sẽ không chọn phương thức mạo hiểm như vậy, bọn họ thích đánh lén hơn, lặng lẽ rình rập trong bóng tối chờ cho người mất cảnh giác mà cho một đòn trí mạng.

Ca ca của Hủy Tạp hiển nhiên đã mất đi lý trí, trong đầu duy chỉ có một ý nghĩ, đó là phải dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để giết chết gã nhân loại dám dấn thương đệ đệ của mình.

Ngạo Triết Thiên muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng Phi lại muốn một mình đối mặt với địch nhân đột nhiên trở nên cường đại này, hẳn không thể lý giải được.

Đối phương không phải vẫn luôn muốn giết hắn sao? Vì sao hiện tại lại...

Còn không kịp biểu hiện ra chút biểu tình gì, cả người đã bị Vong Dạ ôm đi hướng thẳng đến cánh rừng phía sau vạt chạy biến vào, thoáng cái đã liền biến mất trong bóng tối.

Vong Dạ cũng hiểu được với tình thế trước mắt thì đây là giải pháp tốt nhất, với một ác ma phát cuồng thì với thực lực hiện tại của hắn không thể đối phó được, huống hồ còn có thêm Phi rất tùy tiện bất cứ lúc nào cũng có thể ra đòn phản công, tuy rằng hắn không biết vì sao bạch phát thiếu niên kia lại đột nhiên ra tay giúp đỡ, thế nhưng nếu có thể bảo hộ cho nam nhân trong lòng không bị uy hiếp, thì bất quá đây cũng là việc tốt.

Hanh, tốt nhất là thiếu niên kia đừng để bị giết, mạng của đối phương là của hắn, phải là hắn.

Dám trước mặt hắn mà cường bạo Ngạo Triết Thiên...

Thù này hắn nhất định trả đủ...

Hắn nhất định phải mau chóng khôi phục lại toàn bộ sức mạnh của mình, để có thể bảo hộ được người mà hắn yêu thương nhất... Sẽ không để hắn phải mạo hiểm đối đầu với ác ma nữa, nghĩ đến vừa rồi Ngạo Triết Thiên cố ý không cho hắn qua hỗ trợ, hắn cảm thấy khó chịu dị thường... Nếu như chính bản thân mình đủ mạnh mẽ, thì mọi chuyện đã không thành ra như vậy.

Đúng lúc này, giữa cánh rừng bạt ngàn, vô số quang mang từ ma pháp công kích trí mạng cường đại xung đột nhau mà nổ tung, trong đó còn nghe thấy những pháp chú công kích của long ngữ.

Đêm khuya, vắng vẻ không một tiếng động.

Ánh trăng băng lãnh giữa không trung buông xuống thứ quang mang đậm bạc ngạo mạn, từ giữa bóng tối thoáng ẩn thoáng hiện một trần nhỏ đầu đầu không chút sinh khí.

Bước trên con đường nhỏ trải bởi đá phiến thô sơ, trước mặt gió đem âm lãnh thổi qua lát phát, mang theo một tia hàn khí quý dị. Xung quang ngoại trừ tiếng bước chân cô tịch của mình cùng với tiếng lá cây khô xào xạc, thì không còn thanh âm nào khác nữa.

Dọc con đường không có nổi một tia sáng hui hắt, mỗi một cánh cửa sổ đều đóng kín thành một mảnh đen như mực, toàn bộ trần nhỏ tựa như một ngôi làng chết, hoàn toàn không có chút bóng người.

Ngạo Triết Thiên cùng Vong Dạ im lặng đi trên con đường nhỏ hẳn sâu những vết tích do năm tháng bào mòn, lặng lẽ đánh giá tiểu trần quái dị này.

Nói là quái dị, là bởi vì nơi đây không hề cũ nát, tựa hồ như phẳng phất còn thấy được, mới hôm qua thời tiểu trần còn nhộn nhịp sinh khí, nhưng rồi đột nhiên hết thảy mọi người đều biết mất chỉ trong một ngày, chỉ để lại khung cảnh đầu đầu như hiện tại. Bọn họ đi vào mấy gian phòng ốc kiểm tra, bên trong còn có những mâm cơm đang ăn dở dang, còn cả những tấm chăn nệm và áo lạnh phơi nắng bên ngoài.

“Ồ đây rất quý dị, một người cũng không có, giống như đột nhiên biến mất vậy.” Tiếng Ngạo Triết Thiên tuy thấp nhưng giữa con đường nhỏ vắng vẻ đến dị thường này lại vang vọng lên rõ ràng, có chút ôn nhuận, nhưng cũng mang theo điểm băng lãnh.

Minh vương – Vong Dạ đầu tiên là im lặng nghe nam nhân nói, song nhãn có điểm thất thần, sau đó rất nhanh lại phục hồi tinh thần mà gật đầu, nhìn xung quanh một chút, đột nhiên lại nhắm mắt lại nhìn về một góc tối nào đó.

“Thế nào?” Ngạo Triết Thiên theo tầm mắt của Vong Dạ mà nhìn qua, nhưng cái gì cũng không thấy được.

Lắc đầu, Vong Dạ quay sang nhìn Ngạo Triết Thiên rồi cười một tiếng ý nói không có việc gì, hồng sắc trường phát dưới ánh trăng tỏa ra một ngân quang mờ lung nhàn nhạt, ngũ quan anh tuấn càng thêm tinh xảo.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi đi... Ta thấy hơi mệt mỏi...” Không biết vì sao khi thấy Vong Dạ cười với mình như vậy, trong ngực lại thấy có một cảm giác khác thường.

Kể đó hai người tìm đến một lữ *** tương đối sạch sẽ ở tạm, đương nhiên, bên trong cũng không có ai cả.

Thấp ngọn nển lên, Ngao Triết Thiên tìm được một kiện y phục sạch sẽ dự định sẽ đi tắm rửa, mà Vong Dạ lại rất ngoan ngoãn ngồi bên mép giường chờ. Bất quá điều khiến Ngao Triết Thiên khá phiền muộn chính là, lữ quán này chỉ có giường đôi, vậy nên trong lòng hắn có điểm xấu hổ cùng bất an. Hắn đã thử đề nghị Vong Dạ nghỉ lại trong một gian khác, nói là một người một giường sẽ thoải mái hơn, thế nhưng người kia hoàn toàn không nghe theo, lại càng không có ý định ly khai.

Bộ dạng của hắn cực kỳ vô tội cùng đáng thương.

Ngao Triết Thiên có chút bất đắc dĩ, quyết định tạm thời mặc kệ hắn, thăm nghĩ lúc này chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng. Hai ngày sau khi gặp lại Hủy Tật hắn không có cơ hội tắm rửa gì cả, trên người vẫn còn đầy những vết tích lúc đó, khiến hắn cảm thấy áp lực dị thường.

May mắn chính là phòng tắm có một ống thông với ôn tuyền bên ngoài, chỉ cần gạt cần một cái sẽ có nước nóng chảy vào.

Ngâm mình trong một bồn tắm lớn đổ đầy nước nóng, cảm nhận được làn nước ấm áp bao trùm lấy cơ thể, Ngao Triết Thiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, có chút ẻo lả mà nhắm hai mắt lại, đầu vô lực dựa vào thành bồn tắm, mà tay hắn, trong vô thức lại đưa lên cổ tìm kiếm chiếc vòng.

Đây là chiếc vòng trang sức được chế tác từ một vật liệu phi thường đặc biệt, mặt trang sức là một viên tinh thể màu xanh nhạt, trên mặt tinh thể còn tản ra chút lam quang mang như ẩn như hiện.

Đây là vật duy nhất mà sơn lĩnh Tiểu Hàn lưu lại cho hắn.

Là giọt lệ cuối cùng của hắn.

Nắm chặt tinh thể trong tay, Ngao Triết Thiên dù thế nào cũng không thể quên được nhân thần Tiểu Hàn nhìn hắn lần cuối cùng, như có đau thương cùng tuyệt vọng. Nhớ tới bộ dạng hắn khi làm nũng với mình, bộ dạng lúc sợ mình tức giận, còn có bộ dạng vì cứu mình mà chết...

Trong ngực đau như bị xé toạc ra.

Sơn lĩnh ngốc nghếch, vì một người mới gặp mặt không lâu mà trả giá bằng sinh mệnh...

Thật không đáng giá a...

Tiếp đó, khuôn mặt đau thương của Tiểu Hàn dần biến thành khuôn mặt của Hủy Tật, cũng cùng một biểu tình như vậy, một dạng bi thương cùng ủy khuất, và biểu tình này cũng là dành cho hắn.

Vì sao, lúc đó hắn lại không giết mình? Bàn tay giương lên đó chỉ cần cố sức nhắm vào ngay yết hầu, hắn chắc chắn sẽ chết, dù sao, không phải hắn có ý đồ muốn giết đối phương sao, dựa theo tính cách của ác ma, cho dù muốn chết cũng sẽ phải kéo hắn chết chung.

Thế nhưng bàn tay đối phương giờ lên lại không có đánh xuống... Còn giúp hắn đem tay mình rút ra, cuối cùng... Ngã xuống...

Chết rồi?

Hắn không biết...

Giết hắn, nhưng lại không hề có chút cảm giác hài lòng nào... Tuy rằng Tiểu Hàn vì đối phương mà chết... Thế nhưng kể cả khi đối phương có chết, Tiểu Hàn cũng sẽ không sống lại, vĩnh viễn không bao giờ sống lại...

Hắn biết... Tiểu Hàn lần này đã thực sự chết...

Không còn Tiểu Hàn ở cạnh bên...

Có chút khó chịu mà đưa tay che lấy hai mắt, hầu kết trên cổ Ngao Triết Thiên không khỏi giật nhẹ, tiếng nấc nghẹn giữa không gian vắng vẻ truyền ra.

Cuối cùng còn có Phi... Người kia cuối cùng lại quyết định một mình chống lại một ác ma phát cuồng để giúp hắn cùng Vong Dạ ly khai.

Người kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Là có mục đích gì?

Mọi việc là như thế nào? Hắn phát hiện ra mình căn bản không thể biết được rốt cuộc thiếu niên đang suy nghĩ điều gì, hành động đôi khi thì vô cùng ngang ngạnh, còn bình thường thì lại phát nộ không rõ lý do...

Thế nhưng hắn lại không hận đến nỗi muốn giết thiếu niên, cho dù người kia đối với hắn cũng làm cái loại chuyện kia.

Không có loại hận ý này...

Đột nhiên, Ngao Triết Thiết cảm thấy nước tắm nguyên bản đang ấm nóng đột nhiên trở lạnh, không khí xung quanh hình như ngưng đọng lại bất ngờ,

một cỗ từ khí âm trầm lan tỏa ra khiến con người phải rợn sống lưng, ngọn nến heo hắt trong căn phòng tắm mờ tối u ám tỏa ra một cỗ khí tức nguy hiểm.

Cảm thấy có điểm không ổn, Ngao Triết Thiên vừa định đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể động dậy, toàn thân phảng phất như bị một vật gì đó vững vàng đè xuống, ngay cả thanh âm cũng không thể bật ra, mà nước trong bồn nguyên bản là nước nóng cũng nhanh chóng hóa lạnh băng, một loại cảm giác nhầy nhụa khiến hắn cảm thấy có điểm bất an đến muốn buồn nôn.

Đột nhiên, hắn cảm giác thấy đuôi của mình bị vật gì đó liếm láp, hắn cả kinh, hai mắt mở lớn, nhìn trừng trừng vào đám bọt nước trong nước, thế nhưng không gian xung quanh u tối khiến cho hắn không thể nhìn rõ, chỉ là đột nhiên, lại cảm giác được một thứ gì đó...

Một loại cảm giác sờn tóc gáy...

Không giống như là thực thể, nhưng lại không phải ảo giác. Tiếp đó, hắn cảm giác được hai chân mình bị một đôi bàn tay nhầy nhụa mà băng lãnh nắm lấy bài khai...

Một mùi máu tươi nồng đậm truyền đến, nước trong bồn tắm lớn trong nháy mắt hóa thành một bồn máu loãng đỏ tươi, vật thể trơn bóng nhầy nhụa ở trong nước lần thứ hai tham lam liếm láp đuôi trong của hắn, còn có mấy sợi tóc tựa như rắn nước quấn lấy hạ thân hắn.

Thật buồn nôn... Rốt cuộc đây là cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mà chính là không những không thể động dậy, ngay cả nguồn năng lượng vốn có thể tạm thời khống chế được nay cũng tựa như vùng nước tù không thể vận dụng.

Động tác liếm láp khiến cho Ngao Triết Thiên cảm thấy mọi lông tơ trên người đều dựng ngược lên, nghĩ muốn với gọi Vong Dạ ở bên ngoài, nhưng vẫn như cũ không thể bật ra chút thanh âm nào, chỉ có thể cau mày khó chịu, âm thầm căn răng chịu đựng, không thể kháng cự lại mà cảm nhận từng chút một cái vật thể kỳ quái đang liếm láp thân thể hắn như đang trêu tức cùng đùa giỡn, dần dần hướng lên phía trước.

Tiếp đó, giữa huyết sắc trì thủy dần dần hiện lên một cái đầu, đầu tiên là mái tóc dài xanh sẫm, sau đó là một khuôn mặt trái xoan bị che mất phân nửa, giữa không gian hắc ám, thớ da trắng thuần dương như tỏa ra một mặt bạch quang nhàn nhạt, bên trên còn vương lại những giọt máu tươi rơi tí tách.

Một khuôn mặt trái xoan ngoài cái mũi ra thì hầu như không có bất luận ngũ quan nào khác nữa, giữa gian phòng u tối thì thoát nhìn vô cùng kinh khủng, sau đó, khuôn mặt phẳng lặng rợn người đó lại từ từ nứt ra một khe hở lớn ở ngay vị trí dưới mũi, tựa như là bị một lưỡi dao vô hình rạch ra, cuối cùng là xé toạc ra thành một dạng giống như cái miệng. Khóe miệng dần cong lên, hướng đến Ngao Triết Thiên mà nở một nụ cười nhạt vô cùng quý dị, tiếp tục nổi lên, một bờ vai mảnh khảnh cùng ***g ngực nam tính thuần nộ dần xuất hiện.

Một bộ ngực không có núm đầu.

Quý...

Không biết vì sao mà từ này lại đột nhiên hiện lên trong đầu Ngao Triết Thiên, nam nhân khi bé đã từng trải qua cảm giác bị quý áp sàng (bóng đè?), cảm thấy một cỗ hàn khí tràn ngập trong lòng, ký ức về những lần suýt bị quý giết bắt chợt lướt qua trong trí óc.

Đây là loại mà không có hình thái cố định, thích đứng trong những góc tối âm u, nửa đêm thì đi lại quanh quẩn trong phòng, khi ngủ say thì dùng móng vuốt bóp cổ người lại khiến cho người không thể hít thở nổi.

Loại này đã từ rất lâu hắn không còn gặp lại, cũng không có mấy người tin là hắn đã thấy...

Không ngờ hiện tại lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, tại một thế giới khác mà hắn không hề hay biết gì.

Quý tức âm lãnh giăng kín không gian, hàn ý khiến cho ngọn nến heo hắt phản ra thứ ánh sáng xanh mập mờ u ám, khuôn mặt trắng như tuyết kia đột nhiên nứt ra một cái miệng nhàm nhỏ, một đầu lưỡi hồng sắc dày và dài hơn rất nhiều so với một người bình thường duỗi ra, mang theo cái đạo vị ẩm ướt nặng nề như nước biển, mắt thấy sinh vật kia hướng thẳng đến hắn muốn tiếp tục liếm láp, cảm giác buồn nôn cùng chán ghét cường liệt cuối cùng khiến Ngao Triết Thiên lùi về phía sau được một chút, tránh được lần tập kích đầu tiên, thế nhưng lại không ngờ phía sau lưng lại đột nhiên xuất hiện một cặp nam nữ toàn thân ướt đẫm, cũng không có ngũ quan nào cuốn lấy thân thể hắn, trong đó, gã nam nhân còn ôm chặt lấy hắn kéo vào vào lòng, vờn đầu lưỡi thật dài như rắn liếm láp cổ cùng vai hắn.

“Ồ...” Hắn muốn nôn, nghĩ muốn phát điên mà gọi dậy năng lượng ở trong cơ thể mình, thế nhưng vừa mới cảm nhận được một chút năng lượng thì hắn lại không thể tự mình khống chế hoàn toàn được nó, nhất là trong tình huống bị quý vây hãm như vậy.

Mà khuôn mặt trắng thuần trước mắt, con quý xuất hiện đầu tiên đột nhiên trừng mắt hung hăng nhìn hai người nam nữ phía sau lưng hắn, tuy rằng hắn chỉ có một mắt, thế nhưng lại mang theo một tầng khí thế âm ngoan băng lãnh khiến hai tên quý kia có chút luống cuống, không dám động đến con mồi nữa, rồi lại không cam lòng mà tiêu thất.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ cửa, hiển nhiên là Vong Dạ cũng cảm thấy có điều gì đó bất ổn mà muốn gọi cửa thăm dò chút, nhưng lại không có trực tiếp đập cửa mà vào.

Trực tiếp đẩy cửa đi a...

Mụ nó.

Lúc này còn lịch sự cái gì nữa?

Ngạo Triết Thiên không thể động dậy tức giận đến muốn thổ huyết, thế nhưng hắn lại không hiểu nguyên nhân vì sao Vong Dạ không lại dám trực tiếp đi vào.

Kỳ thực Vong Dạ rất sợ nhìn Ngạo Triết Thiên lửa thế, sợ không thể khống chế được bản thân mà làm những việc khiến đối phương bị thương tổn. Hắn không phải là người tự chủ tốt, hắn nghĩ muốn người kia đến phát điên, vậy nên, hắn không thể biết được nếu hắn nhìn thấy cơ thể xích lửa của đối phương thì sẽ xảy ra chuyện tình gì nữa.

Tức giận khiến cho nỗi sợ hãi trong Ngạo Triết Thiên vơi đi phân nửa, hơn nữa khi này Vong Dạ gõ cửa làm cho hai con quý phía sau lưng Ngạo Triết Thiên dường như là sợ hãi cực độ mà vội vàng tiêu thất trong bóng tối, chỉ còn lại con quý thiếu niên với khuôn mặt tuyết bạch đầy vẻ bất mãn mà hung hăng liếc về phía cánh cửa một cái, lần thứ hai tiếp cận thân thể của Ngạo Triết Thiên, bàn tay thêm can quấy vuốt ve thắt lưng cùng bấp dùi hắn, đầu lưỡi so ra càng tham lam hơn, trực tiếp vươn ra liếm láp điểm anh hồng trước ngực hắn.

Hành động này càng khiến cho Ngạo Triết Thiên cảm thấy kinh tởm, hắn trước đây đã từng gặp quý, thế nhưng chưa bao giờ gặp phải một con sắc quý, lại còn là nam!

Cuối cùng vẫn là bản thân lại bị chọc đến tức điên lên! Không nói đến mấy nam nhân kia, bây giờ lại có cả quý nữa! Mụ nó! Tất cả đều là một đám súc sinh!!! Oán hận cường liệt cuối cùng cũng khiến hắn bức được cổ năng lượng bị kiềm hãm, từng dòng năng lượng như nước chảy khắp cơ thể, đánh thẳng về hướng con quý đang có ý đồ với tay xuống hạ thân hắn...

Quý ảnh trong nháy mắt chỉ kịp thét lên một tiếng kêu thảm thiết cực điểm rồi rất nhanh sau đó liền tiêu thất mất dạng, thấy động Vong Dạ ngay lập tức đập cửa xông vào.

Mà Ngạo Triết Thiên lúc này cũng đã kiểm soát lại được thân thể, liền lập tức nhảy ra khỏi bồn tắm, cảm giác bị dính chặt lấy cái hồ khiến hắn nghĩ thấy chán ghét không gì sánh được mà vội vàng tháo chạy, thế nhưng nhất thời lại không khống chế được sức lực mà trực tiếp đâm thẳng vào lòng Vong Dạ...

Mà Vong Dạ trong lúc vô thức lại theo bản năng mà ôm lấy thắt lưng hắn, máu toàn thân cũng vì yêu thương nhớ nhung thân thể màu mật ong này mà toàn bộ đều sục sôi lên.

Thế nhưng Ngạo Triết Thiên cư nhiên lại không chú ý chút nào đến thân tình của Vong Dạ, hắn đầu tiên là kéo lấy tay áo của đối phương, sau đó cúi đầu xuống kiểm tra lại thân thể mình, lúc xác định chắc chắn mấy giọt nước vương lại trên người mình không phải là máu thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhất thời quay đầu nhìn về phía bồn tắm lớn sau lưng, tất cả mọi thứ đều bình thường, ngon nên bên cạnh đó còn tỏa ra thứ quang lập âm áp ôn nhuận, nước trong bồn tắm vẫn còn nóng hổi trong suốt nhìn thấy tận đáy, dường như hết thảy mọi chuyện vừa rồi chỉ là một cơn ảo giác mơ hồ, thế nhưng cảm giác rợn người do bị liếm lộng thì vẫn còn đó.

“Căn phòng này có điểm không ổn...” Sau khi xác định chắc chắn là con quý kia đã tiêu thất, Ngạo Triết Thiên xoay người lại, ngẩng đầu lên thấp giọng nói với Vong Dạ, về mặt của hắn bình tĩnh một cách kỳ lạ, hoàn toàn không đưa động gì đến việc mình thiếu chút nữa bị một con quý xâm phạm, theo bản năng, hắn không muốn Vong Dạ biết chuyện này. “Nói chung, ta nghĩ với người hắn là không có gì lạ, lát nữa người tắm chỉ cần đề ý cẩn thận một chút thôi, có chuyện gì thì kêu lên... Ta...” Thanh âm trầm ổn dần thấp xuống, hắn có chút ngạc nhiên nhìn Vong Dạ.

Theo ánh sáng mờ nhạt từ ngọn nến tỏa ra, khuôn mặt tuấn mỹ của hồng phát nam nhân thoát nhìn tà mị một cách dị thường, một đôi song nhãn huyết sắc như Lang vương đang chăm chăm nhìn vào con mồi trong bóng đêm mịt mờ, sâu đến không thể trông thấy đáy, khiến cho người khác không rét mà run, từ tận nơi sâu nhất trong trái tim cũng đều cảm thấy sợ hãi. Phòng tắm không mấy rộng lớn nhất thời cũng trở nên ngột ngạt vô cùng.

Trong khoảng mũi trần ngập khí tức nam tính đặc trưng của hồng phát nam nhân, Ngạo Triết Thiên có chút giật mình khi cảm giác được bàn tay đang ôm lấy eo mình dần siết chặt lại, mà thứ làm cho hắn thấy hoảng sợ nhất chính là... Vật đặt tại giữa hai chân hắn dần trở nên cứng lại... Nóng rực như hỏa.

“...” Mãnh liệt đẩy Vong Dạ ra, Ngạo Triết Thiên có chút không bằng lòng mà chau mày. Hắn đưa mắt liếc Vong Dạ một cái rồi rất nhanh với lấy chiếc áo tắm bên cạnh, không quay đầu lại mà trực tiếp đi thẳng ra ngoài. Trong lòng cũng cảm thấy có chút lúng túng khó xử với hành động mới nãy của mình, kỳ thực hắn so với bất cứ kẻ nào đều rõ hơn ai hết ý tứ trong cái ôm của nam nhân kia, thế nhưng vừa rồi lại ngớ ngẩn đến nỗi quên mất lập trường mà không hề nhận thấy là bản thân bị đối phương ôm vào lòng, lại còn đang xích lửa.

Quả thực là tự mình phóng hỏa...

Thế nhưng tay còn chưa kịp chạm đến cửa, đã bị một cổ lực thật lớn chế trụ vai, kéo trở lại.

Một trận trời đất quay cuồng chóng mặt, hân giật mình phát hiện mình đã bị ép chặt trên bức tường bên cạnh, hồng phát nam nhân ôm lấy hân điên cuồng cường hôn mà hân lại vô pháp chống cự.

“Ngô...” Bởi ngay từ đầu đã không kịp phòng bị, đầu lưỡi giảo hoạt của đối phương liền thừa cơ xâm nhập vào bên trong miệng hân, hoàn toàn phủ kín không có lấy một khe hở, tham lam duyệt hấp thóa dịch của hân.

Bị cường hôn cùng với thống khổ do hô hấp bị tước đoạt khiến Ngao Triết Thiên ra sức giãy dụa, đưa tay ra nắm lấy mái tóc đỏ rực của Vong Dạ muốn giật hân ra, thế nhưng vừa mới gần được chút khoảng cách hiếm hoi giữa hai người, lại một lần nữa bị chế trụ, hai tay cũng bị đối phương có phần nóng nảy thiếu kiên nhẫn mà bắt lại giữ trên đỉnh đầu.

Đôi môi cận kề vì dây dưa kịch liệt mà lưu lại một sợi dịch thể ánh bạc, ngay từ lúc bắt đầu, đầu lưỡi uy nhuyển của nam nhân chỉ có thể hoảng loạn né tránh, thế nhưng trong không gian chật hẹp ẩm ướt như vậy vẫn dễ dàng bị đầu lưỡi của đối phương quán lấy như bóng với hình, không ngừng khuấy đảo, liếm lộng, còn bị ép phải nuốt lấy thóa dịch vì dây dưa kịch liệt mà thành, của đối phương, của chính mình.

Hô hấp từ từ trở nên hỗn loạn, Ngao Triết Thiên bắt đầu cảm thấy đầu óc mình hỗn độn, cảm giác choáng váng tê dại từ nơi tiếp xúc giữa hai cánh môi truyền đến khắp thân thể, mà hai chân lại không hay từ lúc nào đã bị Vong Dạ len vào tách ra, bị vững vàng giữ lấy, không thể chạy trốn.

“Ân... Dừng tay...” Thật khó khăn mới có thể có chút thời gian hít thở, Ngao Triết Thiên thanh âm trầm thấp khàn khàn muốn cự tuyệt, song nhãn nguyên bản luôn sắc lạnh giờ phút này cũng có chút mê man.

Nóng quá...

Nhiệt độ dần tăng cao của cơ thể đối phương như muốn đem hân toàn bộ đều hòa hợp lại, nam nhân gần như mất hết khí lực chỉ có thể nghiêng đầu qua một bên, tùy ý để đối phương liếm lấy bên tai mình, day cắn dây dưa không dứt ở bên cổ. Điểm bất đồng so với các nam nhân khác chính là, tuy rằng Vong Dạ cũng điên cuồng như vậy, nhưng lại không làm đau hân, mỗi lần đều dùng lực đạo vừa đủ khiến hân cảm thấy toàn thân phát nhiệt, nồn nao không ngừng.

“Thiên... Ta... Muốn ngươi...” Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính của Vong Dạ lúc này khàn khàn phảng phất như của một người đang bị sốt cao. Ngón tay hân tuy có chút thô ráp nhưng lại thon dài phiêu lộng, mang theo *** ý tham nhập vào bên trong áo tắm trắng ngà của Ngao Triết Thiên, tham lam vuốt ve lấy thớ da màu mật ong ẩm ướt, đùa giỡn với điểm anh hồng mẫn cảm trước ngực, khiến cho hô hấp của nam nhân càng thêm bất ổn.

“...” Ngửa đầu lên, nam nhân hai mắt khép hờ thờ hồn hên, hai tay được buông ra nhưng lại vô lực đặt trên vai Vong Dạ, hơi run run, như là khước từ, hoặc như muốn nắm lấy y phục của hân, khát vọng muốn được đụng chạm thêm chút nữa.

Tình dục, đã bao phủ hoàn toàn lên lý trí của hân...

Theo áo tắm bị mở rộng, những đường cong thuần nuyệt phiêu lộng trên thân thể nam tính dần hiện ra trước ánh mắt của Vong Dạ, những giọt nước trong suốt còn vương lại trên da thịt chảy xuống, hương thơm ngát sau khi được tắm rửa hòa cùng với khí tức ấm áp của Ngao Triết Thiên phả vào mặt hân, yết hầu Vong Dạ không khỏi căng lên, có chút khó kiềm chế mà bắt đầu dùng sức vuốt ve thân thể nam nhân, đầu lưỡi ẩm áp dần trượt xuống dưới, theo cổ, xuống đến xương quai xanh, liếm xuống ngực, nhẹ dàng day cắn lấy điểm anh hồng vì *** chiếm cứ mà căng cứng lên.

Mà răng nanh của Vong Dạ so với người bình thường thì càng thêm sắc nhọn, nhất thời cắn xuống làm đau đớn không ít, nhưng rồi lại không khỏi một trận tê dại.

“Ân...” Tiếng rên rỉ có chút kiềm nén từ đôi môi khép mở của nam nhân truyền ra, cảm giác đau đớn khiến hân có đôi chút thanh tỉnh, hít một hơi thật sâu, nam nhân cau mày không mấy vui vẻ mà muốn đẩy Vong Dạ ra, thế nhưng hành động này lại khiến có cho hồng sắc trung khuỷu bất mãn hừ một tiếng, đem hai tay hân trực tiếp dùng áo tắm quần chéo ở sau lưng, đồng thời giảo cán lấy thân thể nam nhân càng thêm thô bạo.

“Buông...” Ngay lúc Vong Dạ nửa quỳ nửa ngồi xuống trước mặt mình, vui mặt vào bắt đầu liếm lộng tại nơi giữa hai chân, Ngao Triết Thiên cả kinh đến toàn thân cứng đờ, lực đạo giãy dụa nhất thời gia tăng không ít, nhưng cũng rất nhanh vì sự trêu đùa của Vong Dạ mà vô lực tựa vào tường, song nhãn từ từ nhắm lại, hơi thở càng thêm hỗn hên khó nhọc, rồi lại không chịu được phóng túng mà bật ra mấy thanh âm rên rỉ.

Bản thân mình đối với khiêu khích của nam nhân e là vô pháp phản kháng, Ngao Triết Thiên thật sâu trong lòng cảm thấy mình thật đáng khinh...

Thế nhưng, hân cũng không thể không thừa nhận, Vong Dạ cùng với những nam nhân khác là không giống nhau...

Cũng chỉ có đối phương, mới có thể khiến hân mất khống chế được đến mức này.

Đầu lưỡi linh hoạt mà ẩm ướt khẽ liếm lên dục vọng gượng gạo vờn dấy của Ngao Triết Thiên, vị đạo thuộc riêng về Ngao Triết Thiên khiến Vong Dạ thỏa mãn vô cùng mà liếm môi, sau liền há miệng đem vật nam tính đặc thù thoạt nhìn có chút run rẩy kia hàm trụ, *** tục liếm lộng, duyệt hấp.

“Ô... Không được... Như vậy...” Thanh âm vỡ vụn như tổ cáo sự mê loạn của chủ nhân nó, mặc dù hân không ghét Vong Dạ nhưng vẫn như cũ, kháng cự kịch liệt với hành vi này, nơi tư mật của mình lại bị nam nhân đùa giỡn như vậy, dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Chết tiệt...

Hắn rất nhanh liền nhìn không được...

“A...” Ngẩng đầu lên, mồ hôi theo tóc chảy dọc xuống, đôi mày kiếm anh khí của Ngao Triết Thiên chịu không được mà chau lại, hàm răng trắng muốt luôn cắn chặt cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa mà phải bật ra tiếng rên rĩ.

Không lâu sau, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng, đến lúc phục hồi lại được tinh thần đã thấy trong miệng Vong Dạ ngập tràn dục vọng do mình tiết ra, hắn có chút lúng túng xê dịch thân thể, nhìn đối phương đem dục vọng của mình nuốt ngược xuống, dường như còn cảm thấy ăn chưa đủ mà liếm lấy chút dịch thể còn vương lại bên khóe miệng, sau còn giương mắt như một con sói nhìn chăm chăm vào mình...

Có một cảm giác sợ hãi khiến kẻ khác vừa muốn trốn chạy...

Nhưng, lại vừa nghĩ không muốn chạy...

“Vong Dạ...” Khoái cảm qua đi khiến Ngao Triết Thiên thoát nhìn cũng xem như đã bình tĩnh lại, song nhãn nhìn xuống Vong Dạ cũng trở nên rõ ràng cùng thanh tĩnh hơn. Thanh âm trầm vẫn mang theo một điểm dục tình lưu lại, hắn định mở miệng nói với Vong Dạ cái gì đó, đột nhiên lại bị động tác kế tiếp của nam nhân làm cho kinh hãi cực độ.

Hồng phát nam nhân mang theo tiểu ý tà ác mà nâng một chân của hắn lên, đầu lưỡi liếm xuống nơi tối tư mật của hắn...

“Không!!!” Sắc dục dâng trào trong nháy mắt bị bóng ma âm ảnh trong trí nhớ ăn mòn hoàn toàn, thuận thế do chân bị giơ lên, Ngao Triết Thiên thu lại rồi sau đó dùng lực đá vào vai Vong Dạ, rất nhanh liền đề lên, chế trụ đối phương trên mặt đất.

“Không được làm loại chuyện này với ta... Vĩnh viễn không bao giờ được!” Nam nhân phương Đông nửa quỳ trên eo Vong Dạ âm trầm cảnh cáo, song nhãn đỏ sẫm đã sớm mất đi sắc dục, băng lãnh đến khiến người khác phải rợn người.

Nam nhân hận nhất là việc đó...

Cái loại tự tôn bị chà đạp, ký ức khi thân thể bị đùa bỡn... Hắn chịu đựng đủ rồi...

Hắn không muốn ngay cả Vong Dạ cũng góp phần vào trong ký ức kinh khủng này!

Vong Dạ đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn Ngao Triết Thiên, rồi lại ừm khua bậm môi lại, song nhãn huyết sắc dần buông xuống đầy âm đạm.

Ngao Triết Thiên có cảm giác tội lỗi như đang ngược đãi một trung khuyến...

...

Thầm thở dài một tiếng, Ngao Triết Thiên đứng dậy khỏi eo Vong Dạ, lấy kiện áo tắm khi nãy vừa bị cởi ra mặc vào rồi lại tiến ra ngoài cửa, trước khi đi ra còn quay đầu lại nhìn hồng phát nam nhân vẫn như cũ nằm im trên mặt đất, ôn hòa bỏ lại một câu rồi mới đóng cửa: “Tắm đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

“...” Vong Dạ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt không hề che dấu nét cô đơn. Mái tóc dài màu đỏ như một suối máu tươi đỏ rực hỗn loạn thả trên mặt đất.

Không lâu sau, hắn đứng lên không nói tiếng nào mà xối mạnh nước lạnh vào mình, khuôn mặt lãnh tuấn vương lại vô số giọt nước trong suốt chảy xuống, hai mắt khép mở có chút đỏ lên, như một con thú cô độc lạnh lẽo liếm láp lấy vết thương của mình, mơ hồ còn thấy chút bị thương.

Càng tắm rửa lại càng thấy sốt ruột...

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên thét một tiếng lớn, xuất phát từ tận sâu trong thâm tâm đau thương. Minh vương của bóng đêm (QT: Hồng sắc đích dạ chi Minh vương – Vua của bóng đêm hồng sắc?) vươn tay phải, trong nháy mắt biến ra một thanh trường kiếm dài hơn hai thước điện cuồng chém loạn lên bức tường bên cạnh đầu khí hồng sắc tàn ra từ lưỡi kiếm, nhất thời đem mấy khối đá ra chém văng tán loạn, đất bụi giăng đầy trời.

Ngao Triết Thiên đang ngồi trên giường lau tóc cũng bị tiếng nổ bất thành linh làm cho hoảng sợ, con ngươi co lại mãnh liệt, vội vàng đứng dậy chạy tới.

Lẽ nào bọn họ tìm đến rồi?

Đá văng cánh cửa, chỉ thấy giữa phòng tắm là mái tóc dài đỏ như máu của Vong Dạ điều động trong không gian tràn ngập khói bụi, lẳng lặng nhìn vào cái động lớn ở trên bức tường bên phải, ánh trăng đêm chiếu xuyên qua bức tường đã bị đánh vỡ nát, bao trùm lên thân thể hắn, khiến hắn cả người như nhuộm một tầng ngân quang mờ lung, một cổ cảm giác thần bí mà câu hồn.

Nhất là khi hắn quay đầu nhìn về phía bên này, song đồng huyết sắc ẩn chứa đã tính khí tức khiến Ngao Triết Thiên có chút nghẹn thở.

“Sao vậy?” Gió lạnh thổi qua, Ngao Triết Thiên rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nơi đây cũng không giống như có kẻ thù đi qua, chỉ có duy nhất một khả năng...

“... Có muỗi...” Vẻ mặt Vong Dạ vừa bình tĩnh lại vừa chính trực.

“... Muỗi?” Hàng lông mày của Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng nhếch lên, lộ rõ vẻ không mấy hài lòng: “Là con muỗi to như con trâu sao? Sao ngươi không bắt nó lại đem nướng ăn, chúng ta còn chưa có ăn uống gì.” Xem ra chỉ là một trung khuyến vì giận dữ mà tiện tay đánh vỡ bức tường... Không

có ý thức công cộng gì cả.

“...” Vong Dạ trầm mặc thu hồi kiếm, cô độc đứng giữa căn phòng không nói năng gì, thế nhưng chừng hai giây sau lại quay đầu sang nhìn Ngao Triết Thiên: “Ta... đi tìm thức ăn...”

“Tóc người...” Ngao Triết Thiên không mấy để tâm đến câu nói kế tiếp của Vong Dạ, mà tầm mắt đột nhiên lại rơi xuống bên mái tóc của Vong Dạ, tiến nhanh đến cầm lấy một nắm tóc của hắn lên nhìn kỹ, mấy sợi tóc tản ra quang mang nhàn nhạt dường như cũng bị bụi bặm hung hăng làm cho bị rối bấn không ít, vô cùng lồi thõa thâm, Ngao Triết Thiên cau mày, chính là rất không vừa lòng.

“Rất bấn... Mau tắm rửa đi.” Hắn so với Vong Dạ còn coi trọng mái tóc đỏ rực như máu tựa như ẩn chứa sinh mệnh này hơn, nhất là khi chúng nhẹ nhàng điều động trong không trung, ưu nhã mà mất trật tự, mỗi lần như vậy đều khiến hắn thất thần.

“...” Vong Dạ đầu tiên là ngẩn người ra, song nhãn hiện lên một tia quang mang xảo trá không thể phát hiện, sau đó lại hơi nghiêng đầu, ủy khuất nói nhỏ: “Bấn... Nhưng không cần tắm...”

“...”

“Tắm cũng không sạch hết...” Mắt ủy khuất buông xuống...

“Vậy ta giúp người, thế nhưng chỉ lúc này thôi, người nhìn cho kỹ, về sau tự mình làm.” Sau khi nhìn Vong Dạ một hồi, Ngao Triết Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tình trạng tinh thần của Vong Dạ dù sao cũng chưa khôi phục lại được như bình thường, vậy nên có rất nhiều hoạt động thường ngày đã quên gần như sạch bách, tựa như một hải tử không hiểu chuyện.

Nhưng đây là với điều kiện quyết không nhắc đến bản tính khát máu cùng hành vi giết chóc lãnh huyết của hắn, bởi vì những thứ đó dường như đã ăn sâu vào tiềm thức của hắn ngay từ đầu.

Bản tính của Vong Dạ có lẽ so với tưởng tượng của hắn còn lãnh khốc hơn.

Hắn thậm chí còn ích kỷ mong là cái bản tính kia không nên quay trở lại, bởi vì, hắn vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

“...” Vong Dạ liền nhu thuận gật đầu, trong nháy mắt, Ngao Triết Thiên cảm giác như nhìn thấy phía sau hắn có một cái đuôi vẫy vẫy đầy hứng khởi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Nửa nằm trong bồn tắm lớn, Vong Dạ nhắm hai mắt lại thoải mái hưởng thụ, khoe miệng còn mang theo một nét tiểu dung thỏa mãn, thả lỏng cả thân thể lẫn thần trí mà cảm thụ từng chút một lực đạo vừa phải từ những ngón tay thon dài của Ngao Triết Thiên đang đưa đi đưa lại trên đầu mình.

Ủy khuất khi nãy đã hoàn toàn quên đi hết sạch, nam nhân tướng mạo tuấn mỹ đến có chút xa hoa thậm chí chỉ cần Ngao Triết Thiên còn chịu chạm vào hắn, thì hắn đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn rồi, vậy nên mới không ngại mà lợi dụng sự ủy khuất vừa rồi.

Tuy rằng, đôi lúc cũng thực sự cảm thấy rất thương tâm, thế nhưng còn hơn là làm loại chuyện khiến cho Thiên Thiên oán hận, hắn tình nguyện để bản thân mình chịu thương tâm còn hơn.

Bởi vì hắn không phải là hắn trước đây nữa...

Hắn khi đó, chưa bao giờ lo nghĩ cho đối phương, cũng chính hắn là người khiến đối phương chịu thương tổn sâu sắc nhất...

Vậy nên, mới mất đi người yêu thương nhất.

Sẽ không còn như vậy nữa...

Trong tiềm thức của Vong Dạ, hắn thậm chí kiên quyết sẽ không để hành vi trước đây lặp lại nữa...

Ngao Triết Thiên nhìn vào biểu tình thỏa mãn trên mặt Vong Dạ, có phần nhẹ nhõm mà thở phào một cái. Nghĩ đến bộ dạng ủy khuất khi nãy của đối phương, quả thực cũng có chút không nỡ, vậy nên hắn mới tự mình giúp Vong Dạ gội đầu, đối phương thậm chí còn tham lam làm nũng đòi hắn kỳ lưng cho, tẩy rửa thân thể... Hắn cư nhiên đều im lặng làm theo!!!

Quái quỷ thật!

Hắn không phải là con mình!

Loại chuyện này đừng được rồi ha!

Ngay lúc Vong Dạ mặt dày tiếp cận Ngao Triết Thiên hy vọng hắn giúp mình tẩy rửa hạ thân luân, người nào đó rốt cục cũng phải bạo phát, không nói tiếng nào liền ấn cái khăn vào mặt đối phương rồi trực tiếp xô mạnh xuống bồn nước, sau đó hừ lạnh một tiếng coi như kết thúc dịch vụ hầu tẩm, cuối cùng là xoay người nhanh chóng đi ra khỏi cửa, không thèm để ý tới chú khuyển lông đỏ to lớn phía sau lưng.

Tắm rửa xong, hai người đi trên đường cái xem có thể tìm được chút đồ ăn nào không.

Tiểu trấn vẫn như cũ một mảnh đen như mực, một màn hắc ám thần bí vô tận bao trùm lên hết thảy mọi thứ, dường như là muốn che dấu đi tất cả những sự vật sự việc quanh đây.

Cùng Vong Dạ ở chung một chỗ, Ngao Triết Thiên cũng không còn gặp lại mấy hiện tượng kì quái nữa, đám quỷ tựa như mây gã thấp hèn gặp phải người thuộc tầng lớp trên mà trốn chạy sạch sẽ.

Đột nhiên, ở một con đường bên trái cách đó không xa truyền đến một tiếng rên rỉ yếu ớt đến không thể yếu ớt hơn, thống khổ, áp lực, suy yếu như thể sẽ dứt hẳn bất cứ lúc nào chỉ trong một cái nháy mắt...

Con người Ngao Triết Thiên rút lại mãnh liệt, toàn thân như bị một dòng điện chạy xuyên suốt qua mà đông cứng lại, sau đó liền không chút suy nghĩ gì mà chạy thẳng đến nơi xuất phát thanh âm.

Thanh âm này, cho dù có bị suy yếu đến mức nào, cho dù có bị vụn vỡ đến đâu...

Hắn cũng có thể nhận ra được...

Là giọng của Ngao Tật!

Con hắn!

Vong Dạ vừa nhìn thấy Ngao Triết Thiên đột nhiên bỏ chạy đi như vậy, sau cũng không suy nghĩ nhiều mà vội muốn chạy đuổi theo, thế nhưng khí tức trong cơ thể đột nhiên lại trở nên tán loạn, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, thân thể mất đi lực đạo chống đỡ mà suy yếu quỵ sụp xuống ven đường, cơ thể co giật kịch liệt, song nhãn lạnh đi nhìn bóng Ngao Triết Thiên dần tiêu thất trước mắt mình, nhưng dù thế nào cũng không thể đứng dậy nổi...

Nguy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Phiên Ngoại Phỏng Vấn

《 Ô Hắc 》 Phòng tiếp khách

Nhân vật trên sân khấu:

Người chủ trì: Hắc Sắc Cẩm Dục – Nhân loại

Đi cùng: Huyết Luân Du – BJD

[BJD – Ball Jointed Doll – Búp bê khớp cầu. Huyết Luân Du là 1 bé BJD của chị Dục thiết kế

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ngao Triết Thiên dựa vào ánh sáng yếu ớt từ mặt trăng mà chạy thật nhanh trên con đường u tối trước mắt, hắn không thể xác định được vị trí của con trai mình, chỉ có thể dựa vào trực giác mà điên cuồng tìm kiếm, đồng thời cũng gọi tên hắn liên tục.

“Ngạo Tật! Ngươi ở đâu!?” Thế nhưng đáp lại hắn lại chỉ có một khoảng không tĩnh mịch, tựa hồ như thanh âm yếu ớt đến gần như không thể nghe thấy ban này chỉ như một loại ảo giác...

Mà phía sau Ngạo Triết Thiên, cũng lại không thấy Vong Dạ đuổi theo, cả một con đường dài sâu thăm thẳm, chỉ có duy nhất thân ảnh cô độc của Ngạo Triết Thiên, tưởng như như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóng tối nuốt chửng, khuôn mặt tuần tú thường ngày luôn bình tĩnh đến mức lạnh lùng giờ khắc này cũng xuất hiện vài tia lo lắng bất an.

Tuy rằng hiện tại không có chút thanh âm nào, thế nhưng, hắn tin mình khi này không có nghe nhầm...

Là hài tử của hắn...

Là thân nhân duy nhất của hắn trong thế giới này...

Nam nhân tâm đang phiền loạn không hề phát hiện ra, ngay từ lúc hắn bỏ lại Vong Dạ phía sau, u hồn không có khuôn mặt một lần nữa lẳng lẳng xuất hiện ở trong góc, vô thanh vô tức âm hiểm cười...

Đột nhiên, trước mắt Ngạo Triết Thiên lại xuất hiện một cánh cửa gỗ cũ kĩ nặng nề, hắn im lặng quan sát gian nhà mất nửa ngày, một cỗ hàn lãnh khí âm trầm mà u ám ẩn mật truyền ra từ bên trong, làm cho người khác cảm thấy khó chịu dị thường. Thế nhưng ngay sau đó, hắn lại đẩy cửa đi vào. Mà u hồn nguyên bản muốn bất ngờ đánh lên Ngạo Triết Thiên từ phía sau lại sợ hãi lui ra, tựa như trong căn phòng kia có thứ gì rất mạnh mẽ đang tồn tại. Chỉ có u hồn mà lúc trước xuất hiện giữa hai chân Ngạo Triết Thiên là không có chút sợ sệt nào mà cùng đi vào, khuôn mặt tuyết bạch bị che khuất dưới mái tóc màu xanh đen dài dưới ánh trăng mờ hồ tán ra một bạch quang mang mờ mờ lung, đôi môi ưu mỹ như một bông tuyết vì khẽ nhếch lên, mang theo một mặt tiêu ý băng lãnh thoáng qua.

Bước vào trong căn nhà u tối, dựa vào ánh trăng heo hắt bên ngoài cửa sổ, Ngạo Triết Thiên rất nhanh tìm được một cánh cửa phòng tản ra thứ cảm giác khác biệt dị thường, không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp tiến đến mở ra, u hồn mang dáng dấp như một thiếu niên lẳng lẳng đi theo sau hắn cũng dần thu hồi lại tiêu ý của mình, có chút cảnh giác nhìn cánh cửa.

Đằng sau cánh cửa là tình cảnh cùng với mùi máu tươi nồng đậm khiến Ngạo Triết Thiên chết lặng, một con giện dữ cường liệt mà chính hắn cũng không thể khống chế được dâng lên mãnh liệt, song nhân nhất thời trở nên đỏ sạm...

Trên chiếc giường duy nhất trong căn phòng u ám, một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi toàn thân gần như xích lửa bị một đám ma vật hình người thoạt nhìn vô cùng cao lớn cường tráng vây lại...

Khuôn mặt của ma vật chỉ có một con mắt màu xanh đen hơi lớn hơn một chút so với mắt người thường, bên người tản ra một cỗ khí tức tanh mùi máu, bên dưới sống mũi cao thẳng là một cái miệng như một chậu máu tanh kéo dài đến tận mang tai, hàm răng sắc nhọn mọc kín khoang miệng, cái lưỡi màu đỏ sậm thật dài còn mang theo một cỗ dịch thể không thể xác định được, tham lam vuron ra liếm lấy thân thể của thiếu niên. Mà trong đó có một ma vật dường như không thể nhìn được cảm giác đói khát, liền đem cánh tay phải của thiếu niên lên miệng mà cắn xé, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra dường như còn rút theo sinh mệnh của thiếu niên yếu ớt, máu tươi không ngừng bị hút ra khỏi cơ thể, nhưng điều càng làm cho Ngạo Triết Thiên nổi giận cuồng loạn đến tối sầm cả hai mắt chính là, tên súc sinh còn đem hai chân của thiếu niên kéo mở, đem cái vật thô thô cứng rắn kinh khủng của mình đặt nơi tư mật của thiếu niên, một bộ dạng đang vận sức chuẩn bị tiến vào...

Mà thiếu niên tóc vàng kia, lúc này đã không còn chút động tĩnh...

Như một con búp bê vải để mặc cho đùa bỡn tàn phá, sống chết không rõ ra sao...

Thế nhưng khuôn mặt phương Đông thanh tú mà trắng ngần kia, tuy rằng so với khuôn mặt trong trí nhớ của Ngạo Triết Thiên thì lớn hơn vài tuổi, thế nhưng...

Hắn biết, thiếu niên này chính là con trai của hắn...

Theo con tức giận mỗi lúc một cuồng loạn trong lòng, một cỗ sức mạnh dần tích tụ lại trong người hắn.

Ngay lúc Ngạo Triết Thiên xông vào, bảy con ma thú kia đều nhất loạt quay ngoắt qua nhìn hắn, dừng lại hết thấy mọi động tác... Đám ma vật này so với những con đi theo đoàn nô lệ ngày trước hoàn toàn khác nhau. Con mắt của bọn chúng, khôn ranh hơn, bình tĩnh hơn, đồng thời, cũng băng lãnh hơn.

Tựa như những cỗ máy vô cùng tinh xảo, âm thầm đánh giá gã nhân loại chết tiệt dám xông vào phá đám, đồng thời trong đầu cũng rất nhanh tính toán phải tấn công như thế nào.

Như một đám lang sói dữ tợn trong sa mạc, làm cho người khác không rét mà run.

Nhưng Ngạo Triết Thiên lúc này ngoại trừ sát ý điên cuồng ra, hoàn toàn không còn tâm tình nào khác, chỉ là bên ngoài mặt của hắn, vẫn còn có chút bình tĩnh như cũ, hắn không biết vì sao Vong Dạ còn chưa tới, thế nhưng, vô luận ra sao, hắn đều phải đem hết đám ma vật này giải quyết triệt để, cho dù hắn chỉ có một mình.

Khi đó, ma vật khi này chuẩn bị xâm phạm thiếu niên dường như lại thấy có hứng thú với con mồi trước mắt hơn, hắn vóc người thon dài, thân trên xích lửa, bên dưới là một hắc sắc trường quần [váy dài đen???] không biết làm từ chất liệu gì, vật dưới xệ tà đến tận đùi. Ngay lúc hắn hướng qua Ngạo Triết Thiên, một cỗ khí tức âm lãnh mà tanh tươi trong nháy mắt dâng lên, con mắt màu xanh thăm lờ lờ ra một tia trào phúng không hề che dấu nhìn chằm chằm vào Ngạo Triết Thiên, cái miệng mở lớn ra rồi lại chậm rãi khôi phục về hình dạng như của một nam tử bình thường, mờ hồ còn mang theo một tiêu ý

băng lãnh.

Trong ánh mắt của hắn, kẻ vừa xông vào bắt quả chí là một gã nhân loại liễu lĩnh, trên người hắn không có bất luận cái gì như ma pháp lưu động hay đấu khí của chiến sĩ. . .

Cái gì cũng không có, chỉ là một kẻ toàn thân lộ đầy sơ hở đứng trước mặt hắn.

Duy chỉ có một thứ khiến cho hắn lưu ý, chính là nhân thân của đối phương, tựa như hàng vạn lưỡi dao sắc bén muốn đâm chém trực tiếp kẻ vô tình lọt vào mắt mình, khiến cho hắn có chút không dám nhìn thẳng vào, đồng thời còn mang theo xung động khiến người khác phải cảm thấy rung mình. Hơn nữa, trực giác mơ hồ nói cho hắn biết, không nên tới gần. . . Nam nhân này có lẽ rất nguy hiểm.

Thế nhưng hết thảy đều bị ma đầu ném ra phía sau. . .

Một nhân loại, thì có gì nguy hiểm? Phải biết rằng, hắn là một ma vật ám hệ cấp cao — Thị Lão.

Muốn chơi đùa với một gã nhân loại như vậy, thì chỉ cần một ngón tay cũng đủ rồi.

Đương nhiên, là phải chơi từ từ. . .

Mà những ma vật khác cũng đều chỉ đứng ở một bên quan sát.

Ma vật vận hắc sắc trường quần đi tới trước mặt Ngao Triết Thiên, móng vuốt sắc nhọn giương lên hướng tới gương mặt đối phương, thế nhưng hắn lại có chút do dự, tuy rằng hắn tin là khuôn mặt này có thêm vài vết cắt cùng với những dòng máu tươi chảy xuống nhất định là một hình ảnh phi thường tuyệt đẹp, thế nhưng hắn lại nghĩ có điểm hơi tiếc, vậy nên móng vuốt lại chuyển hướng xuống cái cổ của đối phương, giả như ngay tại chỗ này mà cho một đạo thương ngân lớn, máu tươi ngay lập tức sẽ tuôn chảy. . . Nhất định là rất đẹp a. . . Nếu kết hợp thêm với biểu tình tuyệt vọng. . .

Hắn bắt đầu cảm thấy hưng phấn lên. . .

Thế nhưng gã nhân loại này đây lại không có chút biểu tình sợ hãi nào.

Hắn nghĩ có điểm khó chịu.

Đang mãi miết trong suy nghĩ, đột nhiên gã nhân loại kia sử dụng một thủ pháp kỳ quái mà hắn không thể biết được mà chế trụ lấy cổ tay hắn, song nhãn ngập trong sát ý băng lãnh.

Có một loại người như vậy, khi hắn phần nộ tới cực điểm, thì trí óc của hắn lại trở nên thanh tỉnh dị thường, có thể đưa ra những phán đoán chuẩn xác trước sự biến đổi của tình thế. Ngao Triết Thiên là một kẻ như vậy. Vậy nên, hắn không có trực tiếp xông vào, mà chỉ im lặng đứng một chỗ, như một gã nhân loại bình thường không có chút nguy hiểm. Mà ma vật, căn cứ vào những gì hắn biết từ trước đến nay thì đều là loài rất tự đại, như vậy, ngay khi đối phương tiếp cận hắn, sẽ phải công kích một cách bất ngờ, để khiến cho bọn chúng không kịp phòng bị.

Vậy nên hắn âm thầm chờ thời cơ, im lặng đem nguồn năng lượng không thuộc về bất cứ một loại thuộc tính nào ngưng tụ lại ở tay trái. Ngay lúc hắn tiến đến chế trụ cổ tay đối phương, thì năng lượng trong bàn tay bất ngờ bộc phát, như một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua bàn tay của ma vật.

Ngao Triết Thiên dự tính sẽ trực tiếp mượn lực ngã của đối phương mà đẩy xuống, chế trụ rồi uy hiếp những kẻ còn lại, thế nhưng ngay khi năng lượng của hắn xuyên vào thân thể của ma vật, trí óc hắn đột nhiên như nhận được hàng loạt thông tin kỳ quái mà rõ rệt, cảm giác được chính mình có thể không chế được năng lượng mà xâm nhập vào kinh mạch toàn thân của đối phương rồi sau đó tàn phá triệt để.

Ngay trong nháy mắt khi hắn tiếp xúc đến ma vật, hình ảnh về toàn bộ linh thể của đối phương như một đồ án giải phẫu hoàn chỉnh hiện lên ngay trong trí óc hắn, ngay cả những chỗ nhược điểm, vậy nên, hắn không chút do dự nào liền dùng năng lượng trời buộc linh thể của đối phương.

Ma vật rống lên một tràng thanh âm thâm trầm, hắn phần nộ, dùng nhãn thần không thể tin được nhìn vào nam nhân trước mắt, con người vì tâm lý bị kích động mạnh mà co rút lại mãnh liệt.

Hắn không thể động đậy được, càng không thể phản kích được, thậm chí hắn nghĩ nếu như kẻ đang chế trụ hắn muốn, thì liền có thể trực tiếp hủy diệt sinh mệnh hắn.

Ngay lúc Ngao Triết Thiên không chế được ma vật, những con khác cũng đồng loạt phản ứng, vừa muốn lập tức công kích, nhưng rồi lại bị thủ thế của Ngao Triết Thiên làm cho dừng khựng lại.

Trước là nâng bàn tay thon dài lên hướng thẳng đến bọn chúng, sau đó tay kia dùng sức phối hợp thành một động tác, nhất thời thành công trong việc khiến bọn ma vật này phải dè chừng mà ngừng lại.

Trong ánh mắt của ma vật không thể che dấu được sự khâm trương cùng lo lắng sốt ruột. Ngao Triết Thiên cười nhạt, hắn phát hiện ra rằng, cho dù là ma vật, cũng sẽ tồn tại một thứ gọi là tình nghĩa sâu sắc giữa các cá thể, nhất là loài ma vật có trí tuệ cao.

Hào.

“Không được nhúc nhích, nếu như các người muốn hắn sống.” Thanh âm của Ngao Triết Thiên rất thấp, rất kiên định, tựa hồ như tất cả mọi việc ở đây

đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, song nhân mạng theo một sự tin sác bén. Thế nhưng có điều này chỉ có một mình hắn biết, tình thế hắn lúc này có chút bất ổn, bởi vì hắn bây giờ tuy là không chế được linh thể của ma vật, nhưng lại không thể hủy hắn được, nặng tay thì hắn sẽ chết, mà nhẹ tay thì hắn sẽ thoát, hoàn toàn không thể khống chế năng lượng một cách thuần thực, hắn đã bắt đầu cảm thấy có chút khó nhọc.

Đồng thời, hắn ngoại trừ liếc thật nhanh vào hải tử của mình một cái ra, sau cũng không nhìn đến nữa. Hắn cố hết sức để biểu lộ ra một biểu tình không chút quan tâm nào, khiến cho đám ma vật kia không có cơ hội nhìn ra mối liên hệ giữa hai người mà đem hải tử ra uy hiếp lại hắn, mặc dù trong lòng hắn thì đau đến muốn vỡ vụn ra.

“Thả hải tử kia ra.”

“Không, hắn là con mồi của chúng ta.” Thanh âm của ma vật rất khàn. “Nhân loại, ngươi đang tự tìm đến cái chết, ngươi cho là ngươi an toàn rồi khỏi đây được?”

“Ngà?” Bàn tay khẽ dùng lực, ma vật bị hắn khống chế nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Mấy con khác cả kinh đến sắc mặt cũng trắng bệch ra. Ngao Triết Thiên trong lòng thầm phỏng đoán mấy ma vật này có lẽ là huynh đệ gì đó, bởi vì khuôn mặt có phần giống nhau.

“Ngươi muốn thế nào? Chúng ta thả, nhưng ngươi có cách gì đảm bảo là sẽ không làm thương tổn đến hắn?” Ma vật cuối cùng cũng phải nhượng bộ.

“Dùng khế ước, lấy linh hồn làm vật thế chấp.” Nam tử phương Đông cười nhạt.

“... Khế ước với một gã nhân loại hèn hạ như ngươi?” Một ma vật khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

“Hảo.” Thế nhưng những ma vật khác lại đồng ý với điều kiện này, bởi vì hiệu lực của khế ước là không thể thay đổi. Nhưng ma vật cũng không chỉ có mấy kẻ thế này, bên ngoài kia còn có một người trấn thủ, chỉ cần chờ chút nữa nhất định sẽ giết được gã nhân loại ghê tởm này!

“Nội dung khế ước, các ngươi không được dùng bất cứ phương pháp nào hoặc cho người sẵn giết hai người bọn ta, lúc đấy ta cũng sẽ tuân theo mà phóng thả sinh mệnh của hắn.” Ngao Triết Thiên trực tiếp chặn lại mọi khả năng mà ma vật có thể gây nguy hiểm cho hắn.

Không còn biện pháp nào khác, những ma vật này vừa định thỏa hiệp, đột nhiên, thiếu niên đang nằm lặng trên giường lại vô cùng chật vật kêu hoán một tiếng: “Ba ba...” Thanh âm khàn khàn nứt nẻ...

Một tiếng gọi đó, lại khiến thâm tâm Ngao Triết Thiên run lên, năng lượng khống chế ma vật nhất thời xuất hiện một tia rối loạn, khiến cho ma vật có cơ hội xoay chuyển tình thế mà dùng hắc ám nguyên lực cường liệt phản phệ.

Nhưng Ngao Triết Thiên cũng phản ứng lại rất nhanh, vội vàng dùng tay kia chụp lấy cái cổ của hắn, ngay lúc đối phương còn chưa hoàn toàn thoát được mà trực tiếp đưa năng lượng vào trong cơ thể hắn, hung hăng đá phá vào nơi xuất phát của nguồn năng lượng phản phệ, đồng thời tận lực lộn thương đến linh thể của đối phương.

Hắc ám ma vật lần thứ hai bị áp chế không nhúc nhích nổi, hắn thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt đến dọa người. Con mắt lớn hơn một chút so với người bình thường hung hăng nhìn chằm chằm vào Ngao Triết Thiên, một loại hận ý mãnh liệt không hề che dấu biểu lộ hết ra bên ngoài.

“...” Trùng mắt nhìn lại.

“Nhân loại hèn mọn, vật nhỏ này là con trai của ngươi?” Đột nhiên, ma vật nở nụ cười, cười đến ngạo mạn, cười đến cuồng vọng. Con mắt hắn nhìn chằm chằm vào Ngao Triết Thiên bắt đầu có chút tiểu ý đầy tính toán, cũng không quay đầu lại nhìn mà phân phó đến mấy gã đồng bọn bên kia: “Đem tiểu tử kia bắt lại, hắn chính là nhi tử bảo bối của vị nam sĩ này, phải không?”

Câu nói sau cùng hắn cố tình ghé vào bên tai Ngao Triết Thiên mà nói, thậm chí còn ác ý vron đầu lưỡi ra liếm lộng, thế nhưng rất nhanh sau đó, linh thể hắn liền bị siết lại mãnh liệt, trước mắt hắn nhất thời bị phủ bởi một màu đen tuyền...

“Ngươi tưởng là có thể uy hiếp ta sao? Hay là, ngươi nghĩ rằng ta không giết được mấy người các ngươi?” Ngừ khí băng lãnh, tựa như một người máy không có chút gì cảm xúc. Ngao Triết Thiên cho tới lúc này cũng không hề nhìn lấy hải tử của mình một cái, Nhưng thực tế trên trán hắn đã toát chút mồ hôi lạnh, chỉ là quá mờ, nên không thể trông thấy.

Chết tiệt, bọn chúng muốn dùng Ngao Tật uy hiếp lại hắn, chỉ cần hắn lơ là một chút, thì kết cục sau cùng của cả hai người bọn hắn chỉ có cái chết. Những ma vật này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ, vậy nên, hiện tại chỉ có thể đánh cược một phen.

Đem sinh mệnh của bọn họ ra đánh cược.

Dựa theo tâm lý ích kỷ của ma vật, bọn chúng hẳn sẽ không mạo hiểm sinh mệnh của mình đến giết hại một hải tử không có chút uy hiếp nào, bởi vì trong mắt bọn chúng, vì một gã nhân loại mà chấp nhận may rủi với sinh mệnh, chính là rất không đáng.

Điểm này, là hắn dựa theo nhãn thần cao ngạo của bọn chúng cùng hành vi mà phán đoán.

Vậy nên sẽ có bảy phần cơ hội là bọn chúng sẽ chọn dùng khế ước, mà ba phần còn lại chính là chọn lựa mạo hiểm, bởi vì bọn chúng cũng không thể nhẫn nhịn được khi có kẻ khác dẫm đạp lên đầu bọn chúng, chỉ là so với bị sỉ nhục, tính mệnh quan trọng hơn mà thôi.

Giả như, trong trường hợp xấu nhất, bọn chúng thực sự muốn giết Ngao Tật, như vậy thì dù cho phải hy sinh cả tính mệnh này, hắn cũng sẽ bắt bọn

chúng phải đền mạng!

“Nhân loại! Ngươi không để ý đến sự sống chết của hân sao? Hân là con của ngươi!” Bọn chúng nắm lấy con trai của Ngao Triết Thiên giờ lên thị uy, thế nhưng vẫn không thể thấy được bất luận một biểu tình khản trương gì trên khuôn mặt của gã nhân loại kia, bọn chúng cảm thấy có chút kinh ngạc cùng thất vọng.

“Thật buồn cười, giả như ta có tuân theo, các người sẽ tha cho chúng ta? Thành không nên xem người khác cũng ngu ngốc như mình, hay là, các ngươi muốn đem tính mệnh ra đánh cược với ta?” Bàn tay Ngao Triết Thiên vẫn nắm chặt cái cổ của ma vật, song nhãn bình tĩnh không chút gợn.

“Ngươi nghĩ rằng chúng ta không dám giết hân? Chúng ta sẽ đem hân xả làm tám mảnh!”

“...” Ngao Triết Thiên vẫn bất động.

“Nếu không, chúng ta sẽ xé toạc hân ra ngay trước mặt ngươi!” Thanh âm của ma vật đã không còn khí thế như trước.

“Không nên thử thách lòng kiên nhẫn của ta như vậy, một, là chúng ta ký kết khế ước, tất cả mọi người đều an toàn như không có chuyện gì xảy ra. Hai, các ngươi giết hân, ta giết các ngươi, ta thề sẽ không khiến cho các ngươi phải thất vọng.” Tự tin, một sự tự tin tuyệt đối. Lúc này khóe miệng Ngao Triết Thiên đã nhếch lên thành một nụ cười nhạt. Theo phân tích tâm lý, ma vật sẽ không có ý giết Ngao Tật, bởi vì bọn chúng đã nói ra phương pháp giết chóc, sau lại sợ hân không tin mà đổi sang một biện pháp khác, muốn dọa hân sợ, thế nhưng lại không hề hay biết cách nói chuyện như vậy lại vô tình để lộ ra ý định thỏa hiệp trong lòng bọn chúng.

“...” Mấy ma vật đã có chút bất lực, xem ra, thực sự phải ký kết khế ước, dù sao, vì một gã nhân loại thấp kém nhỏ nhoi mà đánh cược tính mệnh, thực không đáng chút nào.

Ngay khi Ngao Triết Thiên định ký kết khế ước theo bọn chúng, sau lưng cư nhiên lại phát lạnh, cũng cùng lúc đấy khóe miệng của ma vật lại câu lên thành một tiểu ý âm hiểm như đang thưởng thức một vở hài kịch.

Hông!

Phía sau lưng Ngao Triết Thiên, một ma vật tóc dài vô thanh vô tức âm thầm xuất hiện, khuôn mặt hân cũng với mấy gã khác có chút bất đồng, hân có hai mắt, tướng mạo cũng tương đối giống với một nhân loại bình thường, chỉ là anh tuấn hơn rất nhiều, trên thân còn có một hình xăm kỳ dị mà thần bí, xem ra hân là thủ lĩnh của đám ma vật này.

Khuôn mặt hân trong bóng tối hoàn toàn không có chút biểu tình nào, nhưng song nhãn lại mang theo một loại quang mang băng lãnh tàn nhẫn. Móng vuốt dài sắc bén dưới ánh trăng hiện lên một tia sáng quỷ dị, trong nháy mắt ngay khi móng vuốt kia trực tiếp xả xuống muốn xé toạc gã nam nhân không kịp phòng bị trước mắt, thế nhưng cuối cùng bàn tay hân lại bất chợt dừng khựng lại giữa không trung.

Tựa như bị điện giật.

Ngao Triết Thiên tuy chưa hề nhận bất cứ thương tổn nào, nhưng vì một khắc sơ suất như vậy cũng khiến hân toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng rất nhanh phát hiện ra không chỉ riêng hân mà đám ma vật phía sau cũng đột nhiên run rẩy, ngay cả ma vật đang bị hân khống chế cũng phát run, ánh mắt của bọn chúng như một con cá bị quăng lên bờ, trợn to kinh hoàng, ngay cả hô hấp cũng dần trở nên hỗn loạn.

Mà không khí, dường như cũng ngưng trọng, áp lực, nặng nề.

Đột nhiên, Ngao Triết Thiên quay đầu qua nhìn.

Ánh trăng không hay từ khi nào đã nhuộm một màu đỏ rực, một thân ảnh cao lớn mà thon dài lẳng lặng đứng sừng sững ngay bên lan can. Ánh sáng yếu ớt từ đằng sau phản lên khiến cho không thể trông thấy rõ hình dạng của hân, thế nhưng dưới ánh tàn nguyệt u ám lại có thể thấy được những lọn tóc dài đỏ như máu của hân điều động ưu nhã trong gió, cuồng vọng và cao ngạo, dường như là một bậc vương giả quân lâm thiên hạ, một khí thế mạnh mẽ không để kẻ khác có cơ hội phản kháng lại, tản ra một cách tự nhiên như thể vốn đã là như vậy, khiến cho những kẻ thấp hèn hơn không thể không cúi đầu mà tung hô thần thánh.

Mà người này, Ngao Triết Thiên cảm thấy vừa có phần quen thuộc, nhưng rồi lại thấy thật xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ma vật song nhãn nhìn chăm chăm vào thân ảnh khiến cho bọn chúng kinh hãi cực độ, một loại trùng động muốn chạy trốn dâng lên trong ý nghĩ của bọn chúng, thế nhưng bàn chân lại như bị dính chặt xuống sàn không thể nhúc nhích. Như những con chó thấp hèn phải đối mặt với một con sư tử oai nghiêm hùng vĩ, nghĩ muốn phản kháng nhưng rất nhanh lại bị khí thế của đối phương áp chế khiến cho không cử động nổi.

Bọn chúng đối với hồng phát nam nhân kiêng kỵ như vậy, bắt quả mới chỉ là vì khí thể cường hãn bên ngoài của hắn, cái còn đáng sợ hơn thể rất nhiều chính là thân phận cực lớn của hắn — Minh giới chi Hoàng, một vị vương giả gần như biến mất trong truyền thuyết, là con người kinh khủng nhất trong lịch sử.

Trên thực tế Ngao Triết Thiên cũng không hay biết gì về điều này, những ma vật này đã từng là một chủng tộc cổ xưa ở vùng giáp duyên của Minh giới, trời sinh tính tình tàn bạo âm hiểm, đồng thời rất thích ăn thân thể của các sinh vật khác, nhất là nhân loại. Bọn chúng ý vào thân thể cường hãn cũng với ma pháp cao siêu mà chiếm lĩnh lấy phân nửa Minh giới, thẳng đến khi Minh giới chi Vương — Vong Dạ xuất hiện.

Lúc đó, giữa một đám chiến sĩ Thị Lão được trang bị hoàn mỹ đến tận răng, một thân ảnh cao lớn mà thon dài trên người vận một thân hắc y, bình tĩnh quan sát hơn một vạn địch nhân trước mắt, mái tóc dài đỏ rực cùng song nhãn huyết sắc dường như chứa đựng hết thảy mọi con ác mộng của Thị Lão, ánh mắt tàn bạo tựa như sinh ra là để săn giết bọn chúng, khoe miệng nhếch lên thành một tiểu ý âm lãnh mà tàn khốc, tùy ý giương lên thanh huyết kiếm đỏ rực, với thân pháp thần tốc nhưng cũng không kém phần ưu mỹ, việc lấy đi sinh mệnh của bọn chúng là một việc quá mức đơn giản.

Mỗi một kiếm hãn đưa lên, kiếm khí huyết sắc liền chém lan ra vài trăm thước, những kẻ xung quanh nhất thời không tránh né kịp liền bị cắt đứt đôi người. Những tiếng kêu rống kinh khủng mà thể lương thâm thiết càng khiến cho huyết ác ma cười thêm điên cuồng.

Thế nhưng một trời huyết vũ giăng kín là vậy cũng chẳng thể nhiễm nổi một sợi tóc của hắn.

Nhớ tới hình ảnh ngày đó, đơn phương độc mã tàn sát nguyên một đạo quân hùng hậu, tuyệt vọng, là thứ duy nhất tồn tại trong ý thức của mỗi một ma vật. Ý thức biết rất rõ Ma vương trước mắt đây chắc chắn sẽ kết thúc sinh mệnh của mình, nhưng lại không thể chạy thoát khỏi loại dày vò hành hạ này, khiến cho mỗi ma vật đều dần dần trở nên suy sụp thống khổ.

Vì sao hắn lại ở đây...

Người này không phải đã biến mất từ lâu rồi sao...

Không... Thật kinh khủng... So với bị giết ngay lập tức, còn đáng sợ hơn nhiều...

Bọn chúng mơ hồ còn nghĩ đến việc tự sát.

“Mạo phạm, chết.” Hắc ảnh quay lưng về phía ánh trắng lạnh lùng nói ra bốn chữ. Đám ma vật nhất thời cứng đờ người ra, ngay cả thanh âm còn chưa kịp bật ra đã liền bị một đạo hồng sắc đao quang không biết từ nơi đâu xuất hiện chém đứt thành nhiều mảnh, máu tươi của một ma vật đứng trước mặt Ngao Triết Thiên còn chưa kịp văng ra chạm đến hắn, hắn chợt cảm thấy cả người căng cứng lên, đến lúc ý thức được đã thấy mình nằm gọn trong lòng của hồng phát nam nhân.

Hắn có chút ngây người nhìn Vong Dạ, khuôn mặt băng lãnh của đối phương vừa quay lại nhìn hắn trong nháy mắt đã bị thay thế bằng một vẻ lo lắng khản trương, cảm giác xa lạ vừa rồi cũng tiêu thất hết sạch, chỉ thấy Vong Dạ có chút đau lòng vuốt ve khuôn mặt hắn, bàn tay ôm lấy thắt lưng hắn cũng không có chút ý định buông ra: “Xin lỗi... Đã tới chậm.

Vừa định hỏi hắn sao lại đến chậm như vậy, đột nhiên lại nhớ tới nhi tử của mình vẫn còn đang nằm giữa vũng máu, liền vội vàng đẩy Vong Dạ ra mà chạy tới chỗ Ngao Tật. Thoạt trông thật thảm thương, vừa nhìn qua đã thấy trái tim như bị ai đó bóp nghẹn lại.

Thân thể tái nhợt, nhỏ bé mà yếu ớt, y phục không chỉnh tề nằm trên giường, trên người còn có những vết thương đáng sợ, mà chương mắt nhất chính là miệng vết thương nơi bàn tay bị cắn cụt, máu tươi vẫn còn đang chảy ra rất nhiều...

Chết tiệt...

Ngay cả thời gian phần nộ và đau lòng đều không có, Ngao Triết Thiên cầm lấy tấm khăn trải giường coi như sạch ở bên dưới, mặc dù có chút run rẩy nhưng động tác lại rất nhanh, xé tấm vải ra rồi băng bó lại chỗ vết thương.

Vong Dạ không nói tiếng nào lặng lẽ đến bên cạnh hắn, lặng yên nhìn đối phương xử lý thật nhanh những vết thương. Hắn cũng không nhìn về phía thiếu niên, cũng không buồn lãng phí thời gian để nhìn thứ khác, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Ngao Triết Thiên, thấy hắn vì lo lắng cho người khác mà đôi chân mày chau lại cùng với vẻ mặt vô cùng lo lắng, mơ hồ cảm thấy có chút không vui.

Hanh, cái người kia trước đây sao không giết chết luôn đi...

Tựa hồ như cảm giác được ý nghĩ của hắn, Ngao Triết Thiên lạnh lùng quay đầu sang nhìn hắn một cái, sau liền duỗi tay ra: “Lúc này là lúc nào mà ngươi còn phát ngốc? Mau đưa ta được hôm trước điều chế trong núi đây.” Loại phối dược này là do Tiểu Hân bày cho hắn, đối với một nhân loại bị trọng thương gần chết thì chính là một vị thuốc tiên cực kỳ công hiệu, thế nhưng nguyên liệu điều chế lại thuộc dạng khả ngộ bất khả cầu [chỉ có thể tình cờ gặp chứ không thể cường cầu], nếu không phải lần trước tình cờ cùng Vong Dạ đi vào một cái hang ngầm, gặp được một địa ngục hãn thú cực kỳ hiếm thấy cùng tuyết nguyệt hoa, e là cũng bỏ lỡ mất phương thuốc tiên này, cũng là bỏ lỡ mất cơ hội cứu được con trai.

Lúc đó, đi trong hang ngầm cùng Vong Dạ, thú là do Vong Dạ săn được, ngay cả tính mệnh hiện tại cũng là do Vong Dạ cứu.

Trong lòng hắn thực thấy cảm kích vô cùng.

Thế nhưng, hắn lúc này đứng bên cạnh lại tỏ vẻ như chuyện không hề liên quan đến mình là có ý tứ gì? Được rõ ràng là ở trên người hắn, hắn cũng biết

rất rõ tác dụng của được!

“...” Tuy rằng trong lòng cực kỳ không tình nguyện, nhưng lại không thể làm khác được, hồng phát nam nhân chỉ có thể đem được thủy bên người ra đưa cho đối phương. Trên khuôn mặt không có chút biểu tình bất mãn gì, trái lại thoát nhìn còn rất ôn nhu, một mặt vô tội như thể cái thờ ơ lạnh nhạt ban nãy tuyệt đối không phải là do cố ý.

Tiếp nhận được thủy từ đối phương, Ngao Triết Thiên không chút suy nghĩ gì liền mở ra uống vào một ngụm, ngay trước ánh mắt kinh hoàng của Vong Dạ mà cúi xuống chạm đến miệng của con trai mà truyền vào.

“!!!!!!” Vong Dạ hai mắt mở lớn nhìn trừng trừng, hẳn tuy không phản ứng nhiều, thế nhưng trong lòng chính là thế nào cũng không thể tin được ái nhân của mình ngay trước mặt hẳn lại hôn môi một nam nhân khác.

Kinh ngạc còn chưa đi qua, điều khiến hắn giật mình hơn chính là nam nhân hẳn yêu thương vô cùng lại vừa uống thêm một ngụm được thủy nữa, hẳn cả kinh vội vàng đoạt lấy được thủy.

“Đề ta!” Như sợ ái nhân đổi ý, hẳn vội vàng uống một ngụm được thủy, trước ánh mắt kinh ngạc của Ngao Triết Thiên, động tác có phần hơi thô bạo cúi xuống truyền qua cho thiếu niên.

“...” Ngao Triết Thiên nhất thời không thể lý giải được duy nghĩ của Vong Dạ, hẳn sao đột nhiên lại trở nên tích cực như thế? Thế nhưng trông thấy hình ảnh đối phương dùng miệng uy Ngao Tật, nghi hoặc trong lòng hẳn lại sớm biến thành một cảm giác quái dị, không thể nói rõ ra được, thế nhưng trong ngực có chút muộn phiền.

Ánh trắng màu bạc nghiêng mình chiếu lên giường lớn, hồng phát nam nhân cường hãn ôm lấy một thiếu niên nhỏ bé và yếu ớt, được thủy trong suốt mang theo một mùi thơm thoang thoang theo nơi mập hạp giữa đôi môi của hai người mà chảy xuống, được thủy tựa hồ như có tác dụng rất nhanh, thiếu niên nguyên bản không còn chút sinh khí nào lại chậm rãi bật ra mấy tiếng rên rỉ suy yếu mà mềm mại. Hẳn hoang mang mở mắt ra, ngơ ngàng nhìn nam nhân đang ôm lấy mình, đầu óc hỗn độn chỉ có thể cảm nhận thấy được khí tức đặc biệt trên người nam nhân, cùng với khuôn mặt tuấn mỹ đến không thể tin được cùng biểu tình lãnh đạm.

...

Một loại tâm tình hoảng loạn dần dần xuất hiện trong lòng hẳn, ngay lúc hẳn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, khuôn mặt tuấn mỹ kia lại một lần nữa cúi sát lại gần, nhưng lần này, không cần đối phương dùng đầu lưỡi mở ra, hẳn tự mình mở đôi môi ra nhận lấy được thủy.

Cảm giác thanh lương theo được thủy truyền đến khắp cơ thể hẳn, từng chút một xoa dịu thân thể yếu ớt đau đớn. Thân thể cũng vì mất máu quá nhiều mà lạnh run lên cũng nhờ nhiệt độ nóng như lửa trên người đối phương mà từ từ ấm áp trở lại, thế nhưng điều làm Ngao Tật dễ tâm hơn cả chính là đôi môi mềm mại đang chạm đến môi mình.

Mọi cảm giác sợ hãi trong lòng hẳn dường như bị xua tan hết đi.

Mà Ngao Triết Thiên lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn hiển nhiên cũng không thu hút được sự chú ý của hẳn, hẳn thậm chí còn không nhớ rõ chính phụ thân là người đầu tiên xông vào cứu hẳn.

Thật vất vả mới đem được thủy uống hết, Vong Dạ cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm mà đặt thiếu niên trở lại giường, tuy rằng hẳn rất muốn quăng xuống luôn cho nhanh, thế nhưng lại sợ ái nhân đứng bên cạnh bất mãn, vậy nên hẳn chọn cách mà theo hẳn coi như là ôn nhu, nhẹ nhàng đặt xuống.

Quay đầu lại, phát hiện Ngao Triết Thiên có chút thất thần, hẳn có chút không hiểu mà nghiêng đầu nhìn đối phương, sau lại thấy đối phương hình như đã hồi phục lại mà nhìn hẳn một cái, trên khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc cùng tâm tình gì. Chỉ là lần thứ hai nâng thiếu niên dậy, trông bộ dạng như muốn cúi xuống hôn thiếu niên kia.

Vong Dạ vội vàng ngăn hẳn lại, không thể hiểu được mà tròn trừng nhìn, song nhãn đã có chút tức giận.

Ngao Triết Thiên lạnh lùng chỉ vào miệng mình, ý muốn nói được thủy khi nãy uống vào còn chưa có uy, không thể lãng phí được, bởi vì rất quý hiếm.

Vốn tưởng có thể không cần để ý đến đối phương mà đem ngụm được thủy cuối cùng này uống nốt cho xong, ngờ đâu lại thấy Vong Dạ đột nhiên mỉm cười một cái rồi rất nhanh túm hẳn lại, hung hăng hôn lấy. Tốc độ quá nhanh khiến hẳn cơ bản không thể phản ứng lại kịp, chỉ cảm thấy môi mình nóng lên, sau đó đôi môi gào hoạt kia còn lấy hết được thủy trong miệng hẳn, thậm chí đầu lưỡi còn vươn ra liếm lộng lấy đôi môi của hẳn một chút, cuối cùng mới chùi buông hẳn ta rồi chuyển qua hôn lấy thiếu niên tái nhợt kia.

“...”

Song nhãn gào hoạt mà hàm tiếu kia khiến hẳn cho chút ngây ngốc.****

Sau khi uống hết được thủy, kim phát thiếu niên cũng không chống đỡ được lâu mà rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Dưới ánh nền ấm áp, Ngao Triết Thiên lẳng yên quan sát Ngao Tật đã suy yếu đến gần như không còn chút hơi thở, trong lòng vẫn còn cảm thấy chút đau đớn. Đôi mày kiếm anh vũ khẽ chau lại, vẻ mặt nghiêm trọng. Trái ngược với biểu tình ngưng trọng của hẳn, Vong Dạ thoát nhìn lại rất bình tĩnh, thậm chí trong lòng còn mong cái thứ chướng mắt này ngay lập tức chết quách đi cho xong.

Tốt nhất là tất cả mấy thứ thu hút được ánh mắt của Thiên Thiên đều biến mất hết đi!

Như vậy thực sự không được, phải tìm cơ hội giết chết luôn đi.

Ngao Triết Thiên lúc này hoàn toàn không hay biết gì về mấy ý nghĩ của Vong Dạ, chỉ im lặng quan sát thể trạng của con trai, thế nhưng sau khi bình tĩnh lại mới cảm thấy vô cùng kinh ngạc với chuyện này, chính là bề ngoài của hắn.

Ngao Tật năm nay còn chưa tới mười tuổi, thế nhưng hình dáng lúc này thoát nhìn thì đã mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng cho dù vậy, Ngao Triết Thiên chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra được hắn, nhất là khi trên cổ thiếu niên này còn có một cái bớt hồng nhạt là minh chứng tốt nhất. Tuy rằng rất muốn lý giải vì sao hắn lại biến thành như vậy, thế nhưng với thể trạng hiện tại của hắn thì việc cấp thiết nhất là phải khôi phục lại được ý thức đã.

Đột nhiên, Ngao Tật đang nằm im lặng lại khó chịu co người lại, trên thân mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, cái miệng nhỏ nhắn trắng noãn còn rên rĩ mấy thanh âm thống khổ.

“Ngao Tật, làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?” Thấy cốt nhục duy nhất của mình thống khổ như vậy, mà chính mình lại bất lực, loại tâm tư này nếu nói là không thấy khó chịu thì chính là nói dối.

“Ồ...” Ngao Tật không thể đáp trả lại hắn được, chỉ có thể kích động run rẩy, ngay cả đôi môi cũng trở nên tím tái, quan sát kỹ, nhiệt độ trên thân thể hắn không chỉ lạnh đến dọa người, ngay cả trên da cũng dần xuất hiện những đường vân màu tím quái dị.

“Hắn làm sao vậy?” Ngao Triết Thiên hoảng hốt chỉ có thể quay sang cầu cứu nam nhân suốt này giờ vẫn đứng yên một bên không nói một lời nào, đồng thời cũng đánh mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày của mình: “Có phải trúng độc hay không?” Dựa vào hình dạng mà vật khi này thì có vẻ như là loài có độc tố, xem ra, tình hình hồng bất rồi, vì được khi này chỉ có thể trị thương chứ không thể giải độc...

“Ân, sẽ chết.” Không mấy vui vẻ khi Ngao Triết Thiên vì người khác mà khẩn trương như vậy, Vong Dạ ôn hòa đáp lại một câu ngắn gọn, thế nhưng trong lòng lại thầm cười nhạt, hảo, chết nhanh lên một chút, tiểu hài tử xấu xa, sau này đỡ phiền ta đâm cho một đao.

“Ha... Làm sao bây giờ...” Nghe được câu trả lời của Vong Dạ như vậy, khuôn mặt Ngao Triết Thiên trở nên trắng bệch, đôi môi nguyên bản cũng coi như hồng nhuận giờ phút này như bị rút cạn máu, còn có phần hơi run rẩy.

Hắn không dám tưởng tượng ra một thế giới mà ngay cả Ngao Tật cũng mất đi, một loại thống khổ như bị cả thế giới cô lập, hắn dù thế nào cũng không thể chịu đựng được.

Không...

Hắn không muốn như vậy...

Nam nhân tuyệt vọng vùng lên nắm lấy tay hồng phát nam nhân, song nhãn gần như mang theo ý tứ cầu xin nhìn hắn, như một hài tử bất lực, ngay cả thanh âm cũng trở nên khàn khàn: “Người có thể cứu hắn phải không...” Bộ dạng này, một bộ dạng yếu đuối mà Vong Dạ chưa bao giờ nhìn thấy.

Ta không thể...

Những lời này Vong Dạ tưởng mình có thể thốt ra một cách dễ dàng, thế nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của Ngao Triết Thiên, hắn thế nào cũng không thể nói ra, chỉ cảm thấy cực kỳ đau xót.

“Người có khả năng đứng không?” Thấy nam nhân song nhãn do dự, Ngao Triết Thiên lập tức nắm lấy bờ vai hắn, đôi mắt đầy lo nghĩ ưu tư lộ ra một tia sốt ruột cấp thiết cùng chờ mong.

“...” Vong Dạ quay đầu đi không nhìn hắn, đôi tay đặt ở bên người bất giác nắm chặt lại.

“Giúp ta, ta cầu người...” Lần đầu tiên thấy nam nhân cự tuyệt mình như vậy, Ngao Triết Thiên lại trở nên luống cuống hơn, tâm thần rối loạn, khiến hắn nói ra một câu mà ngay chính hắn cũng không tưởng tượng được là mình sẽ nói ra: “Người muốn cái gì ta đều cho người... Thân thể cũng được, cái gì cũng được, chỉ cần là ta có thể...”

Vong Dạ mãnh liệt quay đầu lại trừng hắn, trong chớp mắt Ngao Triết Thiên cảm nhận được sự phẫn nộ cùng bi thương cùng cực trong ánh mắt đối phương.

Hắn tựa như một con khuyển bị chủ nhân hung hăng đánh cho một cái, tuy rằng phẫn nộ, thế nhưng đau đớn hơn cả là nỗi bi thống khi bị chính chủ nhân của mình đánh đập.

Đối phương rốt cuộc đã đem tình cảm của hắn biến thành cái dạng gì?

Tuy rằng không thể trông mong đối phương sẽ đáp lại tình cảm của mình, thế nhưng, nếu như là thông qua việc như thế này mà chiếm được đối phương, đối với hắn mà nói, đây hẳn là bi ai lớn nhất.

Hai người giằng co một lúc, cuối cùng khóe miệng Vong Dạ nhếch lên thành một mặt cười khổ, lãnh đạm nói ra một câu mà Ngao Triết Thiên nhất thời không lý giải được, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy trái tim như bị lưỡi đao sắc lạnh cắt xé dữ dội: “Người thực sự chưa từng lo lắng cho ta như vậy...”

Câu kia nói ra nghe rất nhẹ, rất lạnh, rất đậm. Thế nhưng, vẫn có thể cảm giác được khi đối phương nói ra những lời này, hẳn thực sự rất thương tâm.

Hắn không hiểu sao lại thấy thâm tâm rối loạn, hình như hắn sắp mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, hơn nữa còn là chính hắn đã tự tay đánh mất.

“Ta giúp ngươi...” Liếc mắt nhìn Ngao Triết Thiên một cái, Vong Dạ ngẩng đầu lên, sau đó liền đến bên giường ôm lấy Ngao Tật, tới bên ban công, đến cuối cùng cũng không quay đầu lại mà trực tiếp nhảy xuống. Trước khi đi, hắn dặn Ngao Triết Thiên đợi hắn ở nghiêm trang [quảng trường, sân đình] trong trấn.

Ngao Triết Thiên hơi giật mình nhìn bóng lưng Vong Dạ khuất dần, trong ngực dâng lên một trận đau xót.

Cảm giác khó chịu này dù thế nào cũng không thể gạt bỏ đi được.

Nếu như những lời khi nãy của hắn xúc phạm đến Vong Dạ, như vậy, biểu tình tuyệt vọng khi nãy của đối phương là sao? Người kia có chuyện gì giấu diếm hắn?

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, Ngao Triết Thiên cũng nhanh chóng nhảy xuống sân trước.

Hai người rời đi rồi, gian phòng nguyên bản vắng vẻ yên tĩnh lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh tái nhợt, chính là u hồn khi nãy đi theo Ngao Triết Thiên. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang khuất dần của Ngao Triết Thiên hồi lâu, sau lại cười nhạt nhìn đồng thi thể nằm rải rác trên mặt đất, khuôn mặt không có mất thoát nhìn có chút yêu diễm.

Chỉ thấy hắn vươn đôi tay dài nhỏ bé ra hướng đến mặt đất mà trao một cái vào hư không, những u hồn đang giãy dụa trong các thi thể lần lượt bị hắn nắm lấy kéo ra. Đôi môi ưu mỹ trên khuôn mặt tuyết bạch của u hồn có hình dáng tựa tựa một thiếu niên nhất thời nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, đầu lưỡi phấn hồng có chút khiêu khích liếm lấy môi trên của mình, sau liền trực tiếp đem những tàn hồn kia cắn xé, nuốt trọn.

Khi những tàn hồn kia hoàn toàn phân hóa trong cơ thể hắn, thân thể thiếu niên nguyên bản đang mờ mờ ảo ảo nhất thời hiện lên rõ ràng không ít.

Một trận bạch sắc quang mang hiện lên, thiếu niên u hồn nguyên bản cấp thấp trong nháy mắt tiến hóa thành một ma hồn cao cấp, trên mặt không chỉ biến hóa ra được đầy đủ ngũ quan, mà còn lại biến thành một khuôn mặt thanh tú mỹ diễm, tuy rằng không được như Phi Đẹp đến không giống một phạm nhân, nhưng cũng có thể nói là tuyệt sắc.

Lần thứ hai nhìn về phía Ngao Triết Thiên rời đi, thiếu niên nhất thời để lộ ra một tiểu ý ôn hòa mà quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Ngao Triết Thiên vừa mới chạy tới nơi, nhưng cũng chỉ lẳng lặng nhìn Vong Dạ đem nhĩ tử của mình đặt giữa sân. Tựa hồ như cảm ứng được mình đang quan sát, đối phương ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, nhưng rất nhanh đã liền cúi xuống, ngay giữa không trung dùng hồng sắc ma lực vẽ lên một loại dạng như viên cô đồ văn, ma pháp nguyên tố trong không khí cũng dần dần vũ động.

Một cái liếc mắt kia, lại khiến cho Ngao Triết Thiên cảm thấy có chút lãnh đạm ẩn giấu, nhất thời một loại cảm giác hoảng loạn không rõ từ đâu xuất hiện dấy lên trong tâm trí hắn.

Vong Dạ cũng chưa một lần dùng nhãn thần như vậy nhìn hắn, một lần cũng không có.

Đối phương luôn luôn dùng ánh mắt như muốn thiêu đốt kẻ khác mà yên lặng quan sát hắn, trong đó còn ẩn chứa cả ái tình say đắm sâu sắc mà ai cũng dễ dàng nhìn ra được, nhãn thần khiến hắn mỗi lần nhìn vào đều khiến thâm tâm hắn rối loạn.

Mà chưa bao giờ lại giống như ngày hôm nay, dường như là có một tầng phân cách nào đó rất khó nói.

Nam nhân trong lòng rối loạn, đưa mắt nhìn hai người đứng giữa nghiêm trang, tâm tư không hay là đã phiêu lãng đến tận nơi nào, đến khi hắn tìm lại được ý thức của mình thì việc chữa trị của Vong Dạ cũng đã tới hồi kết thúc. Chỉ thấy một viên hồng sắc đỏ như máu, là một ma pháp cầu có hình dáng cực đẹp chậm rãi từ bụng của Ngao Tật đi vào cơ thể hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản tái nhợt đến không chút huyết sắc cũng dần dần trở nên hồng nhuận.

Ngao Triết Thiên yên lặng đi tới. Nhưng lúc này hắn lại không nhìn Vong Dạ, bởi vì trong thâm tâm hắn đang kháng cự rất kịch liệt, thậm chí còn sợ nhìn thấy nhãn thần hồ hững của Vong Dạ một lần nữa.

Thế nhưng, cũng bởi vì hành động này, hắn chỉ chuyên tâm nhìn chăm chú vào nhĩ tử, nên cũng không hề phát hiện ra sắc mặt Vong Dạ trắng bệch, thậm chí hơn vừa nãy rất nhiều, trên cổ áo cũng còn vương lại một vết máu nhàn nhạt. Ngay cả song nhãn đẹp như hai viên hồng ngọc tuyệt mỹ, giờ phút này cũng phủ lên một tầng xám đen suy yếu.

Mơ hồ nghe được một tiếng thở dài nhẹ như có như không, hần ngay ngốc đứng ngẩn người ra, trong ngực chợt cảm thấy căng thẳng, đến khi hần ngẩng đầu lên nhìn về phía Vong Dạ, lại chỉ thấy được bóng lưng của đối phương.

Hồng phát nam nhân như là nhẹ nhàng lắc đầu, ngay cả quay đầu nhìn cũng không, hướng thẳng đến phía con đường tối mù trước mắt mà đi.

“Vong Dạ...” Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng kêu một tiếng. Không biết vì sao, Vong Dạ thân thể rõ ràng là rất cường hãn mà anh tuấn, nay thoát nhìn lại có chút suy yếu, có phải vì việc trị bệnh vừa rồi?

Đối phương dừng lại, thế nhưng cũng không hề quay đầu.

“Ngươi phải quay lại sao?”

Yên lặng trong chốc lát, hồng phát nam nhân lặng lẽ gật đầu.

“Ta chờ ngươi.”

Ba chữ này nói ra, cảm giác được rất rõ ràng nam nhân vừa cứng người lại trong thoáng chốc. Hần dường như đang kiểm chế điều gì đó, thậm chí có chút nôn nóng mà nắm lấy bàn tay mình, sau lại mãnh liệt tiêu thất trong bóng tối.

Nhìn nơi Vong Dạ vừa tiêu thất, lo lắng trong thâm tâm Ngao Triết Thiên càng thêm nhiều, hần sao phải quay lại đó? Vì sao lại đột nhiên ly khai? Vì sao cái gì cũng không nói?

Những câu hỏi không lời giải đáp cứ vậy khuấy đảo toàn bộ trí óc hần, khiến hần có chút không để ý rằng con trai của mình đã yếu ớt tinh dẫy.

“Đau quá...” Thanh âm suy yếu có chút vô lực truyền từ đôi môi tái nhợt của thiếu niên, hần đầu tiên là mặt mày nhìn Ngao Triết Thiên, sau đó nước mắt cũng kèm không được mà rơi xuống.

“Ba ba...” Tiếng nói khàn khàn mà ngây ngô tại nơi nghiêm trang vắng vẻ này lại xúc động sâu sắc một cách dị thường.

Ngao Triết Thiên ngay lập tức ôm lấy con trai mình đầy yêu thương, vuốt đầu hần, có chút kìm nén mà vừa tự trách mình vừa an ủi: “Xin lỗi, ta đã tới chậm... Đừng khóc, không còn việc gì nữa, những quái vật kia đều chết hết rồi...” Bề ngoài của hần dù thay đổi nhiều thế nào, bất quá cũng chỉ là một hài tử mười tuổi, gặp phải chuyện tình như vậy, không có bị điên đã là hiếm thấy rồi.

Thế nhưng cũng may là còn sống...

Sống, thật tốt...

“Thật đáng sợ... Những quái vật kia thật đáng sợ... Ô...” Thiếu niên sợ hãi run rẩy trong lòng nam nhân, thanh âm có chút không rõ ràng, hần sống chết cũng nắm chặt lấy y phục của nam nhân, sợ hãi chỉ ngay giây tiếp theo thôi tất cả mọi thứ đều tiêu thất, chính bản thân mình thì một lần nữa rơi vào tay quái vật, hần không muốn... Chết cũng không muốn...

Nam nhân trầm lặng mà ôm chặt lấy thiếu niên trong lòng, chỉ hận không thể tự mình thay thế hần hứng chịu tất cả mọi thống khổ kia.

“... Tay của ta... Tay của ta !!!” Đột nhiên thiếu niên hét lên thê lương, kinh hoàng nhìn vào cánh tay phải đã bị cụt của mình, hành động hốt hoảng có chút không kiềm chế.

“Ngao Tật, ngươi bình tĩnh một chút...”

“Tay của ta! Ta muốn tay của ta!!!”

“Ngao Tật...” Hần không thể nói với con trai là tay của hần đã bị ăn tươi... Hần cũng chưa bao giờ nhìn thấy con mình phản ứng mãnh liệt như vậy, đưa con này đối với hần trước giờ luôn lạnh lùng, thậm chí đôi khi hần còn không biết phải đối xử thế nào với nó.

“Đều tại ngươi!!! Đều tại ngươi!!! Ngươi vì sao không xuất hiện sớm hơn... Vì sao!” Thiếu niên điên cuồng đâm vào ngực phụ thân, hần tuy niên kỉ còn nhỏ nhưng lại sớm theo chủ nghĩa hoàn mỹ, dù thế nào cũng không thể chấp nhận được việc mình thực sự biến thành một người tàn tật.

Nghe những lời chỉ trích này có lẽ là hơi hoang đường, nhưng Ngao Triết Thiên lại hiểu rất rõ ràng việc con mình trở thành như vậy quả thực là do hần, nếu như không phải do hần, thì đưa con sẽ không phải đến thế giới này, càng không lọt vào hiểm cảnh chịu đối đãi dã man như ban này.

Vậy nên hần chỉ có thể im lặng, không hề miệng nói câu nào mặc cho thiếu niên điên cuồng đánh mình.

Cứ như vậy, thiếu niên vừa khóc vừa mắng, đó là hành động phát tiết bất an trong nội tâm, hành động hoàn toàn theo bản năng, nếu không làm vậy, thì hần cũng không biết bản thân mình phải như thế nào nữa.

“Câm miệng.” Không biết qua bao lâu, thanh âm vừa băng lãnh vừa nghiêm nghị không một dấu hiệu báo trước đột nhiên vang lên từ bên cạnh. Ngực điệu mơ hồ hàm chứa cả sát ý khiến thiếu niên toàn bộ đều đông cứng tại chỗ. Hai người theo hướng thanh âm vang đến mà quay đầu qua, chỉ thấy Vong Dạ không hay từ lúc nào đã xuất hiện, trên người đã thay một kiện áo ngoài màu đen, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, hồng sắc trường phát tĩnh lặng buông

xuống bên người, rõ ràng không có bất cứ một động tác công kích nào, nhưng lại khiến cho Ngao Tật có loại cảm giác sợ hãi như sắp bị giết tới nơi, so với ma vật thì cảm giác này còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần. Nhất thời, thân thể hần run rẩy, co lại như một cái lá khô trước gió lớn, cả người trôn vào trong lòng Ngao Triết Thiên, ngay cả hàm răng cũng lập cập va vào nhau.

“Đừng dọa hần.” Thanh âm bình tĩnh mà ôn trọng của Ngao Triết Thiên nhất thời xoa dịu đi bầu không khí giữa hai người, cũng có chút không bằng lòng mà liếc qua Vong Dạ, đôi phương nhất thời thu lại sát khí khiến kẻ khác phải run lạnh.

Vô hại mà trầm ổn.

Thấy hai người yên lặng đối mặt nhau, Ngao Tật thỉnh thoảng căn cứ từ trong lòng phụ thân đưa mắt lên, liếc nhìn người nam nhân cường hần tuy khiến mình sợ hãi vô cùng nhưng cũng lại tuần mỹ đến không thể tưởng tượng được, thậm chí có chút ngốc người ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó khiến cho khuôn mặt đỏ ửng, run rẩy càng thêm lợi hại.

Hần mơ hồ còn nhớ, nam nhân kia, từng đối với hần...

...

“Chúng ta trước quay về lữ ***.” Thấy con mình đã bình tĩnh lại không ít, Ngao Triết Thiên chủ động quyết định, sau liền ôm lấy con trai đi về hướng khách ***, Vong Dạ im lặng bám theo sau, tuy rằng hần rất muốn giúp Ngao Triết Thiên ôm đứa trẻ kia, thế nhưng, hần e là không thể, dù sao hần vừa rồi cũng làm cái nhân loại kia bị kinh hãi rồi.

Thấy tiểu hài tử xấu xa kia cứ nhiên lại dám đánh Thiên Thiên, hần trong tức thì không kiềm chế được sát ý của mình, tuy rằng mấy cú đánh lực đạo không lớn, nhưng dù thế nào thì hần cũng không cho phép.

Hần vừa rồi quả thực là muốn giết đối phương, chứ không đơn thuần chỉ là hù dọa.

May cho tiểu tử xấu xa kia là hần còn nghe lời Thiên Thiên.

Ba người về đến lữ ***, Ngao Triết Thiên vốn tưởng có thể một mình tìm Vong Dạ nói chuyện nhưng lại thấy con trai mình liên tục kêu lạnh, đại khái là di chứng do bị mất máu quá nhiều, vậy nên trước mắt phải tìm cho hần nước sạch và đồ ăn. Ngao Triết Thiên vốn định nhờ Vong Dạ tìm hộ nhưng Ngao Tật lại nhất quyết cự tuyệt.

“Ba ba, người tìm giúp ta đi... Có hần chiếu cố ta là được rồi...”

“... Người chắc chắn chứ?” Hần không phải mới này còn rất sợ sao? Thế nào lại...

“Àn... Thúc thúc này không phải người xấu... Ta biết, khi này hần đã cứu ta...”

“...” Sắc mặt Vong Dạ trở nên rất kém.

“Như vậy, làm phiền người, khi trở về ta có chuyện muốn nói với người...” Ngao Triết Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn Vong Dạ.

“...” Vong Dạ nhíu mày có chút không bằng lòng, nhưng cũng không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nam nhân.

“Ba ba... Ta lạnh...”

“Đợi chút hần sẽ giúp người đốt lửa.” Ngao Triết Thiên trấn an nói, thoáng nhìn qua thấy bên cạnh có một hỏa lò, cũng có đủ củi lửa.

“Có thể để hần ôm ta không... Ta không thích lửa, người biết mà...” Ngao Tật cúi đầu ủ rũ, Vong Dạ nhất thời nhin không được mà sát ý dâng lên, nhưng trước mặt Ngao Triết Thiên cũng không dám đề xuất hiện quá lộ liễu.

“...” Ngao Triết Thiên im lặng mất nửa ngày, cuối cùng bản thân đành phải thỏa hiệp, lần thứ hai có chút áy náy nhìn về phía Vong Dạ này giờ không nói gì: “Làm phiền người, ta sẽ rất mau quay lại.”

“...”

Cuối cùng, Ngao Triết Thiên mang theo cây đuốc đơn độc xuất môn, mà Ngao Tật thì lại rất thỏa mãn, tuy có hơi hồi hộp mà ngã vào trong lòng Vong Dạ, hần thậm chí còn nghe được tiếng tim đập cuồng loạn của mình. Nam nhân này tuy rất băng lãnh, thế nhưng thân thể lại vô cùng ấm áp, khí tức trên người cũng dễ chịu vô cùng.

Thế nhưng hần còn chưa kịp nghỉ ngơi được bao lâu, ngay lúc Ngao Triết Thiên rời đi, Vong Dạ liền dùng sức đem hần từ trong lòng xô ngã xuống mặt đất.

Một thanh huyết sắc trường kiếm vô thanh vô tức vươn ra từ trong tay Vong Dạ, mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Ngao Tật, đôi ngươi lạnh lùng không giống thường nhân như đang nhìn xuống một con giòi bọ bẩn thỉu không đáng để mắt tới, có thể tùy ý giẫm nát bất cứ lúc nào, hoàn toàn không có chút cảm xúc.

Ở nơi không có Ngao Triết Thiên, hần cũng keo kiệt không muốn lãng phí tâm tư của mình lên kẻ khác.

Thế nhưng, đối với thiếu niên bị dọa đến muốn phát khóc kia, hấn chung quy vẫn không xuống tay.

Không phải là không đành lòng, chỉ là hấn dù thế nào cũng không muốn trông thấy bộ dạng đau lòng của người kia, còn chưa nói đến người kia hoàn toàn có khả năng vì việc này mà hận hấn.

Nhẹ tay giương lên, huyết sắc trường kiếm nhanh chóng hóa thành một đám sương hồng sắc rồi tiêu thất trong lòng bàn tay hấn. Vong Dạ ngay cả nhìn cũng lười, không buồn liếc mắt đến thiếu niên mà ngồi xuống bên cạnh.

Mà kim phát thiếu niên vẫn còn ngồi dưới đất thì lại ừ ừ khuất vô cùng, môi run lên nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra chút thanh tú hơi khá ái cúi xuống, không thể trông thấy được vẻ mặt hấn, nhưng theo bờ vai đang run rẩy kia thì lại cảm giác được hấn vô cùng tủi thân.

Theo một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, thanh âm nức nở nhỏ vụn bắt đầu truyền khắp căn phòng tĩnh mịch, thương cảm dị thường.

Chỉ đáng tiếc là hồng phát nam nhân ngồi an tĩnh bên kia lại hoàn toàn không thèm đếm xia.

Khóc khóc, tựa hồ như phát hiện ra nam nhân căn bản sẽ không đến an ủi mình, thiếu niên ngừng khóc, ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Vong Dạ hồi lâu, có chút vật vờ dựa vào cái bàn bên cạnh mà đứng lên, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh gặt gao nắm lấy tấm chăn, ngồi thu lại thành một khối.

Một cổ hỏa nộ từ song nhãn hấn tỏa ra, hấn không nhìn Vong Dạ nữa.

Nhưng rất nhanh sau đó, hấn lại bắt đầu không thể kiểm soát được hai mắt mình, lúc nào cũng không tự giác mà liếc sang nam nhân đang ngồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Rõ ràng là ánh nền tỏa ra rất ấm áp, mà hồng sắc nam nhân bán dựa vào ghế vẫn mang vẻ lạnh lùng như cũ, càng lúc càng trở nên tuần tú, song nhãn hẹp dài có chút lười biếng mà khép hờ, lẳng lặng trông ra bên ngoài cửa sổ, ánh trắng bạc ôm lấy những đường cong hoàn mỹ bên mặt nghiêng của hấn, hòa cùng với thân thể thon dài mà cường hấn.

Giống như một con huyết báo đang nghỉ ngơi.

Không để cho kẻ khác quấy rối.

Cũng chẳng buồn để tâm đến sự tồn tại của kẻ khác.

Ngao Tật tay nắm chặt lấy tấm chăn đơn, hấn nghĩ muốn được song nhãn hồng sắc kia nhìn vào... Cho dù là trừng lên nhìn mình cũng được. Thế nhưng, hấn lại không dám làm gì, vì người kia... Thật sự là muốn giết hấn.

Đột nhiên, bên trong cơ thể hồng phát nam nhân như bị trúng một đòn trọng kích, chấn động mãnh liệt, huyết sắc trường phát dường như cũng dự cảm được điều không lành mà cuồng loạn diều động.

Dưới ánh nền mịt mù, chỉ thấy Vong Dạ dường như là phi thường thống khổ mà nắm lấy vật y phục trước ngực, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống gương mặt trắng bệch của hấn, ngay cả thân thể cũng run rẩy kịch liệt.

Ngao Tật kinh hoàng nhìn nam nhân đột nhiên trở nên như vậy, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Một tiếng “Đông” lớn vang lên, Vong Dạ từ trên ghế ngã sòng xoài xuống đất, huyết sắc trường phát mất trật tự xoa trên mặt đất, thống khổ cuộn mình lại, một loại đau đớn như toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị cắn xé khiến hấn ngay cả chút thanh âm cũng không bật ra được, chỉ có thể cuồng loạn đem toàn bộ xung quanh phá nát. Thậm chí móng tay sắc nhọn còn để lại trên sàn đá những vết trảo ghê người.

“... Ô” Tiếng kêu rên có kiềm nén truyền ra từ đôi môi bị chính hấn cắn đến bật máu, Vong Dạ rên rỉ như một con dã thú đang dần tiến cái chết, khàn khàn mà vô lực. Một cổ máu tươi tanh tươi mang theo nhiệt độ nóng bỏng từ nội tạng dâng thẳng lên yết hầu hấn, song nhãn huyết sắc nhất thời phủ lên một màu xám ngắt, ngay cả hô hấp cũng ngừng trệ, nhưng hấn lại ngoan cố đem ngum máu đen kia nuốt ngược xuống, nhất thời cảm thấy hỏa nhiệt nóng kinh người kia so với thống khổ khi nãy còn kinh khủng hơn gấp mười lần, hấn làm vậy đơn giản chỉ vì không muốn người kia nhìn thấy máu của hấn.

“Người... Người làm sao vậy...” Không biết đã qua bao lâu, Vong Dạ toàn thân hư thoát bán nằm trên mặt đất, Ngao Tật lúc này mới có dũng khí can can dục dục tiến lại gần.

“...” Vong Dạ không để ý đến đối phương, hấn liều mạng tự mình khôi phục lại nơi vừa bị đá phá trong cơ thể. Tranh thủ nhanh lúc Ngao Triết Thiên chưa trở về mà điều chỉnh lại để hấn không nhìn ra điểm dị thường.

“Uy... Thế nào lại không để ý tới người khác...” Một lần lại tiếp một lần bị khinh thường khiến thiếu niên cảm thấy phi thường phẫn nộ. Hấn cũng là vì quan tâm đối phương... Vì sao lại không để ý đến hấn...

“Người nói chuyện a, người rốt cuộc là người thế nào vậy...” Hấn mất hứng đẩy Vong Dạ một cái, đồng thời cũng lại phát hiện nhiệt độ trên người đối phương thực sự nóng đến dọa người, nhất thời có chút đau xót.

“Cút.” Đối phương lãnh đạm đáp lại hấn một chữ.

Ngao Tật nhất thời bị dọa đến phát run, thế nhưng vẫn cố chấp không chịu ly khai, chỉ lẳng lặng nhìn Vong Dạ nằm trên mặt đất, lại nhìn thấy huyết sắc

trường phát của hấn vương tán loạn trên mặt đất, nhìn thấy đôi chân mày nhũu chặt lại cùng với đôi môi tuy tái nhợt nhưng vẫn rất kêu gọi.

Trong đầu nhất thời hiện ra một hình ảnh...

Khi người kia uy hấn uống hết được thủy...

Thiếu niên trở nên thất thần, trong lúc chờ hấn phục hồi lại tinh thần, ngón tay mình trong vô thức đã vươn ra tìm đến đôi môi tái nhợt kia, lạnh lẽo mà mềm mại.

Mà song nhân nam nhân lại trần ngập sát ý giương lên trừng nhìn hấn, nhưng không có phản kháng...

Bởi vì hiện tại hấn chưa thể động đậy được...

Hấn ngay cả cử động một ngón tay cũng rất là khó nhọc —

“Ta nói lại một lần nữa, người cút cho ta...” Thế nhưng câu nói tiếp theo của Vong Dạ lại tiêu thất trong miệng của thiếu niên. Thiếu niên bị mê hoặc cổ sức củi người cường hân nam nhân, giống như một con tiểu miêu đang liếm lộng một con hùng sư.

Một trận chán ghét cường liệt dâng lên khiến Vong Dạ tức giận đến nỗi nội tức vừa mới điều chỉnh ổn định ngay lập tức lại trở nên hỗn loạn, nhưng hấn lại đem những hỗn khí này lần thứ hai nén xuống. Khí lực khôi phục, trong nháy mắt hấn mãnh liệt một tay hất văng thiếu niên ra ngoài, thân thể nhỏ bé yếu ớt nhất thời bị đánh văng đến cái bàn, rồi lại tiếp tục đập mạnh vào tường, vết thương ở cánh tay bị cắn đứt lần nữa lại chảy ra máu tươi, ngay cả chỗ đầu bị đập vào cũng bắt đầu chảy máu.

Thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

“Người muốn chết...” Nam nhân đứng lên, song nhân lạnh lùng xuất hiện một tia huyết hàn quang. Hấn vừa định bước đến, lại bị một bóng người đột nhiên xuất hiện làm cho đông cứng lại.

“Người muốn làm gì!” Ngao Triết Thiên song nhân từ trước đến nay luôn bình tĩnh giờ phút này lại mang theo hỏa nộ cường liệt nhìn thẳng vào Vong Dạ, tức giận đến cả người đều phát run.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

“Vong Dạ, người muốn làm gì một đứa trẻ đang trọng thương!?” Thấy đối phương yên lặng không nói, hàn quang trong hai mắt Ngao Triết Thiên càng thêm lạnh lẽo, cũng không ngừng trách móc. Không đứng nhìn Vong Dạ nữa, Ngao Triết Thiên vội vàng ngồi xuống kiểm tra thương thế của đứa con, khi thấy niệng vết thương nơi cánh tay bị đứt của Ngao Tật tiếp tục chảy máu cùng với vết rách trên đầu, hấn tức giận đến nỗi khuôn mặt cũng trở nên xám ngắt.

Hấn mới chỉ đi ra ngoài có một lúc, trở về thì con trai hấn đã thành như vậy rồi...

Ôm Ngao Tật đang run rẩy vào lòng, Ngao Triết Thiên nghĩ có điểm thấy sợ...

Nếu như hấn trở về chậm một chút, thì liệu rằng thân nhân duy nhất của hấn, còn có thể trông thấy được nữa hay không?

Hấn thế nào cũng không thể quên được tình cảnh khi mới bước vào cửa, Vong Dạ huyết sắc song nhân trần ngập sát ý, nhãn thần khiến cho kẻ khác phải phát rợn, mà ánh mắt ấy lại đặt lên chính con mình, đối phương rõ ràng biết đứa nhỏ kia đối với mình quan trọng biết nhường nào.

Đột nhiên, trong lòng Ngao Triết Thiên bắt đầu nảy lên một ý nghĩ.

Một ý nghĩ mà ngay cả hấn cũng cảm thấy lạnh lẽo hốt hoảng.

Vậy nên, hấn liền ngẩng đầu lên nhìn Vong Dạ, lạnh nhạt hỏi một câu, thanh âm không chút cảm xúc: “Người không có gì để giải thích?”

Vong Dạ nhìn Ngao Triết Thiên, cứ vậy mà nhìn chăm chăm, nhưng một câu cũng không nói. Không xin lỗi, không giải thích, thậm chí trên mặt cũng không hề có một chút áy náy.

Hấn cứ vậy đứng yên, một cái động nhẹ cũng không có.

Vong Dạ yên lặng như vậy lại khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy có một vài thứ đang chậm rãi biến chất.

“Người vừa nãy đến gần hân... Là muốn giết hân?” Ngay cả Ngao Triết Thiên cũng không thể biết được tâm tình mình là thế nào khi nói ra nhưng lời này.

“...” Một chút ưu tư thoáng hiện lên trong đôi mắt Vong Dạ, đôi môi tái nhợt mấp máy như muốn nói điều gì, thế nhưng, cuối cùng, một chữ cũng không nói ra.

Hân thậm chí còn nhắm mắt lại, không khí xung quanh hân thoát nhìn có cảm giác áp lực dị thường.

Hân có thể nói cái gì? Nói hân khi nãy đến gần vì muốn giúp kiểm tra lại vết thương sao? Bởi vì hân cũng biết đứa nhỏ này đối với Ngao Triết Thiên là rất quan trọng, hân không thể vì bản thân nhất thời nóng giận mà quên đi thương thế của cả hai người lúc đó.

Thế nhưng, người này lại nghĩ hân như thế nào?

Lại có thể không tin tưởng hân sao?

Bỗng nhiên, hân cái gì cũng không muốn giải thích...

Vong Dạ yên lặng không nói câu nào càng khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy thâm tâm lạnh lẽo, người kia vì sao cái gì cũng không nói? Nếu như đối phương giải thích, hân chắc chắn sẽ tin tưởng, đối phương vì sao lại không nói rằng sự tình thực tế không phải như trong tưởng tượng của hân, nói rằng mọi việc chỉ là ngoài ý muốn...

Hay là... Sự tình đúng là như những gì hân đã thấy... Đối phương thực sự muốn giết con trai mình sao?

...

Nguyên lai, tình yêu của hân giành cho mình là như vậy?

Nhận thức được điều này thật khiến cho thâm tâm Ngao Triết Thiên thêm lạnh giá.

“Ta thật thất vọng về người...” Lạnh nhạt nói một câu, Ngao Triết Thiên không hề nhìn Vong Dạ, chuyển qua ôm lấy con trai đặt lại lên giường, im lặng không nói câu nào nữa mà băng bó vết thương cho hân.

Vong Dạ trong nháy mắt thiếu chút nữa đứng còn không vững, nếu như quan sát kỹ, còn phát hiện tay hân đang run nhẹ.

“Ba ba... Các người đừng cãi nhau... Tất cả đều tại Ngao Tật không tốt... Nếu như Ngao Tật khi nãy chết đi... Sẽ không phát sinh chuyện này... Ta nếu như chết đi thì tốt rồi...” Thiếu niên song nhãn rung rung.

“Nói bậy bạ gì đó!” Ngao Triết Thiên gầm lên, hướng hồ, bọn họ căn bản không có cãi nhau, chỉ có hân đơn phương chất vấn mà thôi, người kia cái gì cũng không hề nói.

Bất quá, tất cả đều không còn quan trọng nữa...

Trong lòng Ngao Triết Thiên âm thầm hạ một quyết định.

Sau khi xử lý vết thương của Ngao Tật rồi kiểm chút đồ ăn, Ngao Triết Thiên liền đứng lên bước ra phía cửa. Lúc đi qua Vong Dạ thì hơi ngoảnh lại nhìn hân một cái: “Người theo ta qua đây.” Không đợi Vong Dạ phản ứng lại liền đi ra ngoài trước.

Vong Dạ ngây người mất một lúc, sau cũng theo đi ra ngoài.

Ánh trăng bạc nghiêng mình rải trên hành lang gỗ dài, hai nam nhân lặng yên đi ra. Ngọn gió đêm mang theo chút thê lương khẽ phiêu động vạt áo của hai người, cành cây ngọn cỏ bên cạnh cũng vì vậy mà vang lên những tiếng xào xạc khô khốc. Hồng phát nam nhân đi phía sau vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào hắc sắc nam nhân trước mắt, song nhãn huyết sắc tràn đầy một thứ tình quyến luyến sâu sắc không thể kể hết.

Nhưng thực tế, trong thâm tâm hân đang rất hỗn loạn...

Bởi vì thái độ lạnh lùng dị thường của nam nhân khiến hân hoảng hốt mà nôn nóng.

Theo nam nhân đi vào một gian phòng khác, nhìn nam nhân lặng yên thấp sáng ngọn nến, thân ảnh kia trước sau vẫn một mực đưa lưng về phía hân, làm hân cảm giác chính mình đang dần đánh mất thứ gì đó...

Nam nhân phía trước đã từng nói với hân...

『Ta thật thất vọng về người...』

Hân cảm thấy bầu trời trước mắt dường như cũng sụp đổ... Không thể như vậy...

Mọi việc không thể cứ tiếp diễn như vậy...

Hắn đã không còn nhiều thời gian. Thế nào lại lãng phí thời gian quý giá cho loại chiến tranh lạnh buồn cười này, đối với hắn mà nói đây là thứ quá xa xỉ đến không thể chấp nhận được. Vậy nên, Vong Dạ vội vàng bước lên trước muốn mở miệng giải thích điều gì đó, liều mạng cố sức cứu vãn thứ gì đó, thế nhưng hắn vừa nắm lấy tay của Ngao Triết Thiên, thì đối phương đã giật ra.

Ánh mắt lạnh lùng của đối phương khiến cho mọi lời muốn nói đều bị nghẹn lại, dù cố gắng thế nào cũng không thể mở miệng nói.

“Ta nợ người rất nhiều... Ta biết.” Ngao Triết Thiên từng bước lùi về phía sau, lẳng lặng nhìn Vong Dạ. Ánh nến heo hắt ánh lên song nhãn đen tựa bóng đêm mà thâm thúy dị thường, mấy sợi tóc dài hơn một chút so với lúc đầu nhu thuận phủ lên trán, khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng thoạt nhìn lại có chút ôn nhu vô cùng, nhưng cũng chỉ là thoạt nhìn mà thôi.

“Ta không có thứ gì có thể hoàn trả lại cho người, có thì cũng chỉ là thân thể nam nhân này mà thôi.” Trong căn phòng vắng lặng, giọng nói từ tính đặc biệt của nam nhân làm cho yết hầu bất giác trở nên ngứa ngáy. Hắn hơi cúi đầu, ngón tay thon dài mà sạch gọn chậm rãi dời xuống nút kết ở trước ngực áo mình, lớp y phục màu đen dần trút xuống để lộ ra một thước da màu mật ong phiêu lộng.

So với khuôn mặt bình tĩnh kia, đầu ngón tay hắn ngược lại có chút run run.

Theo lớp y phục được cởi xuống, khí tức đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái cùng với mùi thơm ngát sau khi tắm rửa theo khuôn ngực trần như có như không nhẹ lan tỏa ra, khiến cho Vong Dạ đứng một bên nhất thời yết hầu căng lên, song đồng hồng sắc dần trở nên ngu muội.

Ngay cả trí óc cũng bởi những liên tưởng về cảnh tượng tiếp theo mà bắt đầu phát nhiệt...

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Ngao Triết Thiên, lại như một gáo nước lạnh dội thẳng vào hắn, khiến hắn hết thảy từ trong ra ngoài đều cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Nếu như người cần, vậy thì ta cho người, từ nay hai ta không ai nợ ai.” Song nhãn hắc sắc không hề chùn bước trước song nhãn hồng sắc kia, lại còn có chút khí thế bức người.

Hắn không muốn dùng loại phương pháp này để hoàn trả lại Vong Dạ, thế nhưng hắn cũng chỉ có thân thể này...

Kỳ thực mục đích cuối cùng của Ngao Triết Thiên, là muốn Vong Dạ ly khai khỏi mình.

Bởi vì hắn phát hiện mình đã dần không thể khống chế được bản thân mà lưu tâm đến nam nhân này. Lưu tâm đến tất cả mọi việc hắn làm, cho dù là việc rất nhỏ. Bởi vì khi này hắn ở bên ngoài, điều làm hắn vướng bận nhất không phải là thương thế của con trai, mà là sắc mặt tái nhợt của Vong Dạ. Nghĩ đến hắn có thể nói dối mình về thương thế thật, nghĩ đến hắn thế nào lại ghét con trai mình, nghĩ đến về sau phải làm thế nào để an thỏa được hai người kia cho tốt.

Ngay cả đồ ăn, thứ hắn muốn tìm đầu tiên là thịt chứ không phải là thức ăn chay, đơn giản vì Vong Dạ thích ăn thịt.

Người kia mỗi lần đều có thể ăn rất nhiều, thế nhưng cái bụng một điểm cũng không có chút no nào.

Mà Ngao Tật, thích nhất chính là đồ ăn chay...

Nhưng lúc này đây, nam nhân khiến hắn hết mực lưu tâm đang đứng trước mặt hắn, vì những lời nói của mình mà giống như một con rối thất thần, song nhãn trống rỗng không có tiêu cự.

Nói không đau lòng là nói dối.

“Người nói... Người muốn ly khai ta?” Hồi lâu sau, Vong Dạ dường như cuối cùng cũng tìm được hồn về mà đưa mắt nhìn hắn, thanh âm khô khốc mà khàn khàn, mơ hồ còn có chút xao động.

“... Phải.” Thoáng có chút do dự, Ngao Triết Thiên khẳng định lại đáp án.

Trong nháy mắt, nam nhân tựa như vừa nghe thấy lời tuyên án tử hình, sắc mặt trở nên xám ngắt.

Ngao Triết Thiên có chút không đành lòng mà chuyển tầm mắt qua chỗ khác.

Đợi lúc lâu, nam nhân vẫn không có bất cứ hồi đáp gì. Ngao Triết Thiên khẽ thở dài, nhàn nhạt nói: “Nếu như người không muốn, thì...”

Hắn lặng yên mặc lại y phục, xoay người muốn đi ra ngoài. Thế nhưng đúng lúc đi qua Vong Dạ lại bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, thô bạo ném ngược lại lên chiếc giường lớn màu trắng ở bên cạnh.

Một trận trời đất cuồng loạn, hắn đã ngã ở trên giường.

Giường lớn mềm mại khiến hắn nhất thời không tìm được điểm tựa, chặt vật muốn đứng lên, nhưng một thân hồng ảnh mông lung lại áp chế thân thể hắn xuống, những sợi tóc hồng sắc vờn bay giữa không trung, chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng một thứ, song nhãn huyết sắc kia dường như là thuộc về đã thối.

Ánh mắt khiến cho kẻ khác không khỏi lạnh sống lưng, đồng thời còn nảy sinh một loại ảo giác như bị cắn xé.

“Ai cho phép ngươi đi?” Ma âm u ám, từng câu từng chữ phảng phất như từ nơi sâu nhất dưới địa ngục truyền lên, theo đôi môi ưu mỹ của Vong Dạ mà bật ra, khóe miệng hắn còn câu lên một mặt cười ý âm lãnh, ngón tay thon dài mà tuyệt hảo nâng nhẹ cầm Ngao Triết Thiên lên.

Hai người gần nhau quá mức, gần đến có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của đối phương.

“...” Ngao Triết Thiên theo bản năng muốn lùi về phía sau, Vong Dạ lúc này khiến hắn cảm thấy vừa xa lạ vừa sợ hãi. Ngay cả khí tức quen thuộc, cũng trở nên lạnh lẽo kỳ lạ.

“Ta không muốn đem hai chân ngươi chặt đứt... Vậy nên, ngươi tốt nhất không nên có chủ ý kia.” Ngón tay Vong Dạ theo cảm giác trượt xuống, thông thả mà tỉ mỉ sờ nắn cái cổ màu mật ong, đi xuống xương quai xanh có chút run run, móng tay nhẹ nhàng kéo vạt áo màu đen xuống.

“... Vong Dạ?” Ngao Triết Thiên hơi nhíu mày lại, mặt mũi nhìn hắn.

Hắn... Sao lại biến thành như vậy?

Không đáp lại hắn, Vong Dạ chỉ cười lạnh một tiếng, ngón giữa khẽ vẽ lên một vòng, lực đạo mang theo chút nội kinh trong nháy mắt khiến cho hắc sắc y phục của hắn biến thành một màn hắc vũ, thân thể màu mật ong phiêu lộng nhất thời lộ ra dưới ánh mắt tà ác của nam nhân.

“Lúc này đây, sẽ không để ngươi chạy thoát nữa.” Đè thân thể đang cất lực giãy dụa của nam nhân xuống, Vong Dạ thỏa mãn áp chế lấy thất lưng sẵn chắc mà mảnh khảnh của nam nhân, kéo ngược mái tóc màu đen của hắn ra phía sau mà hung hăng hôn lấy.

“Ồ...”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nam tính khí tức đặc thù của Vong Dạ nhất thời xâm nhập vào khoang miệng hắn, với lực đạo không thể phản kháng lại mà khai mở khớp hàm của hắn ra, ngay lập tức đầu lưỡi đỏ hồng mà ướt át cũng không chút khách khí gì mà ngang nhiên khuấy đảo trong miệng hắn, tham lam liếm lộng khắp nơi.

Ngao Triết Thiên đầu tiên là né tránh, thế nhưng cũng vô ích, hắn trong lúc giận dữ nhất thời cố sức cắn một cái, chỉ thấy nam nhân khẽ kêu đau một tiếng, dừng lại một chút, nhưng rồi sau đó động tác so với khi nãy còn bá đạo hơn gấp trăm lần mà cường hôn hắn, hành động nghiêm phạt này khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn dị thường.

Hai người không ngừng đẩy dụa, trốn tránh, vây bắt, thỏa thích vì không kịp nuốt xuống từ nơi mập mạp chảy dần xuống bên khóe miệng, mơ hồ còn pha lẫn một chút máu của Vong Dạ, lộ ra một thứ sắc tình dị thường.

Bắt đầu là cố sức giãy dụa, đến bây giờ chỉ là kháng cự yếu ớt, lực đạo chống cự của Ngao Triết Thiên từ từ chuyển nhược, tuy rằng phần lớn là do thiếu không khí, nhưng một nguyên nhân khác cũng quan trọng không kém, chính là hắn cũng dần bị khơi lên hỏa dục.

Lúc Ngao Triết Thiên thực sự không chịu nổi nữa mà kêu đau một tiếng, Vong Dạ khó khăn lắm mới tìm được một tia lương tâm hiếm hoi mà buông tha hắn, sau cùng nhìn xuống đôi môi bị hắn liếm lộng đầy vò đến sưng đỏ lên, song nhân mang theo tiểu ý nhìn nam nhân vô lực nằm trong lòng hắn mà thờ đố.

Hít vào mấy luồng dưỡng khí quý giá, Ngao Triết Thiên đầu óc hỗn độn không thanh tỉnh mơ hồ cảm giác được nam nhân thủ phục trên thân mình bắt đầu liếm lộng đến vành tai hắn, đầu lưỡi ướt át mang theo hơi thở nóng rực khiến hắn phát run một trận, theo bản năng mà lùi lại, nhưng người kia cũng lại bám sát lấy, bàn tay to lớn cùng với những ngón tay thon dài cũng bắt đầu trượt xuống vuốt ve thân dưới đang nóng dần lên của hắn, không hề nương nể.

“...” Lấy lại được dưỡng khí khiến cho đầu óc cũng có chút thanh tỉnh, Ngao Triết Thiên nhìn thân thể nóng như lửa đặt trên người mình, khuôn mặt tuyệt mỹ đến không tưởng cùng mùi hương nhàn nhạt từ huyết sắc trường phát của đối phương khiến hắn lại thất thần một lần nữa.

Người kia tựa hồ như cảm giác được ánh mắt của hắn, huyết sắc song nhân cũng ngược qua nhìn lại hắn...

Trong chớp mắt gần như cuốn cả linh hồn của hắn đi vào, từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

Một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Đây không phải Vong Dạ mà mình biết...

Không phải...

Ngao Triết Thiên bắt đầu hoảng hốt, hắn có loại ảo giác như đang cùng một kẻ xa lạ ân ái, bóng ma trong ký ức một lần nữa lại bao trùm lên, hắn nhất

thời giây dựa kịch liệt, cổ nắn lợm trong cơ thể mạnh mẽ ngưng tụ lại ở tay phải, mang theo một đạo bạch quang mà hướng thẳng đến đầu Vong Dạ đánh tới, nhưng ngay khi sắp chạm tới khuôn mặt thì đột nhiên dừng khựng lại.

Bởi vì hắn thấy sắc mặt vô cùng tái nhợt của Vong Dạ trong nháy mắt hiện lộ ra một tia thụ thương.

Trong ngực dâng lên một cơn đau đớn mãnh liệt.

Vong Dạ bình tĩnh nhìn Ngao Triết Thiên, không có bất luận phòng ngự gì trước sự công kích của hắn. Sau đó, hắn chậm rãi quay đầu qua nhìn nắm tay ngay sát khuôn mặt mình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Một nụ cười phi thường ôn hòa.

Đẹp đến mức khiến ánh trăng cũng phải âm nhiên thất sắc. [bằng nghĩa với câu hoa nhường nguyệt thẹn]

Ngao Triết Thiên cứ vậy ngây người ra nhìn hồng phát nam nhân ôn hòa chế trụ nắm tay mình, sau đó đưa nắm tay kề sát vào miệng mình, đầu lưỡi vờn ra tựa như lưỡi mèo khẽ liếm, một cảm giác tê dại không thể hình dung được nhất thời từ bàn tay truyền đến toàn thân, khiến hắn bất giác thả lỏng tay ra, tùy ý để nam nhân dùng đầu lưỡi mềm mại tỉ mỉ mà cực kỳ tinh sắc liếm lấy những ngón tay của mình, còn dùng một loại nhãn thần khiến người khác phát run mà nhìn hắn.

Ngao Triết Thiên lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ, nguyên lai nam nhân cũng có thể gọi cảm được đến như vậy...

Thế nhưng câu nói kế tiếp của nam nhân lại khiến hắn một lần nữa dậy lên bất an.

“Cái tay này rất không ngoan... Vậy nên... Hắn là cũng nên giáo huấn một chút, người nói phải không?” Nam nhân ghé vào bên tai hắn nhẹ nhàng nói nhỏ, giọng nói từ tính âm trầm mơ hồ còn ẩn chứa khí tức sắc dục, hắn thậm chí còn cảm giác được những sợi tóc đỏ dài như máu kia đang ma sát vào khuôn mặt mình, có chút ngứa ngáy, mà nam tính khí tức đặc thù của Vong Dạ cũng toàn bộ phủ lấy hắn, khiến hắn không hiểu vì sao mà tim lại đập nhanh hơn.

Rồi lại càng thêm sợ hãi.

Tiếp đó, hắn cảm thấy tay mình bị dùng sức xoay lên, ngay cả thân thể cũng bị cuốn đến, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị vùi bỏ từ y phục vững vàng cột lại phía sau...

“Buông ra! Người muốn chết!” Tình cảnh bị xé rách y phục rồi trối lại sau lưng khiến Ngao Triết Thiên tức giận đến sắc mặt cũng tái đen lại, cũng không nghĩ đến bộ dạng mình lúc này càng có khả năng khiến nam nhân nổi lên bản tính ngược dục, thân thể màu mật ong như bị roi da thiết chặt lấy được phủ lên bởi một tầng mồ hôi ánh bạc trong suốt, những cơ bắp phiêu lợm mà thuần nuốt theo thân thể giấy dựa của hắn mà thỉnh thoảng kéo căng ra thành những đường cong vô cùng hấp dẫn, trên thân cũng vì giấy dựa mà càng lúc càng để lộ ra nhiều da thịt, thắt lưng dẻo dai cơ bản cũng hoàn toàn lộ ra ngoài lớp y phục bị xé bỏ, mà khiến cho song nhãn của Vong Dạ trở nên âm trầm hơn cả, chính là song đồng tử sâu như bóng đêm khuất dưới mái tóc đen ngắn đang hung hăng nhìn hắn chăm chăm...

Ác liệt mà phần nộ.

Chỉ một mực nhìn chăm chăm hắn...

Rất chân thật...

Khóe miệng Vong Dạ nhếch lên thành mặt cười yếu ớt tà ác, hành động nhẹ nhàng nhưng lại không thể kháng cự đem thân thể người kia áp chế xuống, lập tức liền cảm giác được thân thể nam nhân rất nhanh trở nên cứng ngắc.

Hắn vui thích liếm liếm bờ môi mình, vùi đầu vào hõm vai ẩm ướt đầm mồ hôi của nam nhân, dùng sức cắn xuống.

Nam nhân sau đó không khỏi một trận êu rên, giấy dựa càng thêm lợi hại.

Không để tâm tới chống cự cùng tiếng chửi bới của hắn, Vong Dạ tự mình tận lực hưởng thụ triệt để mỹ vị trước mắt, chế trụ lấy thắt lưng dẻo dai của hắn, đầu lưỡi ướt át theo cổ liếm một đường thẳng xuống cột sống trơn bóng, thỉnh thoảng còn giao cắn một chút, thẳng đến khi đầu lưỡi gian xảo xâm nhập vào cánh móng trơn mịn mà siết chặt của nam nhân.

Nơi này chỉ lộ ra một ít, còn đâu vẫn bị y phục bao bọc lấy.

Khí tức sau khi tắm rửa cùng với xạ hương đặc thù của nam nhân nhất thời tản ra.

“Không được...” Hoảng loạn lắc đầu, nam nhân giật mình kinh sợ khi cảm giác được Vong Dạ rất không vừa lòng mà dùng răng xé phần y phục màu đen còn sót lại của hắn, thẳng tới khi không còn bất luận cái gì che lấp nữa.

Cảm giác hổ thẹn cường liệt khiến hắn vừa hoảng vừa giận, thẳng đến khi thắt lưng của hắn bị nâng lên, nơi tư mật bị liếm lợm đến, cảm giác xấu hổ lên đến cực điểm, hắn có một loại xung động muốn tan vỡ ra.

Đầu lưỡi giảo hoạt mà ẩm ướt linh hoạt như rắn, tại nơi tư mật chật hẹp của hắn liếm lợm tà ác, thỉnh thoảng đầu lưỡi đỏ hồng có chút trong suốt nhẹ

nhàng xâm nhập vào, như đang trêu đùa một xử nữ, nhìn nó hoang mang khép kín, rồi lại như muốn kháng cự mà lúc thu lúc đẩy, mê hoặc kẻ xâm lược càng thêm quấy nhiễu thô bạo, nguyên bản liêm khiết ôn hòa cũng dần chuyển thành thâm dò bên trong.

“Ồ...” Nam nhân chặt vật dục thường muốn thoát ra, thế nhưng bắp đùi bị chế trụ lại khiến hắn không thể động đậy được. Đầu lưỡi ma mị càng lúc càng càn quấy khiến hắn muốn gào to lên, song nhãn đã nhiễm một tầng sương mờ mông lung.

Nam nhân trước giờ luôn kiên cường mà lãnh tỉnh, lúc này, sớm đã gờ xuống mặt nạ băng lãnh.

Duy chỉ đối với người này mà thôi.

“Không...” Không thể chịu nổi nữa mà lắc đầu chối từ, thanh âm Ngao Triết Thiên hơi run rẩy có vẻ như không còn kiểm soát được nữa, mơ hồ còn mang theo chút tiếng nước nở trâm thấp khàn khàn. Nhưng thanh âm gần như cầu khẩn này của hắn lại vô tình khơi lên ngọn hỏa dục vốn đang bị đè nén, song nhãn Vong Dạ chớp cái ánh lên chút nguy hiểm.

Hồng phát nam nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy nam nhân phương Đông cơ hồ muốn đem cả khuôn mặt vùi xuống gối đầu, khoe miệng khê câu lên một tiểu ý tà ác, ngón tay thon dài cũng dần trượt xuống dọc vụng giữa hai chân nam nhân, khiến đối phương nhất thời hít vào một ngụm lạnh khi.

“Không nên sao? Thế nhưng chỗ này của ngươi không có nói như vậy...” Ngón tay thon dài mà hơi thô ráp thông thả nhưng lại hữu lực vuốt ve lấy dọc vụng hơi ngẩng đầu của nam nhân, thậm chí móng tay còn tà ác cạ nhẹ trên linh khẩu.

“...” Đôi mày kiếm nhũ chặt lại, Ngao Triết Thiên hô hấp cũng dần trở nên nặng nề. Một loại cảm giác vô lực dậy lên trong lòng, rõ ràng không muốn bị dục vọng khống chế, thế nhưng thân thể lại kêu gào khát cầu nhiều hơn những cái vuốt ve của đối phương, thậm chí mỗi một tác da bị đối phương vuốt ve qua đều khiến hắn cảm nhận được khoái cảm đến toàn thân tê dại.

Chết tiệt...

Vốn định chậm biếm phản bác lại, nhưng lúc này chỉ có thể cắn răng chịu đựng, vùi mặt vào gối đầu, nỗ lực kiềm chế không cho cái miệng mình bật ra thanh âm nhục nhã lần nữa.

Loại thanh âm khuất phục này, sẽ chỉ càng làm nam nhân kia khó kìm chế.

Khê nâng mi lên, tựa hồ đã nhận ra nam nhân đã không còn chống cự, Vong Dạ liếm liếm khoe miệng, đột nhiên thân thủ vươn ra đem thân thể ẩm ướt mồ hôi của đối phương ôm lấy, khiến hắn đưa lưng lại ngồi trên đùi mình. Động tác bất ngờ như vậy khiến Ngao Triết Thiên thêm lần nữa hoảng loạn, hắn giãy dụa nghĩ muốn thoát khỏi cái ôm của nam nhân, thế nhưng động tác của đối phương so với hắn lại nhanh hơn rất nhiều, từ phía sau trực tiếp vòng tay qua bắt lấy hai chân hắn, trong đó một tay nâng chân trái lên, tay kia *** tục không gì sánh được lần nữa công kích vào dọc vụng của hắn, nhiều lần như vậy, khi nặng khi nhẹ mà khiêu khích...

“... Buông tay...” Hai mắt từ từ nhắm chặt lại, thanh âm không cam lòng bật ra giữa hai hàm răng khép chặt, nam nhân bị vây nhốt vững vàng trong lòng đối phương thấp giọng thở gấp, nhưng nguyên bản hai tay bị trời buộc sau lưng khiến hắn muốn giãy dụa cũng không được, huống hồ chính mình còn hiểu rõ nhược điểm của hắn đang nằm trong tay đối phương.

Nhưng hắn hận nhất tư thế bị người khác xâm phạm như vậy...

“Khó chịu sao...” Khê day cấn lỗ tai phát nhiệt của nam nhân, đầu lưỡi thỉnh thoảng còn vươn ra trêu đùa vành tai mềm mại, hơi thở mang theo nhiệt khí cùng giọng nói đầy từ tính của Vong Dạ từng chút lại từng chút kéo kẻ khác dần lún sâu xuống, giống như một ác ma đến từ địa ngục...

“...” Ngao Triết Thiên vẫn không đáp lại câu nào, bởi vì hắn đã bị dục vọng của chính mình làm cho mê man, đồng thời cũng cảm giác được rất rõ ràng sự uy hiếp của đối phương đặt ở nơi giữa hai chân mình...

Nhiệt độ nóng như lửa cơ hồ như muốn đem hắn thiêu đốt...

Thân thể vốn đang mềm yếu của Ngao Triết Thiên lần nữa trở nên cứng ngắc...

Nghĩ đến vật kia sắp sửa đi vào trong cơ thể mình, hắn lập tức dậy lên xung động muốn tránh né. Hắn sẽ chết, nhất định sẽ chết!

“Ngươi đang run...” Tiếng cười trầm thấp của Vong Dạ truyền đến bên tai, cho dù không nhìn thấy khuôn mặt hắn cũng có thể tưởng tượng ra được biểu cảm trêu tức của nam nhân.

“Chúng ta còn rất nhiều thời gian... Rồi ngươi sẽ quen dần...” Ngón tay càng trở nên *** dục khiêu khích dọc vụng của nam nhân, Vong Dạ lần thứ hai liếm cấn cái cổ của Ngao Triết Thiên.

Đêm còn rất dài...

Phi đột nhiên giật mình tỉnh giấc trên chiếc giường lớn màu trắng của mình, khuôn mặt thanh tú tuyệt luân phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Hắn vừa gặp một cơn ác mộng, hắn không nhớ được giấc mộng như thế nào... Không thể nhớ được...

Thế nhưng hắn lại nhớ rất rõ những cảm giác mà giấc mộng kia mang lại cho hắn, tuyệt vọng, hối hận, phần nộ... Còn có bi thương cùng cực...

Trong giấc mộng, hắn dường như đã tự tay hủy diệt một ai đó rõ ràng rất quan trọng, nhưng chính bản thân lại không muốn thừa nhận điều đấy...

“Mụ nó...” Một chương đánh ra liền đem chiếc giường vô giá biến thành đồng đồ bỏ, hắn buồn bức chôn mặt vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng hô hấp thật sâu.

Không lời báo trước, trong đầu hắn nhất thời hiện ra một khuôn mặt nam nhân phương Đông lạnh lùng mà anh tuấn, ngay sau đó những ký ức về đối phương cũng dồn dập tràn về.

Lạnh lùng của hắn, phần nộ của hắn, trào phúng của hắn, một tư thái bất ti bất kháng [không kiêu ngạo không sùng nịnh] mặc dù rõ ràng là không có bất luận một ưu thế gì.

Còn có khí tức trên người hắn, tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng một nam nhân có tính kiết phích như mình lại rất thích vị đạo này.

Một loại khí tức ấm áp làm cho người khác an tâm.

Nghĩ đến mình trước nay đều rất thích hương vị của nữ nhân, nhưng giờ có vẻ lại bắt đầu thay đổi thói quen...

Nghĩ nghĩ, lại thấy những hồi ức khi mình đem hắn ôm vào lòng tùy ý xâm phạm đột nhiên xuất hiện, dục hỏa dưới thân cuối cùng lại dần bị khơi lên.

Thế nhưng lại nghĩ đến hắn cùng hồng phát nam nhân kia cùng nhau bỏ đi rồi cũng có khả năng phát sinh loại chuyện này, cả người liền nhộn nhạo khó chịu...

Hừ lạnh một tiếng, Phi triệu tới bạch long của mình, trong lòng thầm nghĩ thương thế cũng tốt lên nhiều rồi, như vậy cũng nên bắt đầu đi tìm người...

Hai người kia... Một người cũng đừng hòng nghĩ trốn thoát được!

Ấm điện.

Trên chiếc giường lớn màu máu, một nhân ảnh thon dài lặng lẽ nằm yên tĩnh.

Tựa như một thi thể mỹ lệ mà an tĩnh, tái nhợt mà băng lãnh.

Người này mái tóc dài hơi uốn sóng lại đen như đêm tối tĩnh mịch thả trên giường, thoát nhìn có một tia yếu đuối. Khuôn mặt hắn có chút quyến rũ nhưng lại không gọi về nữ khí, bên dưới sống mũi tĩnh xảo mà cao thẳng lộ ra một bờ môi nhạt màu.

Khô nứt mà tái nhợt.

Hắc sắc trường bào được dệt bằng những sợi tơ tằm tinh xảo nhu thuận ôm lấy thân thể thon dài của hắn, khiến hắn thoát nhìn giống một nhân ngẫu [con rối] tuyệt thế mà hoàn mỹ, một nhân ngẫu không có chút sinh mệnh nào.

Lúc này, một nam nhân với mái tóc màu xanh ánh tím mang theo nguyệt mang nhẹ đi ra từ bóng tối, vô thanh vô thức tới bên cạnh giường. Hắn lặng lẽ nhìn đệ đệ của mình đang nằm trên giường, song nhân ma tính hiện lên một tia đau xót.

“Người vì sao còn không tỉnh lại...” Nam nhân nhẹ thở dài một tiếng, một loại xúc cảm đau thương bao trùm lấy hắn. “Ta đã chữa trị cho thân thể người rồi... Vì sao... Người còn chưa tỉnh dậy...”

“Hủy Tật...” Hắn đưa tay ra nhẹ nhàng mà cẩn thận vuốt lấy khuôn mặt tái nhợt, nhíu mày: “Người là không muốn tỉnh lại sao?”

Ngày đó khi cùng Phi chiến đấu, hắn trong trạng thái cuồng hóa vốn định cùng Phi quyết chiến tới cùng, nhưng trong lúc vô ý lại cảm giác được Hủy Tật vẫn còn một tia ma tức, hắn mừng rỡ như điên, liền không chú ý đến ma pháp trí mạng rượt ngay sau lưng mà ôm lấy người kia bỏ đi.

Tuy hắn vì vậy mà cũng bị trọng thương không kém, lại thêm vì cứu Hủy Tật mà mất đi một lượng lớn ma lực, thế nhưng chỉ cần người kia có khả năng tỉnh lại, thì hết thảy đều đáng giá...

Thế nhưng hắn vẫn không tỉnh lại...

Không hề tỉnh lại...

Ấm hồng cung điện tĩnh lặng vắng vẻ.

Nam nhân song nhân trở nên xám ngắt.

“Thiên...” Đột nhiên, đôi môi tái nhợt vốn không có bất luận động tĩnh gì lại thều thào kêu lên một chữ... Nhưng ngay sau đó lại không có phát ra thanh âm gì khác nữa.

“...” Hủy Nguyệt thu hồi cánh tay lại, song nhãn hiện lên sát ý băng lãnh.

“Ngươi không muốn tỉnh lại cũng đều bởi vì gã nhân loại kia sao?” Âm điệu không có chút xúc cảm nào bật ra từ miệng nam nhân, hắn không nhìn Hủy Táp, lặng lẽ đứng lên, ngay trước thềm cửa mà dừng lại một chút.

“Ta sẽ giúp ngươi tìm được hắn... Cho dù chỉ là một thi thể...” Bỏ lại câu nói sau lưng, hắn cũng không quay đầu lại nữa mà trực tiếp đi ra ngoài.

Tiểu trấn thần bí

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khí tức *** tục nhẹ nhàng mà tràn ngập khắp căn phòng không mấy rộng lớn, hòa vào trong đó còn có những thanh âm rên rỉ hỗn loạn mà vụn vỡ của nam nhân, còn có tiếng hô hấp dần bất ổn của một nam nhân khác.

“A...” Nam nhân bị sắc dục bao trùm triệt để không thể chịu đựng được nữa mà phóng xuất dục vọng trong lòng bàn tay của nam nhân kia, thân thể sau khi phát tiết tựa như bị rút hết khí lực mà ngã dựa vào ***g ngực đối phương, song nhãn hắc sắc bình thường vẫn luôn lạnh lùng mà bình tĩnh giờ phút này cũng chỉ còn lại mê man cùng mệt nhọc sau khi dục vọng qua đi.

“Không ít a...” Thanh âm ám muội lại khàn khàn không hề che dấu sắc dục đã dần không khống chế được, ôm lấy thân thể màu mật ong này đây nguyên chính là một hồng phát nam nhân thoát nhìn vô cùng cường hãn. Hắn khẽ cười, bàn tay vương đầy dịch thể trong suốt giờ lên, ngay trước con mắt kinh ngạc của nam nhân mà khẽ liếm vài cái, giống như hắn đang liếm hạ diện đã xuất ra dịch thể của nam nhân.

“...” Nam nhân cau mày, có chút lúng túng muốn quay đầu đi không nhìn hắn, thể nhưng cầm lại rất nhanh bị chế trụ xoay lại.

“Muốn ném một chút sao...” Vong Dạ khẽ cắn lấy bên tai hắn một chút, sau ngón tay dính dịch thể cũng tiến đến kề bên môi Ngao Triết Thiên.

“...” Hắn không đáp lại, chỉ là hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, nhưng lúc này hắn cũng tự nhận thấy là nhãn thần sắc bén của mình đã không còn được như trước nữa, bởi vì song nhãn hắn sau khi qua một lần phát tiết vẫn còn phủ một tầng hơi nước.

Hồng hồng...

Sắc dục...

“Nếu cái miệng này của ngươi không muốn... Như vậy cái miệng nhỏ bên dưới khẳng định là rất muốn... Nếu không bôi trơn, chút nữa nó sẽ khóc mất...” Tà ác cười nhẹ vài tiếng, Vong Dạ lần thứ hai cầm lấy hai chân Ngao Triết Thiên giật ra, ngón tay mang theo dịch thể trượt xuống bên dưới hắn tìm kiếm động khẩu...

“Không...”

Ngao Triết Thiên vô lực chống cự, nhưng dù thế nào cũng không thể ngăn cản được ngón tay người kia tham nhập vào trong cơ thể mình.

“Thật chặt...” Nam nhân vừa cắn lấy bên tai Ngao Triết Thiên, vừa dùng thanh âm ôn nhu mà trầm thấp mê hoặc lấy đối phương đang bị hắn xâm phạm, ngay cả những sợi tóc dài đỏ tươi cũng ôm quấn lấy thân thể Ngao Triết Thiên, khiến hắn muốn trốn cũng không thể trốn được. Nhưng bất đồng với thanh âm nhu hòa lại chính là động tác của hắn, có chút nôn nóng cùng ngang ngược.

“Ân...” Con đau khi bị ngón tay xâm phạm khiến Ngao Triết Thiên cúi đầu kêu nhẹ một tiếng, tuy rằng trong lòng đã sớm buông lỏng không kháng cự, nhưng bản thân chính là không thể chấp nhận được loại chuyện này. Vì tâm lý chống cự lại mà hắn chuyển đầu qua không muốn nhìn thấy hạ thân mình bị đùa bỡn, cũng không tự giác mà vùi mặt vào hõm vai Vong Dạ.

Trong mũi tràn ngập khí tức quen thuộc của Vong Dạ.

Không hiểu sao đột nhiên lại thấy an tĩnh.

Tuy rằng Vong Dạ hiện tại khiến hắn cảm thấy xa lạ, thể nhưng, người này vẫn là Vong Dạ...

“Thả lỏng... Nếu không chút nữa sẽ bị thương...” Nam nhân ôm hắn nhẹ nhàng nói, cánh tay ôm lấy thắt lưng hắn càng tăng thêm lực đạo.

“Cởi... Cởi dây trói ra...” Hơi nhắm mắt lại, hô hấp bất ổn của Ngao Triết Thiên phả vào bên cổ Vong Dạ, mấy sợi tóc đen như bóng đêm thấm ướt

bám lấy khuôn mặt, thoát nhìn có chút hoặc nhân.

“Ấn...” Gật đầu, biết đối phương cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, Vong Dạ ôn hòa hôn lên mái tóc hắn, ba ngón tay trong cơ thể hắn cũng từ từ rút ra.

Cổ tay vừa được giải thoát đã liền được hồng phát nam nhân nắm lấy ôn hòa xoa nắn, thế nhưng vật kia đặt nơi hạ thân hắn vẫn như cũ đầy uy hiếp, khiến Ngạo Triết Thiên lưng từng trận phát lạnh.

“Thiên Thiên...” Bên tay vẫn xoa nắn nhẹ nhàng, Vong Dạ lần nữa giảo cán lỗ tai Ngạo Triết Thiên.

“Người gọi cái gì...” Hai hàng lông mày anh tuấn của nam nhân khẽ chau lại, có chút lửa giận. Thế nhưng câu nói tiếp theo của đối phương lại khiến Ngạo Triết Thiên lần nữa trở nên căng thẳng.

“Ta muốn tiến vào...” Vong Dạ tiếp tục nhay cán vành tai hắn, đối với lửa giận của hắn cơ bản không để tâm đến.

“!” Ngay cả nói cũng chưa kịp nói, đã liền bị Vong Dạ ôm lấy thắt lưng xoay lại, đối thành tư thế hai người đối mặt nhau. Tiểu ý bên khóe miệng Vong Dạ vừa ôn nhu nhưng cũng lại có điểm tà ác, thanh âm khàn khàn đem tay Ngạo Triết Thiên ôm lấy cổ hắn, biểu tình trên mặt tuy vẫn ưu nhã như bình thường, thế nhưng, lại phủ lên một tầng mờ hồi nhạt...

“...” Nam nhân nhú mày, cảm thấy lúng túng dị thường, thân thể cứng ngắc không có bất cứ hành động gì, sau người kia lại dứt khoát đem hai tay hắn đặt lên vai mình.

“Nếu như đau, người có thể cần ta...” Ôn hòa nói xong, nam nhân lý trí đã sớm bị dục vọng thiêu đốt hoàn toàn chế ngự thất lưng của đối phương, trong tiếng thở hổn hển kinh hoàng của hắn mà trực tiếp đâm xuyên sâu vào bên trong cơ thể.

“Ồ...” Con đau cường liệt khiến song nhãn hắn không khỏi một trận tối sầm, ký ức bị cường bạo chôn sâu trong trí óc trong nháy mắt lại luân phiên hiện về, dù chỉ trong thoáng chốc nhưng cũng đủ khiến mắt hắn hoa lên, thân thể cũng chịu không nổi mà run rẩy kịch liệt.

“Thiên... Thả lỏng...” Lúc này, thanh âm ám muội mà ôn nhu nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn, chủ nhân của thanh âm kia, là nam nhân duy nhất trong thế giới xa lạ này có thể làm hắn thấy an tâm.

Nỗ lực đem những ký ức nan kham trong trí nhớ đè xuống, Ngạo Triết Thiên dần dần nhìn rõ thân ảnh trước mắt mình, cường hãn nam tử với mái tóc đỏ dài như máu ôm lấy lo lắng nhìn mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ thỉnh thoảng có một giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống, ngay cả hô hấp cũng không còn bình ổn nữa, hiển nhiên hắn là vì mình mà đè xuống dục vọng.

Hắn như vậy, dù thế nào cũng giống với Vong Dạ mà mình quen thuộc...

Trong lòng đột nhiên nảy lên một loại tâm tình kỳ quái, thỏa mãn, nhưng lại có điểm đắng cay.

Những sự tình đã cùng hắn trải qua trong nháy mắt lại hiện lên trong trí óc, nam nhân này, vì hắn mà rơi huyết lệ, vì hắn mà chịu thương nặng, vì hắn mà nguyện hy sinh chính mình...

Ở thế giới này rốt cuộc lại có người vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy...

Hắn còn chưa vừa lòng cái gì, còn bất an cái gì?

Ngạo Triết Thiên cuối cùng dường như đã thông suốt điều gì đó, biểu tình vốn cứng ngắc cũng dần dần thả lỏng, tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy cổ Vong Dạ,

Tận lực thả lỏng thân thể tiếp nhận nam nhân đang ôm mình.

Thân thể cũng bắt đầu thân cận hắn...

Khi hắn ôm lấy nam nhân, hắn cảm giác được đối phương không kiềm nén nổi mà run nhẹ lên.

Loại run rẩy vì vui sướng mà kích động.

“Thiên...” Ngay cả thanh âm của Vong Dạ cũng hơi run run, hắn hầu như không thể tin được là nam nhân cư nhiên lại chủ động ôm hắn, mà biểu tình lại rất ôn nhu cùng bao dung.

Hắn khẳng định là mình đang nằm mơ...

“Đừng ly khai ta...” Vong Dạ vẫn như cũ bất an ôm lấy nam nhân trong lòng. “Vĩnh viễn cũng không...”

“Ấn...” Nam nhân cuối cùng lại lộ ra một nụ cười trước mặt hắn.

“Sẽ không ly khai...” Hắn chính miệng tiếp nhận lời hứa hẹn, trong lòng vẫn giữ lại một câu không nói ra.

Khi người còn cần ta, ta sẽ không ly khai.

Kỳ thực, sau khi trông thấy Vong Dạ cũng như hiểu được chuyện về hắn, có một loại bất an vẫn luôn chiếm cứ lấy thâm tâm nam nhân, vậy nên hắn vẫn luôn không muốn tiếp nhận cảm tình của đối phương. Nguyên nhân của sự bất an kia hắn ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến.

Khi mới bắt đầu hắn cũng không hề để tâm đến, thế nhưng, về sau, hắn vừa mới nghĩ tới thôi sẽ liền cảm thấy không thể tiếp nhận được.

Thế nhưng, tất cả đều không còn quan trọng nữa... Sự tình này nguyên bản vốn đã không rõ ràng, hắn chỉ cần biết rằng, nam nhân này thực tình yêu mình, vậy là đủ rồi.

Mà chính mình... Cùng là yêu thương hắn.

“Ta sẽ không buông người... Nhất quyết không...” Ngữ khí bình đạm của Vong Dạ toát lên một ý niệm kiên định quyết không thỏa hiệp.

“...” Ngao Triết Thiên không nói gì, chỉ là hai tay càng ôm hắn chặt hơn, tiếp đó, đôi môi lần nữa bị đối phương cướp lấy, bàn tay ôm lấy thắt lưng hắn cũng bắt đầu đem thân thể hắn từ từ nâng lên, sau đó, lại chậm rãi buông xuống, khiến thân thể hắn thích ứng dần với vật thể nóng như lửa bên trong cơ thể.

Sau đó, động tác của nam nhân càng lúc càng nhanh, càng ngày càng không thể khống chế được, mà Ngao Triết Thiên lay động theo động tác của hắn cũng dần không chịu nổi mà cúi đầu bật ra mấy tiếng kêu rên, thế nhưng thân thể theo động tác ngày càng kịch liệt cũng từ từ trở nên miễn cảm.

Từng trận lại từng trận khoái cảm bắt đầu thay thế cảm giác đau đớn lúc đầu. Tinh dịch bị nhen lửa nhanh chóng thiêu đốt cơ thể hắn, thậm chí ngay cả một tiếng hô hấp của Vong Dạ cũng có thể khiến da thịt hắn tê dại...

Hắn đối với người kia cũng dần đáp lại, hai người ma sát lấy nhau, liếm lộng.

Đưa những ngón tay đan xuyên vào những sợi tóc dài màu đỏ mềm mại của hắn, nhìn chúng cuốn lấy ngón tay mình cùng dây dưa, Ngao Triết Thiên đột nhiên nghĩ nam nhân trước mắt vì mình có chút đáp lại mà hơi xấu hổ lại rất khả ái...

Thế nhưng mấy giờ sau đó, Ngao Triết Thiên lại tức giận thu hồi những lời này...

Nam nhân này khả ái cái rắm!

Quả thực là một gã điên không biết tiết chế! Hắn chịu đựng đủ rồi!

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Lúc mới bắt đầu thì hai, ba lần hắn còn có thể phối hợp, cũng ngầm ưng thuận cho phép đối phương muốn làm gì thì làm. Thế nhưng hiện tại thì sao? Hắn ngay cả khí lực để động đậy một đầu ngón tay cũng không có, nhưng nam nhân kia lại vẫn không có chút mệt mỏi nào mà liên tục tiến nhập thân thể hắn, cứ một lần lại tiếp một lần.

Nam nhân xui xẻo trên giường có chút thống khổ cau mày, trên khuôn mặt anh tuấn mà cường hãn tràn đầy màu sắc *** mệt mỏi lần biếng nhác, vì thời gian hoan ái kéo dài mà mái tóc đen ngắn ướt đẫm mồ hôi lại mất trật tự bám lấy khuôn mặt, khiến hắn thoát nhìn lộ ra vẻ tinh sắc đặc biệt. Mà lúc này, thân thể màu mật ong của hắn theo một luật động nào đó mà đông đưa dao động, trên người phủ đầy những vết tích khiến kẻ khác phải đỏ mặt xấu hổ, vết cắn, vết hôn, từ cổ kéo dài xuống tận bên trong đùi, thậm chí là cả ở nơi hai người đang kết hợp...

Thắt lưng bị nam nhân gắt gao chế trụ, hai chân thon dài mà cân xứng lúc này lại vô lực gác một nửa lên người hắn, để thuận lợi xuyên nhập triệt để.

“Đủ rồi...” Thanh âm Ngao Triết Thiên lúc này khàn khàn như một người bị ốm nặng, bị dày vò nguyên một đêm khiến hắn vài lần muốn rơi vào hôn mê, nhưng sau lại vì động tác kịch liệt mà làm cho tỉnh lại. Nếu như hắn vẫn còn khí lực, nhất định sẽ một cước đá bay nam nhân kia ra, chứ không thể để hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

“Cũng sắp xong rồi...” Những lời này hồng phát nam nhân không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, mỗi một lần đều rất ôn hòa, nhưng lại tương phản hoàn toàn với động tác của hắn.

“Cút...” Ngao Triết Thiên hận đến nghiến răng... Nghĩ đến ngày thứ hai sẽ phải cho nam nhân này chết như thế nào...

Hồng mao khuyến thiếu giáo dục chết tiệt...

Người chờ đây...

Vậy nên... Chiến tranh giữa hai người vẫn còn tiếp tục...

Ánh chiều tà của hoàng hôn buông xuống theo cửa sổ rơi xuống chiếc giường lớn màu trắng, phủ lên thân thể nam tính đang chìm sâu trong giấc ngủ trên giường một màu vàng kim mỏng lung.

Chật vật mở hai mắt, Ngao Triết Thiên vẻ mặt uể oải trước là mờ mịt nhìn ra bên ngoài cửa sổ một chút, sau đó lại nhắm mắt lại sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu, lúc này mới quay đầu sang nhìn bên cạnh mình.

Trống không.

Chăn cũng lạnh.

Người kia, lúc này không biết đã đi đâu.

Chỉ có tấm chăn trải giường hơi mất trật tự là nói lên rằng người kia đã từng ngủ ở đây.

Đầu óc nhất thời trở nên trống rỗng. Nam nhân khó nhọc ngồi dậy, tấm chăn màu trắng theo thất lưng đeo đai săn chắc của hắn chảy xuống, để lộ ra những vết tích *** khiến kẻ khác suy tưởng viễn vông. Nhưng nam nhân gây ra những vết tích này lại không biết ở nơi nào.

“... Vong Dạ?” Ngao Triết Thiên thấp giọng gọi một tiếng, gian phòng vẫn như cũ một mảnh tĩnh mịch.

Hắn có thể đi đâu được?

Trên cái tủ cạnh giường còn bày một bữa sáng thoạt nhìn cũng không tệ lắm. Thế nhưng... Lại nguội lạnh.

Trong lòng đột nhiên thấy bất an.

Ngao Triết Thiên vươn tay ra với lấy bộ y phục sạch sẽ ở bên cạnh nghĩ muốn đứng dậy mặc vào, ngờ đâu hạ thân lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt đến trắng bệch mặt, lại nhớ đến Vong Dạ hôm qua khi ôm hắn đến phòng tắm sơ tẩy cư nhiên lại làm thêm một lần nữa, thực không nói được gì.

Hiện tại, hắn muốn tìm người kia.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy được có chuyện xảy ra, từ ngày hôm qua đã có điểm bất thường, nhưng lại không có cơ hội nào để hỏi đối phương cả, nhất là về thân thể đối phương.

Thật vất vả mới mặc được quần áo vào, Ngao Triết Thiên cũng không ăn uống gì mà cố nhịn cơn đau đi ra ngoài. Lúc đi qua gian phòng của Ngao Tật hắn có chút do dự, sau vẫn mở cửa đi vào.

Có điểm xấu hổ khi đối diện với con trai mình lúc này. Lúc nó bị thương, mình cư nhiên lại không ở bên cạnh chiếu cố mà lại cùng nam nhân khác ân ái suốt một đêm, hơn nữa, nếu như bị nó biết được, thì thật không biết sự tình kinh khủng đến đâu nữa.

Hắn phát hiện mình thực sự không có tư cách làm một người cha.

Đi vào phòng rồi, lại thấy con trai ngồi trên giường, liên tục cắn tấm khăn trải giường, nhân thân tràn ngập oán hận. Bên cạnh hắn cũng được chuẩn bị sẵn một bữa sáng, nhưng hắn không có ăn.

“Ngao Tật?” Hắn làm sao vậy?

Song nhân tràn đầy oán hận kia trước là nhìn trừng trừng vào sàn nhà, sau đó, mới cực kỳ chậm chạp chuyển hướng lên nhìn hắn.

Ngao Triết Thiên nghĩ oán hận kia chính là dành cho mình, bởi vì, khi người kia chuyển hướng lên nhìn mình, oán hận tăng lên rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Hắn tới gần đưa con, trong lòng có dự cảm không hay.

“Ngươi thật dơ bẩn... Cút ngay!” Ngao Tật cầm lấy cái gối đầu bên cạnh nắm thẳng về phía hắn.

Khuôn mặt Ngao Triết Thiên nhất thời trắng bệch ra, ngây ngốc đứng lạng người, để yên cho cái gối đầu bay đập thẳng vào người mình, nhất thời không nói được câu nào, ngay sau đó đối phương lại quay sang cầm lấy bình hoa bên cạnh tiếp tục ném thẳng về phía hắn.

Theo một thanh âm vỡ vụn vang lên, trán Ngao Triết Thiên nguyên bản trơn bóng chảy xuống một dòng máu. Một mảnh vỡ đã cắt một đường dài rất sâu trên trán hắn, thoạt trông vô cùng đáng sợ.

Ngao Tật cũng bị dọa cho kinh hách, không dám quăng quật thứ gì nữa.

Hắn không nghĩ tới sẽ gây ra vết thương như vậy, thế nhưng vừa nghĩ tới sự tình ngày hôm qua trông thấy, tia áy náy trong nháy mắt liền tiêu thất.

Ngao Triết Thiên diện vô biểu tình che giấu lại, tấm mặt bị máu nhiễm lên thành một màu đỏ rực. Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi mà bình đạm nói: “Xin lỗi. Khiến ngươi không thoải mái.” Để cho con nhìn thấy loại chuyện này, khó trách đối phương lại hận hắn. Đối phương nhất định cảm thấy rất buồn nôn... Phụ thân của mình cùng một nam nhân khác.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới Ngao Tật lại dùng thứ đó ném hắn, rất đau.

Bất quá thứ đau đớn hơn cả vẫn là thâm tâm.

“Ngươi thế nào lại có thể làm loại chuyện này... Ngươi thật dơ bẩn... Thật buồn nôn!” Ngao Tật kích động gào lên, ánh mắt nhìn đối phương như đang nhìn một cừu nhân chứ không phải một phụ thân đã từng liều mạng cứu hắn.

“...” Ngao Triết Thiên không biết nên nói gì.

“Ta sẽ không tha thứ cho ngươi! Sẽ không bao giờ!” Ngao Tật xông lên bắt lấy y phục phụ thân hắn, vì cố dùng sức mà hơi loạng choạng, hoàn toàn không để tâm đến vết thương trên người.

“Ngao Tật...” Thấy con mình đối với mình oán hận như vậy, chắc chắn sẽ không một người cha nào mà lại không thấy thương tâm. Ngao Tật là thân nhân duy nhất của hắn...

“Ngươi đem hấn tặng cho ta... Ta sẽ tha thứ cho ngươi, ta thích hấn... Được không... Ba ba... Bắt hấn cho ta... Cầu ngươi.” Đột nhiên, Ngao Tật lại thôi không dùng sức lay kéo phụ thân nữa, song nhãn mờ to tràn ngập nước mắt cầu xin.

Hắn biết rất rõ, chỉ cần hấn dùng loại nhãn thần này nhìn phụ thân, phụ thân nhất định cái gì cũng đều đáp ứng hấn.

“...”

Ngao Triết Thiên lẳng lẳng nhìn Ngao Tật, không có biểu tình gì, nhưng song nhãn thâm thúy như nhìn xuyên thấu qua mọi sự việc khiến đứa nhỏ có chút sợ hãi mà thu hồi cánh tay lại.

Phụ thân như vậy, không biết vì sao mà thoạt nhìn lại có chút lãnh khốc khác thường.

Hắn chưa bao giờ dùng nhãn thần như thế nhìn mình...

“Ngươi cho Vong Dạ là cái gì?” Thanh âm của nam nhân rất thấp, rất trầm, rõ ràng là giọng nam thấp vô cùng dễ chịu, nhưng lúc này lại có điểm khiến kẻ khác phát lạnh. “Một món đồ chơi? Hay là một con chó cưng? Tùy ý đem đầu đặt đó?”

“Ta...” Ngao Tật có điểm cấp bách... Hắn không phải có ý đó...

“Hắn là một con người, một con người có tình cảm cùng tự do của riêng mình. Ngoại trừ bản thân hấn ra, không ai đủ tư cách thay hấn quyết định xem yêu thích ai, hay theo ai ở cùng một chỗ, đối với hấn đó là vũ nhục. Ngươi có hiểu không?”

“... Nhưng... Thế nhưng hấn nghe lời ngươi a...” Ngao Tật chưa từ bỏ ý định. “Chỉ cần là ngươi nói... Ta tin hấn sẽ nghe a...” Cho dù người kia lúc đầu không có thích hấn, nhưng chỉ cần phụ thân để hấn và người kia ở cùng nhau, như vậy hấn rất tin tưởng là mình có thể khiến đối phương hồi tâm chuyển ý, bản thân mình trẻ như vậy đẹp như vậy, vì sao lại không thể được...

“Ngao Tật, ta trước giờ vẫn không nghĩ ngươi sẽ ngốc như vậy...” Biểu tình lạnh lùng đem bàn tay Ngao Tật bám lấy trên người giật xuống, Ngao Triết Thiên không muốn cùng hấn nói chuyện nữa mà xoay người đi ra ngoài, cuối cùng cũng chỉ bỏ lại một câu nói sau lưng: “Ngươi ngoan ngoãn ở đây đợi, ta ra ngoài tìm hấn...” Sau đó liền đóng cửa lại.

“...” Ngao Tật nhìn bóng người dần tiêu thất, trên mặt đầu tiên là một trận bối rối, sau đó, oán hận cường liệt từ song nhãn lộ ra không hề che dấu.

“Vì sao... Vì sao đều là như thế...” Ngao Tật dùng sức xoay người đập thẳng vào bàn, miệng liên tục chửi bới: “Trước là như thế... Hiện tại cũng như thế, vì sao những người ta thích đều như vậy! Lão nam nhân này có gì tốt chứ!!! Bọn họ mù hết rồi sao!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hắn làm sao vậy...

Vừa nghe đến Ngao Tật muốn có Vong Dạ, một ngọn lửa không thể khống chế bất ngờ xông thẳng lên, cư nhiên là đi tính toán với một đứa nhỏ, còn dùng những từ ngữ nghiêm khắc như thế, hấn cho tới bây giờ cũng chưa một lần nặng lời với nó như vậy...

Quên đi, lần sau chú ý hơn là được rồi, không nên so đo với một đứa trẻ không hiểu chuyện, việc cần nhất bây giờ là phải tìm được Vong Dạ cái đã.

Thế nhưng, vô luận hấn tìm kiếm thế nào, kêu gọi ra sao, đều thủy chung không tìm thấy thân ảnh người kia. Mà ánh trăng không hay từ khi nào đã động lại ở nơi xa vời, bằng bạc. Khu rừng rậm cũng chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có, sinh mệnh của những vùng quanh đây như bị một lực lượng thần bí nào đó cuốn đi, chỉ còn lại một mảnh hoang vu.

Bất an trong lòng càng lúc càng lớn hơn.

Người đó giống như đã bồi bên hấn cả đời, rồi lại đột nhiên biến mất khiến hấn không thể nào thích ứng nổi. Rõ ràng là mới chỉ cùng nhau ở chung một chỗ được vài ngày.

Thâm tâm nam nhân trở nên rối loạn, từng suy nghĩ xoay vòng như con thoi chạy trong đầu.

Hắn đi vào trong đó sao? Vì sao ngay cả một tiếng cũng không nói? Hắn có đúng hay không đang gạt mình điều gì? Hắn có thể hay không đang gặp nguy hiểm? Hay là... Kỳ thực hắn đã chán ghét mình, cho nên mới ly khai?

Suy nghĩ này khiến sắc mặt Ngao Triết Thiên không khỏi tái nhợt một trận.

Mà lúc này, bỗng nhiên từ một góc tối u ám réo rắt truyền tới một tiếng cười du dương lại có chút trẻ con. Ngay tại nơi rừng rậm hoang vu vắng vẻ, xung quanh đều tĩnh mịch, vậy mà đột nhiên lại truyền đến tiếng cười có chút phiêu động trầm bổng lại không ổn định, vừa như giọng nam nhưng lại cũng lại giống giọng nữ, không khỏi khiến kẻ khác phải rợn người.

“Ai?” Ngao Triết Thiên nhìn về phía phát ra thanh âm, ngữ khí có chút không thoải mái.

“Ha ha...” Tiếng cười kia lại truyền ra lần nữa, chỉ là lúc này đây, lại là xuất phát từ phía sau lưng Ngao Triết Thiên, đi theo còn có một giạt gió đêm âm lạnh.

“Đi ra.” Thanh âm của nam nhân nhất thời trầm lạnh cực độ.

“Hảo hung ác nga... Ta thấy sợ...” Đột nhiên, một bàn tay trắng nõn tinh tế vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Ngao Triết Thiên, trực tiếp ôm lấy thắt lưng hắn.

Ngao Triết Thiên đầu tiên là cả kinh, nhưng thân thủ cũng phản ứng cực nhanh, xoay tay bắt lấy đối phương toàn bộ kéo ra phía trước, đồng thời cũng bị dọa không khỏi một trận mồ hôi lạnh. Hắn cư nhiên lại không hề cảm giác được đối phương đến gần mình, người kia rốt cuộc là ai?

Bị bắt lại chính là một thiếu niên thoát nhìn mới mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt có chút khả ái cùng mái tóc dài màu xanh xám bạc, lúc này con hơi nghiêng đầu vừa nhìn hắn chăm chăm vừa mang theo một tiểu ý như trêu đùa, thỉnh thoảng còn dùng mặt chậm rãi cọ nhẹ vào nắm tay hắn, vẻ mặt vô cùng vô hại.

“Có việc gì?” Có chút không thoải mái mà thu tay về, Ngao Triết Thiên không có thói quen cùng người khác tiếp xúc thân thể liền cảnh giác nhìn hắn. Thiếu niên này nhìn có điểm quen mắt...

“Ta biết người ngươi muốn tìm ở đâu...” Chớp mắt vài cái, thiếu niên cũng không so đo gì việc Ngao Triết Thiên rút tay về, trái lại tiểu ý trên môi lại càng thêm sâu ngọt, dùng một loại thanh âm thoát nghe vô cùng nhu mềm mà chậm rãi nói, đồng thời còn dùng tay ra hiệu bổ sung thêm, giống như một tiểu hải tử.

“...” Hơi nheo mắt lại nhìn, Ngao Triết Thiên câu nào cũng không nói, chỉ yên lặng nhìn đối phương đến ý vị thâm trường.

“... Ngươi muốn tìm một nam nhân hồng sắc trường phát đúng không?” Biết nam nhân không tin mình, thiếu niên mỉm cười giải thích: “Ta có nhìn thấy hắn nga —” Tiếp tục chớp mắt vài cái, thiếu niên với mái tóc dài mềm mại lúc này thoát trông giống như một tiểu miêu, một tiểu miêu muốn làm nũng.

“Hắn ở đâu?” Ngao Triết Thiên tận lực tỏ vẻ bình tĩnh.

“Hắn chắc là sắp chết...” Thiếu niên sờ sờ mũi, có chút hồ hững nói: “Hoặc là... Đã chết.”

“...” Ngao Triết Thiên ngây ngốc tại chỗ.

Cái gì? Đã chết?

...

...

...

...

Sao lại có thể như vậy...

...

...

... Hắn cảm thấy trong đầu mình liên tục vang lên mấy tiếng ông ông.

“Không thể...” Ngao Triết Thiên lắc đầu, thanh âm không kiềm chế được mà có chút run rẩy. Hắn biết rõ mình không nên tin tưởng hoàn toàn vào những điều thiếu niên kia nói, thế nhưng lại nhớ tới sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ của Vong Dạ ngày đấy, hàn khí lại mạnh mẽ dâng thẳng lên tràn ngập toàn thân.

“Ta mang người đi tìm hân—” Thiếu niên khẽ dao động, song nhãn sáng lên nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, thấy hân không có phản ứng, liền trực tiếp đưa tay ra ôm lấy bờ vai hân hướng đến một nơi nào đó kéo đi.

Do dự vài giây, Ngạo Triết Thiên cũng không phản kháng gì mà mặc do thiếu niên mang mình đi.

Tình hình hiện tại như vậy, vô luận điều đối phương nói là thật hay là giả, hân đều phải tự mình nhìn. Tuy rằng cũng không nhìn ra được mục đích bên trong của thiếu niên, thế nhưng hân thoát nhìn cũng không giống như đang nói dối, điểm đó có thể nhìn ra từ đôi mắt hân.

Sau đó, thiếu niên mang theo hân không ngừng đi xuyên qua rừng cây, thỉnh thoảng có lên tiếng hỏi hân một số vấn đề lung tung, thế nhưng hân một chút cũng không để tâm, hoặc là chỉ trả lời qua loa cho có lệ, hoặc là tiếp tục im lặng.

“Người đứng là người chẳng thú vị gì hết...” Bất mãn lắm bầm mấy tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mềm mềm của thiếu niên mấp máy một hồi.

“Quá khen.” Ngạo Triết Thiên đối với lời đánh giá của thiếu niên vẫn là thái độ trả lời có lệ như cũ, hân không quan tâm đến cái nhìn của thiếu niên đối với mình. “Còn bao lâu mới đến?” Đây mới là vấn đề mà hân quan tâm.

Thời gian càng kéo dài lâu, hân càng bất an.

“Đã tới rồi—” Thiếu niên cau mũi một cái, liền dùng cằm hất về hướng phía sau.

Trong rừng rậm hắc ám, vô số cây cối héo khô cằn cỗi thoát nhìn hết sức cô tịch mọc nghiêng ngả trên mặt đất, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ. Tất cả đều tĩnh mịch một cách kỳ quái. Duy chỉ có một thứ lay động trong bóng đêm mờ ảo, chính là một đám ám lam sắc ma trôi lập lờ phiêu diêu lúc ẩn lúc hiện, từng đợt hân ý phá đến trước mặt, khiến cho kẻ khác không khỏi rùng mình.

Ánh trăng lạnh lùng rơi xuống một sườn núi không cao lắm, một sơn động cực kỳ bí mật xuất hiện trước mắt Ngạo Triết Thiên, cho dù vẫn còn cách một khoảng cách xa, nhưng vẫn dễ dàng cảm nhận được một cỗ vị máu tươi nhàn nhạt tản ra.

Trong lòng trầm xuống mãnh liệt, Ngạo Triết Thiên về mặt ngưng trọng nhắc bước tiến tới động khẩu bị rừng cây che khuất, tiếp đó, hân lại dứt khoát chạy thẳng vào.

Thiếu niên cũng bám sát theo sau.

Nam nhân buồn bực gạt ra mấy cành cây cản lối, cảm giác được những gai nhọn của chúng cứ một lần lại một lần cào rách da mình. Càng tới gần động khẩu, mùi máu tươi lại càng nồng đậm, bất an trong lòng cũng mỗi lúc một tăng.

“Vong Dạ... Là người phải không?” Ngạo Triết Thiên cẩn cẩn dục dục bước vào trong động khẩu, bên trong bóng tối dày đặc, ngay cả bàn tay giờ lên cũng chẳng thể nhìn rõ được năm ngón tay, càng không thể phân biệt được thứ gì với thứ gì.

Đầu tiên là một mảnh tĩnh mịch, sau đó, mơ hồ nghe được một điểm động tĩnh, như là tiếng ma sát của y phục, ngay lúc toàn bộ thần kinh của Ngạo Triết Thiên đều căng ra như dây đàn, một tiếng rên rỉ yếu ớt tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất từ giữa bóng tối mịt mờ truyền đến, giống như tiếng của một dã thú sắp vong mệnh, vừa vô lực lại vừa tang thương.

“Vong Dạ!” Tuy chỉ là một tiếng rên rỉ nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, nhưng lại khiến cho Ngạo Triết Thiên cả kinh vô cùng, nhất thời như bị phát điên mà lao vào bên trong.

Người ở bên trong chính là Vong Dạ! Hân không thể nhận sai được.

“Đừng tới đây...”

“Đừng đi!”

Hai thanh âm cùng lúc vang lên, bất đồng chính là, một thì suy yếu, một thì nghiêm túc. Mà ngay lúc thanh âm vang lên, một vật gì đó nhỏ dài cũng từ phía sau mạnh mẽ tiến tới bắt lấy tay hân giữ lại.

“Buông tay!” Ngạo Triết Thiên vừa định dùng lực giãy ra, nhưng đột nhiên lại bị một đạo tia sáng làm cho chói mắt. Hân đầu tiên theo bản năng là che mắt lại, sau lại nghe thấy thanh âm bình tĩnh của thiếu niên lần nữa vang lên bên tai.

“Đừng đi, người sẽ chết.”

“... Có ý gì...” Thật vất vả mới thích ứng được ánh sáng trước mắt, Ngạo Triết Thiên theo bản năng lập tức quay đầu lại nhìn về phía Vong Dạ, rất nhanh sau đó, hân bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi đến không nói lên lời, nước mắt cũng không điểm báo trước mà đồng loạt rơi xuống...

Nam nhân kia từ trước đến nay đều vô cùng cường hân mà oai hùng, lúc này cuối cùng lại trở thành một dạng thảm hại như một phạm nhân vừa bị lăng trì, chỉ có thể tro tro bán nằm trên mặt đất lạnh lẽo, trên người phủ đầy những vết thương lớn nhỏ, một màu ám hồng chường mắt nổi bật lên. Ngay cả những sợi tóc màu đỏ tươi luôn phiêu động cuồng vũ lúc này cũng như bị rút hết toàn bộ sinh mệnh, chỉ còn lại một màu u ám khô cạn, không có chút sinh khí nào mà tán loạn rải trên mặt đất, mặc cho bùn lầy hòa với máu vậy bản.

“Đừng nhìn...” Thanh âm tàn tạ mà khàn khàn của nam nhân mơ hồ mang theo một tia kích động cùng thối lui, hần lắc đầu, nỗ lực gơ tay lên muốn che khuất chính mình đi, nhưng làm cách nào cũng không thể nhấc lên được.

Hắn không muốn đối phương nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình.

“Tại sao lại như vậy...” Ngao Triết Thiên không thể tin được mà trừng lớn hai mắt, trong nhất thời thiếu chút nữa là đứng không vững. Hắn loạng choạng muốn chạy về phía trước, nhưng vẫn bị người phía sau giữ lại như cũ, muốn giãy ra, nhưng lại giãy không được.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Người vì sao lại thành ra như vậy...” Yêu hầu khô khốc bật ra mấy tiếng khàn đặc trầm thấp, tầm mắt của Ngao Triết Thiên bị chính nước mắt vô pháp kiềm chế của mình rơi xuống làm mờ nhạt đi.

Nhìn những vết trảo vô cùng dữ tợn xung quanh Vong Dạ, không khó để tưởng tượng ra hắn đã một mình chịu bao nhiêu thống khổ.

Một mình, trong cái sơn động này.

Tâm, chưa từng đau đớn đến vậy...

“...” Vong Dạ im lặng không nói gì, hần cúi đầu muốn đứng lên, nhưng cánh tay vừa mới khó nhọc chống đỡ được cơ thể dậy, lại ngay lập tức trở nên vô lực mà ngã xuống đất. Thấy cảnh tượng như vậy, Ngao Triết Thiên nhất thời như muốn điên lên đem thiếu niên đang ngăn cản hắn mãnh liệt đẩy ra, vừa muốn xông lên phía trước, thế nhưng cảnh tượng diễn ra trước mắt lại khiến hắn giật mình. Hồng phát nam nhân bán quỳ trên mặt đất đột nhiên kêu thống lên, thanh âm khàn khàn mang theo thống khổ không gì sánh được, sau đó huyết hoa đột nhiên văng lên khắp nơi, máu của hắn phun ra tựa như có một lưỡi dao vô hình từ trong cơ thể chém ra mãnh liệt, sau khi máu tươi trào chảy, một hồng sắc quang mang theo vết nứt bên trong cơ thể xuất hiện, đầu tiên là nhanh chóng quần lấy thước da vì không còn chút máu nào mà trở nên tái nhợt vô cùng của Vong Dạ, tiếp đó hồng quang lại cuồng loạn nổi lên, mạnh mẽ rạch vào thước da tái nhợt, để lại vô số những vết thương sâu hoắm. Ngay sau đó, máu đen lại tiếp tục phun ra.

Màu đỏ đáng sợ khiến con người phát hoảng.

“... Đừng tới đây...” Nam nhân song nhãn đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, dùng hết khí lực mới có thể nói ra được ba chữ.

“Thấy không.” Thanh âm của thiếu niên đột nhiên trở nên kiên định từ phía sau truyền đến, hiển nhiên là đối với việc nam nhân nhiều lần muốn giãy ra khiến hắn cảm thấy không mấy vui vẻ. “Nếu như ngươi tới gần hắn, sẽ bị năng lượng đang bạo loạn trong cơ thể hắn gây thương tích, thậm chí là mất tính mệnh! Đây là chuyện mà hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy, cũng là phần lớn nguyên nhân mà hắn ly khai ngươi. Đương nhiên nếu ngươi có ý đến gần, như vậy ta nghĩ trước khi để ngươi kịp lại gần thì hắn đã chủ động tự mình chấm dứt sinh mệnh.” Thiếu niên đã không còn vẻ mặt trêu đùa như lúc trước, khuôn mặt bây giờ lại có vẻ mang theo một tia nghiêm túc đặc biệt.

Sau đó, không đợi Ngao Triết Thiên phản ứng lại, hắn lại lập tức nghiêm mặt nói: “Nam nhân này, ta cơ bản có thể nhận thấy hắn đã làm ra một loại hành động cực kỳ ngu xuẩn. Hắn trước là bị Cầu hồn thạch vây khốn, phần lớn năng lượng trong cơ thể đã bị phong tỏa lại, sau đó khẳng định là có một chuyện gì đó xảy ra, khiến hắn bất chấp tất cả, dưới tình huống không biết chính xác chủ ngữ lại dám mạnh mẽ phá trừ phong ấn. Hành động này chính là cực kỳ nguy hiểm, thứ nhất, bản thân Cầu hồn thạch có đặc tính đem năng lượng cùng nó tự mình dung hợp lại. Thứ hai, ngoại trừ người cùng nó thực hiện chủ ngữ khế ước ra, tất cả những người khác có ý đồ sử dụng sức mạnh của nó sẽ bị năng lượng sinh ra sau khi dung hợp gây thương tích, đa số đều là bị bạo phát chết tại chỗ. Đương nhiên nam nhân này ta không thể không công nhận hắn chính là phi thường cường hãn, hần cư nhiên lại có thể lợi dụng được nguồn năng lượng đã bị dung hợp, đây cũng là chứng minh bản thân hắn đối với việc vận dụng năng lượng chính là kỹ xảo vô cùng thành thạo, phi thường tinh diệu cùng với công lực cao thâm.”

“Nhưng như vậy cũng không đồng nghĩa với việc sẽ không có nguy hiểm gì, năng lượng bị dung hợp trước sau vẫn tồn tại ở trong cơ thể hắn, chỉ là đã bị áp chế lại thôi.” Dừng một chút, thiếu niên tiếp tục nói: “Ta nghĩ nam nhân này đại khái đã cưỡng chế phân giải năng lượng này, đem phần lớn năng lượng của mình rút ra, tuy rằng quá trình này có khả năng sẽ không được thuận lợi như vậy, cũng có những lúc sẽ gặp nguy hiểm do sức mạnh phản phệ, thế nhưng với năng lực khi đó của hắn cũng tuyệt đối không có khả năng sa sút cho đến ngày hôm nay. Nhưng mà hắn đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn a...”

“Ngươi muốn nói đến việc hắn vì ta mà dùng năng lượng của chính mình để cứu Ngao Tật...” Ngao Triết Thiên đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh dường bị rút đi hết thảy, ngay cả hô hấp cũng dần trở nên tắc trở dị thường.

Đầu óc liên tục vang lên những tiếng ông ông, lập đi lập lại, hết lần này tới lần khác nhớ đến câu nói của Vong Dạ ngay khi đó:

“Ngươi thực sự chưa từng lo lắng cho ta như vậy...” Hắn vẫn còn nhớ rất kỹ, biểu tình của nam nhân khi nói những lời này...

Một tiếng cười gượng nhàn nhạt cùng với đau thương không che giấu hết được...

Lúc đó, trong lòng nam nhân là đang nghĩ gì?

...

“Rất ngu ngốc phải không, chỉ cần là ngươi yêu cầu, hắn sẽ làm tất cả. Cũng không hề suy nghĩ cân nhắc đến tính mệnh của chính mình.”

Thiếu niên đậm mặc nhìn nam nhân đã sớm mất đi ý thức, lại nhìn về phía nam nhân đang ngây ngốc đứng nhìn kia, đối phương thoạt nhìn coi như bình tĩnh, thế nhưng, nếu nhìn kỹ cũng dễ dàng phát hiện ra hần lúc này cũng sớm đánh mất hồn phách, song nhãn như là đang nhìn nam nhân kia, lại như đang nhìn vào một khoảng không hư vô, tiếp đó, hần hướng đến người kia bước tới.

Mà lúc này đây, thiếu niên lại chọn im lặng đứng một bên thờ ơ quan sát.

Không gian giữa hai người kia, không cho phép người khác xen vào.

Càng lúc càng không thể khống chế được bản thân mà run rẩy, Ngao Triết Thiên lặng yên quỳ xuống bên cạnh Vong Dạ, đầu tiên là ngốc ngốc nhìn nửa ngày, sau đó đột nhiên lại đưa tay ôm lấy thân thể băng lãnh của nam nhân vào lòng, siết chặt lại, hoàn toàn không để tâm đến việc năng lượng cuồng loạn kia có thể đã thương đến mình.

Tựa đầu vào bên cổ nam nhân, Ngao Triết Thiên song nhãn nhắm lại, đôi môi run run mở ra, một lần lại tiếp một lần chỉ nói đúng hai chữ: “Xin lỗi...”

Xin lỗi...

Năng lượng cuồng loạn lần thứ hai theo thân thể Vong Dạ chém ra, lập tức rạch một đường trên vai Ngao Triết Thiên, nhất thời máu tươi chảy xuống, nhưng nam nhân bị đã thương tựa hồ như không có cảm giác gì cả, vẫn như cũ gất gao ôm lấy hồng phát nam nhân trong lòng, quang mang trong song nhãn tràn đầy nỗi niềm tự trách cùng đau thương vô tận.

Thân thể trong lòng băng như vậy, lãnh như vậy, cũng không còn cảm nhận được một tia khí tức nào nữa.

Ngay cả vị đạo thuộc về riêng hần cũng bị mùi máu tươi nồng đậm thay thế.

Nam nhân này, từ khi cùng hần ở chung một chỗ, thương tích trên người chưa bao giờ ngừng xuất hiện...

Hiện tại, ngay cả tính mệnh cũng chẳng thể giữ nổi...

Mà toàn bộ những việc này đều là vì mình, nhưng mình cái gì cũng chưa từng làm được cho nam nhân...

Một phé vật...

“Chết trong một góc tối cô đơn, loại tâm tình này, người không thể lĩnh hội được.” Thiếu niên yên lặng đứng một bên đột nhiên có chút cảm thán mà mở miệng nói: “Vây nên ta mang người đến đây, sau cùng có thể nhìn thấy người một chút, hần hần là cũng có chút thanh thản.” Thiếu niên cũng không phải là người tốt bụng nhiệt tình, hần vì Vong Dạ mà mang Ngao Triết Thiên đến, cũng bởi vì thiếu hần một cái nợ nhân tình.

Thiếu niên cũng không phải người nào khác lạ, chính là người mà Ngao Triết Thiên đã gặp ngay khi mới vào tiểu trấn, con quỷ với khuôn mặt trắng như trứng gà bóc, hần không phải u hồn cao cấp gì, nhưng cũng bởi vì như vậy, hần mới bị ràng buộc lại ở tiểu trấn này, từ đó đến nay mất đi tự do, còn bị những u linh cường đại khác bắt làm nô dịch. Nhưng hần từ trước đến nay tâm cao khí ngạo sao có thể cam tâm khuất nhục dưới gót chân kẻ khác, cũng vì vậy mà chịu đựng biết bao đau khổ.

Mà Vong Dạ lại giúp hần, tuy rằng lúc đó cũng chỉ là vô tình, thế nhưng trong đêm kia lại cho hần thời cơ ăn tươi một lúc sáu linh thể của ma vật cấp cao, nhờ đó, hần trực tiếp nhảy vọt thăng cấp thành thực thể cao cấp, giúp hần có cơ hội đem ma vật trước kia đã từng vũ nhục hần toàn bộ giặt sạch, cũng là lấy lại được tự do của mình.

“Không... Ta sẽ không để hần chết.” Ngao Triết Thiên lắc đầu, song nhãn có chút ửng đỏ hiện lên một tia kiên định không gì lay chuyển được: “Ta sẽ cứu hần, vô luận phải trả giá thế nào.”

Nhưng thiếu niên lại bị nhãn thần của Ngao Triết Thiên làm cho có chút hồi hận, lập tức lo sợ hần sẽ làm ra loại chuyện cực đoan, vì vậy, hần chỉ nói duy nhất một câu, những lời này thực sự đã làm thay đổi quyết định của Ngao Triết Thiên, nhưng sau đó lại rất nhanh đẩy hần xuống vực sâu vạn kiếp bất phục, dù cố gắng đến đâu cũng không thể leo lên được.

Ở trong vực sâu kia, Ngao Triết Thiên mới thực sự cảm nhận được thứ gọi là tuyệt vọng.

Tuyệt vọng hoàn toàn.

“Hàn mộng hoa có thể cứu hần.” Thiếu niên chỉ nói như vậy. Nghe tưởng chừng cũng rất đơn giản.

“...” Thế nhưng, Ngao Triết Thiên lại không có mấy vui mừng. Bởi vì Tiểu Hàn đã từng nói với hần, Hàn mộng hoa chỉ sinh tồn cùng với Tinh linh thụ ở nơi dồi dào tinh lực nhất, cũng chính là nơi cư trú của Tinh Linh Hoàng. Thế nhưng, như tất cả mọi người đều biết, chủng tộc thần bí nhất mỹ lệ nhất kia hơn một trăm năm trước, vì một nguyên nhân không rõ ràng mà toàn bộ tộc đều bị tiêu diệt.

Kể cả Tinh linh thụ được xưng danh là mỹ lệ nhất trong thiên nhiên kia, cũng đã tiêu thất trên đại lục, không còn chút dấu vết nào.

Chuyện này cho đến nay vẫn là một câu đố bí ẩn.

Mà hôm nay muốn đi tìm Tinh linh thụ từ lâu đã tiêu thất, nói nghe dễ vậy sao? Kể cả là có tìm được Tinh linh thụ, lẽ nào Tinh Linh Hoàng đã chết hơn một trăm năm trước, loài hoa phải dựa vào hần để sinh tồn còn có thể tồn tại sao?

Tương tự như vậy, Tinh linh thụ mất đi tinh linh, chẳng lẽ vẫn còn chút linh lực để mà tồn tại sao?

Tinh Linh Hoàng. . .

Phi từng nói mình chính là hân chuyển thể, thế nhưng, hân thực sự lại không có cảm giác như vậy chút nào. Thậm chí ngay cả một tia ký ức về tinh linh cũng không có. Chưa kể, trong lòng hân còn phi thường kháng cự lại việc chính mình là chuyển thể của hân.

“Ngươi không cần lo lắng.” Tựa hồ như cảm giác được bất an trong lòng Ngao Triết Thiên, khoe môi thiếu niên nhếch lên thành một tiểu ý: “Ta biết một nơi có Tinh linh thụ, hơn nữa, chỉ có ta biết, cũng chỉ có ta mới có khả năng mang ngươi đến đó.”

“...” Ngao Triết Thiên im lặng chờ thiếu niên nói tiếp, đem nam nhân trong lòng siết chặt lại hơn nữa, tựa hồ như cảm ứng được điều gì đó, ma pháp bạo loạn trong cơ thể Vong Dạ tạm thời bình lặng xuống, không còn phát tác làm thương tổn hai người nữa.

“Tinh linh tộc tuy rằng đã bị diệt, Tinh linh thụ cũng có thể đã héo rũ cả, thế nhưng ta nghĩ Hàn mộng hoa hân là vẫn còn.” Nhưng một chút, biểu tình trên khuôn mặt thiếu niên đột nhiên mang theo một tia quái dị nhìn Ngao Triết Thiên, tiếp tục nói: “Bởi vì thi thể của Tinh Linh Hoàng vẫn còn có thể bảo tồn cho Tinh linh thụ, vậy nên, ta nghĩ xung quanh thủy tinh quan [quan tài thạch anh], hân là vẫn còn một, hai đóa Hàn mộng hoa sinh tồn.”

Sau đó, thiếu niên đột nhiên tiếp cận sát đến khuôn mặt Ngao Triết Thiên, song nhãn hơi nheo lại, tựa như một con tiểu báo, cực kỳ chậm rãi mà bật ra từng từ: “Thế nhưng. . . Ta vì sao phải giúp ngươi nhỉ?”

“Giúp ngươi, đối với ta mà nói không có điểm lợi ích nào. . . Ta cũng chưa bao giờ làm cái loại chuyện này.” Tay hân, trượt trên khuôn mặt Ngao Triết Thiên cực kỳ ái muội, song nhãn thì nhất thời khiến kẻ khác phải rợn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

“Ngươi muốn gì?” Ngao Triết Thiên cũng không mấy dao động, bình tĩnh nhìn khuôn mặt thiếu niên càng lúc càng tiến gần lại mình.

“Ta muốn ngươi. . .” Nhẹ nhàng nói ra một câu, đầu lưỡi thiếu niên vươn ra ái muội liếm lấy gương mặt hân, người kia rõ ràng đã cứng người lại, thế nhưng vẫn như cũ rất bình tĩnh nhìn hân.

“Có ý gì?”

“Mở chân ra để ta thưởng.”

“...”

Đem Vong Dạ quay trở về lữ quán, Ngao Triết Thiên tìm vải sạch cùng được băng bó tỉ mỉ lại những vết thương trên người hân.

Lúc này hồng phát nam nhân đã ổn định hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn hôn mê như cũ, thế nhưng ma pháp trong cơ thể đã không còn bạo loạn nữa. Mà công này cơ bản là thuộc về thiếu niên tóc ám xanh kia.

Đối phương đưa cho hân một viên dược, có thể giúp Vong Dạ mấy ngày tới không bị phát tác nữa, nhưng cũng chỉ là tạm thời, dược thực sự chỉ có Hàn mộng hoa — loài hoa dựa vào Tinh Linh Hoàng mà tồn tại.

Nhẹ nhàng vuốt lại những sợi tóc xám nhạt của Vong Dạ, Ngao Triết Thiên cúi xuống khẽ hôn lên.

Lúc này, đến lượt hân làm việc gì đó cho đối phương.

“Ta cảm thấy ta nên thảo luận trước một chút, ngươi nghĩ sao?” Đột nhiên, một thanh âm réo rất vang lên bên tai, cùng lúc đó một bàn tay thon dài mà trắng ngần, từ phía sau như xà đem Ngao Triết Thiên toàn bộ ôm vào lòng.

“Không nên kháng cự lại ta. . . Cái này là điều ta xứng đáng nhận được. . .” Nhẹ giọng nói, thiếu niên đem cằm Ngao Triết Thiên nâng lên, hôn lấy hân, đầu lưỡi không chút khách khí mà xâm nhập vào trong khoang miệng, tùy ý liếm lộng.

Hắc phát nam nhân cũng không kháng cự lại, chỉ là cổ chau mày chịu đựng.

Nhưng móng tay hân vì kiềm nén cực độ mà cắm thật sâu vào lòng bàn tay mềm mại, một mảnh tinh hồng.

Trên thực tế, ngày trước nam nhân đối với việc tiếp xúc giữa người và người đã đạt đến trình độ kiệt phích, mà ngày hôm nay, sau những lần cường bạo không thể nhớ hết được mà nam nhân phải trải qua, tính kiệt phích lại càng trở nên nghiêm trọng. Cho dù chỉ là đụng chạm qua một chút cũng khiến

trong lòng hẳn cảm thấy chán ghét cực độ, thậm chí còn mơ hồ sợ hãi.

Chỉ có Vong Dạ là khác.

“Ồ...”

Thiếu niên ngày càng tham lam, phảng phất như giáo cần nam nhân đến thế nào cũng cảm thấy không đủ, cùng lúc đó bàn tay vô thanh vô tức luôn vào bên trong quần áo của nam nhân, tùy ý vuốt ve nước da màu mật ong, hưng phấn cảm thụ những cơn run nhẹ như cỏ như không của nam nhân.

Ngay lúc hẳn hẳn kiềm nén không nổi nữa, muốn đem y phục của nam nhân hoàn toàn xé mở ra, thì cổ tay bất ngờ lại bị chế trụ mãnh liệt lại.

“Người đáp ứng ta.” Ngao Triết Thiên lạnh lùng nhìn thiếu niên, mơ hồ có hóa nộ ẩn hiện trong song nhãn.

“... Hanh, ta chỉ là muốn thu chút lời trước thôi.” Thiếu niên bất mãn hừ lạnh, dục hóa lại không may mảy thổi lui trong cơ thể. Đối với việc bản thân mất khống chế như vậy, hẳn cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Dựa theo ước định giữa thiếu niên cùng Ngao Triết Thiên, hẳn sẽ có trách nhiệm phải đưa Ngao Triết Thiên đến nơi có Tinh linh thụ, mà Ngao Triết Thiên sau khi tìm được Hàn mộng hoa phải tự nguyện để hẳn ôm một lần.

Kỳ thực hẳn đối với Ngao Triết Thiên cũng không có nhiều ý kiến lắm, đơn giản là muốn ném thử tư vị của nam nhân này mà thôi, hơn nữa dựa theo thông lệ cũ trong quá khứ của hẳn, loại chuyện này làm một lần cũng đủ chán ngấy rồi.

Bất quá hẳn hiện tại có điểm hối hận... Sớm biết vậy đã bắt đối phương phải bồi mình một tuần, chơi đùa cho đến chán ngấy mới thôi...

“Ài?” Đột nhiên, Ngao Triết Thiên chạy ra ngoài cửa, nhưng ở hành lang lại không nhìn thấy bất luận người nào khả nghi.

Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Vừa rồi hình như có người ở ngoài cửa...

Lại nói khi trở về lầu quán cũng không còn nhìn thấy bóng dáng Ngao Tật nữa, nhưng lại thấy tờ giấy mà hẳn để lại, nói không muốn nhìn thấy bọn họ nữa, đi.

Xem chừng có khả năng là hẳn quay về nơi trú ngụ trước đây. Lại nhớ tới khi mới gặp lại Ngao Tật, quần áo trên người hẳn tuy bị xé rách gần hết, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra là chất liệu rất cao cấp. Xem ra hẳn trước đó so với mình cũng sống khá tốt.

Chờ vết thương của Vong Dạ lành lại sẽ đi kiếm hẳn.

“Thời gian không còn sớm, đi thôi –” Giúp ổn thỏa xong cho Vong Dạ, thiếu niên có chút bất mãn đá một cái vào cái ghế bên cạnh, oán hận nhìn Ngao Triết Thiên.

“Người chắc chắn làm như vậy các yêu quái khác không thể tới gần hẳn?” Ngao Triết Thiên chung quy vẫn còn điểm lo lắng.

“Đúng vậy... Kỳ thực thì căn bản cũng không cần phải làm vậy, ma vật cấp thấp căn bản không dám tới gần hẳn, người có lẽ là chưa nghe những lời đồn trước đây về nam nhân này... Cho dù là ma vật cấp cao, nhìn thấy hẳn cũng phải run rẩy như một con gà. Bất quá hiện tại thành cái dạng này thực sự khiến cho người khác không thể hiểu được...” Nói xong còn khẽ liếc qua nhìn Ngao Triết Thiên, người kia quả nhiên sắc mặt có điểm tái đi.

Ha ha, áy náy sao...

Cho người quăng... Còn không cho ta chạm vào...

Dù sao sau khi có được Hàn mộng hoa cũng để ta thượng, có gì khác nhau chứ...

Sau đó hai người ly khai khỏi lầu quán, nhưng có điều này Ngao Triết Thiên lại không biết, chính là khi hẳn đi rồi, Ngao Tật lại từ một căn phòng khác đi ra, trong tay còn cầm theo một ma pháp cầu nhỏ, mà trong quả cầu này lại có một hình ảnh kéo dài hơn mười giây, giống như cách thu hình lại ở thế giới hiện đại, trên mặt quả cầu hiển nhiên lại là hình ảnh Ngao Triết Thiên đang nhu thuận cùng một thiếu niên khác hôn môi, ngay bên cạnh Vong Dạ.

Hình ảnh này nếu để cho Vong Dạ nhìn thấy, không biết hẳn sẽ nghĩ như thế nào?

Khóe miệng Ngao Tật câu lên thành một mặt tiếu ý.

Âm lãnh.

“Liếm.” Trong rừng rậm u ám, thiếu niên giơ cổ tay mảnh khảnh lên trước mặt Ngao Triết Thiên, bên trên có một dòng máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương.

“... Làm gì?” Ngao Triết Thiên đối với việc thiếu niên đột nhiên cắt cổ tay lấy máu là không thể lý giải được, khuôn mặt trầm lạnh xuống có chút không thoải mái. Hẳn muốn cắt cổ tay chắc là do bị điên đi, thế nhưng trước đó thỉnh dẫn hẳn đi tìm Tinh linh thụ, chứ không phải ở đây hao phí thời gian.

“Không có máu của ta, người không thể đến được nơi có Tinh linh thụ.” Đưa cánh tay kề sát môi Ngạo Triết Thiên, thiếu niên vẻ mặt chăm chú nhìn.

“...” Nhìn bàn tay dần tiếp cận mình, Ngạo Triết Thiên nhú nhú mảy, quang mang trong song nhãn hiện lên một tia do dự, thế nhưng mọi việc đến nước này, ngoại trừ tin tưởng hẳn ra, đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Vì vậy sau khi hần liếc thiếu niên lấy một cái, liền bắt lấy cổ tay của thiếu niên, cúi đầu xuống khẽ liếm hồng sắc dịch thể tanh mà lại hơi ngọt kia, đại khái bởi vì thiếu niên so với hần có phần nhỏ người lại tú lệ hơn, vậy nên hần lúc này lại có tư thái hơi giống với một kỵ sĩ đang phục tùng công chúa của mình.

Nhưng hần lại không biết đáng về mình đưa lưỡi liếm lấy máu trên cổ tay đối phương, thu vào mắt thiếu niên lại nhuộm một vẻ tình sắc đặc biệt. Đầu lưỡi hồng nhuận mà ẩm ướt, cùng với hơi thở phả ra ấm áp, giống như một con mèo nhẹ nhàng lướt qua cổ tay hần.

Một trận tê dại...

Song nhãn thiếu niên chợt có chút kỳ dị lóe lên, như một con sói nhìn chăm chăm vào đôi môi nam nhân.

Liếm một hồi, Ngạo Triết Thiên liền ngẩng đầu lên lau miệng, ý nói kết thúc.

Thiếu niên đầu tiên là ngần ngừ, nhưng rất nhanh sau đó liền bắt đầu trở lại: “Còn chưa đủ a, không lát nữa lại không vào được...” Nam nhân này thế nào lại ngừng lại, tuy rằng máu như vậy là đủ rồi, thế nhưng hần còn chưa có hương thụ đủ a!

Hần muốn đối phương tiếp tục liếm a.

Hừ lạnh một tiếng, Ngạo Triết Thiên cũng không để ý tới kháng nghị của người kia, bởi vì hần nhìn ra thiếu niên đang nói dối.

“... Người...” Thiếu niên không được làm thỏa mãn tròn hai mắt, muốn nói cái gì rồi lại không nói được thành lời. Đối phương song nhãn thâm trầm mà trong suốt tựa như đưa hần nhìn xuyên thấu hết qua, khiến hần cũng không mấy tự nhiên.

“Đi thôi, thời gian không còn nhiều.” Vừa nghĩ đến Vong Dạ vẫn còn nằm trên giường, Ngạo Triết Thiên lại nghĩ cùng thiếu niên ở chỗ này tán dóc quả thực lãng phí thời gian.

Bắt đầu cong miệng lên, thiếu niên không nhìn Ngạo Triết Thiên, xoay người đi về phía một thân cây cổ thụ cao to mà khô cằn, hai mắt nhắm lại, phảng phất như đang nỗ lực cảm thụ cái gì đó, tiếp đó thiếu niên nhẹ nhàng nâng tay lên, mười ngón tay chạm vào nhau, không ngừng biến hóa thành các loại thủ thế, trong khoảnh khắc, lam sắc ma pháp ký tự ẩn chứa vô số thủy nguyên tố bắt đầu tụ hội quanh người hần, từ từ phát sáng, quang mang cường liệt mỗi lúc càng thêm chói mắt, sau tất cả lại quay trở về trạng thái yên lặng, ký tự tiêu thất, trên thân khô xác xuất hiện một vòng thông đạo do ma pháp ký tự mở ra.

Hướng đến Ngạo Triết Thiên ra hiệu đi theo, thiếu niên bước vào thông đạo đi trước.

Theo thiếu niên đi vào thông đạo gần giống với một không gian hỗn độn, Ngạo Triết Thiên bị hàn khí đột ngột thổi tới trước mặt làm cho toàn thân phát lạnh.

Thông đạo thoạt nhìn cũng không lớn, thế nhưng, lại có cảm giác như rộng đến vô hạn. Xung quanh là những bức tường do loại nguyên tố không rõ tên cấu tạo thành, con người nếu đến gần sẽ có cảm giác như bị hút vào bên trong, mơ hồ còn có thể nghe được những thanh âm kinh khủng như tiếng quỷ khóc phảng phất.

“Đừng tới gần tường, trừ khi người muốn bị hút vào.” Thiếu niên có lẽ còn đang tức giận, thái độ đối với Ngạo Triết Thiên có chút lãnh đạm, nhưng cho dù như vậy, hần vẫn kiên trì giải thích: “Tường ở đây tất cả đều có quan hệ mật thiết tới Tinh linh thụ, tới bên kia rồi người sẽ hiểu... Đây là nơi đã tiêu vong từ vong đã hơn trăm năm, xét cho cùng cũng có nhiều thể lương cùng tịch mệnh.”

Đúng là như vậy, cách đây không lâu, tộc nhân của hần đã từng đi qua thông đạo này, chỉ là lúc đó các tinh linh đều còn sống, thông đạo rất ấm áp còn mang theo hương hoa nhàn nhạt, mà hôm nay, trong thông đạo lại mang theo công kích tính, lẽ nào Tinh linh thụ đã xảy ra biến đổi?

Ngạo Triết Thiên nghe thiếu niên giải thích, không biết vì sao trong ngực lại cảm thấy có điểm bị đè nén.

Tinh linh thụ đã từ vong hơn một trăm năm, quang cảnh sẽ ra sao? Là thứ gì đã khiến nó cùng thế giới này tách rời? Bên trong có hay không tồn tại những sinh vật huyền diệu? Và quan trọng nhất, Hàn mộng hoa còn tồn tại hay không?

Đi qua thông đạo mỗi lúc một cảm thấy trầm muộn.

“... Xuất khẩu.”

Ngạo Triết Thiên hoảng hốt sau khi nghe được hai chữ này, đột nhiên phát hiện ra lúc này mình đang đứng giữa một thổ địa hoang vu, phóng tầm mắt qua nhìn lại, chiếu vào đáy mắt cũng chỉ có một sắc xám thật sâu thật nhợt nhạt.

Bầu trời còn lất phất cơn mưa phùn mỏng lung âm lãnh.

Quay đầu qua, lại phát hiện thiếu niên không hay từ lúc nào đã không còn ở bên cạnh, phát hiện này khiến đôi lông mày của Ngạo Triết Thiên không khỏi

chau lại.

Chuyện gì đã xảy ra?

Khí tức mục nát xen lẫn với tử vong lướt qua từng đợt, tuy rằng thoát tường ôn nhu, nhưng cũng mang theo sắc nhọn không gì sánh được.

Xa xa đằng kia, có một gốc đại thụ xám lạnh, kỳ thực, cũng không thể hình dung nó là một cây đại thụ, nói đúng hơn, giống như một cọc gỗ màu xám lâu năm đứng sừng sững giữa một khu đầm lầy, sắc màu nhợt nhạt lại không hề tỏa ra chút sức sống nào. Nhưng theo hình dạng của nó mơ hồ có thể nhìn ra được huy hoàng cùng khí thế năm xưa của nó.

Đột nhiên, một hình ảnh mang theo cơn đau nhức nhối trong ***g ngực hiện lên trong trí óc nam nhân, dương quang ảm áp nghiêng mình chiếu xuống, Tinh linh thụ cảnh lá sum suê tươi tốt vườn cao giữa rừng hoa, vô cùng tú mỹ, các tinh linh song nhãn thuần khiết vờn quanh cây đại thụ, theo làn gió ảm áp mà nhẹ nhàng bay lượn, ánh dương quang đi qua những tán lá cây màu xanh bán trong suốt, rồi lại một lần nữa xuyên qua những đôi cánh trong suốt của bọn họ rơi xuống rừng cây bên dưới, quang minh dị thường, mỹ lệ cùng ảm áp.

Nam nhân lắc đầu, hình ảnh tiêu thất, ngược mắt lên lại một ảnh tượng xám ngắt lại tàn như cũ.

Có thể trông thấy những hình ảnh vừa rồi, lẽ nào mình thực sự chính là Tinh Linh Hoàng sao? Nhưng vì sao bản thân đối với kết luận này lại cảm thấy chống đối cự độ như vậy.

Không muốn suy nghĩ nhiều, nam nhân liền chạy đến chỗ Tinh linh thụ, hẩn nhớ kỷ lời thiếu niên nói, Hàn mộng hoa mọc tại nơi ở của Tinh Linh Hoàng, chính là ở trên đỉnh ngọn Tinh linh thụ.

Nhưng hẩn vừa mới đi tới, liền mơ hồ như nghe thấy được tiếng la hét đầy lo lắng của thiếu niên, như là đang gọi hẩn quay đầu lại, nói gì đó rất nguy hiểm, chính bản thân cũng không biết vì sao lại không đến.

Không để ý đến mấy tiếng kêu lớn của thiếu niên, nam nhân tiếp tục đi thẳng đến chỗ Tinh linh thụ. Hẩn biết sự tình đã vượt ngoài tầm kiểm soát của hai người, thế nhưng hiện nay hẩn đã không còn sự lựa chọn nào cả.

Ngày càng đến gần cây đại thụ một thân che trời, càng cảm giác được một cỗ áp bức cùng sát khí mơ hồ.

Tựa như không phải đang tiến gần đến một gốc đại thụ đã chết, mà là một thứ gì đó.

Một thứ gì đó ở một góc tối u khuất nhìn chăm chăm vào kẻ đang xâm nhập vào.

Cỗ lẽ, không phải là người.

Đột nhiên, những thân ảnh thon dài xám nhợt nhạt lại bán trong suốt lặng yên xuất hiện, nam nhân không biết thứ đó xuất hiện ra từ đâu, có lẽ, kỳ thực bản thân hơi sắc thân ảnh cũng không biết vì sao lại xuất hiện ở đây. Chỉ là hiếu kỳ dùng đôi mắt màu xám phiêu lượn nhìn chăm chú vào Ngạo Triết Thiên, sau đó bằng bản năng mà chậm rãi tiến lại gần.

Tường mạo của bọn họ so với người bình thường mỹ lệ hơn rất nhiều, cả nam lẫn nữ, cũng đều có một lỗ tai dày nhọn cũng đôi cánh trong suốt.

Trên thân vận một loại trường bào không biết gọi tên là gì, thông thả mà u nhã tiến đến gần nam nhân.

Mỹ lệ, rồi lại ẩn chứa một loại tử khí nồng đậm.

Đây là vong hồn của các tinh linh? Sau đó trong lòng đột nhiên lại dậy lên một cảm giác đau thương.

Mà ngay lúc Ngạo Triết Thiên theo bản năng vươn tay ra muốn chạm vào, không biết vì sao những tinh linh này lại đột nhiên kinh hoàng né ra, từ một vị trí cách khá xa mà dùng một đôi song nhãn kinh khủng gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, sau đó, kinh khủng dần chuyển biến thành một loại sợ hãi, cuối cùng, lại biến thành một loại oán hận.

Như là hận không thể đem nam nhân xé toạc ra.

Nhưng rồi lại không dám.

Khẽ nhú mày, Ngạo Triết Thiên vô pháp lý giải vì sao những tinh linh này lại đột nhiên trở nên như vậy, còn đang nghi hoặc, lại không biết bọn họ làm sao lại tiêu thất giữa không gian xám bụi.

Hít một hơi thật sâu, Ngạo Triết Thiên cũng không để tâm đến bọn họ nữa, tiếp tục hướng thẳng đến chỗ Tinh linh thụ chạy đến, ngẩng đầu lên nhìn, những cành cây nhỏ quấn bên với nhau bám vào thân cây to lớn mà vươn lên, hình thành một cầu thang thiên nhiên.

Trước sau vẫn cảm giác thấy có một đôi song nhãn đang quan sát mình từ trong bóng đêm, nhưng xung quanh lại không nhìn ra bất cứ thứ gì quái lạ. Áp chế lại nỗi bất an mơ hồ trong lòng, Ngạo Triết Thiên bước lên cầu thang của Tinh linh thụ.

Giống như đang bước lên một con đường không lối về, thân thể thon dài mà đỉnh trực trong cơn mưa phùn lất phất không hiểu sao lại dậy lên một cảm giác tê lương.

Chương 30

Quán quanh trên thân cây, đều là những cành cây từ lâu mất đi sinh mệnh mà trở thành sắc xám nhợt nhạt, trải qua nhiều năm gió bão mòn mà đã sớm mục nát. Mà ở trên cao mấy trăm thước, một hắc phát nam nhân lại cật lực bám vào thân cây, từng cành cây mục nát mỗi khi nắm vào lại tăn ra một khí tức hư thối, cẩn thận từng chút một mà leo lên. Nhưng cho dù như vậy, những cành cây mục nát này dường như lại muốn nam nhân cùng chúng trở nên thối nát, thường xuyên gãy vụn ra, khiến cho nam nhân đang cố sức leo lên trên trong nháy mắt lại bị sa xuống, nhưng dựa vào nghị lực bất khuất, nam nhân cắn răng cố bắt lấy một cành cây mục nát khác, tuy rằng lòng bàn tay cũng vì ma sát mà bị thương không ít, nhưng chung quy vẫn tránh được cái vận rủi rớt cây.

Cho dù trải qua nhiều lần hiểm nguy cùng với tử vong ngay sát bên cạnh như vậy, nam nhân mang theo một thân thể đầy chật vật cùng thương tích cuối cùng cũng lên được đến tầng cao nhất — nơi ở của Tinh Linh Hoàng trong truyền thuyết.

Giẫm lên sàn thượng được hình thành bởi cây cối tự nhiên, mơ hồ còn có thể thấy những vết tích gỗ ghè, chỉ là những hoa văn hoa mỹ năm ấy đã không còn nữa, vậy nên hiện tại những vết tích này vô hình trung lại gây cho con người ta một cảm giác méo mó khó chịu, mà ở giữa sàn thượng là một cửa vào hình tròn cao tới năm thước, nay cũng đã mất đi vẻ huy hoàng ngày nào, chỉ còn lại sự cô đơn quanh quẩn bị che giấu dưới những nhánh cây khô tàn. Hai bên cổng là bức tượng gỗ của hai tinh linh, tuy rằng đã trải qua nhiều phong sương nhưng vẫn có thể cảm giác được những đường nét trạm trổ tinh tế, chỉ là, hôm nay cũng đã mất đi vẻ đẹp đó, nhánh cây khô quán lấy chẳng chặt, trong hốc mắt tối mịt liên tục chảy ra những dòng huyết lệ.

Tất cả nơi đây, đều chỉ gọi lên cảm giác tang thương, thê lương cùng hung ác.

Lau đi những giọt nước mưa trên mặt, nam nhân hít một hơi thật sâu, có chút mệt nhọc tiến vào cửa, trong ánh mắt mơ hồ hàm chứa sự chờ đợi cùng một tia khẩn trương thoáng qua.

Hắn sợ bên trong không có thứ hắn muốn tìm.

Mang theo tâm tình khẩn trương như vậy, Ngạo Triết Thiên cố sức bám vào mấy nhánh cành khô để tiến vào bên trong cửa, bước vào cung điện, đập vào mắt chỉ là một màn đen u ám đến không thể trông thấy gì, con gió âm lạnh mang theo khí tức mục rữa nhất thời thổi đến, sau đó, một tiếng “Bành” rất nhỏ vang lên, những ngọn đèn dầu xung quanh đều mãnh liệt bùng cháy lên. Những ngọn lam sắc hòa diễm âm đạm và u oán, đó chính là minh hỏa mang theo khí tức tử vong.

Ngọn đèn dầu u ám lặng lẽ vén lên tấm màn bóng đêm thần bí đã che dấu cung điện bao lâu nay, mà ở giữa không trung đại điện lại là một hình ảnh khiến cho nam nhân không khỏi thất thần.

Đó là một trường phát nam tử còn trẻ, khắp người bị quán lấy bởi vô số rễ cây cùng dây leo mọc ra từ xung quanh. Như là đang lặng ngủ, nhưng cũng lại giống như đã chết nhiều năm. Thân thể xích lô thon dài mà ưu mỹ, như một kiệt tác tối hoàn mỹ của thượng đế, không có dù chỉ là một đường cong thiếu hài hòa. Thế nhưng lại có một điều tiếc nuối, chính là nam nhân thoát nhìn mỹ lệ dị thường kia, lúc này toàn thân phảng phất như bao trùm một tầng ám sắc mịt mờ, một chút quang trạch cũng không có.

Hồi bại, âm đạm.

Tựa như một thiên thần đã bị vấy bẩn.

Cho dù là như vậy, nam nhân bị trói buộc vẫn như cũ ngẩng cao đầu lãnh ngạo, có cảm giác như ngay cả một tia khinh nhờn đối phương cũng tuyệt đối không dung tha.

Nhìn nam tử không rõ sống hay chết trước mắt, Ngạo Triết Thiên cảm thấy trong ***g ngực dấy lên một loại cảm giác kỳ quái. Không thể nói rõ là loại cảm giác gì, thế nhưng, lại rất khó chịu.

Nam tử bị trói buộc giữa không trung này hẳn là Tinh Linh Hoàng, tinh linh mỹ lệ nhất trên thế giới này, đồng thời, cũng là người mà Minh Vương từng yêu thương.

Ngực đột nhiên rất đau.

Lặng lẽ cười khổ, Ngạo Triết Thiên lắc đầu.

Bọn họ đều cho rằng hắn chính là người kia chuyển thế, thế nhưng hắn một điểm ký ức cũng không có, thậm chí, ở sâu bên trong nội tâm còn cực độ chống đối lại chuyện này. Nhưng nghĩ ngợi nhiều như vậy thì có nghĩa lý gì? Tinh Linh hoàng đã chết, mà người Vong Dạ yêu hiện tại là hắn.

Là hắn Ngạo Triết Thiên, chứ không phải Tinh Linh Hoàng.

Trong khi hân vẫn đang nỗ lực điều chỉnh lại mạch suy nghĩ của mình, thân thể đột nhiên một trận hư nhuyễn, phảng phất giống như tinh lực đang không ngừng bị rút ra khỏi cơ thể.

Biến đổi đột ngột khiến thân thể hân vốn không ở trạng thái khỏe mạnh nhất thời vì chống đỡ không nổi mà nửa quỳ xuống mặt đất, cảnh vật trước mắt hình như cũng bắt đầu trở nên méo mó vặn vẹo, xoay tròn, ngay cả trong đầu cũng liên tục vang lên mấy tiếng ông ông không ngừng, đau đến môi hân cũng phải trắng bệch ra.

Theo bản năng giương mắt lên nhìn về phía Tinh Linh Hoàng như một bức tượng kia, lại càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện hân đang từ từ khôi phục lại quang trạch. Đầu tiên là những sợi tóc màu xám ngắt chậm rãi từng chút một thay thế bởi một màu hoàng kim rực rỡ, tựa như những giọt nắng của thái dương chiếu xuống, giữa cung điện u ám tối tăm mà tản ra một tầng quang trạch mông lung thần thánh, thướt da nguyên bản màu xám bụi cũng như đang thay đổi huyết nhục, khôi phục lại cảm giác hồng nhuận mà trắng ngần, phảng phất như một khối bạch ngọc thuần khiết cao cấp nhất, con người đẹp đến mức khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng vào.

Mà Ngao Triết Thiên lúc này lại không có tâm tư quan đối phương có bao nhiêu phần mỹ lệ, hân chỉ biết năng lượng của mình đang không ngừng bị đối phương hấp thụ lấy.

Chết tiệt, phải mau chóng ly khai khỏi đây!

Đường nhìn đảo qua liền thấy một bông hoa lam sắc ở ngay phía trước chỗ Tinh Linh Hoàng.

Hân mộng hoa!

Nam nhân song nhãn trở nên sắc lạnh, liền hít sâu lấy một hơi rồi hơi đứng dậy chạy nhanh đến chỗ bông hoa, ngay khi hân chuẩn bị hái bông hoa xuống từ phía bên phải đột nhiên truyền đến một đạo sát ý cường liệt, nam nhân nhất thời theo bản năng liền lui nhanh lại, trước khi lui xuống còn không quên hái bông hoa lam sắc xuống.

“Oanh!” một tiếng, ngay tại chỗ mà Ngao Triết Thiên mới nãy còn đứng ngây ra, lúc này đã xuất hiện một mũi tên do năng lượng băng thuần chất tạo thành cắm phập xuống vững vàng, năng lượng lớn đến mức khiến sàn nhà bị xói bật tung lên thành một hố lớn, thoát nhìn vô cùng hung ác.

Không khó để có thể tưởng tượng ra hậu quả nếu như bị mũi tên kia bắn trúng người.

Sau đó, ngay trong tâm mắt đề phòng mà băng lãnh của Ngao Triết Thiên, từ trong bóng tối, một thân ảnh thon dài mà u nhã từ từ đi ra.

Làn da màu xám bụi, mái tóc dài nhợt nhạt, khuôn mặt tinh xảo mà mỹ lệ, song nhãn băng lam sắc cùng với cánh tai đầy đặn cương nghị. Là một hắc ám tinh linh.

Là tinh linh cấp cao vì một nguyên nhân bất khả kháng mà chết, nhưng vì năng lực bản thân vô cùng cường đại mà chuyển hóa thành một dạng sinh vật có hình thức tồn tại khác.

Bọn họ không chỉ có năng lực vật lý cường đại, mà còn duy trì được trình độ ma pháp như lúc còn sống. Thân thể nếu gặp phải thương tổn vẫn có thể tái sinh, mà khuyết điểm duy nhất chính là ánh dương quang cùng quang hệ ma pháp.

Mà lúc này, tinh linh kia chính là đang mang theo một tiểu ý âm lãnh mà gắt gao nhìn Ngao Triết Thiên, ở phía sau hân, cũng lần lượt xuất hiện mấy tinh linh đồng dạng đẳng cấp như vậy bước ra, đều rất mỹ lệ, đều rất âm hiểm.

Bị tinh linh nhìn chằm chằm như vậy, Ngao Triết Thiên cảm thấy từng đợt lạnh rợn người. Mà càng khiến hân căng thẳng hơn chính là, trong tay hân, cũng không còn cầm Hàn mộng hoa nữa, trong khi rõ ràng khi nãy tự tay đã hái bông hoa đó xuống, vậy mà cuối cùng nó vẫn vững vàng ngự trước Tinh Linh Hoàng, tinh linh mỹ lệ nhất trên thế giới, mà lúc này nhờ một năng lượng nào đó đang dần bao phủ lấy mà càng thêm mỹ lệ, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sống lại.

Mà thân thể của mình, năng lượng cũng không ngừng bị cuốn trôi mất.

Một dự cảm không rõ ràng, đang không ngừng khuếch trương.

“Nhân loại, ai cho phép ngươi tiến vào khu vực này?” Nam tinh linh đứng đầu tuy rằng thanh âm thanh duyệt, nhưng vẫn như cũ cảm giác được một sát ý băng lãnh ẩn chứa trong đó. Lúc này, từ trong bóng tối sáu vị tinh linh khác cùng nhau bước ra, trong đó có bốn người tinh linh giống nhau như đúc, xem ra là tứ bào thai. Mà toàn bộ đều là nam nhân, bên dưới chân mỗi người đều có những ma pháp nguyên tố khác nhau đang xoay động xung quanh.

Hiện tượng năng lượng vũ động bên ngoài như vậy chứng tỏ bọn họ đều là ma pháp sư cao cấp, cũng đạt được đến một cảnh giới nhất định.

“Ta vô ý quấy rối, chỉ là muốn hái đóa hoa kia để đi cứu người.” Ngao Triết Thiên tận lực khiến mình thoát nhìn như không có việc gì, thế nhưng khí lực của hân chính là đang bị cuốn trôi đi từng chút một, chỉ là tốc độ không có kinh khủng như lúc vừa mới bắt đầu.

Tinh linh tộc tuy rằng không thích ngoại nhân đến quấy rối, thế nhưng, trong lịch sử vẫn là một chủng tộc ôn hòa. Nhưng hiện tại người hân đang đối mặt lại là hắc ám tinh linh... Tinh linh vì tử vong khiến cho tính tình biến đổi, hi vọng vô thường, lại còn vô cùng tàn bạo.

“Cứu người?” Tinh linh khuôn mặt nguyên bản băng lãnh đột nhiên lộ ra một tiểu ý tà mị, song nhãn băng lam sắc thậm chí còn mang theo một tia trào phúng: “Cứu Minh vương của người?”

“...” Ngao Triết Thiên thăm nghĩ tình huống bắt đầu có điểm bất ổn, đối phương rõ ràng đang chứa mũi nhọn vào mình. Bọn họ đến tột cùng là biết được bao nhiêu? Mà hàm ý châm chọc trong ánh mắt kia là muốn nói cái gì?

Mà điều rắc rối nhất chính là, bản thân tựa hồ như không thể tự mình hái xuống Hàn mộng hoa, vừa rồi rõ ràng đã chạm được vào, song lại vô pháp hái được, lẽ nào lại cần có một điều kiện gì đó?

“Hắn chính là Minh vương? Ha ha... Thật thú vị...” Tinh linh mang theo phong thuộc tính đột nhiên không lời báo trước mà xuất hiện phía sau Ngao Triết Thiên, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên, nhất thời phong nguyên tố màu lục nhạt tụ hợp lại trong lòng bàn tay.

“Để ta xem người được Tinh Linh Hoàng điện hạ tuyển chọn có thực lực thế nào...”

Ngay khi Ngao Triết Thiên còn chưa kịp đáp lại, phong chi tinh linh hiển nhiên đã không muốn nói chuyện dông dài mà trực tiếp triển khai công kích. Phong nguyên tố xung quanh nhất thời cũng trở nên cuồng loạn.

Ngao Triết Thiên vốn định cùng đối phương đàm phán, thế nhưng trước tính huống đối phương tràn ngập sát khí công kích mình, cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bắt đầu đánh trả.

Một trận chiến không cân tài cân sức bắt đầu diễn ra, bốn đánh một, hai người còn lại bán dựa vào cột lớn trong cung điện mà cười nhạt, thờ ơ đứng xem.

Nhất thời giữa đại điện u ám vô số ma pháp nguyên tố bắt đầu vũ động, công kích của đối phương tuy rằng hung tàn hiểm ác, thế nhưng, lại không giống như đang nóng lòng muốn đem Ngao Triết Thiên lập tức giết chết, mỗi một lần công kích đều để lại một đường sống cho Ngao Triết Thiên miễn cưỡng tránh được hiểm cảnh, rồi lại lưu lại cho hắn những vết thương không sâu không nông.

Hắn ngày hôm nay tuy rằng thực lực bản thân không phải tầm thường, nhưng thân thể lại không phải ở trong trạng thái khỏe mạnh, huống hồ lại còn phải đối đầu với bốn hắc ám tinh linh cao cấp, chỉ một hồi sau, trên người đã không tránh khỏi những vết thương nông sâu không đồng nhất, máu tươi đỏ thẫm vương đầy trên mặt đất, chói mắt dị thường.

Thờ hờn hờn, những hoạt động vượt quá mức giới hạn của cơ thể khiến thể lực của Ngao Triết Thiên bắt đầu tiêu hao, mồ hôi trong suốt không ngừng từ trán chảy xuống, thế nhưng, từ đầu chí cuối, song nhãn nam nhân không hề xuất hiện lấy một chút thần sắc muốn bỏ cuộc, tựa hồ như có thứ gì đó đang không ngừng cô vũ hắn, chống đỡ cùng hắn, khiến hắn dù cho thể lực đã gần như cạn kiệt nhưng vẫn như cũ kiên định đứng thẳng, phản kích.

Cho dù chỉ là một tia hy vọng mong manh xa vời, hắn đều không có một chút gì ý nghĩ muốn thoái lui bỏ cuộc.

Bông hoa kia là hy vọng duy nhất cứu được Vong Dạ. Cũng là việc duy nhất hắn có thể làm cho Vong Dạ.

Nhìn thân thể nam nhân từ từ không còn chút sức lực nào, các tinh linh đều nhếch khóe miệng lên thành một mặt tiểu ý kinh miệt. Vừa cười nhạo thứ nhân loại nhỏ bé, đồng thời cũng thả lỏng cảnh giác xuống. Thế nhưng, giây tiếp theo sau đó, hai tinh linh ở gần Ngao Triết Thiên nhất đột nhiên rống lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Chỉ thấy cùng với tiếng kêu thảm thiết không cam lòng đó, thân thể hai tinh linh biến thành vô số quang lập màu lam nhạt, như khói bụi tiêu thất ngay trong không gian, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Không ai thấy rõ được người kia dưới tình huống thương tích đầy mình như thế làm thế nào lại xuất thủ được, hắn rõ ràng ngay cả kiếm thủ [tay kiếm!] cũng đều run lên, mà lúc này đột nhiên lại có thể giết được hai tinh linh cấp cao chỉ trong mấy giây ngắn ngủi.

Động tác nhanh gọn lưu loát đến nỗi mắt thường không thể thấy rõ.

Các tinh linh không thể tin được mà mở to hai mắt, bọn họ căn bản không thể lý giải được đến tột cùng thì loại năng lượng thuộc tính nào có thể giết bọn họ chỉ trong vài tích tắc như thế, nhanh đến mức ngay cả năng lượng tự phục hồi cũng đều không kịp phát huy.

Thế nhưng, tình hình nam nhân lúc này kỳ thực cũng không mấy khả quan, hắn mới này chính là dùng phương thức lấy mạng đổi mạng, hoàn toàn không đề tâm đến kiếm khí đang hướng hắn bổ tới của đối phương, trực tiếp dùng kỹ xảo học đã học được từ thời hiện đại, trong nháy mắt hướng thẳng đến chỗ hiểm của hai tinh linh kia chém tới. Đối lấy một lúc hai mạng kia, chính là trên vai hắn lãnh một vết thương sâu đến có thể thấy cả xương.

Hắc sắc trường y vì vô số kiếm khí mà đã sớm bị rách tả tơi từ lâu, thước da màu mật ong trên khuôn ngực nam tính lộ ra dưới lớp vải bán che lấp, bên trong mơ hồ còn có thể thấy được những vết thương cùng vết tích ***.

Mà Tinh Linh Hoàng song nhãn không hay từ khi nào đã mở ra, song nhãn băng lục sắc mỹ lệ đến ngay cả nguyệt quang cũng phải thất sắc, đang nhìn đến những vết tích trên người Ngao Triết Thiên, đồng thời còn mang theo một sát ý cùng oán hận khiến kẻ khác phải phát run.

Phần nộ phát sinh từ chính nội tâm.

Thế nhưng, hắn rất nhanh nhắm mắt lại một lần nữa, cuối cùng là khóe miệng khẽ nhếch lên thành một mặt tiểu ý âm lãnh.

Ngón tay hoàn mỹ như ngọc bần đột nhiên vô thanh vô thức xuất hiện một một mảnh dây ma pháp lực sắc mà mắt thường không thể thấy được, loại năng lượng mà chỉ có Tinh Linh hoàng mới có thể sử dụng, mảnh dây do năng lượng tinh khiết cấu tạo thành, không lời báo trước mà bất thành linh đâm xuyên qua mảnh liệt vào thân thể của các tinh linh.

Đột nhiên, nhãn thần của các tinh linh thay đổi, Trở nên âm lãnh hơn, so với trào phúng ban nãy hoàn toàn bất đồng, nhãn thần lúc này của bọn họ, mới thực sự khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Lúc này, Ngao Triết Thiên đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý rừng mình từ phía sau lưng truyền đến khắp cơ thể hắn, hắn theo bản năng lập tức đưa tay lên huy đao phản kích! Với thân thể của hắn bây giờ, tuy rằng đã gần đến cực hạn, nhưng cũng không phải là không có cơ may chiến thắng.

Một người khi quyết tâm vì một người khác, thường thường có thể làm được những chuyện mà bình thường tuyệt đối không thể làm được, đặc biệt là khi liên hệ đến tính mệnh.

Tuy rằng ý chí cường lực phát huy tác dụng tại thời điểm này là rất tốt, nhưng nếu như không có năng lực bản thân chống đỡ, cũng không thể bạo phát được như vậy, đó là một loại năng lượng không thuộc về bất cứ nguyên tố nào trên thế giới này, thường sẽ có lực công kích lớn đến không tưởng.

Thế nhưng, dù Ngao Triết Thiên nắm trong tay không ít phần thắng, nhưng thân thể trong nháy mắt đột nhiên lại cứng đờ lại, mọi công kích đều dừng lại. Bởi vì, hắn trông thấy cảnh tượng bên kia.

Hàn mộng hoa?

Bông hoa đang nằm trong tay của một tinh linh, mà khóe miệng đối phương lại mang theo một tiểu ý âm trầm, ngón tay thon dài mang đầy tính thị uy, một chút lại một chút thông thả bóp chặt lại, mà bông hoa, theo sức đè nén thông thả kia cũng từ từ thu lại thành một khối, móp méo lại phẳng phất như chỉ cần dụng thêm chút lực nữa, cánh hoa sẽ lập tức bị hủy hoại thành những mảnh nhỏ vụn nát.

“Không!!!” Khuôn mặt Ngao Triết Thiên nhất thời trắng bệch ra, bởi vì bông hoa đang từng chút bị bóp lấy trong tay người kia, lúc này trong mắt Ngao Triết Thiên, lại giống như đang nhìn thấy sinh mệnh của Vong Dạ bị nắm lấy, đang từng bước từng bước bị hủy diệt.

“Thế nào? Ngươi cũng biết sợ?” Nam nhân phía sau, những ngón tay băng lãnh nhẹ nhàng mà mang theo hàm ý không thể chống cự Chop lấy cổ hắn, chậm rãi siết lại. Mà nam nhân cũng không hề có ý phản kháng.

“Các ngươi đến tột cùng là muốn thế nào...”

Ngao Triết Thiên thấp giọng có chút mệt mỏi nói, mang theo một loại ý tứ từ bỏ phản kháng.

“Ha ha...”

Tinh linh phía sau nhẹ nhàng nở nụ cười, cười đến khiến kẻ khác phải phát lạnh, cùng lúc đẩy bàn tay kia, vô thanh vô tức ôm lấy thắt lưng hắn, ngay lúc đưa hắn kéo vào lòng mình cũng nhẹ nhàng ghé vào tai hắn thổi khẽ một cái, dùng ngữ điệu băng lãnh đến dị thường nói: “Chúng ta nghĩ bản thân có nghĩa vụ làm cho ngươi hiểu rõ ràng triệt để cái lập trường của chính ngươi, sau đó, chúng ta sẽ thả ngươi đi, đương nhiên, cùng với bông hoa kia.”

Lời vừa nói xong, ba tinh linh kia cũng bắt đầu tiến về phía Ngao Triết Thiên. Thông thả, ưu nhã, nhưng cũng mang theo cảm giác đè nén không gì sánh được.

“Lập trường? Là có ý gì?”

Nhìn ba người đang từ từ đến gần, Ngao Triết Thiên chau mày lại. Hắn không thể lý giải được ý tứ của bọn họ, nhưng từ tận sâu trong đáy lòng vẫn nổi lên một trận bất an không thôi. Hắn nguyên là không có thói quen cùng nam nhân khác tiếp xúc quá gần, theo bản năng muốn giãy ra nhưng lại bị ôm chặt hơn, chặt đến mức có thể cảm thấy rõ ràng được nam tính khí tức băng lãnh của đối phương.

“Không nên phản kháng, nếu như ngươi không muốn trông thấy đóa hoa kia bị bóp nát.”

Tinh tế thì thăm bên tai Ngao Triết Thiên, ngón tay tinh linh vuốt một đường trên cái cổ màu mật ong của Ngao Triết Thiên, tiếp đó, tiến đến miệng vết thương trên vai hắn, cố sức đè xuống!

“Ồ!” Nam nhân không chịu được mà thấp giọng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đau đến mức không thể khống chế mà run lên.

“Rất đau sao? Mới này rất thô bạo... Ngay cả ở đây cũng bị thương a...” Tinh linh tiến lại gần Ngao Triết Thiên, bàn tay thon dài xoa lấy vết đao thương ở bên trong đùi nam nhân, cực kỳ ái muội.

Nơi này là hấn cố ý chém thương.

Nam nhân đau đến hít vào mấy ngụm lãnh khí, song nhãn sắc bén trùng lên nhìn kẻ kia, sát khí nồng đậm nhất thời tản ra, nhưng vẫn như cũ không hề phản kháng lại. Tựa như một con hắc báo giương lên móng vuốt sắc lạnh uy nghi, nhưng lại có chút kiêng kỵ mà không hề nhúc nhích.

Trông thấy vậy, tinh linh với mái tóc dài lượn sóng khoải trá nở nụ cười, ngón tay khẽ động cái di chuyển lên phía trước.

“Ngươi dùng cái gì để mê hoặc Minh vương?” Tinh linh phía sau cúi đầu cười, móng tay nhẹ nhàng khoi lấy bộ y phục màu đen của Ngao Triết Thiên, sau đó, theo thân thể hấn mà từng chút một xả xuống, thẳng đến khi từng đường cơ thước da phiêu lượn trên thân lộ ra trước ánh mắt của những nam nhân kia.

Thân thể màu mật ong, mang theo những vết giao ngân cùng vết thương.

“Chỉ bằng thân thể lão nam nhân này?”

Tiếng cười trào phúng truyền đến bên tai, đầu lưỡi ướt át tiến vào liếm lấy lỗ tai hấn, giống như lưỡi xà. Nam nhân không chịu được mà nhắm mi lại, nghiêng đầu qua một bên, nhưng vô tình lại đưa cái cổ đến bên miệng đối phương.

“Vết thương còn đang chảy máu, nếu như chết, chơi đùa cũng không còn vui nữa...” Đầu lưỡi lạnh lẽo theo cái cổ nam nhân trượt dần xuống, sau đó chuyển qua liếm lấy miệng vết thương bên vai nam nhân. Ngao Triết Thiên đầu tiên là thấy một trận tê dại, sau đó là lạnh lẽo, cuối cùng là một đau đớn như kim châm xát muối từ chỗ vết thương truyền đến.

Theo sự liếm lộng của tinh linh, vết thương sâu hoắm dần dần cũng bắt đầu chậm rãi khép lại, nhưng khép lại như vậy, vết thương giống như liên tục bị kéo xé ra rồi lại liền vào, đau đến mức khiến nam nhân run rẩy lên từng đợt, nhưng trước sau vẫn kiên cường cắn răng không rên lấy một tiếng. Bởi vì hấn đến tận cùng không thể biết được các tinh linh muốn gì, vậy nên hấn hiện tại cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Chết tiệt, thật chóng mặt...

Mồ hôi theo gương mặt cương nghị của nam nhân không ngừng chảy xuống, mất máu quá nhiều cùng với đau đớn kịch liệt khiến đôi môi nam nhân đã thành một mảnh trắng bệch. Hấn rõ ràng đã rất suy yếu nhưng lại cố bày ra dáng vẻ kiên cường khiến tinh linh kia lần nữa khoải trá nhếch nhếch miệng lên, song nhãn mơ hồ như có đục hóa thì ngược thiêu đốt.

Ngón tay thon dài lần nữa hướng đến miệng vết thương bên trong đùi nam nhân, mấy chú văn âm ngầm khó hiểu vang lên, vết thương do đao thương chém ra bắt đầu khép lại, đau đớn so với ban này còn tăng thêm vài phần.

“Ồ...”

Vết thương trên đùi một lần nữa bị trùng kích, đau đớn không ngừng tăng lên đến mức khó có thể chịu đựng, Ngao Triết Thiên có chút vô lực mà quỳ rạp xuống đất, đau đớn kịch liệt khiến song nhãn hấn tối lại, ý thức nhất thời có chút hỗn loạn. Tinh linh ôm lấy hấn ở phía sau càng lúc càng làm càn, lại không biết được bàn tay ai đang tùy ý vuốt ve thân thể, không chịu được muốn giãy vãi lần nhưng đối lại là một cái tát không hề lưu tình. Ngay sau đó lại bị đối phương nắm lấy tóc kéo ngược ra đằng sau, thẳng đến khi đôi môi bị hung hăng cắn xé, Ngao Triết Thiên lúc này mới hiểu được cảnh ngộ mà mình sắp phải đối mặt kế tiếp.

Hấn trước là âm thầm căm giận, sau đó, lại trở lại về băng lãnh.

Thất lung màu đen bị xả xuống một cách nóng vội, cái quần duy nhất cũng nhanh chóng theo móng tay của tinh linh bị kéo xuống thành một mớ vãi rách tươm. Ngao Triết Thiên cảm thấy hai chân mình bị ai đó xả ra, cuối cùng là một nam tính thân thể băng lãnh chen vào. Hấn đầu tiên là khẽ nhủ mảy lại, cuối cùng lại yên lặng nhắm mắt, không còn bất luận phản ứng nào nữa.

Tựa hồ như bất mãn với thái độ vô cùng coi thường của Ngao Triết Thiên, tinh linh với mái tóc dài dợn sóng màu trắng đưa tay ra bắt lấy cảm hấn, ép hấn phải chuyển qua nhìn mình, thẳng đến khi song nhãn trong suốt đen như bóng đêm ẩn chứa quang mang kia lần nữa băng lãnh nhìn mình, tinh linh mới hòa hoãn lại kích động nôn nóng, thậm chí còn ác ý nở nụ cười, rõ ràng là một khuôn mặt thanh tú, lúc này so với ai cũng đều cười đến mức nhan hiểm hơn hấn.

Ngao Triết Thiên hiểu rõ đối phương muốn nói gì, vậy nên hấn im lặng chờ đợi, nhưng trong thâm tâm lại vô thức lại kháng cự lại, không muốn nghe những lời tinh linh nói, hấn cảm thấy thật khó hiểu, tựa hồ những tất cả mọi chuyện đây sẽ vì những lời nói kế tiếp mà thay đổi hoàn toàn.

“Ngươi biết lập trường của chính mình không?” Ngón tay tinh tế vuốt ve lấy cơ bụng rắn chắc mà trơn mượt của nam nhân, tinh linh ghé sát vào bên tai Ngao Triết Thiên nói. “Hay phải nói là... Chính ngươi cũng cảm nhận được rồi?”

Tiếp đó tinh linh rất khoải trá khi phát hiện ra, trong song nhãn luôn bình tĩnh của nam nhân lúc này lại xuất hiện một tia dao động run rẩy khó nhận thấy.

“Ta nghĩ chính ngươi cũng biết... Ngươi căn bản không phải là Tinh Linh Hoàng, đương nhiên, càng không thể là chuyển thể của hấn...” Nói xong, tinh linh phá lên cười, tiếng cười lộ rõ hàm ý châm chọc cùng giễu cợt.

Ngạo Triết Thiên nghe xong, còn chưa kịp phản ứng triệt để với lời nói của tinh linh, hai chân liền bị giật ra mãnh liệt, cổ sức xô xuyên qua, không có bất luận cái gì ngoạn đùa trước, cứ vậy cương ngạnh mà tiến nhập.

Nam nhân không khỏi ngẩng đầu lên, thống khổ hít từng ngụm khí lạnh, cảm thấy thân thể mình như bị xé rách ra, có cảm giác muốn nghẹt thở.

Nhưng trong đầu hắn vẫn luôn lặp đi lặp lại một câu nói.

Người căn bản không phải Tinh Linh Hoàng...

Người căn bản không phải Tinh Linh Hoàng...

Người căn bản không phải Tinh Linh Hoàng!

Không...

“Thế nào, sự thật này ngươi không thể chấp nhận?” Thấp giọng khàn khàn nói, tinh linh nắm chặt lấy thất lung có chút run rẩy của nam nhân, khoe miệng mang theo tiểu ý cúi xuống liếm lấy cái cổ của hắn, bên dưới thân đầu tiên là chậm rãi rời ra, sau lại tiến nhập cuồng liệt, phảng phất như muốn đem người dưới thân cuồng ngạnh đâm đến rách toạc: “Hay nên nói là... Hiện thực rằng tình yêu của Minh vương căn bản không phải là thuộc về ngươi nên mới không thể chấp nhận?”

“Câm miệng...” Nam nhân ngay cả thanh âm cũng phảng phất như đang kiềm nén điều gì đó, hắn muốn đẩy tinh linh ra, thế nhưng, lại vô lực.

Bằng tinh linh phía sau bắt lấy hai tay hắn, sau lại dùng thanh âm so với ác ma còn âm trầm hơn nói bên tai hắn: “Toàn bộ mọi người trên đại lục này đều biết, Minh vương chỉ yêu duy nhất Tinh Linh Hoàng... Có một câu chuyện kể thế này ngươi có biết không? Một vị hồng phát vương giả so với bất luận kẻ nào cũng đều cường hãn vượt trội, đã từng vì cái chết của ái nhân mà giáng xuống huyết vũ khắp bầu trời khắp đại lục. Mọi người nói đó là nước mắt của hắn, bởi vì con người khi chạm đến huyết vũ đều không tự chủ được mà bật khóc... Ta nghĩ, ngươi cùng hắn ở lâu như vậy, so với bất luận kẻ nào cũng rõ ràng hơn cả, vị vương giả kia đối với Tinh Linh Hoàng yêu thương biết nhường nào...”

“...” Sắc mặt nam nhân lúc này, xám đen đến đáng sợ hơn bất cứ lúc nào.

“Còn ngươi, chỉ là vật chứa tạm thời cho Tinh Linh chi tức. Tinh Linh Hoàng của chúng ta ngày trước chọn ngươi, chỉ là do thể chất của ngươi rất thích hợp mà thôi, đó là vinh quang vô thượng của ngươi. Mà ngươi, cư nhiên lại đón nhận lấy tình cảm thuộc về người khác, lại còn hoang tưởng đó là tình cảm dành cho ngươi! Buồn cười! Quá mức buồn cười! Nhân loại ti tiện! Ngươi hẳn là phải thấy rõ thân phận của mình! Ngươi chỉ là một gã dê tiện mà bất cứ ai cũng có thể thương! Không có bất luận tư cách gì đứng bên cạnh Minh vương.” Tinh linh phía sau đột nhiên thu lại tiểu ý, thô bạo đem Ngạo Triết Thiên dưới thân tinh linh kia kéo ra, cầm lấy tóc hắn xoay lại ấn xuống mặt đất, sau đó, điên cuồng từ phía sau tiến nhập hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Dịch thể trắng đục pha lẫn với huyết hồng, theo hai chân nam nhân, từ nơi đang bị mập hợp điên cuồng chảy xuống...

Tinh Linh Hoàng giữa không trung nhắm hờ mắt quan sát tất cả mọi việc, khoe miệng nhếch lên thành một tiểu ý âm nhu không gì sánh được.

Cao cao tại thượng, tiểu ý trông xuống như đang nhìn một đám vi sinh vật hèn hạ.

Nam nhân quỳ rạp trên mặt đất, thất lung rắn chắc mà dẻo dai bị nắm chặt lấy trong tay tinh linh, mỗi một tấc da màu mật ong đều bị những kẻ đang xâm phạm kia tùy ý chạm đến, liếm cắn. Tóc đen ẩm ướt phủ xuống trán, theo từng đợt thúc ép mà lay động, mồ hôi trong suốt thỉnh thoảng lại rơi xuống sàn nhà, lưu lại một vũng nước nhỏ. Trong song nhãn bị tóc che khuất lúc này lại ẩn chứa một thần tình phức tạp lại u mê không thể đọc ra, nhưng bởi vì lúc này tình thế hỗn hợp phức tạp, nên cũng không ai buồn để tâm đến nhãn thần ấy. Ngay cả lực chú ý của tinh linh mái tóc dợn sóng cũng bị hấp dẫn lấy bởi đôi môi bị gặm cắn đến trắng bệch kia.

Máu đỏ tươi chảy xuống, nhưng một chút cũng không chịu bật ra vài thanh âm yếu ớt.

Không hề dự tính trước, tóc nam nhân bị kéo lấy, theo cổ lực đạo kia, hắn bị ép phải ngửa đầu lên đối mặt với tinh linh tóc dài gọn sóng đã xâm phạm mình đầu tiên. Đôi đồng tử lam sắc mang theo tia hàn quang gắt gao quan sát hắn hồi lâu, sau đó đột nhiên lại chế trụ lấy ột hắn, hướng thẳng đến đôi môi hắn mà cổ sức cắn lấy, cùng lúc đó, nam tinh linh đang xâm phạm hắn từ phía sau thuận thế vùi đầu vào nơi cổ ẩm ướt của hắn mà gặm cắn, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề mà hỗn loạn, bàn tay cũng vươn đến bắt lấy địa phương không chút hưng phấn nào giữa hai chân hắn mà đưa bờn. Mặt khác, tay của hai tinh linh còn lại cũng tham lam vuốt ve lấy cơ thể ẩm ướt, thậm chí còn cắn lấy ngón chân hắn.

“Ồ...”

Ngạo Triết Thiên nhân thần có chút tan rã, nhãn mi lại, dường như là mới lấy lại được chút tinh thần, nhìn tinh linh kia đưa đầu lưỡi tiến nhập vào khuôn miệng mình, song nhân nhất thời hiện lên một tia hàn quang âm ngoan, theo bản năng hưng hăng cắn ngược lại tinh linh.

Tinh linh nhất thời đau đến nhũu mảy, song nhân phiêu lợng hiện lên một tia sát ý, rồi lại giận dữ cười trừ nhìn Ngạo Triết Thiên, một tay vươn ra nắm lấy chiếc dây chuyền trên cổ hấn giật xuống ném ra chỗ khác.

Đó là vật duy nhất mà Tiểu Hàn lưu lại cho Ngạo Triết Thiên.

Tinh linh chỉ là theo bản năng nghĩ dây chuyền này đối với nam nhân là rất quan trọng, bởi vì nam nhân thoát nhìn không giống một người thích mang theo mấy thứ đồ trang sức, trừ phi là có ý nghĩa đặc biệt. Tuy rằng hấn cũng không cảm thấy viên bảo thạch kia có điểm gì quý giá.

“Không!!!” Nam nhân đột nhiên như phát điên mà đem hai kẻ áp trên người mình đẩy ra, giống như một hải tử mất đi phụ thân mà hét lên. Hấn muốn đứng dậy, thế nhưng thân thể hấn lúc này đã bị dày vò đến ngay cả đứng thẳng cũng không thể làm được, chỉ có thể cấp thiết rồi lại chặt vật bỏ đến chỗ sợi dây chuyền bị ném đi, thẳng đến khi mấy tinh linh mị hoặc phía sau phát ra mấy tiếng cười chế giễu cuồng loạn, rồi cực kỳ thô bạo tóm lấy hấn kéo ngược trở lại. Móng tay của nam nhân cùng đầu gối để lại những vết máu thật dài trên mặt đất, sau đó, một lần nữa bị tiến nhập điên cuồng, so với trước đây càng thêm thô bạo.

Nam nhân thống khổ lắc đầu, song nhân tràn đầy tuyệt vọng...

Có thể, Vong Dạ hoàn toàn không thuộc về hấn...

Thế nhưng Tiểu Hàn...

Nhưng... Hấn cái gì cũng không có...

Vật duy nhất mà Tiểu Hàn lưu lại cho hấn... Vậy mà... Hiện tại cũng không thể giữ được nữa...

“Người muốn chết sao... Nơi kia chính là Hắc Hồ, tất cả những gì rơi xuống đó đều bị làm cho tan chảy.” Như là sợ Ngạo Triết Thiên chưa đủ tuyệt vọng, tinh linh tóc gọn sóng kéo hấn vào lòng, giảo cần lỗ tai tiện bồi thêm một câu, mặt khác ba tinh linh kia cũng đều lạnh lùng nở nụ cười.

Đúng vậy, khối đậm lam sắc ngọc thạch của hấn thực sự đã rơi xuống Hắc Hồ, nó có bị tan chảy hay không thì không ai biết, thế nhưng nếu như Ngạo Triết Thiên nghĩ muốn với xuống lấy, thì hấn chắc chắn sẽ bị tan chảy.

Song đồng tử hắc sắc chậm rãi nhìn về phía hấn, tinh linh thoát nghĩ có chút phát lạnh.

“Người sẽ phải hối hận vì những gì người đã làm, ta thề.” Mỗi câu mỗi chữ, Ngạo Triết Thiên đều nói ra cực kỳ chậm rãi, những lại khiến người ta có cảm giác lạnh rùng mình.

Tinh linh đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại nghĩ đến cái gì đó mà nở nụ cười.

“Nếu như người còn có thời gian để khiến ta hối hận, ta rất chờ mong.”

Ngay lúc đó Ngạo Triết Thiên không biết được những lời này là có ý tứ gì, thế nhưng sau này hấn đã biết.

“Hiện tại, ta sẽ giúp người lý giải triệt để cái lập trường của người, sau đó, người có thể mang theo bông hoa của người ly khai...” Dem Ngạo Triết Thiên ấn xuống mặt đất, tinh linh cười đến ưu nhã, ba người kia cũng đồng thời tiến lại gần, tinh linh khi nãy dùng kiếm băng tấn công Ngạo Triết Thiên đầu tiên song nhân đột nhiên trở nên mê man, nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Ừ...” Sau đó, lại khôi phục lại dáng vẻ âm trầm như trước.

Trên tường, hất lại thân ảnh của vài người, mà một người trong đó, bị mấy nam nhân khác vây lại, thỉnh thoảng bị đè ép tới phải bật ra mấy tiếng kêu rên trầm thấp mà vụn vỡ.

Tình cảnh khiến người khác phải chua xót.

Giọt mưa băng lãnh, vô tình rơi xuống, toàn bộ bầu trời là một mảnh xám trắng đè nén. Trên mặt đất tràn ngập nước bùn bẩn thỉu, một thân thể nam tính bán xích lõa chặt vật nằm đó, để nước mưa tùy ý không ngừng lấy đi nhiệt độ nguyên bản đã chẳng còn nhiều của thân thể.

Nam nhân lúc này vẫn hôn mê như cũ, đôi môi tím tái khép mở, miễn cưỡng duy trì hơi thở cực kỳ yếu ớt, mà trên khuôn mặt anh tuần sắc nét lúc này đã sớm mất đi huyết sắc, duy nhất chỉ có một dấu hiệu nhìn ra nam nhân vẫn còn sống, chính là đôi mày kiếm trước sau vẫn thủy chung không hề giãn ra.

Thân thể màu mặt ong bị phủ đầy hàng sa số các loại vết thương, vết trói buộc, đao ngân, còn có những vết *** ngược ngằn có chút khó có thể nói ra. Nơi giữa hai chân bị y phục che đậy lại càng thêm thâm khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Cuối cùng, nam nhân cũng chậm rãi mở hai mắt, hấn đầu tiên là mê man nhìn bầu trời, phát hiện chính mình không hiểu vì sao đã nằm dưới chân Tinh linh thụ. Sau đó, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó mà đột ngột ngồi dậy, rồi lại rất nhanh bị cơn đau giữa hai chân hành hạ mà lần nữa ngã xuống mặt đất.

Mồ hôi lạnh theo trán nam nhân chảy xuống, hấn hoảng loạn đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Rất nhanh sau đó, nam nhân liền thấy thứ muốn tìm đang nằm cách mình năm thước, song nhãn mới này còn run rẩy nhất thời trở lại bình tĩnh.

Một màu lam sắc, bông hoa tỏa ra quang mang nhàn nhạt an tĩnh nằm trên đất bùn, cô độc, cùng hần.

Hần nỗ lực đứng lên, rồi lại nhiều lần vô lực ngã trở lại mặt đất, mỗi một tác trên cơ thể đều đau đớn tột cùng, loại đau đớn không riêng gì thân thể, còn có một loại đau đớn khác như đang từ từ thâm nhập vào bên trong cơ thể, ngay cả thần kinh cũng đau đến như bị xé rách.

Nhưng nam nhân lúc này cũng không hề phát hiện ra bàn tay mình đã trở nên tím đen, toàn bộ lực chú ý của hần đều tập trung vào bông hoa ở nơi xa xa kia.

Hít sâu vài lần, nam nhân song nhãn trong suốt mà trầm ổn lần nữa nhìn về phía bông hoa nhiễm bùn đất. Sau đó, hần dùng tay cố chống lấy thân thể, chịu đựng đau đớn, từng chút một bò về hướng bông hoa.

Thẳng đến khi hần có thể cần cần dục dục cảm được nó.

Nhìn gốc hoa nhiễm vài điểm bùn đất cùng máu trong tay, khóe miệng Ngao Triết Thiên chậm rãi nhếch lên thành một mặt tiếu ý ôn hòa. Một tiếu ý làm cho người khác trông thấy cũng sẽ an tâm, rồi lại không khỏi dâng lên chua xót trong lòng.

Ôn nhu như vậy.

Trần ngập ý nghĩa yêu thương.

Hần nhẹ nhàng cảm nhận bông hoa trong tay, một mùi thơm ngát truyền đến, cuối cùng lại cảm thấy thân thể không còn bị đau đớn như trước.

Vừa định đem hoa cất vào, nam nhân lại nhìn thấy bàn tay mình đã hóa thành màu tím sạm, hần đầu tiên là ngẩn người, rất nhanh sau đó liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Xem ra hắc ám tinh linh kia là có độc, hần hiện tại cũng không biết mình có thể sống được bao lâu.

Thế nhưng hần đối với chuyện này cũng không có mấy lưu tâm, thứ duy nhất hần nghĩ đến bây giờ là phải tìm cách mau chóng trở về, bởi vì Vong Dạ đang chờ hần.

Nghỉ ngơi một hồi, nam nhân ép buộc chính mình phải đứng lên, nhưng hai chân lại run rẩy có chút chống đỡ không được, sau đó, hần đem kiện hắc sắc ngoại bào còn sót lại duy nhất xem như có thể tạm che thân mặc lên, tuy rằng trên đó cũng có vài vết rách.

Diện vô biểu tình đưa tay lên lau đi dịch thể bạch trọc vương lại trên khóe miệng, Ngao Triết Thiên ngẩng đầu nhìn về một nơi nào đó xa xa, bước chân chậm rãi tiến về nơi đó.

Lần thứ hai lau đi khóe miệng, hần lết từng bước một tới chỗ cần đến, nhưng lại không cẩn thận để một cành cây mục nát lẫn trong bụi cỏ làm vướng ngã, trong nháy mắt khi ngã xuống mặt đất, hần chỉ kịp bảo vệ bông hoa trong lòng, còn bản thân thì bị một cành cây sắc nhọn nào đó cắt một đường trên mặt.

Một đạo vết thương dài đến mười phân, ngập trong tiên huyết xuất hiện bên mặt phải của nam nhân, kéo dài qua sống mũi cao của hần.

Cảm giác rất cùng đau đớn nhất thời truyền đến từ miệng vết thương, Ngao Triết Thiên không cần nhìn cũng biết khuôn mặt mình lúc này có bao nhiêu phần khó coi. Nhưng hần chỉ là lau qua loa, song nhãn bình tĩnh cũng không thấy dao động nhiều.

Cật lực bò dậy, nam nhân thâm nghĩ phải mau chóng trở về.

Nam nhân kia đang chờ mình, cũng cần mình.

Hần tin tưởng Vong Dạ.

Tin tưởng người hần yêu là mình, lại càng không mấy để tâm đến vết thương trên mặt.

Chỉ cần đối phương nói yêu hần, như vậy thì mặc kệ một Tinh Linh Hoàng cũng được, mười người cũng được, hần hết thầy đều đem đối phương từ trong tay kẻ kia đoạt lại, bất chấp mọi thủ đoạn.

Nghĩ đến đó nam nhân phảng phất như mang theo một tiếu ý nhàn nhạt, có chút trúc trắc nhưng vẫn kiên định tiến về phía trước, thân ảnh thon dài dần dần tiêu thất giữa cơn mưa mong lung, tựa như là đang thực sự biến mất.

Có điều này nam nhân không biết, ngay khi hần bước vào trong cổng lớn của Tinh linh thụ, tất cả đã biến đổi một cách nhanh chóng. Tinh linh thụ thoát ly khỏi thế giới phong bế, cùng đại lục một lần nữa dung hợp, vậy nên, thiếu niên ở trong đường hầm hồi sắc kia đang đợi Ngao Triết Thiên đã bị vây lại bên trong, trong khoảng thời gian ngắn, hần sẽ không thoát ra được.

Mà lúc này, cảnh tượng trước mắt lại khiến hần dù thế nào cũng không thể tin tưởng được nữa...

Trên con đường của trần nhỏ, nam nhân toàn thân hắc y ướt đầm cô độc đứng dưới mưa, nước mưa lạnh buốt không ngừng theo khuôn mặt hắc chảy xuống, mang theo máu tươi từ vết thương trên mặt hắc, một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất.

Hắn thoát nhìn nhếch nhác không khác gì một tên khất cái, toàn thân một điểm sạch sẽ cũng không có, thật như bản, ngay cả trên da thịt hắc cũng có những vết thương lớn nhỏ bất đồng, vừa bản vừa thâm hại, có lẽ ngay cả một con cầu cũng chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái.

Đôi bàn tay bị biến chứng thành màu tím sạm vẫn gắt gao cầm lấy một gốc hoa đồng dạng không còn sạch sẽ, chỉ còn hơi tàn ra chút hương thơm nhàn nhạt.

Đó là bông hoa mà hắn dùng tính mệnh của mình để đổi lấy.

Hắn cứ như vậy đứng trơ trọi, tựa như một bức thạch điêu không có sinh mệnh, song nhãn gắt gao nhìn về hai người ở trong phòng ốc phía bên kia con đường.

Trong phòng rất ấm áp, so với bên ngoài vừa ẩm ướt vừa lạnh thì càng ấm hơn nhiều, càng sạch sẽ hơn nhiều.

Hơn nữa, khuôn mặt của hai người kia, phẳng phất như họ chính là người xứng nhất với đối phương trên thế giới này, trong đó, một người có mái tóc dài đỏ tươi như máu, kia khuôn mặt tuấn mỹ mà Ngao Triết Thiên quen thuộc đến thấu tâm hồn, kia nhãn thần thâm tình phiêu lãng mà hắn cũng quen thuộc đến phi thường, chỉ duy nhất một điểm bất đồng chính là, những tình cảm sâu đậm mà hắn quen thuộc đó không phải đang hướng về phía hắn, mà hướng đến một người khác trong lòng đối phương, mỹ lệ đến mức một người trần gian không thể đạt đến được, chính là Tinh Linh Hoàng với mái tóc màu vàng kim.

Mà trên chiếc bàn bên cạnh, còn bày ra một bông hoa đồng dạng với thứ hắn đang cầm trên tay, chỉ là bông hoa kia so với bông hoa hắn đang cầm trên tay hoàn toàn bất đồng, sạch sẽ, phiêu lãng, không có dù chỉ một chút điểm dơ bẩn.

Ngao Triết Thiên cảm thấy trong ***g ngực mình như có một thứ gì đó từ từ vỡ tan ra...

Đôi môi mơ hồ run lên, hắn muốn gọi người kia...

Thế nhưng... Lại không bật ra được thanh âm nào...

Hắn cảm thấy hiện tại ngay cả hô hấp cũng trở nên đau đớn...

Vậy nên, hắn hướng về phía nam nhân bước đến...

Vô luận thế nào... Hắn cũng phải gặp người kia...

Hắn không muốn buông tay như thế...

Người kia bị thương là vì hắn...

Người kia nhất định yêu thương hắn...

Trong đầu hắn bỗng nhiên tái hiện lại vô số cảnh tượng khi cùng ở chung với Vong Dạ, kể cả lần đầu tiên hắn gặp đối phương, tựa như đang nhìn thấy một con dã thú bị thương, bị thương hòa cùng tuyệt vọng, liều mạng muốn vượt qua lao tù, nhưng cũng bởi vì vậy mà khiến thân thể bản thân phải chịu nhiều thương tổn...

Còn có, khi người kia vì muốn tìm cho mình chút đồ ăn nhưng lại ngốc nghếch chỉ biết cầm lên cái chân nai, bộ dạng lúng túng của đối phương lúc đó đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rất kỹ...

Hồng sắc song nhãn kia từng vì mình mà lo âu...

Vì mình mà tức giận nhưng lại hàm chứa nhiều hơn biểu tình quan tâm...

Còn có... Vì mình mà bộc lộ ra một tiểu ý ôn hòa...

Tất cả đều nhớ rất rõ, một khắc cũng chưa bao giờ quên.

Hắn không muốn buông tay đối phương...

Vì nam nhân đã từng nói...

Đừng ly khai hắn...

Vĩnh viễn cũng không...

Thế nhưng, Ngao Triết Thiên lại bị hình ảnh kế tiếp làm cho toàn thân chấn động, trái tim hắn cũng giống như bông hoa hắn đang cầm trong tay...

Như một phế vật không ai cần đến, không một động tĩnh, động tác đình trệ lại như chỉ chực ngã xuống nền đất lạnh, để mặc cho bùn đất nhiễm bẩn...

Nam nhân mới này còn ngập tràn trong hồi ức của mình, lúc này lại thâm tình hôn một nam nhân khác đang ôm trong lòng.

Hoàn toàn bất đồng với bộ dạng chật vật đầy thương tích của hắn, Vong Dạ lúc này, hồng phát từ lâu đã sớm khôi phục lại đẹp đến lay tâm, dường như còn mang theo vẻ cao quý mà mịn đến tuyệt đối.

Mưa bất tri bất giác càng lúc càng nặng hạt, lớn đến nỗi che lấp đi đường nhìn của nam nhân, hạt mưa nặng nề rơi xuống mặt mơ hồ còn cảm thấy đau. Toàn bộ thế giới đều chìm trong âm hưởng của tiếng mưa rơi.

Thế giới của hắn ngoại trừ những hạt mưa băng lãnh này ra, tựa hồ không còn thứ gì khác nữa.

Đột nhiên, nam nhân đưa tay che đi hai mắt, ngửa đầu cười lớn, cười bi thương mà tuyệt vọng, cười đến mức, nước mưa rơi vào trong cổ họng, phải cúi gập người xuống ho khan, ho đến mức nước mắt cũng trào ra, nhưng vẫn như trước cười man dại...

Tràng cười này, so với khóc, còn đau khổ hơn...

Nguyên lai cũng không phải là của hắn, đáng cười ôn nhu ấm áp, ánh mắt thân thiết, cái ôm vững chắc khiến người ta an lòng...

Cũng không phải là của hắn! Cho tới bây giờ cũng không phải!

Hắn chỉ là một tên hề giữa một vở hài kịch do mấy kẻ kia dựng lên, một tên hề ngu ngốc đã không còn chút giá trị lợi dụng.

Diễn viên chính đã xuất hiện, còn hắn, ngay cả vị trí thế thân cũng chẳng còn xứng đáng, huống chi lúc này, hắn vừa bẩn thỉu vừa tàn tạ, khuôn mặt thì xấu xí hốc hác...

Nguyên lai... hắn đi tới thế giới này, mất đi địa vị, mất đi thân nhân... chỉ để làm một vật chứa, một vật tạm thời thay thế, lại vẫn tự cho là đúng mà giữ lấy những tình cảm không thuộc về mình...

Nhưng hắn đã làm sai cái gì để phải nhận lấy đổi đãi như vậy!?

Dựa vào cái gì!?

Nam nhân song nhãn nổi lên một loại hỏa nộ cuồng liệt, nhưng cũng rất nhanh liền dập tắt...

Mà thôi... Tất cả đều đã như thế rồi...

Lẽ nào hắn còn muốn tìm đến Tinh Linh Hoàng kia gây phiền phức?

Hắn không thể tưởng tượng ra được bộ dạng Vong Dạ vì bảo vệ ái nhân của mình mà giương kiếm lên với hắn, hắn so với bất luận kẻ nào khác đều hiểu rõ, Vong Dạ vì ái nhân của mình mà có thể làm bất cứ việc gì... Đúng vậy... Hắn hiểu rõ... Khi hắn vẫn còn là vật thế thân, hắn đã tiếp nhận quá nhiều thứ rồi, lần này chỉ là vị thế đã đổi ngược lại thôi.

Chỉ là khi tưởng tượng đến cảnh tượng kia, tất cả đều khiến cho nam nhân thấy lạnh đến thấu xương.

Quên đi... Bản thân mình nguyên bản thứ gì cũng không có, thân nhân đã không còn, Tiểu Hân cũng không còn, ái nhân giả cũng không còn, nếu hắn cái gì cũng không có, thì hắn sao phải lưu tâm?

Huống hồ, hắn có thể đánh thắng được Tinh Linh Hoàng sao?

Tất cả đã chịu đựng đủ rồi... Hà tất phải tự mình lấy bùn bôi thêm lên mặt mình?

Nam nhân cười... Từng bước một... Có chút bất ổn mà lùi về phía sau...

Đều không phải hắn, hắn cho tới bây giờ cũng không muốn, cũng không đáng...

Thế nhưng, nam nhân lại không biết là vì chính những giọt nước mắt của mình, mà so với hạt mưa càng khiến ánh mắt thêm mờ mịt, thế nhưng hắn chỉ rơi một vài giọt lệ, nhỏ xuống, rồi cái gì cũng không còn gì nữa...

Trái tim nguyên bản vốn không tin tưởng vào ái tình, đã từng vì nam nhân mà dao động một lần nữa, nhưng tại đây, cũng vì nam nhân mà trở nên lạnh lẽo hoàn toàn.

Trong ánh mắt của hắn, đã từng chút từng chút một mất đi tia sáng, phẳng phất như một ao tù nước đọng, cũng không còn nhìn thấy dù chỉ một tia cảm tình.

"Ha ha... Hai người trong phòng rất xứng đôi vừa lứa a..." Không lời báo trước, ma âm âm trầm cực độ, phẳng phất như vọng lên từ tận nơi sâu nhất của địa ngục vang lên từ phía sau hắn, sau đó, thắt lưng hắn bị một bàn tay bao trùm bởi lớp sương mù hắc ám vững vàng bắt lấy, kéo vào trong lòng, nhất thời một cảm giác đau đớn như bị phanh thây xé thịt cùng xúc cảm tiêu cực nhanh chóng bùng vỡ lấy hắn.

Không cần quay đầu lại, Ngao Triết Thiên cũng biết rõ người phía sau lưng mình là ai...

Ca ca của Hủy Tạp – Tuyệt Mệnh U Oán.

“Tĩnh Linh Hoàng kia thật xinh đẹp, ngay cả ta cũng thấy có điểm động tâm a...” Tự mình nói với mình, tiểu ý trên môi Tuyệt Mệnh U Oán cũng có phần âm trầm, “Nhìn lại người, quả thực không khác gì một mớ rẻ rách ti tiện, hơn nữa...”

Tay hắn nắm lấy y phục của nam nhân xả xuống, nhanh chóng liền tìm thấy vết thương giữa hai chân nam nhân, nhẹ nhàng đưa cột nơi vẫn còn lưu lại dịch thể bạch sắc, dùng một loại thanh âm tràn ngập trào phúng lạnh lùng cười nói: “Một gã nam xướng [xướng: kỹ nữ] tùy ý để bất cứ gã nam nhân nào khác cũng chạm đến được, ta nếu là Vong Dạ cũng sẽ chẳng buồn liếc người lấy một cái...”

Ngao Triết Thiên lại không có chút phản ứng nào, tựa như một con rối không có sinh mệnh, để Tuyệt Mệnh U Oán tùy ý nhục mạ.

Song nhãn, bình tĩnh không gợn, dường như là chẳng còn cảm thấy đau đớn gì nữa, hắn toàn bộ tâm tư hiện tại đều đã chết lặng hoàn toàn.

“Trên người người trúng độc tố của ám tinh linh, còn có vài loại nguyên tố nữa... Ta phỏng chừng người cũng chỉ sống được tối đa là ba ngày, hoặc là, ta có thể cho người chết nhanh hơn chẳng? Người biết rõ ta so với bất luận kẻ nào đều hận người đến thấu xương, sao không thử gọi nam nhân kia một tiếng? Biết đâu hắn sẽ cứu người? Giống như hồi trước.” Tuyệt Mệnh U Oán song nhãn vẫn như cũ tràn đầy vẻ trào phúng hả hê.

Đồng Phương nam nhân trong lòng hắn vẫn không có chút phản ứng nào, song nhãn tựa như vẫn đang nhìn hai người đối diện, lại tựa như không nhìn vào bất cứ thứ gì cả. Ánh mắt đó, là ánh mắt tuyệt vọng cùng cực, là ánh mắt không còn một chút hy vọng nhỏ nhoi nào.

“Xem ra người cũng ngốc, sợ rằng nam nhân đến liếc người một cái cũng không buồn liếc... Như vậy, theo ta đi.” Nam nhân chìm trong màn sương hắc ám thỏa mãn nheo mắt lại, phất tay một cái, sương đen nhất thời bao phủ lấy cả hai người, cuối cùng là tiêu thất hoàn toàn tại chỗ.

Duy nhất chỉ còn lại bông hoa tàn tạ mà nam nhân đã mang về nằm lơ lửng cô độc trên đất bùn, rất nhanh sau đó lại bị nước mưa cuốn theo cùng bùn đất trôi đến một góc tối nhơ bẩn.

Mà từ đầu chí cuối, Vong Dạ một khắc cũng không dời mắt liếc qua bên này, hiện tại trong mắt hắn, cũng chỉ có Tĩnh Linh Hoàng đang nằm trong lòng mình.

Cúi đầu, lần thứ hai hôn hắn, mà đối phương, cũng đưa tay ôm lấy nam nhân cường hãn kia, song nhãn mỉm cười tràn ngập tình ý yêu thương, giữa gian phòng, xuân thủy vô biên, mà cơn mưa bên ngoài, vẫn còn lưu lại giọt lệ của cuối cùng của một người nào đó.

Đau thương bị thấm đến vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

“Đem hắn tắm sạch sẽ từ đầu đến chân, bản muốn chết.” Đem Ngao Triết Thiên ném về phía dục trì, Tuyệt Mệnh U Oán thấp giọng âm trầm ra lệnh cho hai người thị nữ. Sau đó chán ghét vô cùng mà xoay người nhanh chóng ly khai.

Hai thị nữ vận ám hồng sắc trường bào trao đổi cho nhau vài ánh mắt, rồi liền đi đến bên dục trì đỡ nam nhân lên. Nhưng khi cởi lớp y phục của hắn ra lại không tránh khỏi một trận kinh hãi âm thầm.

Nam nhân này đến tột cùng đã trải qua bao nhiêu trận dày vò mới để lại nhiều vết tích trên người như vậy?

Hằng sa số vết thương lớn nhỏ bất đồng phủ lên toàn bộ cơ thể hắn, có đao thương, trào thương, còn có cả những vết gào thương sâu đến thấy được máu, càng làm cho người khác kinh hoàng hơn chính là vết máu ứ ngân màu tím đen trên cổ cùng cánh tay hắn, không khó để tưởng tượng ra hắn đã bị hành hạ dã man đến thế nào, hơn nữa, là loại tra tấn dùng thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn.

Ngước lên nhìn, trên khuôn mặt là một đạo vết thương dài, thế nhưng nam nhân trước sau vẫn một dạng bình tĩnh.

Bình tĩnh đến nỗi trong song nhãn đen sâu như bóng đêm thâm thúy nhìn không ra một tia thống khổ, cũng như chút cảm xúc khó chịu, không, phải nói là không nhìn ra được dù chỉ một chút xúc cảm của con người, giống như một bức tượng.

Đề xuống nỗi lòng thương xót, hai thị nữ im lặng giúp nam nhân tẩy trừ thân thể.

Nam nhân rất cao, tuy rằng trên người tràn ngập vết tích bị ngược đãi, nhưng một chút cũng không thấy gầy ốm, thân thể màu mật ong được bao phủ lấy bởi những đường cong lưu luyến, giống như một con hắc báo hoang dã ẩn thân trong rừng rậm đang thụ thương.

Bất tri bất giác, hai người thị nữ có chút hơi đỏ mặt, bàn tay giúp hấn tẩy trừ thân thể không khỏi run lên, mà lúc này Tuyết Mệnh U Oán đã quay trở lại, sau khi liếc mắt nhìn hai người thị nữ rồi lạnh lùng hừ một tiếng, hấn liền cho các nàng lui xuống dưới.

Thị nữ thối lui, khoe môi ác ma nhếch lên thành một mặt cười nhạt rồi cũng đi xuống dục trị, thế nhưng Ngao Triết Thiên không nhìn hấn, song nhãn vẫn như cũ bình tĩnh không gợn.

Ác ma tiếp cận thân thể hấn, con đau đớn do bị tiếp xúc truyền đến, nam nhân theo bản năng mà nhú mảy, nhưng ngoài đó ra cũng chẳng còn phản ứng gì khác nữa.

Tuyết Mệnh U Oán nhìn nam nhân một chút, đột nhiên đưa hấn áp xuống bên cạnh bờ dục trị, một bên cực kỳ thô bạo đem ngón tay đâm thẳng vào bên trong cơ thể nam nhân, một bên chán ghét mà hung ác chửi bới độc địa: “Đính nhiều dịch thể của nam nhân như vậy, ngươi muốn làm dơ bẩn cung điện của ta sao? Rửa sạch cho ta!!!” Nhớ tới lát nữa còn mang theo nam nhân đến gặp Hủy Tạp, hấn vừa nghĩ liền cảm thấy như bản đến không chịu được, Hủy Tạp sạch sẽ như vậy, sao có thể để cho thứ dơ dáy như thế này tiếp xúc với hấn được?

Theo động tác tẩy trừ thô bạo của nam nhân, bạch sắc dịch thể hỗn tạp cùng với máu đen từ nơi bị thương sưng đỏ đến rách chậm rãi chảy ra, rất nhanh liền theo dòng nước ấm áp của dục trị mà tiêu thất, nhưng động tác của Tuyết Mệnh U Oán so với hành động thi bạo của mấy tinh linh lúc trước cũng chẳng kém là bao, thậm chí còn rất tàn nhẫn, vậy nên vết thương mới cũng dần xuất hiện.

Mà thủy chung từ đầu đến cuối, nam nhân chỉ khẽ buông mi xuống, mặc cho đối phương chi phối, bình tĩnh, băng lãnh.

Không ai biết hấn đang suy nghĩ điều gì.

Mà hấn kỳ thực cũng không nghĩ đến cái gì, chỉ là nhìn cánh tay đau tê tái mỗi lúc một thâm tím lại của mình, thờ ơ nghĩ xem đại khái mình có thể sống được thêm bao lâu. Hấn đã không còn nghĩ đến bất luận kẻ nào nữa, ai cũng không nghĩ đến.

Không biết qua bao lâu, Tuyết Mệnh U Oán cuối cùng cũng đem Ngao Triết Thiên tẩy trừ sạch sẽ triệt để, sau đó tóm lấy hấn như đang tóm một con cẩu mà kéo lê đến gian phòng của Hủy Tạp, sau đó lại thô lỗ nắm hấn đẩy ngã xuống bên cạnh Hủy Tạp.

Trên chiếc giường lớn màu đỏ, có một thân ảnh thon dài mà an tĩnh đang nằm yên. Mái tóc dài hơi dợn sóng giống như một tầng sương đêm dày đặc trải xuống giường lớn, mơ hồ còn mang theo một hương vị nhàn nhạt, là khí tức mà Ngao Triết Thiên rất quen thuộc.

Hấn lẳng lặng nhìn Hủy Tạp không biết là đã chết hay chỉ đang chìm trong một giấc ngủ dài, đột nhiên lại nghĩ có một cảm giác khác thường, hình như sau khi đi tới thế giới này, chỉ có duy nhất ác ma này, là chưa hề xem hấn như một thể thân của kẻ khác mà đối đãi.

Bất luận là tàn bạo của hấn, hay là phần nộ của hấn, thậm chí là cả thương tâm của hấn, tất cả đều là vì Ngao Triết Thiên, chứ không phải vì Tinh Linh Hoàng.

Chỉ có hấn là đối với mình như vậy.

Tuyết Mệnh U Oán hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Hủy Tạp, ngón tay thon dài mà phiêu lượng vuốt ve lấy khuôn mặt dù tái nhợt nhưng vẫn có điểm quyến rũ, ôn hòa nói: “Tạp... Tinh dậy đi... Ta đã đem người mà ngươi muốn đến...”

Ngao Triết Thiên nhìn về phía hai huynh đệ kia, song nhãn không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Có nghe thấy không? Lần này ta sẽ không để hấn có cơ hội đả thương ngươi nữa. Chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ bắt hấn cả đời trói buộc lại bên cạnh ngươi, ngươi muốn chơi đùa thể nào cũng được... Nếu như không cần nữa thì đem đi uy cầu cũng được... Thế nhưng, không phải ngươi phải tinh dậy mới có thể nhìn thấy hấn sao?”

“Hấn hoàn toàn thuộc về ngươi...”

Thế nhưng con người đang yên lặng nằm ngủ kia một chút cũng không phản ứng lại, vẫn như cũ an tĩnh mà băng lãnh nằm ở đấy.

Song nhãn ôn hòa của Tuyết Mệnh U Oán đột nhiên trở nên nóng, hấn gần như muốn phát điên* mà rống lên: “Ngươi rốt cuộc muốn nằm đến khi nào!!! Lẽ nào ngay cả ca ca ngươi cũng muốn từ bỏ sao! Ngươi vì sao cứ luôn tùy hứng như vậy! Có hay không lo lắng cho ta!? Ta cũng biết thương tâm biết đau khổ a! Ngươi biết ta mấy ngày nay sống như thế nào không!!! Ta hầu như là không thể ngủ! Chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy hình ảnh ngươi chết đi! Ta đã muốn điên rồi ngươi biết không! Ta cũng chỉ có một mình ngươi, ngươi có biết không!!!”

[*: Nguyên văn ở đây là “Hiết tư đê lý” – 1 từ cổ để nói về bệnh tâm thần]

Nước mắt thống khổ theo khoeo mắt nam nhân chảy xuống, hấn tựa như điên lên mà nắm lấy tóc mình, hô hấp gấp gấp mà nặng nề. Đột nhiên, con mắt đầy tơ máu của hấn đảo qua gắt gao nhìn vào Ngao Triết Thiên, tia sát ý cực kỳ hung ác tàn nhẫn hiện lên, khiến kẻ khác không tránh được một trận cá kình.

Người kia, chính là thủ phạm đã làm hại đệ đệ ta!

Phần nộ cuồng liệt khiến hấn dường như đánh mất lý trí, ngay tại chỗ tiêu thất, sau đó lại kết lại thành hình trước mặt Ngao Triết Thiên, cùng lúc đó móng tay sắc nhọn cũng hung hăng nắm lấy bờ vai hấn, quay lại nhìn về hướng Hủy Tạp vẫn đang nằm bất động mà nở một nụ cười điên cuồng, từng câu từng

chữ, theo thanh âm âm trầm mà bật ra: “Nếu như ngươi còn bất tỉnh, ta sẽ ngay trước mặt ngươi mà ăn sống hân! Để ngươi vĩnh viễn cũng không nhìn thấy hân nữa!”

Sau đó Ngạo Triết Thiên cảm thấy một trận đau đớn cường liệt từ cổ truyền đến, tựa hồ như da thịt mình sẽ bị cắn xé xuống một cách tàn bạo.

Đột nhiên lại có cảm giác như đang được giải thoát.

Chết thì chết...

Dù sao cũng chẳng ai quan tâm hân sống chết thế nào, kể cả chính hân.

Chậm rãi... hân từ từ nhắm mắt.

Đúng lúc đó, Hủy Tạp nằm gần đó bỗng nhiên lại bật lên một tiếng rên rỉ thống khổ rất nhỏ, Tuyệt Mệnh U Oán trong chớp mắt cũng dừng ngay động tác, một miệng đầy tiên huyết nhìn Hủy Tạp, song nhãn không thể tin được mà mở lớn, ngay cả hô hấp cũng quên luôn, rất sợ việc xảy ra trước mắt đây chỉ là ảo giác.

Chỉ thấy Hủy Tạp động mi mắt vài cái, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Hân đầu tiên là thất thần nhìn trần nhà cao đến ngăn người, sau đó lại quay đầu qua nhìn về phía ca ca mình cùng Ngạo Triết Thiên.

Mà lúc này, Ngạo Triết Thiên cùng Tuyệt Mệnh U Oán cũng đang nhìn hân.

Hủy Tạp chau mày lại nhìn hai người hồi lâu, sau đó có chút không mấy thoải mái hỏi: “Ca, người ở trên giường ta làm gì? Còn có, nam nhân này là ai?”

“...” Ngạo Triết Thiên im lặng nhìn Hủy Tạp, vết thương trên cổ vẫn tiếp tục chảy máu, mà Tuyệt Mệnh U Oán cũng vì lời nói của Hủy Tạp mà tay chân cứng ngắc lại, song nhãn lóe lên biểu tình phức tạp.

“Ồ...” Hủy Tạp động thân vài cái, có chút uể oải mà che đầu, song nhãn nửa nhắm nửa mở có chút không lý giải được mà nói nhỏ: “Sao đây... Ta hình như đã ngủ rất lâu...”

Hân cảm thấy đầu óc thật hỗn loạn, dường như là đã quên mất điều gì, nhưng hân cũng không thể nhớ ra được, chỉ thấy một mảnh trống rỗng mơ mơ ảo ảo.

Ngạo Triết Thiên cuối cùng quay đầu đi, không nhìn Hủy Tạp nữa.

Hủy Tạp một lần nữa đưa mắt nhìn về phía ca ca cùng nam nhân xa lạ ở bên cạnh hân, cuối cùng lại bất giác đưa tay ra bắt lấy cảm nam nhân, cẩn thận đánh giá, sau lại có chút châm chọc cười nói: “Ca, người thích nam nhân ta cũng không có gì phản đối, thế nhưng người tốt xấu gì cũng nên tìm một gã trẻ tuổi dễ coi chút a... Nhìn khuôn mặt này, mặt mày hốc hác, lại còn là một lão nam nhân, khiếu thẩm mỹ của người ta thật không dám khen tặng.”

Tiểu ý của Hủy Tạp châm chọc là vậy, nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Ngạo Triết Thiên, lại dần dần tiêu thất.

Vì sao người này lại có nhãn thần tịch mịch như vậy?

Tựa như ngay cả linh hồn cũng chỉ là một mảnh trống rỗng...

Không hiểu sao, lại cảm thấy khó chịu phi thường, thậm chí ***g ngực cũng bắt đầu có chút đau đớn.

Hủy Tạp cau mày, ***g ngực đột nhiên đau đến kịch liệt, Tuyệt Mệnh U Oán lập tức chạy đến ôm lấy hân, thương xót đến ngay cả thanh âm cũng có chút run run: “Làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

“Ngực đau quá...” Hủy Tạp khó chịu mà thở hổn hển, bàn tay run rẩy đặt lên nơi ngay đó bị Ngạo Triết Thiên đâm, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Vì sao lại đau như vậy... Rất khó chịu...

Hơn nữa cái loại đau đớn này, cùng với loại đau đớn của thân thể khi trực tiếp bị công kích là hoàn toàn bất đồng, tim mơ hồ như bị bóp nghẹn lại.

“Có lẽ là vừa mới tỉnh lại nên chưa kịp thích ứng, ta giúp ngươi nhu một chút...” Tuyệt Mệnh U Oán ôn hòa xoa dịu đệ đệ, song nhãn âm trầm nhìn về phía Ngạo Triết Thiên, mang theo một tia sát ý oán hận. Sau đó, hân thừa lúc Hủy Tạp đang bị phân tâm, gọi tới ảnh thị vệ của mình, thấp giọng phân phó đem người kia đi xử lý ổn thỏa.

Ngạo Triết Thiên cũng không có chống cự, hân chỉ là trước khi rời đi quay lại nhìn Hủy Tạp một cái thật sâu sắc, sau liền lặng yên theo ảnh thị vệ kia ly khai. Cái nhìn kia, đến bản thân Ngạo Triết Thiên cũng không hiểu nó mang theo tâm tình gì.

Nhìn thấy Hủy Tạp được chính ca ca mình quan tâm chăm sóc như vậy, trái tim nam nhân nghĩ có chút nguội lạnh.

Nhưng càng khiến hân lạnh lẽo hơn.

Là khi thấy người khác thân thiết với nhau, hân sẽ càng ý thức rõ hơn việc mình chỉ có duy nhất một mình, cô độc.

“Ta rốt cuộc bị sao vậy...” Cường chế ép xuống con đầu ở ***g ngực, Hủy Tạp thật vất vả mới giữ được bình tĩnh, có chút mê vờng nhìn ca ca mình.

Hắn bị thương? Từ khi nào vậy? Vì sao hắn một điểm ấn tượng cũng không có.

“Không có gì, ngươi nghỉ ngơi hai ngày rồi sẽ khỏe lại thôi... Ngươi biết ca ca lo lắng cho ngươi nhiều lắm không? Từ khi ngươi...”

“Người kia đâu?” Đột nhiên phát hiện nam nhân mới này còn ở bên cạnh, lúc này lại không thấy đâu, Hủy Tạp ngay lập tức cất ngang lời ca ca, trong lòng không hiểu sao có chút hoảng loạn.

“Ngươi không phải là ghét hắn sao? Ta sợ hắn làm chứng mất ngươi, cho người đưa hắn đi rồi.” Tuyệt Mệnh U Oán có chút không hài lòng mà nhủ thầm, vì sao đã mất đi trí nhớ, ngươi vẫn còn để ý đến hắn?

Người kia đáng để ngươi quan tâm như vậy sao? Hắn chỉ là một thứ đồ dễ tiện tùy ý để người ta chơi đùa mà thôi!

“...” Hủy Tạp đầu tiên là ngây người, chính hắn cũng thấy rất kỳ quái, không hiểu nổi tại sao bản thân lại lưu tâm đến một nam nhân trên mặt còn mang theo vết sẹo? Rõ ràng hắn đối với nam nhân là cực kỳ chán ghét. Thế nhưng cái miệng của hắn so với tư duy còn nhanh hơn mấy lần: “Hắn ở đâu?”

“...” Tuyệt Mệnh U Oán không trả lời.

“Ca?”

“Ngươi vừa mới tỉnh lại vẫn còn mê muội không? Nghỉ ngơi thêm một chút có lẽ sẽ khỏe lại sớm. Đừng nghĩ đến tên nô lệ kia nữa, hắn rất dơ bẩn.”

“Trả lời ta!” Hủy Tạp đột nhiên trở nên cố chấp, thâm chí song nhãn cũng bắt đầu bốc lên hỏa khí. Thế nhưng, câu trả lời của Tuyệt Mệnh U Oán lại khiến hắn ngây người tại chỗ.

“Một giờ trước đã cho người đem hắn đi xử lý rồi.” Hiện tại có lẽ thi thể cũng lạnh ngắt rồi.

“Xử lý?” Hủy Tạp thất thần, nhất thời không có bất luận phản ứng gì, bất giác vẻ mặt trầm hẳn xuống. “Àn, giết rồi.”

“Ngươi nói cái gì! Giết!?” Ác ma nghe được câu trả lời ngay lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt, con tức giận vô pháp không chế dâng lên mãnh liệt, song nhãn nhất thời bắn ra một tia hàn quang sát ý, trừng mắt một cách tàn bạo nhìn ca ca mình, tất cả cũng đều vì một nam nhân đã bị lãng quên.

“Ta không cho phép!” Hủy Tạp mãnh liệt nhảy xuống khỏi giường, lập tức muốn phóng ra ngoài, trong nháy mắt lại bị một đoàn sương mù hắc ám bao phủ lấy, một cơn mê man choáng váng nhất thời tập kích thẳng vào thần kinh hắn, hắn cũng chống đỡ không được mà yếu ớt ngã vào lòng Tuyệt Mệnh U Oán.

Ôm lấy đệ đệ đã hôn mê vào lòng, Tuyệt Mệnh U Oán ôn nhu nở nụ cười: “Ngươi vì sao lại kích động như vậy... Rõ ràng đã không còn nhớ hắn là ai... Vì sao lại quan tâm... Ngủ một giấc đi... Khi ngươi tỉnh lại, sẽ không phải kích động nữa... Chỉ cần không gặp lại người kia, ngươi nhất định sẽ khôi phục lại như lúc trước... Đúng không?” Nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc đệ đệ, Tuyệt Mệnh U Oán song nhãn ẩn hiện một tia thần tình khác thường.

Chỉ cần ngươi tỉnh lại là tốt rồi...

Người kia, để hắn chết đi là hay nhất...

Hơn nữa, cho dù ta không giết hắn, hắn cũng sẽ vì độc phát mà chết, nếu không phải e ngại xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta sao lại phải xuống tay trước đây.

Mà lúc này, tại một nơi cách cung điện rất xa, một mảnh máu đỏ tươi đang từ từ bị đất đen băng lãnh hút lấy, vũng máu chảy ra từ một vết đâm xuyên qua tim trên một thi thể nam nhân, trước ngực là một miệng vết thương lớn ngập máu thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Mà bên cạnh thi thể, còn có một thân ảnh thon dài.

Người kia trên thân chỉ vận duy nhất một kiện trường bào hắc sắc, chân trần tê lạnh, trên khuôn ngực rộng mở còn vương lại máu của kẻ nằm trên mặt đất. Máu này, theo cơ bụng rắn chắc mà căng chặt chảy xuống, cuối cùng là biến mất dưới lớp đai lưng hắc sắc.

Cây đao trong tay vô lực rơi xuống mặt đất, Ngao Triết Thiên bên vai thụ thương nặng, có chút suy yếu mà thở hổn hển. Đột nhiên, một cỗ tựa như thống khổ tột cùng theo nội tạng dâng lên kịch liệt, một ngụm máu đen sẫm phun ra.

Nhỏ ngụm máu đen xuống đất, Ngao Triết Thiên chỉ cảm thấy cổ họng mình như bị lửa thiêu cháy, đau đến ngay cả hô hấp cũng cảm thấy tắc trở. Đưa tay lau miệng, ngón tay thon dài nay cũng dần biến sắc, thần kinh dần bị cơn đau ăn mòn khiến hắn ngay cả đao cũng không còn cảm nổi nữa, thậm chí ngay cả mái tóc đen tựa như bóng đêm giờ phút này cũng trở nên xám xịt.

Cả người, chỉ còn lại chặt vật cùng tang thương không thể tả được bằng lời.

Khi này, Ngao Triết Thiên bị đưa đến đây, nơi giáp ranh giữa ma giới cùng nhân giới.

Lúc đó hắn an tĩnh tựa như một con rối gỗ, bình tĩnh đến mức quái dị, thẳng đến thời khắc bị hắn đánh lên, thị vệ mới cảm nhận được bên cạnh mình đây chính là một con người, chứ không phải là một con rối vô tri vô giác. Thế nhưng động tác của đối phương thực sự rất quý dị, quý dị đến mức thị vệ trước khi chết cũng không hiểu mình đã bị giết bằng cách nào. Hắn đã từng kinh qua những lần huấn luyện nghiêm ngặt, trong giây phút sinh tử đánh trả là theo bản năng, vậy nhưng cũng chỉ đã thương được vai nam nhân.

Ngao Triết Thiên xoay người rời đi, hoàn toàn không có chút chủ ý gì, bàn chân trần bị lớp cát đá cắt thành những vết dài chông chát, thế nhưng hắn tựa hồ như không cảm thấy đau đớn gì cả, cứ như vậy bước về phía trước, tiếp tục đi, không có mục đích, cũng không định dừng lại.

Hắn biết sinh mệnh của mình đã suy yếu tàn kiệt, thế nhưng, điều đó không có nghĩa là hắn là hắn cam tâm để người khác an bài cái chết cho mình, chí ít, hắn cũng hy vọng là không ai nhìn thấy bộ dạng của mình khi chết đi.

Hắn có thể không có cách nào quyết định được sự sống của mình, thế nhưng chết, hắn muốn tự mình quyết định.

Nam nhân cứ bước đi như vậy, trong lúc vô thức đã đi đến một gian nhà tranh nhỏ ở chốn thôn quê, một tiểu nam hài tóc nâu, chừng ba tuổi đang nghịch bùn ở trước cửa nhà mình, thế nhưng vừa nhìn thấy hắn lại giật mình hoảng sợ rõ rệt.

Nói cho chính xác thì là bị cánh tay cùng chân màu tím đen của hắn dọa đến kinh sợ, nhất thời cả kinh tại chỗ mà khóc rống. Mà lúc này, một thiếu niên lớn tuổi hơn cầm theo một cây côn chạy vọt ra, khuôn mặt đầy tàn nhang ngập trong phần nộ, cho rằng mấy hài tử khác lại đến khi dễ đệ đệ mình. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy nam nhân thụ thương với tay chân đều một màu tím đen ghê người, hắn đầu tiên là cũng sợ hãi co rụt người lại, nhưng lại không muốn mất mặt trước đệ đệ mình, hắn lập tức kiên cường vung cây mộc côn ra khua. Thấy đối phương không có động tĩnh gì, hắn nhất thời vừa hưng phấn vừa tức giận mà nặng chửi, hoang tưởng mình là một dũng sĩ diệt ác ma, cây mộc côn trong tay càng ra sức hướng đến đối phương mà vung vẩy, mà tiểu nam hài ba tuổi kia cũng hưng phấn theo, tay nhặt lấy đá ném về phía “quái vật”, lớn tiếng nói quái vật đi chết đi, đi chết đi.

Thẳng đến khi mộc côn bị đối phương chế trụ lại mãnh liệt, hai người mới ngậy ngốc tại chỗ, song nhãn sợ hãi mở to.

Diện vô biểu tình cầm mộc côn trong tay thiếu niên rút ra ném đi, Ngao Triết Thiên nhìn hai người run rẩy ôm lấy nhau, sau liền lặng lẽ xoay người đi về phía trước.

Mình đã khó coi đến mức như một con quái vật rồi sao?

Trên khuôn mặt nam nhân lộ ra một tia cười khổ nhàn nhạt, tuy rằng tiêu tụy, thế nhưng khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn lại có thêm vài phần đau thương không nói nên lời.

Nơi bị nam hài đánh mơ hồ còn cảm thấy đau, mà lúc này, cơn đau do thần kinh bị ăn mòn đã lan xuống tới vai cùng bắp đùi.

Mỗi một bước đi, đều đau đến khiến hắn chảy mồ hôi lạnh.

Thế nhưng nam nhân vẫn cố chấp đi về phía trước.

Thẳng đến khi gặp một tòa tuyết sơn hoang tàn vắng vẻ.

Dưới bầu trời u ám, tuyết rơi mênh mang phủ lấy cả tòa núi non, đưa tầm mắt ra xa, thu lại cũng chỉ có một màu trắng băng lạnh mà tịch mịch của núi đá gập ghềnh, nhiệt độ ở đây rất thấp, một mỗi lần hít vào, là luồng khí âm hàn lại tiến nhập vào cơ thể, theo phổi truyền đến khắp toàn thân, lạnh đến thấu xương.

Hoa tuyết tinh tế trắng thuần thỉnh thoảng lại tàn mạn rơi xuống, vương lại trên người nam nhân, lấy đi chút nhiệt độ vốn đã còn rất ít của cơ thể.

Nam nhân chỉ mặc duy nhất một kiện áo đơn từng bước lại từng bước in dấu chân trên nền tuyết lạnh, cho dù so với người bình thường thì thể chất tương đối đặc dị, thế nhưng trước sau vẫn không chịu được cái lạnh thâm nhập vào tận xương tủy.

Chân, đã lạnh đến mất cảm giác.

Xung quanh, là một mảnh tuyết trời trắng xóa, mà nam nhân lại một thân hắc y đứng giữa cánh đồng tuyết thênh thang, hoàn toàn bất đồng, phảng phất như mang theo một nỗi cô đơn tịch mịch đến tang thương.

Tựa hồ như muốn xua đuổi đi điểm hắc sắc bất đồng kia, gió tuyết mỗi lúc một thổi mạnh hơn, nam nhân bước đi càng lúc càng bất ổn, hắn không biết vì sao mình lại đến đây, cảnh tượng mơ hồ quen thuộc này khiến hắn có loại cảm thán khó hiểu.

Nam nhân không biết, nơi đây, chính là nơi mà Minh vương ngày trước đã rơi xuống huyết lệ.

Cách đó không xa, nam nhân song nhãn đã có chút mờ lung nhìn thấy một sơn động, nhìn vào có vẻ như ấm áp hơn so với bên ngoài này, hắn thử bước qua đó, tuy rằng sơn động chỉ còn cách hắn chưa đến hai mươi thước, thế nhưng... đã không thể đi tiếp được nữa...

Chân... Đã hoàn toàn không còn chút khí lực nào...

Cười khổ, nam nhân tùy ý ngồi xuống một chỗ nào đó dưới chân núi, vô cùng uể oải, các giác quan của hắn đã bắt đầu trở nên mờ ảo, không cảm thấy

lạnh, cũng không cảm thấy đau, cả người, dường như chết lặng đi, ngay cả cảm xúc của hắn cũng vậy.

Rất nhanh sau đó, gió tuyết dần dần ôm lấy thân thể nam nhân, đôi bờ mi khẽ buông xuống, nam nhân ngửa đầu lên nhìn hoa tuyết bay loạn giữa bầu trời rộng lớn, song nhãn gần như đã không còn tiêu cự.

Mệt mỏi quá...

Cứ như vậy chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn có lẽ tốt hơn chăng...

Dần dần, đôi mắt nam nhân chậm rãi nhắm lại, ý thức cũng dần trở thành một mảnh mông lung mờ nhạt. Ngay lúc hắn gần như vô lực yếu ớt mà hoàn toàn rơi vào hắc ám vô biên, một thanh âm vang lên kéo ý thức của hắn quay trở về...

“Chủ nhân...”

...

“Chủ nhân...”

Tiểu Hàn?

Cật lực mở mắt ra, gió tuyết không hay từ khi nào đã ngừng lại. Chỉ cảm thấy một thân thể nhỏ nhỏ lại ôn nhuận nhào vào trong lòng mình, một tiểu hài tử với mái tóc trắng ngắn hơi xoắn, trước là dụi dụi vào ngực hắn, sau lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy một đôi song nhãn lam sắc ngập nước mắt lại tràn đầy đau thương nhìn mình, cái miệng nhỏ nhỏ khẽ run lên, như là không thể kiềm nén được nữa mà khóc thành tiếng: “Chủ nhân... Bọn họ thật quá đáng... Làm sao lại có thể đối xử với người như vậy... Làm sao lại có thể...”

Đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn như tuyết, như là dùng hết khí lực mà mình có, gắt gao ôm lấy thân thể lạnh buốt, thế nhưng, thân thể hắn nhỏ như vậy, vô luận hắn có ôm đến mấy, cũng không thể khiến cơ thể nam nhân ấm thêm được chút nào.

“Chủ nhân... Tiểu Hàn thực sự rất đau lòng...” Bàn tay nhỏ bé mũm mĩm vươn ra chạm đến khuôn mặt Ngao Triết Thiên, nhẹ nhàng vuốt lên vết sẹo cắt ngang qua mũi, rất sợ làm hắn đau, mà khuôn mặt Tiểu Hàn lúc này, đã sớm ngập trong nước mắt: “Rất đau đúng không...”

“... Ân.” Gật đầu, Ngao Triết Thiên bình tĩnh nhìn Tiểu Hàn, song nhãn run lên.

“Ồ đây nữa? Cũng đau đúng không...” Vùi đầu vào ngực hắn, Tiểu Hàn vuốt lên vị trí trái tim hắn mà khàn giọng nói...

“... Ân.”

Rất đau...

Vẫn luôn đau đớn như vậy...

Thế nhưng, chưa từng có ai hỏi hắn cả...

Có đau hay không...

Chưa bao giờ cả...

“Tiểu Hàn... Đừng ly khai ta...” Ngao Triết Thiên run run nói, thanh âm đã khàn đặc đến không thể nghe rõ ràng. Hắn gần như là một dạng khát cầu nhìn Tiểu Hàn, tựa như tìm kiếm một tia ấm áp hiếm hoi cuối cùng trên thế giới này.

Thế nhưng Tiểu Hàn không trả lời hắn...

Chỉ là nhìn hắn khóc...

Ngao Triết Thiên dùng hết khí lực giờ bàn tay đã lạnh cứng lên, nghĩ muốn ôm lấy thân thể trong lòng... Nhưng...

Cái gì cũng không ôm được...

Trông không...

Hắn vẫn như cũ một mình cô độc tro trọi ngồi dưới chân núi, gió tuyết vẫn gào thét rất lớn...

Tất cả...

Đều chỉ là ảo giác...

“Là giả a...” Hắn nhẹ nhàng tự cười giễu mình. “Nguyên lai tất cả đều là giả... Ha hả... Cái gì là thật chứ?”

Nam nhân cứ vậy ngã xuống nền tuyết lạnh, thế giới này cuối cùng cũng cho hắn được một tia quan tâm ít ỏi, mặc dù rốt cuộc cũng chỉ là ảo giác của một mình hắn...

Tuyết, dần dần ôm trọn thân thể hắn... Như đang mai táng cho một sinh mệnh không thuộc về thế giới này, thẳng đến khi hô hấp của hắn chậm rãi dừng lại...

Chết, là có thể đem tất cả mọi thứ đều vứt bỏ hết.

Vui sướng, đau thương, tuyệt vọng, tất cả đều vứt bỏ hết...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Ngay khi Ngạo Triết Thiên đánh mất đi tia ý thức cuối cùng, giữa đất trời mênh mông đột nhiên lại truyền đến một tiếng long ngâm ngân vang trong trẻo. Trong nhất thời cả tòa tuyết sơn tịch tịch đều nhẹ rung lên.

Giữa tuyết hoa vũ loạn, phi long cự đại trắng thuần mang theo quang mang nhàn nhạt xuất hiện giữa bầu trời. Ngồi trên lưng nó, là một thiếu niên một thân vận bạch sắc trường bào, mái tóc dài màu tuyết bạch phiêu diêu giữa không trung, hé ra một khuôn mặt thanh lệ không nhiễm chút bụi trần, như một tinh linh huyền ảo lặng lẽ xuất hiện giữa cơn mưa tuyết hoa, mỹ lệ đến mức khiến kẻ khác cũng không dám hít mạnh.

Song nhãn băng lam sắc tựa như ngọc bích trong suốt mà lãnh ngạo nhìn bao quát xung quanh, nhưng khi ánh mắt rơi xuống một điểm hắc sắc yếu ớt đến gần như tiêu thất trên nền tuyết trắng thì lại co rút lại mãnh liệt, ngực tựa như dính phải một đòn trọng kích trực diện, đau đến không khỏi lạnh run.

Phất tay một cái, phi long trong nháy mắt liền lao đến điểm hắc ảnh sắp sửa tiêu thất kia. Long ngâm lần thứ hai vang lên xuyên thấu đất trời.

Mà hết thảy những việc đang xảy ra, nam nhân bị tuyết trắng che khuất kia rốt cuộc cũng không cảm giác được gì.

Hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng trầm xuống, càng ngày càng suy yếu...

Không biết qua bao lâu, linh hồn phảng phất như đang dần thoát ly khỏi thân thể, cuối cùng là bị cuốn vào trong một không gian tràn ngập sương mù, một thân cô độc trong không gian kỳ lạ, ngoại trừ một sắc xám ra, cũng chỉ là sắc xám.

Hắn không thấy được hình dạng của mình lúc này, chỉ mơ hồ cảm thấy như mình đã trở thành một thực thể ý thức trừu tượng nào đó. Không có thính giác, không có khứu giác, càng không có xúc giác.

Chỉ có duy nhất ý thức của mình... Phiêu bạt lang thang giữa chốn không gian vô định.

Đã chết rồi sao?

Hắn bình tĩnh suy nghĩ, kết luận này cũng không khiến hắn dao động nhiều lắm. Trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra hình ảnh một hồng phát nam nhân ôn hòa, chân thật đến có thể thấy được từng sợi tóc đỏ dài tựa máu của hắn điều động, như ánh nắng đỏ rực của một buổi hoàng hôn rực rỡ làm say mê nhân tâm. Nghĩ đến đây, thân thể mà hắn cho rằng đã không thể có bất cứ cảm giác gì nữa, cuối cùng lại thấy nhói đau lên một trận trong ***g ngực.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắc ám vô biên bắt đầu bao phủ lên thân ảnh cô độc, hắn một lần nữa rơi vào bóng đêm mịt mờ.

Khi Ngạo Triết Thiên lần thứ hai tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang nằm cạnh một cái đầm lầy trong khu rừng rậm, trong mũi tràn ngập mùi bùn đất. Xuyên qua những ngọn cây phía trên đỉnh đầu, là ánh trăng bạc nhàn nhạt giữa đêm, trời u huyền càng khiến cho lòng người thêm bất an.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mình còn chưa chết sao?

Nam nhân có chút mơ hồ nghĩ muốn ngồi dậy, sau lại kinh ngạc khi phát hiện ra tay mình đã trở thành một dạng tay của trẻ con, biến cố xảy ra bất thành linh khiến nam nhân mở tròn mắt nhìn, theo ánh trăng yếu ớt mà quan sát thật kỹ, nhưng tất cả chỉ thấy một thân thể trẻ con bọc trong một tấm vải thô rách rưới... Hơn nữa, thân thể còn vì quá đói mà trở nên hư nhược vô lực.

Đây là sao đây?

Mình đã nhập vào một đứa trẻ con bị người ta vứt bỏ sao? Đột nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh chớp nhoáng không rõ ràng, một trung niên nam

nhân mặt mày xanh xao vàng vọt, thừa lúc đêm tối mặt mũi mà ôm hân chạy đến chỗ này, sau đó...

Vứt bỏ.

Thực mĩa mai.

Lẽ nào là muốn hân chết thêm một lần nữa? Một đứa trẻ con ngay cả đứng lên đều chật vật như vậy mà bị vứt bỏ giữa rừng rậm, thì kết cục chẳng phải chỉ có thể là chết thôi hay sao, bất quá, chỉ là cách chết khác nhau mà thôi, bởi vì, hân cảm giác được có một con thú dữ đang từ từ tiến lại gần hân.

Khí tức nguy hiểm mang theo mùi máu tươi.

Ngao Triết Thiên mới chỉ cảm nhận được chừng đó, thì chỗ hõm vai liền truyền đến một trận đau đớn, trong hơi thở đều là mùi thịt sống tanh nóng, một đôi thú nhân dữ tợn mà kinh khủng gắt gao nhìn vào hân.

Tiếp đó, thân thể bị nhấc lên khỏi mặt đất, mang theo đau đớn dữ dội, ở giữa không trung mà lắc qua lắc lại. Đau đớn mỗi lúc một tăng lên.

Trên mặt đất rất nhanh liền xuất hiện một vết tích bằng máu kéo dài, tuy nhiên, cũng rất nhanh bị đất ướt hấp thụ lấy mà tiêu thất lập tức...

Không biết có phải là do mùi máu tươi làm ảnh hưởng đến không, mà Ngao Triết Thiên cảm thấy ánh trắng huyết sắc kia càng lúc càng thêm đỏ sẫm, mang theo một cảm giác sợ hãi lạnh lẽo buồn nôn.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gầm nhẹ trầm thấp như đang bị uy hiếp của một con thú thuộc họ mèo, cơn đau ở hõm vai cũng giảm đi không ít, theo hướng ánh sáng chợt lóe lên, Ngao Triết Thiên cảm thấy mình như bị rơi xuống đất, cật lực nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy một hắc sắc thân ảnh đang kinh hoàng bỏ trốn.

Là một con báo lông đỏ?

Dã thú chỉ bỏ chạy khi nó gặp phải một uy hiếp mà nó không thể chống trả được, thế nhưng đưa mắt nhìn xung quanh lại không thấy quái thú nào hùng mạnh cả, chỉ có duy nhất ánh trắng treo giữa không trung mỗi lúc một thêm quý dị.

Nằm trên nằm đất đầy lá cây héo úa, Ngao Triết Thiên cảm giác được vết thương ở hõm vai thật đau đớn, máu không ngừng chảy ra.

Lá cây rất dày, mặc dù mùi hư thối thì không dễ chịu chút nào, thân thể bị bỏ lại cho tới lúc này ngoài miệng vết thương do răng thú gây ra thì cũng không có thương tổn nào khác nữa, chỉ là, khu rừng này thoát nhìn qua đã biết là nơi rất thưa vắng dấu chân người, thân là một đứa trẻ con gầy yếu, trên người còn có mấy miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, chết cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Không một động tĩnh nào...

Máu, vẫn như cũ liên tục chảy ra, mặt đất mục thối cũng thoải mái hấp thụ lấy dòng nhiệt ẩm nóng đó, không lãng phí một chút nào.

Hô hấp bắt đầu trở nên trắc trở, mỗi một hơi thở tựa như phải gồng hết khí lực toàn thân lên. Ngao Triết Thiên đối với cái chết cũng không có mấy lo sợ, thế nhưng, bên trong cơ thể hân phảng phất như có một linh hồn nhỏ bé đang cố gắng giãy dụa, dù thế nào cũng không chịu buông tay chấp nhận kết cục.

Linh hồn kia theo bản năng vẫn muốn sống, không cam tâm chết đi như vậy... Thậm chí cái miệng nhỏ tái nhợt còn muốn mấp máy gọi người thân nhân đã vứt bỏ mình đi, khàn khàn, nhưng cũng chỉ bật ra được mấy thanh âm vô nghĩa yếu ớt, giữ khu rừng rậm rộng lớn quanh quẩn như vậy chỉ cảm thấy được nổi bất lực cùng cô đơn vô hạn.

Đứa trẻ bị cầm...

Ngao Triết Thiên có thể hiểu được lý do mà hân bị vứt bỏ.

Thế nhưng, hô hấp của thân thể này mỗi lúc một thêm suy yếu.

Đột nhiên, ánh trắng treo trên cao phát sinh biến hóa kỳ dị, trở nên nhiều động bất ổn, giống như chất lỏng phun trào trên bề mặt của mặt trời, mang theo từng đạo sóng ánh sáng cuốn đi không có quy luật.

Tiếp đó, mặt đất cũng bắt đầu trở nên hắc ám, bởi vì toàn bộ quang mang của ánh trắng đột nhiên kết tụ lại bên ngoài khu rừng rậm, tạo thành một chùm sáng lãnh sắc nhu hòa. Ngoại trừ nơi đó ra, tất cả mọi chỗ khác đều chìm trong bóng đêm không chút ánh sáng. Cũng ngay trong bóng tối, một vài tia hơi sắc khí tức thoát ra khỏi ánh trắng tiến nhập vào bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên.

Sau đó, tất cả mọi thứ lại trở về bình thường.

Kỳ thực Ngao Triết Thiên cũng không biết mới nãy mình vừa hấp thụ một nguồn hơi sắc năng lượng không tầm thường, càng không biết bên kia khu rừng rậm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ cảm thấy thân thể không còn chật vật như lúc đầu nữa, tuy rằng vết thương trên thân thể vẫn đau như vậy, nhưng hô hấp không còn bị trắc trở, tựa hồ như chỉ cần không chịu buông xuôi thì có thể duy trì được mạng sống. Ngay cả máu, cũng không tiếp tục chảy ra nữa.

Đây rốt cuộc là hi vọng? Hay là đòi lấy một số phận tàn khốc hơn?

Ngạo Triết Thiên vô lực nằm trên mặt đất mà suy nghĩ.

Bên kia rừng rậm, đã xảy ra một biến cố rất lớn mà Ngạo Triết Thiên không hay biết, mà biến cố đó, lại có quan hệ rất lớn đến tồn vong của Tinh linh tộc.

Trên thực tế, linh hồn của Ngạo Triết Thiên đã du hồn đến hơn một trăm năm trước.

Ngay trong thời khắc mà Tinh Linh Hoàng được sinh ra.

Trước khi hấn được sinh ra, Tinh linh tộc đã phải đối mặt với vận mệnh diệt tộc trong lịch sử.

Những tinh linh hiền lành không muốn cùng người lạ chung sống, đã cư ngụ dưới tàng cây ở thần vực Di Vong Sâm Lâm, trở thành một bộ tộc mỹ lệ và thần bí nhất trên đại lục này. Thẳng đến một ngày nọ, một loại sức mạnh hắc ám không biết từ nơi nào đến đã dần ăn mòn nguồn năng lượng của thần vực chi thụ, từ đó tất cả mọi thứ bắt đầu trở nên suy tàn.

Linh khí luôn gắn bó với Tinh linh tộc từng chút lại từng chút tiêu thất dần, nữ Tinh Linh Vương vì cố gắng bảo vệ một tia linh khí cuối cùng mà phải hy sinh cả sinh mệnh của mình, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản được suy vong đang dần chạm tay đến Tinh linh tộc.

Thẳng đến khi Tinh Linh Hoàng – Tuyết Liệp được sinh ra.

Không giống với các tinh linh khác, Tuyết Liệp được sinh ra trong hồ nước, bởi vì đó là nơi tụ kết của năng lượng ánh trắng dị biến. Hấn tựa như một thiên sứ ánh sáng hạ phàm, cả người tỏa ra một quang mang nhu hòa, nhẹ nhàng phiêu động xuất hiện giữa hồ.

Mỹ lệ của hấn, hết thảy đều khiến cho vạn vật âm nhiên thất sắc, cùng với khí chất tôn quý bẩm sinh khiến cho toàn bộ những tinh linh nhìn thấy hấn đều bất giác quỳ xuống trước hấn, đương nhiên, có thể khiến cho các tinh linh quỳ xuống không phải chỉ cần có bề ngoài, phần lớn chính là vì sức mạnh cường đại của hấn, gần như soi sáng cả một khu rừng rậm, đêm tối mà sáng rực rỡ như ban ngày. Mà trong nháy mắt, tinh lực của thần vực chi thụ cũng trở nên sung túc trở lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hấn đã trở thành thần của bọn họ, là tất cả của bọn họ.

Cùng lúc đó ở bên kia, Ngạo Triết Thiên lại phải chịu đựng đủ hàn lãnh cùng con đói dày vò hành hạ. Đã bị ảnh hưởng một phần bởi linh hồn vốn có của thân thể này, hấn lại có thêm một phần ý thức cầu sinh (muốn sống). Nhưng dù sao cũng là thân thể của hải nhi, vô luận nỗ lực thế nào, cũng không thể đứng lên được.

Thẳng đến khi hấn nằm trong đầm lầy băng lãnh mà ẩm ướt tròn ba ngày ba đêm, mới có một người xuất hiện.

Nói đúng hơn, là một hồi phát [tóc xám] nữ tinh linh, một khuôn mặt ôn hòa có chút tàn nhang, lúc này chính là vừa kinh ngạc lại vừa thương xót nhìn hấn, sau đó cẩn thận cúi xuống ôm hấn lên.

Đây là lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian qua Ngạo Triết Thiên cảm giác được, tia ấm áp duy nhất.

Trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ tư vị không nói được nên lời.

Đột nhiên, hình ảnh trước mắt như tiêu thất đi, giống như một thước phim bị tua nhanh, trong nháy mắt hiện lên những hình ảnh hơn mười năm liên tiếp, lúc lấy lại nhận thức, Ngạo Triết Thiên lại phát hiện mình đang ngồi tựa vào một gốc cây đại thụ cổ kính xanh tươi, trên miệng còn ngậm một lá cây nhẹ nhàng thổi khúc nhạc. Phía trên đỉnh đầu, ánh dương quang lười nhác xuyên qua tán lá cây rơi xuống trên người mình, mơ hồ còn mang theo một tia ấm áp.

“...” Nam nhân có chút thất thần, đối với biến đổi quá nhanh chóng này có chút không thích ứng kịp, theo bản năng giơ bàn tay lên trước nhìn, lại phát hiện đó là bàn tay của một nam thanh niên, thon dài mà hữu lực.

Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Tùy ý để chiếc lá trong tay bị gió cuốn mất, Ngạo Triết Thiên bước xuống con sông nhỏ cách đó không xa, vừa mới nhìn thấy khuôn mặt chiếu dưới nước hấn đã kinh ngạc không thôi, đó là một khuôn mặt nam tính vừa có chút quen thuộc lại có đôi phần xa lạ.

Song nhân đen tựa như bóng đêm sâu thẳm ẩn chứa quang mang, mày kiếm ẩn dưới mái tóc dài cùng với hai bên tóc mai thả xuống, bên dưới sóng mũi cao thẳng là đôi môi có chút lạnh đậm.

Khuôn mặt này cùng với khuôn mặt cũ của Ngạo Triết Thiên có đến bảy, tám phần giống nhau.

Thoạt nhìn ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi gì đó.

Thế nhưng, dù thế nào thì cũng không phải là thân thể của hấn.

Ngạo Triết Thiên chau mày đứng lên, đầu óc có chút hỗn loạn. Lẽ nào thân thể trẻ con mình nhập vào chỉ trong nháy mắt đã trải qua hơn hai mươi năm?

Mà khuôn mặt này cùng với của mình cũng có chút tương đồng.

Đột nhiên, một đoạn ký ức xa lạ xen lẫn vào dòng nhận thức của Ngao Triết Thiên.

Nguyên lai, hai mươi tám năm trước, khi hắn vẫn còn là một đứa trẻ con, hồi phát nữ tinh linh năm đó đã cứu hắn rồi nuôi nấng hắn lớn lên.

Nhưng nữ tinh linh này lại không được như các tinh linh khác sống trên cây của thần vực, mà sống ở bên cạnh một cái cây khô xác đơn sơ ở bên dưới.

Cũng không phải là nàng không muốn, bởi vì đó là nơi mà nàng ao ước được đặt chân lên nhất, thế nhưng nàng nói rằng mình không có đủ tư cách để lên đó.

Bởi vì nàng sinh ra là một tinh linh biến dị, không có vẻ ngoài mỹ lệ, cũng không có ma pháp, ngay cả việc bay lên cũng phi thường chật vật, như một con vật xám xịt xỉ giữa một bầy thiên nga đẹp đẽ.

Sự tồn tại của nàng, khiến các tinh linh cảm thấy đó như một sự vũ nhục, bởi vì, bọn họ từ trước đến nay chính là một thị tộc mỹ lệ nhất, cao quý nhất, là một truyền thuyết trên đại lục này. Thế nhưng hôm nay lại xuất hiện một tinh linh xấu xí so với nhân loại bình thường cũng không mấy sai khác, đó là chuyện mà bọn họ không thể dễ dàng cho qua được. Tuy rằng chán ghét là vậy, thế nhưng bọn họ cũng không thể làm loại chuyện như xóa bỏ chính đồng bạn của mình, vậy nên, chỉ xua đuổi nàng đến khu vực bên ngoài thần vực chi thụ, không cho phép nàng bước đến gần địa phận thần thánh, bằng không, giết.

Thế nên, nữ tinh linh sống cô đơn quanh quẩn trong suốt nhiều năm, cho đến ngày nhất được hắn, từ đó về sau, khuôn mặt ôn hòa trẻ tuổi mới xuất hiện một điểm tiêu ý nhẹ nhàng.

Ngao Triết Thiên đột nhiên nghĩ thấy chán ghét mấy tinh linh có vẻ ngoài mỹ lệ kia.

Nhưng điều khiến hắn hoang mang hơn cả chính là tình trạng hiện tại của mình, nghĩ nghĩ, không kèm được mà tùy ý ngồi xuống suy nghĩ bên cạnh sông, híp hờ mắt lại phân tích kĩ càng tình hình.

Hắn hẳn là đã chết ở trên tuyết son, thế nhưng ý thức lại du hồn đến thế giới này, đầu tiên là thâm nhập vào thân thể của một tiểu hài tử, sau đó được một tinh linh cứu vớt, rồi trong nháy mắt thì trải qua hai mươi tám năm. . . Điều làm cho hắn cảm thấy quái dị nhất chính là, khi dòng ký ức xa lạ kia mạnh mẽ tiến nhập vào trong trí nhớ, thì hắn thường xuyên nghe được hồi phát nữ tinh linh nhắc đến một người. . .

Tinh Linh Hoàng. . .

Là người ưu việt thượng đẳng nhất trong lịch sử, cũng là nam Tinh Linh Vương duy nhất.

Hắn so với bất luận tinh linh nào khác đều cường hãn hơn, so với bất luận kẻ nào đều mỹ lệ hơn. Ngay cả nữ tinh linh mỹ lệ nhất của Tinh linh tộc cũng không thể so sánh được với hắn, dung mạo tuyệt trần cùng sức mạnh của hắn thậm chí có thể oanh động đến cả nhân ma thiên tam giới, có vô số người muốn săn đoạt hắn, thế nhưng tất cả đều thất bại nặng nề.

Điều khiến Ngao Triết Thiên ngạc nhiên nhất chính là, khoảng thời gian mà hắn tìm được trong ký ức.

Trung Hoa năm 1845.

So sánh với khoảng thời gian lúc mà mình chết tại tuyết son, là sớm hơn một trăm năm.

Vậy là mình đã quay về quá khứ sao?

Thế nhưng vì sao thời gian lại trôi qua một cách nhanh chóng như vậy? Hơn nữa, lại có những hình ảnh, sự việc rõ ràng là mình chưa trải qua bao giờ lại xuất hiện trong ký ức khiến hắn không thể lý giải nổi, có thể đó là những việc mà linh hồn của thân thể này đã trải qua, bây giờ chỉ đơn thuần truyền đến thần thức của hắn mà thôi.

Vậy hiện tại linh hồn kia đang ở đâu? Đang ngủ? Hay đã cùng hắn dung hợp rồi?

“Uế? Người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Khi Ngao Triết Thiên còn đang chìm trong suy tư của riêng mình, bỗng một thanh âm ôn hòa gọi hắn quay lại, ngược đầu qua nhìn, phát hiện ra một nam tinh linh với mái tóc màu tím nhạt đang mỉm cười nhìn hắn, khuôn mặt mỹ lệ mà anh khí dưới ánh mặt trời càng thêm phần lóa mắt. Thế nhưng Ngao Triết Thiên vừa nhìn thấy người kia toàn thân liền trở nên rợn lạnh, hai con ngươi co rút lại mảnh liệt, sát ý cường liệt nhất thời dâng lên mạnh mẽ trong đầu.

Người này, cho dù làn da tuyết trắng cùng mái tóc dài phiêu lượng, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được!

Là một trong những tinh linh ngày đó đã từng cưỡng gian hắn!

Trong đầu vô pháp khống chế liền tái hiện lại những hình ảnh mà hắn vừa sợ hãi lại vừa oán hận, hắn như một con cẩu quỳ rạp trên mặt đất, hai tay bị trói lại phía sau. Hai chân bị xé ra một cách thô bạo, không thể tránh được đầu lưỡi ma mị tùy ý liếm lộng, càng không thể chạy trốn được tiến nhập càng lúc càng trở nên hung hăng từ phía sau, thẳng đến khi bên miệng còn bị nhét vào tinh khí của một tinh linh nào đó. . .

Không!!!

Dừng lại!!!

“Người làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt Uế càng lúc càng tái nhợt, Thủy Nguyệt không khỏi có chút lo lắng.

Ngao Triết Thiên song nhãn đầy tơ máu nhìn hấn, nhưng lại không có cách nào động thủ giết hấn được. Không phải là hấn không muốn, mà là linh hồn của thân thể này vốn đã bắt đầu ảnh hưởng đến hấn. Vì vậy, sát ý trong nội tâm chậm rãi chuyển thành một loại xúc cảm lãnh đạm.

Ngao Triết Thiên đột nhiên có loại ảo giác, hấn tựa hồ như đang sống trong một đoạn hồi ức xa xưa?

Lẽ nào hấn cũng có kiếp trước? Hay hấn chính là Uế – chủ nhân của thân thể này? Như vậy có thể giải thích được hấn vì sao trước đây lại có chút ký ức của tinh linh, thậm chí là cả ký ức về Tinh linh thụ.

Cái giả thuyết này có điểm huyền diệu, thế nhưng, hấn hiện tại có cảm giác như đang sống trong một giấc mộng, từ một vị trí có thể nhìn giấc mộng phát triển, nhưng không thể làm bất cứ hành động nào để thay đổi nó, thậm chí còn có thể bị người trong mộng làm ảnh hưởng theo, cảm thụ hết thảy mọi tâm tình của đối phương.

Vậy là hấn đây còn sống hay là đã chết?

Bất quá có một điều mà hiện tại hấn có thể khẳng định, chính là, chủ nhân nguyên bản của thân thể này – Uế – đối với tinh linh trước mắt không có hận ý gì, nhưng cũng không có mấy ấn tượng, chỉ là cảm thấy việc đối phương từ sau lần đầu gặp mặt, đã bắt đầu đến tìm hấn có điểm kỳ quái.

Một băng tinh linh đứng hàng đệ nhị trong Tinh linh tộc, là người đứng đầu trong lục đại thủ hộ sử của Tinh Linh Hoàng, bình thường lại chạy tới tìm một gã nhân loại bị cầm để nói chuyện phiếm? Chẳng lẽ không kỳ quái sao?

Đúng vậy, hấn thiếu chút nữa là quên mất, chủ nhân của thân thể này – Uế nguyên là một người bị cầm.

Lắc đầu, Ngao Triết Thiên biểu thị bản thân không có việc gì, thế nhưng cũng không muốn nói chuyện nhiều, vì vậy hấn đứng dậy rồi ly khai luôn.

Tựa hồ như cảm giác được đối phương tận lực muốn xa lánh, Thủy Nguyệt có chút chạnh lòng, nhưng cũng không nói thêm gì, nhân loại kia từ trước đến nay đều rất lãnh đạm, chỉ khi đối với hồi phát tinh linh dị biến kia mới có thể có được một điểm biểu tình ôn nhu.

Trong ngực có chút không thoải mái.

Đột nhiên, ở bên ngoài cách Tinh linh thụ mấy trăm thước — khu vực thần vực chi thụ của các tinh linh truyền đến một thanh âm dài khăn cấp, trong lòng Thủy Nguyệt nhất thời trầm xuống, hấn hiểu rõ trong khu vực đang xảy ra một biến cố lớn, lúc này cũng chỉ nói qua loa vài câu với Uế rồi lập tức muốn bay về khu vực.

Chỉ khi xuất hiện địch nhân có khả năng ảnh hưởng đến tồn vong của Tinh linh tộc, mới có thể phát tín hiệu khăn cấp như vậy.

Vốn Ngao Triết Thiên đối với chuyện của Tinh linh tộc cũng không muốn quan hệ nhiều lắm, thế nhưng lần này lại ngoài sở liệu mà muốn đi xem, lẽ nào chủ nhân của thân thể này muốn đến xem sự việc?

Hấn đưa tay kéo lại tinh linh chuẩn bị bay đi, ý bảo chính mình cũng muốn đi theo.

Thủy Nguyệt vốn định cự tuyệt, dù sao cũng rất nguy hiểm, hấn không muốn đối phương gặp phải hiểm cảnh như vậy. Thế nhưng, đây cũng là lần đầu tiên mà Uế chủ động đưa ra yêu cầu với mình, hấn cự tuyệt không được.

Gật đầu, Thủy Nguyệt ý bảo đồng ý, hấn sẽ bảo hộ tốt đối phương. Sau đó cánh tay đột nhiên vòng xuống ôm lấy thắt lưng hấn cuốn vào lòng, cuối cùng là phi nhanh vào khoảng không. Ngao Triết Thiên nhú mày, nhưng cũng không có mấy biểu tình, chỉ cảm thấy bàn tay đang ôm thắt lưng mình mỗi lúc một thêm chặt.

Lúc bọn họ rời đi, hồi phát nữ tinh linh thoát nhìn ước chừng hai mươi tuổi cũng hốt hoảng chạy theo, bởi vì nàng cũng nghe được thanh âm dài khăn cấp kia. Tuy rằng nàng không có ma pháp, thế nhưng, đây là việc liên quan đến số phận của Tinh linh tộc, nàng có thể bỏ mặc không đoái hoài đến sao? Biết đâu có thể giúp đỡ được gì đó.

Nhìn hai người đang phi thân trên bầu trời trước mắt, bóng lưng thon dài mà phiêu dật của Thủy Nguyệt khiến ***g ngực nàng nhất thời thất lại, nhưng cũng không dám suy nghĩ gì nhiều, nàng tự hiểu chính bản thân mình không có đủ tư cách để thân cận với những đại tinh linh thoát nhìn đã thấy được vẻ cao quý không gì sánh bằng.

Chỉ cần có thể đứng xa xa nhìn đã là tốt lắm rồi, đôi khi nàng phi thường ao ước có thể được như Uế, có thể bình tĩnh đứng cạnh Thủy Nguyệt... Phải biết rằng nàng ngay cả lại gần đối phương cũng không dám...

Nếu như người kia nhìn nàng, nàng có cảm giác như tìm mình sẽ đập liên hồi mãi không thôi, mặc dù đối phương chưa từng để nàng vào mắt...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trôi Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Thần vực chi thụ nguyên bản mỹ lệ mà thần bí như cội tiên lúc này chỉ có thể hình dung bằng một từ – hỗn loạn.

Bên dưới là vô số tự nhiên ma pháp cùng hắc ám ma pháp đấu tranh kịch liệt, cả một bãi cỏ rộng lớn chìm trong biển khói lửa hung tàn của chiến hỏa. Trên mặt đất phủ đầy những thi thể huyết nhục lẫn lộn, có tinh linh, có ma vật...

Cảnh tượng nơi đây là một màn phi thường hỗn loạn, những tinh linh cao cấp thì dùng ma pháp huy động cây cối xung quanh liên tục công kích, những tinh linh cấp thấp hơn thì đứng đằng xa dùng ma pháp tiến liên tục bắn về phía kẻ địch.

Mà phía bên địch nhân, là vô số chiến sĩ cường hãn tóc màu ám hồng, một thân vận hắc sắc khôi giáp. Trên mặt bọn họ người nào người nấy cũng đều là một vẻ hưng phấn, các ma pháp sư trên người dù thương tích không ít nhưng một bên vẫn mạnh mẽ khởi động ma pháp hỗ trợ, một bên lại công kích dồn dập vào những gốc cây đang điên cuồng sinh trưởng, ánh mắt khát máu nhìn chăm chăm vào các tinh linh mỹ lệ đứng cách đó không xa, tràn đầy sát ý sẵn đoạt.

Mà trên không trung ma pháp cầu cũng bay loạn liên tục công kích lẫn nhau từ cả hai phía.

Cảnh chiến trường hỗn loạn như vậy, là lần đầu tiên Ngạo Triết Thiên nhìn thấy.

Hắn không để ý mình từ lúc nào đã được thả xuống, càng không chú ý đến Thủy Nguyệt trước khi bỏ đi bảo hộ Tinh Linh Hoàng, còn không quên để mình lại trên một thân cây lớn, bảo hắn phải đợi ở đây, nghìn vạn lần không được bước xuống dưới.

Nam nhân bị bỏ lại một mình trên thân cây lớn, ánh mắt toàn tâm rơi vào vị trí giữa chiến trường, nơi một nam nhân cao lớn mang theo tiểu ý băng lãnh đang tung hoành điên cuồng.

Nam nhân kia, cứ vậy có phần lười nhác đứng ở giữa trung tâm cuộc chiến, huyết sắc trường phát cuồng loạn mà phiêu diêu bay vờn trong không trung, tựa như những sợi cước mỏng nhẹ nhiễm máu. Trái với những hồng phát chiến sĩ hung tàn bên cạnh, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ mà tàn ác của hắn khẽ nhếch lên lộ một tiểu ý âm lãnh, ưu nhã, mạn bất kinh tâm mà vung tay đánh cán hết mọi ma pháp kiếm chém đến mình, thân không nhiễm dù một chút bụi bặm.

Tựa như không có thứ gì có thể ngăn cản được hắn, bên tay trường kiếm huyết sắc dài sắc nhọn, tựa như đi vào chốn không người mà đem từng gốc cây sinh trưởng điên cuồng nghiền nát chỉ trong nháy mắt, từng bước lại từng bước tiến đến gần những tinh linh cao cấp nguyên đã bị hắn dọa đến kinh hãi. Sau đó, lại tựa như tỏ vẻ cực kỳ thương tiếc mà vuốt lên khuôn mặt đối phương, song nhãn huyết sắc khẽ mỉm cười, trong nháy mắt liền mê hoặc lấy cao cấp tinh linh đang đối mặt mình, thẳng đến khi đem thân thể của đối phương không chút lưu tình mà một kiếm đâm xuyên qua, nam nhân mới thấp giọng băng lãnh mà tà mị cười lớn.

Ánh mắt đó, cực kỳ mê hoặc mà mỹ lệ, nhưng cũng cực kỳ băng lãnh mà tàn khốc, sau đó, như cảm thấy được có một người nào đó từ trong góc tối đang dõi theo hắn, trong nháy mắt liền xoay đầu qua, ánh mắt rơi đúng vào Ngạo Triết Thiên.

Nhất thời, đầu óc Ngạo Triết Thiên trở nên trống rỗng khác thường.

Hắn không hề nghĩ tới, ở thế giới này sẽ gặp lại Vong Dạ một lần nữa...

Nói đúng hơn, có lẽ là tiềm thức của hắn đã cố khống chế bản thân không nghĩ đến nam nhân này nữa...

Vong Dạ nhìn vào nhân loại đứng nơi góc khuất nhìn chăm chăm về phía mình, khoe miệng một lần nữa nhếch lên thành một mặt tiểu ý không rõ ẩn ý, bất giác khiến đối phương cảm thấy lưng rợn lạnh.

Nhưng song nhãn huyết hồng rất nhanh lại dời sang chỗ khác, bởi vì ngay trên bầu trời kia, Tinh Linh Hoàng mang theo nộ ý ngập trời đã xuất hiện. Hắn thông thả vô nhẹ đôi cánh trong suốt tựa như do ánh sáng kết tạo thành, trong khoảnh khắc, phảng phất như ngọn lửa rầm rĩ cháy bỗng nhiên bị nước lạnh dập tắt, theo mỗi một động tác khinh nhẹ của hắn, vô số cây cối đã héo rũ lại lần lượt thức tỉnh, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ cứ như vậy truyền đến các tinh linh cùng thực vật khác, giúp bọn họ từ chết vật cũng dần lấy lại sinh lực mà đứng dậy.

Hắn cứ như vậy phiêu dật giữa không trung, tựa như một thiên sứ hạ phàm, mái tóc màu vàng kim tựa như ánh nắng mặt trời rực rỡ, mỹ lệ đến mức khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng. Mà lúc này, đôi mắt màu ngọc bích trong suốt xưa nay luôn lãnh ngạo đến không để bất cứ kẻ nào vào mắt, nhưng lúc này lại tựa như tràn đầy sinh mệnh mà gắt gao nhìn xuống Vong Dạ, phảng phất như trên thế giới này chỉ có đối phương mới có thể hấp dẫn được sự chú ý của hắn.

Mà Vong Dạ cũng cười lạnh một tiếng, đột nhiên lại ưu nhã mà kiêu ngạo nhảy lên, một mảnh hồng quang yêu diễm lóe lên trước mắt mọi người, đến khi lấy lại tinh thần, chiến thần như bước lên từ nơi sâu nhất của địa ngục đã ở trên không cùng Tinh Linh Hoàng giao tranh quyết liệt, song nhãn huyết sắc lóe lên một tia hàn quang cường liệt, dường như một con sư tử nhìn thấy con mồi.

Sự hưng phấn khát máu.

Trong nháy mắt, hai người vương giả kia phảng phất như đang ở một thế giới khác, một thế giới không dung chứa bất luận kẻ nào khác, cho dù là đối địch nhau, thế nhưng cũng chỉ có riêng hai người.

Ngạo Triết Thiên thu hồi lại ánh mắt, không còn nhìn về phía hai người đang kịch liệt giao tranh giữa không trung nữa.

Có những thứ từ lâu hắn đã biết, không cần thiết phải xem nữa, thế nhưng... Hắn lại không thể khống chế được tay chân mình mà phát lạnh lên. Bất quá lúc này, hắn lại không biết phải chuyển tâm mắt qua đâu, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một màn khiến cho hắn thấy lạnh thấu xương.

Hồi sắc tinh linh đã cứu hắn từ đầm lầy trở về, lúc này cũng đồng dạng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hai người giao tranh trên không, nhưng lại hồn nhiên hoàn toàn không phác giác ra nguy cơ rình rập phía sau lưng.

Một ma vật cường tráng mang theo tiểu dữ tợn chậm rãi tiến lại gần nàng, trong tay còn cầm theo một cự đại cốt đao nhiễm huyết.

Ngay lúc hắn giơ đao lên hướng thẳng đến hồi tinh linh chém xuống, một trường mâu đột nhiên phóng ra từ không trung hung hăng cắm xuyên qua tay hắn, ma vật nhất thời rống lên một tiếng thảm thiết, quay đầu vừa dùng song nhãn lộ hồng tàn ác nhìn về phía hắc phát thanh niên nhảy từ trên cây xuống vừa dùng sức nhỏ trường mâu cắm xuyên qua tay ra — chính là vũ khí mà Ngạo Triết Thiên thuận tay lấy từ thi thể gần đó nhất.

Trong tay nắm chặt trường kiếm, Ngạo Triết Thiên lạnh lùng quan sát ma vật đang gặm nhấm vô cùng, mà hồi tinh linh — Liên Đế Na cũng vội vàng hoảng sợ bay ra phía sau hắn.

Mọi người xung quanh hết thấy đều chú ý đến màn trình diễn của hai vương giả trên không trung kia, không ai hao tâm phí sức đi để tâm đến cái vụ việc phát sinh nhỏ nhoi ở trong góc này cả.

Nhưng châm chọc chính là, bên kia đám ma vật lại có mấy người chạy qua giúp đỡ, còn Tinh linh tộc bên này, lại chẳng có ai buồn lo lắng mà liếc mắt một cái.

Bất quá loại chuyện này Ngạo Triết Thiên đã sớm dự liệu, cái này cũng chỉ là khắc sâu hơn nhận thức về địa vị của Liên Đế Na trong tộc.

Người không nên đến đây, quá nguy hiểm.

Ngạo Triết Thiên dùng song nhãn quay lại trách cứ Liên Đế Na, nhưng lại toát ra một mặt ôn nhu chính hắn cũng không phát hiện được.

“Ta chỉ là quá lo lắng, cho nên muốn đến xem... Xin lỗi, liên lụy người...” Cho dù không có ngôn ngữ, thế nhưng Liên Đế Na đã rất hiểu Uế, vậy nên chỉ cần nhìn vào nhãn thần là có thể hiểu được ý tứ mà hắn muốn biểu đạt.

Hồi tinh linh nhãn thần đầy áy náy nhìn người trước mắt — đến giờ đã cao hơn nàng gần một cái đầu — nói.

Dùng nhãn thần ý bảo nàng không nên tách xa quá, Ngạo Triết Thiên hướng thẳng đến ma vật mặt lạnh như sương xông tới.

“Người cẩn thận một chút.” Nhỏ giọng lo lắng, Liên Đế Na có cảm giác như mình đang được bảo hộ rất an toàn.

Trong lòng dâng lên một trận ảm áp.

Nàng có lẽ nên thuận theo ý kiến ngày trước của hắn, theo hắn ly khai Tinh linh tộc...

Tình cảnh mới này cũng khiến nàng một lần nữa nhận thức được vị trí của mình trong Tinh linh tộc.

Nói không đau, chính là nói dối.

Cuộc chiến giữa hai vương giả trên bầu trời càng lúc càng trở nên kịch liệt, vô số ánh quang của các ma pháp cường đại quần nhau công kích dữ dội, đối kháng nhau, cuối cùng bài xích nhau tạo thành một sóng năng lượng trùng kích khiến cả không gian cũng bị ảnh hưởng theo, người không chịu nổi phản kích cường liệt như vậy cũng từ từ trở nên chật vật.

Mà ở khu vực trong góc, Ngạo Triết Thiên cũng dựa vào chính sức mình mà giải quyết những ma vật kia, máu tươi nồng đậm thấm đẫm thân hắn, từng giọt lại từng giọt theo mỗi sợi tóc đen nhánh rơi xuống, mỗi lúc một khiến cho song nhãn đen như bóng đêm thêm u ám. Quay đầu lại, nhìn về phía cao cấp Minh chiến sĩ theo hướng ngược lại với mình bỏ tới, đôi mày anh khí của hắn chau lại, trong lòng hiểu rõ nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả hai đều không thể thoát được, suy cho cùng, cũng chỉ có một mình hắn đối mặt với một đám binh sĩ, lại còn trong tình huống không có viện trợ, vậy nên liền đưa tay lên ra hiệu cho Liên Đế Na tìm cơ hội bỏ chạy.

Liên Đế Na hoảng loạn lắc đầu, nàng thế nào mà có thể bỏ lại hắn một mình mà bỏ trốn.

Nghiêng người dùng đao đỡ lấy một kiếm bổ về phía mình, Ngạo Triết Thiên tạm thời đem tâm tư dồn hết vào việc chiến đấu. Hắn dù sao lúc này chính là đang phải đối mặt với cao cấp Minh chiến sĩ, chứ không phải là mấy gã lâu la như vừa rồi, chỉ là đầu khí của đối phương khiến hắn có chút chống đỡ không kịp, huống hồ đối phương còn có ba người.

Mấy người kia lại bắt đầu xông tới, trên người bắt đầu không tránh khỏi bị thụ thương, nhưng cũng may là tổ chất của thân thể này không tệ lắm, cũng đủ

linh hoạt, vậy nên cũng không đến mức bị thương tổn nặng. Một cơ hội hiếm hoi xuất hiện, Ngao Triết Thiên song nhãn hàn quang đột nhiên phóng ra, lập tức cúi người xuống né một kiếm chém về phía mình, đồng thời, lưỡi kiếm phạt ngang dứt khoát chặt đứt hai chân của một trong số chúng. Sau thuận là liền xoay mình nhảy lên, một lúc chống lại hai chiến sĩ khác.

Ngay lúc đang đánh trả kịch liệt, đột nhiên Liên Đế Na phát ra một tiếng kêu kinh hãi, bàn tay đang huy kiếm của Ngao Triết Thiên cũng dừng khựng lại. Trên vai liền nhận ngay một đao, đồng thời cách đó không xa còn phát hiện hơi tinh linh đang bị một chiến sĩ khác đánh lên.

Bộc phát giận dữ, dường như đánh cuộc với tính mệnh mà cấp tốc xông thẳng vào hai chiến sĩ kia nhanh chóng giải quyết, sau liền mạnh mẽ quay sang phía Liên Đế Na cứu trợ, rồi lại bị bốn, năm chiến sĩ vây lại, mà mấy tinh linh ở xung quanh lại lạnh lùng đứng nhìn.

Tình huống càng ngày càng trở nên tệ hại, mà Thủy Nguyệt ở trên không trung trợ giúp Tinh Linh Hoàng chiến đấu cũng không thể di dời lực chú ý sang bên này được, bởi vì đối phương quá mạnh, mạnh đến mức vài người bọn họ liên thủ vẫn không thể đánh lùi đối phương. Thậm chí mỗi một giây đều phải đối mặt với cái chết.

Máu, từng giọt tiếp từng giọt chảy xuống, thể lực của Ngao Triết Thiên dần dần tiêu hao đến không thể chống đỡ được nữa, nhưng vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Nghiêng người né một đao sắc bén chém tới, trong lòng hần thầm nghĩ bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm được lối thoát cho Liên Đế Na, thế nhưng với tình hình hiện tại, xem ra là không có khả năng. Đột nhiên, một đao huyết quang bất thành linh bỏ về phía hần.

Thống lên một tiếng đau đớn, kiếm trong tay bị một người thoát nhìn như là đội trưởng của đám Minh chiến sĩ đánh bay ra, Ngao Triết Thiên nhất thời bị dư lực đẩy lùi xuống vài bước. Mà lúc này, hần tay không tác sát đã bị mấy chiến sĩ về mặt không hề che dấu sát ý vây lại.

Tình hình xem ra không tốt lắm a...

Lau vết máu nơi khoe miệng, Ngao Triết Thiên lãnh tĩnh quan sát mấy chiến sĩ trước mặt, thầm tính toán xem có thể đột phá từ phía người nào để tìm lối thoát, thế nhưng đội trưởng của kẻ địch lại gây cho hần một áp lực không nhỏ, nhất là khi khuôn mặt người kia còn mang theo một nụ cười nhạt, khiến cho tâm lý hần có chút dao động nặng nề, nhất thời một mặt sát ý sắc bén theo người hần tỏa ra, khiến mấy chiến sĩ đứng xung quanh không khỏi một trận dè dặt.

Lại nhìn qua Liên Đế Na xem chừng không thể chống đỡ được nữa, Ngao Triết Thiên quyết định đánh cược một phen.

Bỗng nhiên từ trên không trung ánh hồng quang phá lên mang theo một tiếng oanh động trời đánh thẳng xuống hướng này, kết thúc trận chiến không cân tài cân sức. Ngay cả một tiếng rống thảm thiết còn chưa kịp thống lên, mấy Minh chiến sĩ vây quanh hần đều trực tiếp bị đánh oanh tạc thành đồng thệ nát.

Kính ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trận đấu giữa không trung đã kết thúc, Minh vương ôm Tinh Linh Hoàng đã hôn mê nhìn về phía hần cười nhạt, hồng phát điều động thoát nhìn vô cùng đầm máu cuồng rĩ, song nhãn huyết sắc hoặc nhãn cương khiến cho người đối diện không khỏi lạc hồn.

“Nhiều đánh một, thực sự dễ tiện đến ta cũng phải thấy xấu hổ a...” Vong Dạ cúi đầu nở nụ cười nhạt, thoát nhìn như đang tự trách thuộc hạ của mình, thế nhưng giọng nói lại không có một chút hờn giận nào, mặt dù chính nam nhân này đã mặt không đổi sắc mà đem thuộc hạ của mình toàn bộ xóa bỏ.

Toàn bộ khu vực thần vực chi thụ đều một mảnh tĩnh mịch, cuộc chiến ngay khi Tinh Linh Hoàng ngã xuống đã chính thức kết thúc, các tinh linh đã thua. Bọn họ mất đi trụ cột, đã không còn động lực chiến đấu nữa.

Mọi người đều im lặng nhìn Vong Dạ, tự bản thân cảm thấy như đang nhìn một vị thần, hoặc là một địch nhân không thể đánh bại. “...” Vươn người đứng thẳng, Ngao Triết Thiên cũng đồng dạng nhìn hần, song nhãn băng lãnh hiện lên một tia tinh tự phức tạp khó phát giác.

“Bất quá còn dễ tiện hơn so với mấy chiến sĩ, tinh linh đối với cái chết cận kề của đồng bạn mình mà bàng quan còn khiến cho người khác cảm thấy khả ái hơn a...” Những lời này vừa nói ra, mấy tinh linh xung quanh đều rung mình một cái, khuôn mặt phiêu lạng một trận trắng bệch.

“Đem hai người bọn họ mang đi.” Đem tiểu ý lười nhác trên mặt thu lại, Vong Dạ thần nhiên phản phó một câu, sau liền ôm Tinh Linh Hoàng tiêu thất giữa không trung.

Sau đó, Ngao Triết Thiên cùng hơi tinh linh không còn lựa chọn nào khác đành phải để mấy ám minh hộ vệ cấp cao mang đi, Thủy Nguyệt toàn thân trọng thương chỉ có thể oán hận đứng nhìn, móng tay thon dài cắm thật sâu trong lòng bàn tay.

Chưa bao giờ thấy hối hận với quyết định của bản thân như lúc này, hần căn bản không nên mang theo Ngao Triết Thiên đến đây!!!

So với hoàng đế của mình bị mang đi, hần càng lo lắng cho nhân loại nam tử lạnh lùng kia hơn.

Minh giới — Huyết Viêm Thành.

Minh giới, hoàn toàn bất đồng với đại lục luôn tràn ngập ánh dương quang.

Tồn tại như một bộ mặt khác của thế giới, ngay cả bầu trời cũng là một màu đỏ như máu, không thì cũng là những con cuồng lốc nguyên tố đủ để xé rách

toạc một gã nào đó xấu số đi lạc vào.

Trong thế giới này, hầu như hội tụ đủ những loại sinh vật mang thuộc tính hắc ám, có cả ma vật ám hệ cấp cao — Thị Lão, lăng nhân hung tàn háo sắc, phía trên bầu trời còn có huyết tộc bay rợp một khu, mà thống trị thế giới này, chính là Minh tộc trường chừng như đã bị diệt vong.

Cùng Tinh linh tộc nhu hòa mỹ lệ bất đồng, các chiến sĩ của Minh tộc đều có thân thể cường tráng cùng bề ngoài tà ác, nếu như không có song nhãn mang sát khí nặng nề, bọn họ đại đa số cũng có thể gọi là anh tuấn.

Nhưng bởi vì có một đoạn thời gian Thị Lão sinh sôi phát triển lớn mạnh, hơn nữa bản thân nội bộ trong tộc cũng xuất hiện mâu thuẫn, khiến cho Minh tộc nguyên bản chiếm cứ lấy phân nửa lãnh thổ Minh giới bị dồn bước ép tới tận biên giới, thậm chí còn phải đối mặt hiểm cảnh diệt tộc.

Thẳng đến khi Minh vương — Vong Dạ xuất hiện, mới có thể xoay chuyển tình thế, thậm chí còn đem đối phương tàn sát sạch sẽ, chỉ còn một ít bộ phận Thị Lão là chạy trốn được đến biên giới.

Hắn xuất hiện, liền giúp cho Minh tộc nguyên bản đã đứng trên bờ vực diệt vong đột nhiên lại trở nên cường đại, tiến tới thống trị toàn bộ Minh giới, cuối cùng còn xây dựng nên một đế nhất đại đô thành ở Minh giới — Huyết Viêm Thành.

Trong một góc nào đó của đô thành này, một nhân loại nam tử căn bản không nên xuất hiện cùng một hội tinh linh bị nhốt lại, mà trông giữ bọn họ lại là những ám minh hộ vệ có địa vị khá cao trong Minh tộc.

Diện vô biểu tình nhìn mấy người ám minh hộ vệ đeo mặt nạ trước mắt, Ngạo Triết Thiên hoàn toàn không biết Vong Dạ mang hắn đến đây là có mục đích gì. Hội tinh linh trước giờ chưa từng kinh qua nguy hiểm đáng sợ nào khiến đảm trồn sau lưng Ngạo Triết Thiên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy y phục hắn không ngừng run lên.

“Các người rốt cuộc muốn... Làm gì...” Ngạo Triết Thiên không thể nói được, vậy nên hội tinh linh đành phải thu hết can đảm hỏi đám chiến sĩ thoát nhìn vô cùng âm trầm đáng sợ kia, sợ hãi cường liệt khiến song nhãn yếu ớt của nàng không kiềm nổi nước mắt.

Nhưng mấy chiến sĩ cường hãn thân ám hồng khôi giáp lại không ai đáp lại, vẫn như cũ nghiêm chỉnh đứng một bên.

“Uế... Chúng ta rời khỏi đây có được không... Ở đây thật đáng sợ.” Liên Đế Na tựa hồ như muốn đem cả khuôn mặt mình chôn vào y phục của hắn, nước mắt chảy xuống liên tục che cả tầm nhìn.

Xoa đầu nàng dỗ dành, Ngạo Triết Thiên song nhãn có chút thương xót nhìn hội tinh linh đang sợ hãi cực độ. Dùng nhãn thần nói cho nàng biết không nên hành động thiếu suy nghĩ, những chiến sĩ này tuy chưa hề có động tĩnh gì, thế nhưng Ngạo Triết Thiên rất rõ, nếu bọn họ nghĩ muốn bước chân ra khỏi căn phòng này, lập tức sẽ đổ máu chết tại chỗ.

Gật đầu, Liên Đế Na sợ hãi nắm y phục hắn càng thêm chặt.

Một hồi lâu sau, cánh cửa mở ra, một mỹ nữ xinh đẹp với mái tóc uốn lộn cùng chiếc váy ngắn màu đỏ hồng bước vào, ngón tay thon dài với móng tay màu đỏ còn ưu nhã cầm theo một yên can* nhỏ mà dài, song nhãn quyến rũ đầu tiên là hơi nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên khi lướt mắt đánh giá Ngạo Triết Thiên một lượt, sau đó là có phần lười biếng đến gần, ngón tay dài phiêu lượn nhẹ nhàng cầm hắn lên, một mặt khóe miệng nhẹ nhàng phả lên mặt hắn, kiều mị cười mấy tiếng: “Ha ha... Người lần này ta rất thích... Dung mạo này... Rất trưởng thành gọi cảm... So với mấy tiểu đồng tây kiều mị thì có hứng thú hơn nhiều...”

[yên can: là cái tàu dài của Trung Quốc thời xưa]

Người lần này? Lẽ nào Vong Dạ bình thường vẫn đem người bắt về?

Ngạo Triết Thiên song nhãn sắc lạnh hơi nheo lại.

...

“Bất quá thật đáng tiếc...” Có phần tiếc rẻ vuốt ve lấy khuôn mặt Ngạo Triết Thiên, mỹ nữ tóc uốn lộn nhẹ nhàng thở dài: “Nam nhân tốt thế này, cho ta chơi đùa thì thật tốt... Cứ nhiên lại đem cấp cho người kia làm thị tòng... Quả thực lãng phí...”

Thị tòng?

Ngạo Triết Thiên nhướn một bên mày lên, cũng không mấy bận tâm đến mấy ngón tay mỹ nữ lướt trên mặt mình, nhưng hội tinh linh phía sau thì ngược lại, rất không thoải mái.

“Người đâu, dẫn nàng đi.” Mỹ nữ đưa tay lên tùy ý chỉ vào hội tinh linh trốn phía sau Ngạo Triết Thiên. Thế nhưng lại vướng phải kháng cự của nam nhân mới này vẫn còn rất bình tĩnh.

Đem Liên Đế Na bảo hộ lại phía sau, Ngạo Triết Thiên hướng đến nữ nhân kia dùng ánh mắt dò hỏi.

Tuy rằng hắn biết Liên Đế Na bị dẫn đi hẳn là sẽ không bị giết, thế nhưng lại không thể biết được nàng sẽ phải chịu đối đãi như thế nào.

“Ha ha, người không nên lo lắng... Bắt nàng lại là để người thành thực thị hầu người kia a, người biết ta khổ não nhiều lắm không, người kia đã từng có

tháng hỷ đi của ta mười thị tòng, hơn nữa còn cực kỳ bất bẽ, ta hiện tại đã không còn tìm được ai khác thị hầu hần nữa... Chỉ cần người ngoan ngoãn, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, ta cam đoan với người.” Bất quá mỹ nữ tương đối bất ngờ với việc Minh vương cư nhiên lại tự mình bắt một thị tòng đem về, hơn nữa đối phương lại là một loại hình như vậy... Thoạt nhìn căn bản là không thích hợp với vai trò một thị tòng. Trông hình dạng có điểm giống tình nhân hơn... Thắt lưng săn chắc, đôi chân thon dài... Cùng hần ân ái nhất định thoải mái muốn chết... Nghĩ nghĩ, mỹ nữ không khỏi liếm môi một cái, hướng đến Ngao Triết Thiên khiêu một cái mị nhãn, bất quá người kia lại thờ ơ vô cùng.

Sau đó, gần như là không chấp nhận bất cứ sự kháng cự nào mà đem người dẫn đi, mỹ nữ tiến lên ngồi xuống trên giường phía sau Ngao Triết Thiên, đối với hần lười biếng nhấc tay lên dận dỏ: “Từ hôm nay trở đi đây là phòng của người, chỉ cách tẩm cung của Minh vương một hành lang mà thôi, bình thường nếu như có gọi người, người phải lập tức đến ngay, không cần nói gì chỉ cần thành thật đứng đợi là được. Người thoạt nhìn trông cũng rất thông minh, chuyện nào nên biết thì biết, chuyện nào không nên biết thì lập tức quên đi, ta còn phải nhắc nhở người hai việc này, thứ nhất, nghìn vạn lần không được tới gần khi Minh vương đang ngủ. Nhớ kỹ. Thứ hai, đừng nghĩ đến việc chạy trốn, con lốc nguyên tố bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể chôn người chết sống. Hơn nữa, cho dù người có may mắn thoát khỏi nó, thì ma vật cũng rất nguyện ý xem người như đồ ăn của bọn chúng.”

Sau khi nói xong, mỹ nữ lần thứ hai nâng cằm Ngao Triết Thiên lên: “Người không cần lo lắng, chỉ cần người qua được hai tuần mà vẫn còn sống, người kia biết đâu lại muốn đổi thị tòng, hần không thích nhìn mãi một khuôn mặt xuất hiện trong thời gian dài trước mặt hần. Đến lúc đó, ta sẽ mang người trở về, ai bảo người làm ta rất thuận mắt...” Liếc mắt xuống bên dưới thắt lưng Ngao Triết Thiên, mỹ nữ xinh đẹp khoe miệng nhếch lên thành một mặt tiêu ý quyến rũ, sau đó xoay người ly khai.

Nửa nằm trên giường, nhìn bầu trời đỏ rực như máu bên ngoài cửa sổ, Ngao Triết Thiên đối với chuyện này có điểm bất đắc dĩ, đối với nữ nhân khi này lại không thấy chán ghét.

Nhưng vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với Vong Dạ... Không tránh được một cảm giác áp lực dị thường.

Nếu như được phép, hần cả đời này không muốn nhìn thấy khuôn mặt đối phương nữa... Nghĩ tới đây, nam nhân không khỏi một trận buồn cười.

Quên đi, có ích gì đâu, người kia không đáng để hần quan tâm nữa.

Vong Dạ mà hần yêu, ở khoảnh khắc đối phương ôm lấy Tinh Linh Hoàng đã sớm chết rồi. Người này chỉ là một kẻ xa lạ có khuôn mặt giống nhau mà thôi.

Nghĩ nghĩ, nam nhân trầm tư nằm trên giường chậm rãi nhắm mắt lại.

Mấy giờ sau, cửa phòng hần bật mở, Ngao Triết Thiên giật mình tỉnh giấc nhìn một ám minh hộ vệ đang đi đến, cứng ngắc mà băng lãnh truyền đạt mệnh lệnh: “Ngô vương cho gọi người. Hiện tại lập tức đi mau.”

“...” Gật đầu, Ngao Triết Thiên thay đổi y phục xong liền theo hần đi ra.

Trên hành lang xa hoa mà băng lãnh, nghĩ tới lúc phải đối mặt với người kia, khiến hần bắt đầu không chế không được mà trong lòng càng lúc càng rối loạn. Hít sâu một hơi, hần tự nhủ bản thân phải tỉnh táo lại.

Nhưng về bình tĩnh này khi bước vào tẩm cung tràn ngập khí tức hoan ái toàn bộ đều sụp đổ. Trên chiếc giường rộng lớn mà hoa lệ, Vong Dạ lười biếng nửa nằm, huyết sắc trường phát đầy yêu hoặc quần lấy thân thể xích lửa, khuôn mặt vô cùng tuấn vũ ẩn sau làn sương mỏng còn lưu lại vẻ gọi cảm cũng biếng nhác qua một lần mây mưa dài.

Mà bên cạnh hần, chính là Tinh Linh Hoàng đang an tĩnh nằm mê man với thân thể phủ đầy vết tích hoan ái, mấy vết tích xanh tím như đập thẳng vào mắt Ngao Triết Thiên, khiến hần ngay cả hô hấp cũng đông cứng lại, ngón tay chột nắm chặt.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị từ trước, nhưng khi tận mắt trông thấy hình ảnh này, dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Trái tim vốn tưởng rằng đã khô cạn, cuối cùng vẫn bị siết lấy đầy đau đớn.

Nhưng rất nhanh sau đó, song nhãn dường như hơi run rẩy đến không thể phát giác được cuối cùng lại trở nên bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt có điểm tái nhợt, Ngao Triết Thiên thoạt nhìn xem như không có gì kỳ lạ.

Băng lãnh, hờ hững nhìn Vong Dạ.

Bởi vì hình ảnh trước mắt, một lần nữa khắc sâu vào ý thức của hần một sự thật không thể thay đổi, Vong Dạ người hần yêu đã không còn nữa.

Mà Vong Dạ lại hơi nghiêng đầu qua, neho mắt lại nhìn Ngao Triết Thiên hồi lâu, cuối cùng mới đem yên can trong tay đặt xuống chiếc bàn bên cạnh. Sau đó lại một thân xích lửa bước xuống giường, đi đến cánh cửa gần đó, trước khi bước vào còn lạnh lùng bỏ lại một câu, thanh âm vẫn còn mang theo chút khàn khàn âm trầm.

“Tắm cho ta.” Sau liền biến mất sau cánh cửa.

Ngao Triết Thiên song nhãn trầm xuống, lặng lẽ đi theo sau.

Đôi khi hiện thực luôn là một thứ tàn khốc như vậy. Nam nhân mang theo trái tim chết lặng khi đi tới thế giới này, cùng với người kia lần đầu tiên tiếp xúc, chính là thay hần tẩy trừ vết tích sau khi hoan ái cùng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Khi Ngạo Triết Thiên bước vào căn phòng tắm tối màu xa hoa đến khoa trương, thì lại không nhìn thấy thân ảnh Vong Dạ đâu cả.

“...” Nhưng hắn cũng không mấy bận tâm tìm kiếm, chỉ là có chút mù mờ nhìn hai pho tượng ác ma đang phun ra dòng nước nóng ở thủy trì trước mắt, trong đầu vẫn như cũ không thể không chế bản thân mà tái hiện lại hình ảnh khi nãy.

Hai người kia... Về sau sẽ yêu nhau phải không...

Còn mình? Đến tốt cùng thì xuyên qua về thế giới này là có ý nghĩa gì?

Có lẽ là không có bất luận ý nghĩa gì, hay nên nói, hẳn đến thế giới này là để xem bọn họ làm thế nào lại yêu nhau thôi?

Có cần thiết phải vậy không? Có những thứ không phải là đã quá rõ ràng rồi hay sao? Vì sao còn bắt hắn phải tận mắt trông thấy nữa?

Nhìn bọn họ làm sao mà gặp nhau, sau đó từ đối địch thành tương ái, cuối cùng là dùng huyết lệ để chứng minh cho ái tình của hai người, thẳng đến một trăm năm sau thì một lần nữa tương ngộ. Tuy rằng trong đó có một người hội ngộ nhằm với một kẻ thế thân nực cười, nhưng chung quy vẫn không mấy trở ngại để đến kết cục viên mãn cuối cùng.

Thật vô vị...

Nam nhân thất thần cũng không mấy chú ý đến động tĩnh bên cạnh thủy trì, một thân ảnh cao lớn mang theo những giọt nước trong suốt chọt trời lên từ mặt nước, tựa như một ác ma đầy mê hoặc bước lên từ nơi sâu nhất của địa ngục, mái tóc đỏ dài lại ướt đầm quấn lấy thân thể hoàn mỹ, cuối cùng là một đôi yêu đồng tử ma hoặc khiến hô hấp của người đối diện triệt để ngưng lại.

Ngay lúc Ngạo Triết Thiên còn có phản ngại người ra, một hình ảnh bất chợt hiện lên trong trí óc, sáng sớm ngày hôm đó, bên cạnh dòng sông nhỏ, nam nhân khi đang tẩy rửa dưới ánh nắng mặt trời ấm áp cũng đã đứng ở dưới nước nhìn hắn như vậy, nhưng cùng với hiện tại bất đồng chính là, nhân thân khi đó, không có băng lãnh mà đậm đặc như bây giờ, đây là nhân thân đang nhìn một kẻ xa lạ không chút quan hệ.

Đúng vậy... Là một người xa lạ.

Vong Dạ đầu tiên là lạnh lùng nhìn Ngạo Triết Thiên, sau đó là đi thẳng đến thẳng y bên cạnh thủy trì, lấy tay ra hiệu cho hắn đến xoa bóp, cuối cùng là nhắm mắt lại.

Ngạo Triết Thiên gật đầu, cầm lấy chiếc khăn tắm bên cạnh tính bắt đầu giúp Vong Dạ xoa bóp, thế nhưng bàn tay đến giữa không trung thì đông cứng lại, song nhãn đen như bóng đêm khẽ run lên.

Trên tấm lưng với những đường cong lưu sướng mà cương nghị, là mấy vết cào màu đỏ sậm churong mắt.

Hơn nữa trên người hắn còn lưu lại... Khí tức ***.

Đề xuống cảm giác khác thường trong lòng, Ngạo Triết Thiên diện vô biểu tình ấn tay xuống thớ da nhẵn bóng mà lại nóng đến muốn phỏng tay, những ngón tay thon dài máy móc giúp hắn xoa bóp, từ cổ, xuống vai, sau đó hạ xuống cột sống.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, chỉ có duy nhất tiếng nước chảy ào ào.

“Nghe nói người bị câm.” Không hề dự liệu, thanh âm trầm thấp mà từ tính của Vong Dạ thờ ơ vang lên.

“...” Ngạo Triết Thiên vẫn như cũ máy móc xoa bóp, như là hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của hắn, mí mắt buông xuống thoạt nhìn băng lãnh không chút xúc cảm.

“Một điểm âm thanh cũng không phát ra?” Giọng nói trầm thấp mơ hồ mang theo một chút ý tứ không vừa lòng. Vong Dạ giương mắt lên liếc qua nam nhân đang giúp hắn xoa bóp.

Nam nhân vẫn như cũ tựa như không nghe thấy gì, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn qua hắn chút nào, song nhãn kia trầm tĩnh như u đàm không đáy, không chỉ không có một tia sợ hãi như đám người thấp hèn khi nhìn thấy hắn, càng không giống như vì dung mạo của hắn mà có chút thiếu tự nhiên, tựa như một khúc gỗ không chút biểu cảm, đậm đặc đến khiến hắn có chút bức tức.

Song nhãn chợt hiện lên một tia hàn quang, Vong Dạ đột nhiên một mạch nắm lấy tay Ngạo Triết Thiên kéo ra rồi ném thẳng vào thủy trì.

Theo bọt nước văng tung tóe, rất nhanh sau đó nam nhân lại một lần nữa bị kéo lên, đồng thời cũng bị dùng sức lôi đến bên pho tượng bên cạnh thủy trì, thẳng đến khi cổ tay bị nắm chắc lại trong bàn tay to lớn của hồng phát nam nhân, hần giương mắt nhìn về phía đối phương, lông mày hơi nhíu lại, nhưng cũng không có gãy dựa.

“Bị kinh hách cũng không kêu tiếng nào?” Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt châm chọc, bàn tay Vong Dạ nắm lấy cổ tay của nam nhân đột nhiên dùng thêm sức, khớp xương không có bất luận năng lượng nào bảo hộ, không chịu nổi mà phát ra mấy thanh âm vụn vỡ như sắp bị bẻ gãy. Mà nam nhân cũng bởi vì vậy mà khuôn mặt tuần tử trở nên trắng bệnh, nhưng vẫn như cũ không bật ra tiếng nào, chỉ là giương ánh mắt băng lãnh lên nhìn hồng phát nam nhân đang thi bạo với hần, song nhãn hắc bảo thạch trong suốt mà sắc lạnh.

“Rất đau sao? Nếu như thực sự không chịu nổi... Ngươi kêu ra a, như vậy ta sẽ tha cho ngươi, thậm chí, còn giúp ngươi chữa trị cái cổ họng tàn tật này... Thế nào...” Vong Dạ kề sát vào khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh của nam nhân, nhẹ nhàng thổi ra một hơi nóng hập lên mặt hần, nhưng lại không phát hiện ra tư thế của mình lúc này vô cùng ái muội, không chỉ gần đến mức có thể cảm nhận được khí tức của đối phương, mà ngay cả bắp đùi xích lửa thậm chí còn chen vào giữa hai chân thon dài của Ngao Triết Thiên, vững vàng hạn chế lại mọi khả năng phản kháng của hần.

Tay, càng lúc càng dùng thêm sức, Vong Dạ hiện tại gần như là một dạng cố chấp, muốn nghe được tiếng kêu đau của Ngao Triết Thiên, cho dù là phải đem hai cổ tay hần thực sự bẻ gãy.

“...” Nam nhân một thân ướt đẫm không chịu được đau đớn mà run lên, hắc sắc trường phát cũng vì roi xuống nước mà có chút mất trật tự, thân thể chỉ còn được bán che lại bởi y phục không chỉnh tề.

Ngao Triết Thiên hô hấp thật sâu, nhưng thế nào cũng không thể khiến cơn đau ở cổ tay giảm bớt đi được. Mà ở trong thủy trì, mấy sợi tóc đỏ tươi cùng tóc đen theo dòng nước bắt đầu quấn lại với nhau, thoát trông càng giống như đang cắn nuốt lẫn nhau.

Nhìn nam nhân bị nắm trong tay càng lúc càng thống khổ, nhưng trước sau vẫn không chịu kêu lên một tiếng, song nhãn xích hồng của Vong Dạ mơ hồ trầm xuống...

Không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt dị thường, thẳng đến khi có một việc ngoài ý muốn đột ngột phát sinh cắt ngang bầu không khí có chút nguy hiểm giữa hai người.

Mà Ngao Triết Thiên hai mắt đang nhắm đột nhiên lại mở ra, hàn quang chợt lóe lên, mãnh liệt đem Vong Dạ đẩy ra, bản thân thì bị một kiếm khí hung hăng cắt qua.

Mạnh quay đầu lại, Vong Dạ tựa như giật mình tỉnh giấc, song nhãn kinh ngạc nhìn Tinh Linh Hoàng quần áo không chỉnh tề, vài tiếng chú ngữ trầm thấp vang lên liên khiến kiếm thủ của hần toàn bộ đều bị phế bỏ.

“Buông!” Tinh Linh Hoàng bị hồng sắc ma pháp trời buộc, vẻ mặt tức giận nhìn Vong Dạ, song nhãn lục bích thậm chí còn lóe lên một tia lệ quang khuất nhục, thế nhưng hần dù gãy dựa thế nào, ma pháp trời buộc vẫn như cũ vững vàng vây nhốt hần lại, dù sao, Tinh Linh Hoàng hôm nay, cũng chỉ còn là một người bình thường bị phong ấn ma pháp mà thôi.

Đương nhiên, thể chất của hần so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, tỷ như, cổ tay hần cũng sẽ không dễ dàng bị bẻ gãy.

“Ngươi muốn giết ta? Không cam lòng sao?” Cười lạnh bước đến gần Tinh Linh Hoàng, Vong Dạ đã sớm khôi phục lại dáng vẻ bình thường, song nhãn mỉm cười như đang nhìn một món đồ chơi thú vị, không còn liếc mắt đến Ngao Triết Thiên nữa.

“Cư nhiên dám đối với ta làm loại chuyện dơ bẩn này! Vô si!” Trên khuôn mặt tinh xảo như bạch ngọc của Tinh Linh Hoàng xuất hiện một cổ sát khí ngút trời, mái tóc vàng mất trật tự giữa căn phòng tối có vẻ rực rỡ chói mắt.

“Ác? Người mới này còn vừa khóc vừa ôm ta không buông là ai vậy?” Cúi đầu cười, Vong Dạ nói: “Ngươi hiện tại đứng đây... Là vì ta còn chưa thỏa mãn ngươi đúng không?” Một tay kéo lấy Tinh Linh Hoàng, Vong Dạ cười kiêu ngạo, người kia gãy dựa càng lợi hại hơn, khuôn mặt ửng đỏ lên không biết vì tức giận hay là đang xấu hổ.

Không nhìn đến hai người thoát trông tương xứng dị thường bên bờ thủy trì, Ngao Triết Thiên âm thầm không tiếng động từ trong thủy trì đứng lên, khi này vì đẩy Vong Dạ ra mà cổ tay bị Tinh Linh Hoàng chém bị thương, đến giờ vẫn đang chảy máu không ngừng, hơn nữa còn có cả dấu siết tay thâm tím...

Ngao Triết Thiên nhìn, đôi mày anh khí cau lại, dùng răng xé tay áo của mình xuống, có chút chật vật mà băng bó vết thương lại, nhưng vết băng lại trông xấu xí dị thường.

Cổ chịu đựng chút, có thể cầm máu là được rồi.

Bên tai vẫn không ngừng truyền đến thanh âm tranh cãi của hai người, Ngao Triết Thiên xoa xoa mấy giọt nước vương lại trên mặt rồi muốn đi ra ngoài. Lâm bóng đèn điện chưa bao giờ là việc hần yêu thích.

“Ai cho phép ngươi đi?” Mà lúc này, thanh âm vốn đang ôn hòa nhất thời lại trầm lạnh hần xuống, Vong Dạ song nhãn băng lãnh nhìn Ngao Triết Thiên, ngay cả Tinh Linh Hoàng trong lòng hần cũng không khỏi phát lạnh.

“...”

Ngao Triết Thiên cứng người một chút, nhưng cũng không lập tức quay đầu lại.

Hắn muốn tiếp tục đi thẳng, căn bản là không hề có dự tính sẽ để tâm đến mệnh lệnh của Vong Dạ. Nhưng linh hồn Uế trong cơ thể lại có phần do dự, lo lắng nếu như chống cự lại nam nhân này, như vậy sẽ liên lụy đến hồi tinh linh đã nuôi dưỡng hắn từ nhỏ đến lớn.

Như vậy, linh hồn hai người nguyên bản đang dần dần dung hợp lại một lần nữa xuất hiện phân kỳ, khả năng khống chế thân thể cũng chuẩn bị biến động. Trước đó Ngao Triết Thiên có thể khống chế được cơ thể này, cũng là do linh hồn hai người cùng nhau cộng hưởng. Bởi vì bọn họ cho dù là tư duy hay phương thức ứng biến đối với sự tình xảy ra khi đó đều có nhiều điểm tương đồng, vậy nên, ở những tình huống giống nhau như vậy, Ngao Triết Thiên có thể tự do điều khiển thân thể, cơ bản đều là linh hồn của hai người cùng chung một nhận thức và hành động với tình huống đó.

Thế nhưng, vô luận là tương đồng đến đâu, những việc hai người đã trải qua chính là bất đồng, cho nên thái độ đối với một số việc là không giống nhau. Như lúc này đây, quyền khống chế thân thể cơ bản lại quay về Uế.

Vì vậy, Ngao Triết Thiên cảm thấy thân thể của mình như đang tự động thuận theo, chậm rãi quay lại.

Thế nhưng vừa quay đầu qua, lại thấy một hình ảnh khiến mình ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Tinh Linh Hoàng Tuyết Liệp không thể động đậy không biết từ lúc nào đã bị đặt xuống cái giường nhỏ cạnh thủy trì, xiêm y tuyết bạch mất trật tự rơi xuống, hé lộ ra một thân thể phủ đầy vết tích ***, có chút lúng ta lúng túng nhìn nam nhân phía trên thân thể mình. Mà Vong Dạ lại nằm sấp, hạ thân áp sát, dị thường ôn hòa phủ xuống bên cánh môi kia một nụ hôn. Song nhãn mỉm cười chăm chú nhìn đối phương.

Hình ảnh như vậy, trong nháy mắt lại khiến Ngao Triết Thiên có loại ảo giác như cơn mưa ngày hôm đó quay trở lại. . .

Cứ như vậy cứng đờ thân thể nhìn hai người bọn họ, ngay cả xoay người cũng không làm được.

Nhìn Vong Dạ hôn xuống cái cổ tuyết bạch của đối phương, bàn tay mòn trớn trên bắp đùi nõn nà, mà cặp hồng sắc yêu đồng đầy ma tính kia, cũng thỉnh thoảng liếc qua phía hắn, mang theo một tia trào phúng không rõ ràng, phảng phất như hiểu rõ điều gì đó. Sau đó lại cúi đầu tiếp tục liếm lộng da thịt của người trong lòng, lần thứ hai đem lực chú ý chuyển tới trên người Tuyết Liệp.

Máu, một giọt lại tiếp một giọt chảy xuống từ tay phải của Ngao Triết Thiên, giọt máu rơi xuống sàn nhà băng lãnh, phát ra những thanh âm nhỏ giọt vỡ vụn.

Cổ sức chuyển tâm mất đi, lại vô giác rơi xuống trên người Tinh Linh Hoàng. Nhìn hắn dưới sự ôn nhu của Vong Dạ mà dần chìm đắm say mê, thỉnh thoảng truyền ra nẩy tiếng rên rỉ có chút bất lực mà quyến rũ, song nhãn nguyên bản là tức giận giờ chỉ còn lại mê man.

Trong tức khắc, Ngao Triết Thiên đột nhiên nảy lên một loại xung động muốn giết chết hai người kia.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn ngay cả ý muốn động thủ cũng không có.

Cảm giác, hết thảy đều là thất vọng.

Hoảng hốt, trong thâm tâm vốn không có mấy xúc cảm đột nhiên lại cảm nhận được tâm tình đau thương của một linh hồn, hơn nữa, phần bi thương này, tựa hồ đến từ thái độ của Vong Dạ đối với Tinh Linh Hoàng?

Lẽ nào hai người này trước kia có quen nhau?

Hình như... Có một đoạn ký ức bị hắn cố sức chôn vùi.

Nhưng hắn căn bản cũng lười không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Khi Vong Dạ lần nữa ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngao Triết Thiên, song nhãn vốn đang ôn hòa đột nhiên lại dâng lên một cỗ tức giận. Bởi vì hắn phát hiện ánh mắt của Ngao Triết Thiên không phải đặt tại trên người hắn, mà đặt trên người Tinh Linh Hoàng, lại thoáng nhìn qua cổ tay đang chảy máu của đối phương, hồng phát nam nhân tựa như một con sư tử bị đâm trúng đuôi, sắc mặt âm trầm tới cực điểm: “Ánh mắt ngươi đang để ở đâu? Hắn là người ngươi xứng đáng được nhìn sao! Cút cho ta!”

Có thể là sát khí vô cùng bạo ngược của Vong Dạ đã khiến Uế bị chấn động, trong nháy mắt, Ngao Triết Thiên liền đoạt lại được khả năng khống chế thân thể.

Vậy nên, hắn lạnh lùng nhìn Vong Dạ, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo một tia trào phúng, như là đang nhìn hai bốn cầu [bốn: ngu dốt] biểu diễn, cuối cùng trực tiếp xoay người ly khai, động tác dứt khoát thẳng thắn.

Vong Dạ nhất thời tức giận đến môi cũng run lên, nửa điểm *** cũng không còn, nơi nào đó vẫn còn bộ dạng lười nhác mà âm tà như bình thường.

Mà bên cạnh hắn, Tuyết Liệp bị khơi lên sắc dục rồi lại bị ném qua một bên sắc mặt như phủ một tầng sương lạnh, nhìn Vong Dạ một chút, rồi lại nơi mà Ngao Triết Thiên vừa rời đi một chút.

Sát ý từ hai mắt chọt lóe lên.

“Người tựa hồ như vừa mới chọc giận Minh vương điện hạ vĩ đại của chúng ta?” Mới mới ra khỏi cửa, quyền phát [tóc uốn lộn] mỹ nữ lúc trước tiếp đón Ngao Triết Thiên liền xuất hiện trước mặt, nàng có chút ngoài ý muốn nhìn Ngao Triết Thiên thoạt nhìn xem như còn đầy đủ: “Mà người cư nhiên còn không bị giết? Trời... Người kia trở nên nhân từ sao?”

Ngao Triết Thiên diện vô biểu tình lắc đầu, ý nói cái gì cũng không biết.

“Có lẽ, hần dự định sẽ ngược người rất tàn nhẫn đi? Dù sao thoảng cái giết chết cũng sẽ khiến người thống khoái vô cùng.” Quyền phát mỹ nữ có chút tiếc nuối sờ sờ khuôn mặt trắng trắng tròn tròn như trứng gà bóc của mình, động tác vẫn yêu kiều vũ mị như trước. Sau đó, ánh mắt nàng lại rất nhanh rơi xuống cánh tay thụ thương của Ngao Triết Thiên: “Ai, thế nào lại bị thương? Ta giúp người xem” Đang muốn đến gần hần, lại bị hần lễ độ cự tuyệt.

Thái độ ôn hòa, nhưng lạnh lùng.

“Người cái người này... Thế nào lại để phòng người khác như vậy...” Nhíu mày, quyền phát mỹ nữ không hiểu sao lại thấy có điểm thương xót, người này, hình như đã từng trải qua việc gì đó... Ánh mắt kia, rất trong, nhưng lại không có một tia xúc cảm.

Rất lạnh.

“Huyết Đóa, người vừa nói có ai chọc giận phụ thân nhưng lại không bị giết?”

Đột nhiên, một thanh âm có chút tính khí trẻ con nhưng cao ngạo không lời báo trước vang lên bên cạnh hai người, Ngao Triết Thiên nghiêng đầu qua nhìn, lại bất ngờ khi thấy bên cạnh không hay từ lúc nào đã xuất hiện một thiếu niên tóc ngắn một thân vận hồng y, mái tóc ngắn màu đỏ sậm mang đến một cảm giác yêu hoặc giống Vong Dạ dị thường, nhưng thiếu một phần khí phách.

Thế nhưng càng khiến hần bất ngờ hơn cả, thiếu niên này cùng với Ngao Tật có khuôn mặt giống nhau kỳ lạ.

Lẽ nào... Đây cũng là trùng hợp?

“Tuyệt Dạ điện hạ.” Huyết Đóa cung kính hành lễ với thiếu niên kia. Một bên tay nhẹ giật lấy ống tay áo của Ngao Triết Thiên, ý bảo hần mau mau hành lễ. Thế nhưng lực chú ý của Ngao Triết Thiên lúc này cũng không còn ở đây nữa.

“Là tên nhân loại này? Hần có phải người mà phụ thân bắt từ Tinh linh tộc về?” Hỏi Huyết Đóa, hồng phát thiếu niên âm trầm nghiêm mặt đánh giá một lượt Ngao Triết Thiên, sau đó lại thoải mái cười rộ lên, “Ta còn tưởng là thứ tuyệt sắc gì, cũng chỉ là một gã nam nhân xấu xí, xem ra phụ thân là muốn chơi đùa với người mà thôi... Ha ha...”

Cười lạnh, hồng phát thiếu niên đột nhiên nghiêm mặt, mãnh liệt cho Ngao Triết Thiên một cái bạt tai: “Thứ thấp hèn! Nhìn thấy bản vương lại không biết điều mà hành lễ!”

Cái tát kia, vừa nặng vừa ngoan độc, máu nhất thời theo khoé miệng nam nhân chảy xuống.

“...” Khuôn mặt nghiêng đi, khuôn mặt tuấn tú của Ngao Triết Thiên trở nên âm trầm, song nhãn băng lãnh hiện lên một tia hung quang ngoan lệ. Mắt thấy việc gì sắp phát sinh, Huyết Đóa đang quan sát rất thức thời lập tức ngăn cản hai người, rất là bất đắc dĩ áy náy nhìn hồng phát thiếu niên: “Điện hạ, hần chỉ là một gã câm... Hơn nữa lại mới tới không hiểu quy củ, người xem có đúng hay không nên bỏ qua cho hần lần này, ta sẽ hảo hảo giáo huấn lại hần...”

“Bị câm...?” Tuyệt Dạ nhướn mày lên, đôi môi đầy đặn dần lên thành một tiểu ý khinh miệt, cúi đầu thấp giọng cười vài tiếng: “Nguyên lai là một gã câm a... Ta đây cần gì phải cùng một gã tàn tật tính toán, thế chẳng phải ta quá mức nhỏ nhen sao... Ha ha...” Sau cùng hần âm trầm liếc Ngao Triết Thiên một cái, rồi kiêu ngạo cười to rời đi.

Thấy thiếu niên rời đi, Huyết Đóa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu sang cau mày nói với Ngao Triết Thiên: “Người vừa nãy muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cùng hần động thủ sao? Người không thể đánh lại hần! Cho dù là thắng được, người không lo nghĩ gì đến nữ tinh linh kia sao? Tuyệt Dạ là người chuyện gì cũng làm được! Hần với lão tử của hần là cùng chung một tính, từ trước đến nay làm việc đều rất tùy ý, thậm chí bọn họ nếu như có một ngày mất hứng mà đem toàn bộ người ở đây giết chết cũng không có bất ngờ gì!”

“...” Lau đi vết máu nơi khoé miệng, Ngao Triết Thiên lẳng lặng nhìn Huyết Đóa, không có biểu tình gì. Nhưng trong lòng nghĩ có chút áy náy, bản thân mình lại khiến nữ nhân trước mặt bị khó xử, vừa rồi nếu như xung đột, có lẽ sẽ liên lụy đến nàng...

“Đáp ứng ta... Đừng đi chọc giận hần... Chờ đến lúc ta sẽ mang người ra ngoài được không?” Kỳ thực, theo tính tình thường ngày của Huyết Đóa, căn bản sẽ không vì một thị tòng mà chống lại Tuyệt Dạ, thậm chí còn vui lòng đứng xem, thế nhưng, nàng hôm nay lại muốn giúp đỡ nam nhân trầm mặc này.

Nàng thậm chí còn mong muốn được nhìn thấy nụ cười của người này...

Thế nhưng, cảm giác được hần hình như sẽ không bao giờ cười...

Gật đầu, Ngao Triết Thiên cũng không dự định kéo nữ nhân này vào rắc rối.

Chương 37

Một mình quay trở lại gian phòng, không đốt đèn, cứ như vậy lặng yên bán nằm trên giường, có chút ẻo oải nhìn trần nhà tối mịt mờ.

Mệt mỏi quá...

Nam nhân hai mắt nhắm lại.

Cái gì cũng không nghĩ đến, cũng không muốn nhớ lại điều gì.

“Ồ...” Thế nhưng tựa hồ như ngay cả một thoáng chốc bình an cũng chẳng thể kéo dài lâu được, trong đầu hần đột nhiên trở nên đau nhức, con đau kịch liệt, sau đó, một đoạn ký ức mà hần chưa nhìn thấy bao giờ dần xuất hiện.

Ký ức khi Uế mười tuổi.

Dưới bầu trời chìm trong màu mờ mịt và u ám, chân hần bị người ta hung hăng cắt một đao, sâu đến mức có thể nhìn thấy được cả xương, máu tươi thấm đỏ mặt đất.

Sợ hãi, tuyệt vọng, nhích từng chút một về phía sau...

Trước mắt hần, là những ma vật xấu xí hung tợn, đầu lưỡi tinh hồng tỏa ra thứ mùi tanh tưởi nồng đậm, hèn hạ cười, kiêu ngạo khua khăm đao trong tay, cùng nhau trao đổi bằng thứ thú ngữ quái dị, thương lượng xem nên đem thiếu niên trước mắt hành hạ từng chút một đến chết như thế nào.

Thiếu niên vào nơi núi sâu để hái thuốc muốn kêu cứu, thế nhưng hần ngay từ lúc sinh ra đã không có tư cách kêu cứu rồi.

Hần không có giọng nói, hướng hô, ai sẽ cứu hần.

Thẳng đến khi một mặt ánh hồng chói mắt lướt qua, đám ma vật xấu xí kia nhất thời thân thủ mỗi thứ một nơi, nhanh đến mức khiến kẻ khác phải phát hoảng, đến khi lấy lại tinh thần, chỉ thấy một nam nhân tựa như chiến thần cuồng dã đứng trên mặt đất nhiễm đỏ máu, song nhãn lãnh liệt mang theo chút lười biếng nhìn về phía hần, sau đó... Nhẹ nhàng nở nụ cười...

Nụ cười khiến cho thái dương cũng phải thất sắc.

Cũng không biết, một người khi cười rộ lên lại có thể đẹp đến vậy...

Hần khi đó mười tuổi không biết phải hình dung như thế nào về nụ cười này, chỉ cảm thấy, chỉ nhìn vào nụ cười này thôi, ngay cả vết thương cũng không còn thấy đau đớn nữa.

Bất tri bất giác, tựa như đang mê thất, ngơ ngác nhìn hần bước tới, trị liệu cho vết thương của mình, cũng không nói câu nào, hình như chỉ thuần túy là giết thời gian, động tác cũng rất ôn nhu, còn xé y phục của bản thân xuống để băng bó vết thương.

Cuối cùng, sờ sờ đầu hần, sau liền biến mất...

Cho tới bây giờ, hần vẫn không biết người kia vì sao lại cười.

Ký ức dừng ở đây.

Ngao Triết Thiên nhíu mày, cuối cùng cũng lý giải được vì sao Uế đối với Vong Dạ lại có một loại cảm tình đặc biệt. Bởi vì hồng phát nam nhân trong trí nhớ đích xác là Vong Dạ.

Nói rằng Uế đối với Vong Dạ là ái tình thì có lẽ không đúng lắm, thế nhưng, có thể cảm giác được là hần rất quan tâm đến đối phương...

Thật khờ...

Người kia, có cái gì đáng để quan tâm chứ?

Bất tri bất giác, ánh mắt Ngao Triết Thiên dời về phía cánh tay bị thương của mình, sau đó, khéo miệng nhếch lên thành một nụ cười tự giễu. Chính mình lại không hề suy nghĩ gì mà giúp hần cản lại một kiếm, biết rõ thân thể hần căn bản sẽ không bị thụ thương dễ dàng như vậy, còn ngây ngô mà đi cản lại.

Thật đáng khinh.

Thế nhưng đó dường như là một thứ bản năng, hần không thể không chế được...

Từ từ, một mỗi lần thứ hai bao trùm lấy hần, ngay cả vết thương ở cổ tay cũng không buồn xử lý, thân xác và tinh thần đều một mỗi cực độ đến rã rời, nam nhân cứ như vậy chìm vào trong bóng tối bất tận.

Mà ngay lúc đó, trong góc phòng, có một khối hắc sắc, thoát nhìn không chút thu hút, tựa như một làn sương lặng yên từ góc phòng lan ra.

Ngạc Mộng. [Ác mộng]

Đây là tên của nó ở Minh giới, không có mấy ma vật chú ý đến nó, bởi vì nó chỉ là một linh thể phù du nhỏ nhỏ không đáng để vào mắt. Không có trí tuệ. Chỉ biết ăn những con ác mộng cùng những xúc cảm tiêu cực và nỗi ám ảnh để duy trì sự sống, đối với thân thể cũng hầu như không tổn hại gì, nhiều lắm thì ngày hôm sau có chút mệt mỏi mà thôi.

Dù sao trong thế giới này, ma vật có khả năng sinh tồn được thì cũng chẳng phải loại yếu nhược, bản năng của ma vật là bất cứ lúc nào cũng dụng ma pháp để bảo vệ cho tâm thể của mình, huống hồ, ai sẽ để ý đến một linh thể mỏng manh đến mức gần như không tồn tại?

Thế nhưng, nhân loại nam tử đang nằm trên giường không chút phòng bị kia thì lại không hay biết gì cả. Càng không biết dùng ma pháp phòng ngự để bảo vệ cho tâm thể của mình. Như vậy, sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Chỉ thấy màn sương mỏng theo đôi chân thon dài của nam nhân di chuyển lên trên, sau đó, lại dần ra giống như một tấm lưới, nhẹ nhàng quấn lấy thân thể của nam nhân, thậm chí còn theo vạt áo len lỏi vào bên trong, dần tiếp xúc lấy làn da ấm áp. Có vẻ có chút vội vã.

Đối với một kẻ đã đói bụng trong một thời gian dài như nó mà nói, đây là một bữa ăn mỹ vị biết bao a.

Ở sâu bên trong linh hồn người này, còn có một vết thương cực sâu.

Mà nó, lại có thể khiến cho vết thương của hần hần sâu thêm bội phần...

Đau đớn thêm bội phần...

Nó không chế giấc mộng của hần, sau đó, đưa hần đến hồ sâu sợ hãi tuyệt vọng nhất, ở nơi sâu nhất trong linh hồn hần mà đào xới lên, triệt để kéo ra khiến hần một lần nữa trải nghiệm lại những con ác mộng tội đồ...

Thật là một chuyện tuyệt biết chừng nào a...

Sau khi bị màn sương đen quấn lấy thân thể, khuôn mặt nguyên bản coi như bình thân của Ngao Triết Thiên dần trở nên tái nhợt, hô hấp cũng cùng bắt đầu bất ổn.

Thế nhưng hần lại không có cách nào từ trong mộng tỉnh lại được.

Lúc đó, hần có thể không suy sụp hoàn toàn, hôm nay cũng có thể bình tĩnh đứng trước mặt Vong Dạ, lạnh lùng nhìn hần cùng một nam nhân khác đây đưa, thế nhưng, điều đó không có nghĩa là hần đã quên đi đau đớn cùng tuyệt vọng ngày hôm đó.

Tâm có thể chết... Thế nhưng đau đớn thì vẫn còn hần lại rất sâu.

Chỉ là hần đã cố giấu nó đi mà thôi.

Vết thương vẫn như cũ tồn tại, chưa từng lành lại, tuy rằng đã bị chôn vùi thật sâu ở trong thâm tâm, không muốn nghĩ đến, không muốn nhìn tới, nhưng nó vẫn còn đang ở đây.

Hần chưa từng nghĩ đến có một ngày, lại bị người khác đào bới lên, một lần nữa sự thật tàn khốc hiện ra trước mắt hần.

Giữa đất trời xám ngắt u ám, cơn mưa lớn vẫn như cũ thét gào bên tai.

Tất cả đều lặp lại ngày đó, hần vẫn một thân cô tịch đứng bên đường lớn, trong tay cầm một gốc hoa đã sớm bị phá hoại bởi bùn đất, như một con rối ngu ngốc nhìn vào hai người đang ôm nhau trong phòng, nặc cho nước mưa thấm ướt thân mình.

Hần không biết vì sao mình vẫn còn ở nơi này, vẫn thấy những hình ảnh như vậy, khi mà rõ ràng tất cả mọi thứ đều trở thành quá khứ.

Hần muốn ly khai, thế nhưng bàn chân lại bị hai khối đinh thép cự đại đóng xuyên qua dính chặt xuống mặt đất, máu nhiễm đỏ một dải đất dài.

Cúi người xuống nỗ lực muốn đem hai khối đinh lớn rút ra, nhưng dù thế nào cũng không thể làm được, chỉ khiến cho vết thương càng lúc càng đau, càng lúc càng toác rộng.

Mơ hồ, biết rằng chính mình đang mơ, thế nhưng ở thế giới này lại có giấc mộng chân thực đến như vậy sao? Chân thực đến mức có thể cảm giác được

mỗi một giọt nước mưa rơi trên người mình đều đau đến vậy.

Đột nhiên, cơn mưa bất chợt dừng lại, một người đang đứng trước mặt hắn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia trên mặt lộ ra một tiểu ý ôn nhu, mái tóc dài đỏ tươi nhẹ nhàng trong gió điều động, sau đó, ở trước mặt hắn mà cúi người xuống, nhẹ nhàng rút khỏi đình ra khỏi chân hắn.

Ngao Triết Thiên ngây người tại chỗ, đối với hành động ôn nhu của Vong Dạ chỉ cảm thấy xa lạ vô cùng.

Tiếp đó, đối phương cẩn thận đỡ hắn đứng dậy, nhẹ tay lau đi vết bùn đất trên mặt hắn, song nhãn huyết hồng chuyên chú mà ôn hòa.

Ngao Triết Thiên có loại ảo giác, tựa như người này vẫn còn yêu mình, cho dù chỉ là trong mộng. Sau đó, xuyên qua bờ vai đối phương, hắn nhìn thấy một người khác đang ưu nhã đi tới, trên mặt còn mang theo một tiểu ý băng lãnh mà quyền rũ, kim sắc trường phát chững mát một cách kỳ lạ. Một tia hàn ý hung hăng chọc thẳng vào đại não hắn.

Không khỏi đưa mắt qua nhìn Vong Dạ, người kia trên mặt vẫn giữ tiểu ý ôn nhu vô cùng như cũ, chỉ là tay đối phương, lại dùng sức đẩy mình ra, tựa như hắn chỉ là một tên khát cái khiến cho người người đều thấy chán ghét, thẳng đến khi hắn ngã vào trong vòng tay lạnh lẽo của một người khác.

Quay đầu lại, chỉ thấy bốn hắc ám tinh linh xuất hiện tựa như một con ác mộng, trên khuôn mặt phiêu lộng lộ ra một tiểu ý khiến hắn phát lạnh, một loại cảm giác tuyệt vọng mà sợ hãi điên cuồng cuốn lấy hắn, thế nhưng hắn đã mất đi cơ hội chạy trốn.

Phần nộ muốn giãy ra, nhưng vô dụng, cứ như vậy bị làm trò trước mặt Vong Dạ, giống như lần trước, hắn bị bọn chúng hung hăng áp xuống mặt đất, y phục bị xé bỏ một cách thô bạo, bàn tay không biết của ai cầm lấy hai bắp đùi của hắn xả ra, sau đó, cơn đau kịch liệt khiến trước mắt chỉ còn lại duy nhất một mảnh đỏ rực không rõ ràng.

“...” Muốn kêu Vong Dạ biến đi, thế nhưng trùng kích từ phía sau khiến hắn không thể phát ra thanh âm.

Dù chỉ là trong mộng, hắn cũng không muốn đối phương nhìn thấy! Bởi vì so với việc bị luân bạo, việc này càng khiến hắn không thể chịu đựng hơn. Thế nhưng lại châm chọc chính là, đối phương giúp hắn nhổ khỏi đình ra, tựa hồ như là để những tinh linh kia tùy tâm sở dục lãng nhục hắn. Giương mắt lên nhìn về hướng hồng phát nam nhân, trái tim dường như lại bị tiểu ý giễu cợt của hắn hung hăng dẫm nát.

Thật giống như hắn tự mình đa tình mà yêu thương đối phương, vì đối phương mà liều mạng đi hái về một bông hoa mà căn bản không cần dùng đến...

Rõ ràng là một giấc mộng! Nhưng so với chuyện thực xảy ra thì lại đau đớn hơn gấp trăm bội lần!

Loại chuyện này rốt cuộc là muốn tiếp tục tới khi nào?

Vì sao lại không cho hắn tỉnh lại?

Hắc ảnh cứ như vậy cuốn lấy Ngao Triết Thiên, tham lam liếm lấy cơn ác mộng khiến hắn gần như muốn say điên đảo

『Thống khổ hơn nữa... Còn chưa đủ... Chỉ khi ngươi càng thống khổ, mới có thể triệt để thỏa mãn ta a...』

Bởi vì nam nhân gần như đã triệt để tuyệt vọng cùng suy sụp, hắc ảnh dần dần có chút kết tụ lại thành một thân hình, thân thể thon dài càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Nó nhìn nam nhân thống khổ dưới thân mình, song nhãn đã có trí tuệ hiện lên một tia hàn quang quái dị, ngón tay thông thả vươn ra chạm đến khuôn mặt tái nhợt mà anh khí của nam nhân, nhưng rồi động tác giữa chừng lại mãnh liệt cứng ngắc lại.

Một khí tức cường đại đang dần đến gần đây.

Nó thậm chí còn có một loại cảm giác sợ hãi, gần như bị cắn nuốt một cách tàn bạo, đôi mày nhíu lại, hắc ảnh rất nhanh liền tiêu thất tại chỗ, thẳng đến khi cửa phòng của Ngao Triết Thiên vang lên tiếng gõ có phần gấp gáp.

Ngoài cửa, Vong Dạ sắc mặt u ám bên tay còn cầm theo một rượu y dược, một tay rất không có kiên nhẫn gõ cửa, qua vài giây không thấy bên trong đáp lại, hắn đơn giản liền trực tiếp đẩy cửa vào. Ngay khi vừa định mở miệng mắng chửi, lại thấy Ngao Triết Thiên nằm trên giường, thoạt nhìn có chút bất ổn.

“...” Tiến lại gần, lại ngây người ra.

Hắc phát nam nhân cứ vậy một thân y phục mất trật tự nằm trên giường, mái tóc dài đen nhánh thả loạn trên chăn đệm, thoạt nhìn giống như một nhân ngẫu bị phá hỏng không có linh hồn, mà song nhãn nguyên bản trong suốt yên tĩnh giờ phút này lại thất thần không có tiêu cự hé mở, trống rỗng đến nỗi khiến người ta thâm nghĩ...

Có lẽ cái chết đối với hắn lại là một việc làm nhân từ.

Không có nước mắt... Nhưng lại cảm giác thấy như hấn đang khóc...

Vong Dạ bị cảm giác khó hiểu này làm cho khó chịu vô cùng, chờ hấn lấy lại tinh thần, cuối cùng lại thấy mình đã đem nam nhân một thân hỗn độn mà băng lãnh ôm vào lòng, đột nhiên phát hiện ra người này so với trong tưởng tượng của mình còn gầy hơn.

Hắn đêm nay xuất hiện, căn bản là vì không muốn nợ người khác một cái nhân tình, dù sao thì thị tòng này cũng vì hấn mà cần một kiếm, mặc dù hành động này xét ra là hoàn toàn dư thừa. Trước vốn định trực tiếp dùng ma pháp giúp hấn trị liệu, thế nhưng người này thể chất khẳng định không thích hợp, vậy nên hấn mới đặc biệt sai thị vệ của mình đến đại lục lũng súc mãi mới tìm được mấy thứ được trị ngoại thương của nhân loại đem về, nhưng lại không ngờ tới khi tìm đến thì nam nhân lại trở thành như vậy.

Nam nhân luôn lãnh mạc đến mức khiến hấn nghĩ người này cùng với nhân ngẫu cũng không mấy sai khác này, cư nhiên lại có một mặt yếu đuối đến như vậy?

Hắn gặp phải ác mộng?

Là con ác mộng như thế nào lại có thể khiến hấn trở thành thế này?

Thân thể cuối cùng lại lạnh đến mức gần như không còn chút nhiệt độ nào, nếu như không phải còn cảm nhận được hô hấp của đối phương, Vong Dạ đã cho rằng nam nhân này chết rồi.

Nhưng mà, thân thể băng lãnh nằm trong lòng hấn an tĩnh chưa được bao lâu, tựa như lại sợ hãi cực độ vì bị người khác đụng chạm, đột nhiên liều mạng gãy ra, song nhãn chỉ còn lại sợ hãi cùng cuồng loạn, nhưng một câu cũng chẳng thể nói ra, chỉ có thể bật ra mấy thanh âm khàn khàn mà vô lực.

“Người gặp ác mộng! Tỉnh lại đi!” Vong Dạ dè hấn xuống, lại bị đối phương liên tục gãy dựa muốn thoát ra, ngay cả bản thân hấn, cũng không biết chính mình lúc này, về lo lắng hiện rõ trong mắt.

“...” Mãnh liệt gạt tay Vong Dạ ra, Ngao Triết Thiên thân thể gần như không còn chút sức lực nào lúc này vẫn như cũ, không thể xóa bỏ được bóng ma bị luân bạo ra khỏi tiềm thức, thân thể mặc dù không có thương tổn, những vẫn nhớ rõ những đau đớn cùng bi thương khi bị đẩy vào hành hạ trong giấc mộng.

Những tinh linh kia cứ một người lại tiếp một người nhiều lần xâm phạm hấn, mà Vong Dạ cùng Tinh Linh Hoàng lại đứng bên cạnh nhau nhìn xuống... Trên mặt còn mang theo một tia trào phúng băng lãnh.

Sau đó, tựa như bị ai đó cố sức lay động... Tất cả những hình ảnh chân thực đến mức đáng sợ kia bắt chợt lùi xuống, tiếp đó lại cảm nhận được một thân thể nóng ấm đang gắt gao ôm lấy mình, trong mũi nhất thời tràn ngập khí tức quen thuộc...

“...” Nam nhân ý thức được mình đã thoát khỏi con ác mộng cũng dần trở lại an tĩnh, thân thể hấn cứng ngắc, lại không biết vì sao Vong Dạ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, còn ôm lấy mình, thậm chí hấn còn hoài nghi liệu đây có phải một giấc mộng khác không, trải qua một chút ám áp, rồi lại một lần nữa đẩy hấn quay trở lại hầm băng u tối kia.

Vừa mới nghĩ đến đây, thì cánh tay Vong Dạ đang gắt gao ôm chặt đột nhiên lại đẩy hấn ra, song nhãn hồng sắc có chút chán ghét nhìn hấn, sau đó động tác lại có chút thô bạo gắt gỏng.

Ngao Triết Thiên nhìn Vong Dạ, trong mắt hiện lên một tia xúc cảm dị thường, thế nhưng rất nhanh sau đó, lại trở lại an tĩnh.

Người này một lần nữa đẩy hấn ra.

Chỉ là lúc này đây, là hiện thực, mà phía sau hấn, cũng không có bốn hắc ám tinh linh âm trầm.

Đạm mạc nhìn hấn một cái, Ngao Triết Thiên lặng lẽ xuống giường, nhưng không khống chế được con run nhẹ của tay chân, thân thể cảm giác có chút yếu nhược, sinh lý cùng tâm lý bất ổn, nhưng hoàn hảo là vẫn có thể đi được.

Hấn hiện tại nghĩ muốn đi tắm rửa, bởi vì con ác mộng kia, khiến hấn đến tận bây giờ vẫn còn nhớ kỹ những cảm giác rợn người khi thân thể bị tùy ý liếm láp, không thể chịu đựng được.

“Người muốn làm gì?” Vong Dạ cau mày, song đồng hồng sắc sắc lạnh mà có chút hờn giận, thế nhưng người kia tựa hồ như hoàn toàn không để mấy lời của hấn vào tai, tiếp tục đi.

Ngay lúc hấn nghĩ cứ thế mặc kệ Vong Dạ mà đi vào phòng tắm, thì bên tay đột nhiên bị lại bị kéo ngược trở lại giường.

“...” Ngao Triết Thiên chau mày nhìn Vong Dạ. Song nhãn chỉ hiện lên một tia đạm mạc không giải thích được. Có thể đối phương không dồn nhiều lực khống chế hấn, thế nhưng Ngao Triết Thiên hôm nay ngay cả một chút tình tự cũng keo kiệt không muốn lãng phí với nam nhân, đối với hành động này của Vong Dạ lại càng cảm thấy phẫn nộ.

“Muốn đi tắm? Trên tay người còn bị thương.” Giọng nói băng lãnh còn mang theo trách mắng.

Bị thương thì có liên quan gì đến người? Ngao Triết Thiên nhú mày.

Mà Vong Dạ hiển nhiên cũng đọc được ý tứ này trong ánh mắt của hắn, đột nhiên trở nên nóng nảy: “Ngươi tốt nhất đừng kiếm chuyện với ta! Ngoan ngoan trị thương đi! Không phải ngươi cho là ở đây muốn dùng một gã thị tòng thụ thương chứ?” Sau khi dùng lực ấn Ngao Triết Thiên ngồi xuống xong liền quay sang lấy băng gạc cùng được thủy ở bàn bên cạnh chuẩn bị giúp hắn băng bó lại vết thương.

Ý thức được Vong Dạ muốn làm gì, Ngao Triết Thiên đầu tiên là nhướn mày lên, sau đó trực tiếp giật lấy băng gạc cùng được thủy trong tay Vong Dạ, cũng không buồn liếc mắt nhìn đối phương một cái mà tự mình băng bó, người kia đầu tiên là ngây người ra, rồi lại nhìn xuống hai tay trống không của mình, sắc mặt âm trầm.

Băng bó được phân nửa, Ngao Triết Thiên như là nhớ tới cái gì đó mà giương mắt nhìn qua Vong Dạ vẫn còn đang ngồi bên cạnh, sau có chút không thoải mái, thậm chí là hơi phiền chán mà nhíu mày, song nhãn biểu lộ rất rõ ràng một ý tứ — Ngươi thế nào còn chưa đi?

“...” Vong Dạ hiển nhiên là bị nhãn thần xua đuổi này chọc giận, mãnh liệt đứng lên nhìn chằm chằm vào đối phương, không khí xung quanh nhất thời lạnh xuống cực độ, cặp má nhàn thâm sâu đến không lường thậm chí còn lóe lên một tia sát ý sắc lạnh.

Nhưng người kia vẫn như cũ không chút sợ hãi nào nhìn hắn.

Hai người giằng co một hồi...

“Ba lực!” [từ tượng thanh] Đột nhiên một cước hạ xuống liền đem cái cái tủ nhỏ cạnh giường trực tiếp đập thành nát vụn, hồng phát nam nhân hừ lạnh một tiếng liền đập cửa đi ra, mà trong phòng, nam nhân vẫn bình yên vô sự, diện vô biểu tình nhìn bức tường vì bị liên lụy mà nứt vỡ.

Đêm hôm đó, Ngao Triết Thiên không ngủ tiếp.

Chuyện xảy ra trong căn phòng nếu nói ra phỏng chừng sẽ khiến cho sắc mặt của tất cả chiến sĩ của Minh giới đều biến thành một màu đen xỉ. Bởi vì cư nhiên lại có người chọc giận Minh vương mà lại không bị tàn sát, chuyện này bất luận là kẻ nào cũng không thể tưởng tượng ra được, suy cho cùng thì quân vương của bọn họ từ trước đến nay đều nổi danh là người cực kỳ tàn bạo cùng lãnh khốc vô tình, hẳn lúc cao hứng có thể tiện tay phế đi nguyên một đội quân mà không chút suy nghĩ, càng không nói đến lúc hắn tâm tình không tốt thì không biết sẽ có bao nhiêu người phải chịu tai ương.

Vậy nên, Ngao Triết Thiên sau này có gặp phải chút mệnh vận, cũng bởi vì nguyên nhân này mà ra cả.

Đãi ngộ đặc biệt quá mức, luôn rước phải những bất trắc ngoài dự liệu.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Mấy ngày kế tiếp, nghe Huyết Đóa nói Vong Dạ đã mang Tinh Linh Hoàng ra ngoài, về phần hai người ra ngoài làm gì, Ngao Triết Thiên không có hứng thú muốn biết. Bất quá có một việc khiến hắn cảm thấy cao hứng phần nào, chính là hắn có thể tự do đi lại trong cung, cũng là có cơ hội đến thăm Liên Đế Na — hồi tinh linh cùng hắn đồng cam cộng khổ lớn lên. Nhưng đây là với điều kiện tiên nhất là hắn không đặt chân vào khu vực cấm.

Khi gặp lại Liên Đế Na, là lúc nàng đang ngây người nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Hắn nhẹ nhàng gõ vào bên cửa, thu hút sự chú ý của nàng.

“Ué! Ngươi đến rồi!” Khuôn mặt Liên Đế Na nguyên bản đang rất cô đơn hiện lên một tiểu ý ngạc nhiên vui mừng, vội vàng chạy qua đón hắn. Thế nhưng biểu tình vui mừng lại rất nhanh chuyển thành lo lắng, bởi vì nàng phát hiện sắc mặt Ngao Triết Thiên cực kỳ tiêu tụy, ngay cả môi cũng gần như trắng bệch.

“Ngươi làm sao vậy?” Nàng vội vàng kéo Ngao Triết Thiên lại ghé ngồi, thương xót sờ sờ khuôn mặt hắn. “Xảy ra chuyện gì vậy? Sắc mặt ngươi thoát trông không ổn chút nào...”

Lắc đầu, Ngao Triết Thiên dùng loại thủ thế chỉ có Liên Đế Na mới hiểu, nói với nàng rằng mấy ngày nay có thể không quen giường, nên ngủ nghỉ không được tốt lắm. [Thiên Thiên với chị Liên tranh hết cả công khai sinh ra ngôn ngữ ký hiệu của cha Charles-Michel de l'Épée =. =]

Mà trên thực tế, Ngao Triết Thiên đã nằm ngày rồi không chớp mắt.

Chỉ cần hắn nhắm mắt lại, sẽ liền có cảm giác như bị kéo xuống vực sâu tuyệt vọng. Cái này rõ ràng không chỉ đơn thuần là một cơn ác mộng. Về sau dựa vào quan sát và phân tích của hắn, hắn biết có một thứ gì đó đang quần lấy mình.

Một loại không có thực thể, giống một ý thức tồn tại dưới dạng sương mù hơn, hơn nữa, lại từ từ có nhân hình.

Thức thể kia khi hắn thanh tỉnh thì không có gặp, thế nhưng chỉ cần hắn nhắm mắt lại, cho dù chỉ là lơ đãng suy nghĩ trong thoáng chốc cũng lập tức bị vật thể kỳ lạ vô định hình kia quần lấy, nhiều lần có ý đồ không để hắn tỉnh lại nữa.

Sau vài lần như vậy, nam nhân tỉnh thần uể oải cực độ không còn ngủ nữa, cũng không nói cho bất luận kẻ nào biết về chuyện của thức thể kia, chỉ là tự mình đến thư quán tìm đọc một số tư liệu liên quan. Bởi vì hắn không cho phép người khác biết được nội dung trong giấc mơ của hắn, huống hồ, hắn cũng không tin là có kẻ nào lại có thể giúp hắn.

Trên thế giới này, duy nhất có thể giúp đỡ mình, cũng chỉ có bản thân mình.

Sự thực này hắn đã sớm hiểu rõ một cách triệt để.

Thế nhưng mấy ngày nay đọc không dưới mấy trăm quyển sách, nhưng cũng chỉ tìm được một ít thông tin lặt vặt về thông tin của thức thể kia. Trong sách nói rằng tên của nó là 『Ngạc Mộng』, nhưng dù ở trong tình huống nào cũng không tạo ra quá nhiều thương tổn cho nhân thể cũng như tinh thần, hơn nữa cũng không hề nhắc đến việc nó có thể biến thành hình người, huống hồ, thức thể này đã tuyệt tích từ rất lâu về trước.

Bởi vì quá yếu ớt. Nên không thể sinh tồn được trong thế giới này.

Như vậy thì thứ hắn gặp phải... Rốt cuộc là loại thức thể nào? Là Ngạc Mộng biến dị?

Kỳ thực, thức thể mà Ngao Triết Thiên gặp phải xác thực không phải là 『Ngạc Mộng』 phổ thông, nó so với ngạc mộng bình thường thì hắc ám hơn nhiều, Ngạc Mộng kia chính là do những Ngạc Mộng khác tại lúc tiêu thất vì chất chứa quá nhiều oán niệm mà tạo thành, có thể nói nó chính là Ngạc Mộng vương, cũng có thể nói, nó chính là hi vọng cuối cùng của hết thảy các Ngạc Mộng khác khi tiêu thất, hi vọng có thể lớn mạnh hơn, hi vọng có thể có được một nguồn năng lượng thuần túy, dựa vào khả năng ẩn dấu tuyệt hảo, chiếm được giấc ngủ của một nhân loại nào đó, sau đó là xâm chiếm lấy cả thân thể của hắn, cuối cùng là ngang nhiên sống dưới ánh dương quang.

Đại khái là thực tùy tri vị [Ăn tùy nhớ vị – Ý nói đã thưởng thức qua một lần rồi thì nhớ mãi không quên được], từ ngày đầu tiên bắt đầu quán lấy Ngao Triết Thiên, Ngạc Mộng cơ bản không có ý định sẽ buông tay, thậm chí còn muốn đem Ngao Triết Thiên chiếm đoạt triệt để, khiến hắn hoàn toàn thuộc về mình, thể nhưng vẫn chưa có cơ hội. Bởi vì người kia không có ngủ, vì vậy mà Ngạc Mộng ngày qua ngày không chiếm được thỏa mãn bắt đầu trở nên nôn nóng, hơn nữa mấy ngày qua hắn đã hoàn toàn hấp thụ được năng lượng đoạt được từ hôm đầu tiên, trên cơ bản cũng đã hoàn thành được quá trình biến đổi thành nhân hình, mà khuôn mặt hắn, lại có đến bảy phần giống Vong Dạ, chỉ là yếu hơn một chút, còn có tai giống của Tinh linh tộc, mái tóc dài màu xám xanh như khói bụi chốn ảo mộng.

Ngoại hình của hắn, cơ bản là được tạo nên bởi giấc mộng của Ngao Triết Thiên, thậm chí ngay cả nội tâm cũng vậy.

Vậy nên ngay từ đầu, hắn đối với Ngao Triết Thiên là một loại cố chấp dị thường như vậy.

Mà Ngao Triết Thiên hiển nhiên cũng cảm nhận được sự nôn nóng ngày càng lớn của Ngạc Mộng, đã có vài lần khi hắn vẫn còn thanh tỉnh mà lại bị tập kích, nhất là ngày hôm qua còn phá lệ bị rất nhiều lần.

Thế nhưng Ngạc Mộng cũng không biết điều này, Ngao Triết Thiên là cố tình khiêu khích lòng ham muốn của hắn. Có mấy lần giả vờ bất cẩn, khiến Ngạc Mộng có cảm giác như chắc chắn có thể đụng tới hắn, rồi lại không thể đụng được vào, vì vậy mà càng ngày càng nôn nóng dẫn đến mất dần bình tĩnh. Mà vào buổi tối ngày hôm đó, Ngao Triết Thiên đi gặp Huyết Đóa hỏi han vài thứ, lợi dụng trận pháp bí ẩn của Minh cung, đồng thời vận dụng những kiến thức mà Tiểu Hàn truyền lại cho hắn mà bí mật sửa lại trận pháp, giấu kín nó đi, khiến cho Ngạc Mộng không thể phát hiện ra được.

Sau đó, lừa hắn chậm rãi tiến nhập vào cạm bẫy.

Cuối cùng, nó đã bị lừa.

Bị ma pháp trận thiêu thành một màn sương u ám đen tối, thống lên những thanh âm thể lương thảm thiết.

Mà Ngao Triết Thiên đến bây giờ vẫn không thể quên được nhân thân của nó lúc đó... Trần ngập oán hận cùng phần nộ cuồng liệt khiến hắn cả người phát lạnh, mang theo một tia tuyệt vọng khi bị lừa dối như nhìn thấu vào trong lòng Ngao Triết Thiên, tựa hồ như muốn dùng ánh mắt này xé toạc Ngao Triết Thiên ra thành trăm nghìn mảnh!

Nếu như nó còn sống, như vậy, không khó để có thể tưởng tượng ra nó sẽ trả thù Ngao Triết Thiên ra sao.

Thế nhưng, nó đã bị trận pháp thiêu thành những mảnh vụn vỡ, tiêu thất tại không trung.

Cũng bởi vì vậy mà Ngao Triết Thiên ngày hôm nay mới có thời gian đến thăm Liên Đế Na. Nhìn thấy nàng, tâm tình cũng tốt lên nhiều, huống hồ, linh hồn trong cơ thể hắn cũng rất tha thiết được gặp lại nữ nhân đã nuôi nấng mình lớn lên.

“Thực sự là không có chuyện gì sao?” Lo lắng sờ lên trán Ngao Triết Thiên, cảm thấy nhiệt độ cơ thể coi như bình thường. Liên Đế Na không còn cách nào khác là tin vào lý do thoái thác của Ngao Triết Thiên. “Ta nghĩ, qua vài ngày nữa, sẽ thích ứng được với nơi đây.”

“Kỳ thực, ta cũng chưa thích ứng được... Ta muốn quay về...” Hôi tinh linh ngữ khí tràn ngập đau thương. Ngao Triết Thiên vỗ vỗ đầu nàng, sau đó hôi tinh linh ngừng đầu lên nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Có thể ôm ta một cái được không? Một lúc thôi cũng được.”

Gật đầu, Ngao Triết Thiên ôm nàng vào lòng. Hắn không có tâm tư gì khác, chỉ là nghĩ nàng có lẽ cần một chút thoải mái, mà hắn, lại có cái nghĩa vụ thoải mái này, cũng coi như là vì linh hồn nguyên bản là chủ nhân của thân thể này đi, huống hồ hắn cũng không ghét nàng.

“Ồ chỗ này không nhìn thấy bầu trời... Cảm giác như so với mộng mị còn xa vời hơn...” Hôi tinh linh ngả vào trong lòng nam nhân, nghe tiếng tim đập

trầm ổn của hắn, như là đang làm bầm nhẹ nhàng nói: “Uế, ngươi còn nhớ ngày trước ta đã nói gì với ngươi không? Nguyên vọng lớn nhất cả đời của ta, là có một đôi cánh mỹ lệ, cùng với các tinh linh khác bay lượn trên bầu trời... Cho dù chỉ là một ngày, ta cũng muốn được mỹ lệ như các nàng, tỏa ra quang mang... Thế nhưng, nguyên vọng của ta cho tới bây giờ vẫn chưa thể thành hiện thực... Ta về sau vĩnh viễn chỉ có đôi cánh màu xám này, vĩnh viễn xấu xí như vậy... Có đúng hay không ta cả đời này, đều không thể thực hiện được nguyên vọng kia... Vì sao... Vì sao ta vừa mới sinh ra số phận đã bị định đoạt trước như vậy, ta phạm phải lỗi lầm gì... Uế, ta khó chịu quá...” Nước mắt theo khóe mắt nàng chảy xuống, trong vòng tay ôm ấp của nam nhân, đôi tinh linh cũng không thể kiềm nén được nữa mà nhẹ giọng khóc nức, bàn tay nhỏ bé cầm lấy xiêm ý của nam nhân run lên, dường như ngay cả nội tâm cũng không cam chịu được.

Ngao Triết Thiên không nói gì, chỉ có thể ôm chặt nàng.

Trên thế giới này, con người không thể được lựa chọn được sự ra đời của mình.

Giống như hắn, không thể chọn lựa được mà bị nữ nhân kia sinh ra, sau đó, bị vứt bỏ. Nếu như có thể, ai mà lại không chọn một người phụ mẫu có thể yêu thương mình? Thế nhưng, chính là không thể chọn lựa.

Sau khi khóc xong, Liên Đế Na thoát nhìn như thoải mái hơn một chút, mà Ngao Triết Thiên đã vài ngày không ngủ thực sự cũng không thể chống đỡ lâu hơn được nữa, vậy nên hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Liên Đế Na một cái rồi liền ly khai, cũng không quên hứa hẹn về sau nếu có cơ hội sẽ đến thăm nàng nữa.

Mà hắn rời đi rồi, từ trong góc phòng u tối, một người lặng lẽ bước ra.

Một thiếu niên, mái tóc ngắn màu đỏ hồng rất giống với của Vong Dạ, song nhãn huyết sắc lạnh lùng mà âm hiểm nhìn thân ảnh rời đi của Ngao Triết Thiên cùng đôi tinh linh đang lưu luyến vô cùng, nở một nụ cười giả dối.

Hình như, hắn nghe được vài thứ gì đó, cũng đã hiểu rõ về mối quan hệ của bọn họ, có lẽ, cũng nên làm gì đó chẳng?

Trong gian phòng.

Nam nhân vài ngày không ngủ uể oải tắm rửa một trận, sau đó thân thể gần như không thể chống đỡ được nữa mà ngã xuống giường, ngay khi hắn nghĩ muốn ngủ đến mê mị, một thanh âm bi thương đột nhiên vang lên phía sau lưng hắn, tựa như lệ quý đoạt mạng đến từ địa ngục, khiến hắn trong phúc chốc liền tỉnh táo lại hoàn toàn, mồ hôi lạnh nhất thời túa ra toàn thân, đồng thời cũng mất đi cơ hội chạy trốn.

“Không – thể – tha – thứ... Ngươi – dám – lừa – gạt – ta...” Một bàn tay quần lầy bởi lớp sương hắc ám vững vàng nhốt nam nhân lại bên dưới thân, một thân ảnh thon dài cũng dần xuất hiện trên giường Ngao Triết Thiên, cặp hồi sắc song đồng tràn ngập phần nộ tức giận khiến kẻ khác phải phát lạnh, hồi sắc trường phát hung tàn điều động...

Ngạc Mộng!

Vì sao hắn còn chưa chết!?

Ngao Triết Thiên ngay cả phản ứng lại còn không kịp, chỉ cảm thấy lưng một trận đau nhức, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động do bị đập vào tường. Hô hấp vì một cổ lực áp chế lên cổ mà trở nên trắc trở, chặt vật mở mắt ra, lại thấy một bàn tay mang theo sương đen phần nộ bóp lấy cổ mình, mà bản thân lại bị một cổ lực hung hăng ép vào tường bên cạnh giường.

Mà trong đôi mắt khuất dưới những sợi tóc dài màu xám xanh của đối phương, lại mang theo một loại cảm giác rợn tóc gáy. Âm trầm, sắc bén, bởi vì phần nộ quá độ, mà nhãn đồng nguyên bản mỹ lệ mà thông thấu lại kịch liệt co rút lại, thẳng đến khi chúng rút lại tựa như kim châm sắc nhọn, nhìn chăm chăm vào Ngao Triết Thiên như hận không thể trực tiếp đâm nát hắn, cứ vậy liên tục đã kích thâm tâm hắn.

“...” Nam nhân không thể hô hấp kinh sợ nhìn Ngạc Mộng đang bóp cổ mình, dùng hết toàn lực nắm lấy bàn tay của đối phương muốn giật ra, thế nhưng hai bàn tay kia vẫn tựa như thép đúc không chút suy chuyển nào.

Hắn thế nào cũng không thể lý giải được vì sao Ngạc Mộng còn chưa chết, nhưng nam nhân cũng không thể suy nghĩ quá nhiều, bởi vì thiếu dưỡng khí cực độ khiến đường nhìn của hắn bắt đầu trở nên mịt mờ, phổi mang theo thống khổ bắt đầu đau lên từng cơn, bóng tối dần dần trùm lên cảnh vật, mà bàn tay nguyên bản đang nắm lấy tay Ngạc Mộng cũng bắt đầu trở nên vô lực mà buông xuống, một cảm giác như được giải thoát cũng rất nhanh phủ xuống.

Ngay khi hắn cho rằng mình cứ như vậy mà chết đi, lực đạo áp chế cổ hắn đột nhiên buông lỏng ra...

Một trận thanh âm xoát xoát do y phục ma sát tạo thành vang lên, Ngao Triết Thiên vô lực xuống giường...

“Khái khái...”

Lòng ngực bắt đầu phập phồng, hắn ho khan kịch liệt, mang theo những thanh âm thở hổn hển gấp gáp, nhanh chóng hít vào từng ngụm không khí quý giá. Nhưng thân thể vô lực một lần nữa lại bị kéo lên, hai tay bị Ngạc Mộng không tốn mấy công sức mà áp chế lại trên đỉnh đầu.

Hắn muốn làm cái gì?

Ngao Triết Thiên chỉ có thể suy nghĩ hỗn loạn như vậy, đại não thiếu dưỡng khí so với phản ứng thường ngày cũng có vài phần trì độn hơn, hiện tại thân

thể hần theo bản năng chỉ có thể hít vào dưỡng khí càng nhiều càng tốt để bù vào lượng thiếu hụt đáng sợ khi này.

“Ngô...”

Lòng bàn tay đột nhiên truyền đến một cơn đau đớn, tựa hồ như có thứ gì đó hàn lạnh lại sắc nhọn đâm xuyên thấu qua, đưa hần trực tiếp đóng lại trên tường.

Chưa bao giờ chịu qua đau đớn khiến Ngao Triết Thiên không thể chịu được mà bật tiếng rên rỉ, trong lúc nhất thời lại đau đến mức thấy trước mắt như nhiễm một mảnh huyết hồng.

Thứ sắc nhọn kia tựa hồ như đánh thẳng vào xương, cũng không giống như chỉ đơn thuần là lộng thương đến thân thể, mà ngay cả linh hồn cũng trực tiếp bị xuyên thấu, một loại cảm giác gần như bị xé toạc ra khiến nam nhân một thân hỗn độn đỏ mồ hôi lạnh...

Sau đó, cảm bị một bàn tay băng lãnh bắt lấy, khuôn mặt giống Vong Dạ quá mức của đối phương tiến lại gần, không có bất luận biểu tình gì, song nhãn âm trầm tựa như u hồn, giọng nói lại như khiến hần như bị rét run, trầm thấp, khàn đặc: “Vì sao lừa dối ta...”

Đối phương cố chấp, muốn có được một đáp án, bởi vì hần không thể chịu đựng được sự lừa dối của người này.

Nhưng lại quên mất nhân loại này không thể nói.

Nhưng Ngạc Mộng song nhãn mới này còn tràn ngập sát khí, lúc này lại vui đi rất nhiều, bởi vì bộ dạng nam nhân ẩn nhẫn chịu đựng thống khổ hấp dẫn rất nhiều lấy lực chú ý của hần... Nhất là tiếng rên rỉ kiềm nén, có chút âm trầm đứt quãng, khiến hần nhớ một hình ảnh...

Hình ảnh Ngao Triết Thiên trong mộng...

Nhớ tới hần trong giấc mộng bị các tinh linh tùy ý làm nhục, bị ép mở ra hai chân chống đỡ lấy sự xâm phạm của nam nhân, một bộ dạng nhẫn nhẽ kiêu kiêu chịu đựng thống khổ, còn có mái tóc mất trật tự cùng thân thể màu đồng phủ đầy dấu vết sắc dục...

Ngạc Mộng bắt đầu nghi hoặc, lòng thầm suy xét.

Hần không biết ý tứ của hành vi này, cũng không biết vì sao nam nhân càng thống khổ, những người kia lại càng vui thích. Mà nội dung trong giấc mộng toàn bộ đều là những việc đáng sợ nhất mà người nằm mơ đã trải qua hợp thành, cũng không phải do Ngạc Mộng an bài.

Hần chỉ là theo bản năng, hấp thụ năng lượng mà hần cần.

Những ngày trước đó, Ngạc Mộng cũng chỉ là một thứ không có ý thức tự chủ, chỉ là một loại tồn tại giống như u thể. Theo lẽ tự nhiên, hần cũng không biết mấy thứ như ***, giống như một tờ giấy trắng, để cho người nằm mơ tô vẽ màu sắc lên.

Mà hiện tại, hần đối với chuyện này bắt đầu lưu tâm hơn, nhất là khi người thấy được khí tức nhẹ nhàng thanh sáng do nam nhân vừa mới tắm rửa xong, có một loại cảm giác kỳ dị mà hần chưa từng trải qua bao giờ từ làn tỏa ra.

Ngao Triết Thiên nỗ lực muốn giãy ra khỏi tình cảnh bị áp chế này, thế nhưng chỉ cần hần khẽ động một cái, cái đinh đang đóng xuyên qua bàn tay hần, cái đinh được cấu thành nên bởi một nguồn năng lượng tinh khiết sẽ lập tức lộng thương thẳng vào linh hồn hần.

Cái loại đau đớn này, không lời nào có thể diễn tả hết được, cũng không phải thứ mà thường nhân có thể chịu đựng được...

Thế nhưng, càng làm hần không thể chịu đựng được chính là đối phương lại bắt đầu có những hành động quái dị, Ngạc Mộng kia, bàn tay nguyên bản đang nắm lấy cầm hần cuối cùng lại buông lỏng xuống, dường như là âu yếm mà dỗi xuống cái cổ hần, sau đó, lại tiếp tục trượt xuống vuốt ve ngực hần, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú vào thân thể hần, thậm chí còn mang theo điểm hiếu kỳ.

Hần rốt cuộc là muốn làm gì...

Ngón tay Ngạc Mộng theo những đường cong nơi thân thể nam nhân mà bắt đầu trượt xuống, chạm vào từng nơi một, y phục trên thân bị một loại ma pháp nhỏ từng chút lại từng chút xả thành những mảnh nhỏ, lộ ra bên dưới một thước da vẫn còn mang theo chút ẩm ướt. Sau đó, Ngạc Mộng áp sát vào nam nhân, tựa như một tiểu cầu nhẹ nhàng người lấy vị đạo trên người nam nhân, đầu lưỡi ướt át chậm rãi liếm lấy cái cổ đối phương, thân thể Ngao Triết Thiên nhất thời bắt đầu trở nên cứng ngắc vô cùng.

Hần đối với nam nhân có chút sợ hãi, không thể khống chế được mà hơi run lên, thế nhưng lại khiến cho Ngạc Mộng hành động nguyên bản chỉ là khẽ liếm biến thành giao cắn. Bàn tay cũng có chút tham lam mà vuốt ve lấy làn da trơn bóng nhu thuận của nam nhân, sau còn cắn xuống điểm anh hồng trước ngực nam nhân.

Nam nhân nhất thời không chịu đựng được mà dùng lực nâng gối lên đánh thẳng vào đỉnh đầu của Ngạc Mộng, lại bị hần nhanh tay lẹ mắt nắm lấy bắp đùi, sau đó đem một chân xen vào giữa hai chân nam nhân, thân thể một lần nữa càng thêm áp sát.

“Cái loại chuyện này làm như thế nào?” Ngạc Mộng hiếu kỳ ngẩng đầu lên hỏi Ngao Triết Thiên, bàn tay kia cũng không quên đem quần của nam nhân kéo xuống, lộ ra hai chân thon dài mà săn chắc ẩn hiện dưới vạt áo dài.

Hần khí hỏi những lời này, là dùng tiếng Trung.

Tiếng Trung, chính là tiếng mẹ đẻ của Ngao Triết Thiên.

Lúc Ngạc Mộng len lỏi vào trong đầu Ngao Triết Thiên vô ý học được một loại ngôn ngữ. Mà loại ngôn ngữ này, lại khiến Ngao Triết Thiên một trận thất thần, một loại yếu đuối người thường không thể cảm thấy hiện lên trong song nhãn băng lãnh của hắn.

Một người thân cô thế độc sinh tồn trong một không gian hoàn toàn xa lạ, nghe được tiếng mẹ đẻ của mình, loại cảm giác này, giống như dùng ngôn ngữ thì không thể hình dung hết được, nhưng chăm chọc chính là, người nói ra những tiếng này, là một địch nhân đang lộ thương hắn, hơn nữa, lại có khuôn mặt rất giống với Vong Dạ.

“Ồ...” Đột nhiên, một bàn tay không hề báo trước nắm lấy hạ thân của hắn, Ngao Triết Thiên khó chịu cực độ muốn giãy ra, nhưng thất lưng lại bị chế trụ lại.

“Nơi này dài như vậy a...” Thanh âm của Ngạc Mộng bắt đầu trở nên ái muội, ngay cả cặp song đồng nguyên bản trong suốt kia cũng bắt đầu lóe lên quang mang dị dạng, hắn cẩn thận tỉ mỉ, vừa như đang nghiên cứu, lại vừa như đang chơi đùa với hạ thân của nam nhân, người kia trước sau cũng không thể chạy trốn được.

Mà có điều này Ngao Triết Thiên không biết, Ngạc Mộng nguyên bản là một vô tính thể không có bất luận tính khí quan [bộ phận sd] gì, thế nhưng lúc này, hắn lại huyền hóa thành một nam nhân có khí quan đặc thù, hoàn thành triệt để việc chuyển hóa thành một sinh mệnh thể nam tính.

Sau đó, nét mặt của hắn dần thay đổi, tia đơn thuần cuối cùng cũng thối lui mất, song nhãn tựa như đang thiêu đốt một thứ gì đó vốn không nên có — hỏa dục, như một ác lang chuẩn bị sẵn đón con mồi, đối với con mồi hoang dã ngang bướng đang bị áp chế lại trước mặt, cảm thấy có một loại cảm giác đang cuồng liệt dâng lên, ham muốn chà đạp.

Muốn đáp vỡ biểu tình băng lãnh trên mặt hắn, muốn trông thấy hắn bị thống khổ mà khóc lóc, sau đó, bộ dạng hắn run rẩy trong lòng mình.

Hắn theo bản năng, dựa vào ký ức trong mộng của Ngao Triết Thiên mà đưa nam nhân từ trên tường xuống, đặt lại trên giường.

Mà nam nhân bị ma hồn đình xuyên qua cổ tay lúc này lại đau đến mức trước mặt đều biến thành một mảnh đen tối, bên ngoài thoát xem như không có một vết ngoại thương nào, thế nhưng linh hồn lại bị đá thương nghiêm trọng, hắn thậm chí có cảm giác như tay mình đã không thể khống chế được nữa, giống như bị tàn phế. Sau đó, đai lưng của hắn bị xả ra, y phục bị sẽ rách nát trật tự rơi xuống, cả người bị xoay lại đối mặt với Ngạc Mộng, thân thể không còn một mảnh che lấp.

Mà đối phương tuy rằng có phản ứng về thể nhưng vẫn mang theo một loại ác ý không cho phép chống cự mà cuồng hôn đôi môi hắn, đầu lưỡi ướt át cổ chấp muốn xâm nhập vào trong miệng hắn, nhưng bởi vì không có một chút kinh nghiệm né tránh gì mà bị Ngao Triết Thiên hung hăng cắn một cái thật đau.

Ngạc Mộng song nhãn hiện lên tia hung quang âm ngoan, hắn một lời cũng không nói mà trực tiếp vung tay tát nam nhân đến nghiêng hẳn mặt qua một bên, cái tát cực nặng tay khiến đối phương nhất thời một trận hoa mắt, sau đó lại một lần nữa cướp lấy đôi môi tại nhột mà mê hoặc kia. Bàn tay to cũng thô bạo xả hai chân nam nhân ra, sau đó dựa vào nội dung trong giấc mộng mà tìm kiếm nơi có thể tiếp trên hắn trên thân thể nam nhân.

“... Ngộ...”

Hô hấp của hai bên đều trở nên bất ổn, chỉ là một người vì ***, một người vì thống khổ. Mà không khí cũng bắt đầu trở nên ngọt ngào dị thường.

Ngao Triết Thiên lúc này dừng nói là phản kháng, hắn ngay cả tay còn không thể động đậy được, hơn nữa lại có vài ngày không ngủ, cả tinh thần cũng thân thể đều mệt mỏi cực độ, hắn hầu như đã tuyệt vọng.

Ngón tay thon dài của Ngạc Mộng tìm tới nhập khẩu cực kỳ tư mật nơi hạ thân hắn, sau đó, cực kỳ hung bạo mà đâm vào, cuồng bách nơi sinh ra vốn không phải để tiếp nhận nam nhân, khiến nam nhân nhất thời bật ra một tiếng khóc nức cực nhỏ không thể khống chế, thanh âm khàn khàn khiến Ngạc Mộng có chút không nhận được mà liếm khóe miệng mình, càng thêm mê say mà hôn lấy nam nhân anh khí tóc dài đen nhánh mất trật tự thả loạn trên giường.

Đồng thời, Ngạc Mộng trời sinh thể chất mang tính hàn phát hiện nơi mà ngón tay mình đang tham nhập, nóng đến muốn làm tan chảy ngón tay hắn. . .

Hơn nữa lại rất chặt. . .

Thế nhưng lại khiến hắn càng muốn hung hăng tiến nhập. . .

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Trên hành lang, một Minh vệ vừa đi vừa cau mày, hoàn toàn không hiểu gì, nhưng vẫn thành thật đi về hướng phòng Ngạo Triết Thiên.

Minh vương điện hạ vĩ đại cường hoành anh minh của hần, ban đêm vắng vẻ đột nhiên lại quay về, cư nhiên lại cho gọi tới gã nhân loại không đáng để mất tới phòng thị hầu, mà lại còn giúp Minh vương xoa bóp... .

Thế nhưng, thế nhưng Minh vương điện hạ đã có hơn mười mỹ nhân chuyên môn xoa bóp đặc biệt, hơn nữa người nào người nấy tướng mạo đều cực kỳ mỹ lệ, đặc biệt là nhân tình yêu mị, chỉ cần bị các nàng liếc mắt một cái, đều có cảm giác như hồn thể bay đi hết sạch, mơ hồ còn tưởng tượng ra cái cảm giác trên da thịt khi những ngón tay tựa như ngọc bần kia chạm đến... .

Úc...

Nghĩ tới đây, thị vệ trẻ tuổi không khỏi một trận run rẩy, sau đó liền vội vã tự đánh loạn thất bát tao vào mặt mình cho tỉnh lại.

Cũng vì vậy mà hần càng không thể lý giải nổi quyết định của Minh vương, có thể nói là hoàn toàn không biết Người đang suy nghĩ cái gì. Chẳng lẽ là bởi vì nhìn mỹ nhân nhiều quá rồi, cho nên muốn nhìn một cái gì đó phổ thông để cân bằng lại tính thẩm mỹ?

Thế nhưng người kia thoát nhìn hoàn toàn không giống cái loại xoa bóp chuyên nghiệp a... . Hơn nữa... . Lại giống kiểu người để người khác thị hầu hơn... . Không thể nói rõ là loại khí chất gì... . Nói chung, không phải là loại thích hợp để hầu hạ người khác... .

Tới trước cửa phòng, hần có chút sốt ruột gõ cửa: ”Số bảy mươi tư, điện hạ gọi người đến thị hầu! Lập tức chuẩn bị.” Nhưng khi gõ cửa nhất thời lại cảm giác được một trận lãnh ý dâng lên khiến toàn thân phát lạnh, thân thể nhất thời cứng đờ lại.

Qua hồi lâu, cổ hần ý mới tiêu thất, nhanh đến mức khiến hần nghĩ cảm giác vừa rồi chỉ như một ảo giác thoáng qua, cái ảo giác như sắp bị đoạt mạng.

Lần thứ hai gõ cửa, mơ hồ nghe thấy được thanh âm như có một vật thể rơi xuống đất vang ra từ bên trong phòng, không biết vì sao, thị vệ không dám quát gọi lần nữa, chỉ có thể thành thật đứng ở ngoài cửa đợi.

Khoảng chừng một khắc trôi qua, cửa mới mở ra, một hắc sắc trường phát nam nhân vẻ mặt uể oải xuất hiện trước cửa, quần áo có phần mất trật tự, bộ dạng tái nhợt như vừa bị ai đó hung hăng chà đạp... . Nhất là đôi môi kia, có chút ửng hồng dị dạng.

Thế nhưng thoát nhìn lại không thấy có vết thương nào.

Đối phương nhìn hần một cái, sau đó trực tiếp lướt qua hần đi ra. Thị vệ trước là ngây người, sau liền vội vàng bám theo: ”Số bảy mươi tư, lời ta nói mới nãy người không nghe sao?” Mụ nó, không coi ai ra gì phải không! Chỉ là một thị tòng nhỏ nhoi, có cơ hội xem ta chinh người thế nào.

Ngạo Triết Thiên căn bản không quan đến thị vệ đang nói cái gì.

Mới nãy, thị vệ gõ cửa chính là đã giúp hần tránh được một kiếp...

Hần vừa nghĩ tới nhân thần âm ngoan không cam lòng của Ngạc Mộng, không tránh khỏi một trận rét run, đồng thời còn nhớ rất rõ cái cảm giác một thứ gì đó đặt dưới hạ thân mình, một thứ khiến người khác phải cảm thấy sợ hãi không gì chịu nổi... .

“Về sau... . Tuyệt đối sẽ không để người trốn thoát...” Lúc đó, Ngạc Mộng còn cắn lỗ tai hần lạnh giọng nói: ”Người tốt nhất là đừng có ngủ... . Bằng không, người sẽ sớm biết hậu quả...”

Sau đó có thể là do lo ngại Vong Dạ, vậy nên Ngạc Mộng nói xong liền lập tức ly khai.

Tuy rằng là vô ý, thế nhưng Vong Dạ hình như đã cứu hần hai lần...

Ha ha... . Thật buồn cười.

Ngạo Triết Thiên bước vào trong cung điện của Vong Dạ, một cổ hương vị nhu hòa thuộc về tự nhiên phả vào mặt. Sau đó, một nam nhân tuyệt mỹ đi lướt qua bên người hần, trước khi đi, nam nhân song nhãn ma mị còn mang theo chút ý vị thâm trường liếc qua nhìn hần một cái, sau đó cười nhạt rồi đi.

Ngạo Triết Thiên thân thể cứng đờ, sau đó lại diện vô biểu tình đi vào phòng ngủ của Vong Dạ.

Lần này lại không cảm thấy vị đạo sắc dục, giường mắt nhìn qua, chỉ thấy Vong Dạ đang lười biếng nằm trên chiếc giường lớn màu đỏ sẫm, yêu đồng cũng uể oải nhắm lại, ngay khi hần cho rằng người kia đang ngủ, nam nhân lại thấp giọng không mấy hài lòng nói một tiếng, thanh âm trầm thấp mà từ tính: ”Người đứng góc ở đây làm gì? Qua đây xoa bóp.” Trong giọng nói mơ hồ có chút bất mãn, thế nhưng song nhãn vẫn như cũ không mở ra.

Ngạo Triết Thiên lẳng lặng đi qua, sau đó lại nhìn tay mình một chút, vẫn còn chưa thể khống chế được mà run run.

Lúc Ngạc Mộng ly khai, tay nguyên bản mất đi sự khống chế có thể cử động lại được, thế nhưng, chính là vẫn rất đau.

Nam nhân đã nằm ngày không ngủ tới gần vương giả đang nằm, ngay khi hần vừa chạm tay tới tấm lưng trơn bóng của đối phương, một trận hoa mày chóng mặt đột nhiên kéo tới.

“Người có ý muốn kiếm chuyện sao?” Lực đạo tay của Ngao Triết Thiên yếu đến gần như chẳng có gì khiến Vong Dạ cau mày lại, hắn rất không hài lòng xoay người nhìn nam nhân, nhưng lại không ngờ nam nhân vẫn còn mang theo khí tức thanh mát sau khi tắm xong cứ nhiên lại ngã vào trong lòng mình...

“...” Nam nhân mới này còn rằm rĩ cuồng loạn nhất thời cứng đờ người ra, đôi mày kiếm hồng sắc phiêu lộng chau lại, có phần không biết phải làm sao khi nhìn thấy thân thể ấm áp này lại không chút phòng bị nào mà ngã vào lòng mình.

Bàn tay to lớn với những móng tay dài nhọn, cũng bất giác vươn ra muốn vuốt lấy khuôn mặt nam tính thoát nhìn tái nhợt mà tiều tụy.

Người này, như thế nào mà khi ngủ vẫn còn chau mày? Hơn nữa sắc mặt sao lại kém đến như vậy?

Thế nhưng, Vong Dạ rất nhanh liền thu tay về, khuôn mặt lạnh lùng gọi ánh vệ của mình tới: “Đem gã thị tòng vô lễ này tha xuống dưới cho ta, dùng nước gội hai canh giờ cho hắn thanh tỉnh.”

Theo mệnh lệnh, giữa gian phòng lập tức hiện lên một cột hồng quang, hai ánh vệ che mặt toàn thân vận hắc giáp nhất thời xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Trong đó ánh vệ có mái tóc dài khẽ nhúu mày có chút nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ, thế nào lại không phải bảo chúng ta tha xuống uy Phệ Hồn thú ăn mà lại ôn hòa dùng cách gội nước như vậy? Vương hoàng lễ nào lại đột nhiên trở thành thiện lương như vậy? Nghĩ đến đây ánh vệ nhất thời cảm thấy rợn lạnh sống lưng.

Hơn nữa, nếu gã thị tòng này mạo phạm đến vương hoàng, nhưng vương hoàng lại không đem hắn đập xuống giường, ngược lại còn để hắn nằm trong lòng mình?

Tuy rằng nghĩ mãi không hiểu, nhưng ánh vệ vẫn như cũ rất tận tụy với công việc của mình, tiến đến gần Ngao Triết Thiên nghĩ muốn đem hắn tha xuống.

Có lẽ là do sắc mặt của Ngao Triết Thiên thực sự rất tiều tụy... Ánh vệ lại có chút không đành lòng, vậy nên hắn định sẽ ôm người này đi, thế nhưng ngay khi nhìn thấy hắn khom lưng muốn ôm nam nhân lên, sắc mặt hồng phát vương giả đột nhiên có biến...

“Người làm gì?” Ngừ khí âm trầm như muốn đem thân người vùi lấp xuống hàn băng địa ngục, sắc mặt ánh vệ nhất thời tái nhợt lại.

“Theo Người phân phó... Đưa hắn đi...” Ánh vệ toàn thân túa ra mồ hôi lạnh... Chưa bao giờ có cảm giác như cái chết cận kề đến vậy... Minh vương thoát nhìn căn bản coi như không thấy tức giận, thế nhưng từ trong khí chất mơ hồ lại toát ra vị đạo âm ngoan, quả thực khiến kẻ khác hoảng sợ cùng cực.

“Lăn xuống.” Ngừ khí càng thêm lạnh.

“Vâng.” Ánh vệ lập tức cúi đầu tiêu thất tại chỗ, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, nhưng dù một chút cũng không dám phản kháng lại.

“...” Chờ ánh vệ biến mất rồi, Vong Dạ mới nhúu mày nhìn về phía hắc phát nam nhân. Tay nắm lại chống cằm, như là đang thưởng thức hoặc như đang tự suy xét mà dùng tay kia quần lấy mấy sợi tóc đen của Ngao Triết Thiên, quần lấy rồi rơi xuống, rơi rồi lại quần lấy tiếp. Đồng thời cũng bắt đầu tìm hiểu xem Ngao Triết Thiên vì sao thần tình lại tiều tụy như vậy.

Đôi môi hắn có chút ửng đỏ... Thế nhưng thân thể cũng không còn vết tích nào khác nữa, cũng không có vị đạo kỳ quái gì khác cả...

Có lẽ là Ngao Triết Thiên chìm vào giấc ngủ vô cùng sâu mà trầm tĩnh có chút ảnh hưởng đến hắn, một lát sau, Vong Dạ ôm theo Ngao Triết Thiên trong lòng cũng trầm lắng đi vào giấc ngủ luôn, từ khi hai người gặp lại nhau ở thế giới này, đây là lần hoà thuận nhất.

Vong Dạ không phát hiện được bất cứ nào vết tích trên người ngao Triết Thiên, hơn nữa, quả thực là cũng không lưu lại một điểm vết tích. Bởi vì chạm vào hắn là Ngạc Mộng, là một thức thể chứ không phải một thực thể, sinh vật bí ẩn mạnh nhất.

Mà Ngao Triết Thiên cả tinh thần lẫn cơ thể đều mệt mỏi đến không thể chống đỡ được nữa, lúc này có thể ngủ sâu giấc bình an cũng đều nhờ Vong Dạ. Ngạc Mộng mưu tính muốn quấy rầy hắn, dù cường lực bí ẩn đến đâu, cũng tuyệt đối không dám xuất hiện bên cạnh Vong Dạ, huống hồ, tình trạng của hắn hiện tại, cũng là phi thường yếu ớt.

Cạm bẫy mà Ngao Triết Thiên bày ra với hắn, theo lẽ thường mà nói, là trí mạng tuyệt đối, thế nhưng, Ngạc Mộng không phải một thực thể, lại càng không phải chỉ là một linh thể, hắn là do vô số ý niệm không muốn chết của những Ngạc Mộng yếu đuối khác ngưng kết mà thành, vậy nên, dù trùng kích lớn đến nhường nào, cũng chỉ là tạm thời đánh hủy toàn bộ thân thể hắn mà thôi, chỉ cần có thời gian, vô số những ý niệm này lại một lần nữa ngưng kết thành thực thể. Thế nhưng, dù sao thì bản thân cũng bị thụ thương, vậy nên, thân thể hiện tại của Ngạc Mộng, cũng chính là mang theo khá nhiều thương tích, chỉ là cố chấp chống đỡ không biểu hiện ra bên ngoài. Ma pháp nguyên tố đã phá hủy thân thể hắn, lúc này tựa như những con trùng chui rúc trong linh thể, không ngừng liên tục thiêu hủy linh thể hắn từ bên trong, vậy nên trong một thời gian ngắn, cho dù Vong Dạ không ở bên cạnh, hắn cũng không có tinh lực đến gây phiền phức cho Ngao Triết Thiên.

Qua một buổi tối, Ngao Triết Thiên vẫn như cũ ngủ rất sâu, giữa chừng Vong Dạ cũng có tỉnh lại, thế nhưng nhìn thấy Ngao Triết Thiên vẫn còn đang

ngủ, hô hấp cũng rất bình ổn, cũng bắt giấc một lần nữa đi vào mộng mị.

Cứ như vậy, qua hai ngày đêm, hai người kia trước sau vẫn yên lặng ngủ, những sợi tóc đỏ rực cùng đen nhánh mát trật tự thả trên giường, đan xen vào nhau, ái muội dị thường.

Mà ở bên kia, Huyết Đóa hay tin như vậy lại không tránh khỏi một trận trừng to cặp mắt quấy rầy, hoàn toàn mất đi dáng dấp ưu nhã thường ngày.

Bởi vì, Minh vương của nàng cư nhiên lại ôm một nhân loại ngủ! Thậm chí là còn trong hai ngày! Úc! Ma thần vĩ đại! Đây khẳng định không thể là sự thật!

Nàng đã từng cảnh báo Ngao Triết Thiên, dặn hần nghìn vạn lần không nên tới gần Minh vương khi Người đang muốn ngủ.

Nguyên nhân có chút không tưởng tượng nổi, thế nhưng, xác thực là chuyện có thật, Minh vương âm hiểm mà lãnh khốc có một thói quen phi thường kỳ quái mà tất cả mọi người ai cũng biết. Thói quen này, chính là khi hần đang buồn ngủ, liền cứ vậy mà tiện tay bắt lấy người đang ở bên cạnh hần, bắt luận là ai, ôm đi ngủ.

Cái này thôi không nói đến, thế nhưng hần mỗi lần ôm người khác vào lòng, chưa được ba phút sẽ liền đập người kia xuống giường, mà hết thảy đều là hành động vô thức.

Càng khiến cho người khác phiền muộn chính là, hần sau khi ôm người ta xong, bản thân sau khi tỉnh dậy cũng nhớ được, chỉ cần hần cảm thấy khó chịu, người kia cũng sẽ bị hần chém bay, vậy nên tỉ lệ tử vong của thị tòng theo hầu hần cao như vậy phân nửa cũng vì nguyên nhân này.

Hơn nữa...

Ngay cả Tinh Linh Hoàng cũng bị hần trực tiếp đập xuống, chỉ là thời gian ôm có chút dài hơn, ước chừng được một hai khắc gì đó... Thế nhưng nói chung cuối cùng vẫn là bị đập xuống. Đối với chuyện này lần, nàng không có cách nào lý giải được...

Mà ở cung điện bên kia, Tuyệt Dạ lại trực tiếp giết chết người báo tin của hần. Hần một thân nhiễm huyết, một cước dùng lực liền đập đổ cái bàn cạnh mình, trên khuôn mặt trắng nõn có chút yêu hoặc trực tiếp toát ra một cỗ sát ý cường liệt.

“Không thể tha thứ... Không thể tha thứ... Một Tinh Linh Hoàng còn chưa giải quyết được! Cư nhiên lại xuất hiện một gã nhân loại cực khủng khiếp!”

Ánh mắt của phụ thân hết thảy đều bị bọn họ đoạt đi mất... Căn bản là không nhìn thấy hần...

Không... Tuyệt đối không thể như vậy...

Hần nhất định phải làm gì đó!

Phụ thân là của hần! Chỉ có thể là của hần!

Mà ở nơi của Tinh Linh Hoàng, khuôn mặt tuyệt mỹ của Tuyệt Liệp cũng trở nên trắng bệch, thân thể cũng mơ hồ run lên, nhưng không có biểu hiện rõ ràng nào, chỉ là cặp song nhãn lục bích kia, hần quang tản ra tứ phương.

『Đây là ý gì? Lẽ nào hần còn không bằng một gã nhân loại hèn mọn?』 [Người nói sai rồi Tuyệt Liệp, người dù cao quý đến đâu, hần dù hèn mọn đến đâu, người – nhân vật phụ, còn hần – nhân vật chính, cơ bản không nên so sánh a...]

Tuy rằng Tuyệt Liệp là bị Minh vương bắt về, thế nhưng, hần từ trước đến nay đều tự cho mình là cao quý không gì sánh bằng, tuy rằng biểu hiện bên ngoài vẫn lãnh ngạo như cũ, trong trong lòng lại không thể cường lại được sự hấp dẫn của nam nhân cường hãn hơn mình.

Hần thậm chí còn tin tưởng chắc chắn là, nam nhân này sớm muộn gì cũng sẽ bị hần hoàn toàn trói buộc.

Thế nhưng gã nhân loại kia rốt cuộc có gì hay ho?

Mà Vong Dạ đối với hần như vậy là có ý tứ gì? Còn ôm hần ngủ hai ngày...

Ngay cả hần cũng chưa từng được đối xử đặc biệt như vậy!

“...” Không một tiếng động, chén thủy tinh trong tay hần đã sớm bị bóp vỡ vụn, mặc cho những mảnh vỡ khứa vào tay, máu từng giọt lại từng giọt rơi xuống.

Qua sáng sớm ngày thứ ba, Ngao Triết Thiên lúc này đã ngủ bù triệt để mới chậm rãi tỉnh dậy, nhưng thế nào cũng không hề nghĩ tới lại bị nam nhân này ôm trong ngực.

“...” Nhìn khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ của đối phương đang yên lặng ngủ, cảm nhận được bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình, thân thể nhất thời không tránh khỏi một trận cứng đờ.

Mây kiếm chau lại, đang muốn ngồi dậy thoát khỏi tình cảnh cực kỳ không được tự nhiên này, cũng không nghĩ tới nam nhân đang ngủ kia đột nhiên lại mở mắt, một đôi song đồng xích hồng tựa như đã thủ chăm chú nhìn thẳng vào hần, nhất thời có cảm giác như không thể chạy trốn nổi.

“Cuối cùng cũng tỉnh sao?” Biểu tình Vong Dạ thoát nhìn tự tiểu phi tiểu.

“...” Ngao Triết Thiên chau mày nhìn đối phương, cảm giác được mình đã ngủ trong thời gian rất lâu.

“Đừng nhìn ta như vậy, là chính ngươi chọn ở lại chỗ này.” Nụ cười nhạt của Vong Dạ như nhắc nhở hần nhớ lại hành động của mình hai ngày trước, khuôn mặt tiếp cận quá gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

“...” Ngao Triết Thiên cứng người mất hai giây, sau liền nghiêng mặt đi, diện vô biểu tình muốn kéo tay đối phương ra, nhưng lại kéo không ra, vì vậy lại quay đầu lại nhìn hần, song nhãn có chút băng lãnh.

Hần không muốn cùng nam nhân này có quá nhiều tiếp xúc, cũng không muốn suy nghĩ cái ý tứ ẩn sau hành động ôm ấp này của đối phương. Hần hiện tại chỉ muốn ly khai.

“Ngươi chiếm giường ta mất hai ngày, không cảm thấy nên phải bồi thường gì sao?” Vong Dạ ôm Ngao Triết Thiên có phần chặt hơn.

“...” Nếu như chiếm giường của ngươi, cũng không phải là ta hành động có ý thức gì, ngươi có thể trực tiếp vứt ta ra ngoài cửa. Ngao Triết Thiên muốn nói như vậy, thế nhưng, hần không thể nói.

Cũng không muốn nói.

Thậm chí, không muốn trao đổi.

“... Quên đi... Ngươi một dạng bình thường như vậy, không khơi nổi hứng thú của ta.” Thái độ vô cùng băng lãnh của Ngao Triết Thiên khiến khuôn mặt Vong Dạ trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, Vong Dạ xoay người buông hần ra, bản thân cũng ngồi dậy. Lại nghĩ, hần cảm thấy hành động của bản thân có chút buồn cười, hần chẳng lẽ lại để tâm đến một nhân loại nhỏ bé?

“Ngươi, ăn nhiều một chút, nhất là mấy loại cháo.” Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng hần cũng bắt giác ra lệnh một tiếng, thị tòng chuyên môn hầu hạ ẩm thực của Vong Dạ lập tức mang vào những món ăn đã được chuẩn bị sẵn từ trước, hương vị món ăn nóng hổi nhất thời tỏa ra khắp phòng.

Tuy rằng Minh tộc cũng không hấp thụ dinh dưỡng từ những đồ ăn phổ thông như vậy, thế nhưng thỉnh thoảng thưởng thức những món ăn của nhân loại cũng là một loại hưởng thụ tương đối thú vị.

Lúc Ngao Triết Thiên rời giường lớn đột nhiên lại nhớ tới một hình ảnh, hần lần thứ hai gặp lại Vong Dạ, là khi người này cùng Tinh Linh Hoàng nằm trên chiếc giường lớn đặc biệt mà hần cũng vừa mới nằm qua, bất quá không quan hệ đến hần là được. Nghĩ ngợi thoáng qua, vừa định ly khai, lại bị Vong Dạ gọi lại, ngữ khí của đối phương có chút băng lãnh đến dọa người: “Ngươi muốn đi đâu? Qua đây ăn.”

“...” Ngao Triết Thiên đầu tiên là diện vô biểu tình nhìn vào hai mắt Vong Dạ, sau một hồi suy xét, cuối cùng cũng không khước từ mà ngồi xuống bên cạnh Vong Dạ, tự mình múc một bát cháo lên húp. Ngủ hai ngày, tự nhiên sẽ đói bụng, mà hiện tại thì cháo là món ăn vô cùng thích hợp.

Hần cũng không muốn về căn phòng kia, rất có khả năng Ngạc Mộng vẫn còn ở đó. Vấn đề này, hần vẫn chưa biết phải giải quyết thế nào...

Mà thái độ vô cùng tự nhiên của Ngao Triết Thiên ngược lại khiến Vong Dạ có chút để mắt đến, hần vốn cho rằng nhân loại này sẽ không dám ăn cùng hần, hay nên nói là, đối phương sẽ không dứt khoát ngồi xuống ăn như vậy, thế nhưng thái độ của đối phương lại rất tự nhiên, cứ như đã quen ăn cùng hần rồi vậy.

Đột nhiên rất muốn nghe giọng nói của hần...

Nghĩ nghĩ, cuối cùng thân thủ lại trực tiếp vươn ra kéo lấy người kia, bàn tay mang theo một chùm ám hồng quang mang hướng thẳng đến cổ hần.

Người kia bị hành động đột ngột của hần khiến cho bất ngờ không kịp phản ứng lại, ngay người mất hai giây song rất nhanh liền muốn tránh ra, thế nhưng lại bị chế trụ vững vàng.

Vong Dạ nhú mày, phát hiện muốn hần nói cũng không phải việc đơn giản.

Người này bẩm sinh đã không thể nói, chứ không phải do sau này mới bị.

“...” Ngao Triết Thiên có chút không thoải mái mà kéo tay hần ra, không biết rốt cuộc thì người này muốn làm gì, mà nhãn thần của đối phương nhìn hần có điểm khiến hần hơi hoảng, hai người cứ nhìn chăm chăm như vậy, thẳng đến khi có một thị tòng đi đến cạnh ghé vào tai Vong Dạ nói vài câu.

Chỉ thấy Vong Dạ khẽ nhướn mày lên, khóe miệng nhếch lên thành một mặt cười nhạt mang theo điểm hứng thú, sau đó liền đứng lên.

“Ngươi trước cứ ở đây.” Trước khi Vong Dạ ly khai chỉ bỏ lại một câu như vậy cho Ngao Triết Thiên. Hần dự định khi nào có thời gian sẽ chữa trị cho vết hầu của Ngao Triết Thiên. Cũng không phải vì hần mà đặc biệt làm điều gì đó, chỉ đơn thuần là hiếu kỳ muốn nghe thanh âm của nam nhân này mà thôi.

“...” Ngao Triết Thiên nhìn hần có chút không biết nói gì.

Sau khi Vong Dạ ly khai không lâu, Ngạo Triết Thiên đang định ra ngoài đến thăm Liên Đê Na thì lại gặp Huyết Đóa đang đi đến. Tay cầm yên can, trên dưới đưa mắt nhìn hần một lượt, nhãn thần ái muội không rõ ràng, thế nhưng thoạt nhìn cũng không có vẻ gì ác ý.

“...” Nắm tay chống cằm, Ngạo Triết Thiên nghiêng đầu qua, dùng nhãn thần thăm hỏi nàng.

“Người bị hần đập xuống giường không?” Tựa hồ như đã nhìn đủ rồi, Huyết Đóa trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hần, ngữ khí có điểm kích động hỏi.

“...” Lặng im mất vài giây, Ngạo Triết Thiên nhẹ lắc đầu.

“... Thực sao? Trời, thật khiến người ta không thể tin nổi...” Nhãn thần Huyết Đóa lúc này quái dị đến mức Ngạo Triết Thiên không các nào hình dung được.

Sau đó nàng lại đồng tình cầm lấy tay Ngạo Triết Thiên nói: “Nói chung, bản thân người nên cẩn thận một chút...” Nhận được đối đãi đặc biệt, đôi khi cũng không phải là chuyện gì tốt. “Được rồi, tối nay có một yến hội, người tới giúp đỡ một chút ha, thiếu người tiếp đãi.”

Gật đầu, Ngạo Triết Thiên đối với việc sắp xếp này cũng không mấy dị nghị.

Chỉ là không nghĩ đến, hần gặp người kia.

Cũng bởi vì vậy mà về sau gây ra một loạt... Bi kịch.

Có một số việc, tựa hồ như là đã định từ trước.

Không thể thay đổi.

Hay nên nói là, nguyên nhân bởi vì có Ngạo Triết Thiên, sự tình mới phát triển theo chiều hướng này? Không thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Yến hội ở Minh giới rất giống với hoạt động xã giao lớn cấp quốc tế ở thế kỷ hai mươi mốt, các nhân vật nổi tiếng của các giới đều vận một thân lễ phục cực kỳ xa hoa quần tam tụ ngũ ở trên đại điện rộng lớn, trao đổi cho nhau một chút tin tức có giá trị, hay đơn giản chỉ là mấy chuyện vớ vẩn, cả những nhân sĩ mới có chút tiếng tăm cũng có xu hướng nhún nhường.

Trong đó cũng có ít nhiều mấy bè phái đối địch nhau vì lợi ích bản thân mà cùng đối phương âm thầm phân tranh cao thấp, ý đồ muốn từ miệng đối phương thu được càng nhiều tin tức càng tốt, thuận lợi cho việc phân tích tình huống hiện tại để tính toán hơn thiệt. Cách phòng bị tốt thì hay nhất chính là tìm ra thiếu sót của đối phương mà thôn tính.

Tình cảnh như vậy, Ngạo Triết Thiên ở thế kỷ hai mươi mốt đã trải qua nhiều. Mỗi một lần yến hội, là một lần toàn bộ thương giới [giới kinh doanh] đều lục đục rối loạn, thậm chí có người còn trực tiếp trao đổi buôn bán ngay trong yến hội, hoặc là tìm cách thương lượng khéo léo kéo cả nhà đối phương vào chơi đùa một hồi, hoặc là trực tiếp thôn tính.

Hần lúc đó, khoe miệng luôn nhếch lên thành một tiểu ý như có như không, có chút ôn nhu nhưng cũng có chút khiến kẻ khác không có can đảm dám thân cận quá mức. Lặng lặng lắng nghe ý tưởng hợp tác của những kẻ muốn lôi kéo làm ăn với hần, tràn đầy tự tin giới thiệu về tình hình gần đây của công ty mình, còn không quên đề cập tới những lợi ích thật lớn có thể mang lại nếu song phương hợp tác. Mà hần luôn luôn tại thời điểm tốt nhất mà dùng đôi ba câu hỏi hột tổng kết lại tình trạng tổng thể hiện nay của công ty đối phương, thậm chí so với ông chủ của đối phương còn phân tích thấu triệt hơn, dù sao mạng lưới tình báo của hần ở Trung Quốc tuyệt đối chính xác và nhanh nhạy. Sau đó, tiếp tục đi sâu, chĩa mũi nhọn vào chỗ thiếu sót của công ty đối phương, thậm chí là đâm thẳng vào điểm trí mạng của cuộc hợp tác. Cuối cùng vừa đánh vừa xoa, khiến đối phương một thân mồ hôi lạnh rồi cam tâm tình nguyện nhưng cũng tuyệt đối không còn cơ hội dò xét mà chỉ còn nước cùng hần hợp tác. Vì công ty của hần còn có thể làm ra lợi ích lớn hơn thế rất nhiều.

Bất quá tất cả đều đã trở thành quá khứ, quyền lợi cùng tài phú đối với hần đã không còn bất luận ý nghĩa gì nữa.

Hần lúc đó sở dĩ dùng hết tất cả năng lực của mình làm việc, chỉ để vợ con của mình có được một sinh hoạt tốt nhất, bởi vì bọn họ là những người thân duy nhất của hần trên thế giới này, vậy nên, hần luôn nỗ lực vì bọn họ.

Nhưng sau khi những thứ hần muốn bảo vệ đã không còn tồn tại nữa, dã tâm của hần cùng với thiên phú thương nghiệp cũng theo đó tiêu thất.

Tựa như một người không đứng trong cùng một thế giới với những người khác, lạnh lùng đứng trong góc tối nhìn vào bọn họ.

Ở xa xa giữa đại điện đột nhiên truyền đến một trận thanh âm lớn xôn xao, thanh âm ngâm dài mang theo một đoàn ma pháp hồng sắc hoa mỹ xuất hiện, ma pháp quang còn chưa tản ra hết đã thấy hai thân ảnh thon dài mà ưu nhã ẩn hiện, những người xung quanh một phen ồn ào, quang mang tan hết, lại càng khiến nhiều người cúi đầu vào thì thầm hơn.

Ngạo Triết Thiên đứng ở một đầu khác rất xa trong đại điện, biểu tình lạnh lùng nhìn vào thân ảnh mỹ lệ của Vong Dạ cùng Tinh Linh Hoàng, nhìn những người khác ồn ào vì kinh diễm, vì thèm muốn hoặc là vì kính nể, cuối cùng lại dời tầm mắt qua chỗ khác.

Chỉ là, người không chú ý đến người khác, không có nghĩa là đối phương sẽ không chú ý đến người, Ngạo Triết Thiên rất nhanh sau đó liền cảm giác được có một ánh mắt đang gắt gao bám lấy mình, tuy rằng không có quay đầu lại nhìn, nhưng vẫn có thể cảm giác được, một loại ánh mắt hoàn toàn không chút hảo ý nào khiến hắn hơi nhũn mày lại, sau đành theo cảm giác mà liếc mắt qua nhìn.

“Nhìn trộm ta cái gì? Gã nhân loại ti tiện? Sao người dám xuất hiện trong yến hội ở Minh giới?” Ở bên cạnh cây cột lớn cách hắn không xa, có ba thanh niên tuấn mạo quái dị đang dõi theo hắn. Cùng với những người của mình giới khác bất đồng, khuôn mặt của bọn họ tuy vẫn giữ nguyên những đường nét ngũ quan giống một người bình thường, nhưng lại phủ đầy những hắc sắc lân phiến [vậy] tinh tế, những lân phiến này phản lại những tia sáng, ánh lên một sức u lam ám quang, thoạt nhìn có vẻ là loài có độc.

“Thật khiến cho người ta chán ghét, ta đời này ghét nhất thứ sinh vật gọi là nhân loại.” Một thanh niên mang mũ phớt nhỏ màu trắng hừ lạnh, song nhãn xuất hiện sát ý u ám.

“Các người nói xem thứ này chừng mất như vậy, chúng ta nên xử lý hắn thế nào?” Thanh niên thứ ba đưa những ngón tay được chăm sóc kỹ càng của mình vuốt lấy tóc mái hất ra sau. Theo chiếc găng tay bằng lụa tơ trắng ngằn của hắn nhìn xuống, lại phát hiện trên người hắn dùng đủ loại bảo thạch, một phong cách quý tộc giàu có.

Theo mỗi một lần nói qua nói lại, ba người thông thả vây lấy Ngạo Triết Thiên, trên mặt là những tiểu ý âm lãnh.

“...” Ngạo Triết Thiên cũng không lui lại, trên mặt vẫn như cũ không có bất luận biểu tình gì, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào con mắt chăm chú quan sát đầy ý dò của đối phương. Ba người này khiêu khích hắn, rõ ràng là cố ý nhắm đến một mình hắn. Nhưng hắn trước đây cũng chưa hề gặp qua bọn họ. Nghĩ đến đây, Ngạo Triết Thiên đưa mắt quan sát phạm vi xung quanh ba người kia dò xét một chút, không ngoài dự đoán, quả nhiên là có một người.

Nhi tử của Vong Dạ — Tuyết Dạ.

Xem chừng là người hắn mang đến. Mượn đao giết người?

Nhất thời Ngạo Triết Thiên trở nên đề phòng. Bởi vì chỗ bọn họ đang đứng là một góc bí mật, đồng thời còn có một ma pháp chắn cách, người đứng ở chỗ xa không thể trực tiếp nhìn thấy được tình cảnh ở đây. Mà người xung quanh lại càng giống như cố ý lơ đãng. Chỉ có một số ít người là tựa như đang xem kịch vui mà đứng nhìn.

Thanh niên mang mũ phớt màu trắng đầu tiên là cầm lấy một chén rượu nhỏ màu đỏ lên, sau đó, trước mặt mọi người mà giả bộ nâng cốc lên đồ vào người mình, xong liền lập tức cất giọng quát lên: “Trời ạ, người đồ nhân loại đáng chết, dám hắt rượu lên người ta.”

“Đối với Khôi ma tộc hoàng thất chúng ta là một hành động khiêu khích! Người, phải chết!” Thanh niên mang găng tay lụa trắng kêu ngạo cười vài tiếng, liền tháo găng tay xuống, những móng tay sắc nhọn trên mười ngón tay thon dài của hắn nhất thời vươn dài ra, mơ hồ còn tản ra hàn quang, phía trên còn có ma pháp đồ đang không ngừng xoay động, mà hai người kia cũng đã bắt đầu bày ra một bộ dạng chuẩn bị công kích.

Là tư thế dồn toàn toàn lực ma pháp công kích.

Bất quá trong tình thế này, Ngạo Triết Thiên vẫn chú ý thấy được một thanh niên còn trẻ tuổi hỏi Tuyết Dạ, có thật là có thể thoải mái ra tay giết hắn hay không, Tuyết Dạ gật đầu.

Đúng vậy, ba người kia xác thực là do Tuyết Dạ tìm về.

Tam vị hoàng tử của Khôi ma tộc hoàng thất. Bọn họ trời sinh cực kỳ ghét nhân loại, bọn họ cứ cách một thời gian lại đến nhân giới tàn sát mấy nghìn người, thậm chí là trên vạn người chỉ để tiêu khiển. Mà việc mà bọn họ không thể chịu đựng được nhất chính là trong không gian mình đang sinh sống lại xuất hiện nhân loại. Cũng vì lý do này mà Tuyết Dạ mới gọi họ đến đây, nói với bọn họ rằng Ngạo Triết Thiên chỉ là một thị tòng nho nhỏ, nên bọn họ có thể tùy ý chơi đùa, dù sao Minh vương thường ngày vẫn hay đổi thị tòng suốt.

Mặc dù có điểm kiêng kỵ Minh vương, nhưng những Khôi ma tộc hoàng thất vốn tự nhận thực lực của bản thân cũng không phải kém cỏi gì trong Minh giới quyết định sẽ làm công việc yêu thích của họ, đem gã nhân loại chương này hành hạ đến chết. Huống hồ, lẽ nào Minh vương lại có thể vì một gã nhân loại nhỏ nhoi mà trở mặt với đồng minh của mình là Khôi ma tộc, rõ ràng là không có khả năng.

“...” Đồng dạng cầm lấy một chén rượu, Ngạo Triết Thiên nguyên bản diện vô biểu tình bỗng nhiên lại hiện lên một mặt tiểu ý ôn hòa, đối phương cũng vì vậy mà nhất thời ngây ra, mà thanh niên mang mũ phớt nhỏ màu trắng ở gần Ngạo Triết Thiên nhất lại càng có chút thất thần, nhưng rất nhanh sau đó, chén rượu kia lại hắt thẳng vào mặt hắn, ngay cả phản ứng lại cũng không kịp, hắn chỉ cảm thấy tay mình tê rần lên, đến khi hồi phục lại tinh thần, hai tay đã như bị một tia chớp đánh xệt qua, chém đứt, rơi xuống.

Tiếng kêu thê thảm nhất thời đâm thẳng vào lỗ tai người khác, chỉ là vì kết giới xung quanh, thanh âm không thể truyền được ra ngoài.

Ngạo Triết Thiên sau khi chém đứt hai tay của đối phương xong cũng không có ý định dừng lại, thân người khẽ lắc qua xoay một vòng liền lập tức áp sát lấy một thanh niên khác, người này cùng với những chiến sĩ nhanh nhẹn hoàn toàn bất đồng, hắn cũng không dùng phương thức dứt điểm thân tộc, mà chỉ liên tục đỡ đòn tìm cơ hội phản công, áp dụng phương thức áp sát rồi trực tiếp công kích thẳng vào điểm trí mạng của đối phương, một mặt hạn chế chiêu thức của đối phương, mặt khác liên tục tạo sức ép khiến cho kẻ địch có cảm giác như bị công kích dồn dập.

Dù sao bị đao phong kẻ lên cổ cũng chẳng phải chuyện đùa, huống hồ thể chất của người thuộc Khôi ma tộc đều là ma pháp sư, chiến sĩ cận chiến đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là thiên địch trí mạng.

Tình huống bất ngờ chuyển biến khiến ba hoàng tử cực kỳ kinh dị nhất thời một trận hoảng loạn, bọn họ cho tới lúc này vẫn không nghĩ tới một gã nhân loại cư nhiên dám phản kháng, hơn nữa còn hạ thủ hung ác như vậy, trực tiếp khiến ma pháp của bọn họ không thể phát huy. Lách mình tránh được vài lần, thanh niên trước dùng gắng tay màu trắng cũng bị phương thức đồng dạng như vậy mà bị chém mất nửa vai.

Máu, phun đầy trên mặt sàn.

Thấy ba người kia loay hoay mãi cuối cùng lại không được tích sự gì, Tuyệt Dạ thấp giọng rủa một tiếng phệ vật, sau từ chiếc nhẫn của mình rút ra một cây ngân châm cực nhỏ mà dài, một tia lam từ sắc bén nhọn ánh lên, Tuyệt Dạ thổi động một chú văn rất nhỏ nhưng lại cực phức tạp lên đầu ngân châm rồi tập trung khóa mục tiêu lại. Ngân châm nhất thời lóe lên, trong nháy mắt đâm thẳng vào bên dưới thất lung Ngạo Triết Thiên.

Thất lung bất thành linh truyền đến một cơn đau thấu xương khiến thân hình đang công kích mãnh liệt của nam nhân bị kiềm hãm. Công kích nhất thời ngừng lại, khiến cho Khôi ma tộc nguyên bản đang bị lấn át dữ dội nhất thời tranh thủ được chút thời gian thở gấp, thân hình lập tức ổn định lại, bắt đầu chuẩn bị phản kích.

Có lẽ trước đó do bị Ngạo Triết Thiên dồn ép quá mức, vậy nên lần này ma pháp mà hắn khu động, cư nhiên lại là sát thuật trí mạng cấp mười. Đối với loại pháp thuật này, kẻ cả là một người có thể chất tiến gần với cấp độ thần thánh nhất cũng không tránh khỏi bị trọng thương — Sự báo thù của huyết thiên sứ — Vô gian băng ngục! Trên thực tế thì với năng lực hiện tại của hắn thì không thể phát động được một ma pháp cao cấp đến như vậy, thế nhưng kích động bùng nổ của tuổi trẻ khiến hắn không ngần ngại sử dụng viên Súc thân châu duy nhất của tộc mình, cho nên mới có thể điều động được một ma pháp cường đại như vậy.

Hắn hiện tại chính là bất chấp tất cả mọi hậu quả, mình như vậy cư nhiên lại bị một gã nhân loại đã thương, loại sỉ nhục này hắn thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được, chỉ có đem nam nhân trước mắt ra xé xác thành trăm nghìn mảnh mới có thể xóa bỏ được mối nhục này.

Băng ma pháp nguyên tố trong không gian tựa như đột nhiên trở nên điên cuồng mà xoay tròn với tốc độ cực nhanh, ngay cả bầu không gian xung quanh cũng bị giăng kéo đến xuất hiện không ít những khe nứt, tiếp đó, băng nguyên tố bắt đầu phát sáng, đồng thời nhanh chóng ngưng tụ lại thành một khối, mà khối năng lượng kia càng lúc càng trở nên lớn mạnh, hàn ý cũng vì thế mà càng trở nên nồng đậm.

Ngạo Triết Thiên nhìn ma pháp đang dần thành hình trước mắt, trong lòng chợt không có chút ý định chạy trốn nào. Ngược lại còn rất dứt khoát đem chủ thủ đang cầm trong tay tùy ý vứt qua một bên.

Chết với không chết, tất cả đều là vô vị.

Về phần phản kháng lúc đầu, cũng chỉ là chán ghét nhãn thần bọn họ nhìn người mà thôi.

Mất thấy ma pháp mang theo sát thương cực đại xé gió lao về phía mình, những nơi nó đi qua, tất cả đều bị đóng băng hoàn toàn, Ngạo Triết Thiên từ tốn nhắm mắt lại, ma pháp kia, phỏng chừng hắn ngay cả tro bụi cũng không còn.

Như vậy cũng tốt, chết một cách sạch sẽ.

Về phần hồi tinh linh, Huyết Đóa đã đáp ứng hắn, có cơ hội sẽ thả nàng đi.

Hắn hiện tại chỉ có thể tin tưởng như vậy.

Đột nhiên, một mặt nhu quang bạch sắc tựa mặt nước ôn nhu xuất hiện, bất ngờ vây trụ lấy ma pháp đầy khí thế kia, sau đó, chỉ thấy một ma pháp đồ mang theo những tia chớp bạch sắc giống như đang từng bước một xâm chiếm, đem Vô gian băng ngục từ từ phân rã, cuối cùng là hoàn toàn tiêu thất, trong không gian trống rỗng, không còn gì cả.

Giống như hết thảy mọi việc vừa diễn ra chỉ như một ảo giác.

“Người đối với một nhân loại, có cần phải nặng tay đến vậy không?” Một giọng nói cực ôn hòa mà từ tính không nhanh không chậm vang lên, như xuân phong thoảng qua nhẹ nhàng trấn áp tất cả những nhân tố gây ra bất an. Trong nhất thời, mọi người kiềm không được mà phải xoay người nhìn về nơi giọng nói cất lên, chỉ thấy một vị bạch y bạch phát tuyệt mỹ nam nhân song nhãn mỉm cười nhìn họ.

Hệ quang minh không được đón chào ở thế giới xích hồng này, tất cả quang yếu tố ở đây đều tồn tại cực yếu ớt.

Nhưng xung quanh nam nhân này, dường như địa vực hạn chế năng lượng lại không có tác dụng với hắn, cho dù là ở trong hồng sắc cung điện, thân thể hắn vẫn như cũ tản ra một bạch mang nhu hòa, ngay cả bên người hắn, cũng tụ tập không ít những quang linh tinh linh mà nguyên bản không thể sinh tồn được trong thế giới này, thế nhưng ở đây lại kính cẩn nhẹ nhàng bay lượn bên người hắn.

Tóc của hắn, nhẹ phất lên như nước chảy, mang theo một chút quang lập cùng một mùi hương thơm ngát.

Đôi mắt hần, tựa như mặt trăng băng lam sắc. Thâm thúy mà say lòng người, phổi cùng hàng mi bạch sắc lại càng có vẻ tinh xảo mà mê hoặc dị thường.

Da của hần, dưới lớp quần áo ánh bạch lại càng thêm nổi bật, càng có vẻ trắng ngần đến trong suốt, mơ hồ còn tản ra một tầng bạch mang nhu thuận, cả người tựa như một thiên sứ không nhiễm chút khói lửa nhân gian, đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, rồi lại tản ra khí chất cao quý làm kẻ khác không dám xâm phạm.

Ngay cả người đối với diện mạo bề ngoài của người khác cũng không mấy để tâm như Ngạo Triết Thiên, cũng không tránh khỏi một chút thất thần.

“Con gió nào đưa vị khách quý đến nơi đây?” Chẳng hay từ lúc nào, Vong Dạ với mái tóc đỏ rực như máu đã xuất hiện ở ngay bên cạnh, trên tay hần, còn có một dải quang mang màu ám hồng đang dần dần tiêu thất, tựa hồ, như hần vừa định dùng ma pháp để làm gì đó, nhưng sau tựa hồ như phát hiện là không cần nữa, vậy nên hần thu hồi lại.

“Ta nghĩ muốn đến xem Tinh Linh Hoàng nữ lệ nhất trên thế giới này, vậy nên hiện tại đành làm phiên ngươì.” Khi nói những lời này, hần thế lại không nhìn Tinh Linh Hoàng, mà hai mắt lại nhìn về phía Ngạo Triết Thiên.

“Ngươi có khỏe không?”

Ngạo Triết Thiên có chút bất ngờ khi đối phương lại đem lực chú ý chuyển đến trên người hần. Nhưng hần cũng chỉ đạm mạc gật đầu một cái biểu thị cảm tạ, sau liền muốn ly khai, mà lúc này nếu như tỉ mỉ quan sát sắc mặt hần, sẽ phát hiện có một chút tái nhợt dị dạng.

Ngăn chãm vừa nảy đâm vào thất lưng hần hiển nhiên là có độc, từ nơi bị đâm truyền đến một cơn đau kịch liệt, khiến hần ngay cả đứng thẳng một cách bình thường thôi cũng đều khó khăn dị thường. Nhưng hần lại không muốn bất luận kẻ nào phát hiện ra điểm dị thường của mình. Dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến họ. Vậy nên Ngạo Triết Thiên tận lực tỏ ra như bản thân mình thoát nhìn thì không có gì trở ngại, mà sắc mặt có chút tái nhợt của hần thì có thể lý giải là do bị chân kinh hơi quá độ.

Hơn nữa, nơi hần bị đâm vào không có chảy máu, vậy nên ngoại trừ hần cùng người hại hần ra, cơ bản không ai biết hần bị thương.

Hoặc có lẽ là như vậy.

“Ngươi muốn lui vào trong?” Thanh âm ôn hòa của Vong Dạ đạm mạc vang lên.

Ngạo Triết Thiên nhìn hần một cái, nhưng khỏe mắt đồng thời cũng nhìn thấy Tinh Linh Hoàng Tuyệt Liệp đứng bên cạnh Vong Dạ, thân hình có dừng một chút, liền lấy tay ra hiệu nói cho Vong Dạ biết là y phục của hần bị bẩn, muốn đi thay.

Tiếp, không đợi Vong Dạ đáp lại, liền tự mình ly khai yến hội.

Thất lưng...

Đã đau đến mức khiến hần hoa hết mặt mày...

Nam nhân bạch y bạch phát nhú nhú mày, như là nhận ra điều gì đó, liền quay lại đối với Vong Dạ thỉnh kỳ một chút rồi cũng lập tức ly khai.

Mà bản thân Vong Dạ cùng với đối phương cũng có quan hệ bằng hữu, vậy nên cũng không ngăn cản. Hơn nữa, hần biết rõ tính hướng của bằng hữu này, gia hỏa kia, đối với nam nhân sẽ không có bất luận ý nghĩ gì, mà bây giờ hần đi theo, phòng chừng là có lý do riêng của hần.

Về phần gã nhân loại kia, hần căn bản không cần ai quan tâm nhiều đến mình, cũng không quan tâm đến người khác.

Tuy biết rõ như vậy, thế nhưng hần vẫn cảm thấy phi thường khó chịu...

Hơn nữa cái thái độ chết tiệt của gã nhân loại kia...

Quả thực là không coi mình ra gì...

Rất tốt...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Vong Dạ cũng bắt đầu trở nên trầm lãnh. Mấy người hóng chuyện ở xung quanh nhất thời cảm thấy như chính mình tựa hồ như bị vây hãm trong địa ngục, không khí từ phía dường như là bị vắt kiệt lấy... Đè ép đến hít thở cũng không thông... Một loại hàn ý khiến kẻ khác sợ hãi cực độ cứ vậy từ trên người Vong Dạ tản ra. Tuy rằng trên khuôn mặt tuấn mỹ của hần không có bất luận biểu tình gì, cũng không mở miệng nói bất luận câu nào, thế nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được hần đang tức giận...

Hơn nữa còn là phi thường tức giận...

Vì vậy, đại diện vốn đang rất náo nhiệt... Đột nhiên lại trở nên vắng lặng như tờ.

Không ai dám nói, cũng không dám lộn xộn. Trong lòng tất cả mọi người đều oán trách gã nhân loại gây ra chuyện rắc rối kia, hiển nhiên là tại hần khiến cho Minh vương tức giận, thế nhưng, Minh vương vì sao lại không trực tiếp giết hần...

Hơn nữa thời gian trước còn có lời đồn...

Đến lúc này, hết thảy mọi người đều biết địa vị của gã nhân loại kia trong lòng Minh vương là không hề đơn giản...

Mà ba Khôi ma tộc khi này động thủ với Ngạo Triết Thiên, dù trì hoãn thế nào, dù ngu xuẩn thế nào, cũng phát hiện ra mình tựa hồ vừa phạm phải một sai lầm rất rất lớn... Là ai nói người kia có thể tùy tiện giết chứ?

Bọn họ vừa định đến cúi đầu nhận tội gì đó... Thế nhưng Vong Dạ đột nhiên nhìn bọn họ, hơi nở nụ cười.

Nụ cười âm lãnh mà mỹ lệ: “Từ hôm nay trở đi... Khôi ma tộc các ngươi sẽ tiêu thất trên thế giới này.”

Thanh âm còn mắc lại trong cổ họng, ba người thanh niên nhất thời mềm nhũn cả người ra ngã xuống đất... Trên mặt, là biểu tình tuyệt vọng hoàn toàn. Tuy rằng tự đại, thế nhưng bọn họ so với bất luận kẻ nào càng rõ ràng hơn, hồng phát vương giả trước mắt, hẳn nếu đã nói... Nhất định sẽ thực hiện...

Không còn bất luận đường sống nào nữa...

Không hề để ý tới ba người mặt mày ám đen như tro ngồi suy sụp dưới sàn, ánh mắt Vong Dạ quét một đường đến Tuyết Dạ đang chuẩn bị len lén ly khai: “Ngươi là muốn khiêu khích quyền thế của ta?”

“Không! Không phải...” Thiếu niên bị bắt quả tang tại trận sắc mặt nhất thời trắng bệch ra, hẳn có chút sợ hãi nhìn Vong Dạ, mồ hôi tinh tế theo khuôn mặt trắng nõn chảy xuống.

“Vậy ngươi đụng đến người của ta là có ý gì?” Thanh âm vang lên lạnh đến mức như có thể đóng băng hết thảy mọi thứ.

“Hắn... Hắn... Chỉ là... Một thị tòng nho nhỏ a...” Đôi mắt to tuyệt đẹp của Tuyết Dạ hơi đỏ lên, có chút ủy khuất cùng ý tứ không lý giải được... Phụ vương chưa một lần nào dùng ngữ khí như vậy nói chuyện cùng mình, tuy rằng từ lúc hắn sinh ra đến bây giờ, cũng chưa bao giờ đối với hắn thể hiện chút tình thương yêu của phụ thân gì cả, thế nhưng cũng tuyệt đối không nói với mình như vậy.

“Hy vọng ngươi hiểu rõ điều này, đồ của ta, cho dù chỉ là một con cầu, cũng không ai có quyền thay ta quyết định số phận của nó. Bằng không, ta coi đó như là khiêu khích ta, cho dù là ngươi, ta cũng sẽ không tha thứ.” Những lời này Vong Dạ nói ra là chỉ thẳng vào mặt tất cả mọi người nói, cũng là lời cảnh cáo đến những người khác.

Cho dù chỉ là một món đồ chơi tiêu khiển, cũng chỉ có hắn mới có thể đùa giỡn, những người khác không có tư cách nhúng tay vào.

Lại nhìn về hướng nhì tử mình hai mắt như sắp khóc, khóe miệng Vong Dạ nhếch lên thành một mặt tiểu ý nhạt, lấy ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên: “Nếu như tương lai ngươi có thể trở nên mạnh mẽ cường đại vượt qua ta, như vậy quy củ sẽ do ngươi quyết định, thế nhưng, ngươi hiện tại không có tư cách này.” Dừng lại một chút, Vong Dạ thu lại tiểu ý trên mặt, song nhân u hồng lóe lên một tia nguy hiểm ngầm ý. “Lần này ta thu lại của ngươi một đội ám vệ làm cảnh cáo, nếu như còn tái phạm, ta nghĩ ngươi sẽ không nguyện ý gánh chịu hậu quả.”

Nói xong, Vong Dạ thả thiếu niên đang run rẩy không ngừng ra, xoay người ly khai khỏi đại đường.

Tuyết Liệp đứng một bên nhìn sự tình phát sinh không tránh được một trận song nhãn âm u, ngón tay ưu nhã thon nhỏ, bất giác nắm lại thành quyền.

Mà Tuyết Dạ, từ sợ hãi chậm rãi biến thành bi thương, rồi lại chuyển thành phẫn nộ. Oán khí cường liệt từ trên mặt hắn tỏa ra.

Phụ thân như vậy, không phải là người mà hắn biết. Vừa này, hắn thậm chí còn có cảm giác mình sẽ bị giết chết... Không! Hắn không muốn như vậy... Tất cả đều do gã nhân loại kia, là do hắn biến phụ thân trở thành như vậy...

“Ngươi không động được đến gã nhân loại kia, chẳng lẽ không biết sử dụng kẻ khác sao?” Đột nhiên, một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Hồi tinh linh tuy chỉ là một đồ vật, chỉ ít, người kia cùng năng quan hệ cũng phi thường tốt.”

Tuyết Dạ lặng mắt vài giây, đến khi quay đầu qua theo thanh âm tìm kiếm, Tuyết Liệp đã xoay người ly khai, chỉ để lại một chút dư hương.

Khóe miệng nhếch lên thành một tiểu ý tàn khốc, tâm tình Tuyết Dạ đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Không sai, hẳn hẳn là nên hạ thủ trên người hồi tinh linh kia, thứ nhất, phụ vương căn bản sẽ không để ý đến sống chết của hồi tinh linh kia, thứ hai, nếu như hắn hạ thủ với hồi tinh linh, rồi giả hiện trường giống như do phụ vương hạ lệnh để người kia nhìn thấy, dựa theo tính cách của người kia nhất định sẽ phản kháng lại, thậm chí là muốn báo thù, mà kẻ kia lại còn là một gã câm...

Phụ vương, chắc chắn sẽ không tha thứ cho một gã nhân loại vô lý như vậy...

Sự tình nhất định sẽ trở nên phi thường thú vị...

Thật khiến người ta chờ mong a...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tại một nơi khuất bên cạnh đài phun nước trong đình viện, một hắc sắc trường phát đông phương nam nhân có chút vô lực ngã ngồi xuống đất bên cạnh bờ ao. Châu mày, hắc có chút chặt vật thờ hồn hên, thủy tri tản ra hồng quang mông lung trước sau vẫn không thể che giấu được sắc mặt vô cùng tái nhợt của hắn.

Từ lúc rời khỏi yến hội đến giờ, bất quá mới chỉ có mười phút, nhưng vết thương nguyên lai đau đến tê dại đột nhiên lại trở nên đau đến như bị cắn xé, thậm chí mơ hồ còn có cảm giác như toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt...

Xem ra độc tính không phải nhẹ...

Nam nhân bất đắc dĩ cười cười, cúi đầu muốn kiểm tra vết thương của mình, thế nhưng thân thể vì cơn đau mà run rẩy cũng dần không kiểm soát được nữa.

Bất tri bất giác, nam nhân ngồi dưới đất hơi ngẩng đầu lên, song nhãn nguyên bản sắc lạnh lại có chút trống rỗng nhìn lên bầu trời... Phảng phất như đang nghĩ đến điều gì đó, nhưng cũng tựa hồ như không nghĩ gì cả, chỉ là lẳng lặng ngồi yên như vậy.

Rõ ràng không có bất luận biểu tình nào, nhưng lại khiến người khác khi thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một nỗi cay đắng khó hiểu.

“Người quả nhiên bị thương...” Một thanh âm ôn hòa mà từ tính nhẹ nhàng truyền đến, Ngao Triết Thiên nhất thời có chút kinh ngạc mà quay đầu nhìn, rồi lại bất giác có chút thất thần.

Nam nhân đưa lưng về phía ánh trăng tản ra quang mang mông lung thần bí, mái tóc dài tuyết bạch phảng phất như mỗi sợi đều ẩn chứa sinh mệnh, nhẹ nhàng phi dương, khuôn mặt mi nhãn như họa càng trở nên mỹ lệ đến không giống một người phàm tục, thanh lệ cùng mê hoặc không nói thành lời.

Rồi lại khiến hắn có một loại cảm giác quen thuộc.

“Để ta xem vết thương của người.” Bạch phát nam tử ưu nhã tiến đến gần hắn, nhưng lại thấy Ngao Triết Thiên lắc đầu.

Không cần, không quan hệ đến người.

Cặp nhãn hắc sắc băng lãnh tựa như nói ra ý tứ như vậy. Sau đó, hắn có chút cật lực đứng lên, xem chừng muốn ly khai.

Không biết bản thân Ngao Triết Thiên có phát giác ra không, có những lần... Khi hắn tận lực, lại chỉ khiến bản thân tiến gần đến cái chết hơn. Thật giống như những điều hắn đã nghĩ về sự tồn tại của mình, chỉ là dư thừa.

Có thể chỉ là hành động của tiềm thức, tuy rằng không đến mức tự sát, nhưng về bản chất cũng đồng dạng như vậy, duy chỉ có một điểm bất đồng, sống như vậy, kỳ thực chỉ càng thêm khổ cực mà thôi...

“Người đều đề phòng như thế này với bất cứ người nào sao?” Nam tử mỹ lệ nhẹ nhàng cười thành tiếng, song nhãn lam bích nhìn Ngao Triết Thiên càng thêm ôn nhu đến phảng phất như mặt nước êm đềm... Làm cho người khác có loại ảo giác như được hắn sủng ái, đương nhiên, Ngao Triết Thiên hoàn toàn không có nghĩ như vậy.

Hắn không cần bất cứ kẻ nào quan tâm, thậm chí là can thiệp.

Hắn lúc này, chỉ thầm nghĩ muốn ly khai. Nhưng đáng tiếc chính là... Thân thể hắn so với hắn nghĩ còn yếu nhược hơn nhiều, vừa mới đứng lên muốn bước đi, lại bị cơn đau đớn kịch liệt rút kiệt toàn bộ khí lực, cả người không thể chống đỡ được nữa mà lao đảo ngã về phía trước, thẳng đến khi bị một đôi tay hữu lực thuận thế kéo vào trong lòng, nhất thời, trong mũi tràn ngập mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng trên thân bạch phát nam nhân... Một cỗ hương như có như không... Mùi sữa...

...

Trong đầu nhất thời hiện lên diện mạo của một thiếu niên...

Một mái tóc dài tuyết bạch... khí chất lãnh ngạo...

“Thân thể đã thành như vậy rồi sao?” Thấy Ngao Triết Thiên ngay cả đứng còn không vững, nam tử có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó thừa dịp hắn không thể phản ứng lại, một bàn tay đỡ lấy thắt lưng hắn, một bàn tay thì nhẹ nhàng kéo áo hắn xuống.

Theo ý phục chậm rãi rơi xuống, nam nhân chỉ mặc duy nhất một kiện áo đơn rất nhanh liền lộ ra nửa thân trên, thân thể trưởng thành tựa như một dã thú không chút vết tích nào cứ vậy hiện ra, mà ngay bên dưới cạnh sườn thắt lưng hắn, xuyên qua mấy sợi tóc dài đen tuyền lại thấy ẩn hiện trên thớ da một chú văn đồ án đỏ như máu, như một con nhện gian ác mà dữ tợn bám lấy trên thớ da màu mật ong. Theo hô hấp của hắn mà rung động.

Ngón tay thon dài tựa như bạch ngọc bắt giắc xoa lên đồ án bên thắt lưng, thế nhưng cổ tay lại bị chế trụ lại mãnh liệt.

Giương mắt lên đối lại nhãn thần băng lãnh mà sắc lẹm của trưởng phát nam nhân, tựa như con sói cô độc cao ngạo trong đêm tối, bản chất hoang dã không cho bất cứ ai xâm phạm, khiến kẻ khác bắt giắc thất thần.

“Ngươi cần trị liệu.” Bạch phát nam tử hơi nheo mắt lại ôn hòa nói, tay lại càng dùng thêm lực kéo đai lưng của đối phương xuống, lộ ra đồ án hoàn chỉnh cũng miệng vết thương trên xương hông.

“...” Mà hành động của hắn hiển nhiên là khiến Ngạo Triết Thiên quần áo bất chỉnh cảm thấy tức giận đến khó chịu vô cùng. Dù sao hắn hiện tại đối với đụng chạm của nam nhân tựa hồ như đã trở thành ám ảnh, mà thân thể lúc này còn vì độc tố mà không thể động đậy.

“Tiểu tử kia xuống tay thật độc ác...” Hầu như không để tâm đến chống cự vô lực của Ngạo Triết Thiên, ngón tay thon dài mà ôn nhuận của bạch phát nam tử tình tứ xoa lấy hồng sắc đồ án tà ác kia... Không biết vì sao, đồ án rõ ràng xấu xí như vậy, ở trên thắt lưng của nam nhân lại có chút hoặc nhân...

“Ngân châm đâm vào trong cơ thể ngươi gọi là Vĩnh Ngục, khi xâm nhập vào sẽ khiến nội tạng của ngươi bị mục thối trong nửa giờ, sau đó thối rữa ra toàn thân mà chết. Thế nhưng Vĩnh Ngục tàn khốc không phải là ở điểm này, vì trên thực tế thương tổn thực sự mà nó gây ra cho ngươi không phải là ở thân thể, mà là linh hồn ngươi, sau khi thân thể ngươi thối rữa mà chết đi... Linh hồn của ngươi sẽ vĩnh viễn bị đốt cháy trong thống khổ... Vĩnh viễn không được giải thoát, cũng không ai có thể cứu được ngươi...” Lúc nói những lời này, đôi môi duyên dáng ôn nhuận của bạch phát nam tử như có như không lướt qua vành tai của phát nam nhân, “Ngươi cùng Tuyệt Dạ có ân oán gì? Khiến hắn không tiếc dùng thứ này đối phó với ngươi? Phải biết rằng, Vĩnh Ngục rất quý hiếm.”

“...” Ngạo Triết Thiên vì độc tố mà ý thức có chút mơ hồ, nhưng vẫn cố nghiêng đầu qua tránh đụng chạm từ bạch phát nam tử, song nhãn khê buông xuống không có chút tâm tình nào.

“Ngươi tựa hồ đối với chuyện sống chết không mấy hứng thú...” Nam tử cúi người đem Ngạo Triết Thiên ôn nhu đặt nằm xuống trên lớp y phục của thà xuống đất. Sau đó lại thuận thế bắt đầu đưa tay chạm lên người hắn, chăm chú nhìn, trong ánh mắt đã không còn chút tiểu ý: “Ta thấy trong mắt ngươi... Nước mắt dường như không thể chảy ra được...”

Đã không còn có thể chảy ra nữa...

Nước mắt từ lâu đã khô cạn...

“Có đúng hay không trên thế giới này, tất cả đều chỉ mang lại cảm giác trống rỗng cho ngươi? Có đúng hay không ở đây... Đã từng rất đau đớn? Lúc đó... Có người ở bên cạnh ngươi không?” Tay hắn, xoa lên ngực Ngạo Triết Thiên, nhưng lại cảm giác thấy da thịt của hắn thật lạnh, ngay cả trái tim hắn cũng lạnh, chỉ là, máy móc đập theo tự nhiên mà thôi.

Không có ý nghĩa gì cả.

“Không có ai đúng không...” Song nhãn băng lam sắc kia, dường như là nhìn thấu hết thảy mọi việc...

“Nhất là người mà ngươi quan tâm nhất... Hắn lúc đó... Nhất định không ở bên cạnh ngươi, đúng không? Thế nhưng, cho dù là như thế... Cho tới bây giờ, ngươi vẫn không thể buông hắn ra hoàn toàn... Cũng bởi vì không buông tay ra được, vậy nên, vết thương vẫn luôn đau đớn như vậy...” Song nhãn băng lãnh của Ngạo Triết Thiên cũng vì câu nói này mà hơi giật mình, cuối cùng lại đưa mắt nhìn nam tử ở trên thân thể mình.

“Ngươi nghĩ chết là cách giải thoát tốt nhất? Bởi vì có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ đi. Vui sướng, thương tâm, tuyệt vọng, tất cả đều vứt bỏ hết... Thế nhưng, ngươi thực sự... Muốn buông tay thật sao?” Thanh âm của hắn, rất thấp, rất ôn nhu... Phảng phất như có thể vuốt lên miệng vết thương không thể lành vết trong trái tim con người...

Trên thế giới này, thực sự không có ai khiến cho ngươi lưu luyến sao?

Nghe được người kia hỏi mình như vậy, trong đầu Ngạo Triết Thiên, nhất thời hiện ra một thân ảnh cường kiện với mái tóc đỏ dài như máu, những mảnh ký ức rời rạc xuất hiện, không phải hình ảnh của một trăm năm sau, mà là hình ảnh Vong Dạ ôm mình vào lòng chìm vào giấc ngủ...

Kỳ thực lúc đó, hắn thỉnh thoảng cũng tỉnh giấc vài lần...

Chỉ là nhìn thấy khuôn mặt an tĩnh của Vong Dạ... Còn có cái ôm ấm áp...

Hắn không muốn tỉnh lại...

“Ta giúp ngươi trị liệu.” Phảng phất như biết Ngạo Triết Thiên có chút chuyển biến dù chỉ rất nhỏ, bạch phát nam tử lại tiếp tục cười ôn nhu, “Thả lỏng thân thể... Sau đó... Nghe theo chỉ thị của ta.”

Thanh âm của nam nhân...

Tựa như đến từ một nơi rất xa...

Làm cho người nghe không khỏi có chút mê thất...

Sau đó, Ngao Triết Thiên chỉ cảm thấy những sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng lướt qua trên da mình, trên thắt lưng tựa hồ như có hơi thở phả qua, tiếp đó, một vật gì đó mềm mại mà ướt át liếm lấy miệng vết thương của hắn.

“Ồ...” Động tác tuy rất ôn nhu, thế nhưng lại khiến hắc phát nam nhân phi thường thống khổ, đôi mày kiếm nhăn lại, hắn có chút không chịu được muốn thối lui, lại bị nam nhân chế trụ thắt lưng không cho nhúc nhích, chỉ có thể vô lực để mái tóc đen dài mất trật tự trải xuống nền đất. Hắn cảm thấy trong cơ thể như có vật gì đó bị bắt lại quyết liệt...

Bạch phát nam tử hơi nhắm mắt lại, một tay chế trụ thắt lưng âm thấp mờ mờ của Ngao Triết Thiên, một tay chống đỡ thân thể mình, cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi hồng nhạt mà mềm mại, tựa như đang đối với tình nhân mà nhẹ nhàng liếm lên hồng sắc đồ án...

Không biết qua bao lâu...

Chỉ biết, hắc phát nam nhân nằm trên mặt đất có cảm giác phảng phất như vừa trải qua một thế kỷ...

Độc tố, đã khiến cả người hắn tê liệt...

Đột nhiên, một cơn đau sắc nhọn mà băng lãnh truyền qua da hắn, cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện bạch phát nam tử đang dần nhấc người lên, trên đôi môi ưu mỹ, còn ngậm một cây ngân châm lục sắc... Phảng phất như một cây trâm được tạo thành bởi ánh sáng kỳ ảo...

Tiếp đó, nhìn xuyên qua mấy sợi tóc dài rủ xuống trước trán, song nhãn lam sắc với hàng mi dày chậm rãi mở ra, giương mắt mỉm cười nhìn về phía hắn... Nụ cười tựa như nắng ấm có thể khiến một dòng sông băng tan chảy, ôn nhu đến khiến lòng người mê mẩn... Làm cho người đối diện trong nháy mắt phảng phất như quên cả hô hấp...

Thẳng đến khi bị hắn dùng miệng lấp đầy đôi môi...

Thẳng đến khi mùi thơm ngát của vị sữa trên người đối phương ủa đến mới khiến nam nhân trong nháy mắt thanh tỉnh lại được, hắn nghĩ muốn đẩy nam tử ra, thì đối phương đã hơi ly khai khỏi đôi môi mình một chút, thanh âm mềm nhẹ, có chút ái muội khàn khàn: “Đem linh thể của Vĩnh Ngục nuốt xuống...” Tiếp đó, lại một lần nữa lấp kín đôi môi...

Ngay sau đó, Ngao Triết Thiên cảm thấy bên trong miệng mình như có một nguồn năng lượng tràn vào...

Hắn biết đối phương đang giúp hắn trị liệu... Tuy nhiên phương pháp có điểm làm hắn không thoải mái...

Trị liệu, cũng không có nghĩa là đối phương có thể đưa đầu lưỡi vào trong miệng mình...

Vì vậy không chút khách khí mà cố sức cắn một cái...

Thẳng đến khi bạch phát nam tử có chút đau đớn mà kêu khẽ một tiếng, lúc này mới lui thân thể ra, cười cười xin lỗi hắn. Mà đồng thời, linh thể Vĩnh Ngục đã được bạch phát nam tử tinh lọc qua cũng trong nháy mắt đi vào trong thân thể Ngao Triết Thiên...

Một cảm giác ấm áp theo cổ họng truyền tới trái tim

“Hiện tại, ngươi có thể cảm giác rõ ràng được nó đang ở trong cơ thể ngươi đúng không... Như vậy, thả lỏng thân thể xuống... Còn có linh thức... Đừng nghĩ đến điều gì... Dùng toàn tâm cảm thụ năng lượng trong cơ thể ngươi... Nó là một loại hình thái của Vĩnh Ngục, tuy rằng chỉ là một bộ phận, thế nhưng cũng đã được ta tinh lọc qua... Việc ngươi cần làm hiện tại... Là theo chỉ thị của ta... Đem độc tố trong cơ thể trung hòa cùng nó...” Nam tử đỡ thân thể hư nhược của Ngao Triết Thiên ngồi dậy, tựa vào trong lòng hắn, đồng thời những ngón tay bạch tích mang theo một năng lượng nhu hòa xoa nhẹ lên ***g ngực xích lửa của hắn... Cùng Vĩnh Ngục trong cơ thể hắn phối hợp với nhau...

“...” Từ từ nhắm hai mắt lại, Ngao Triết Thiên tận lực thả lỏng cơ thể, hơi thở gấp gáp nhưng khe khẽ nhẹ nhàng... Tuy rằng hắn không thích người khác đụng chạm vào cơ thể mình, nhưng không thể không thừa nhận là bàn tay mang theo năng lượng tinh lọc đã khiến cho thân thể đau đớn của hắn phi thường thoải mái...

Có loại ảo giác như đau đớn không ngừng được vỗ về xoa dịu...

Hắn cảm giác được trong cơ thể mình, một cỗ năng lượng xa lạ đang không ngừng hấp thu lấy độc khí âm lãnh xung quanh... Đồng thời theo bàn tay của bạch phát nam tử từ từ tồn di chuyển, hướng dần về phía bụng mình...

Mặt khác ở sâu bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên...

Có một thứ gì đó đã từng bị chôn sâu trong quá khứ...

Tựa như một cỗ năng lượng hôi sắc đã chết... Đang bị năng lượng tà ác của Vĩnh Ngục chỉ độc cùng quang minh năng lượng tinh khiết của bạch phát nam tử đánh thức dậy... Bắt đầu có chút lưu động vi diệu... Chỉ là lưu động vẫn còn quá nhỏ... Hay nói đúng hơn, chủ nhân của nó còn không biết làm thế nào để khống chế nó... Vậy nên... Ngay cả bản thân Ngao Triết Thiên cũng chưa phát hiện ra cỗ năng lượng kỳ dị này...

“Ngươi làm rất tốt... Hảo... Cứ tiếp tục như vậy... Không chế nó...” Đôi môi nam tử dán tại bên tai Ngao Triết Thiên hơi mỉm cười, ngón tay thon dài ái muội mà mềm nhẹ xoa đến thắt lưng kiên cường dẻo dai mà thật căng chặt của đối phương, cũng không gián đoạn lưu chuyển năng lượng...

Qua chừng hai mươi phút...

Độc tổ trong thân thể Ngao Triết Thiên cơ bản đã trung hòa... Con đau đớn cùng đồ án màu ám hồng cũng theo đó tiêu thất... Mở mắt ra, Ngao Triết Thiên đã thanh tỉnh cảm giác được đối phương hình như rất mệt mỏi mà tựa đầu lên bờ vai hắn, ngay cả hô hấp cũng có chút yếu ớt.

Theo bản năng quay đầu lại, thấy sắc mặt vô cùng tái nhợt của nam tử cùng khóe miệng còn vương lại chút máu đen... Hai mắt nhắm... Là bộ dạng rất suy yếu.

Mà bộ dạng này... Cũng bởi vì trị liệu cho một kẻ không quen biết như mình...

Trong lòng có chút cảm giác quái dị...

Tựa hồ cảm giác được Ngao Triết Thiên đang nhìn mình, nam tử chậm rãi mở mắt ra nhìn hắn, sau đó ôn nhu cười cười: “Xin lỗi... Để người thấy bộ dạng chật vật này... Minh giới đúng là rất không thích hợp để sử dụng quang minh trị liệu ma pháp...”

Tại đại lục này, các ma pháp sư được chia thành nhiều cấp bậc.

Sơ cấp ma pháp sư, Trung cấp ma pháp sư, Cao cấp ma pháp sư, Ma đạo sư, Đại ma đạo sư, Áo thuật sư, Thần thuật sư, mỗi một cấp bậc đều có một ngưỡng cửa không thể vượt qua, sức mạnh càng cao thì càng trở nên hùng mạnh, ví dụ như, một Đại ma đạo sư có thể dễ dàng phá hủy một quân đội quốc gia trong khi cần có ít nhất năm Ma đạo sư để làm được việc đó... Mà sức mạnh của Thần thuật sư đã tiến đến rất gần với Thần... Nói đến sức mạnh thì không thể hình dung ra được. Mà bạch phát nam tử lại thuộc về thế giới cực đỉnh đây, là Thần thuật sư duy nhất trên đại lục được phát hiện ra...

Thế nhưng... Thần thuật sư đôi lúc vẫn có chỗ thua kém Áo thuật sư... Đó chính là ma pháp trị liệu... Sở trường của Thần thuật sư trước giờ đều là điều là những ma pháp mang tính chất công kích với quy mô cực lớn và lực sát thương rất mạnh...

Thần thuật sư lợi hại như vậy, không phải vì ma pháp của bản thân họ mạnh mẽ đến thế nào, mà là ở năng lực lĩnh ngộ ma pháp cùng năng lực câu thông với những ma pháp nguyên tố xung quanh...

Nhưng tại nơi Minh giới không có đến một tia quang minh nguyên tố, lại dùng đến thuật chữa trị cao cấp không phải là sở trường... Hiển nhiên là khiến vị Thần thuật sư trẻ tuổi có chút khó khăn.

Hướng hồ, thứ mà hắn đối phó lại chính là ám khí Vĩnh Ngục chí âm chí độc, đồng thời... Lại dùng phương pháp tuy nhanh nhất nhưng cũng chính là hao tổn ma lực nhất...

Nhìn một giọt mồ hôi tinh tế lăn trên khuôn mặt đối phương cùng vết máu nơi khóe miệng, Ngao Triết Thiên xoay người, cầm lấy y phục mình giúp hắn nhẹ nhàng lau đi, có chút áy náy nhìn hắn...

Thành thật mà nói, hắn không hiểu vì sao đối phương lại cứu hắn...

Thế nhưng, ở trong lòng hắn, chính là vẫn có chút cảm kích...

“Ta chỉ là nhìn người rất thuận mắt... Vậy nên... Cứ xem như ta nhiều chuyện đi.” Hơi nghiêng đầu qua, bạch phát nam tử tựa như hiểu rất rõ nghi hoặc của Ngao Triết Thiên mà vỗ nhẹ lên vai hắn, song nhãn lam sắc nhẹ nhàng neho lại. Khuôn mặt cho dù cực kỳ suy yếu nhưng đồng thời cũng rất mỹ lệ có chút yếu hoặc...

...

Xem ta thuận mắt?

Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng giương mi lên, đối với lời hắn nói một phen cũng không tin được.

“Vị tinh linh bằng hữu của người tựa hồ sẽ gặp phải phiền phức... Người không đi tìm nàng sao?” Bạch phát nam nhân chỉ cười cười, có chút thiện ý nhắc nhở.

“...” Đột ngột đứng lên, Ngao Triết Thiên cấp tốc phân tích tính cách của Tuyệt Dạ cùng chuyện vừa mới xảy ra, nhất thời cũng ý thức được rất rõ hắn sẽ không chịu để yên như vậy. Thế nhưng người này thoát nhìn vẫn còn rất suy yếu... Bất giác, Ngao Triết Thiên nhìn về phía bạch phát nam tử vẫn còn đang ngồi bên dưới.

“Ta nghỉ ngơi một chút là được rồi, người trước cứ đi tìm nàng đi.” Đối phương cười cười lờ đi.

Gật đầu với hắn, Ngao Triết Thiên không chút do dự nào mà lập tức xoay người, chạy thẳng đến chỗ Liên Đế Na...

Lại không biết, hắn sẽ trông thấy một hình ảnh vô cùng tàn nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trôi Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Trong căn phòng nhỏ u ám mà áp lực, những ma nhân xấu xí toàn thân bọc hắc lân [vảy đen], một bên cười *** loạn hèn mọn, một bên dùng những móng vuốt dữ tợn cực kỳ thấp hèn chụp lấy thân thể nữ tinh linh, thẳng đến khi quần áo che thân bị xé rách tơi bời, làn da trắng nõn bán che lấp xuất hiện, bị những đầu lưỡi tham lam của bọn chúng cường ép liếm lộng. Một cỗ khí tức tanh hôi nhất thời lan tràn ra khắp không gian.

Mà lúc này, nữ tinh linh bị hung hăng nắm lấy tóc từ lâu đã sớm như một con búp bê đánh mất linh hồn, trên mặt vẫn còn lưu lại vết lệ ngân chưa khô, ánh mắt ngây dại nhìn ra khoảng đất trống... Ở đằng kia, mới nãy vừa bị ma nhân xé xuống... Đôi cánh vẫn còn mang theo máu đỏ tươi...

Đó là đôi cánh duy nhất của nàng...

Cho dù chỉ có màu xám...

Nhưng cũng là thứ duy nhất nàng có... Chứng minh rằng mình là một tinh linh...

Thế nhưng hiện tại đã bị xé rách rồi...

Đã không còn nữa...

Đây cũng chính là tình cảnh đầu tiên mà Ngao Triết Thiên nhìn thấy khi đập cửa xông vào, trong nháy mắt, hắc sắc song đồng mãnh liệt co rút lại, phảng phất như có một thứ gì đó trong cơ thể hắn đang muốn nổ tung ra.

... Mà lúc này, một ma nhân đem hai chân nữ tinh linh giật ra, không nhịn được mà kéo rách nội khổ chướng mắt, đồng thời còn dùng tay đỡ lấy hung khí của mình muốn hung hăng tiến vào, thế nhưng vì đột nhiên có một gã nhân loại xông vào mà dừng động tác lại.

Tình cảnh trước mắt khiến lý trí của Ngao Triết Thiên triệt để sụp đổ, hời hợt năng lượng ở thật sâu bên trong cơ thể nguyên bản chỉ là từ tốn du động, đột nhiên lại trở nên điên cuồng, trong nháy mắt lại tựa như thủy triều cuộn trào mãnh liệt cấp tốc chạy vào trong cơ thể hắn một cách rõ ràng, cũng không ngừng du nhập vào trong cơ thể hắn, năng lượng đi đến đâu, linh mạch, thần kinh, xương cốt, và cả cơ thịt cũng không ngừng được tẩy trừ, một lần lại tiếp một lần trở nên cường hóa.

Là hận ý, một loại hận ý cuồng liệt đã đánh thức cỗ năng lượng kỳ lạ đang ngủ yên trong hắn.

Cặp mắt kia, lúc này đã sớm không còn nhìn thấy trông mắt trắng nữa, cũng không nhìn thấy đồng tử đen u ám, chỉ có một mặt ám lam cực kỳ thâm trầm mà âm lãnh, ngay cả những sợi tóc của hắn, cũng không ngừng theo dòng năng lượng trong cơ thể mà phi dương, khiến hắn cả người thoát nhìn như một ác ma từ nơi tận sâu nhất trong địa ngục bước ra khiến cho người người đều lạnh run, thậm chí ngay cả khí tức, đều ẩn chứa sương độc trí mạng.

Trước mặt hắn mà dám có hành vi tùy ý chà đạp thân thể cùng tôn nghiêm của người khác... Đó là điều mà Ngao Triết Thiên hận nhất, cũng là không thể chịu đựng được nhất.

Suy cho cùng... Hắn trước đây, đã từng bị người ta hung hăng lăng nhục như vậy, huống hồ, người đang bị lăng nhục trước mắt, cũng chính là người duy nhất trên thế giới này hắn muốn bảo vệ!

Mà thấy Ngao Triết Thiên ở trạng thái ma nhân như vậy, cũng không tránh được mà rét run sống lưng, trong nhất thời đám ma nhân cứng đờ tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy hắc phát nam nhân quanh thân trước là có những hời hợt nguyên tố âm lãnh vờn bay, sau đó khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên thành một nụ cười nhạt không thể hình dung ra được, rồi lại cực kỳ thông thả mà ưu nhã bước tới gần bọn chúng, nhất thời trong lòng mấy ma nhân nảy lên một loại sợ hãi tuyệt vọng, trong chớp mắt lại thấy thân ảnh hắc sắc mà thon dài đột nhiên tiêu thất tại chỗ. Nhanh đến mức ngay cả tàn ảnh lưu lại trong võng mạc còn chưa kịp tiêu thất hoàn toàn, thì đã thấy hai ma nhân một khắc cũng chưa kịp phản ứng lại đã liền trực tiếp rơi đầu xuống.

Huyết vụ nhất thời khiến mắt người mê mông. Đến khi lấy lại tinh thần, Ngao Triết Thiên đã diện vô biểu tình đứng bên cạnh bọn chúng, nơi móng tay ám lam sắc lạnh leo trên những ngón tay thon dài, một giọt máu tươi chảy xuống, tựa như viên ngọc lưu ly rơi xuống vũng vũng.

Mà hồi tinh linh thì lại hơi giật mình nhìn hai ma nhân trước mắt mình bị cắt đứt đầu, rồi nhìn Ngao Triết Thiên đứng một bên vẻ mặt âm trầm, song nhãn đại ra dần nhiễm một tầng sợ hãi.

Lúc này, ba ma nhân khác vì kinh hách mà ngã qua một bên đầu tiên là cả người run rẩy nhìn Ngao Triết Thiên, sau đó lại rất nhanh ý thức được mình hiện tại trông rất thảm hại, sợ hãi nhất thời chuyển thành tức giận, gầm nhẹ một tiếng rồi từ trên mặt đất bật đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn nhìn Ngao Triết Thiên. Hắc lân ma nhân thân cao đến hơn hai thước khiến cho người thường dù chỉ là nhìn qua một chút, vô hình trung cũng sinh ra áp lực.

Hắc lân ma nhân sinh tồn ở một góc trong Minh giới, cũng không phải là một chủng tộc có trí tuệ cao, nhưng lại phi thường hiếu chiến, thân thể cũng phát triển cực kỳ linh hoạt, thậm chí là không thua gì một Minh chiến sĩ cao cấp.

Mà bọn họ lợi hại nhất, chính là khí lực.

Có thể dễ dàng đem một cây thiết côn to và thô toàn bộ bề gãy, vậy nên vừa nảy cho dù bọn chúng có tương đối cẩn thận không muốn nghịch hòng hồi tinh linh nhanh như vậy, nhưng vẫn không tránh được bề gãy của nàng vài đầu khớp xương.

Đương nhiên, tuy với khí lực như vậy, nhưng tốc độ bọn họ cũng không hề thua kém, chỉ trong một cái chớp mắt, ba thân ảnh liền thuận tay nắm lấy vũ khí, chia thành ba hướng khác nhau đồng loạt phóng tới Ngạo Triết Thiên, đó dĩ nhiên là tốc độ mà người thường không thể nhìn thấy rõ, nhưng nhìn vào khí thế đó, giả như Ngạo Triết Thiên bị chém trúng, phỏng chừng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Chỉ nghe thấy thanh âm tiếng gió phạt qua, Ngạo Triết Thiên thoát nhìn tựa như không chút động tĩnh gì, vậy mà liền có hai ma nhân như bị một cổ sức mạnh cương liệt ném thẳng đến tường, trong nháy mắt huyết nhục lẫn lộn, mà gã còn lại bàn tay cũng sớm bị tước mất vũ khí, thân thể bị đánh ngã phóng thẳng ra ngoài.

Không ai thấy được hắc phát nam nhân làm sao có thể làm được như vậy, hắc diện vô biểu tình từng bước một tiến lại gần ma nhân đang nằm kêu rên trên mặt đất, sau đó giơ chân lên, nhắm ngay vào thứ nổi lên giữa hai chân đối phương, cổ sức đập thẳng xuống, nhất thời một tiếng thét chói tai thể thảm đến khiến bất cứ kẻ nào cũng phải sồn gai ốc vang lên như muốn phá tan nóc nhà.

Khỏe mỗi nhếch lên thành một tiểu ý vô tình, Ngạo Triết Thiên nhẹ nâng chân lên đối sang hướng khác, rồi lại một lần nữa dùng sức dẫm xuống, mà đối phương thì đau đến ngay cả thanh âm cũng không phát ra được... Chỉ có thể run rẩy, máu... Nhiễm đỏ một khoảng đất...

Cái thứ dơ bẩn này muốn chà đạp thân thể người khác sao?

Thật khủng khiếp...

Tiếp đó, hắc nhệ nhàng nâng tay lên, trên đầu ngón tay, một cổ hôi sắc năng lượng không ngừng kết tụ, nhất thời một đạo cuồng phong phóng thẳng tới hai tay ma nhân, tựa như một cây chùy lớn màu đen cổ sức nện xuống tay đối phương, mãnh liệt tới mức đem cổ tay của ma nhân đập đến nát bét.

Đối phương trong nháy mắt đau đến huyết lệ cũng chảy xuống, thanh âm nào cũng không thể bật ra được nữa. Nói đến Hắc lân ma nhân, cổ tay của bọn chúng là nơi chứa nhiều linh mạch toàn thân nhất và dĩ nhiên cũng là nơi trọng yếu nhất, nay lại bị đập nát như vậy, loại đau đớn này... Không thể dùng ngôn từ để miêu tả.

Mà Ngạo Triết Thiên thì lại bởi vì hai cánh tay này đã từng xé rách y phục hồi tinh linh, cũng đối với nàng hung hăng chà đạp, vậy nên mới hủy diệt nó.

Lại nói, cái miệng kia giương ra thật buồn nôn...

Đầu ngón tay một lần nữa hướng thẳng đến cái miệng đang há hốc ra không ngừng thở dốc của đối phương bắn vào một tia cuồng phong, nhất thời một đạo vết thương sâu tới gần nửa cái đầu rạch ngay trên miệng hắc, không biết là vô ý hay cố ý, mà vết thương tuy rất sâu, nhưng tạm thời lại không lấy được mạng hắc, chỉ là đem khí quản của hắc chặt đứt phần nửa, máu tuôn ra, vì không có không khí đi vào khí quản ma nhân, bản năng sinh tồn khiến ma nhân cất lực thở hỗn hển cầu một tia đường khí hiếm hoi, nhưng làm vậy cũng đồng thời đưa không ít máu tươi tràn vào trong phổi, sau lại cổ sức phun ra, máu đỏ tươi sủi lên, vỡ tan, rồi lại một lần nữa sủi lên, hô hấp rất thống khổ, nhãn thần trống rỗng bất giác nhìn lên bầu trời, cũng không biết là còn sống được bao lâu, chỉ mong muốn ngay lập tức kết thúc thống khổ cùng cực này...

Mà hồi tinh linh thì lại sợ hãi nhìn ma nhân kia bị Ngạo Triết Thiên hành hạ đến chết đi sống lại, tiếp đó, song nhãn u lam nguyên bản băng lãnh đến mê muội nhân tâm chậm rãi nhìn về phía nàng, nhất thời, không tránh khỏi nghẹt thở.

Trong nháy mắt dường như cả thế giới đều đột ngột trở nên trầm lặng.

Nhưng rất nhanh sau đó, sợ hãi trong lòng chậm rãi biến mất, bởi vì song nhãn Ngạo Triết Thiên đang nhìn về phía nàng đang dần khôi phục lại biểu tình thanh tĩnh lúc đầu, còn có một mặt ôn nhu không gì hình dung được ẩn chứa bên trong, khiến nàng chỉ có thể thất thần nhìn nam nhân tiến lại gần mình, sau đó lấy một tấm thảm sạch sẽ mà mềm mại bao lấy thân thể xích lữa của nàng. Thẳng đến khi cả người được hắc gất gao ôm vào trong lòng, cảm nhận được khí tức mang theo mùi máu tươi nhưng lại vô cùng quen thuộc, nước mắt mới thực sự rơi xuống.

“Cánh của ta không còn nữa... Không còn nữa...” Chôn đầu trong *** ngực đối phương, nắm chặt lấy y phục của nam nhân, hồi tinh linh không ngừng run rẩy mà khóc nức nôi.

“Không còn cánh, ta còn là tinh linh sao? Nếu như không phải là tinh linh... Vậy thì ta là cái gì... Ha ha... Là vật gì? Ha ha...”

“Hơn nữa thân thể này còn nhơ bẩn như vậy, có phải hay không bị tiêu hủy còn tốt hơn a... Quá nhơ bẩn... Thật ghê tởm...”

Thanh âm run rẩy vừa cười vừa nói đã làm lộ ra con tuyệt vọng cùng cực ở sâu bên trong thâm tâm hồi tinh linh. Mà Ngạo Triết Thiên so với bất luận kẻ nào đều rõ hơn cả nội tâm yếu đuối của nàng, hắc chỉ có thể khẽ buông mi xuống, đem người trong lòng ôm càng thêm chặt.

Trong ánh mắt hắc hiện lên rất rõ ràng một tia áy náy cực sâu sắc.

Hắc cho tới bây giờ vẫn luôn biết rõ, Liên Đế Na có biết bao nhiêu mong ước trở thành một tinh linh mỹ lệ với đôi cánh phiêu lãng, mặc dù bản thân nàng chỉ có một đôi cánh màu xám tro, một đôi cánh tầm thường không đáng để vào mắt, thế nhưng, cho dù là như vậy, trong lòng nàng chính là rất quan tâm đến đôi cánh này của mình, bởi vì khi có đôi cánh này, chỉ ít nàng cũng cảm thấy có chút gì đó gần gũi với hình ảnh tinh linh mà mình luôn hướng tới.

Thậm chí mỗi ngày đều chờ mong, đôi cánh màu xám của mình, đến một ngày nào đó sẽ trở thành một đôi cánh bán trong suốt rực rỡ sắc màu.

Nhưng hiện tại, ngay cả mong chờ duy nhất cũng đã bị đâm nát một cách triệt để. Nhìn đôi cánh bị xé toạc ra đâm máu tươi nằm trên mặt đất, Ngao Triết Thiên không biết phải làm thế nào để an ủi nàng.

Dù sao, nếu như không phải bởi vì hắn, hồn tinh linh sẽ không gặp phải loại chuyện này...

Thế nhưng cổ họng hắn ngay cả hai chữ ‘Xin lỗi’ cũng không thể nói thành lời...

Đột nhiên, vô thanh vô tức, một sợi dây cực nhỏ mà dài lại bán trong suốt đem thân thể Ngao Triết Thiên mãnh liệt trói lại, ngay cả hơi sức năng lượng trong cơ thể hắn cũng bị phong bế, tiếp đó, tiếng cười cuồng loạn của Tuyết Dạ truyền đến từ phía sau lưng hắn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi phương lười biếng đứng ở cửa, mà đằng sau còn mang theo bốn, năm Minh vệ sắc mặt băng lãnh.

Hồn tinh linh nhất thời cũng không khỏi một trận run rẩy...

“Xem ra ngươi cũng có điểm bản lĩnh a? Ngay cả mấy ma nhân này cũng bị ngươi tàn sát như vậy?” Tuyết Dạ lạnh lùng mà trào phúng, nhưng trong lòng lại có điểm kinh ngạc, những ma nhân này ngoại trừ khí lực cực mạnh cùng tốc độ vượt trội, còn có một đặc điểm lớn nhất, chính là thân thể cường hãn dị thường, ngay cả ma pháp cấp cao cũng vô pháp tạo ra những vết thương trí mạng cho bọn chúng, nhưng gã nhân loạn này lại trực tiếp giết bọn chúng đơn giản như xắt một miếng đậu hũ?

“Nhưng ngươi cũng chỉ có thể kiêu ngạo đến lúc này thôi!” Mãnh liệt vung sợi dây, Tuyết Dạ đem Ngao Triết Thiên hung hăng đánh ngã vào tường, sau đó một quyền đánh trực diện thẳng vào bụng hắn, nhất thời nghe được nam nhân cúi đầu kêu lên một tiếng đau đớn: “Thế nào lại không phản kháng a... Dùng cổ sức mạnh âm ngoan vừa rồi giết ta a... Hắc hắc, có phải là không dùng được ma lực đúng không a? Nói cho ngươi hay, cây roi Cẩn Tỏa Thân này ngay cả phụ thân thể không thể thoát ra một cách dễ dàng, huống hồ là ngươi! Mụ nó! Ta ghét nhất là ánh mắt này của ngươi!!!” Một cái tát hung hăng vụt tới liền đem mặt nam nhân đánh lệch hẳn qua một bên, Tuyết Dạ dù thế nào cũng không thể áp chế được cơn nóng nảy này!

Cái gã này rõ ràng bị trói lại đến không thể động đậy, nhưng lại không có dù chỉ một chút sợ hãi!

Nhân thần kia! Lãnh tĩnh chết tiệt!

“Ngươi chỉ là thứ sinh vật nhỏ bé thấp hèn mà cũng muốn tiếp cận cha ta? A? Ngươi định dùng cái gì câu dẫn hắn? Bằng thân thể nam nhân này? Ngươi *** loạn như vậy, ta thế nào lại không có ý tốt mà thành toàn cho ngươi? Để tránh cho ngươi không nơi nơi câu dẫn kẻ khác, ngay cả người của Bạch đế quốc cũng không buông tha!” Đang nói đến liên miên không dứt, Tuyết Dạ đột nhiên ra hiệu gọi tới mấy ma nhân khác đi ra từ một góc khuất gần đó.

Những hắc lân ma nhân thân cao hơn hai thước, nhân thần nhìn về phía Ngao Triết Thiên, kinh khủng đến khiến kẻ khác phát run.

Nhưng người kia vẫn như cũ diện vô biểu tình, tựa như sự tình không chút liên quan đến mình, thậm chí khóe miệng còn nhếch lên thành một mặt cười nhạt trào phúng, cho dù năng lượng trong cơ thể hắn xác thực đã bị phong bế lại hoàn toàn. Mà Tuyết Dạ vốn lúc đầu không có dự định thật sự hạ thủ với hắn, lúc này nhất thời lại bị hắn làm cho khí nộ xung thiên triệt để, cũng bất chấp mọi thứ mà rống to: “Các ngươi tới thao hắn đến thối nát mới thôi cho ta!!! Sau đó đưa hắn tới bộ lạc của các ngươi làm nam kỹ!!!”

Hắn tới lúc này cái gì cũng dám làm, kể cả là bị phụ thân nghiêm phạt, hắn cũng muốn tiêu diệt gã nhân loại này!

Không lẽ phụ thân còn có thể vì một gã nhân loại mà giết hắn sao!!!

Hồn tinh linh đứng bên bị Minh vệ đè xuống đang giãy dụa muốn hô hoán cái gì đó, nhưng một thanh âm so với nàng còn khàn cấp hơn vang lên: “Điện hạ! Thịnh không nên làm vậy! Hắn chỉ là một gã câm a...” Không biết từ lúc nào, Huyết Đóa vẫn luôn quan tâm hắn đột nhiên xuất hiện, níu kéo lấy tay Tuyết Dạ cầu xin, một bộ dạng mềm yếu cùng khẩn thiết mà mọi người chưa ai từng nhìn thấy.

“Cút! Ngay cả ngươi cũng muốn vì hắn mà phản lại ta sao?” Đáng hận, thực sự rất đáng hận! “Đem ả thao luôn cho ta!!!”

Mà những lời này của hắn lại khiến Ngao Triết Thiên nguyên bản lãnh tĩnh nhất thời có chút động. Thế nhưng lại bị Tuyết Dạ dùng sức xé y phục xuống, sau đó nhấc lấy khuôn mặt hắn bật ra từng câu từng chữ: “Ngươi không phải là muốn bảo vệ mấy ả đàn bà này sao? Như vậy ta sẽ để mấy ả này bị cường bạo đến chết ngay trước mặt ngươi! Cho ngươi nhận thức triệt để mình là thứ phế vật vô dụng đến thế nào! Ngay cả nữ nhân cũng không thể bảo hộ được!”

Sau đó, Tuyết Dạ lùi xuống, bốn ma nhân khác lại nhếch miệng cười tiến đến gần Ngao Triết Thiên, mà bên cạnh hắn, y phục trên người Huyết Đóa cũng bị những kẻ khác xé xuống, tiếng khóc oán khuất nhức vang lên như đâm thẳng vào lỗ tai kẻ khác.

Mà ở trên đại điện cách nơi này rất xa, Vong Dạ đơn độc gặp mặt vị bạch phát nam tử kia, muốn từ miệng hắn hỏi chuyện gì vừa xảy ra khi nãy, rồi lại không muốn trực tiếp mở miệng hỏi, mà đối phương cũng có ý khéo léo chuyển hướng trọng tâm câu chuyện.

Khó chịu.

Vong Dạ khuôn mặt mỹ lệ cùng đôi chân mày phiêu lượng có chút không hài lòng mà nhấn lại, lạnh lùng âm hiểm nhìn đối phương.

Nhưng đối phương đối với sát khí vô hình này của hấn tựa hồ như không mấy để tâm, bản thân thì trái lại vô cùng tự nhiên mà tiếp tục uống ly sữa... Trên mặt vẫn là một tiểu ý ôn hòa như cũ.

“Vị sữa quả nhiên rất tuyệt...” Hấn nhàn nhạt mỉm cười, giọng lên cái chén hướng về Vong Dạ, hơi nghiêng đầu nhìn, hỏi hấn có hay không cũng muốn uống một chén, người kia trực tiếp hừ lạnh một tiếng, trong lòng còn đang bận suy nghĩ thế nào để tối nay gọi gã nhân loại kia đến giúp hấn xoa bóp... Xoa bóp này nọ một chút...

“Tuyệt Liệp, ngươi không muốn uống thử một chén sao?” Bạch phát nam tử chuyển đường nhìn về phía Tuyệt Liệp, nụ cười ôn hòa cùng khuôn mặt tuyệt mỹ khiến khiến Tinh Linh Hoàng cũng nhất thời ngẩn người, có chút đỏ mặt lắc đầu.

Lúc này, một ánh vệ toàn thân vận hồng y, ngay cả trên mặt cùng băng vải kín mít đột nhiên xuất hiện bên cạnh Vong Dạ, sau đó cúi người ghé sát vào tai hấn nói gì đó, về mặt không hài lòng của Vong Dạ nhất thời thay đổi mãnh liệt, sát khí cuồng liệt theo song nhãn hấn bắn ra, ngay cả một câu cũng không nói gì mà liền trực tiếp tiêu thất tại chỗ, mà bạch phát nam tử cùng Tinh Linh Hoàng đưa mắt qua nhìn đối phương một chút, nhủ mấy nghi hoặc, sau cũng không nói câu nào mà tiêu thất luôn.

Chưa đến vài giây sau...

Vong Dạ đã đi tới nơi phát sinh sự tình...

Một cỗ mùi máu tươi nồng đậm khiến hấn không khỏi nhíu mày.

Trước mắt, là một màu đỏ rực đến chói mắt... Mà gã nam nhân nhân loại khiến hấn lo lắng, cũng là người duy nhất đứng thẳng ở giữa hiện trường. Toàn thân hấn, ngoại trừ máu ra, cũng chỉ có máu... Phảng phất như lệ quỷ từ dưới địa ngục bước lên, y phục có chút mất trật tự, mái tóc bị nhiễm đỏ màu máu dán lên khuôn mặt anh tuấn, thì thoảng lại thấy dịch thể đỏ tươi mà trong suốt theo gương mặt hấn chậm rãi chảy xuống, mơ hồ còn có thể thấy ẩn hiện dưới những sợi tóc dài đen nhánh là một ánh mắt lạnh đến thấu xương... Giống như một con sói...

Một con sói không tin nhiệm bất luận kẻ nào...

Không thể nhìn thấu được...

Một con sói cô độc...

Hơn nữa, quanh thân hấn còn có một mặt hơi sắc lưu quang [ánh sáng lấp lánh màu xám] đang không ngừng lưu chuyển... Đó chính là năng lượng không hề yếu kém chút nào của hấn.

Mà ở tay hấn... Chính là vẫn đang cầm lấy một thi thể... Hay nói đúng hơn, chính là đang cầm một trái tim người, đem cả người đối phương nhấc lên không trung, máu không ngừng từ miệng vết thương tuôn ra...

Mà người bị móc tim kia...

Chính là con hấn...

Tuyệt Dạ...

Không khí, tựa như ngưng đọng lại, xung quanh nhất thời một mảnh tĩnh mịch, không ai dám hó hé câu gì, cũng không ai dám động đậy, chỉ có thể im lặng nhìn một hồng một hắc đang đối mặt nhìn nhau, ngay cả hô hấp cũng bị bầu không khí áp lực cực hạn giữa hai người đè nén đến mức ngột ngạt, nín thở.

Một tia sát khí âm hàn tỏa ra từ hai người...

Theo âm thanh ma sát của y phục cùng thanh âm của một vật nặng rơi xuống đất, Ngạo Triết Thiên diện vô biểu tình đem thiếu niên bị mình móc thủng tim ném xuống đất, song nhãn nhìn thẳng vào Vong Dạ... Càng thêm băng lãnh cực điểm.

Mà hồng phát nam nhân đứng đối diện với hấn, cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn thoảng qua thiếu niên rơi trên mặt đất, sau đó ánh mắt một lần nữa lại rời về phía Ngạo Triết Thiên, hồng sắc yêu đồng, đồng dạng băng lãnh, không thấy dù chỉ một chút đau xót nên có của một người phụ thân... Cho dù chỉ là một cái nhíu mày.

Trái tim người này, kỳ thực so với bề ngoài của hấn càng tàn khốc hơn, cũng rất vô tình...

Ngay cả Huyết Đóa yếu nhược ngồi trên mặt đất cũng không khỏi hoài nghi, người nằm trên mặt đất kia... Rốt cuộc có đúng là nhi tử của Minh vương không?

Mà Minh vương của nàng... Rốt cuộc là có tình cảm hay không?

Ngạo Triết Thiên hơi giang hai tay ra, nhất thời hai đạo lưu quang theo bờ vai của hấn chảy xuống tới lòng bàn tay giương mở, trong nháy mắt ngưng tụ thành hai thanh trường kiếm một dài một ngắn manh theo hàn quang sáng rực quanh thân, ma pháp nguyên tố chung quanh cũng hội tụ lại bên người hấn, không gian nhất thời có điểm trở nên méo mó gây góc dị dạng.

Giây tiếp theo đó, thân hình hắn mang theo một đạo hàn quang trắng bạc nhanh như chớp giật phóng thẳng tới Vong Dạ.

Tốc độ, nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp, chỉ mơ hồ nhìn thấy một đạo quang mang trùng kích cực mạnh hiện lên, mà theo quỹ tích của quang mang, mặt đất bị bở ra một rãnh dài đến gần một trượng, nhất thời đất đá vụn văng tứ tung khắp nơi, bụi đất bay lên làm loạn mắt người, ngay sau đó lại là một tiếng nổ lớn, đến khi lấy lại tinh thần, nơi Vong Dạ vừa đứng đã bị oanh tạc thành một cái động lớn, ánh trắng tàn rực màu máu nghiêng mình xuyên qua lớp bụi mờ mịt chiếu vào, mà ở trên bầu trời xa xa, hai đạo thân ảnh một hồng một hắc đang dần hiện lên giữa một trận ma pháp nguyên tố cuồng loạn.

Ma pháp quang mang chậm rãi tản ra, thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt Ngao Triết Thiên chính là một bàn tay cương nghị mạnh mẽ đem hai thanh vũ khí của hắn tóm lại, mà tại nơi bàn tay cùng lưỡi kiếm tiếp xúc còn không ngừng xuất hiện những luồng điện lưu màu đỏ thật nhỏ, hắn thậm chí còn mơ hồ nghe được tiếng lôi đình [sấm sét] cùng ma pháp nguyên tố đang không ngừng va chạm với tiếng gió rít gào.

Khi sương mù dày đặc tiêu tán đi, khuôn mặt tuấn mỹ đến huyền diệu của Vong Dạ cũng từ từ xuất hiện ở phía sau song kiếm. Hồng sắc yêu đồng ẩn dưới những sợi tóc đỏ dài mang theo một tiểu ý khát máu, ánh mắt dừng lại trên người của đông phương nam nhân đang ở rất gần hắn, đầu lưỡi đỏ tươi vươn ra khẽ liếm lấy cánh môi mình, tựa như một ác ma nhìn thấy con mồi, làm cho bất cứ kẻ nào trông vào cũng cảm thấy trong lòng rét run.

“Người, là muốn đánh với ta sao? Thật khiến người ta hưng phấn...” Thanh âm trầm thấp từ tính mà xa xăm phảng phất như lướt qua ngay sát bên tai, rồi lại như xa xôi tận cuối chân trời. Mà bàn tay nắm lấy song kiếm thậm chí còn cố ý dùng sức một trận, dòng máu đỏ tươi đến chói mắt theo lòng bàn tay của vương giả chảy xuống, khiến hắn thoát nhìn càng thêm ma mị đến đáng sợ.

Không chút lưu tâm nào đến những sợi tóc hồng lướt qua trên mặt mình, Ngao Triết Thiên lạnh lùng đưa mắt nhìn đối phương, song nhãn u lam bộc lộ ra hàn ý cùng sát khí không hề có chút yếu kém nào.

Mà Huyết Đóa y phục có chút không chỉnh tề, ở nơi khi này bọn họ vẫn còn đứng lặng người nhìn nhau cật lực đứng dậy. Phúi bụi bặm trên y phục xuống, nâng đi qua đỡ lấy hơi tinh linh cũng đồng dạng vô lực đứng lên.

Trên thực tế các nàng cũng không bị bất cứ thương tổn hay xâm phạm gì, chỉ là trước đó năng lượng cường đại của Ngao Triết Thiên ít nhiều gì cũng có điểm ảnh hưởng đến thần thức của các nàng, vậy nên mới khiến các nàng bị hôn mê trong một thời gian ngắn.

Huyết Đóa hồi tưởng lại, trước đó Tuyệt Dạ muốn gọi mấy thứ ghê tởm gì đó xâm phạm các nàng, mà bản thân Ngao Triết Thiên đang bị trói buộc cũng đồng dạng bị mấy ma nhân kia đẩy ngã xuống đất, nàng ngay cả thời gian để phản nộ cũng không có, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cười điên cuồng ngang ngược của Tuyệt Dạ, tiếp đó trước mắt đột nhiên đỏ rực một mảng, một loại ma pháp mạnh đến mức hầu như có thể đem linh thức của nàng tách hẳn ra đột nhiên từ thân thể của nhân loại kia điên cuồng xuất ra...

Cuối cùng thì nàng ngất đi, những chuyện phát sinh về sau nàng cũng không rõ lắm. Chỉ biết lần thứ hai tỉnh lại, trên mặt đất đã trải đầy huyết nhục khiến kẻ khác phải buồn nôn, mà nhân loại kia thì lại như Tu La bước ra từ địa ngục tằm tới một thân đứng giữa đồng xác thịt, tay hắn... Còn đâm xuyên qua trái tim Tuyệt Dạ...

Nghĩ tới đây, Huyết Đóa cũng không tránh được kinh ngạc vô cùng.

Tuyệt Dạ... Nhi tử của Minh vương, tuy rằng niên kỷ còn nhỏ, thế nhưng thực lực của Minh giới hoàng tử lại có thể tiến vào đệ thập... Cuối cùng lại bị giết một cách đơn giản như vậy?

Quay đầu nhìn về phía thi thể vẫn còn nằm trên mặt đất... Huyết Đóa sau khi đỡ hơi tinh linh đứng vững rồi, liền lập tức tiến lại gần thi thể.

Ngồi xuống quan sát tỉ mỉ một trận, nàng thấp giọng gọi tới mấy Minh vệ đứng bên cạnh mình: “Gọi mấy trưởng lão ở Minh Hồn điện đến, để bọn họ thử đem linh hồn của hoàng tử thu thập về.”

Nhất thời mấy Minh vệ ở phía sau lên tiếng đáp lại rồi liền lập tức chạy đi.

Mặc kệ là như thế nào, Tuyệt Dạ tuy rằng tùy hứng, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, chung quy vẫn là không thể mặc kệ.

Nếu như hắn có thể sống lại, lúc này đây coi như trở thành giáo huấn cho hắn, nếu như không thể, thì đó chính là mệnh của hắn rồi.

Thờ dài một tiếng, Huyết Đóa đứng lên bước tới cái hốc bị oanh phá cực lớn kia, yên lặng nhìn hai đạo thân ảnh thon dài đối lập nhau giữa không trung, đôi mày liễu lượng không khỏi chau lại...

Hy vọng nhân loại kia... Vô sự...

Minh vương lãnh huyết mà nàng biết, tuy rằng hắn đối với nhi tử của mình không phải đặc biệt lưu tâm... Thế nhưng hành động giết nhi tử của hắn, không thể nghi ngờ gì chính là tương đương với việc ở trước mặt mọi người mà cho hắn một cái bạt tai... Kết cục... Làm cho không kẻ nào dám tưởng tượng ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chú văn trầm thấp mà thâm ảo theo dõi mỗi hé mở không nhanh không chậm từ từ niếm ra, Vong Dạ cười lạnh một tiếng, giương tay phải lên hướng về phía Ngao Triết Thiên, theo nhiệt độ lên cao kịch liệt, ma pháp nguyên tố ám hồng tựa như hỏa diễm không ngừng ngưng tụ nơi lòng bàn tay hắn, trong khoảnh khắc hóa thành một đường cong lưu sướng trong tay nam nhân, một trường kiếm có hình dáng vô cùng rậm rĩ khi thế lại kiêu ngạo.

Thân kiếm màu đỏ sẫm như được đốt cháy bởi tử sắc hỏa diễm, đây là do những hạt ánh sáng của hơn mười vạn ma pháp trận siêu nhỏ cấu tạo thành, mà mỗi một khóa hạt ánh sáng này đều là sát trận trí mạng.

Đây chính là phối kiếm của Minh vương — Huyết Liệt.

Lòng ngực Ngao Triết Thiên nhất thời nhói lên.

Trước kia... Vong Dạ đã từng cầm thanh kiếm này...

Vì hắn mà chống cự lại mọi công kích, khiến cho nơi mà bọn họ lưu lại... Vương đầy máu tươi của địch nhân...

Chỉ là đã từng mà thôi...

“Xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi, để chúng ta có thể hảo hảo đánh một hồi...” Đối diện, thanh âm trầm thấp của Vong Dạ vang lên có một loại khăn khăn mê hoặc.

Trên thực tế, hắn hiện tại đang ở trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Bởi vì thực lực của gã nhân loại trước mắt ngay cả hắn cũng vô pháp nắm được... Mà cùng một người như vậy quyết đấu... Thật sự khiến hắn hưng phấn tới độ đầu ngón tay cũng run lên.

Hướng hồ, kẻ có thực lực như vậy lại là cái người này, cái kẻ lạnh lùng đến ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu được nội tâm. Tuy rằng hắn cũng không biết vì sao gã nhân loại này đột nhiên lại có loại năng lực như vậy, nhưng, đó không phải điều trọng yếu.

Quan trọng là... Chính phục một con mồi có thực lực như vậy, sẽ làm hắn vui sướng đến không gì sánh được.

Thực sự muốn nhìn một chút, cái biểu tình thống khổ xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng kia khi bị hắn đánh bại...

Nhất định, sẽ rất đẹp...

Song nhãn lạnh lùng nhìn Vong Dạ như muốn đem người kia cắn nuốt, Ngao Triết Thiên mái tóc dài đen như trời đêm từ tốn mà phi dương rậm rĩ cuồng loạn, thân thể đứng lạng trong không trung phảng phất như một ngọn thương cương cứng mà băng lãnh, một loại hơi sắc khí tức vô cùng thần bí bay vòng quanh thân hắn, đồng thời cũng không ngừng hấp thụ những nguyên tố không biết tên ở xung quanh...

Thân thể hắn... Phảng phất như trời sinh đã biết cách vận dụng ma pháp này, lúc này, tinh thần lực của hắn chính là đang rất lưu loát cùng ma pháp nguyên tố xung quanh trao đổi, giờ tay lên, hai thanh trường kiếm do lưu quang cấu thành một lần nữa bay trở về tay hắn, nhắm mắt lại, trường kiếm trong tay tại không trung vẽ lên một đồ án mà không riêng gì Vong Dạ, ngay cả bạch phát nam tử cùng Tinh Linh Hoàng cũng không biết đến...

Một loại đồ án của Trung Quốc viễn cổ lưu truyền đến tận thời nay... Thái cực bát quái, lúc này, đồ án chứa đầy những loại viễn cổ văn tự mà chỉ những quốc gia phương Đông mới có chính là đang không ngừng xoay tròn.

Tiếp đó, đồ án huyền diệu từ một phân thành hai, quang mang giữa không trung tựa như nước chảy lúc nhanh lúc chậm dần dần biến hóa, một khắc sau, ngay khi Ngao Triết Thiên mở mắt ra, một tiếng long ngâm uy mãnh mà trầm thấp vang lên thấu tận trời cao. Ở phía trên người triệu hoán, một cự long phương Đông toàn thân vậy ánh thất sắc kỳ ảo xuất hiện ngay giữa bầu trời, thân thể bán trong suốt dài đến mấy chục thước... Trong không trung nhẹ nhàng đong đưa cái đuôi thật lớn, long nhãn kim sắc trước luôn gắt gao quan sát Vong Dạ, một loại uy nghiêm không nói nên lời theo người nó tự nhiên phát ra.

“Thú vị đây...” Nhìn cự long trước mắt, Vong Dạ một lần nữa càng trở nên hưng phấn mà liếm khóe môi mình, tử sắc hỏa diễm của Huyết Liệt trong tay nhất thời bùng lên dữ dội, ngay cả những sợi tóc dài đỏ như máu của hắn cũng đồng dạng kiêu ngạo phát dương, vũ động tựa như yêu ma.

Theo một mệnh lệnh vô thanh, cự long phía trên Ngao Triết Thiên lần thứ hai gầm lên một tiếng, thân thể liền như một đạo quang mang chói mắt mà dừng mảnh phóng thẳng đến chỗ Vong Dạ, xung khí lực cường đại đến khiến những Minh vệ ở xa xa cũng không chống đỡ nổi mà bị hất văng lên khỏi mặt đất, ngay cả thần trí cũng đồng thời bị trùng kích, một ngụm máu tươi cứ vậy thẳng tuột phun ra.

Cười lạnh một tiếng, hồng phát vương giả cũng mang theo một đạo ám hồng quang mang phóng thẳng tới hướng cự long, sát ý ngập trời khiến bất cứ kẻ nào cũng phải sợ hãi.

“Oanh long—” một tiếng nổ cực lớn, trong thời khắc vương giả cùng cự long giáp sát, từ chính giữa nhất thời như đầu đạn hạt nhân bạo tạc bùng nổ, ánh

sáng cường liệt khiến cho hết thảy mọi người đều cảm thấy hai mắt nóng rực đến đau nhức, tiếp đó, toàn độ đất trời một trận chấn động điên cuồng mãnh liệt, dư âm của cơn bạo tạc trong nháy mắt liền phá hủy toàn bộ kiến trúc trong phạm vi vài trăm thước.

Trong nhất thời toàn bộ kiến trúc thần điện ở tứ phía đều thành loạn thạch văng tứ tung, bụi cát bay ngập trời, ngoại trừ mấy kiến trúc trọng yếu được gia tăng củng cố thêm mấy tầng pháp trận phòng ngự ra, những kiến trúc khác cùng với các Minh vệ không quá cường hãn, đều lần lượt bị trùng kích quét qua thành tro bụi.

Mà ở trong một kiến trúc cách hai người đó không xa, bụi bặm dần tán đi, Tinh Linh Hoàng cùng Bạch Phát nam tử không chút thương tích nào đứng yên tại chỗ, bọn họ từ lúc Vong Dạ hướng thẳng về phía cự long, trong nháy mắt đã liền dựng lên ma pháp phòng ngự, mà Huyết Đóa cùng Hôi Tinh Linh ngay từ đầu đã đứng rất gần bọn họ tự nhiên cũng đồng dạng bình yên vô sự.

Bốn người đều rất quan tâm mà chăm chú nhìn lên trận chiến kịch liệt trên bầu trời... Chỉ có điểm duy nhất bất đồng là biểu tình cực nhỏ hiện lên trên khuôn mặt mỗi người.

Huyết Đóa cùng Hôi Tinh Linh thì là vẻ mặt lo lắng, rất sợ nhân loại kia có thương tổn gì, mà Bạch Phát nam tử vẫn duy trì tiểu ý tao nhã như cũ, hai mắt mỉm cười nhìn hai thân ảnh đang giằng co giữa không trung, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu của mình. Mà trong đó phản ứng quái dị nhất chính là Tinh Linh Hoàng Tuyệt Liệp...

Trên khuôn mặt mỹ lệ xanh một trận lại trắng một trận, thân thể cũng run lên liên tục, dường như hắn đang nhìn thấy một chuyện mà hắn không thể tin được. nếu như tỉ mỉ quan sát, còn phát hiện ra trong ánh mắt ngoại trừ khiếp sợ, còn có một loại hận ý cường liệt.

Không thể... Vì sao...

Vì sao nhân loại kia... Lại có năng lực của mình!?

Năng lực kia rõ ràng là thuộc về hắn! Vì sao lại ở trên người kẻ kia!?

Có chuyện này bản thân Tuyệt Liệp cũng không biết, khi hắn giá đáo xuống thế giới này, Uế, lúc này vẫn còn là một đứa trẻ bị vứt bỏ trong khu rừng kia, trong lúc ánh trăng biến dị, nhờ cơ duyên xảo hợp mà hấp thụ một phần năng lượng nguyên bản vốn thuộc về Tinh Linh Hoàng, năng lượng vượt trội hơn hết thảy mọi ma pháp nguyên tố, năng lượng bốn nguyên nguyên thủy nhất — cũng chính là những hơi sắc khí tức thoát ly khỏi ánh trăng khi đó.

Mà cũng bởi vì thiếu mất những tia năng lượng vô cùng quan trọng nhất này, khiến cho linh thể trời sinh của Tinh Linh Hoàng trở nên thiếu hụt, tu vi thủy chung không thể đạt được đến cảnh giới cao nhất, đồng thời cũng để xảy ra sự việc Vong Dạ có thể đơn giản đánh bại hắn như vậy.

Đương nhiên, hắn lúc trước cũng không biết rõ được nguyên nhân cụ thể, chỉ biết trong cơ thể mình có một loại năng lượng thủy chung không thể phát động ra được, cũng không ngờ đến rằng cỗ năng lượng đó từ sớm đã truyền qua cơ thể một người khác.

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt trắng nõn của Tuyệt Liệp từng đợt lại từng đợt mây đen kéo tới, cả người thoát nhìn âm trầm mà quý dị.

Thứ thuộc về hắn! Hắn tự nhiên sẽ phải đoạt lại! Vô luận là dùng biện pháp gì!

Mà ngay khi Bạch Phát nam tử dường như cảm nhận được gì đó mà quay đầu lại nhìn về phía hắn, Tuyệt Liệp đã khôi phục lại biểu tình băng lãnh bình thường, tựa như biểu tình âm ngoan vừa nãy chưa bao giờ xuất hiện trên mặt.

“...” Hơi nhếch khóe miệng lên một chút, Bạch Phát nam tử hơi nheo mắt lại, thoát nhìn ý vị thâm trường.

Mà ở trên không trung, sương mù dày đặc do ma pháp oanh tạc theo gió tiêu tán, mờ hồ có thể nhìn thấy hai thân ảnh một hồng một hắc phân biệt đứng ở hai bên đầu một lỗ hổng lớn khoét trên mặt đất.

Một tia máu tươi chảy xuống theo khóe miệng, Vong Dạ sắc mặt có chút tái nhợt cười nhạt một tiếng, nhân thân nhìn về phía Ngạo Triết Thiên lại càng thêm lạnh lẽo, càng thêm hung phấn như khi nhìn thấy một con mồi, dù sao, nam nhân kia cho tới lúc này là người duy nhất có thể khiến hắn bị thương. Đồng dạng, Ngạo Triết Thiên diện vô biểu tình đứng bên kia cũng vì trình độ bất đồng mà bị thương, tuy rằng cũng chưa đến nỗi bị thổ huyết.

Hai người nhìn nhau một trận, đột nhiên quanh thân một lần nữa phát ra khí thế rầm rĩ cuồng loạn, trong nhất thời nguyên tố hỗn loạn lấy hai người phân biệt làm trung tâm, hình thành hai đạo vòng xoáy cự đại liên tục bài xích lẫn nhau, theo thời gian chậm rãi trôi qua, những nguyên tố nguyên bản hỗn độn thành một khối cũng bắt đầu tách dần ra, chậm rãi biến hóa thành hai đạo một hoi một hồng tách biệt độc lập, những sợi tóc dài của Ngạo Triết Thiên cùng Vong Dạ theo vòng xoáy khí lưu mà không ngừng phi dương cuồng loạn trong không trung, thần tình lạnh lùng nghiêm nghị tựa như những ma thần trên chiến trường khiến cho kẻ khác phải run sợ.

Giây tiếp theo đó, hai thân ảnh trong nháy mắt liền tiêu thất tại chỗ, khi một lần nữa xuất hiện trong ánh mắt mọi người, đã đều giương lên vũ khí kịch chiến va chạm với nhau, thanh âm trong trẻo truyền đến, thân ảnh hai người một lần nữa lại tiêu thất, tốc độ nhanh đến mức tàn ảnh của bọn họ cũng không thể nắm bắt được.

Thắng bại... Trong một khoảng thời gian ngắn thì không thể quyết định được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, có một người trong đó lại càng lúc càng trở nên nôn nóng.

Ngạo Triết Thiên đôi mày kiếm ẩn dưới hàng tóc mai khẽ chau lại, song nhân u lam cũng không còn băng lãnh mà bình tĩnh nữa.

Hồng phát nam nhân đang theo mình đối chiến đây, tuy rằng toàn thân sát khí cuồng vọng, nhưng hết lần này đến lần khác đều né những nơi trọng yếu của hắn mà công kích, đối phương cho rằng hắn không nhìn ra sao? Mỗi một đao phong của đối phương chém về phía mình, luôn luôn cực khéo chệch khỏi quỹ đạo, tránh nơi hiểm yếu trí mạng, nói người này đang cùng mình đánh chiến một trận sống còn... Không bằng nói đối phương đang hưởng thụ lạc thú cùng mình chiến đấu...

Người kia rốt cuộc muốn làm gì!!!

Ta vừa rồi mới giết con hắn a!!!

Vì sao người này lúc nào cũng như vậy, luôn luôn đối với mình có chút gì đó rất nhỏ hạ thủ lưu tình, dù chỉ một điểm như thế thôi, nhưng lại khiến hắn nhìn không được mà có suy nghĩ rằng mình có phải hay không thực sự là đặc biệt.

Hắn căn bản không cần a... Cái loại đối đãi đặc biệt này một lần là đủ rồi... Hoàn toàn đủ rồi!

Mà Vong Dạ vẫn đang chú ý nhất cử nhất động của Ngao Triết Thiên tự nhiên cũng cảm thấy được điểm dị thường của đối phương. Hắn dường như thấy chiếc mặt nạ băng lãnh của người kia khẽ nứt ra một đường nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy nội tâm thâm kín bao lâu nay vẫn luôn không cho kẻ khác nhìn trộm...

Nơi đó, tựa hồ như đang che giấu một loại đau xót cùng cực chôn sâu ở bên trong...

Trong một khắc, hồng phát vương giả cảm thấy ***g ngực mình như bị ai đó siết lại, không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nhân loại kia.

Trên chiến trường hỗn loạn, người kia cứ lẳng lặng đứng trên cây như vậy, tựa như một người không thuộc về thế giới này, dùng đôi mắt đen sâu như bóng đêm bắt tận của mình, xuyên qua tầng tầng lớp lớp chiến loạn mà nhìn hắn, không giống như những người khác sợ hãi, cũng không có kính nể, mà là bình tĩnh dị thường, mơ hồ mang theo bi ai mà ngay cả hắn cũng không thể nói thành lời.

Phảng phất... Tựa như hắn đã từng cùng người kia có một đoạn cổ sự không muốn cho người khác biết...

Mà kết cục của cổ sự kia... Là bi kịch...

Nhưng hắn lại chưa hề gặp qua nhân loại này, càng không thể lý giải được đau thương mơ hồ tản ra từ song nhãn kia, nhưng lại không thể không để tâm đến...

Vậy nên, ngay lúc đó hắn liền trực tiếp đem cả gã nhân loại này cùng Tinh Linh Hoàng cướp đi, nhưng rồi, đến cuối cùng lại không còn nhìn thấy một tia xúc cảm thực sự nào nữa trong thần tình của nhân loại này, nếu có, thì cũng chỉ là một mặt băng lãnh đến nỗi ngay cả hắn cũng phải hoài nghi, đằng sau chiếc mặt nạ lãnh đạm kia, đối phương có còn có cảm xúc hay không.

Hôm nay, hắn lại một lần nữa thấy được tình cảm ngày đó vốn luôn ẩn giấu đằng sau mặt nạ này...

Vì vậy, vương giả liền làm một hành động mà ngay cả chính hắn cũng không thể lý giải được quyết định này, ngay khi một kiếm sắc bén của Ngao Triết Thiên phóng tới hắn, hắn quyết định không tránh né, mặc cho lợi khí mang theo quang mang trực tiếp đâm xuyên qua mình.

Tiên huyết nhất thời nhuộm đỏ ánh mắt của Ngao Triết Thiên, khi một kiếm này đâm xuyên vào cơ thể người kia, tất cả phảng phất như đều tĩnh lặng đến kỳ dị... Không có đến một thanh âm... Huyết châu bắn trong suốt tản ra hồng mang nhàn nhạt vẽ lên không trung, dường như cả không gian đều bị đóng băng lại, Ngao Triết Thiên nhìn thấy máu cùng mái tóc đỏ dài của người kia cực chậm rãi lướt qua song nhãn mình, mỗi một giây đều khắc vào thật sâu trong trí nhớ, thẳng đến khi Vong Dạ cả người bị hắn đánh rơi xuống mặt đất, hắn đều như không thể phản ứng lại nhiều được.

Mà Tinh Linh Hoàng vẫn luôn đứng bên nhìn muốn xông lên phía trước, lại bị bạch phát nam tử ngăn cản lại, ý bảo hắn đừng xen vào.

“...” Đè nén xuống tiếng thở dốc có phần nặng nề, Ngao Triết Thiên nhìn Vong Dạ chậm rãi rơi xuống bên cạnh mình, song nhãn u lam một lần nữa chuyển lại thành hắc sắc, nhưng lại khiến cho sự run rẩy của yêu đồng hiện ra rõ ràng hơn, càng tôn thêm cái tái nhợt dị dạng trên khuôn mặt tuấn tú.

Nhất là khi hắn nhìn thấy thân ảnh với mái tóc hồng rũ loạn bán nằm trên mặt đất, máu tươi đỏ rực không ngừng từ miệng vết thương chảy ra... Nhất thời ***g ngực phảng phất như bị ai đó hung hăng bóp nát... Đau đến cùng cực.

Trước đó, hắn sờ dĩ cùng Vong Dạ trực tiếp giao tranh, cũng không phải là vì mục đích gì rõ ràng, tất cả chỉ để phát tiết những tâm tình nặng nề trong lòng, nặng đến mức khiến hắn ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Từ cái ngày mưa rơi đó, vẫn luôn... Đè nén cảm xúc như vậy...

Mà người trước mắt này, không hoài nghi gì là vật trút giận tốt nhất...

Nhưng đối phương vừa rồi, lại cố ý không tránh né, nhượng một kiếm của hắn trực tiếp đâm xuyên qua thân thể... Đây là toan tính cái gì?

“Người... Đang tính toán điều gì?” Đôi môi đậm sắc của Ngao Triết Thiên khẽ run lên, thanh âm mang theo kiếm nén khàn khàn mà cực kỳ chặt vật theo cổ họng hắn bật ra, tựa như mỗi một chữ đều khứa vào yết hầu hắn, mang theo máu truyền ra...

Vong Dạ yêu đồng khuôn dưới những sợi tóc dài đỏ tươi như máu có chút ngầy ra nhìn Ngao Triết Thiên, thẳng đến khi đối phương quỳ trên mặt đất nắm lấy vạt áo hắn, song nhãn tràn đầy đau xót nhìn thẳng vào hắn: “Cố ý để ta... Đâm xuống... Người ấy này sao?” Nói đến những lời này, ngay cả Ngao Triết Thiên cũng cảm thấy thật buồn cười, hiểu được chính mình buồn cười, nhưng hắn lại không có cách nào kiềm chế được xung động để mình tiếp tục nói hết.

“Nếu như người thực sự cảm thấy... Ấy này... Vậy vì sao ngay từ lúc đầu lại đùa giỡn ta? Vì ta rơi lệ... Vì ta thụ thương... Thậm chí vì ta mà bất chấp cái chết... Khiến ta tự cho là mình đã chiếm được... Ái tình quý giá nhất trên thế giới này... Nhưng ở những giờ khắc cuối cùng lại nói cho ta biết... Tất cả đều là giả!? Người có biết hay không... Kỳ thực, người so với bất luận kẻ nào trong bọn họ đều tàn nhẫn hơn cả!” Đôi bàn tay nắm lấy tóc cùng áo Vong Dạ, lạnh lẽo là vậy, nhưng cũng lại rất run rẩy...

Những lời này...

Thật lâu từ trước đến nay, vẫn luôn là những lời mà hắn muốn hỏi...

Nhưng... Cuối cùng vẫn là không có cơ hội...

Mà nhìn Ngao Triết Thiên như vậy, ngay cả vương giả đối với huyết thống của mình lạnh nhạt, cũng không khỏi có chút vô thố...

...

“... Ngay lúc đầu... Người thế nào lại nhận nhầm người...” Câu nói này... Mang theo tiếng khóc thầm mà ngay cả Ngao Triết Thiên cũng không thể không chế được, khiến cho người khác có một loại cảm giác chua xót cùng bị ai không nói nên lời.

Khi hắn rút cuộc cũng chịu nhìn thẳng vào tình cảm của mình, đồng thời cũng lấy hết những gì hắn có để đổi lấy một bông hoa cứu mạng người kia, nhưng lại phát hiện ra tất cả đều chỉ là ảo giác, người mà mình vẫn một mực cho rằng sẽ luôn ở bên cạnh, kỳ thực lại là kẻ không thể giữ ở bên nhất...

Đối phương chỉ là nhận nhầm người mà thôi...

Mà bản thân hắn... Kỳ thực đối với người kia mà nói cũng chẳng là cái gì cả...

“Người đang nói cái gì... Ta thế nào một chữ nghe cũng không hiểu...” Vong Dạ song nhãn hồng sắc lần đầu tiên xuất hiện một tia mờ mịt, tuy rằng là hắn cố ý để bị thụ thương dẫn đến kết quả hiện tại... Nhưng thế nào cũng không ngờ tới người này cư nhiên lại phản ứng như vậy...

Hơn nữa, khi đối phương nghe hắn hỏi như vậy... Cư nhiên lại nở nụ cười...

Nhưng hắn lại không hề cảm thấy... Người kia đang thực sự cười...

Cũng không biết, một người khi nở nụ cười như vậy... Lại có thể chua xót đến thế...

Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng lắc đầu... Song nhãn mỉm cười nhưng lại ảm đạm đến đáng sợ.

Đối phương đương nhiên nghe không hiểu mình đang nói gì... Bởi vì thứ hắn dùng là tiếng Trung, loại ngôn ngữ tại thế giới này trợ trợ đến hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu thất, bởi vì có đủ tư cách để nghe những lời này, nhất định không phải là Vong Dạ hiện tại...

Mà hắn lúc này lại nói ra với đối phương, đơn giản... Chỉ là không có cơ hội để nói với người kia nữa...

Có lẽ người kia vào một ngày nào đó ở một trăm năm sau sẽ nhớ đến những câu nói nực cười này... Ha ha... Ai biết được... Mà kỳ thực cũng không có ý nghĩa gì cả, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩa.

“Đừng cười...” Vong Dạ cực không hài lòng mà nhăn mày, trong lòng cũng không hiểu vì sao mà càng trở nên nóng. “Người vừa rồi rút cuộc là nói cái gì? Vì sao cố ý dùng loại ngôn ngữ này?”

Hắn hình như có loại ảo giác...

Cái người ngay cả đầu ngón tay cũng đều đang run rẩy này, phảng phất như cả người đều là những vết thương vô hình đang chảy máu...

Mà những vết thương đầy người... Thật giống như là bị chính tay hắn đâm chọc vào... Khiến ***g ngực hắn không khỏi một trận nhói lên, ngay cả tay hắn, cũng không tự chủ được mà muốn vươn ra ôm lấy thắt lưng người kia, kéo vào trong lòng ôm ấp...

“Ách!!!” Đột nhiên, Vong Dạ cả người chấn động mãnh liệt tựa như bị điện giật, huyết sắc yêu đồng trong nháy mắt hóa thành một màu thâm tử sắc [màu tím đậm] cực sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

“Ách!!!” Đột nhiên, Vong Dạ toàn thân chấn động mãnh liệt tựa như bị điện giật, huyết sắc yêu đồng trong nháy mắt hóa thành một màu thâm tử sắc sâu không đáy.

Cả người nhất thời cũng như bị hóa đá mà không thể cử động, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dừng lại trong chốc lát, tựa như một người máy đột nhiên bị chặt đứt mất nguồn sinh lực, quái dị dị thường.

Mà Ngao Triết Thiên đang ở rất gần hẳn hiển nhiên cũng là người đầu tiên nhận ra sự dị thường của đối phương, hẳn lúc đầu là ngăn người ra, sau liền lập tức nhìn vào vết thương trên người Vong Dạ, vừa mới định cúi xuống kiểm tra thương thế của đối phương, trong nháy mắt đột nhiên lại bị hồng sắc đầu khí của Vong Dạ trực tiếp đẩy ra sau đến gần trăm mét, một đòn đánh chính diện khiến hẳn bị đánh bật nện thẳng vào bức tường sau lưng.

Oanh một tiếng, bức tường không những dày mà còn được củng cố thêm mấy trăm lớp trận pháp phòng ngự nhất thời bị đập bể, lấy Ngao Triết Thiên làm trung tâm mà lõm vào thành một hố tròn dài đến mười thước, xung quanh hẳn đều bị nổ tung, vô số đá vỡ cùng loạn thạch bay tứ tung, đất bụi rải đầy trời.

Huyết Đóa cùng hồi tinh linh ở đằng xa trông thấy một màn bất thành linh như vậy, trong lòng không khỏi trở nên hốt hoảng. Vội vã lao xuống muốn chạy đến kiểm tra tình trạng của Ngao Triết Thiên, nhưng mới chạy được nửa đường không biết từ đâu lại đột ngột xuất hiện mấy người Minh tế tự [thầy tế] cao cấp khoát hắc sắc trường bào ngăn cản lại...

Mà bạch phát nam tử đứng bên kia thì lại hơi nheo mắt, lẳng lặng nhìn Vong Dạ cùng Ngao Triết Thiên, không biết trong đầu đang suy nghĩ điều gì, ngay cả tiểu ý nhàn nhạt, cũng không biết từ khi nào đã tiêu thất trên khuôn mặt hẳn.

Hít một hơi thật sâu, Ngao Triết Thiên nguyên bản đang im lặng đến bất động đầu tiên là lắc lắc cái đầu bị chấn động đến có chút choáng váng, sau đó đưa tay chống vào hai bên mà đẩy người đi ra.

Thoạt nhìn cũng không thấy như bị thụ thương.

Thế nhưng chỉ năm giây sau khi hẳn rời khỏi, bức tường với một lỗ hồng lớn liền sụp đổ xuống, sự sụp đổ của một kiến trúc dài đến vài trăm thước tất nhiên sẽ rất hùng tráng, bất quá cũng không thể lôi kéo được sự chú ý của hẳn, song nhãn đen sâu như bóng đêm vẫn chăm chú đặt trên hồng sắc thân ảnh đối diện, thâm thúy mà lãnh tĩnh, còn có một chút tình tự hỗn loạn không rõ ràng.

Một kích vừa rồi của Vong Dạ, hình như là để đẩy hẳn ra, chứ không phải muốn giết hẳn... Tuy rằng thoát trông rất hung hiểm, nhưng cũng mang theo vài phần lực mềm mỏng.

Hẳn rút cuộc làm sao vậy, rất bất thường...

Ngao Triết Thiên cũng không biết rằng chính mình như vậy cũng là đang rất quan tâm đến đối phương, song nhãn không che dấu một tia lo lắng, cũng không hề để ý tới là tất cả mọi diễn biến ở đây, đều thu vào trong mắt của Tuyệt Liệp cùng bạch phát nam tử.

“Ồ...” Đôi may kiếm anh khí chau lại, Vong Dạ hô hấp dần trở nên gấp gáp, khó khăn đứng lên, bàn tay đè lên miệng vết thương đã rất nhanh đã biến thành màu máu đỏ tươi, đồng thời, vô số những tế lân [vậy nhỏ] không ngừng theo tay hẳn tràn ra, ở các đốt ngón tay thậm chí còn mọc ra những vảy kiếm bén nhọn, phía trên mơ hồ còn có một lớp sương âm lãnh vờn bay xung quanh.

Mà song nhãn đã biến thành màu thâm tử, đột nhiên lại không ngừng hóa đỏ rồi lại hóa tím, tựa như đang giãy dụa đấu tranh gì đó... Ngay cả thân thể cũng run lên kịch liệt, mái tóc dài đỏ như máu càng không thể khống chế mà điều động cuồng loạn, thậm chí thỉnh thoảng còn trực tiếp đem đá cẩm thạch trên mặt đất khứa thành mấy đạo khe rãnh thật sâu.

Nếu nhìn kỹ, còn phát hiện từ phía quanh thân thể hẳn, ma pháp nguyên tố giống như một vòng xoáy cực đại đang cuộn cuộn nổi lên, theo bốn phương tám hướng không ngừng tiến nhập dũng mãnh vào trong cơ thể hẳn, mà càng lúc lại càng điên cuồng.

“...” Chau mày, Ngao Triết Thiên có cảm giác Vong Dạ trước mắt như đang rơi vào trạng thái cuồng hóa cực kỳ bất ổn. Theo bản năng muốn tiến đến, đột nhiên lại bị ánh mắt gắt gao của Vong Dạ làm cho khựng lại, trong nháy mắt bị sát khí kinh hồn đè nên đến không khỏi đông cứng lại.

Đó là một cỗ sát khí thực sự...

Hẳn thậm chí còn cảm giác được đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể đem hẳn toàn bộ xé toạc ra.

Ngay khi hai bên còn đang giằng co qua lại, song nhãn từ sắc đột nhiên lại một trận biến đổi, lúc này lại trở về âm hồng sắc đầy thâm thúy, nhưng vẫn chấn động bất ổn như cũ.

Đồng thời cỗ sát khí của Vong Dạ đối với hẳn cũng thu lại không ít, nhưng ngay sau đó, ánh mắt nhìn về phía hẳn lại dứt khoát rời đi. Ngay khi hẳn còn đang nghi hoặc, đã thấy Vong Dạ lấy tay ra hiệu gọi một người đến.

Chỉ thấy một đạo lưu quang âm hồng sắc thoáng hiện lên bên cạnh Vong Dạ, một thân ảnh thon dài vận hắc sắc hoa bào cung kính xuất hiện trước mắt

Vong Dạ. Không giống với những người Minh giới khác, thân thể hần ẩn dưới trường bào xác thực là do hỏa diễm cấu thành nên, nhất là khuôn mặt bán che đậy lại dưới chiếc mũ, lúc này trong bóng đêm lại tản ra một hồng quang âm trầm lay động, theo hỏa diễm chớp động mơ hồ có thể nhìn ra những đường nét của một thanh niên.

Mà lúc này, hần lại đang khép mở miệng nói điều gì đó với Vong Dạ, nhưng âm lượng thì nhỏ đến mức ngoại trừ Vong Dạ ra cơ bản không ai có thể nghe thấy được.

Đó là một loại âm thanh cực kỳ quái dị, trên thế giới này cũng chỉ có cực ít người có thể nghe được.

Có lẽ là đã nghe được điều mà mình muốn biết, Vong Dạ vốn đã kiềm nén cực độ đột nhiên lại không thể chịu đựng được nữa mà vung tay lên mang theo một đạo đầu khí bạo ngược hung tàn, trong nháy mắt đem đối phương trực tiếp đánh tan thành sương khói theo gió bay loạn.

Tiêu thất... Không còn lưu lại bất cứ thứ gì nữa...

Tuy rằng việc Minh vương trước đây chỉ cần tâm tính có chút không tốt mà liền trực tiếp giết chết thuộc hạ không phải điều gì lạ lắm, nhưng cũng không có vô duyên vô cớ mà trực tiếp đánh chết một Minh Hồn Sư có địa vị cao như vậy.

Minh Hồn Sư, là một loại thân thể sinh ra đã là một ngọn lửa nhờ trải qua một quá trình luyện hóa cực kỳ kinh khủng mà trở thành một linh thể trí tuệ cao cấp, am hiểu trận pháp công kích của hệ hắc ám, vì năng lượng hắc ám cường đại cùng với số lượng rất thưa thớt, địa vị của họ tại Minh giới thậm chí còn cao hơn cả trưởng lão, bọn họ vì luyện hóa trường kỳ mà hình thành nên tính cách quái dị mà cô độc, quanh năm suốt tháng chỉ ở trong một tòa điện Hắc Vũ ở sâu bên trong hỏa vực của Minh giới, trông giữ những vật phẩm quan trọng của Minh giới, đôi khi, còn trông giữ cả người.

Thình thoảng bọn họ cũng sẽ bị phái đi thi hành những nhiệm vụ mà những người khác hầu như không thể hoàn thành được, tất nhiên, chưa có đến một lần thất bại.

Mà cho dù rất thưa thớt, đến hiện nay cũng chỉ tồn tại có bảy Minh Hồn Sư, mới này lại bị Vong Dạ không có lý do mà xóa sổ mất một người.

Nhưng, không ai dám lên tiếng. Lại càng không dám có câu oán hận nào.

Dù sao, cái vị kia vừa xóa sổ hần, chỉ cần dùng một chiêu không nặng không nhẹ, là liền đem Minh Hồn Sư được ví như một thần thoại kia toàn bộ tiêu diệt hết.

Huống hồ, bản thân Minh Hồn Sư đối với Vong Dạ đã là một loại kính nể sùng bái.

Vậy nên hành động giết chóc bừa bãi vừa rồi cũng không khiến sáu vị Minh Hồn Sư kia có bất mãn gì, trái lại sức mạnh cường đại của hần lại khiến kính nể sùng bái của sáu người kia triệt để biến thành sùng bái đến mù quáng.

Đồng thời, bọn họ trong lòng cũng rất đổi kinh ngạc... Dù sao bọn họ trước giờ vẫn đi theo Vong Dạ, tự nhiên có thể hiểu được ít nhiều năng lực biểu hiện bên ngoài của Vong Dạ.

Tuyệt đối không thể so sánh với hiện tại lúc này...

Minh vương hồi trước cho dù muốn giết bọn họ cũng là chuyện không mấy dễ dàng, nói gì chỉ trong một chiêu...

Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì khiến cho Minh vương của bọn họ đột nhiên trở nên cường đại như vậy?

Tuy rằng hiếu kỳ, nhưng bọn họ tuyệt đối không dám đi tìm hiểu. Việc bọn họ muốn làm, nhất định phải là do được phân phó sai bảo mới được làm.

“Uế.” Không biết từ bao giờ, Vong Dạ đã đưa lưng về phía Ngạo Triết Thiên đột nhiên đậm mực lên tiếng, rõ ràng khoảng cách của hai người là gần đến trăm mét, thế nhưng thanh âm băng lạnh lại tựa như đã đang ghé sát vào tai hần mà vang lên.

Trầm thấp, xa xăm...

“Hai người các nàng vừa bị ta nhốt trong điện Hắc Vũ. Vậy nên người tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ, cứ ngoan ngoãn thành thật chờ ta quay lại.” Dừng lại một chút, ngữ khí của Vong Dạ đột nhiên lạnh xuống đột ngột: “Nếu như người không thừa sức muốn phá trận pháp ở đó, ta nghĩ các nàng sẽ tuyệt đối an toàn.” Nói xong, thân thể thon dài mà cường hãn của Vong Dạ đột nhiên hóa thành một đạo hồng sắc lưu quang, sau khi lưu chuyển vài cái trong nháy mắt liền tiêu thất trong không trung.

Từ đầu đến cuối, hần cũng không liếc đến Ngạo Triết Thiên một cái.

“...” Đông phương nam nhân người đầy máu tươi đứng ở phía sau chỉ im lặng nhìn vào nơi vương giả vừa tiêu thất, song nhãn như sương giá băng lãnh thâm thúy dị thường, nhưng lại không có bất luận cử động nào.

Ý tứ của Vong Dạ rất rõ ràng, Huyết Đóa cùng Liên Đế Na đều bị hần giam giữ trong điện Hắc Vũ, nơi đó chứa đầy những trận pháp công kích rất mạnh, nếu như hần không liều mạng đi cứu hai nàng, thì trận pháp giam giữ hai nàng sẽ không phát động, ngược lại còn có thể bảo hộ các nàng khỏi những xâm phạm bên ngoài. Ngược lại, thì kết cục của hai nàng chỉ có cái chết.

Mà mục đích mà Vong Dạ làm như vậy, chỉ để khiến hần ngoan ngoãn chờ đối phương trở về?

Người kia rốt cuộc muốn làm gì?

Còn có, song nhãn đối phương khi nãy đột nhiên hóa xanh* rồi còn cuồng hóa là chuyện thế nào... Lẽ nào là có liên quan đến một kiếm mình đâm vào?

*Vâng, theo suy đoán ngu muội của bạn beta thì ở đây nói hóa xanh, trên kia nói hóa tím đơn giản chỉ là cách pha màu thôi à, ai cũng biết mắt Vong Dạ vốn màu đỏ, đỏ trộn xanh thì thành tím thôi... *né đá*

Hắn có thể... Thực sự đã làm người kia bị thương...

Nghĩ tới đây, ***g ngực Ngao Triết Thiên đột nhiên một trận lạnh lẽo.

Thế nhưng dòng suy nghĩ của hắn rất nhanh sau đó liền bị gián đoạn.

Bởi vì nguồn hội sắc năng lượng trong cơ thể hắn không được phát tiết ra càng ngày càng trở nên cuồng bạo, đột nhiên trở nên điên cuồng đâm phá lực phủ ngũ tạng hắn, thậm chí còn hóa thành những đạo hàn quang bén nhọn, trong cơ thể Ngao Triết Thiết không ngừng tàn phá, tựa hồ như muốn đem toàn bộ linh thể còn chưa chịu thích ứng với cỗ năng lượng này của hắn trực tiếp đánh vỡ, bạo ngược dị thường.

Thấp giọng rủa một tiếng, nam nhân hồng muốn trấn áp lại nguồn năng lượng bạo loạn trong cơ thể, nhưng lại không cẩn thận để một cỗ năng lực trực tiếp đánh thẳng vào thần thức, nhất thời khiến cho tinh thần lực nguyên bản cường đại đột nhiên một trận tán loạn, chủ nhân của thân thể trong nháy mắt cũng đánh mất ý thức.

Ngay khi hắn chậm rãi ngã xuống, đồng thời cũng sắp bị chính cỗ năng lượng trong cơ thể xâm chiếm, một bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng ôn nhu đỡ lấy thất lưng hắn, trong khoảnh khắc, một cỗ năng lượng nhu hòa phảng phất như xuân phong thông qua nơi tiếp xúc giữa hai người mà tiến nhập vào cơ thể hắn, không nóng vội mà từng chút một áp chế lại nguồn năng lượng đang bạo ngược.

Ôn nhu đem Ngao Triết Thiên đã mất đi ý thức ôm ngang lấy, bạch phát nam nhân có chút bất đắc dĩ mà mỉm cười, hắn là người tương đối khiết phách, đối với y phục tuyệt bạch của mình bị máu đen làm dơ cũng cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng lại không hề có ý sẽ buông nam nhân cả người đầm máu này xuống, ngược lại còn bắt giắc ôm chặt hơn một chút.

Xem ra, nam nhân này cần phải được hướng dẫn kỹ càng mới không bị cỗ năng lực này thôn phệ.

Bạch phát nam nhân nghĩ nghĩ như vậy, vừa mới định mang theo Ngao Triết Thiên ly khai khỏi chỗ này, lại không nghĩ đến Tinh Linh Hoàng Tuyệt Liệp lại đứng chặn lại trước mặt hắn.

“... Ngươi muốn dẫn hắn đi?” Khuôn mặt hoàn mỹ đến không chút tỳ vết nào của Tuyệt Liệp thoát nhìn băng lãnh dị thường.

“Ngà? Ngươi rất quan tâm đến hắn sao?” Tiểu ý của bạch phát nam tử thoát nhìn như có một điểm trào phúng cùng hiếu kỳ, khiến cho người khác không thể nhìn thấu được suy nghĩ của hắn.

“Hanh, chỉ là một tiện nô bị người quản chế mà thôi.” Tựa hồ cảm thấy được chính mình thất thố, Tinh Linh Hoàng cười lạnh một tiếng rồi nghiêng mình nhường đường.

“Bị người quản chế, ngươi chẳng phải cũng như vậy sao?” Nam tử cười ôn nhu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có điểm lãnh ý ẩn trong đó. Sau đó, liền không để ý tới đối phương nữa mà đi vượt qua. Nếu như không phải lo lắng thuận đi [hiểu nôm na là đi chuyển tức khắc] sẽ làm năng lượng trong cơ thể người kia bạo loạn lần nữa, hắn cũng sẽ không chọn cách đi bộ như vậy.

Hoàn hảo, cảm giác ôm người kia cũng không tồi, tuy rằng toàn thân hắn dính đầy máu người khác...

Mà Tinh Linh Hoàng bởi vì câu nói của hắn mà cứng người tại chỗ, thẳng đến khi đối phương vừa mỉm cười vừa đi lướt qua hắn, khuôn mặt mỹ lệ mới bắt đầu trở nên tức giận đến méo mó.

Cứ nhiên lại đánh đồng hắn cùng với tên thấp hèn kia! Không thể tha thứ!!!

Sức mạnh của hắn! Đó là sức mạnh của hắn a...

Hắn nhất định phải đoạt lại!!! Vô luận như thế nào!

Mà thứ vô si kia, thứ thấp hèn đã cướp lấy sức mạnh của hắn, hắn nhất định sẽ hảo hảo “hậu tạ”!!!

Về tới nơi tạm nghỉ trong cung điện, bạch phát nam tử đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, sau liền trực tiếp đem người ôm vào trong phòng tắm cực kỳ xa hoa.

Cho hai người thị nữ hầu hạ lui ra, hắn cúi đầu nhìn xuống nam nhân vẫn đang hôn mê trong lòng mình, song nhãn hơi mỉm cười nheo lại, có một loại thanh mị không nói nên lời. Sau đó chậm rãi bước đến gần bể tắm tràn ngập hơi nước cùng mùi hương thoang thoảng, mà theo cử động tiêu sái của hắn, y phục nhiễm huyết trên người cả hai nhất thời như cánh bướm bay lên mà phiêu phiêu trong không trung.

Khi đôi chân dài trắng ngần bước vào đến trong dực trì, thì thân thể của cả hai người đã xích lửa từ lâu, tứ chi thon dài cân xứng giữa hơi nước mỏng lung như ẩn như hiện, thoát trông viễn mộng đến không tưởng.

Cẩn thận đem Ngao Triết Thiên ôm xuống nước, bạch phát nam tử ôm lấy thất lưng hắn, để hắn tựa vào vai mình, theo đó, mái tóc dài tản ra bạch mang nhàn nhạt, bàn tay thoát trông còn có chút trong suốt nhẹ nhàng gạt lấy mái tóc đen như bóng đêm của nam nhân, dùng nước ấm ôn nhu giúp hắn sơ tẩy.

Mà người trong lòng cho dù có mất đi ý thức, đôi máy kiểm anh tuần trước sau vẫn chau lại như cũ, phảng phất như ẩn chứa ưu sầu không thể giải hết được.

Nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, bạch phát nam nhân bất giác đưa tay lên chạm đến nơi giữa hai chân mày đối phương, cảm giác như làm vậy có thể khiến đau thương ưu sầu biến mất một chút.

Tiếp đó, ngón tay theo sống mũi cao thẳng của nam nhân nhẹ nhàng lướt qua, roi xuống đôi môi đang hé mở.

Dừng lại một chút, lấy ngón tay nhẹ ấn xuống thăm dò, nam tử có chút khoái trá mà nhếch khóe miệng lên, đôi môi này so với khuôn mặt băng lãnh của Ngao Triết Thiên, ngược lại có vẻ mềm mại hơn...

Sau đó ngón tay tựa ngọc bàn có chút mê luyến mà vỗ về chơi đùa với cánh môi vì hơi nước mà có vẻ ướt át đặc biệt, nhưng hành động này hiển nhiên khiến nam nhân đã hôn mê rất khó chịu, vùng chân mày không khỏi nhíu chặt lại, thân thể cùng vô thức lùi xuống, nhưng lại khiến cho nam nhân đang ôm hắn không khỏi thấp giọng bật cười, tự nhiên lại nhớ tới tình cảnh bên cạnh bể phun nước.

Hắn đến bây giờ vẫn còn nhớ rất kỹ, cái mỹ vị không tưởng được của đôi môi này...

Vì vậy liền không chút khách khí nâng cằm Ngao Triết Thiên lên mà cúi đầu hôn tới, kể cả bàn tay ôm thất lưng hắn cũng siết chặt thêm vài phần.

Đầu lưỡi ướt át trước là khai mở đôi môi không chút phòng bị, sau đó ôn nhu tham nhập, tinh tế liếm lộng mọi nơi. Mà theo nụ hôn sâu, hàm răng trắng nõn cũng không chịu được mà bắt đầu giảo cán đôi môi của đối phương, ngay cả bàn tay đặt trên lưng cũng dần có chút mê luyến mà vuốt ve xung quanh.

Không mềm mại như của nữ nhân, thực chặt mà mềm dẻo. Phảng phất như có thể đem ngón tay người toàn bộ hấp thụ lấy.

Thẳng đến khi hắc phát nam nhân cúi đầu kêu đau một tiếng, vô thức nghiêng đầu qua tránh né, bạch phát nam nhân mới tạm thời dừng lại.

Hắn tựa như còn chưa thấy đủ mà liếm liếm khóe miệng. Tiếu ý vẫn như cũ.

“~~~~” Có chút khàn khàn niệm một chú ngữ đơn giản, ở trì thủy bên cạnh hai người nhất thời có một bình thai [bình là bằng, thai là bàn, đài, bực] hình tròn to vừa phải, phảng phất như do ánh sáng tinh khiết cấu thành chậm rãi hiện lên.

Đem Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng đặt lên trên, bạch phát nam tử cúi người xuống đè lên...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Bên trong Âm điện.

“Ồ...” Ở một nơi u ám nào đó nằm sâu trong Âm điện vọng tới một thanh âm nặng nề, phảng phất như của một dã thú đang thống khổ thét gầm làm chấn động nhân tâm, lan truyền ra khắp Âm điện, khàn khàn mà trầm thấp, tựa như đang cố gắng đè nén.

Đi qua tầng tầng lớp lớp phong ấn dày đặc, tiến nhập vào gian phòng sâu nhất ở bên trong Âm điện, sẽ nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang nửa quỳ trên mặt đất về đây chú vấn, bàn tay phải cơ gân nổi rõ thống khổ cào lên mặt đất, về ra từng vệt máu dài, tay trái nắm chặt lấy những sợi tóc đỏ rực mắt trật tự rơi trước mặt, cả hai bàn tay đều không ở hình dạng bình thường, mà là vuốt thú bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp hồng sắc tế lân. [lớp vảy màu đỏ tinh tế]

“Đáng giận...” Âm lãnh rửa một tiếng, song nhãn nguyên bản đang dao động liên tục của Vong Dạ đột nhiên phóng ra hai đạo tử mang, bên tay tùy ý phát lên phát ra vài đạo đầu khí cuồng bạo, nhất thời tiếng nổ động trời vang lên khắp tứ phía trong Âm điện, mấy trận pháp cường hãn trong nháy mắt cũng theo đó mất tích không chút dấu vết.

Thờ gấp một tiếng nặng nề, khuôn mặt tuần tú bị phủ đầy tế lân trong bóng đêm lại mang theo vẻ tà ác dị thường, một loại khí tức bạo ngược không ngừng theo người hắn tỏa ra.

Nghĩ không ra, một kiếm của nhân loại kia, cư nhiên lại có thể bức được ma tính nguyên thủy của hấn xuất ra...

Lúc đó, hấn thậm chí thiếu chút nữa là muốn giết kẻ đó...

Nghĩ tới đây, vương giả Minh giới không khỏi nhú mày, trong lòng bất giác cũng cảm thấy khó chịu. Nhưng nhiều nhất vẫn là tức giận.

Hấn tại sao lại vì gã nhân loại kia mà áp chế lại ma tính?

Cứ coi như là ma hóa triệt để đi, cùng lắm là giống năm đó, đem nửa Minh giới tàn sát thành một đồng huyết nhục bầy nhầy. Nhưng lần này có sao lại không như vậy? Hấn vì cái gì mà lại tiêu hao nhiều tâm lực như vậy để áp chế ma tính... Còn tự nhốt mình ở đây cùng với mấy nghìn trận pháp để áp chế cuồng năng ma hóa trong cơ thể.

Hừ lạnh một tiếng, huyết sắc song nhãn của Vong Dạ hiện lên một tia sát khí.

Chờ sau khi ra khỏi đây, hấn đương nhiên sẽ đi tìm gã nhân loại kia tính sổ!

Còn muốn nhân tiện hỏi đối phương, cái đồng ngôn ngữ chết tiệt kia rốt cuộc là có ý gì!

Nghĩ đến đây, Vong Dạ lại không khỏi suy nghĩ, bọn họ lúc đó có phải là đã phát sinh chuyện gì, vì sao nhân loại kia lại dùng thần tình như vậy nhìn mình.

Giống như mình đã phụ hấn...

Tuyệt vọng cùng bị thương...

Nhưng rõ ràng là trước đây, mình căn bản là chưa gặp qua hấn!

“Ngô...” Kêu lên một tiếng đau đớn đầy thống khổ, cỗ năng lượng mạnh mẽ lại bắt đầu tán loạn trong cơ thể Vong Dạ. Xem ra trong một khoảng thời gian ngắn, hấn không thể ly khai khỏi đây rồi.

Trong phòng tắm

Giữa làn hơi nước mờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy, phía trên bình thai ở giữa trì thủy có một thân thể nam tính màu mật ong đang bán nằm, những sợi tóc đen dài mất trật tự bị những sợi tóc trắng tựa tuyết bạch cuốn lấy.

Lúc này, hắc phát nam nhân chân mày nhíu chặt, thỉnh thoảng lại có một giọt nước trong suốt theo khuôn mặt anh khí mà tuấn đỉnh của hấn chảy xuống theo những sợi tóc ẩm ướt dính vào khuôn mặt, trong nháy mắt liền nhập vào làm một với những sợi tóc đen sau tai.

Hấn cho dù hiện tại vẫn đang hôn mê, với dòng năng lượng chạy loạn trong cơ thể, nhưng vẫn vô thức phản kháng lại thân thể nam nhân khác đang phủ lên mình, nhưng lực đạo suy yếu của hấn lại không thể ngăn cản được bàn tay đang tùy ý làm bậy trên cơ thể.

Đôi môi đậm mọng, lúc này cũng bị nam tử với tướng mạo cực kỳ ôn nhu hôn thật sâu, hơn nữa động tác lại càng lúc càng có vẻ thêm *** tục, không ngừng thay đổi góc độ để triệt để thưởng thức đôi môi đã bị chà đạp đến ửng đỏ.

Sau khi đã hơi thỏa mãn, khẽ nâng lên cái cằm thon gầy mà vô lực của nam nhân, kẻ xâm lược kẻ sát vào vành tai mềm mềm của đối phương mà liếm lộng, sau đó thông thả theo cổ mà trượt xuống, theo động tác của hấn, những sợi tóc tuyết bạch buông xuống cũng nhẹ nhàng lướt qua thớ da màu lúa mạch, những màu sắc đối lập hoàn toàn khiến cho hình ảnh trước mắt thoát nhìn có một loại cảm giác tình sắc dị thường...

Khi đôi môi ướt át đi tới trước ngực, nhìn thoáng qua thấy điểm anh hồng vì những đụng chạm trước đây mà có chút đứng thẳng, bạch phát nam tử trước là ôn nhu liếm một chút, sau bỗng đột nhiên cắn một ngụm.

“Ách...” Người kia nhất thời vô lực nghiêng đầu đi, bàn tay theo bản năng muốn nắm lấy tóc nam tử mà giật ra, nhưng kết quả lại càng bị cắn thêm hung hăng. Mà bàn tay tựa bạch ngọc không chút vết cũng vừa nhẹ nhàng vừa mang hàm ý không cho phép chống cự mà đem hai chân thon dài của nam nhân giật ra... Sau đó, đầu lưỡi dần trượt xuống dưới.

“... Không...” Thanh âm khàn khàn, trầm thấp có chút vỡ vụn bật ra, hành động của nam tử khiến cho nam nhân nguyên bản đang hôn mê sâu bắt đầu kháng cự mạnh lên, nửa chống cơ thể dậy, tựa như nửa tỉnh nửa mê mà thoáng nhìn qua nam tử đang liếm lộng ở bên trong đùi của mình, song nhãn nguyên bản trong suốt đã bị hơi nước phủ kín, thân thể bắt đầu có chút run rẩy.

Rõ ràng là cơ thể nam tính trưởng thành cường hấn, nhưng cũng bởi những sợi tóc dài ẩm ướt buông thả mất trật tự dính lại trên người mà lại mang theo một tia hoặc nhân, tựa như một hùng tính nhân ngư [nhân ngư giới tính XY] bị người ta cưỡng hành bắt kéo lên bờ, tóc dài chấm đất, thì thoảng lại có một giọt nước trong suốt theo ***g ngực trơn nhẵn chảy xuống dưới thắt lưng săn chặt.

Gọi cảm...

Yếu đuối...

...

“Cút...” Một từ không rõ ràng lắm bật ra, tư duy hỗn loạn của Ngao Triết Thiên lần thứ hai bị gián đoạn, vô lực rồi cuối cùng lại ngã xuống.

“...” Bạch phát nam tử ngẩng đầu lên, trước là hơi ngần người, sau thì bùng đầu có chút bất đắc dĩ mà cười rộ lên. Cũng không biết là cười vì không không chế được bản thân, hay chính là đang cười vì cái gì...

Sau như nghĩ tới điều gì đó, tiểu ý trên mặt bạch phát nam tử biến mất, nhãn thần nhìn Ngao Triết Thiên hiện lên một tia tình tự khiến người khác không thể lý giải được.

Tiếp đó, hắn cũng không tiếp tục hành động của mình nữa, mà thành thật giúp nam nhân tắm rửa, sau đó ôm đến giường.

Sau khi đem người đặt nằm xuống cẩn thận, ngón tay ấm áp của bạch phát nam tử điểm lên trán của đối phương, một tia thần niệm vô thanh xuất hiện, thâm nhập dò xét mạch tĩnh đang đập hỗn loạn trong cơ thể Ngao Triết Thiên. Khi thấy dòng năng lượng lúc trước mình đã truyền vào trong cơ thể hắn cơ bản đã dung nhập vào mỗi kinh mạch, nam tử mới hơi nheo mắt lại thỏa mãn, sau liền bắt đầu chuyển tâm vào dẫn dắt nguồn năng lượng hiện đang hỗn loạn trong cơ thể nam nhân.

Tuy rằng năng lượng của mình đã dung nhập vào bên trong nguồn hơi sắc năng lượng không thể khống chế kia, nhưng nếu muốn dẫn dắt nó, chính là vẫn còn nhiều trắc trở.

Bất quá... Cũng không phải là không thể giải quyết, chỉ là sẽ phải tiêu hao không ít thời gian mà thôi.

Ngoài cửa sổ, hồng nguyệt như trước treo lơ lửng trên cao. Đêm tối càng lúc càng sâu...

Khi Ngao Triết Thiên yếu ớt tỉnh lại, thì đã là buổi trưa ngày thứ ba.

Lúc này tỉnh dậy, lại có một chuyện ngoài ý muốn khiến hắn rất phiền muộn, mình cứ nhiên lại bị một nam nhân kéo vào lòng ôm ngủ, chỉ khác là nam nhân ôm hắn lần này không phải là hồng phát vương giả, mà là bạch phát nam tử ôn nhuận.

Thế nhưng, tư thế lại đồng dạng một cách thần kỳ, bàn tay ôm lấy thắt lưng hắn, lực đạo mơ hồ ẩn ý như không cho phép trốn tránh, còn có thể cảm nhận được mùi sữa nhàn nhạt...

“...” Dem bàn tay trắng ngần thon dài đặt trên lưng mình kéo ra, Ngao Triết Thiên phát hiện bạch phát nam tử lúc này vẫn còn đang ngủ thoạt nhìn vô cùng một mối, sắc mặt có chút trắng xanh, ngay cả những sợi tóc tuyết bạch cũng phảng phất như ẩm đậm mất vài phần, vô lực buông xuống chiếc giường lớn màu xanh thẫm.

Nhiều mây, nhưng lại không thể nhớ nổi mình tại sao lại ở chỗ này, chỉ nhớ sau khi Vong Dạ ly khai, cỗ năng lượng nguyên bản dồi dào trong cơ thể đột nhiên trở nên cuồng loạn, thế nào cũng không thể khống chế được, nó hoành hành xông thẳng vào tàn phá kinh mạch của hắn, miễn cưỡng ép hắn đến hôn mê bất tỉnh...

Sau đó...

Cái gì cũng không nhớ rõ...

Trống rỗng.

Lẽ nào người kia lại cứu mình một lần nữa? Ngao Triết Thiên nghi hoặc thử vận hành một chút hơi sắc năng lượng trong thân thể, tuy rằng cũng không phải thông thoát hoàn toàn, nhưng cũng coi như tạm ổn... Lại quay sang nhìn khuôn mặt mệt mỏi cùng làn da tái nhợt của nam tử...

Hắn cơ bản cũng đoán được phần nào.

Có một loại tình cảm ấm áp khó hiểu chậm rãi xuất hiện trong lòng hắn...

Người này, đã là lần thứ ba cứu mình... “Àn...” Một tiếng hô hấp nhẹ nhàng mà trầm thấp theo đôi môi đậm sắc của bạch phát nam tử truyền ra, đưa mắt qua nhìn, chỉ thấy hàng mi bạch sắc khẽ run, một đôi mắt lam sắc trong như nước chậm rãi mở ra, đầu tiên là mơ màng không chút tiêu cự nào nhìn trái phải một chút, sau đó miễn cưỡng thu lại, có chút mờ mịt nhìn Ngao Triết Thiên đang ở bên cạnh mình, tựa như một hải tử vừa mới ngủ dậy.

Ôn nhuận mà vô hại...

Thậm chí có chút yếu đuối...

“Người có khỏe không?” Ngao Triết Thiên có chút lo lắng nhìn hắn...

“Àn...” Hơi gật đầu, cũng không biết là hắn có thực sự nghe rõ được Ngao Triết Thiên nói cái gì hay không, có chút bất ổn lấy tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy, những sợi tóc tuyết bạch cũng theo đó mà tùy ý trượt xuống, nhu thuận ôm lấy cơ thể tú lù ẫn dưới lớp y sam mỏng, vô tình lại tôn lên thớ da trắng ngần đến mơ hồ trong suốt, tựa như một pho tượng hoàn mỹ không chút tỳ vết...

Ngay cả Ngao Triết Thiên cơ bản là miễn dịch với mỹ sắc, cũng không tránh được một thoáng thất thần...

Vừa mới phục hồi lại chút tinh thần đã thấy đối phương duỗi tay về phía hắn, ôn nhu sờ lên trán hắn, mang theo mùi hương nhàn nhạt thuộc về riêng nam tử.

Nửa ngày sau, bạch phát nam tử cười hờ hững: “Ân, năng lượng của ngươi đã ổn định lại rất nhiều... Đợi lát nữa ta giúp ngươi dẫn dắt thêm một lần, thì hẳn là sẽ không còn vấn đề lớn nào nữa.”

“Cảm tạ ngươi...” Ngao Triết Thiên thành khẩn nói lời cảm ơn với hắn. Ở trong lòng, đã sớm đem vị nam tử trước mắt chân chính trở thành hảo bằng hữu.

Tuy rằng bọn họ biết nhau mới không quá hai ngày, thế nhưng lại không có cách nào không nảy sinh hảo cảm với nam tử ôn nhuận này được, thậm chí còn cảm giác được thái độ của đối phương với mình, là thứ duy nhất tại thế giới này không khiến hắn cảm thấy lạnh đến thấu xương...

Hoàn hảo là trước khi cỗ năng lượng kỳ dị kia bạo phát đã đem những thiếu sót của thân thể chữa trị lại, bằng không, với cái yết hầu nguyên bản của hắn thì ngay cả hai chữ cảm tạ cũng thế nói được. Đồng thời, sự cường hãn của thân thể cũng nhờ cỗ năng lượng kia rèn hóa mà thăng lên gấp mấy trăm lần.

“Muốn gả cho ta để cảm tạ không?” Khóe miệng ưu mỹ câu lên, mang theo ý trêu đùa.

“Nếu như ngươi là nữ nhân, ta có lẽ sẽ cân nhắc việc thú ngươi.” Đối với câu nói đùa của nam tử, Ngao Triết Thiên cũng không mấy để tâm phản bác: “Được rồi, ta còn chưa biết tên ngươi.”

“Phi – Tu Đặc Tư.” Đối với câu nói của Ngao Triết Thiên, Phi cũng không giận hờn gì, vẫn như cũ mỉm cười. Nhưng nếu như là những người khác có dũng khí nói như vậy với hắn, khẳng định chết không toàn thây.

“Phi?” Ngao Triết Thiên ngây người. Hắn trước giờ chưa bao giờ nghĩ đem hai người này gộp lại làm một, thế nhưng ngoại trừ bạch y bạch phát ra, thực sự là nghĩ không ra hai người còn có điểm gì giống nhau nữa.

“Tên của ta làm người rất kinh ngạc sao?”

“...” Lắc đầu, đôi mắt Ngao Triết Thiên nhìn về phía hắn chính là vẫn còn mang theo nhiều ít tình tự khó nói thành lời.

“Chúng ta ngủ đã hai ngày, trước sơ tẩy rồi kiếm chút gì đó ăn.” Vô vô vai Ngao Triết Thiên, Phi cũng không nói thêm gì nữa mà xoay người xuống giường bước đến phòng tắm. Trong lòng thế nhưng vì phản ứng này mà lại nhớ tới những câu nói của Ngao Triết Thiên cùng với Vong Dạ lúc đó.

Tuy rằng những lời đó hắn dùng thần niệm có thể nghe được rất rõ ràng, nhưng một câu cũng không thể hiểu được. Cho dù là như vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận, những lời này, ẩn chứa một tình cảm mạnh mẽ đối với Vong Dạ.

Chỉ duy nhất đối với Vong Dạ.

Phi nghĩ đến đây, cũng không hề nhận thấy là tiểu ý trên khuôn mặt mình đã sớm tiêu thất. Cũng không còn liếc mắt nhìn Ngao Triết Thiên nữa, chỉ là đem áo ngủ tùy ý cởi xuống, cũng không mấy may để ý đến chính mình đang lỏa thể ngay trước tầm mắt của một nam nhân khác, ưu nhã mà tự nhiên tiêu sái bước vào phòng tắm.

Mà Ngao Triết Thiên ngồi ở trên giường thì lại đang ngẩn người, sau mới bất đắc dĩ mà lắc đầu, trong lòng cảm thấy có chút chua chát không thông, không nghĩ đến cư nhiên lại gặp kiếp trước của Phi ở một trăm năm trước. Như vậy, Phi cùng Vong Dạ, còn có Tinh Linh Hoàng, cố sự của ba người bọn họ, đã bắt đầu rồi?

Thế nhưng việc này cùng hắn một điểm quan hệ cũng không có, việc hắn muốn làm lúc này, là đem hai người kia cứu ra sau đó ly khai khỏi đây.

Về phần Phi hiện tại, Ngao Triết Thiên ngược lại không có cách nào khác. Dù sao, người đã từng đập vỡ tự tôn của hắn, là Phi của một trăm năm sau, hơn nữa cũng là do nhận sai người...

Hắn cũng lười suy nghĩ nhiều, vậy nên cũng trực tiếp đem Phi ở hiện tại trở thành một người khác. Huống hồ, đây là một trăm năm trước, mà hắn chung quy vẫn không thể đem chuyện tình của một trăm năm sau toàn bộ đổ hết lên người Phi hiện tại.

Sau khi Phi đi ra từ phòng tắm, cũng đã khôi phục lại nét cười ôn nhu như lúc đầu. Sau đó, khi Ngao Triết Thiên cũng đồng dạng tắm rửa sạch sẽ xong, hai người cùng nhau chậm rãi từ tốn đi ăn sáng.

“Ngươi muốn cứu hai người kia?” Phi uống một ngụm sữa, đột nhiên ôn nhu mở miệng hỏi nam nhân từ đầu chí cuối vẫn một dạng thất thần.

Ngao Triết Thiên giương mắt nhìn Phi một chút, gật đầu: “Ngươi có thể giúp ta sao?”

Nhưng ngay lập tức, Ngao Triết Thiên đối với câu hỏi của chính mình cảm thấy có chút buồn cười cùng hối hận.

Hắn hiểu rõ hai người hiện tại là bằng hữu, nhưng còn muốn tìm Phi hỗ trợ cứu người bị Vong Dạ bắt nhốt, cũng cảm thấy có phần hơi quá.

“Với chúng ta hiện tại thì không được, nếu như có thể tìm được một người am hiểu về che dấu và ẩn nấp, như vậy ta có thể chắc chắn với biện pháp là không kinh động đến các trận pháp, đem hai người kia cứu ra...” Nhưng khiến Ngao Triết Thiên cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Phi cuối cùng lại bắt

đầu thực sự tự suy xét, xem chừng là có ý muốn hỗ trợ.

Ngay lúc nghe câu trả lời của Phi, Ngao Triết Thiên đột nhiên nghĩ tới Ngạc Mộng...

Một ý thức thể am hiểu ma pháp ẩn nấp...

“Nếu là nói như vậy, ta biết một.” Ngao Triết Thiên nhìn Phi nhàn nhạt nói, lại không biết nhãn thần của chính mình, khi đối mắt cùng nam tử, cũng không còn hàm chứa một tia băng lãnh nào nữa.

Hai người sau khi thương lượng một chút, Ngao Triết Thiên quyết định trước là về phòng mình tìm Ngạc Mộng. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hẳn hẳn là vẫn ở đó.

Tiếp tục đi, nhưng khi đi đến hành lang thì đột nhiên lại xuất hiện Tinh Linh Hoàng Tuyết Liệp. Nhiệt độ trong không khí nhất thời giảm xuống rõ rệt. Nhưng còn hơn cả Ngao Triết Thiên diện vô biểu tình, khuôn mặt mỹ lệ đến không giống người thường của Tuyết Liệp lại trở nên vụn vặt, từng câu từng chữ một âm trầm bật ra: “Người tiện nhân... Tiểu đầu vô sỉ... Ta, sẽ không bỏ qua cho ngươi...”

Sát ý ngập trời theo thân thể ưu mỹ nhỏ gọn không ngừng tỏa ra, theo mái tóc vàng diêu động chảy vào không trung, ma pháp nguyên tố ở xung quanh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Đối với chuyện này, Ngao Triết Thiên chỉ khẽ nhếch khóe miệng lên thành một nụ cười nhạt, đồng thời cũng phóng ra một sát ý vô biên, một cỗ hơi sắc khí tức cường liệt không ngừng xoay tròn bên người hắn, bản thân hắn tựa như một lỗ đen, chậm rãi, mà mang theo sức mạnh không thể kháng cự, đem ma pháp của Tuyết Liệp không ngừng cuốn vào.

Trong thoáng chốc bầu không khí tựa như một dịch thể đặc sệt, ép Tuyết Liệp đến mức ngay cả hô hấp cũng dị thường trắc trở, ngay cả khuôn mặt, cũng triệt để thất sắc. Ma pháp nguyên bản có thể điều động trôi chảy tức thì bị một cỗ năng lượng vô hình vững vàng áp chế, một tia cũng không thể thoát ra được.

“Phốc” một tiếng, Tuyết Liệp cuối cùng cũng không chịu nổi dày vò tựa như luyện ngục này nữa, một ngụm tiên huyết cứ vậy trực tiếp phun ra, cả người bị quăng ngã về phía sau gần mười thước.

Mà trái lại với chật vật của hắn, Ngao Triết Thiên chỉ có đuôi tóc khẽ phiêu động lên xuống.

“Đừng chọc ta.” Âm u, trầm thấp, ngữ điệu tràn ngập tử khí không nhanh không chậm theo miệng hắn truyền ra. Sau đó cũng lười đưa mắt nhìn người nằm trên mặt đất, Ngao Triết Thiên xoay người ly khai.

Vừa rồi, hẳn là muốn trực tiếp giết Tuyết Liệp, nhưng trong đầu lại hiện ra khuôn mặt của Vong Dạ.

Vì vậy, đành gượng ép đem sát ý cuồng rĩ trong lòng đè xuống.

Vừa bước đi, lại vừa không khỏi nhớ tới lời chỉ trích tràn ngập ngoan độc của Tuyết Liệp, tiểu đầu? Là có ý gì?

Ngay khi trong lòng vẫn còn đang ngổn ngang nghi hoặc, đã thấy mình đứng trước cánh cửa phòng mình. Một loại năng lượng hắc ám vô hình theo cửa phòng tỏa ra. Hít sâu một hơi, Ngao Triết Thiên mở cửa phòng.

Trong nháy mắt, một thực thể hắc ảnh mơ mơ hồ hồ mang theo nộ ý cuồng rĩ tiến thẳng đến hắn, thậm chí còn mang theo thanh âm quỷ gào thét nặng nề đi theo. Không gian xung quanh phảng phất như bị oán khí cường liệt của hắn bóp méo, quỷ dị vô cùng.

Trong mắt nam nhân đột nhiên phát ra hàn quang, thân hình tại chỗ tiêu thất, tiếp đó, lại tái hiện hữu ở một góc chết mà Ngạc Mộng không thể công kích đến, một mặt hơi sắc năng lượng xuất hiện, dùng một loại tốc độ mà mắt thường không thể nhận ra được mà đem hắn đánh ngã xuống đất.

Sau đó, tất cả chìm vào một mảng tĩnh lặng

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trôi Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

“...” Ngạc Mộng nằm dưới đất song nhãn mở to, thờ hồn hên. Dù thế nào cũng không thể tin, đối diện với mắt mình, cách không đến quá một phân chính là một lưỡi kiếm, mà đầu kia của thanh kiếm, lại được vũng vàng nắm lấy bởi một gã nhân loại.

Mà một chân, vẫn còn mạnh mẽ đạp lên ngực hắn.

“Ta cho ngươi hai lựa chọn. Một, là giúp ta việc này. Hai, là chết.” Thanh âm băng lãnh mang theo một tầng uy hiếp vô hình dồn ép Ngạc Mộng.

“...” Ngạc Mộng im lặng, song nhân băng lãnh bắn ra một loại hỏa nộ bạo ngược, nhưng nhiều hơn cả lại chính là một nỗi kinh ngạc vô cùng. Hắn không thể nghĩ tới, gã nhân loại chỉ mới vài ngày không gặp này, đột nhiên lại sở hữu một năng lượng mạnh mẽ như vậy, khiến hắn ngay cả một giây để phản kháng cũng không có...

Không cam lòng...

Nhưng, không thể làm gì được...

Im lặng mất chừng một phút, Ngạc Mộng mới lạnh lùng bật ra mấy chữ.

“Ta chọn cái thứ nhất...”

Giương mi lên, Ngạc Triết Thiên cười lạnh dòi mũi kiêu kiêu: “Chúng ta ký kết khế ước.”

Dù sao, muốn linh thể này chân tâm thành ý vì mình mà làm việc, trước mắt nói thẳng ra là không có khả năng. Trừ phi ký kết khế ước, dùng sức mạnh của ngôn ngữ để ràng buộc hành động của hắn, bằng không thì Ngạc Triết Thiên cũng không thể đảm bảo rằng tại thời điểm nguy hiểm nhất, Ngạc Mộng này có hay không đâm lên một nhát sau lưng hắn.

“...” Ngạc Mộng im lặng, nhưng không phản đối.

“...” Không đề ý đến vẻ mặt tự nhiên của hắn, Ngạc Triết Thiên thấp giọng niệm một chú ngữ, từ từ, từ giữa trán xuất hiện một đạo lưu quang mang theo văn tự, hướng thẳng đến ấn đường [điểm giữa 2 chân mày] của Ngạc Mộng mà bay đến, thẳng đến khi toàn bộ tiến nhập vào cơ thể hắn. Nhưng kỳ quái chính là, đến cuối cùng lại không thể văn chú thể hiện khế ước đã được lập ra như vốn tưởng hiện ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngạc Triết Thiên nhíu mày, có chút không lý giải được mà hỏi. Lễ nào phương pháp của mình là sai? Nhưng trong sách rõ ràng là viết như thế cơ mà.

“Lễ nào ngươi không biết cùng linh thể ký kết khế ước cần một loại phương pháp khác sao?” Ánh mắt Ngạc Mộng mang theo một tia trào phúng nhàn nhạt.

“Làm thế nào?”

“Như vậy.” Vừa dứt lời, Ngạc Triết Thiên liền thấy khuôn mặt giống y hệt Vong Dạ của Ngạc Mộng đột nhiên tiến sát lại gần mình, nhất thời khiến hắn ngây người ra, đến khi phản ứng lại được thì đã bị hung hăng hôn lấy. Sau đó, văn tự của khế ước từ nơi đôi môi hai người mập mạp mà truyền ra...

Mà đầu lưỡi của đôi phương, cũng thừa cơ tham nhập vào bên trong miệng hắn.

Ngạc Triết Thiên song nhân lạnh lẽo, không chút khách khí mà hung hăng cắn một cái, nhưng Ngạc Mộng đã học được từ kinh nghiệm lần trước mà lui nhanh ra, liếm liếm môi mình, nhíu mày thấp giọng nói: “Thế nào lại có vị sữa bò?”

“...” Ngạc Triết Thiên im lặng, nhưng trong lòng thực ra là rất không bằng lòng. Đây là phương pháp lập khế ước chết tiệt gì vậy... Rốt cuộc là do ai nghĩ ra? Tuy rằng muốn phát hỏa, nhưng lại thấy trên trán Ngạc Mộng xác thực là đã xuất hiện văn tự khế ước thành lập, Ngạc Triết Thiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng đè xuống tức giận.

Về phần vị sữa bò mà Ngạc Mộng nhắc đến, hắn lại không hề chú ý, dù sao bây giờ mọi tâm tư của hắn đều dành hết cho việc tìm cách cứu hai người Huýt Đóa ra.

“Đi thôi. Ta mang ngươi đi gặp một người.” Ngạc Triết Thiên tự mình đứng lên, từ trên cao cúi xuống nhìn Ngạc Mộng vẫn nửa nằm nửa ngồi như cũ trên mặt đất: “Đợi lát nữa tới đó, ngươi dùng pháp thuật ẩn nấp, đem ta cả hai cùng ẩn dấu đi, nếu như ngay cả hắn cũng không cảm nhận được khí tức của chúng ta, như vậy là có hi vọng cứu được hai người kia.”

Phi đã từng nói, cái mà họ cần lúc này là một cao thủ ẩn nấp thật mạnh, mà cao thủ này ngay cả hắn cũng phải qua mắt được, bằng không, có mang đi theo cũng vô dụng.

“Ân.” Ngạc Mộng gật đầu, cũng tự đứng lên. Có thể bởi vì mối quan hệ khế ước, hắn hiện nay thoát nhìn coi như nhu thuận. Nhưng một câu nói sau đó lại lộ ra cái bản tính xấu xa: “Được rồi, quên nói ngươi biết, khế ước của chúng ta chỉ duy trì trong ba ngày, nếu ngươi muốn theo ta ký kết khế ước trường kỳ, chỉ hôn môi thôi thì không đủ...” Nói, hắn dừng lại một chút, sau đó khoe miệng lại nhếch lên thành một mặt tiểu ý mỉa mai hoặc, chăm chú nhìn thẳng vào Ngạc Triết Thiên: “Muốn ký kết khế ước trường kỳ, ngươi, nhất định phải ân ái với ta... Là loại ân ái triệt để.”

Tuy rằng tâm trí Ngạc Mộng cũng là mới hình thành, xét ra cũng chưa phải loại trưởng thành, nhưng trong mấy ngày mà Ngạc Triết Thiên ly khai, hắn ngược lại xem không ít sách, tự nhiên, với một người đọc đến đâu nhớ đến đâu như hắn, cũng biết được kha khá mấy thứ này nọ.

Về phần học cái tốt hay là cái xấu, chỉ có mình hắn là biết.

“... Không cần.” Ngạc Triết Thiên diện vô biểu tình hờ lạnh, đối với cách nói chuyện gần như là khiêu khích này của Ngạc Mộng, hắn chọn cách lãnh đạm “Ta cũng chỉ cần ngươi hỗ trợ lúc này. Sau đó, ta sẽ thả ngươi tự do.”

“...” Im lặng, triệt để im lặng, Ngạc Mộng cái gì cũng không nói nữa, nhưng tiểu ý trong song nhãn đã tiêu thất.

Trong gian phòng, Phi một dạng lười biếng mà nghiêng người dựa trên ghế tràng kỷ, đôi chân thon dài mà cân xứng nhàn nhã bắt chéo nghênh lên, trường bào tuyết bạch tùy ý mở ra, mặt trên là những hoa văn cực tinh xảo dùng chỉ ám kim sắc thêu lên. Theo trường bào ngược nhìn lên, lại bắt gặp một khuôn mặt tao nhã ôn hòa đang được nhẹ nâng lên bởi một bàn tay tựa bạch ngọc không chút tỳ vết, đôi đồng tử tựa ngọc lưu ly khẽ khép hờ, phối cùng với thớ da trắng tựa tuyết, tinh xảo đến khác hẳn một phàm nhân.

Mà lúc này, con người tựa như được vẽ ra đang yên tĩnh đọc cuốn sách trong tay mình. Trên bàn lùn đặt trước mặt hắn, còn có một ly sữa nóng hổi, hơi nước mỏng lung càn khiến hình ảnh phác họa con người thêm kỳ ảo.

Mà nam nhân đã vào trong phòng này chừng năm phút đồng hồ, cơ bản đã có thể khẳng định đối phương hẳn là chưa phát giác ra sự có mặt của mình.

Ngay lúc hắn định bảo Ngạc Mộng gỡ xuống nguy trang của hai người, thì bỗng nhiên lại xuất hiện một thân ảnh khiến hắn thay đổi chủ ý, sau đó, không một tiếng động thối lui vào trong góc phòng.

Người vừa xuất hiện sở hữu một mái tóc vàng rực đến chói mắt, khuôn mặt mỹ lệ đến hiếm thấy trên thế gian, chỉ là lúc này còn mang theo một mặt tái nhợt.

Nghiêm nhiên chính là Tinh Linh Hoàng Tuyết Liệp cách đó không lâu mới bị Ngạc Triết Thiên đã thương.

Lúc này, hắn đang dùng một loại thần âm lãnh lạnh lẽo quan sát Phi vẫn đang đọc sách như cũ, câu gì cũng không nói, cũng không có bất cứ động tác gì, chỉ im lặng nhìn như vậy.

Trong lúc nhất thời, không khí phảng phất như ngưng đọng lại, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng lật trang sách, quý dị đến không nói thành lời.

Qua được không bao lâu, Tuyết Liệp là người trước tiên không chịu được mà lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Người vì sao cứ hết lần này tới lần khác cứu giúp gã nhân loại kia?”

Tiếp tục lật trang, Phi vẫn như cũ cúi đầu đọc sách, chỉ chậm rãi nói ra một câu.

“Đó không phải là tự do của ta sao, phải không ngài Tinh Linh Hoàng mỹ lệ.”

“Nga? Nói đến đây, lẽ nào người chỉ đơn thuần là xuất phát từ lòng hảo tâm sao?” Người đó khẽ miệng nhếch lên thành một mặt tiểu ý trào phúng.

“Với người có quan hệ sao?” Tiếp tục lật trang sách.

Chậm rãi bước về phía Phi, Tuyết Liệp nhắc hai tay lên nhẹ nhàng dựa vào tràng kỷ phía sau lưng Phi, đem đầu của hắn quây lại trước ngực mình, từ tốn khom thắt lưng xuống, nhãn thần sắc bén đối diện với nhãn thần thần nhiên của Phi, khẽ miệng câu lên một mặt tiểu ý khiêu khích.

“Đừng cho là ta cái gì cũng không biết.”

“Vậy sao?” Mím cười, Phi tựa như có hứng thú mà giương mắt nhìn Tuyết Liệp, khoảng cách hai người lúc này là quá gần.

“Nếu như ta đoán không sai...” Tuyết Liệp thần nhiên nhắc ngón tay thon dài hơi mảnh của mình lên chơi đùa một chút với vật trang sức trước ngực Phi, ngữ khí phảng phất như đang nói chuyện phiếm “Người thân là quân chủ của Bạch Đế Quốc, kẻ đại diện cho Quang Minh thần ở nhân gian, cuối cùng lại nguyện ý hết lần này đến lần khác vì cứu một gã nhân loại mới gặp được vài ngày mà tiêu hao nguyên lực, nếu như căn bản không có mục đích gì, người nghĩ ta sẽ tin tưởng sao? Hơn nữa, ta nghĩ người cũng đã nhìn ra, trên người gã nhân loại kia không chỉ có nguyên lực dị thường cường đại của bản thân hắn, mà còn ẩn giấu, là nguồn Phụ năng lượng chưa bị đoạt đi. mà hoàng thất huyết thống của Bạch tộc người, trùng hợp thay lại có thể hấp thụ loại năng lượng này, nhờ đó mà sức mạnh có thể tăng gấp bội. Ta nói đúng không?”

Nguồn Phụ năng lượng mà Tuyết Liệp nhắc đến, là một loại năng lượng đặc thù ẩn giấu ngàn người có một, cũng căn cứ vào năng lực của người sở hữu mà phân ra mạnh yếu khác nhau.

Nhưng bản thân nó đối với năng lượng mạnh yếu của người sở hữu lại không có quan hệ trực tiếp, cho dù có mất đi cũng không ảnh hưởng gì quá lớn, chỉ là trong một thời gian ngắn sẽ trở nên cực kỳ suy yếu mà thôi.

Nhưng nếu như người khác có thể hấp thụ được Phụ năng lượng này, lợi ích tốt như vậy đương nhiên không cần phải nói đến, đồng thời sức mạnh của bản thân sau đó, sẽ mang theo đặc tính của chủ nhân nguồn Phụ năng lượng đó, thậm chí còn mạnh hơn.

Hơn nữa nó còn có một đặc điểm lớn nhất, người hấp thụ một khi đã hấp thụ được hoàn toàn phần năng lượng này, như vậy sau này thuộc tính năng lượng của hắn hoàn toàn có thể khắc chế chủ nhân nguyên bản của Phụ năng lượng.

Bất quá cũng phải chú ý đến một vài điểm này: đầu tiên là người hấp thụ năng lượng, không phải ai cũng có khả năng này, thậm chí có thể nói rằng, người có khả năng hấp thụ được nguồn Phụ năng lượng, là rất ít, hiện nay trên thế giới này, cũng chỉ có hoàng thất các đời của Bạch Đế Quốc là có khả năng.

Bọn họ không chỉ có thể hấp thụ nguồn năng lượng này, thậm chí còn có cả giác quan thứ bảy*, có thể cảm nhận được nguồn Phụ năng lượng mà người khác không thể nhận ra.

[Tám giác quan theo quan niệm của Trung Quốc: thị giác, khứu giác, thính giác, vị giác, xúc giác, tâm giác, thời gian cảm và không gian cảm. Ở đây mình hiểu là Dược ti muốn nói Phi có 1 giác quan thứ 7 nữa khác với Tâm giác – giác quan thứ 6, có thể cảm nhận nguồn năng lượng, nhưng có lẽ là sáng tạo ra chứ ko phải là dựa vào lý thuyết thực tế là giác quan thứ 7 – Thời gian cảm. Đây là khái niệm nhất của các bạn Tung Cửa, còn với nước ngoài và VN sẽ cho ra kết quả khác về giác quan thứ 7 và 8, mọi người nếu có hứng thú có thể tìm hiểu thêm.]

Hơn nữa, đối với người sở hữu Phụ năng lượng, bọn họ phải tự nguyện, thi hành ép buộc sẽ khiến năng lượng giao tiếp không thể hoàn thành được. Bởi vì, trong quá trình giao tiếp năng lượng, cần thiết phải có sự phối hợp của người sở hữu, bằng không thì kết quả chắc chắn thất bại.

Về phần giao tiếp năng lượng, người sở hữu – chính là Ngạo Triết Thiên, phải cùng người hấp thụ – cũng chính là Phi, chỉ có thể thực hiện duy nhất con đường: mập hợp.

Đồng thời, người sở hữu nhất định phải là một xử tử.

Chỉ khi thỏa mãn được hết những điều kiện như vậy, giao tiếp năng lượng mới có thể thuận lợi hoàn thành. “Xem ra ngươi cũng biết được không ít, ngay cả Phụ năng lượng trên người hần cũng biết a...” Phi cúi đầu cười nhẹ nói, vẫn như cũ một tác phong nhàn nhả.

“Ta đương nhiên biết! Năng lượng trên người hần là của ta! Là của ta!” Nói đến đây, khuôn mặt mỹ lệ tuyệt trần của Tuyết Liệp toàn bộ đều trở nên méo mó. “Ta còn biết ngươi cố ý đối tốt với hần, sau đó đưa hần mang đi, tìm một cơ hội khiến hần tự nguyện đem Phụ năng lượng giao cho ngươi, phải không?”

“Như vậy thì sao?” Phi cười đến ôn nhu không gì sánh được, bàn tay bạch ngọc nhẹ nhàng nâng cái cằm tròn bóng của Tuyết Liệp lên, song nhãn hơi mị: “Ngươi ngày hôm nay đặc biệt đến đây, lẽ nào chỉ để nói với ta những lời này? Ha ha... Lại nói, nguyên lai năng lượng đó là của ngươi a, thực sự đáng tiếc... Ngươi so với hần thì đẹp hơn nhiều, ta hấp thụ năng lượng từ ngươi, chẳng phải càng thêm hường thụ sao? Phải biết rằng, ta không thích nam nhân, mà ngươi trùng hợp thay thoạt nhìn lại không giống nam nhân.”

“...” Giọng nói ma mị như truyền đến từ một nơi nào đó thật xa xôi, phối cùng khuôn mặt tuấn mỹ đến không giống phàm nhân của Phi, càng khiến Tuyết Liệp có chút không được tự nhiên, thậm chí còn nghĩ tới vài hình ảnh không mấy văn nhã...

Có chút chịu không nổi mà từ trang kỷ đứng dậy, Tuyết Liệp cự tuyệt nhìn vào song nhãn phảng phất như mang theo vô vàn mê hoặc của Phi, từ trong vạt áo lấy ra một bình thủy tinh tinh xảo ném cho hần, bên trong còn chứa một đậm lam sắc dịch thể tán ra quang mang. “Đem cái này cho hần uống, bằng không ngươi vô pháp thuận lợi hấp thụ được năng lượng của hần.”

“Nga?” Phi nhìn một chút cái bình trong tay mình, nhẹ nhàng giương mi lên.

“Ngươi cho là Phụ năng lượng trong người hần chỉ là loại phổ thông thôi sao? Trên đời không kẻ nào rõ về đặc tính của nó hơn ta.” Tựa hồ thấy được hàn quang quỷ dị trong mắt Phi, Tuyết Liệp bồi thêm một câu: “Yên tâm, không có độc. Giết hần đối với ta không một điểm ích lợi gì.”

“Ngươi làm vậy là có mục đích gì?” Phi dùng thần niệm dò xét dịch thể trong bình, xác thực là không có độc.

“Ta muốn ngươi nợ ta một phần nhân tình, sau đó, đem ngươi đi, dùng để cho Vong Dạ nhìn thấy hần nữa.”

“Ha ha... Ghen tị?”

“... Ta đi, tự ngươi lo liệu!” Không mấy hài lòng mà hừ lạnh một tiếng, Tuyết Liệp thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt tiêu thất tại chỗ.

“...” Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt, Phi nhìn một chút bình thủy tinh chỉ to bằng ngón tay cái trên tay, không biết đang suy nghĩ điều gì. Đột nhiên, hần theo bản năng nhìn thoáng qua một góc khuất trong gian phòng, lông mi phiêu lượng chau lại, thần niệm cường hoành theo trán xuất hiện, tại xung quanh mà tỉ mỉ dò xét, nhưng cũng không phát hiện thấy cái gì dị thường.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Vừa rồi hình như có cái gì đó ở chỗ này...

Mà ngạo Triết Thiên trước đó còn ẩn nấp trong gian phòng, cũng không biết từ lúc nào đã ly khai.

Về phần nghe được nhiều ít, linh hội được cái gì, cũng chỉ có mình hần biết được.

Tàn nguyệt đỏ rực như máu, leo lắt treo trên không trung đầy cô độc, không có chút gợn mây nào, nhưng lại khiến cảnh tượng thêm phần thê lương.

Trong hoàng cung ở Minh giới, có một tòa tháp cao vót lên, áp đảo hoàn toàn những kiến trúc khác, thiếu hơi sống, u ám, lộ ra cái khí thế vương giả cao ngạo, khinh thường quần hùng nhưng lại trợ trụ không chỗ dựa vào.

Lúc này, bên ngoài bình thai của tòa tháp, xuất hiện hai nam nhân vóc người cường kiệt mà thon dài.

Trong đó một người hơi sắc trường phát, lúc này đang lẳng lặng nhìn một người khác ở phía sau, yên lặng dị thường nhìn đối phương, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng có một loại tâm tình phức tạp không nói thành lời.

Gió đêm lạnh lẽo lướt qua, nhẹ nhàng thổi bay những sợi tóc đen bóng như mực của người kia, hần phảng phất như đã dung nhập lại làm một giữa ánh trăng mờ lung đất trời, xung quanh mờ hồ tán ra một cỗ khí tức nồng đậm.

Cô đơn.

Nhưng lại không cho người khác tiến lại gần.

Nam nhân cứ vậy lặng người đứng thẳng, hơi ngửa đầu, song nhãn sâu thăm thẳm tựa bóng đêm nhìn lên không trung trống rỗng, tựa như đang nhìn ánh trăng tàn, lại tựa như không nhìn vào cái gì cả.

Cũng không biết qua bao lâu, thẳng đến khi bầu không khí tĩnh lặng bị một tiếng thở dài nặng nề, giống như đang tự giấu bản thân nhẹ nhàng phá tan...

“Nguyên lai... Cũng là giả a...” Ngạc Mộng tuy rằng không nhìn thấy biểu tình của nam nhân, nhưng hần lại cảm giác được người kia tựa hồ như vừa mới cười...

Nhưng cái cảm giác này lại khiến Ngạc Mộng nhú mày, trong lòng có chút khó chịu.

“Ngạc Mộng...” Nam nhân chậm rãi nghiêng đầu, một đôi mắt đậm nhiên mỉm cười nhìn về phía hần: “Ta hiện tại thực sự nghĩ, bản thân ta tựa hồ như là người rất khiến cho người ta ghét...”

Hần thực sự nghĩ vậy, bản thân ngoại trừ là bị lợi dụng ra, cũng chẳng còn công dụng nào khác nữa...

“...” Ngạc Mộng nhú mày nhìn hần, nhưng một câu cũng không thể nói thành lời.

“Người có cảm thấy không, một người, muốn gặp một người khác có thể thật tình đối đãi với mình trên thế giới này, kỳ thực rất khó?” Hình như có chút mệt mỏi, nam nhân lười nhác ngồi xuống mặt đất, nhưng loại ngữ điệu này lại tựa như không trông mong gì vào việc Ngạc Mộng sẽ trả lời, hay là nên nói, đáp án của Ngạc Mộng kỳ thực đối với hần mà nói cũng không quan trọng, chỉ thấy hần một lần nữa ngược lên nhìn bầu trời đêm, thanh âm tựa như u linh thông thả vang lên: “Ta nghĩ rất khó... Có lẽ là, người như ta, thì vô pháp tìm được...”

Nếu như không phải như thế, thì vì sao bản thân cứ hết lần này đến lần khác gặp phải chuyện tình như vậy?

Lúc đầu có lẽ cũng là tốt đẹp đấy, nhưng đến cuối cùng thì luôn luôn bị biến dạng...

Châm chọc mà nực cười...

“...” Đôi môi Ngạc Mộng khẽ khép mở, tựa như muốn nói cái gì đó, nhưng, đến cuối cái gì cũng không nói ra được... Rõ ràng khoảng cách tới người kia gần như vậy, phảng phất như chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới, nhưng rồi lại cảm giác như xa cách để cả nghìn dặm.

Không biết vì sao, hần không thể tới gần người kia...

“Kỳ thực... Bên cạnh ta, đã từng có một người đối với ta thật tình.” Ngạc Triết Thiên song nhãn rõ ràng đã bắt đầu có chút mê man, nhìn ánh trăng, tựa hồ như đang nhìn lại một hồi ức nào đó xa vời: “Chỉ duy nhất một người... Đáng tiếc... Đã chết rồi... Mà ta, cũng không còn có thể gặp lại hần nữa... Cũng không thấy được nữa...” Nói đến đây, nam nhân một lần nữa nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, từ tốn nhắm mắt lại...

Đôi môi đậm sắc, có chút run rẩy... Nhưng vẫn như cũ ẩn chứa một nụ cười nhàn nhạt...

Tiểu Hàn...

Lúc này, người hần là vẫn còn đang ngủ yên?

Ta rất nhớ người...

Rất muốn...

Đối tốt với người, nhưng không thể đi tìm người a...

Bởi vì, một người như ta, chỉ biết hại chết người mà thôi...

Vậy nên, người chính là cứ im lặng ngủ vậy đi, như vậy đối với người mà nói, hần sẽ là hạnh phúc a...

Mong rằng người sớm có ngày gặp được người có thể đánh thức người dậy... Mà người kia... So với ta hần là tốt hơn gấp bội phần... Chỉ ít, hần sẽ không khiến người chỉ vì một hiểu lầm mà phải chết...

“...”

Ngạc Mộng đứng ở phía sau nam nhân, mới nghĩ, nam nhân trước mắt, khiến hắn nổi lên xung động muốn gắt gao ôm lấy vào lòng...

Nam nhân kia đã gần như giết chết hắn, thậm chí còn ép buộc hắn ký kết khế ước...

Nhưng không hiểu sao, lại khiến hắn cảm thấy có điểm xót thương... Tuy rằng cảm giác này rất buồn cười...

Nhưng càng làm cho hắn phiền muộn hơn, chính là, bản thân mình không có cách nào đến gần đối phương...

Sau đó, nam nhân cũng không nói chuyện nữa... Mà Ngạc Mộng, vẫn như cũ im lặng cùng hắn.

Trên ngọn tháp cao chót vót cô độc, hai nam nhân lặng yên dưới ánh tàn nguyệt lơ lửng, phảng phất như tách biệt với cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Phi ngồi trên tràng kỷ, thoát nhìn vẫn một bộ dáng nhàn nhã như cũ, thế nhưng ngón trỏ đặt trên tay ghế tràng kỷ lại không ngừng gõ xuống, mơ hồ để lộ ra cái tâm tình nôn nóng của hắn.

Đã qua không ít thời gian, vì sao người kia còn chưa xuất hiện? Là tìm không được người? Hay là...

Là đã đến rồi? Mà mình thì lại không biết?

Nhiều lắm, Phi song nhãn nguyên bản ôn hòa có chút trở nên băng lãnh, xem ra, khả năng thứ hai khá lớn...

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, lại thấy Ngạo Triết Thiên chẳng hay từ khi nào đã lặng yên xuất hiện trước mặt hắn. Song nhãn tựa hắc ngọc bình tĩnh không gợn nhìn hắn, cũng không còn một tia ôn độ như trước.

“Ừ...” Phi nhíu mày, đứng lên muốn tiến lại gần hắn, muốn nói gì đó, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của hắn làm cho cứng người tại chỗ.

“Ngươi muốn năng lượng của ta phải không?” Ngữ điệu đậm nhạt, song nhãn không một tâm tình, khóe miệng lại nhếch lên thành một mặt cười nhẹ. “Ta cho ngươi.”

“...” Phi im lặng.

“Con người của ta, từ trước đến nay không thích thiếu nợ ai.” Về phần Phụ năng lượng, trước hắn cũng đã từng nghe Tiểu Hàn nói qua, tuy rằng về sau cũng không có nhắc lại, nhưng vẫn có thể hiểu đại khái.

Người này, có thể chất có thể hấp thụ được nguồn Phụ năng lượng, mà hắn, trùng hợp thay lại mang trong mình nguồn năng lượng này.

Nếu như đây là mục đích mà người kia cứu giúp mình, như vậy cũng hay cho hắn, coi như trả được một cái nợ nhân tình.

Hai bên không thiếu gì nhau cả.

“Xem ra, ngươi đều đã biết.” Phi nhẹ nhàng cười rộ lên, nhưng song nhãn tựa ngọc lưu ly kia, lại không có chút tiểu ý nào. “Ngươi thực sự cho ta sao?”

Ngạo Triết Thiên không nói nữa, nhưng song nhãn bình tĩnh đã cho đối phương một đáp án chính xác.

“Ngươi đã cho ta, ta không lý nào lại không nhận phải không?” Phi đột nhiên vươn tay bắt lấy Ngạo Triết Thiên kéo vào lòng, lại không biết trong giọng nói của mình mơ hồ ẩn chứa một tia tức giận.

Trên thực tế, hắn hiện tại đang rất mất hứng.

Về phần hắn vì sao mất hứng, chỉ có mình hắn biết được.

“Như vậy, ngươi biết quá trình giao tiếp năng lượng không?” Bàn tay tựa như ngọc thạch, nhắc lên chiếc cầm thon gầy mà cương nghị của Ngạo Triết Thiên, Phi cười lạnh, từng chút một áp gần lại khuôn mặt hắn.

“Quá trình? Không quan trọng, quan trọng là ngươi nhận được, mà ta cũng không còn nợ ngươi.” Ngạo Triết Thiên đậm nhạt nói, nhưng lại cảm giác

được bàn tay ôm lấy thất lưng mình đang từ từ siết chặt lại.

Nói thật, là hẳn xác thực không biết quá trình này, nhưng dựa vào động tác của Phi cũng có thể đại khái đoán ra.

Bắt quá, cũng chỉ là vô vị.

“Nga? Nếu như vậy, ta sẽ không khách khí nữa...” Đôi môi ưu mỹ câu lên một mặt cười châm chọc, song nhãn thế nhưng lại càng trở nên âm lãnh, Những ngón tay thon dài mà mảnh khảnh, cực thông thả, tựa như đang âu yếm tình nhân, theo cảm hấn vuốt xuống, sau đó, trượt tới vạt áo hắc sắc của Ngạo Triết Thiên, đột nhiên hung hăng xé toạc...

Nhất thời, vài đen tựa như lông chim bay loạn lạc trong không gian...

Mỏng manh mà vô lực phiêu tán trong không trung, làm không gian nguyên bản đầy áp lực càng tăng thêm một phần hiểm nguy mơ hồ...

Những hắc vũ kia vừa tiêu tán, xuất hiện trước mắt hẳn đã là khuôn ngực nam nhân rắn chắc đã trải qua nhiều năm tẩy rửa trui rèn dưới ánh dương quang, da thịt màu mật ong dưới ánh sáng mơ hồ tản ra một tầng trơn bóng phiêu lượng.

Khỏe miệng Phi câu lên một mặt tiểu ý nhàn nhạt, đem nam nhân có chút cứng ngắc trong lòng ôm chặt thêm vài phần, đầu lưỡi ướt át càng thêm ái muội liếm lấy vành tai đầy đặn của nam nhân, thanh âm khàn khàn nói: “Đêm nay, thật khiến người ta mong chờ...”

Rõ ràng là ngữ khí cực kỳ ôn nhu, nhưng lại khiến song nhãn tựa bóng đêm của Ngạo Triết Thiên khẽ run lên, đột nhiên có loại xung động muốn chạy trốn.

Ngoài cửa sổ, hồng sắc tàn nguyệt vẫn cô độc treo trên cao như trước.

Trên đỉnh tháp cao, một hồi phát nam nhân cao lớn có chút nôn nóng đi tới đi lui, ngũ quan sắc bén mà anh tuấn tràn đầy một cỗ biểu cảm rất khó chịu, thỉnh thoảng còn nói lảm bảm một hai câu thô tục.

Làm cái gì?

Vì sao còn chưa trở lại?

Hồi sắc song nhãn của Ngạc Mộng nhìn chăm chăm vào một tòa kiến trúc nào đó trong cung điện, vùng chân mày càng thêm nhăn lại.

Cách đó không lâu, nhân loại kia bảo hẳn đứng đây chờ. Cũng không nói bất luận nguyên nhân gì, đồng thời, cũng không cho phép hẳn ly khai.

Nhưng đã mấy canh giờ trôi qua, người kia hiện tại sao còn chưa quay về.

Điều này khiến hẳn phi thường mất hứng, rất mất hứng. Vì sao rõ ràng đã ký khế ước rồi, người kia lại để hẳn lại chỗ này? Đây là đang tính toán gì?

Hắn không biết nhân loại kia muốn gì, nhưng hẳn trước sau vẫn luôn có một loại dự cảm không tốt.

Nhưng dù cho hẳn đang nôn nóng đến tựa như một con thú hoang bị vây nhốt lại trong cũi, vẫn như cũ không ly khai khỏi đỉnh tháp, đều không phải hẳn không muốn, mà là sức mạnh của khế ước khiến hẳn bất buộc phải nghe theo an bài của Ngạo Triết Thiên.

Ánh trắng đỏ rực như máu rơi xuống, mang theo vài ngọn gió thê lương, nghiêng mình xuyên qua cửa sổ sát đất chạm đến chiếc giường rộng lớn trong gian phòng, thế nhưng dù chỉ là một chút cũng không thể xua tan cái ngột ngạt tràn ngập trong không khí.

Trên chiếc giường lớn màu thâm lam sắc, một thân thể nam tính bán lõa, mạnh mẽ như hắc báo có chút chật vật nằm lên, tóc dài vô lực rơi mất trật tự, mồ hôi tản ra khi tức yếu đuối nhưng mê người.

Lúc này, người kia mày kiếm nguyên bản anh khí lại có chút khó chịu mà nhăn lại, ngũ quan lập thể lại bị phủ đầy bởi những giọt mồ hôi, nhưng đáng chú ý hơn cả lại đôi môi ướt át bị chà đạp đến có chút sưng đỏ, dị thường mê hoặc.

Hắn nghiêng mặt, song nhãn nhắm nghiền, tựa hồ như đang kháng cự lại, cố không để tâm đến sự việc đang phát sinh trên cơ thể mình, nhưng cũng bởi vì động tác kẻ tiếp của đối phương mà thân thể run rẩy càng thêm lợi hại, bàn tay nắm chặt lấy tám chân đơn dưới thân cũng bắt đầu dùng sức nhiều hơn.

Mà đem hẳn vững vàng áp chế lại dưới thân, lại là một nam tử tuyết bạch mỹ lệ, mồ hôi còn tản ra một cỗ khí tức thánh khiết.

Nhưng lúc này, nam tử lại dùng đầu lưỡi ướt át của mình, cực kỳ **** tục mà đưa bốn điểm anh hồng trước ngực nam nhân, thỉnh thoảng còn có sức giao cần, mút vào.

Đồng thời còn dùng đuôi mình tà ác tách hai chân nam nhân ra, xuyên qua lớp vải vóc mềm mại và nhẹ nhàng ma sát, cảm nhận từng chút một nhiệt độ mỗi lúc một tăng lên của cơ thể hai người.

Tiếp đó, đầu lưỡi mềm mại mang theo vị sữa nhàn nhạt bắt đầu trượt xuống dưới, tại cơ bụng phiêu lượng mà rắn chắc của nam nhân mà lưu lại chút ẩm

ướt trơn bóng

“Được rồi...” Đường như không thể chịu đựng thêm được nữa,, nam nhân bị nam tử vững vàng áp chế dưới thân khó chịu mồ hôi hai mắt, băng lãnh, sắc bén, còn có chút hỗn loạn: “Không cần làm chuyện dư thừa... Trực tiếp lấy năng lượng đi...”

“Điều này sao có thể...” Phi nhìn Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, âu yếm hôn lên khuôn mặt hắn, sau đó, song nhãn cứ vậy chăm chú quan sát hắn, rồi lại một lần nữa thông thả lùi thân thể xuống, tại cơ bụng rắn chắc của nam nhân mà lưu lại một hồng ngân mang đầy tính chiếm hữu, cùng lúc dùng ngón tay không ngừng vuốt ve lên thớ da màu mật ong ẩm ướt mồ hôi. “Trực tiếp lấy, ngươi sẽ rất đau... Hay nên nói, là ngươi không thể chờ đợi thêm được nữa?”

“Ít nói nhảm, ngươi... Ô!” Câu nói của hắn khiến Ngao Triết Thiên cực kỳ bất mãn, có chút trầy trật muốn ngồi dậy, thân thể lại bị Phi áp chế lại giường.

Tiếp đó, đối phương dùng một loại lực ôn nhu nhưng lại mang theo hàm ý không chấp nhận bất cứ kháng cự nào mà kéo hai chân của hắn ra, song nhãn mỉm cười cùng hắn nhìn nhau một thoáng, sau mới *** tục vươn đầu lưỡi ướt át, chậm rãi liếm lộng bên trong đùi hắn.

Giống như một con mèo Ba Tư toàn thân trắng muốt...

“Đừng chạm vào chỗ đó...” Nam nhân khàn khàn kêu lên, hành động như vậy hiển nhiên là khiến hắn không thể chịu đựng được, bàn tay thon dài bắt đầu kháng cự lại, muốn nắm lấy mái tóc dài bạch sắc của nam tử đang chôn đầu vào giữa hai chân mình giật ra, nhưng bởi kích thích quá độ mà có chút vô lực.

Hắn thậm chí còn cảm thấy máu trong toàn thân mình đang chảy ngược...

Nam tử không để ý đến kháng cự của hắn, cứ vậy mang theo một tiểu ý ưu nhã, híp hờ mắt, đầu lưỡi mang đầy *** ý liếm lộng lấy dục vọng của hắn, không ngừng dây dưa, khiến đối phương vì dục hóa mà hoàn toàn kiệt sức trên giường, mặc hắn thỏa thích đùa bỡn.

Đương nhiên, Ngao Triết Thiên bị khơi mào dục vọng một cách dễ dàng như vậy, cùng với việc Phi cố ý khiêu khích đến nguồn Phụ năng lượng bên trong cơ thể hắn là có liên quan.

Chẳng qua bao lâu, Ngao Triết Thiên chỉ còn lại chống cự suy yếu đến từ vô thức, song nhãn nguyên bản lãnh tĩnh cũng vì dục vọng mà bắt đầu trở nên mê man. Những sợi tóc vừa đen vừa dài bị mồ hôi thấm ướt, mất trật tự nhưng lại đầy mê hoặc quấn lấy thân thể đang run rẩy, thỉnh thoảng lại có mấy tiếng khàn nhẹ ngu muội theo đôi môi đỏ cắn chặt của hắn bật ra, thẳng đến khi động tác của nam tử đang đùa bỡn dục vọng của mình *** tục càng lúc càng nhanh hơn...

Sau đó, trước mắt thoát trở nên trống rỗng...

Phi chậm rãi nhấc thân lên, trên đôi môi tuyệt mỹ chảy xuống vài tia bạch trọc dịch thể có chút trong suốt, song nhãn băng lam sắc lẳng lặng nhìn nam nhân nằm dưới thân mình, vì cao trào quá đi mà mang theo một vẻ khêu gợi đặt biệt.

Đôi môi đậm sắc vì mình mà thờ dốt... Sẽ không nói những điều khiến hắn căm tức.

Song nhãn băng lãnh vì mình mà mê man... Sẽ không còn lạnh lùng nhìn hắn như nhìn một kẻ xa lạ.

Dục hóa, cũng bắt đầu vô pháp khống chế mà bùng cháy lên, tâm tình nguyên bản chỉ muốn đùa bỡn đã dần trở nên biến chất...

Muốn nhìn bộ dạng cuồng loạn của hắn, muốn nghe thật nhiều những tiếng rên rỉ mê người của hắn...

Nhưng muốn hơn cả chính là nhìn thấy hắn trong bộ dạng bị mình chà đạp đầy vò đến phải bật khóc...

Khóe miệng câu lên một tiểu ý tuyệt mỹ mà tàn khốc, Phi đột nhiên bắt lấy cằm Ngao Triết Thiên rồi hung hăng hôn lên, ép hắn phải nuốt lấy thể dịch của chính mình, sau đó, trước ánh mắt ngây người của nam nhân, dùng sức đem hai bắp đùi thon dài của hắn giật ra, ngón tay mang theo dịch thể khi này có chút thô bạo đâm vào bên trong thân thể nam nhân, ngang ngược, hung hăng khuấy đảo bên trong nội bích chật hẹp.

Hành động này của Phi khiến nam nhân hoàn toàn ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đến, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đối với loại hành vi này, bóng ma ám ảnh trong hắn một lần nữa trỗi dậy, khiến hắn dù thế nào cũng vô pháp khống chế được cơn run rẩy của cơ thể... Nhưng cho dù hắn có chán ghét đến cỡ nào, nhưng vẫn cố chấp không phản kháng lại, hết lần này đến lần khác, cố ngăn chặn lại bản năng muốn trốn chạy của cơ thể.

Bởi vì đây là việc mà hắn phải hoàn thành...

Nếu như trước đó không phải nam nhân này đã giải độc cho mình, hắn thậm chí ngay cả việc hồi tỉnh linh cùng Huyết Đóa bị một đám quái vật lãng nhục cũng không biết.

“Ta, sẽ là nam nhân đầu tiên của ngươi...” Ngữ điệu thanh nhã của đối phương không hay từ lúc nào đã trở nên cực kỳ trầm thấp, dường như là thanh âm của một ác ma, mê hoặc mà nguy hiểm. Song nhãn kia dừng lại trên khuôn mặt mình, lại càng khiến hắn cảm thấy sợ hãi từ tận sâu trong tiềm thức.

Hình như, bọn họ sẽ không bởi vì quá trình giao tiếp đã hoàn thành mà sẽ kết thúc đơn giản như vậy...

Thậm chí, hắn cũng không thể gãy thoát ra được khỏi tám lưới trắng không hay từ khi nào đã quấn lấy thân thể mình...

“Ồ!” Ngay trong lúc còn đang ngây người, Ngao Triết Thiên cảm thấy những ngón tay đang ngang ngược chuyển động trong cơ thể mình đột nhiên rút khỏi, hai chân bị bạch phát nam tử kéo mở ra, đẩy lên ấn xuống trước ngực.

Tư thế không thể phảng kháng, cùng vô cùng khuất nhục.

Thẳng đến khi một vật so với ngón tay còn ngạch cứng và nóng hập hơn rất nhiều hung hăng tiến đến.

Trước mắt thoát một mảnh huyết vụ.

Đau đớn kịch liệt khiến khuôn mặt nam nhân nhất thời trắng bệch ra, trong vô thức bắt đầu liều mình giãy dụa, muốn tránh né những đau đớn khiến cho nam nhân không chịu nổi, thế nhưng thất lưng thật chặt của hắn lại bị người đang cuồng nhiệt xâm chiếm kia vững vàng chế trụ, dùng một loại lực đạo không thể gãy được, khiến hắn chỉ có thể nằm yên một chỗ, tiếp nhận triệt để những xâm phạm trên người mình.

Gần như không thể hô hấp...

“Trong cơ thể người thật nóng...” Dục vọng bị nội bích cực nóng gắt gao bao lấy, Phi khoan khoái nheo hai mắt lại, dường như là đang cảm thán, cúi người khẽ cắn lấy vành tai có chút ẩm ướt của nam nhân, dùng một loại ôn nhu hoàn toàn bất đồng với hạ thân của hắn.

Nhưng hành động gần như là trấn an này của hắn lại không khiến nam nhân dễ chịu xuống dù chỉ là một chút.

“...” Con đau cuồng liệt khiến nam nhân ngay cả đôi môi đậm sắc giờ phút này càng trở nên tái nhợt, run rẩy, nhưng dù một chút cũng không để lộ ra một tia khí tức yếu đuối, song nhãn băng lãnh buông xuống, yên lặng nhìn đối phương đang xâm phạm mình.

Nhưng hô hấp của hắn cũng bởi vì động tác mỗi lúc một nhanh mà bắt đầu trở nên vỡ vụn.

Hỏa nhiệt gần như muốn đem hắn toàn bộ xé rách, như một lưỡi dao sắc bén, đầu tiên là chậm rãi rời khỏi, sau lại cuồng liệt tiến vào... Dường như là muốn đâm thẳng đến nơi sâu nhất ở bên trong cơ thể hắn, qua mỗi lần lại càng thêm dùng sức. Mà theo động tác của mình, những sợi tóc tuyết bạch mềm mại của đối phương, lại giống như khói sương mờ ảo, nhẹ nhàng du đưa, tản ra một khí tức thanh nhã, thỉnh thoảng lại lướt qua thớ da ẩm thấp của hắn.

Bạch phát nam tử song nhãn băng lam sắc, mang theo một tiểu ý không rõ ràng, gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân, sau đó, một lần nữa lại hôn môi hắn, thẳng đến khi người kia không chịu được mà chau mày tránh ra, lúc này, nam tử đột nhiên lại hung hăng sáp nhập một cái, khiến người kia ngay cả hô hấp cũng đình trệ, một lần nữa bị hắn hung hăng hôn lấy.

Nam tử, hôn hắn gần như đã trở thành một hành động kiên trì đến cố chấp.

Mà dưới thân nam nhân cũng vì xâm phạm mà trở nên lằng lộn, không chỉ chấn động, còn có cả những sợi tóc dài đen như bóng đêm, vô lực tán loạn trên giường, ngay cả thân thể màu mật ong xích lửa của hắn, cũng đều bị những sợi tóc tuyết bạch áp chế, dây dưa, theo va chạm *** nảy mỗi lúc một trở nên tàn bạo nơi hạ thân mà dao động mạnh mẽ.

Đôi chân thon dài thấm ướt mồ hôi, càng bị người kia giữ lấy ép mở rộng ra, thỉnh thoảng còn phải chịu những vết cắn đột ngột, thẳng đến khi vết thương mơ hồ ẩn hiện trên thớ da.

Hỗn loạn, lại có thêm loại gọi cảm kích thích khiến người ta chỉ muốn ngược đãi hắn thêm tàn bạo.

Miền cuồng đề xuống tiếng rên rỉ sắp bật ra, nam nhân chau mày, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Hắn mơ hồ cảm thấy, đối phương không đơn thuần chỉ là muốn năng lượng.

Quên đi... Vô vị...

Dù sao, hắn cũng đã sớm dơ bẩn rồi... Lần này cũng không là gì...

Nhìn thần tình âm đạm của Ngao Triết Thiên, Phi không khỏi nhú mày, động tác đột nhiên ngừng lại, song nhãn có chút phức tạp nhìn hắn, không rõ là đang suy nghĩ điều gì.

Sau đó, hắn chậm rãi lui ra. Tựa như là không muốn nhìn thấy biểu tình như vậy của nam nhân nữa, trước ánh mắt có phần ngây người của đối phương đem thân thể hắn chuyển thành tư thế nằm quỳ úp sắp xuống.

Tiếp đó, lại một tư thế khuất phục nữa, tiếp tục chế trụ lấy thất lưng ẩm ướt mồ hôi của nam nhân, hung hăng tiến nhập.

“Ồ...” Động tác đột ngột khiến nam nhân chưa kịp chuẩn bị không khỏi kêu đau một tiếng. Thân thể run rẩy khiến cho mái tóc đen dài theo đó mà vô lực theo người hắn chảy xuống, lộ ra tấm lưng với những đường cong kiên cường dẻo dai mà ưu mỹ tựa như một con hắc báo, vô tình tản ra một loại cảm giác tình sắc hoặc nhân.

Liếm liếm khoe miệng, Phi phảng phất như bị mê hoặc, cúi người dán lên tấm lưng xích lửa của Ngao Triết Thiên, vén những sợi tóc dài đen tựa bóng đêm, cúi đầu nhẹ nhàng cắn lấy cái cổ ấm nóng của hắn, cảm nhận từng chút một nhịp đập khe khẽ.

Lại không biết động tác của mình, so với ban nãy, càng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Phảng phất như nam nhân đang bị hấn xâm phạm đây, đều không phải là người đang bị hấn lợi dụng, mà giống một ái nhân thân mật nhất của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, trên chiếc giường lớn màu xanh thẫm, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

Trong không khí, chỉ còn lưu lại khí tức khi *** đã đi qua.

Mà hắc phát nam nhân bị chà đạp dày vò tròn một đêm, lúc này đây đang nằm trong vòng tay của một nam tử khác tướng mạo cực kỳ ôn nhu. Thoạt nhìn thân mật dị thường. Đương nhiên, cũng chỉ là thoạt nhìn mà thôi.

Bất quá, so với Ngạo Triết Thiên vì một mối cực độ mà đến giờ vẫn đang mê man, Phi thoạt nhìn cũng tinh thần cũng không tệ lắm.

Từ đầu chí cuối, hấn không hề ngủ, cứ như vậy lấy tay chống cằm, yên lặng nhìn đôi phương, thi thoảng lại lấy tay nhẹ nhàng gạt lấy mấy sợi tóc đen dài tinh tế vương trên mặt hấn xuống.

Bất quá nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện thấy sắc mặt Phi kỳ thực cũng không mấy thoải mái. Khuôn mặt tinh xảo của hấn phủ một tầng mờ hôi mờng, song nhãn băng lam sắc thình thoảng lại có một tia hơi sắc quang mang hiện lên.

Trên thực tế, hấn đang miễn cưỡng chống đỡ.

Nguồn Phụ năng lượng trong người Ngạo Triết Thiên so với trong tưởng tượng của hấn thì mạnh hơn hấn, mạnh đến mức khi hấn đã triệt để hấp thụ năng lượng này rồi, nhưng lại không nghĩ đến, chính tâm trí mình lại bị thôn phệ [cản nuốt] như thế này.

Nếu như muốn cố gắng dung nạp vào mình, hấn phải đến nơi quang nguyên tố cực hưng thịnh để triệt để gột rửa một lần. Mà tại một nơi tràn ngập hắc ám năng lượng như Minh giới tự nhiên là vô pháp làm được. Vậy nên với tình trạng hiện tại của hấn lúc này, điều tốt nhất nên làm chính là lập tức quay trở về Bạch đế quốc, dưới sự bảo hộ của các thiên thần mà hoàn thành quá trình gột tẩy.

Mà việc này khả năng là cần hai đến ba ngày.

Nhưng hấn hiện tại chưa muốn quay trở về, chí ít, cũng phải chờ nam nhân này tỉnh lại đã.

Trong lúc lơ đãng suy nghĩ, Phi tùy ý liếc mắt nhìn qua cái bình thủy tinh nhỏ tinh xảo đựng một dịch thể màu xanh đang cầm trong tay, hiển nhiên chính là cái bình nhỏ mà Tinh Linh Hoàng đã đưa hấn. Bất quá, dịch thể màu xanh trong bình, vẫn đầy như cũ.

Rất hiển nhiên, là hấn không có dùng nó.

Có lẽ cũng bởi vì như vậy, cho nên hấn mới không thể thuận lợi đem Phụ năng lượng trên người người kia chuyển qua cho mình.

Nhưng dù thế nào, hấn trước sau vẫn không muốn dùng.

Bởi vì, hấn không tin Tinh Linh Hoàng.

Huống hồ, càng không dò xét ra được cái gì kì lạ, thì càng cảm thấy quý dị. Thứ được trên tay chính là như vậy.

“...” Đang nghĩ ngợi, nam nhân đang cực mỗi một trong lòng tựa hồ như động nhẹ một cái, sau đó, song nhãn chậm rãi mở ra, mê man mất một lúc, sau ánh mắt mới dời đến hấn.

Theo đó, tựa hồ như phát hiện ra điều gì đó, nhú mày.

“Người hiện tại có phải cảm giác thấy năng lượng trong cơ thể không thể khống chế?” Phi rất nhanh liền nhìn ra nghi hoặc của hấn, ôn nhu giải đáp : “Kỳ thực, sau khi chúng ta giao tiếp năng lượng, người sẽ có một thời gian không thể vận dụng được sức mạnh nguyên bản, đồng thời sẽ trở nên vô cùng suy yếu. Tình trạng như vậy sẽ duy trì liên tục trong suốt một ngày đêm, sau sẽ khôi phục trở về nguyên dạng như cũ. Tuy rằng, nguồn Phụ năng lượng đối với người không có tác dụng gì, mất đi cũng không ảnh hưởng đến năng lượng của bản thân người, nhưng dù sao nguyên bản cũng là thứ tồn tại trong cơ thể người, đột nhiên bị lấy mất, nhất thời không thể thích ứng cũng là điều hiển nhiên.”

“...” Gật đầu, Ngạo Triết Thiên tỏ ý đã hiểu, sau ánh mắt có chút băng lãnh dời về phía bàn tay Phi trước sau vẫn đang ôm lấy thất lưng mình.

“Ta ôm người đi tắm.” Nhưng Phi tựa hồ như không chút để tâm đến ánh mắt của Ngao Triết Thiên, mà đứng dậy muốn đem người kia ôm ngang lấy.

Nhưng, lại bị ngăn lại.

“Không cần, ta tự mình đi được.”

“...” Phi im lặng mất nửa ngày, cười cười ôn hòa, cũng không nói gì nữa. Hắn biết nam nhân này một khi đã cự tuyệt, chính là cự tuyệt tuyệt đối không chút thỏa hiệp. Vì vậy, hắn chỉ có thể im lặng nhìn nam nhân từ trong lòng hắn ly khai, thân thể xích lửa đã từng bị hắn thương thức triệt để, từng bước một rời xa hắn, có chút tập tễnh, nhưng vẫn như cũ thẳng lưng đứng vững.

Thẳng đến khi cánh cửa phòng tắm ngăn lại đường nhìn của hắn.

Tiểu ý trên khuôn mặt Phi với tiêu thất.

Song nhãn phiêu lượng, bởi vì thái độ vô cùng lạnh lùng của nam nhân, mà nhiễm một tầng u tối, ngay cả chính hắn cũng không biết, rốt cuộc đó là vì sao.

Hắn lúc đầu tiếp cận đối phương, cũng chỉ đơn giản là muốn năng lượng của nam nhân này mà thôi.

Về phần đối phương sau khi biết được chân tướng sự việc sẽ cảm thấy thế nào, hắn không quan tâm, thậm chí còn có chút chờ mong một biểu cảm thương tâm của đối phương, hoặc là một biểu tình phẫn nộ.

Thế nhưng hắn lúc này lại không được như ý như vậy.

Chỉ nhìn thấy...

Nam nhân kia, so với lúc mới gặp hắn, thì nhãn thần càng thêm băng lãnh.

Không, phải nói là một nhãn thần hờ hững mới đúng, giống như hắn ở trong mắt đối phương, chỉ là một kẻ qua đường xa lạ.

Loại cảm giác này, khiến hắn rất khó chịu.

Trong phòng tắm, Ngao Triết Thiên hai tay chống tường, im lặng mặc cho nước nóng từ trên đỉnh đầu xối thẳng xuống tẩy trừ thân thể mình, cực khó chịu khi cảm giác được hạ thân mình đang không ngừng chảy xuống thứ dịch thể khiến hắn không thể chịu nổi.

Mang theo một màu đỏ sậm nhân nhợt, quần lấy bấp đuôi chảy xuống.

“Ta hiện tại phải ly khai. Hai ngày sau ta sẽ quay lại giúp người cứu các nàng.” Phi đứng ở ngoài cửa đạm mạc nói.

“Không cần.” Ngao Triết Thiên đáp lại hắn chỉ vờn vện hai chữ, không mang theo bất luận tâm tình gì.

Về việc này hắn đã sớm có dự tính từ trước, dựa vào khả năng ẩn nấp của Ngạc Mộng, cùng với trí nhớ của hắn từ lần trước tìm hiểu quanh hoàng cung, bọn họ đã thành công trong việc lên vào nơi cấm địa bí ẩn nhất trong hoàng cung.

Bên trong có rất nhiều thứ, bất luận là cái nào cũng đều có một giá trị cực cao. Trong đó, có cả tư liệu nói về Hắc Vũ điện. Dựa vào cái này, hắn tự tin là có thể cứu được hai người.

“...” Bên ngoài cửa, Phi im lặng rất lâu, xong mới chậm chậm nói: “Ta đi trước. Hẹn gặp lại.”

Sau đó, khí tức của hắn bên ngoài cửa liền tiêu thất.

Ngao Triết Thiên im lặng nhìn cánh cửa nửa ngày, sau mới cúi đầu tiếp tục tẩy trừ thân thể.

Mà khi hắn thật chặt vật tẩy trừ xong, ngay lúc đang lau tóc đi ra ngoài phòng, lại thấy bên chiếc giường lớn vẫn còn đang một trận bừa bộn mất trật tự, không hay từ khi nào đã xuất hiện một thân ảnh hỏa hồng cao lớn đang lẳng lặng đứng đó.

Lúc này, mặt huyết hồng kia chính là đang đưa lưng về phía hắn, gât gao nhìn chăm chăm vào chiếc giường lớn vẫn còn lưu lại vết tích *** trước mắt.

Dần dần, những sợi tóc đỏ tươi như máu điều động trong không trung, phảng phất như bị gió bão cuồng loạn thổi lên, không ngừng vẽ lên những đường cong quỷ dị...

Tiếp đó, Ngao Triết Thiên nhìn thấy nam nhân chậm rãi quay đầu lại, yêu đồng màu đỏ sậm, chỉ trong nháy mắt đã khóa chặt lấy hắn.

Mà cũng trong khoảnh khắc đối diện với ánh mắt kia, hắn có cảm giác như chính mình đang bị vây nhốt lại dưới băng ngục sâu vạn trượng, ngay cả chiếc khăn tắm trong tay, cũng bị chấn động làm cho mất khống chế mà rơi xuống mặt đất, một nỗi sợ hãi cực độ mang theo hàn ý lạnh thấu xương chạy dọc thân thể hắn.

Đó là một loại sợ hãi từ tận trong tiềm thức.

Chạy trốn...

Trong nháy mắt, trong đầu hắn chỉ nghĩ được duy nhất cách này...

Ngay khi nam nhân theo bản năng muốn di chuyển cước bộ, hòa hồng thân ảnh đột nhiên không lời báo trước mà hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang, ngay giây tiếp theo, lưu quang yêu diễm đó đã liền mãnh liệt ngưng tụ thành hình ngay trước mặt Ngao Triết Thiên, bàn tay to lớn mang theo những móng tay sắc nhọn, lập tức bóp lấy cổ nam nhân đang muốn trốn chạy, theo lực đạo đưa cả người hắn hung hăng ấn lên tường, lực va đập lớn đến mức khiến Ngao Triết Thiên nhất thời có cảm giác như lưng mình trở nên tê dại.

Tiếp đó, hắn cảm giác được ánh mắt tràn ngập từ khí của Vong Dạ chậm rãi mà máy móc dò xét từ cổ xuống đến trước ngực hắn.

“Đây là... Cái gì?” Móng vuốt sắc nhọn của đối phương vẫn còn mang theo một chút hồng lân tựa như âu yếm mà lướt qua cái cổ của hắn, tinh tế, tại vết cắn có chút sưng đỏ mà vuốt ve qua lại nhiều lần. Thanh âm từ tính lại khàn khàn tại nơi không gian yên tĩnh như ở đây có loại ma lực khiến kẻ khác phải mê mẩn, nhưng Ngao Triết Thiên ngược lại chỉ cảm thấy một trận hàn ý băng lãnh, kể cả cái cổ đang bị đối phương vuốt ve, cũng nhin không được mà run lên nhè nhẹ, có loại ảo giác như bị phồng rộp lên.

Thân thể, không biết vì sao lại vô pháp nhúc nhích.

Sau đó, nam nhân cảm giác được bàn tay nóng rực đó trượt xuống cổ hắn, lướt qua vai, cổ áo rất nhanh liền bị kéo thẳng một đường xuống tận thắt lưng...

Nhất thời, những vết tích *** bị y phục bán che lấp, cũng theo vậy mà phơi bày ra không sót một thứ gì.

Có thâm xanh, có tụ tím, tựa như là những lời tuyên thệ chắc chắn về quyền sở hữu trên thân thể cường tráng này, nhất là nơi sườn thắt lưng, mấy vết răng nông sâu rõ ràng càng khiến con người của Vong Dạ trong nháy mắt co rút lại mãnh liệt, có chút trở nên điên cuồng.

Ánh mắt, cũng theo đó chậm rãi ngược lên đối diện với hai mắt hắn, tựa như châm chọc đâm thẳng vào thâm tâm hắn.

“Tốt lắm...”

Ngao Triết Thiên phảng phất như nghe được tiếng cười lạnh của Vong Dạ, nhưng thanh âm bật ra lại là hai chữ hoàn toàn không chút ngữ điệu, lòng nhất thời một trận sợ hãi. Giây tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy cánh tay mình đột ngột căng cứng, trước mắt liền xuất hiện một mảnh ám hồng, còn chưa kịp phản ứng đã liền bị hung bạo ném lên trên giường.

Giường của Vong Dạ...

Ngay sau đó, nam nhân còn chưa thể hoàn toàn thích ứng, đã cảm giác được vai mình bị một cổ lực mạnh mẽ gắt gao đè xuống giường, mà đai lưng của hắn, đồng thời theo kiện y phục tuyết bạch bị kẻ kia thô bạo xé rách.

Sau lưng xích lửa nhất thời một trận lạnh run.

Nỗi hoảng sợ không rõ từ đâu xuất hiện khiến nam nhân liều mạng gầy dựa, nhưng vì động tác kế tiếp của Vong Dạ mà cả người lập tức trở nên cứng ngắc.

“Người để hắn thượng người?” Rõ ràng là ngữ điệu bình tĩnh đến không chút gợn sóng, nhưng vẫn như cũ khiến cho kẻ khác cảm giác được một tia bạo ngược ẩn chứa trong đó sau đó, Ngao Triết Thiên cảm giác được thắt lưng của mình bị nam nhân kéo lên, ngay lập tức nơi khiến hắn cảm thấy cực kỳ hô thận nhục nhả liền truyền đến một trận đau tê dại.

Ngón tay thon dài mang theo hồng lân của Vong Dạ, đồng tác gần như thành thô bạo hướng đến nơi vẫn còn sưng đỏ đến thương cảm giữa hai chân nam nhân, tựa hồ như muốn xác nhận điều gì mà hung hăng đâm vào.

“Đừng chạm vào ta! Cút ngay!!!” Một loại phẫn nộ vì khuất nhục mà sinh ra thế nào cũng không thể áp chế lại được mà bộc phát ra ngoài, khiến cho nam nhân nguyên bản vẫn chỉ im lặng giờ phút này lại dùng sức giãy ra khỏi dưới thân Vong Dạ, theo động tác biến hóa rất nhanh mà xoay người nhắc khuỷu tay lên hướng thẳng đến đầu Vong Dạ vùng tới.

Thẳng đến khi công kích bị đối phương thẳng tay tóm lấy.

“...” Vong Dạ cứ vậy diện vô biểu tình nhìn Ngao Triết Thiên đang bị mình chế trụ cổ tay, một loại bạo ngược âm lãnh theo huyết sắc yêu đồng từ từ tỏa ra.

Nam nhân bị hắn nắm lấy, vừa giống như một con thú hoang bị chọc giận, hắc đồng sắc bên tràn ngập một cỗ hỏa nộ cùng khuất nhục, lại còn mang theo một mái tóc dài vẫn còn ẩm ướt, mất trật tự cuốn lấy thân thể nam tính không chút tỳ vết, nhưng ẩn dưới mái tóc dài bán che lấp kia lại là những dấu vết xanh tím chói mắt. Nhất là nơi giữa hai chân, lại càng dày đặc những vết giao ngân cùng hôn ngân mang đầy tính chiếm hữu.

Chương mắt đến khiến con tức giận của hắn thế nào cũng không thể áp chế...

Mà nam nhân này vừa nãy còn nói cái gì?

“Ngươi nói lại lần nữa xem.” Thanh âm Vong Dạ u hiềm đến quý dị dường như là từ nơi sâu nhất dưới địa ngục vọng lên, lực đạo chế trụ cổ tay nam nhân nhất thời tăng lên không ít.

“Ngươi, dứt cho ta...” Khuôn mặt anh tuấn của nam nhân cũng vì cơn đau dữ dội ở cổ tay mà trở nên hơi trắng bệch, nhưng phần nộ trong ánh mắt lại không giảm đi dù chỉ là một chút.

Nhất thời, Vong Dạ nghe thấy thanh âm rơi vỡ của chút lý trí còn sót lại của mình.

Song nhân nguyên bản hồng bạch phân minh trong nhất mắt hòa thành một mảnh ám hồng, khóe miệng lại nhếch lên thành một nụ cười ác độc khiến bất cứ ai cũng phải rợn lạnh, yêu hoặc mà mê người.

Vong Dạ như vậy, so với hẳn khi nổi giận, thì càng nguy hiểm hơn.

Ngay khắc sau đó, cổ tay đã được hồi sức năng lượng cường hóa vô số lần của Ngạo Triết Thiên, cứ như vậy, không hề có chút năng lực phản kháng nào mà bị hắn bẻ gãy.

Không dừng lại ở đó, Vong Dạ bẻ cổ gãy cổ tay hắn rồi, còn cố ý dùng năng lượng của mình tiến nhập vào bên trong Ngạo Triết Thiên một đường xé rách linh mạch của hắn.

Loại đau đớn từ việc trực tiếp gây thương tổn đến linh thể này, tự nhiên so với việc chỉ bị bẻ gãy tay đơn thuần còn đau đớn hơn gấp trăm lần.

Thế nhưng cho dù như vậy, nam nhân bị bẻ gãy cổ tay vẫn chung thủy trước sau không chịu hé miệng kêu đau một tiếng, sắc mặt cũng vì cơn đau kịch liệt mà tái nhợt hẳn đi, nhưng vẫn như cũ dùng nhãn thần lạnh lùng trừng nhìn Vong Dạ. Chỉ có đôi môi hơi run rẩy cùng với sắc mặt tái nhợt, là thoáng tiết lộ việc hắn lúc này đang cố sức chịu đựng thống khổ.

Nhìn bộ dạng nam nhân ngấm ngấm chịu đựng, mặt cười nhạt trên khóe miệng Vong Dạ càng thêm khắc sâu, thế nhưng trong ánh mắt lại hoàn toàn không có chút tiếu ý.

“Tiên nhân, ngươi như vậy là thích được nam nhân thao?” Đột nhiên chế trụ cái cảm thốn gãy của nam nhân, Vong Dạ kẻ sát vào hắn, âm lãnh nhìn chăm chú, một chữ tiếp một chữ, lực đạo trên tay mỗi lúc một tăng. “Ngươi cùng hắn nhận thức được mấy ngày? Mới như vậy đã khấn trương bỏ lên giường hắn, cơ khát thì cũng phải có mức độ thôi chứ... Giống như một gã nam xướng rở mạt, có hứng thú vậy sao?”

“...” Ngạo Triết Thiên nhìn Vong Dạ, một chữ cũng không thể nói thành lời.

Chỉ là, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhìn được mà run rẩy...

Trong nháy mắt, hồng phát nam nhân trước mắt, trong cơn mắt hắn, gần như trở nên mơ hồ.

“Hay nên nói, ngươi còn chưa cảm thấy thỏa mãn? Ta đây thân là chủ nhân, có phải hay không hẳn là nên bỏ thí một chút, để thỏa mãn ngươi?” Lúc nói những lời này, Vong Dạ chế trụ lấy cổ tay đã bị bẻ gãy của Ngạo Triết Thiên, theo lực đạo đưa hắn cả người trực tiếp kéo vào trong lòng. Mà tay kia, lại mang theo một hỏa nhiệt gần như có thể thiêu cháy con người, trực tiếp lần xuống dưới hai chân hắn, sau đó nắm lấy.

Phảng phất như đang dang đối đãi với một thứ vật phẩm rẻ mạt, tùy ý đùa bỡn không chút thương tiếc.

Mà nam nhân bị hắn đùa bỡn ngay cả hai mắt cũng không nhìn được mà run lên, nhãn thần thế nhưng lại càng trở nên u ám. Biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, hắn nỗ lực muốn đem tay của nam nhân gạt ra, thế nhưng, cổ tay đã bị bẻ gãy... Hắn ngây người, rồi đột nhiên lại giống như phát điên, liều mạng giãy dụa, thế nhưng thân thể suy yếu ngay cả giãy dụa như vậy cũng rất nhanh trở thành vô lực...

Kể cả thanh âm của hắn...

“Đừng chạm vào ta... Không cho phép chạm vào ta...” Thanh âm nam nhân không lớn, thế nhưng, mỗi một âm tiết, đều phảng phất như run lên...

Còn có loại, bị thống không nói thành lời ẩn chứa bên trong.

“Không cho phép?” Ý cười của Vong Dạ bất chợt tiêu thất, nhãn thần nhìn hắn phảng phất như đang nhìn một thứ đồ cặn bã không chút giá trị, thanh âm thế nhưng lại không thể khống chế được mà trở nên thâm lương: “Ngươi có tư cách gì mà dám nói với ta không cho phép!”

Oanh một tiếng, theo cơn bão cuồng nộ của hắn, đầu khí nguyên bản còn gọn gọn trong cơ thể đột nhiên bùng phát ra ngoài, ngay giây tiếp theo, căn phòng được bày biện cực kỳ hoa mỹ trong nháy mắt liền bị chấn động đến tan hoang, ngay cả những bức tường xung quanh cũng bị phản chấn vài lần.

Vừa nghĩ đến nam nhân trước mắt cách đây không lâu còn ở dưới thân một nam tử khác hầu hạ, còn có bộ dạng hắn lúc bước ra khỏi phòng tắm, năng lượng trong cơ thể Vong Dạ dù thế nào cũng không thể khống chế được mà trở nên bạo loạn.

Bởi vì, bộ dạng biểu hiện ra bên ngoài của nam nhân này... Thấy thế nào cũng là tự nguyện!

Tại nơi mà hắn không biết, giống như một nam xướng không chút liêm sỉ, đối với một nam tử mới nhận thức được vài ngày mà bày ra thân thể.

Đối phương như vậy, dám nói với mình là không cho phép?

Lẽ nào bằng lòng cho Phi bình cũng không cho phép hấn bình sao?

Tiện nhân!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Vương giả đang cực kỳ phẫn nộ, lại không biết bản thân mình vì sao lại phẫn nộ đến như vậy, càng không biết, hành động của mình, đã hoàn toàn vượt xa phạm vi của chủ nhân và nô lệ.

“Vậy thì ngươi có tư cách gì làm như vậy với ta!” Tựa hồ con giận dữ của Vong Dạ đã nhiễm sang cả nam nhân, ngay cả thanh âm của hắn cũng bắt đầu trở nên đau thương thê lương, chỉ là, khàn đặc lại phảng phất như đang kiềm nén điều gì đó: “Ta lên giường với ai, liên quan gì đến ngươi? Ngươi, có tư cách cùng lập trường gì để chỉ trích ta!”

Vong Dạ, ngươi không có tư cách.

Vậy nên, đừng làm cái thái độ như vậy, sẽ chỉ khiến người khác thêm hiểu lầm.

Ngươi đã khiến ta hiểu lầm quá nhiều rồi.

“Ta đây để cho ngươi xem ta có tư cách hay không!” Vương giả hiện tại đang cuồng bạo cực độ, căn bản là không nhìn thấy những đau xót hỗn loạn trong ánh mắt Ngạo Triết Thiên, hắn gần như ***g lộn ngang ngược đem nam nhân hung hãn đè xuống giường, hai tay nắm lấy bắp đùi của nam nhân giật sang hai bên, nhưng lúc này lại gặp phải chống đối kịch liệt của đối phương, mà vương giả lúc này đã không còn dung tha cho nửa điểm kháng cự, hàn quang trong mắt lóe lên, giờ tay lên đánh hắn một cái bạt tai thật mạnh, thẳng đến khi khóe miệng của đối phương ngáp huyết, ngay cả ánh mắt cũng chìm vào một mảnh mờ hồ, nhưng, vẫn cố phản kháng.

“Đừng chạm vào ta... Vong Dạ...” Giọng nói khàn khàn của Ngạo Triết Thiên có chút âm trầm gãy khúc mà cứng nhắc, mái tóc đen dài giờ thả tán loạn trên giường, thoát nhìn càng thêm yếu đuối dị thường, đem dục vọng ngang ngược tàn bạo của nam nhân đẩy lên tới cực điểm. Cho dù hắn liều mạng giãy dụa đến đâu, hai chân vẫn bị ép giật ra, sau đó, lại tuyệt vọng cùng cực khi cảm giác được một hung khí nóng như lửa đang đặt ngay dưới hạ thân hắn, vương giả kia, cặp huyết sắc yêu đồng giờ phút này chỉ còn duy nhất bạo ngược...

“Đừng ép ta... Hận ngươi...” Vô lực lắc đầu, nam nhân song nhãn càng trở nên âm trầm, như là đang nhìn Vong Dạ, nhưng cũng tựa như không hề nhìn hắn.

Vong Dạ...

Đừng như bọn họ đối với ta làm loại chuyện này...

Đừng như vậy...

Ta không muốn những hồi ức thống khổ này lại xuất hiện cả ngươi...

Thế nhưng hắn kế tiếp vẫn là bị vương giả chế trụ thất lung rồi hung hăng đâm xuyên vào, thân thể vốn đã thụ thương sẵn nay vì động tác cực kỳ ngang ngược tàn bạo mà ứa máu, tiên huyết nhất thời nhuộm đỏ một mảnh.

Một loại đau đớn cường liệt như thân thể bị xé rách khiến nam nhân trước mắt như tối đen lại, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Nhưng những lời nói của Ngạo Triết Thiên, vương giả một chữ cũng không nghe vào tai...

Lý trí của hắn đã sớm bị hỏa nộ thiêu cháy, chỉ duy nhất để ý tới những vết tích giáo cán trên môi cùng trên thân thể của nam nhân đang bị hắn đặt dưới thân cuồng bạo chà đạp.

Một cổ hỏa nộ vô danh bốc lên tận đỉnh đầu, cúi người xuống chế trụ lấy cằm nam nhân rồi cực kỳ thô bạo cắn lên đôi môi hắn, tựa như hận không thể trực tiếp đem những vết tích kia hoàn bộ xóa bỏ.

Răng nanh sắc nhọn hung hăng cắn rách đôi môi tái nhợt mà run rẩy của nam nhân, ngay khi hạ thân bên dưới vừa tàn bạo tiến vào lần nữa, cũng liền đem đầu lưỡi của mình thâm nhập vào bên trong miệng đối phương tùy ý liếm lộng, dây dưa.

Nhất thời, mùi máu tươi chảy chạm vào cánh môi không khỏi khiến kẻ xâm lược càng thêm tàn bạo công kích... Thi thoảng lại thấy máu hòa vào với dịch

thể trong suốt theo khước môi hai người đang mập hợp chảy xuống, hòa vào tiếng thở gấp dồn dập, *** tục dỉ thường.

“Ồ...” Thăng đến khi đôi môi bị chà đập hung bạo đến bật ra một tiếng kêu rên khàn khàn. Cũng nỗ lực trốn tránh xâm phạm hung bạo tàn ác nơi hạ thân kia.

Nhưng cứ hết lần này đến lần khác đều bị xâm phạm đến tận nơi sâu nhất.

Hỗn loạn cùng chật vật, mơ hồ còn tản ra hương vị thanh thanh sau khi được tắm rửa sạch sẽ.

Không biết đã qua bao lâu, hồng phát nam nhân tựa hồ như có chút thỏa mãn mà tạm thời buông tha cho đôi môi đã bị cắn đến thâm thương, liếm liếm răng nanh của mình, chuyển sang giảo cắn cái cằm cương nghị của nam nhân, sau thuận thể cắn xuống cái cổ ẩm ướt mồ hôi rồi lướt đến xương quai xanh.

Phảng phất như đang tuyên thệ quyền sở hữu của mình trên thân thể này, đem những vết tích do người khác lưu lại, dần dần biến thành vết tích của mình.

Nếu như nói Phi lúc trước để lại cho Ngạo Triết Thiên những vết xanh tím là vết tích ***, thì Vong Dạ lúc này lưu lại cho hắn, chính là vết tích ngược đãi.

Giương mắt nhìn qua, những vết cắn sâu đến rướm máu gần như bao phủ lấy thước da màu mật ong nguyên bản coi như trơn bóng, khiến nam nhân giống như một con búp bê đang bị chủ nhân ngược đãi kinh khủng, thương cảm mà thê thảm, nhưng bộ dạng như vậy chỉ khiến cho kẻ thi ngược càng thêm dục vọng hung tàn chà đập.

Rõ ràng là rất thống khổ, nhưng trước sau vẫn thủy chung vẫn là một dạng biểu tình ẩn nhẫn chịu đựng, cổ nuốt xuống những tiếng rên rỉ, nam nhân như vậy càng khiến đôi mắt nguy hiểm của Vong Dạ neho lại, trong lúc vô thức liền đem nam nhân ôm để ngồi lên đùi, mặt đối mặt với mình, chế trụ lấy thất lưng hắn rồi tiếp tục tiến vào.

Dùng một loại ngang ngược không cho phép chống cự.

“Không... Đừng...” Từ thể đã từng quen thuộc này khiến nam nhân vô thức bắt đầu phản kháng trở lại, thanh âm trầm thấp thậm chí còn để lộ ra một loạn thống khổ sâu sắc từ nội tâm. Thế nhưng cho dù là không thể chịu đựng được đến đâu, hắn trước đó cùng Phi mập hợp dẫn đến mất năng lượng tạm thời cũng chỉ có thể để mặc cho vương giả trên người mình hoành hành thủ tính, chà đập tôn nghiêm, cho đến khi những ký ức của một trăm năm sau triệt để hóa thành vô văn mảnh nhỏ...

Nhìn bộ dạng dỉ thường yếu đuối của nam nhân, trong lòng Vong Dạ bỗng nhiên xuất hiện một tia cảm giác quái dị, ngay cả song nhãn nguyên bản u ám cũng dần dần trở nên ôn hòa, nhưng ngay một giây sau đó lại nghe thấy cự tuyệt của nam nhân mà trở lại băng lãnh như trước, thậm chí còn lóe lên hung quang khiến kẻ khác phát lạnh.

“Người không có quyền nói không với ta...” Âm lãnh hừ nhẹ một tiếng, vương giả đột nhiên ôm lấy mái tóc ẩm mồ hôi vì loạn động cuồng bạo mà trở nên mất trật tự, một lần nữa hung hăng giảo cắn lấy đôi môi kia.

Kế tiếp, là một hồi dài tròn nguyên đêm, cuồng bạo ngược đãi.

Không nhìn ra phản kháng càng ngày càng trở nên suy yếu của nam nhân.

Cứ vậy đặt hắn trên giường, xâm phạm nhiều lần.

Thăng đến khi trên người đối phương mỗi một tác da thịt đều in hằn dấu vết của hắn.

Thăng đến khi song nhãn tựa bóng đêm cũng không còn in dấu lại bất cứ bóng hình nào nữa...

Trên tòa tháp cao, Ngạc Mộng một thân tóc dài màu xám tro đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài. Văn tự của khế ước nguyên bản nằm trên trán trong nháy mắt vỡ tan ra, hóa thành những bụi sáng dần tiêu tán trong không trung.

Ba ngày...

Nam nhân kia ly khai đã tròn ba ngày.

Ngay cả khi kỳ hạn hiệu lực của khế ước đã qua đi, nhưng hắn vẫn còn chưa quay lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn lại cảm thấy bất an như vậy...

Rõ ràng là khế ước đã giải trừ không phải sao? Hắn hẳn là nên vui vẻ mới đúng...

Ngay giây tiếp theo, song nhãn hơi sắc của Ngạc Mộng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, thân ảnh trong nháy mắt liền tiêu thất tại chỗ.

Đã không có ràng buộc của khế ước, hắn cũng không cần tuân theo mệnh lệnh của Ngạo Triết Thiên canh giữ ở đây.

Trong phòng ngủ của đế vương nằm sâu bên trong Minh cung, lúc này đã trở thành một mảnh bừa bãi, trong không khí, vẫn còn lưu lại khí tức ***.

Sau khi đem *** cuối cùng phóng vào bên trong cơ thể người kia, hồng phát vương giả bán híp mắt lại, bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn dài thườn thượt, nắm lấy thất lưng vô lực của nam nhân, chậm rãi từ bên trong cơ thể hấn lui ra, mang theo máu tươi lẫn cùng với dịch thể bạch trọc rơi tích lại trên nền đệm gấm trắng.

Huyết sắc yêu đồng, vì đã phát tiết thảo mãn mà chậm rãi trở nên trong suốt, như là ý thức được cái gì, vương giả nhú mày, cúi đầu nhìn xuống thân mình, đông phương nam nhân bị hấn chà đạp đến mất đi ý thức vẫn lẳng lặng nằm ở đó.

Thân thể màu mặt kiên cường dẻo dai tựa một con hắc báo tràn đầy những vết thương khiến cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy đều phải giật mình, rướm đầy tơ máu, bị mái tóc đen dài đầm mồ hôi bán che lấp. Song nhân nguyên bản sắc lạnh lúc này cũng đã mất đi tiêu cực, nhắm hờ, vô hồn nhìn về phía trước.

Giống như một mỹ thú bị người ta lăng trì, chỉ còn lại chút hơi tàn vô lực.

Đó là một loại yếu đuối mà hấn chưa từng có.

Hấn như vậy, lại khiến Vong Dạ có chút khó xử. Trong thâm tâm cũng không nhịn được mà trở nên nôn nóng.

Bản thân mình cư nhiên lại tiếp tục không khống chế được...

Hơn nữa, lại còn là vì cùng một người...

Điều này làm cho vương giả cực kỳ không hài lòng, bởi vì hấn rất không thích cái cảm giác không khống chế được bản thân. Tiếp đó, cặp yêu đồng dần nhiễm một tầng sát ý băng lãnh, bàn tay phải nhấc lên đột nhiên mang theo một đạo hồng quang hướng thẳng đến cái cổ của nam nhân, chỉ cần hơi dùng sức một chút thôi là sẽ khiến nam nhân làm nhiều loạn tâm tình hấn này tiêu thất trên thế giới, thế nhưng khi ngón tay chạm đến cái cổ đầy những vết giáo ngân của nam nhân, theo bản năng lại thu lại năng lượng của mình, chuyển thành vuốt ve mang theo chút xót thương...

Như là mê mẩn cái cảm giác ấm áp, hai cánh tay đặt ở thất lưng đối phương từ từ siết lại.

Tựa hồ như chỉ cần đem hấn ôm lại vào trong lòng như vậy, nôn nóng trong lòng sẽ chậm rãi lui đi lại.

“...” Thẳng đến khi nam nhân trong lòng bắt đầu vô thức run lên, Vong Dạ lúc này mới phát hiện việc làm của mình lúc trước đã tạo ra trên người đối phương rất nhiều thương tổn, máu của đối phương đến giờ vẫn còn đang chảy.

Lúc này, vương giả không suy nghĩ nhiều mà liền ôm ngang lấy người kia, dùng một loại ôn nhu mà đến chính mình cũng không thể nhận ra, trong nháy mắt tiêu thất tại chỗ.

Vài giây sau, bọn họ đã liền xuất hiện tại một nơi khác cách đó khá xa, trong không khí, còn tràn ngập sương nước hồng sắc nồng đậm.

Chậm rãi đáp xuống mặt đất, Vong Dạ ôm lấy thân thể đang run rẩy trong lòng bước đến một đục trì dùng hồng sắc ma thạch để xây dựng lên.

Đây là Nguyệt Trì duy nhất do thượng cổ lưu truyền từ xưa đến nay ở Minh giới, đối với chữa thương vô cùng công hiệu.

Mà khi Vong Dạ ôm Ngao Triết Thiên bước xuống Nguyệt Trì, lại phát hiện ra, trì thủy nguyên bản có khả năng làm lành miệng vết thương thần tốc trên cơ thể hấn, lúc này đã mất đi công hiệu, đối với thương thế của nam nhân cũng không có trợ giúp gì quá lớn, nhiều lắm cũng chỉ có thể khôi phục lại được một chút nhiệt độ trên cơ thể đối phương mà thôi.

Nhưng trì thủy hấn là không có vấn đề gì...

Như vậy khả năng duy nhất có thể xảy ra, Nguyệt Trì cơ bản không thích hợp với nhân loại.

Cúi đầu nhìn về phía nam nhân đã hôn mê trong lòng mình, mày kiếm cuồng ngoạ mà anh khí của Vong Dạ cũng không chịu được mà chau lại.

Thương thế do hấn trực tiếp tạo ra, được liệu phổ thông tự nhiên sẽ thành vô dụng, mà ở tình huống Nguyệt Trì cũng vô hiệu như vậy, chỉ còn lại quyền trục ma pháp trị liệu cấp mười của Quang minh hệ – 『Chúc phúc của Thiên sứ』

Mà thứ này thì chỉ có người kia mới có.

Cười lạnh một tiếng, song nhân của Vong Dạ hiện lên một tia sắc lạnh.

Không biết đã qua bao lâu, khi Ngao Triết Thiên mở mắt ra, Vong Dạ không biết đã đi đâu. Mà mình, vẫn như cũ đang nằm trong tấm cung của hấn.

Thân thể, nặng nề tựa như bị rút hết mọi sức lực, suy yếu đến mức tựa hồ như khí lực để nhấc một đầu ngón tay lên cũng không có.

“Uế, người cuối cùng cũng tỉnh!” Lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền tới một thanh âm trong trẻo hoan hỉ mà quen thuộc vô cùng. Ngao Triết Thiên quay đầu sang nhìn, lại thấy hiện hồn tinh linh cùng Huyết Đóa đang ở bên cạnh lo âu nhìn mình, viên mắt người nào cũng hoeen đỏ, tiết lộ một nỗi niềm xót thương không chút che giấu.

“... Các người... Thế nào lại... Ở đây?” Hơi chau mày lại, Ngao Triết Thiên có chút khàn khàn mở miệng, theo bản năng liền nhìn xuống cơ thể mình... Hoàn hảo, có mặc y phục.

Những vết tích nho bần đầy khuất nhục kia... Tuyệt đối không thể để các nàng nhìn thấy.

Tuy rằng hắn không biết là ai giúp hắn thay y phục, thế nhưng trực giác nói cho hắn biết rằng không phải là vị nữ nhân trước mắt này.

“Minh vương cho phép chúng ta tạm thời phóng xuất...” Huyết Đóa do dự một chút, sau mới tiếp tục nói: “Ân... Để chiếu cố người...”

“...” Nghe vậy, Ngao Triết Thiên trong lòng cười nhạt một tiếng, song nhãn không có bất cứ xúc cảm gì. Chiếu cố hắn? Chi bằng nói giám thị hắn đi?

“Uế... Sắc mặt người thật kém...” Hồn tinh linh ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ngao Triết Thiên, không khỏi xót thương mà vuốt nhẹ lên khuôn mặt hắn, “Có phải hay không rất khó chịu...”

Ngao Triết Thiên nhìn nàng nhẹ nhàng lắc đầu, ngược lại còn nắm lấy tay nàng để trấn an.

“Người đến cuối cùng vẫn là như vậy... Có chuyện gì cũng đều giữ lại trong lòng... Mà ta, cái gì cũng không biết... Cái gì cũng không giúp được...” Nói đến đây, đôi mắt Liên Đế Na bắt đầu phấp phồng, ngay cả thanh âm cũng không nhìn được mà trở nên nghẹn ngào: “Ta cảm giác, mình thật vô dụng...”

Nàng mơ hồ biết rằng, hải tử lạnh lùng trước mắt được nàng nuôi lớn từ nhỏ này, ở những nơi mà nàng không nhìn thấy, đã chịu rất nhiều khổ cực...

“Ta không sao... Người không cần lo lắng...” Ngao Triết Thiên còn chưa nói hết, cả người đã liền bị nàng gắt gao ôm vào trong lòng...

“Ta biết có một số việc... Người không muốn nói... Thế nhưng ta rất thương tâm... Ta có cảm giác... Người đang khóc... Luôn luôn.. khóc một mình...” Nói đến đây, bản thân nàng cũng đã nghẹn ngào đến nói không thành lời... Nước mắt không ngừng rơi xuống.

“... Là người đang khóc...” Ngao Triết Thiên nhẹ thở dài một tiếng, song nhãn có chút phức tạp nhìn về phía hồn tinh linh, vuốt tóc nàng.

“... Ta... Đang giúp người khóc...”

“...”

Đưa ngực...

Bất quá, hình như thân thể được ôm như vậy, cũng không còn lạnh như vậy nữa.

Lúc này, Ngao Triết Thiên mới phát hiện trên tay mình còn đang đeo một cái vòng tay kỳ lạ mà trước giờ chưa từng nhìn thấy bao giờ. Hình dáng tinh tế tựa như rắn mà cũng tựa như rồng, cảm giác khi tiếp xúc với cổ tay thì lại thật kỳ quái, nhu quang diễm hồng tỏa ra phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống một dòng dịch thể ấm áp, mặc dù là thứ vật chất như vậy, nó lại lạnh đến mức tựa như hàn băng.

Đây là cái gì?

Tựa hồ như nhìn ra nghi hoặc của hắn, Huyết Đóa ở bên cạnh cẩn thận giải thích: “Đây là chỉ một cái vòng tay bình thường... Người không cần lo lắng...”

“Vong Dạ mang cho ta?” Ngao Triết Thiên song nhãn rất nhanh liền trở nên băng lãnh, bởi vì hắn vừa nhớ tới, lúc trước khi đọc sách đã thấy qua giới thiệu của chiếc vòng tay này.

Ma Thần Trói Buộc – một loại thượng cổ thần khí.

Ân chứa một cỗ hắc ám năng lượng cường đại, đồng thời, còn chứa cả lời nguyện rủa của thượng cổ Ma Thần. Người mang chiếc vòng tay này, năng lượng dù mạnh yếu thế nào cũng đều bị cố định lại trong vòng tay trong chớp mắt.

Hay nói một cách khác, nếu như bản thân người đang rất tràn đầy năng lượng mà đeo chiếc vòng tay này vào, như vậy sẽ không cần phải lo lắng về việc năng lượng bị tiêu hao, bởi vì ma pháp sẽ vĩnh viễn được bảo trì trong chiếc vòng tay. Trái lại, nếu người tại lúc không còn chút năng lượng nào mà đeo chiếc vòng tay này vào...

Như vậy, từ giờ đến vĩnh viễn về sau sẽ không thể có bất cứ năng lượng gì nữa, trừ phi có một thượng cổ Ma Thần mạnh hơn hóa giải lời nguyện.

...

Người kia... Là muốn giết chết hắn sao...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50

Rất nhanh sau đó, Ngao Triết Thiên đột nhiên cúi đầu cười lạnh, song nhãn lóe lên lãnh ý, ngay lập tức, hắc thân thủ cực nhanh tuốt lấy trường kiếm bên hông Huyết Đóa ra, dùng sức chém vào chiếc vòng tay!

Hắn không thể chịu đựng được bất luận một ràng buộc gì với người kia!

“Không được!!!” Huyết Đóa hét lên thảm thiết, tay muốn ngăn cản lại thế nhưng đã quá muộn.

Theo một kiếm chém xuống, máu tươi văng lên nhuộm đỏ không gian... Khiến nàng ngay cả trái tim cũng không nhịn được mà run lên, chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Thanh kiếm của nàng cũng không phải là một thanh kiếm phổ thông, mà là một thánh cấp ma khí được tổ tiên lưu truyền đến hôm nay — Tứ Ma. Thân kiếm do hơn một vạn ác linh cao cấp cấu thành, mà mỗi một ác linh lại mang theo một năng lực nguyên rửa khác nhau, nhưng đều có một điểm chung, là chúng sẽ thông qua vết thương gây ra trên người bị công kích mà trực tiếp xâm nhập thẳng vào bên trong cơ thể người đó, trong nháy mắt sẽ công kích thẳng vào thân thể cùng linh hồn.

Nhưng Huyết Đóa lúc này lại vô cùng kinh hoàng khi nhận ra thanh kiếm vốn đã nhận chủ của mình lại bị nam nhân trước mắt rút ra nhanh chóng như vậy, từ miệng vết thương trên tay nam nhân phun ra một thứ quang sắc diễm lệ đến hư huyền, ngay cả thần kinh cũng trở nên tê liệt. Nàng ngơ ngác nhìn miệng vết thương nát bấy đến huyết nhục lẫn lộn, quên cả ngôn ngữ, quên cả hô hấp, cả người đều đông cứng lại, ngay trong khoảnh khắc Uế vụng kiếm lên, tuyệt vọng vô hạn hoàn toàn xâm chiếm lấy lý trí nàng.

Những linh thể mang theo ám lam sắc không ngừng trườn kích vào bên trong, bản thân nàng tựa hồ như có thể cảm nhận được da thịt thối rữa đang từng lớp từng lớp bị bóc ra, ngay cả linh hồn cũng đều bị vụn vụn.

Gần như ngay tại lúc thân thể của Ngao Triết Thiên bị đả thương, chiếc vòng tay hồng ngọc trên tay hắn đột nhiên run bật lên, đột ngột phóng ra từng đạo từng đạo lưu quang đỏ rực, đem những thứ độc hại muốn phá hủy thân thể toàn bộ bức ra ngoài, sau lại tiếp tục quấn lấy những linh thể đang tròn chạy kia xâm nhập vào bên trong thân kiếm Tứ Ma...

Nhất thời, mơ hồ có thể nghe thấy từ thân kiếm không ngừng truyền đến từng trận thanh âm oang oang, cùng với tiếng kêu gào thảm thiết của những linh thể, sau đó, thân kiếm bắt đầu run lên kịch liệt, không được mấy hồi, liền rạn nứt rồi nát vụn rơi xuống giường.

Mà vết thương trên tay Ngao Triết Thiên ngay khi chiếc vòng tay bắt đầu phản kích lại đã nhanh chóng khép miệng.

“...” Ba người thần tình khác nhau nhìn về phía tàn kiếm Tứ Ma đã xám ngắt lại, thật lâu sau vẫn không ai nói gì. Bởi vì áy náy mà cũng bởi vì đau đớn kịch liệt khi miệng vết thương khép lại, khiến cho sắc mặt của Ngao Triết Thiên trở nên trắng bệch. Cho đến lúc này, tay hắn vẫn còn run.

Sau đó, hắn có chút áy náy nhìn về phía Huyết Đóa: “Xin lỗi... Ta không biết là sẽ phá hỏng...” Ngay khi thanh kiếm chém vào tay hắn, hắn liền biết đó là vũ khí chứa linh khí rất quý hiếm.

“... A? Không sao, có lẽ là có thể chữa được.” Huyết Đóa đầu tiên là ngăn người, sau đó vội vã lắc đầu, song nhãn thế nhưng lại tràn đầy sự kinh ngạc.

Ma Thần Trói Buộc cư nhiên có thể phản kích lại sao? Trong tư liệu cũng không hề thấy có ghi chép lại a...

Chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là Minh vương đã luyện hóa chiếc vòng tay này thêm một lần nữa, mà muốn luyện hóa một thần khí thì điều kiện tiên quyết chính là người luyện hóa so với người chế tạo vòng tay phải mạnh hơn gấp mười lần, bằng không trái lại sẽ bị chiếc vòng tay thôn phệ.

Vương của nàng...

Hắn rốt cuộc là mạnh đến thế nào?

Hơn nữa, hắn đã làm gì với cái vòng này?

Tất cả những việc đó Huyết Đóa không thể nắm rõ hết được, thế nhưng có một điểm này có thể khẳng định, vương, sự quan tâm của vương đối với nhân loại này, vượt xa hoàn toàn suy nghĩ của nàng.

Cũng như trước đó khi hắn hạ mệnh lệnh với các nàng: “Chăm sóc hắn, nhưng không được đụng chạm hắn.”

Loại dục vọng độc chiếm rõ ràng như vậy ngay cả các nàng cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng.

Nhưng đây đều không phải là chuyện tốt lành gì, vương, rất tàn khốc, mà nam nhân này, lại rất lãnh ngạo.

Kết quả cuối cùng cũng chỉ có lưỡng bại câu thương.

Mà nàng, cũng chỉ có thể là một người đứng bên ngoài nhìn vào, cái gì cũng không thể làm.

“Uế... Người thế nào lại có thể cứ làm thương tổn chính mình như vậy...” Lúc này, Liên Đế Na ở một bên có chút đau lòng nhìn về phía Ngao Triết Thiên, song nhãn tràn đầy hàm ý trách móc.

“Xin lỗi...” Nam nhân có chút mệt mỏi nhìn về phía hồi tỉnh linh. Song đồng đen tựa bóng đêm gọn lên một sóng tình cảm phức tạp, là một loại xúc cảm mà các nàng không thể biết, hàm chứa những dây dưa triền miên. Liên Đế Na chỉ có thể cảm nhận được, cho dù trong lòng có nhiều vướng bận đau khổ thế nào, hải tử được nàng nuôi lớn đây, sẽ luôn giấu trong lòng, cái bản năng ẩn nhẫn chịu đựng đã ăn sâu vào tinh thần người này, mà nàng thì chỉ có thể đau lòng, xoa xoa lấy vết thương của hắn, thay con mắt đậm mực kia, rơi lệ.

“... Hắn có lẽ vẫn còn rất mệt, chúng ta trước ly khai để hắn nghỉ ngơi.” Huyết Đóa thấy bộ dạng mệt mỏi mà suy yếu của Ngao Triết Thiên, cũng tự biết rằng hắn lúc này đang cần yên tĩnh một mình, cho nên nàng nghỉ, lưu lại cũng không ích gì thì chỉ bằng đi ra còn tốt hơn.

Sau khi hai người các nàng xoay người ly khai khỏi phòng, đôi mắt vốn có chút ánh sáng của Ngao Triết Thiên nay đã triệt để tối sầm, giống như một nhân ngẫu diện vô biểu tình, chậm rãi ngã về phía sau, để mặc cho những sợi tóc dài đen tựa bóng đêm rơi mất trật tự trên chiếc giường lớn màu huyết hồng.

Nam nhân cảm thấy mệt mỏi quá, ngay cả hô hấp cũng uể oải.

Kỳ thực, máu của hải tử lúc Vong Dạ mặc kệ mọi phản kháng, đem hắn triệt để cường bạo thì đã sớm nguội lạnh rồi, ngay cả trái tim cũng đã chết lặng tất cả đều mất đi hơi ấm. Nhưng bởi vì Uế, linh hồn đã dung hợp cùng với hắn, cho nên dù có lạnh đến đâu cũng không đến mức là không thể lưu động.

Bởi vì Uế còn có hồi tỉnh linh, người duy nhất ở thế giới này yêu thương hắn, chèo chống hắn.

Vì vậy, Ngao Triết Thiên ở trong cơ thể này, cũng phải tiếp tục sống.

Lúc này, nam nhân đã nhắm lại hai mắt cũng không hề phát hiện ra, tại trần nhà trên cao, có một vài bụi khói xám đang không ngừng xoay tròn tại một điểm, tụ tập, càng lúc càng trở nên dày đặc.

Chậm rãi, đám sương xám bắt đầu vươn ra hướng về phía nam nhân, ngay khi sắp chạm đến thân thể hắn, thì hóa thành một bàn tay nam tính phiêu lượng mà thon dài, lẳng lặng vuốt lấy khuôn mặt xanh xao của nam nhân.

Theo cánh tay kia nhìn lên, lại phát hiện đám sương kia nay đã dần ngưng kết lại thành hình, những sợi tóc màu xám tro khẽ bay, sương mù mê ảo huyền hoặc, khuôn mặt tuần mỹ giống hệt Vong Dạ mang theo một loại gọi cảm kinh tâm động phách, nghiêm nhiên chính là ý thức thể đã cùng Ngao Triết Thiên cách đó mấy hôm ký khế ước — Ngạc Mộng.

Hồi sắc yêu đồng hơi nheo lại nhìn vào thân thể nam nhân, theo ánh mắt, bàn tay Ngạc Mộng hướng đến cái cổ ấm áp của nam nhân, chậm rãi đem cổ áo màu đen kéo xuống.

Chỉ trong một cái chớp mắt. động tác nơi ngón tay liền căn cứng lại, thân thể hắn cũng không khỏi một trận cương lên.

Sau đó lại là một cơn nóng đến không thể khắc chế được, thậm chí là một tia phần nộ hỗn loạn không thể hiểu, ngay cả những sợi tóc màu xám tro bay loạn ở phía sau lưng hắn, cũng phảng phất như nhiễm lấy xúc cảm của chủ nhân, không biết vì gì mà cứ cuồng loạn phi dương.

Ngạc Mộng, là một ý thức thể do cắn nuốt chiếm đoạt giấc mộng của Ngao Triết Thiên mà thành, hắn đã từng thiếu chút nữa bị giết chết và cảm hận nhân loại kia vô cùng, thế nhưng về sau, tiếp xúc, tranh đấu, thậm chí còn bị ép ký khế ước, bọn họ giữa những chuyện xảy ra như vậy, nội tâm đơn thuần chỉ chứa toàn hận ý, lại bắt đầu chậm rãi biến đổi...

Biến thành một loại tình cảm mà chính hắn cũng không thể gọi tên được.

Vậy nên, khi mất hành tung của nam nhân này, hắn ở bên ngoài ngày đêm không ngủ chỉ một mực tìm kiếm người này, không chút ngừng nghỉ, tuy rằng chính bản thân hắn cũng không ý thức được loại cảm giác này chính là lo lắng.

Thế nhưng hắn không thể nghĩ tới, sau khi thật vất vả lần theo khí tức của nam nhân mà tìm tới chỗ này, cư nhiên lại thấy trên người hắn phủ đầy những vết tích sau khi cùng người khác hoan ái?

Hắn có một loại cảm giác như bị phản bội.

Thâm tâm hắn đang phần nộ vô cùng, nhưng khi bắt gặp nhìn thấy đôi mắt Ngao Triết Thiên, không hay từ khi nào, đột nhiên thay đổi...

Biến thành một loại xót thương lo lắng.

Hắn không có cách nào hình dung được nhân thân của nhân loại kia... Tuy rằng người kia chỉ im lặng nhìn hắn.

Thế nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được, một nỗi đau rất lớn...

Đồng thời, theo ánh mắt người kia, hắc đại khái cũng hiểu được gì đó.

“... Ta mang người ly khai khỏi đây...” Ngạc Mộng đưa tay vuốt lấy khuôn mặt có chút băng lãnh, dùng một ngữ điệu ôn nhu đến chính hắn cũng không nghĩ là thuộc về mình. Hắn muốn đưa người này ly khai khỏi đây, vô luận là phải dùng phương pháp gì.

Bởi vì hắn cảm giác được, người này đã không thể còn chịu đựng được nữa... Nếu không mang nhân loại này đi, hắn có một dự cảm, người kia, sẽ bị phá hủy...

“Ta nghĩ người đã đi rồi...” Ngạc Triết Thiên nhàn nhạt nói, thanh âm khàn khàn suy yếu. Mà đối với đụng chạm của Ngạc Mộng, hắn cũng không có bất luận phản ứng gì.

Lắc đầu, Ngạc Mộng nhẹ nhàng nói: “Ta đi tìm người...”

Lúc đó, sau khi khế ước được giải trừ, Ngạc Mộng lập tức truy tìm tung tích của Ngạc Triết Thiên. Thế nhưng kỳ quái chính là, vô luận hắn tìm kiếm thế nào, thủy chung vẫn không thể cảm nhận được dù chỉ là một chút khí tức của đối phương.

Hắn tựa như đã tiêu thất vậy.

Là một hiện tượng hoàn toàn không bình thường chút nào.

Ngạc Mộng lúc đó cơ bản là cũng không biết Ngạc Triết Thiên đã bị bắt mang Ma Thần Trói Buộc, thượng cổ thần khí này là được Vong Dạ luyện hóa một lần nữa, không chỉ có lực công kích, đồng thời còn có thêm một kết giới ẩn hình cấp bảy, khí tức của người đeo nó sẽ hoàn toàn bị che giấu.

Vậy nên sau khi Vong Dạ bỏ đi, ngoại trừ Huyết Đóa cùng Liên Đế Na ra, những người khác đều không thể biết được Ngạc Triết Thiên đang ở đâu. Mà Vong Dạ sở dĩ làm như vậy, là vì hắn lo lắng trong lúc mình ly khai, Ngạc Triết Thiên lúc này đã mất đi năng lực sẽ phát sinh bất trắc, cơ bản là cũng xuất phát từ sự lo lắng an toàn của đối phương mới dùng đến hạ sách này.

Mặt khác, còn có một lý do nữa mà Ngạc Triết Thiên một chút cũng không hay biết, chính là, Vong Dạ đem chiếc vòng tay mà Ngạc Triết Thiên cực chán ghét đeo vào cho hắn, một mặt là phong bế lại năng lượng của hắn, vì thể trạng hiện nay của Ngạc Triết Thiên rất hỗn loạn, thân thể suy yếu của hắn căn bản không thể thừa thụ được những tác dụng phụ tiêu cực từ việc năng lượng tự khôi phục lại. Đương nhiên cũng có một nguyên nhân lớn nữa, là Vong Dạ lo lắng Ngạc Triết Thiên sau khi khôi phục lại năng lượng sẽ ly khai.

Về phần Ngạc Mộng vì sao đột nhiên cảm nhận được khí tức của Ngạc Triết Thiên mà tìm được hắn, cũng là có nguyên nhân cả.

Từ Ma kiếm của Huyết Đóa tuy rằng so ra thì thần khí không bằng, nhưng cũng là một thánh cấp ma khí quý hiếm, khi nó bị Ngạc Triết Thiên cầm lấy tự mình hại mình, kết giới của chiếc vòng tay bị công kích cường đại nhất thời bị phá hỏng, do đó không thể giấu kín được hoàn toàn khí tức của Ngạc Triết Thiên, tuy rằng kết giới rấy nhanh sau đó liền tiến hành tự mình chữa trị, thế nhưng tia khí tức mỏng manh bị rỉ ra ngoài trước đây rất nhanh đã bị Ngạc Mộng ở gần đó phát giác ra được.

“... Người chắc chắn có thể ly khai khỏi đây?” Ngạc Triết Thiên mơ màng nhìn Ngạc Mộng, nhấc cánh tay mang theo chiếc vòng ngọc đưa tới trước mắt Ngạc Mộng: “Ta hiện tại đã không còn chút năng lượng gì.”

Hắn không có năng lượng, làm sao có thể chống chọi lại những con lốc nguyên tố bên ngoài mình giới?

Hắn biết, nơi nào bị con lốc cuồng bạo đó đi qua, có lúc lạnh thấu xương đến ngay cả ma vật cấp cao cũng bị tê cứng lại.

“Ta biết có một lối tương đối an toàn có thể ra đến bên ngoài.” Nhẹ nắm lấy cổ tay Ngạc Triết Thiên, Ngạc Mộng cảm thấy đau xót khi cảm giác được hắn gầy đi không ít. “Lối đó không ở bên ngoài, mà nằm ngay trong tòa cung điện này, ở một chỗ rất sâu, là ta lúc trước khi vẫn còn là một ý thức thể đã vô tình phát hiện thấy, tuy rằng đã hoang phế rất lâu, nhưng ta đã từng đi thử qua, có thể ra đến bên ngoài.”

Lối đó rất bí mật, hơn nữa lại uốn lượn quanh co, đưa mắt nhìn qua cũng không thể nhìn thấy điểm kết thúc, khí lưu âm trầm cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, trên đường còn có mấy ma phù du tương đối yếu ớt đi tới đi lui tuần tra. Tuy rằng nhân loại này hiện tại thân thể rất suy yếu, bất quá ôm hắc hành tẩu hắn cũng không phải vấn đề gì. Tuy rằng thân thể hắn bây giờ cũng chưa hồi phục hoàn toàn, thế nhưng để đối phó với loại ma thể hạ đẳng này vẫn dư sức.

“... Có thể mang theo nhiều người không?” Có thể là vì hai người từng có quan hệ ký kết khế ước, hoặc cũng có lẽ là song nhân trong suốt của Ngạc Mộng để lộ ra một tia thành khẩn, Ngạc Triết Thiên tin hắn.

“Người muốn dẫn theo nữ tinh linh kia?” Ngạc Mộng nhíu mày... Tuy rằng hắn đã sớm tính đến điểm này, thế nhưng khi nghe chính miệng Ngạc Triết Thiên nói ra vẫn cảm thấy không mấy vui vẻ.

“Không mang nàng theo thì ly khai cũng không có ý nghĩa gì.” Có thể là do thụ hưởng ảnh hưởng từ Uế, Ngạc Triết Thiên đối với bản thân mình, so ra còn quan tâm hơn đến hồi tinh linh thiện lương kia.

Nữ tử duy nhất ở thể giới lạ lẫm này giúp hắn cảm nhận được ôn nhu.

“...” Nhìn chăm chăm Ngạc Triết Thiên im lặng mất nửa ngày, Ngạc Mộng mới buông tay hắn xuống bước xuống giường, liếc Ngạc Triết Thiên một cái

như đang giận dữ, cuối cùng mới không tình nguyện gật đầu.

“Cảm tạ...”

Sau đó, Ngạc Mộng tạm thời ly khai đi dò đường, Ngạo Triết Thiên đơn độc đi tìm hồn tinh linh.

Thế nhưng trái với dự liệu của hắn, hồn tinh linh cuối cùng lại không muốn rời đi...

“Uế, ta còn muốn nán lại ở đây một thời gian...”

“Vì sao?” Ngạo Triết Thiên không thể lý giải nổi, nàng không phải rất khát vọng tự do sao?

Huống hồ, hiện tại không đi, lẽ nào lại chờ đến lúc Vong Dạ về sao?

“Ta...” Nhìn vào song nhãn của Ngạo Triết Thiên phảng phất như có thể đem mình toàn bộ nhìn xuyên thấu qua, Liên Đế Na cúi đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng nắm vào y phục: “Có một số việc tạm thời không thể ly khai...”

“Chuyện gì?” Bình tĩnh hỏi tiếp, nhìn thấy hồn tinh linh lúng túng tựa hồ như không biết phải trả lời thế nào, Ngạo Triết Thiên nói thêm: “Chúng ta tốt nhất nên ly khai trước khi người kia trở về, thời gian không còn nhiều.”

“Người đừng hỏi nữa, cho ta thêm chút thời gian...” Nàng vẫn như cũ không chịu ngẩng đầu lên, chỉ là ngữ khí có chút nóng nảy: “Hơn nữa thân thể người vẫn còn suy yếu như vậy, hiện tại ly khai rất nguy hiểm.”

“Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng ta mong người hãy cân nhắc thật kỹ, chính mình muốn cái gì...”

“...” Hắn trầm thấp mà bình tĩnh nói ra một câu khiến cho hồn tinh linh nhất thời cứng đờ thân thể, hồi lâu sau, mới gật đầu xoay người bỏ đi.

Ngạo Triết Thiên nhìn dáng dấp của hồn tinh linh, mày kiếm không khỏi nhăn lại, mi mắt buông xuống bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Nàng cư nhiên lại không muốn ly khai?

Chuyện gì đã xảy ra?

Nơi này có thứ gì níu kéo khiến nàng không thể rời đi? Hay nên nói, là thứ gì so với tự do còn quan trọng hơn?

Bất quá, thời gian cũng không còn nhiều, hắn phải nghĩ biện pháp thuyết phục nàng.

Một mình ở trên giường nằm nghĩ một trận, Ngạo Triết Thiên tuy cảm giác thấy trong đầu ông ông lên, choáng váng từng đợt, nhưng hắn lại không có thói quen nằm chết dí một chỗ như vậy nên đành ngồi dậy. Đột nhiên, không khí xung quanh bất ngờ biến đổi, trong một nháy mắt, hắn cảm thấy hô hấp gần như đình trệ lại. Từ chi bị áp lực đè nén, các giác quan lại trĩu nặng đau nhức dị thường, hắn còn chưa kịp phản ứng, một cỗ sát khí sắc bén mà hung tàn đã ồ ạt kéo tới, nam nhân bị áp chế nhất thời theo phản xạ mà dùng sức nghiêng đầu tránh qua, chỉ nghe thấy oanh một tiếng, ở trên bức tường ở ngay sau vị trí đầu hắn ban nãy, bất thành linh bị một vài đạo lực quang chém vỡ, trực tiếp khoét thành một vết nứt lớn.

Hắn cảm thấy trên mặt một trận nóng ran, nguyên lai là bị khí lưu ban nãy cắt một đường trên mặt, nhưng rất nhanh sau đó liền được chiếc vòng tay chữa trị.

Một khắc sau đó, Tinh Linh Hoàng mang theo nụ cười nhạt xuất hiện ở ngay trước mặt Ngạo Triết Thiên, mái tóc vàng rực rỡ tại nơi không gian yên tĩnh mà quỷ dị lại có vẻ chói mắt lạ thường. Trong đó một tay giương lên còn mang theo một đạo lưu quang xanh nhạt vờn quanh, con ngươi lục sắc ló lên kim quang, vừa yêu dị lại vừa diễm lệ, sát ý lộ ra không chút che giấu.

“Cạn bã chương mắt, ta muốn người chết!!!!” không nhiều lời vô ích, hắn nhanh chóng nhận lúc khoảng cách quá gần, mà Ngạo Triết Thiên còn chưa thể nhúc nhích, một lần nữa hướng thẳng đầu người kia mà phóng ra vài đạo lực quang bén nhọn.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, những đạo lực quang lần này toàn bộ đều bị hồng quang của vòng tay đánh văng ra, thậm chí còn hướng thẳng đến Tuyết Liệp đánh tới, khí thế so với lực quang khi nãy còn hung tàn hơn, mang theo những đạo phong xoay tròn cuồng loạn.

Ngay sau đó, một thanh âm tựa như lôi điện va chạm dữ dội nổ ra, những đạo hồng quang bị cây pháp trượng không biết biến ra từ lúc nào trong tay Tuyết Liệp đánh bật ra, ma pháp nguyên tố trong không gian càng thêm hỗn loạn.

Ngay khi sương bụi dày đặc còn chưa tán đi, Tuyết Liệp đã lặng lẽ đứng trước mặt Ngạo Triết Thiên.

“Ha ha, thần khí sao? Vong Dạ được đấy...” Tuyết Liệp nhìn chăm chăm vào chiếc vòng trên tay Ngạo Triết Thiên mà cười nhạt, thanh âm nguyên bản du dương đột nhiên trở nên sắc nhọn: “Người cho là ta không đối phó được sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bảy tiếng trước trên nhân giới.

Vong Dạ sắc mặt âm trầm đứng trên đại điện thuần một màu trắng toát, mái tóc đỏ dài như máu tựa ma thần yêu hoặc cuồng rĩ phi dương trong không trung, phảng phất như làn nổi bật lên vô số những thi thể đầm huyết đằng sau hắn, đồ rực đến chói mắt, rồi lại băng lạnh đến dọa người.

Trong tay hắn, chính là đang cầm một bạch sắc quyền trục mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thiên sứ hát xướng, còn tản ra một loại quang mang mộng ảo, không thể nghĩ ngờ gì, đây chính là quyền trục mà pháp trị liệu cấp mười có thể giải trừ mọi đau đớn bệnh tật – Lời chúc phúc của thiên sứ.

Đây là thứ hắn định dùng để trị liệu cho Ngao Triết Thiên, tuy rằng phương thức đoạt lấy có hơi chút tàn bạo, bắt quá đạt được mục đích là được, đương nhiên trong đó một phần cũng là do tâm tình hắn lúc này không được tốt lắm.

Đột nhiên, hắn xoay người lại nhìn về phía Phi không hay từ khi nào đã xuất hiện, lộ ra một nụ cười băng lãnh.

Tốt, vốn cũng muốn đi tìm hắn tính toán, nay chính hắn tự đến cũng bớt việc.

Trong tâm cung của Vong Dạ.

“Ha ha ~ nhìn người thế nào cũng chỉ thấy một bộ dạng ê hề tiệt...” Đôi chân mang một đôi giày cao bạch sắc, là lướt nâng lên cái cảm cương nghị mà thon gầy của người trước mắt, như là đang đối đãi với một con cẩu mặc cho hắn tùy ý lăng nhục mà không hề đến một câu nào.

“...” Đối với đụng chạm của Tinh Linh Hoàng Tuyết Liệt, trên mặt Ngao Triết Thiên cũng không có bất luận biểu tình gì, thậm chí còn không hề liếc lấy một cái người đang ở trước mặt mình. nhưng hai cánh tay của hắn, lại đang bị một bụi gai lam sắc đầy gai độc bén nhọn trói lại trên đỉnh đầu, kể cả hai chân hắn đang bị ép quỳ xuống mặt đất cũng đồng dạng bị tước đi tự do như vậy.

Hắn thoạt nhìn giống như một nô lệ đang quỳ gối trước chủ nhân mình chờ đợi sự giáo huấn.

“Người, một kẻ như thế, người cho là Vong Dạ thực sự coi trọng người? Ân? Dựa vào cái gì đây?” Khóe miệng nhếch lên thành một tiểu ý châm chọc, đầu ngón chân Tuyết Liệt trượt theo đường cong trên người nam nhân đi xuống, từ cổ trượt xuống ngực, sau đó lại lật áo của hắn lên, lộ ra lớp da thịt màu mật ong phủ đầy vết giáo ngân, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoàng.

Đó là vết tích mà Vong Dạ lưu lại cho gã nhân loại này... Là những vết tích mà chính mình cũng chưa bao giờ có được, vô hình trung, lòng đố kỵ không thể không chế bốc lên hừng hực, thiêu đốt cả trái tim hắn.

“... Loại vết tích chết tiệt này... Người là muốn khoe khoang hắn yêu thương người nhiều thế nào sao?” Quỳ một gối, Tuyết Liệt sắc mặt âm trầm vươn tay ra vuốt lên những vết giáo ngân xanh tím trên ngực nam nhân, đầu tiên là im lặng một lúc, sau đó con người đột nhiên co rút mảnh liệt, năm ngón tay cong lại thành trảo, móng tay mang theo kinh lực hung ác hướng thẳng đến trước ngực Ngao Triết Thiên mà phạt tới, nhất thời, móng tay mang theo ma pháp công kích trực tiếp rạch trên thớ da nguyên bản lạnh lặn sẵn chắc năm đạo vết trảo dài mà dữ tợn.

“...” Con đau sắc bén khiến Ngao Triết Thiên không khỏi chau mày lại, đôi môi cũng không nhịn được mà khẽ run lên.

Nhưng rất nhanh sau đó, những đạo vết thương kia lại bị chiếc vòng trên tay Ngao Triết Thiên cấp tốc chữa trị, thế nhưng Tuyết Liệt lúc này lại như đang rơi vào trạng thái điên cuồng, khóe miệng mang theo một tiểu ý lạnh lùng, không ngừng dùng những móng tay sắc nhọn hung tàn rạch từng đạo từng đạo trên da thịt Ngao Triết Thiên, máu tươi cứ liên tục vẩy ra tung tóe.

Đôi môi phiêu lượng dùng một loại ngôn ngữ mà Ngao Triết Thiên nghe không thể hiểu chữ mắng gì đó.

Cứ vậy nhiều lần thụ thương, rồi lại khép lại, cho dù Ngao Triết Thiên có thể chịu đau giỏi đến đâu, thì khuôn mặt vẫn không khỏi trắng bệch ra, đau đến cả người cũng phải run run.

Tuy rằng từ sớm đã biết hắn sẽ không dễ mình sống dễ chịu, bắt quá cái phương thức hành hạ người này thực khiến người ta không thể chịu nổi.

Còn không bằng một đao giết chết hắn luôn.

Tựa hồ có chút phát tiết thoải mái, Tuyết Liệt thở hổn hển tạm dừng hành động lại, im lặng nhìn máu vương lại trên móng tay mình, tựa như bị mê hoặc mà bất giác đưa lên môi khẽ liếm.

Trong nháy mắt, thân thể như bị điện kích chấn động, tựa hồ như phát hiện được điều gì đó mà bí mật liếc nhìn về phía khuôn ngực Ngao Triết Thiên lúc này vẫn còn lưu lại nhiều dấu máu.

“...” Nam nhân đột nhiên có loại cảm giác toàn thân phát sợ.

Người kia muốn làm gì?

Giấy tiếp theo sau đó, hần liền bị Tuyết Liệp kéo cả người ôm vào lòng...

Rất nhanh, y phục nguyên bản bị không mấy lành lặn giờ đây bị kéo xé ra triệt để, khuôn ngực kiên mỹ nhưng lúc này lại thoáng có chút yếu đuối lộ ra, Tuyết Liệp một tay giữ lấy thắt lưng của Ngao Triết Thiên, một tay gạt những sợi tóc dài của nam nhân ra, theo cổ trượt xuống nhẹ nhàng liếm, thẳng đến khi liếm đến giọt máu tươi cuối cùng ở trên khuôn ngực người kia, đầu lưỡi đỏ tươi mới quyền luyến liếm qua khoe môi một chút rồi mới thu vào giữa hai hàm răng tuyết bạch, trước đó còn ác ý liếm lộng điếm nổi lên giữa ngực nam nhân.

Quả nhiên không sai...

Năng lượng kia, giấu ở trong máu của nhân loại này...

Năng lượng thuộc về Tuyết Liệp hần...

Bất quá, còn chưa đủ... Hần muốn nhiều máu hơn... Chỉ có như vậy, mới có thể thu hồi lại toàn bộ năng lượng.

Tuyết Liệp song nhãn hơi nheo lại, ánh mắt theo cánh tay thon dài của Ngao Triết Thiên lướt xuống, dừng ở trên chiếc vòng tay đỏ sậm ở cổ tay hần.

Nếu như không phá được cái thần khí này, thì không thể đã thương được nhân loại này.

Tuy rằng đại bộ phận năng lượng của hần đã bị Vong Dạ phong bế, thế nhưng, hần dù thế nào vẫn có khả năng chữa cho lại cho mình một đường lui. Chỉ sợ ngay cả Vong Dạ đã từng dùng thần thức để thăm dò hần từ trên xuống dưới toàn thân, cũng không phát hiện ra bí mật mà hần ẩn giấu.

Bí mật của một Tinh linh chi vương

Thân là vương giả của Tinh linh tộc, hần khi được sinh ra, theo bản năng đã đem một phần năng lượng phong ấn lại, mà phần năng lượng lại dùng phương thức thuần túy nhất mà ở trong cơ thể hần không ngừng tinh luyện, áp súc, khi đạt đến một trình độ nhất định có thể tùy ý phóng xuất ra, gột rửa lại nguồn năng lượng đã bị ô uế.

Tuy rằng phần năng lượng này so ra thì kém hơn hồi sắc năng lượng trong người Ngao Triết Thiên, thế nhưng cũng là một chín một mười, bởi vì nó là thuần khiết tuyệt đối.

Nghĩ đến đây, trên trán Tuyết Liệp bắt đầu tỏa ra một bạch sắc quang mang, dần dần, bạch sắc quang mang càng lúc càng sáng rực lên, gần như toàn bộ gian phòng đều bị chiếu sáng.

Tuyết Liệp đã luôn nỗ lực rất nhiều, để giết chết Ngao Triết Thiên và đoạt lại năng lượng của mình, hần đang giải phóng nguồn năng lượng ẩn giấu mà đến chính bản thân mình còn chưa hoàn toàn hoàn thiện. Bởi vì hần biết, một khi Vong Dạ quay trở về, hần có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng hần dù trốn tránh thế nào vẫn có thể dễ dàng nhận ra được, hồng phát vương giả kia rất quan tâm đến gã nhân loại này, vô luận là xuất phát từ hứng thú nhất thời hay vì cái gì khác.

Bạch sắc quang mang dần ngưng tụ lại thành một khối hình cầu, Ngao Triết Thiên có chút kinh ngạc, ánh mắt theo quang cầu chậm rãi rời đến cây trượng trên tay Tuyết Liệp, nhìn chúng ngưng tụ lại thành một thể.

“...” Ngao Triết Thiên hiểu rõ là năng lượng do tinh linh ngưng tụ lại này phi thường cường đại, nhưng tựa hồ cũng hao tổn rất nhiều sức lực, sắc mặt đối phương thoạt nhìn có chút yếu ớt.

Ha ha, cái người này thoạt nhìn đã thấy hần cực độ, đến mức dù cho phải thương tổn đến chính mình, cũng phải giết hần bằng được.

“Ta, ghét nhất là những thứ chướng mắt, chẳng hạn như ngươi.” Thanh âm trúc trắc của Tuyết Liệp tựa như truyền đến mọi góc ngách trong căn phòng, tiếp đó, hần nắm chặt lấy cây pháp trượng của mình giờ lên, nhất thời ba đạo ngũ thái quang mang [ám chỉ ánh sáng nhiều màu] theo bảo thạch ở trung tâm đầu cây trượng tỏa ra, nhanh chóng xoáy xung quanh đầu trượng rồi tách ra thành chín tự thể, sau đó không ngừng xoay chuyển, không ngừng tách ra, cuối cùng hình thành nên một ma pháp toàn phong [gió xoáy] hướng thẳng chiếc vòng trên tay Ngao Triết Thiên mà phóng đến.

Thoạt nhìn cũng không phải động tác khoa trương gì, nhưng lại khiến cho cả cung điện đều phải chấn động. Nếu như trước đó không phải Vong Dạ đã bày ra kết giới phòng ngự trong tâm cung của mình, e là cũng đã sớm sụp từ lâu rồi.

“... Ô...” Cúi đầu kêu lên một tiếng đau đớn, Ngao Triết Thiên đau đến choáng váng, mồ hôi lạnh như mưa thấm ướt cả cơ thể, Mà ở cổ tay hần, cũng xuất hiện một vết thương vô cùng thâm, sâu đến mức gần như có thể thấy được cả xương, máu tươi đỏ rực liên tục chảy ra, theo cánh tay bị trói buộc trên đầu trượt xuống.

Còn chiếc vòng tay kia, ánh sáng của nó cũng đã dần tắt, âm ảm rù xuống bên cạnh vết thương dữ tợn trên cổ tay nam nhân.

Tuyết Liệp cười nhạt một tiếng, hần miễn cưỡng chống đỡ lấy thân thể suy yếu, vươn tay vuốt lấy khuôn mặt tuần tú mà tái nhợt của Ngao Triết Thiên: “Đau không? Yên tâm... Đợi lát nữa sẽ không còn đau nữa... Không bao giờ... Đau nữa...” Hần thoạt nhìn xem như điềm tĩnh, thế nhưng trong lòng chính là đang rất nhiều hoài nghi, pháp trượng của hần là từ khi sinh ra đến giờ đã theo hần xuống thế giới này, là một thần khí rất hiếm, tuy rằng đẳng cấp so ra thì kém Ma Thần Trói Buộc một chút, nhưng vừa rồi được năng lượng ẩn giấu của mình tổ hợp qua, theo lý thuyết hần là phải cường đại ngang ngửa hay thậm chí là vượt trội mới đúng, thế nhưng một kích dùng toàn lực kia, cuối cùng lại không thể khiến chiếc vòng tay bị phá hủy hoàn toàn, mà chỉ

hư hao một số chỗ, nếu không đừng nói là cổ tay của nhân loại này, chỉ sợ là đến cả hai cánh tay cũng đều bị xé toạc ra...

Vong Dạ cái người này rốt cuộc đã dồn bao nhiêu công sức cho chiếc vòng tay này?

Bất quá có điều này Tuyết Liệp không biết, chính là, bởi vì thời gian tương đối gấp gáp, Vong Dạ cũng chỉ kịp luyện hóa một số bộ phận của chiếc vòng tay, bằng không, với hắn hiện tại thì e là ngay cả một sợi lông tơ của Ngạo Triết Thiên cũng không thể động tới.

Nhưng chuyện thì cũng đã như vậy rồi, tác dụng bảo vệ của chiếc vòng tay nay đã tổn hại, không thể giúp Ngạo Triết Thiên chữa trị thân thể như trước, mà như vậy...

Trong đầu Tuyết Liệp nhất thời hiện ra bộ dạng khi nam nhân chết, tâm tình lúc này lại trở nên khoái trá, tựa như lưỡi rắn liềm lấy dòng máu chạy dọc cổ tay Ngạo Triết Thiên, hắn cười, nửa quỳ xuống trước mặt nam nhân nhẹ giọng nói: “Khó chịu sao, khó chịu thì hãy cầu xin ta tha thứ, ta sẽ cho người chết nhanh chóng hơn.”

“Người thật thích nói giỡn.” Ngạo Triết Thiên cười nhạt, đôi môi khẽ nhếch lên thành một mặt tiểu ý trào phúng.

“Đồ dê tiện!” Đôi mắt Tuyết Liệp phát ra lãnh ý, tay phải trong nháy mắt mang theo một đạo hàn quang mãnh liệt đâm thẳng vào nơi trái tim nam nhân...

Thế nhưng, tay hắn còn chưa kịp chạm đến đối phương, một lưỡi đao phong ngân hôi sắc vô thanh vô tức đột nhiên bổ tới từ mặt bên.

Tuyết Liệp không ngờ tới trong phòng còn có người thứ ba tồn tại, ngay trong khoảnh khắc đao phong bổ tới, hắn thuận theo phản xạ nghiêng người tránh ra trong tích tắc, đao phong sắc bén lướt qua, vài sợi tóc bay động trong không trung lập tức bị cắt ngang rơi xuống, nếu như không phải hắn sớm nhận ra sát khí, e rằng bị cắt ngang kia chính là cái cổ của mình rồi.

“Ài?” Đôi lục bích đồng tử của Tuyết Liệp trong bóng đêm lóe lên một tia hàn quang cảnh giác, thế nhưng vô luận hắn dùng thần thức dò xét đến đâu, vẫn không thể xác định được chính xác vị trí của đối phương, không thể nắm chắc được hành động của đối phương khiến hắn có cảm giác bất ổn.

“...” Nhưng Ngạo Triết Thiên bị trói buộc trên mặt đất thì lại biết, người đó có lẽ chính là Ngạc Mộng.

Hắn thế lại không cảm thấy chút phần chán nào...

Chỉ là cảm thấy... Tiếp theo đây sẽ phát sinh chuyện tình mà chính hắn cũng không thể chấp nhận được...

Ngay trong một góc phòng, một hôi sắc thân ảnh biến mất dần vào trong bóng tối. Khuôn mặt phần nộ giống hệt Vong Dạ của Ngạc Mộng lúc này mang theo một loại sát ý ghê hồn, hôi sắc trường phát không gió mà phi dương, biểu hiện rất rõ ràng cho con hóa nộ cuồng rĩ của chủ nhân. Bởi vì vào thể chất đặc thù, thanh lệ tự nhiên do bản thân hắn tỏa ra, hiện tại đột nhiên trở nên sắc sảo vô cùng, hòa cùng với đồng tử lúc này đã co rút lại kịch liệt của hắn, gắt gao khóa chặt lấy kim sắc tinh linh đang đứng trong phòng.

Ngạc Mộng am hiểu ẩn nấp, đao phong chính là thứ vũ khí hắn quen dùng.

Lặng yên không chút tiếng động, nhất kích tất sát.

Nhưng có chút đáng tiếc chính là, Ngạc Mộng nguyên bản có thể cùng Tuyết Liệp hai bên bất phân cao thấp, nhưng trước đó, sau lần bị Ngạo Triết Thiên bày trận bày thụ trọng thương, thân thể đã hao tổn nhiều, lực công kích cũng giảm xuống không ít. Vậy nên hắn không trực tiếp hiện thân công kích Tuyết Liệp, mà ẩn giấu thật kín trong góc, tìm thời cơ thích hợp mà một chiêu đoạt mạng.

Sau mấy hồi thăm dò, Tuyết Liệp thân ở chỗ sáng mà lại không truy được ra vị trí của đối thủ đương nhiên không chiếm được một chút tiện nghi nào, thậm chí còn ở thể hạ phong. Tuyết Liệp rất nhanh liền mất đi kiên nhẫn, cười vọng một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh niệm một chuỗi chú ngữ.

Mặc dù không trực tiếp đối mặt, thế nhưng qua đòn công kích vừa rồi cũng có thể nhận ra được năng lực của đối phương cũng không phải quá cường đại gì, đối với loại này, chỉ cần đem hắn bức ra là có thể giải quyết đơn giản.

Ngay tại lúc đôi môi mấp máy, từ giữa lòng bàn tay hắn hiện lên một quang trản nhỏ, sau tròn một hồi thì liền xuất hiện một thứ gì đó kỳ lạ đến dị thường.

Đó là một loại thực vật họ dây leo, màu ám lam, lá cây rất mềm, chạm vào có cảm giác như đang chạm vào thịt tươi, lá cây đan vào như một tấm lưới nhanh chóng tản ra khắp gian phòng, vươn ra vô số tua dây, duỗi thân đang đưa trong không trung.

Đó là một loại thực vật triệu hồi mà các tinh linh rất am hiểu, có cả khả năng công kích lẫn phòng ngự, mà loại thực vật như dây leo này còn được dùng để nhận biết địch nhân ẩn giấu trong không gian nhỏ hẹp, đồng thời hấp thụ năng lượng của bọn họ.

Ngạc Mộng theo bản năng cũng cảm thấy được nguy hiểm đến gần, lúc này cũng liền thay đổi sách lược, chuyển sang dùng một chiêu mạo hiểm rất lớn, thân hình tại chỗ chợt lóe lên hướng thẳng đến sau lưng Tinh Linh Hoàng đánh tới, hoàn toàn không để tâm gì đến việc phòng thủ lại phản kích của đối phương, hai tay đan vào thủ thế, đao phong hung ác đáng thẳng vào ngực Tuyết Liệp.

Nhất thời, huyết hoa giăng kín không trung.

Tinh Linh Hoàng không nghĩ tới Ngạc Mộng cư nhiên lại từ bỏ lần trốn mà xông ra chọn đánh mình trực diện như vậy, hắn vì hành động ngu xuẩn này của đối phương mà cảm thấy thật nực cười, hắn cũng không e ngại gì Ngạc Mộng, theo sức mạnh mà nói thì mình hoàn toàn trên cơ đối phương, nay đối

phương lại từ bỏ ưu thế ẩn nấp của mình xông ra, đây còn không phải là tự tìm đường chết sao.

Song, Tuyết Liệp có lẽ là không ngờ đến, hoặc là khi hắn nhìn thấy Ngạc Mộng hiện thân thì nhất thời chủ quan sơ sẩy, hắn cũng không mấy để tâm đến lý do mà đối phương đột nhiên hiện thân như vậy là có ý gì, bất quá, lúc này, hắn cũng không cần lo lắng gì nữa.

Bởi vì phản kích của Tuyết Liệp, Ngạc Mộng không hề tránh né, mà nhất quyết hướng thẳng đến mục tiêu duy nhất — trái tim của hắn. Ngạc Mộng đã giác ngộ được, dù là ai thì cũng muốn một đao trí mạng đem đối phương dồn vào chỗ chết cả.

Bởi vì hắn phần nộ, đúng vậy, phần nộ khiến hắn liều lĩnh muốn đem Tuyết Liệp kia giết chết.

Mà, kết quả thì, hai người đều tự ôm trong mình một tâm tư khác nhau, khoảnh khắc bất chợt như dừng lại, một loạt hình ảnh bất chợt đan xen, nỗi sợ hãi cũng như cái chết trở nên rõ ràng, nhưng vẫn hiện ra tia quyết tuyệt cùng kẻ kia đồng quy vu tận.

Mà, sự kiên nghị còn lại cuối cùng lại từ từ chuyển thành đau thương, chậm rãi nhìn về phía nam nhân bị trói buộc cách đó không xa, nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của người đó, đôi môi run rẩy muốn nói với hắn điều gì, thế nhưng, máu không ngừng từ khóe miệng trào ra, vậy nên đến cuối cùng, cũng chỉ có thể khàn đặc nói ra hai chữ.

Lòng vẫn luôn muốn trực tiếp nói với người kia hai chữ như vậy, nhưng thủy chung vẫn không thể nói thành lời.

“Xin lỗi...”

Xin lỗi... Lúc đầu đã từng làm tổn thương người...

Xin lỗi... Cuối cùng vẫn không thể bảo hộ người...

Tựa như đang ở trong một giấc mộng xa xôi huyền ảo, hoàn toàn không chút chân thực, nhưng lại khiến cho con người ta không thể quên được hai chữ này, như một dấu vết khắc vào thật sâu trong tiềm thức của Ngạc Triết Thiên.

“...” Ngạc Triết Thiên giật mình nhìn Ngạc Mộng... Vô lực lắc đầu, cổ họng như bị nghẹn lại, một chữ cũng không thể nói thành lời, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy nặng nề.

Vì sao, lại như thế này?

Vì sao những người thực tâm đối đãi mình, lại từng người, từng người một vì bảo hộ mình mà chết...

Hắn không nên như vậy...

Không nên...

Ở bên kia, giọt lệ xám tro, mang theo vô vàn xúc cảm phẫn uất không cam lòng, vô thành chảy xuống từ khóe mắt Ngạc Mộng.

Ngay trong nháy mắt tiếp cận Tinh Linh Hoàng, hắn liền hiểu được, mình cuối cùng vẫn là không thể giết được đối phương... Chung quy, vẫn chỉ là một phế vật mà thôi.

Gần như ngay lúc giọt lệ rơi xuống, thân ảnh hơi sắc chợt nứt vỡ, âm phong xoay quanh, tựa như là đang đón hắn quay trở lại nơi hắn thuộc về, thấp giọng ngâm xướng.

Hồn phi phách tán.

“...” Ngạc Triết Thiên ở bên kia, con mắt phải cũng đồng dạng rơi xuống một giọt lệ, vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

“Thứ phế vật chết tiệt, hại ta phải dùng tới con rối thể thân duy nhất...” Thật vất vả mới có thể từ kinh hoàng hồi phục lại tinh thần, Tuyết Liệp sắc mặt vẫn có chút trắng bệch như cũ, thấp giọng chửi mắng.

Vừa nãy, hắn đã nghĩ rằng mình thực sự sẽ bị giết chết... Cái loại sợ hãi như vừa chạm chân đến cửa tử đến bây giờ vẫn còn có thể cảm giác được rõ ràng, nếu như không phải hắn được kế thừa thần khí con rối thể thân từ Tinh Linh Nữ Vương đời trước, giúp hắn cản lại một đòn công kích trí mạng khi này, thì e rằng lúc này hắn đã cùng sinh vật hạ đẳng kia đồng quy vu tận rồi.

Hanh, tất cả cũng đều là lỗi của gã nhân loại kia, tổn thất này, hẳn phải đòi lại từ kẻ kia gấp trăm nghìn lần!

Nghĩ đến đây, Tuyết Liệp quay phắt đầu lại nhìn Ngao Triết Thiên vẫn còn đang quỳ ở bên kia, thế nhưng nụ cười nhạt trên khóe miệng cũng bắt gặp tiêu thất.

Nhân loại kia, vẫn như cũ bị trói buộc vững chắc, nhưng thân thể thon dài lại không ngừng run lên từng trận, đầu cúi xuống, không thể nhìn thấy bất luận biểu tình gì, nhưng lại mơ hồ nghe được từ miệng hắn không ngừng bật ra vài thanh âm như là khóc, cũng như là cười, tựa như tiếng rên rỉ đã thú.

Một khắc sau đó, ngay khi Tuyết Liệp còn đang ngón ngàng nghi hoặc trong lòng, đối phương đột nhiên ngẩng đầu lên hung hăng nhìn hắn, song nhãn đầy tơ máu bất ngờ biến thành một mảnh u lam hỗn loạn, cuộn cuộn hỏa nộ khiến kẻ nào cũng phải giật mình hoảng sợ.

“Ngươi, đền mạng ——” Thanh âm sâu lạnh mà khàn đặc phảng phất như từ nơi sâu nhất của địa ngục vọng lên.

Một cỗ hơi sắc năng tràn ngập mà nồng đậm không ngừng theo cơ thể hắn trên dưới hỗn độn tuôn ra, dần dần hình thành nên một cỗ khí lưu bao bọc lấy toàn bộ thân thể hắn.

Mà thực vật nguyên bản đang trói buộc hắn, trong nháy mắt cũng đã hóa thành tro tàn.

Tuyết Liệp có chút kinh hoảng nhìn người trước mắt, Ngao Triết Thiên hiện tại trên người không chỉ bốc lên hỏa nộ, mà còn mang theo một tầng sát ý hung ác khủng bố không che giấu. Tựa như một lệ quỷ bước lên từ địa ngục, một thân lệ khí bủa vây, hàn ý từng trận lại từng trận dâng lên.

Ngay giây tiếp theo, ngay khi Tuyết Liệp đột nhiên ý thức được thân ảnh trước mắt mình chỉ còn là một tàn ảnh, phía sau thất lung đã sớm lãnh lấy một kích cường lực, lực đạo hung tàn đủ để đem hắn chặt đứt ngang. Nếu không phải hắn luôn thiết lập ma pháp hộ thể ở những nơi trọng yếu, hiện tại e là cũng đã bị chặt đứt làm hai.

Nhưng mà, ngay khi Tuyết Liệp loạng choạng nhảy lên phía trước hòng kéo dài khoảng cách, thân ảnh phía sau một lần nữa lại biến mất, dùng tốc độ mà mắt hắn không thể bắt kịp, vọt đến ngay trước mặt hắn, đồng thời còn bồi thêm một kích.

“Xích!” [từ tượng thanh]

Tuyết Liệp sắc mặt trắng bệch, máu tươi nhất thời ộc ra, thân thể cũng theo lực đạo trùng kích mà trực tiếp bị đẩy bay về phía sau. Hắn trong lúc hoảng loạn chỉ cảm thấy dạ dày đau đớn dữ dội, một cỗ cảm giác bỏng rát nhanh chóng lan ra khắp bộ vị. Ngay khi hắn vừa nỗ lực ổn định lại thân thể mà bắt đầu phản công, thân ảnh tựa như bị đốt cháy bởi hơi sắc hỏa diễm lại giống như quỷ mị áp sát ngay trước mặt hắn.

Mục tiêu, là đầu của hắn.

Cực nhanh, mà cũng cực quỷ dị.

Ngay trong một tích tắc đó, Tinh Linh Hoàng theo phản ứng chỉ kịp nghiêng đầu, trên bả vai trắng ngần liền xuất hiện một đạo vết thương hình thập tự ngoan ác, sâu đến mức có thể thấy được cả xương.

Càng khiến hắn kinh hãi hơn cả, chính là song nhãn một mảnh u lam kia của đối phương, chỉ một giây đối mắt ngắn ngủi như vậy, lại liền sinh ra cảm giác cả người như bị kéo xé mảnh liệt, bất giác không dám nhìn thẳng.

Bởi vì trong con mắt kia, là phần nộ cuồng loạn, cùng với tuyệt vọng.

Bất an của Tuyết Liệp còn vì một nguyên nhân khác, đó chính là hắn không hiểu vì sao Ngao Triết Thiên lại khôi phục được sức mạnh. Theo phản ứng liền đưa mắt nhìn qua, vô tình lại nhìn thấy chiếc vòng trên tay Ngao Triết Thiên đã có một chỗ hồng không lớn không nhỏ.

Xem ra chiếc vòng đã bị phá hỏng.

Trên thực tế, sức mạnh của Ngao Triết Thiên mới chỉ khôi phục được bốn phần, chiếc vòng tay vẫn còn giữ lại những phần sức mạnh còn lại của hắn. Đây là kết quả của việc Vong Dạ đề thêm phong chú ẩn núp, đồng thời, cũng chính là từ lệnh. Bởi vì trước đó Vong Dạ đã dùng thần thức thăm dò thể chất của Ngao Triết Thiên, giới hạn tối đa mà cơ thể hắn chịu được bốn phần năng lượng, nếu vượt quá giới hạn, hắn ngược lại sẽ bị hơi sắc năng lượng thôn phệ.

Bất quá, cho dù chỉ có bốn phần năng lượng, cũng sẽ gây một tổn hại nhất định đến cho thân thể hắn.

Đồng thời, cũng là không thể phục hồi lại như cũ.

Giây tiếp theo sau đó, nguy hiểm cực độ trước giờ chưa từng có khiến Tuyết Liệp một lần nữa thần tình ngưng trọng, bắt đầu phản kích toàn lực. Bởi vì lúc này hắn rất rõ ràng, bây giờ, nếu không phải là hắn chết, thì sẽ là Ngao Triết Thiên chết.

Nhất thời, hai đạo quang ảnh quán lấy nhau kịch liệt, cung điện dưới hàng sa số kết giới nhất thời cũng bị chấn động, gió đêm cô lương lạnh lẽo thổi qua, chỉ còn lại tiếng binh khí va chạm lạnh thấu tâm văng lên.

Cây trượng trong tay thoảng cái đã biến thành một trường kiếm sắc nhọn, Tinh Linh Hoàng đối với cận chiến hắn là không thích hợp, so sánh với những kỹ thuật điều luyện của Ngao Triết Thiên học được ở thế kỷ hai mươi mốt thì quả là khác biệt. Cho dù Tuyết Liệp có triệu hồi ra thực vật để hỗ trợ mình,

song kiếm trên tay Ngao Triết Thiên vẫn lưu lại vô số vết thương lớn nhỏ trên người Tuyết Liệp.

Một tiếng bén nhọn vang lên, thân ảnh phiêu diêu như bay của hai người một lần nữa đứng im bất động tại chỗ.

Hai bên vũ khí siết lấy nhau thật chặt, năng lượng tỏa ra từ cả hai giữa không trung cũng đầu đầu đá nhau không ngừng, ngay cả không gian cũng trở nên gầy khúch, thế cân đối giữa cả hai mong manh đến mức như bất cứ lúc nào cũng xảy ra biến chuyển cực lớn.

Ánh mắt, cũng gắt gao khóa chặt lấy đối phương, mang theo một tầng sát ý dày đặc.

Tất cả, phẳng phất như đều tĩnh lặng, không ai dám ra tay hành động trước. Bởi vì cả hai người bọn họ đều rất rõ ràng, lúc này nếu như có dù chỉ là một tia trốn tránh hay lùi bước, hậu quả tất yếu sẽ là bị sức mạnh của đối phương thông phệ.

Sau đó, khoe miệng Ngao Triết Thiên khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt khát máu, hơi sắc năng lượng chính là đang từng chút một bắt đầu thôn phệ pháp lực của Tuyết Liệp.

Thắng bại, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Bỗng nhiên ở phía sau, một bóng người rất không đúng lúc mà bất ngờ xuất hiện ngay ngoài cửa, Ngao Triết Thiên khẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua. Là hồi tinh linh — Liên Đế Na, trên đôi tay run rẩy của nàng còn cầm theo một thanh đoản kiếm, còn thần sắc, thì là sợ hãi cùng hoang mang vô cùng.

“Liên Đế Na...” Lúc này bản thân phân tâm là đồng nghĩa với việc cho đối phương cơ hội, Ngao Triết Thiên tập trung tinh thần, một lần nữa quay đầu về nhìn Tuyết Liệp, “Người trước đi ra ngoài... Ở đây nguy hiểm.”

Hắn biết nàng nhất định bởi vì lo lắng cho mình mà muốn làm gì đó, nhưng việc lần này là quá mức nguy hiểm, vượt xa khỏi phạm vi mà hắn có thể tự mình kiểm soát hết được. mà hắn phải đảm bảo là nàng được bình yên vô sự, dù cho có phải trả giá bằng chính tính mạng mình.

Bởi vì nàng chính là người duy nhất hắn muốn bảo vệ.

Mà ngay khi Ngao Triết Thiên đem toàn bộ lực chú ý chuyển hết lên Tuyết Liệp, đồng thời muốn đem hắn hoàn bộ thôn phệ...

Ngực... Đột nhiên trở nên lạnh ngắt...

Lưỡi kiếm bén nhọn... Lặng yên không chút tiếng động từ phía sau đâm xuyên qua tim hắn, mang theo một tầng máu đỏ rực nhuộm lấy cả ngực hắn.

Ngao Triết Thiên không thể tin được mà trừng lớn hai mắt, xuyên qua con ngươi nhìn thấy trào phúng của Tuyết Liệp, nhìn thấy một thân ảnh vạn phần quen thuộc, thẳng đến khi con dao đâm từ ngực kéo tới rút đi toàn bộ thần trí của hắn.

Nhất thời, toàn bộ thế giới tựa hồ như rơi vào tĩnh lặng, chỉ nghe thấy thanh âm vụn vỡ của máu rơi xuống từ lưỡi kiếm đâm xuyên qua trái tim.

Tỉ tách...

Tỉ tách...

Tại nơi không gian vắng vẻ lại mang theo chút trong thanh dị thường...

Nhưng lại đặc biệt chói tai...

Thẳng đến khi ánh mắt cũng không còn rõ ràng, máu bắt đầu dâng lên đến yết hầu, hai chữ ‘Vị sao’ vẫn như cũ không thể bật ra khỏi miệng.

Lại nghe Tuyết Liệp nhẹ nhàng cười thành tiếng: “Làm rất khá, ta sẽ làm theo hứa hẹn mà cho ngươi một đôi cánh... Một đôi cánh huyền ảo đẹp nhất...”

Nói, là nói với hồi tinh linh, nhưng ánh mắt của hắn, thủy chung vẫn khóa chặt vào song nhãn Ngao Triết Thiên, mang theo một loại trào phúng cùng miệt thị không tả được thành lời.

Tựa như đang nói với hắn...

Ngươi... Còn không bằng một đôi cánh.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng nam nhân mạnh phun ra, thân thể hắn cũng không chịu được mà run lên kịch liệt, nhưng nhìn vào nhãn thần áy náy mà bi thương của hồi tinh linh, cái gì cũng không nói...

Cái gì cũng không muốn nói...

Chỉ là nhắm mắt lại, để năng lượng của Tuyết Liệp tùy ý chạy vào thân thể mình... Tùy ý phá hoại... Tùy ý giằng kéo...

Sau đó, giống như một con rối bị cắt đứt toàn bộ dây khiến, chậm rãi ngã xuống nền đất lạnh, thẳng đến khi một cỗ năng lượng ám hồng pha trắng bạc tuôn ra, trên mặt đất chỉ còn lưu lại một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Hắn đã...

Không còn bất luận ý nghĩ gì...

Không còn nữa...

...

...

Hồi tỉnh linh giật mình nhìn người kia chậm rãi ngã xuống, cuối cùng là nằm trên một vũng máu...

Thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn... Trái tim hồi tỉnh linh liền dậy lên một cỗ chua xót... Nàng... Hối hận...

Nàng bắt đầu hoài nghi quyết định hi sinh người khác để đổi lấy đôi cánh cho mình là đúng hay sai...

Tuy rằng, nàng so với bất luận kẻ nào khác rất khát khao một đôi cánh huyền ảo, cũng so với bất luận kẻ nào khác muốn được quang minh chính đại đứng giữa Tinh linh thụ tiếp thu những lời tán dương của các tinh linh khác.

Bởi vì nàng đã chịu đựng đủ rồi những tháng ngày bị xa lánh cùng khinh bỉ.

Thế nhưng khi nàng ý thức được, cái người đã luôn ở bên cạnh nàng không rời kể cả khi bị vứt bỏ đã bị chính tay nàng giết chết, nàng mới phát hiện ra rằng, bản thân mình để tâm đến sự coi rẻ của các tinh linh khác, mới thật ngu xuẩn cỡ nào...

Cho dù bọn họ nhìn mình thế nào... Cho dù là bắt đầu tán dương mình ra sao...

Người mà nàng quan tâm nhất... Đã bị chính tay nàng giết chết.

Tuyệt Liệt liếc mắt qua nhìn hồi tỉnh linh, cười lạnh, sau đó ngay trước mặt nàng... Đem cánh tay mang chiếc vòng của Ngao Triết Thiên...

Một đường xé toạc ra...

Cùng với xương và thịt... Máu chảy đầm đìa...

Sau đó, ngửa đầu điên cuồng cười lớn...

Hắn rất thích như vậy, lợi dụng người mà nam nhân này tin tưởng nhất, toàn bộ giẫm đạp lên cái linh hồn kiêu ngạo này, khiến hắn tuyệt vọng triệt để, tan nát...

Rất thú vị...

“Dừng tay!!!!!!!!!!” Ngay khi hắn một lần nữa muốn xuống tay hành xác nam nhân đang hấp hối, khắp nơi đột nhiên vang lên một tiếng rống lớn, tiếng gầm cuồng nộ mang theo một cỗ hồng quang sát thương cực đại trong nháy mắt từ bên cạnh quét tới.

Đầu khí đỏ rực như máu theo quang mang dùng tốc độ cực nhanh chém tới Tuyệt Liệt, ngay cả trên mặt đất cũng bị bỏ ra thành một đạo khe nứt dài đến gần một trượng.

Một hồng phát nam nhân, tựa như Ma thần tàn sát đột nhiên xuất hiện, mang theo hỏa nộ điên cuồng cùng sát khí ngập trời, song nhãn đỏ rực gắt gao nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà mình ly khai, chưa đến một ngày, nam nhân ngày hôm qua vẫn còn nằm trong lòng mình, cuối cùng đến lúc này lại thê thảm nằm trên mặt đất, máu tươi liên tục từ chỗ tay bị xé toạc chảy ra...

Một bộ dạng thương tích đầy mình nhưng lại không chút phản kháng, làm cho ai nhìn thấy cũng có một loại cảm giác đau đớn như trái tim bị xé rách...

Một con hỏa nộ trước giờ chưa từng có đột nhiên điên cuồng bốc lên trong cơ thể, trong nháy mắt, hồng phát vương gia đã phóng ngay đến chỗ Tuyệt Liệt, yêu đồng trong tức khắc đã hòa thành một mảnh ám hồng hỗn loạn, Huyết Liệt trong tay dùng tốc độ kinh khủng phối cùng chú ngữ thuần phục của chủ nhân mà chém thẳng đến mục tiêu.

Mà Tuyệt Liệt vừa mới miễn cưỡng tránh được ba đạo công kích đầu tiên thế nào cũng không thể nghĩ tới lần công kích thứ hai lại đến nhanh đến như vậy, khiến hắn ngay cả thời gian tiếp đất cũng không có...

Nhất thời, huyết quang văng khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết thê lương thống lên tận trời.

Ngay cả cánh tay trái của Tuyệt Liệt vẫn còn cầm cánh tay bị xé ra của Ngao Triết Thiên cũng bị chém thẳng xuống vai, cả người bị đầu khí kinh khủng đánh văng đập vào tường, lời nguyên bám trên thân kiếm Huyết Liệt tựa như những con trùng điên cuồng xông vào ăn mòn thân thể tuyết bạch của đối phương.

Một loại thống khổ không thể nói thành lời khiến Tuyết Liệp cơ hồ muốn vỡ nát.

Hắn bị thụ thương như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì, hắn không thể tin được là Vong Dạ sẽ vì một gã nô lệ mà hạ thủ với hắn... Hoặc ít nhất, sẽ không hạ tử thủ. [một đòn chết ngắc]

Nhưng khiến cho hắn lạnh người đi, chính là, sự thật cùng với tưởng tượng của hắn hoàn toàn tương phản...

Nam nhân này, không chỉ muốn giết mình, mà còn dùng một phương pháp tàn nhẫn nhất...

“...” Mất thấy lần công kích thứ ba sẽ rất nhanh ập tới, Tuyết Liệp quét mắt nhìn Vong Dạ một cách thâm trường, xong liền mãnh liệt hóa thành một đạo lưu quang bảy màu tiêu thất tại chỗ.

Tuy rằng hắn ngày hôm nay không thể cùng Vong Dạ ở trạng thái cuồng loạn đối kháng, thế nhưng sau khi hấp thụ được nguồn hơi sắc năng lượng, chí ít cũng có thể bỏ trốn.

“...” Vong Dạ cũng không thêm để tâm đến Tuyết Liệp đã bỏ trốn, mà vội vàng thuận di đến trước mặt Ngạo Triết Thiên nghĩ muốn ôm lấy hắn, thế nhưng lại vì động tác vô lực tránh lui của Ngạo Triết Thiên mà thân thể nhất thời cứng ngắc lại.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác ghen ngào đến không nói thành lời kịch liệt đập vào ***g ngực, phảng phất như ngay cả hô hấp cũng thấy đau đớn.

Người này...

Đã bị hành hạ đến mức...

Ngay cả khi hắn chỉ vươn hai tay ra, đã cảm thấy sợ hãi rồi sao...

“...” Hít sâu một hơi, Vong Dạ dùng một loại ôn nhu hết mức mà ngay cả mình cũng không thể nhận ra mà cẩn thận ôm lấy nam nhân, sau đó cúi đầu muốn lấy ra quyền trực trị thương cấp mười trong vạt áo, lại phát hiện tay mình đã run rẩy đến không thể cầm được cái gì.

Một loại xúc cảm không thể hiểu được bao trùm lấy hắn... Nhất là khi ôm lấy thân thể nam nhân máu chảy đầm đìa này, cái loại xúc cảm này càng trở nên không thể khống chế được...

Thân thể băng lãnh mà tràn đầy vết thương, yếu ớt đến mức ngay cả hô hấp cũng không còn, yếu đuối đến mức sinh mệnh phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất...

Khiến từ trong trái tim hắn sản sinh ra một loại sợ hãi tuy xa lạ mà cường liệt không gì sánh được...

Nhưng trong khi vương giả cố kháng cự lại bản thân chịu tiếp nhận những xúc cảm mà người khác ảnh hưởng lên mình, tay của hắn, lại tựa như có ý thức riêng, tuy rằng run rẩy, nhưng vẫn kiên trì như cũ, thậm chí còn có chút vội vàng luống cuống đem quyền trực bày ra.

Thẳng đến khi quang mang nhu hòa bao bọc lấy nam nhân trong lòng, vương giả có chút bình tĩnh trở lại, đem nam nhân càng ôm chặt hơn.

Dù sao, thân thể người này... Thực sự rất lạnh...

“...” Nhưng rất nhanh sau đó, Vong Dạ liền phát hiện ra sự bất thường.

Quyền trực cư nhiên lại vô hiệu, cùng lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng cầm máu mà thôi.

Xem ra thứ vũ khí đã đả thương nhân loại này, là một loại thần khí cấp cao, nếu như muốn cứu sống hắn, chỉ dựa vào quyền trực là không thể.

Nhất thời, hắn không chút do dự mà ôm lấy nam nhân, thân ảnh thuận hóa thành một đạo lưu quang tiêu thất tại chỗ.

Mà ngay lúc tiêu thất, hắn còn dùng thần niệm hạ hai mệnh lệnh cho Âm minh thị vệ của mình.

Phái người đuổi theo Tinh Linh Hoàng, bất cứ lúc nào cũng phải nắm được hành tung của hắn.

Chém hai tay của hô tinh linh, phong ấn trong Viêm Băng động, vĩnh viễn không thả ra.

Phản bội, sẽ phải trả giá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Một khối đậm hơi sắc quang cầu yếu đến hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu thất, tựa như mộ tàn hồn vì lưu luyến với phàm thể mà trôi lơ lửng vô thức trong nhân gian.

Đó chính là một tia hồn phách còn sót lại của Ngạc Mộng.

Nó không có mục đích, cũng không có ý thức, tựa như đã quay trở về trạng thái nguyên thủy của mình, cứ như vậy, phiêu dạt bất định đến một cánh rừng rậm...

Thẳng đến khi, nó trong lúc vô ý đã bay vào trong một tòa cung điện giấu ở tận sâu bên trong khu rừng ma ám.

Ở nơi đó, nó nhìn thấy hai vị Ám ma thần cấp cao đang trầm ngủ.

Sợi tóc đen sâu tựa bóng đêm như sương mù dày đặc nhẹ nhàng lay động, mỗi một sợi tóc đều tản ra một thứ vị thoang thoảng hoặc nhân, phối cùng gương mặt phiêu lộng lại càng có vẻ thanh mị dị thường.

Một loại hắc ám ma tức thuần túy, mị hoặc hết thảy những sinh mệnh tiền đề gần bọn họ.

Tiếp theo đó, tàn phách của Ngạc Mộng đầu tiên là lưỡng lự dừng lại, sau đó theo bản năng là hướng về phía Ma thần tóc dài hơi uốn, bởi vì, khí tức hắc ám của Ma thần này, khiến nó không thể kháng cự lại hấp dẫn mà muốn tiến gần đến.

Đợi đến khi nó đột nhiên ý thức được nguy hiểm... Đã không còn kịp nữa...

Nó đã bị thôn phệ...

Ác ma thanh mị, đôi môi đậm từ sắc khẽ nhếch lên, đem nó toàn bộ đều hút vào, sau đó, ở bên trong cơ thể, dùng hắc ám khí tức của mình đem nó nghiền nát ra, hấp thụ.

Theo đó, đôi lông mày phiêu lộng của ác ma khẽ chau lại, dường như là có chút gì đó không thích hợp... Thế nhưng, lại tựa như chỉ là ảo giác của một mình mình.

Cuối cùng, hấn với thân thể suy nhược, quyết định là không làm gì cả.

Dù sao, thương thế của hấn quá nặng, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, kiên trì chờ đợi ngày thức tỉnh, đồng thời chờ đợi một bữa tiệc đầy những thánh xử nữ mỹ vị.

Nhưng ác ma ngay lúc đó lại không hề biết rằng, một trăm năm sau đó, hấn – một kẻ lãnh khốc đến gần như không có đến một tia tình cảm, lại gặp gỡ một nam tử nhân loại khiến hấn trầm luân.

Vì đối phương mà động tình, vì đối phương mà phẫn nộ, bi thương, vui mừng... Thậm chí... Từ vong...

Sở dĩ như vậy, có lẽ, là cũng hồn phách mà hấn vừa hấp thu vào cơ thể, có điểm quan hệ.

Ai mà biết được...

Phi Tu Đặc Tư đang tu thân dưỡng tức đột nhiên mở mắt nhìn về phía dương đài trước mặt mình, gần như ngay lập tức lúc đó, khung cửa sổ sát đất màu trắng được chế tác tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật trong phòng hấn, bị một lực cực kỳ thô bạo đánh bật văng ra, hóa thành vô số mảnh vỡ rơi bừa bãi lên tấm thảm lông tơ trong phòng ngủ.

Hồng phát vương giả mới ly khai chưa được một ngày lần thứ hai xuất hiện, chỉ là lúc này đây, hô hấp của hấn có vẻ gấp gáp dị thường, ngay cả những sợi tóc đỏ rực cũng trở nên tán loạn.

Người này tựa hồ như đã tiêu hao rất nhiều ma lực để tìm đến đây.

Trong lòng hấn, còn ôm một đồng phương nam nhân toàn thân bê bết máu, trong đó còn có vết thương nơi cánh tay bị xé ra vẫn còn đang chảy máu đầm đìa.

Gai mắt đến mức khiến Phi trong nháy mắt cũng thấy hít thở không thông...

“Cứu hấn...” Giọng nói luôn thanh sáng mà từ tính của Vong Dạ... Lúc này, chỉ còn lại một nhọc cùng khàn khàn.

“...” Sau khi nhận ra được người đang nằm trong lòng đối phương, băng lam sắc đồng tử chợt co rút lại, đậm lực sắc quang mạng nguyên bản đang bình ổn bao bọc lấy cơ thể trị liệu trong nháy mắt trở nên tán loạn. Ngay khắc sau đó, hấn đã vô thức thuần di đến trước mặt Vong Dạ, đoạt lấy người trong lòng đối phương, trực tiếp thi triển pháp thuật chạy đến thánh điện. Cùng lúc đó, thân ảnh hồng sắc lóe lên, Vong Dạ hóa thành một tàn ảnh tiêu thất tại

chỗ, bám theo sau.

Ngay sau đó...

Khi thân ảnh của bọn họ lần thứ hai xuất hiện, đã là trong một không gian khác.

Xung quanh đây toàn bộ đều sáng rực rỡ, hơn mười cây đại thạch trụ làm bằng thạch anh điều khắc tinh xảo đồ lấy vòm cung điện rộng đến trăm mét, mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng hát xướng du dương vang vọng đâu đó trong cung điện.

Giữa mông lung sương ảo trần ngập điện phủ, một bạch ngọc bình thai được điêu khắc hoa mỹ hiện lên giữa thần điện, phảng phất như từ phía đều được bao trụ bởi năng lượng thần bí.

Cẩn thận đặt Ngao Triết Thiên nằm lên thai thượng [kiểu như cái bệ té ý] phía trước Thánh Mẫu, Phi hai tay có chút không khống chế được con run nhẹ, nhưng hẳn lại không chậm trễ bắt đầu lấy tay phối hợp với chủ ngữ kết ấn, có lẽ vì quá nóng ruột mà trở nên gấp gáp, sắc mặt vốn tái nhợt của Phi lúc này càng thêm trắng bệch, theo thời gian trôi qua, động tác của hắn càng lúc càng trở nên thần tốc.

Bởi vì, không còn thời gian nữa...

Nhân loại đang nằm trên bình thai kia...

Đã không còn hô hấp, đã không còn nhiệt độ...

Nếu như ngay cả mạch đập yếu ớt cuối cùng cũng dừng lại, như vậy, hẳn phải làm thế nào mới có thể cứu được đối phương?

Cuối cùng, chủ ngữ cũng hoàn thành. Xung quanh bình thai đột nhiên xoát xoát xuất hiện sáu, bảy ảo ảnh thiên sứ, mà ở chính giữa còn có hoàng kim thiên sứ bốn cánh, song đồng kỳ dị một xanh một tím.

Tiếp đó, không biết Phi đã niệm chú ngữ gì, dị đồng thiên sứ [dị đồng ám chỉ 2 màu mắt khác nhau] tuần mỹ đứng ở chính giữa trung tâm bắt đầu rơi lệ, ngay sau đó song nhân của thiên sứ biến thành hai khóa bảo thạch tỏa ra quang mang rực rỡ nhẹ nhàng trôi giữa không trung, lệ biến thành máu.

Mà Phi lại không chút khách khí bắt lấy hai khối bảo thạch, trực tiếp đem nó ấn xuống trán Ngao Triết Thiên, nhất thời, những thiên sứ xung quanh cũng lập tức hóa thành những bụi sao li ti tiêu thất giữa không trung.

Lúc mới bắt đầu, thân thể hư tàn yếu ớt của Ngao Triết Thiên chống cự lại sự tiến nhập của bảo thạch, tiếp đó, Phi lại niệm một chú ngữ cực trúc trắc khó hiểu, bảo thạch cuối cùng mới có thể bắt đầu tiến nhập vào bên trong thân thể Ngao Triết Thiên, mà sắc mặt Phi cũng theo đó trắng thêm vài phần.

Hắn cách đó không lâu mới cùng Vong Dạ giao chiến đến nỗi thụ thương, rồi lại tiếp tục sử dụng Hoàng Kim Thiên Sứ chỉ có thể gọi lên một lần, chính là khó nhọc vô cùng.

Sau khi nhìn thấy thân thể Ngao Triết Thiên bắt đầu tiếp nhận bảo thạch, Phi mới có chút thở phào nhẹ nhõm, sau lại vô pháp khống chế cảm xúc của mình mà quay sang rống lên với Vong Dạ: “Người đã làm cái gì!? Vì sao hắn lại biến thành như vậy!?”

Rốt cuộc đã gặp hành hạ thế nào, nam nhân này mới có thể biến thành cái dạng bê bết thảm thương đến vậy...

“...” Đối với chất vấn của Phi, hồng phát vương giả chỉ là diện vô biểu tình, im lặng, nhưng theo thân thể căng ra cứng nhắc, mơ hồ có thể thấy được hắn đã có sức kiềm nén điều gì.

“Người cút ra ngoài cho ta, bằng không ta không thể chuyên tâm điều trị.” Sắc mặt Phi trước nay chưa bao giờ âm trầm như vậy.

Nếu như là trước đây, nếu có kẻ dám dùng ngữ khí như vậy nói thẳng vào mặt Vong Dạ, bất luận là địch hay bạn, cuối cục cuối cùng chỉ có chết.

“...” Nhưng lúc này, cổ khí tức tàn bạo trên người Vong Dạ cũng tựa hồ như bị thứ gì đó vững vàng kiềm nén lại, chỉ là im lặng nhìn Ngao Triết Thiên thật lâu, sau liền lặng lẽ xoay người rời đi.

Bóng lưng cao lớn mà đỉnh lập, giữa sương ảo dần dần tiêu thất, mang theo một loại xúc cảm cô độc không nói thành lời.

Sau khi Vong Dạ ly khai, ánh mắt Phi một lần nữa lại quay trở lại nhìn Ngao Triết Thiên.

Sau khi tỉ mỉ kiểm tra lại những vết thương trên thân thể đối phương, song nhân Phi bất giác để lộ ra một tia thần tình cực độ phức tạp.

Hắn hiểu rõ, những vết thương này không phải là do Minh vương trực tiếp tạo thành. Bởi vì người kia dù xung động đến mức nào, cũng không thể lộng đến nỗi nổi thành cái dạng gần như không thể cứu chữa được như hiện tại. Nhưng mà, mặc dù là như vậy, sự tình trở nên như vậy, Vong Dạ nhiều ít gì cũng không tránh được có điểm quan hệ — Vết cắt nơi cánh tay nam nhân không đều, không thể nghi ngờ gì khác, cánh tay đã bị xé toạc ra, hơn nữa còn là bị xé xuống với tốc độ cực chậm rãi... Từng chút, lại từng chút, xé ra...

Khi đó, nỗi đau mà người này phải chịu đựng... Đến tận cùng là thống khổ đến chừng nào?

Hắn không thể biết được...

Thế nhưng, hắn lại biết một điều, nỗi đau lớn nhất của nam nhân, không phải từ cánh tay bị xé xuống... Mà là từ một việc khác...

Theo dòng suy nghĩ, ánh mắt Phi chậm rãi dời về phía ngực Ngao Triết Thiên, chân mày bắt gặp càng thêm chau lại.

Tình trạng của vết thương không khó để nhìn ra, hắn là bị người ta từ phía sau đâm xuyên qua một dao...

Bị đâm từ phía sau lưng... Hiển nhiên là người mà đối phương tín nhiệm...

Như vậy, người này là...

Hồi tỉnh linh...

Bởi vì chỉ có nữ nhân này mới có thể có điểm liên quan đến Tuyết Liệp...

Đối với suy đoán của mình, trong lòng Phi dậy lên thứ xúc cảm không thể diễn tả thành lời, ngón tay thon dài trắng ngần cũng không chịu được mà đưa lên khẽ vuốt lấy khuôn mặt tuấn tú mà tái nhợt của nam nhân, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Ngươi... Lại bị phản bội sao?”

Nói đến đây, Phi lại cười khổ một tiếng, bắt gặp lại nhớ đến... Chính hắn, cũng đã từng phản bội người này...

Nhớ tới nhân thân lạnh lùng đến không còn chút xúc cảm nào của nam nhân ngày hôm đó nhìn mình... Phi chỉ cảm thấy trong ngực nhói lên...

Bất quá, hiện tại không phải lúc thích hợp để suy nghĩ lung tung, trước mắt cứu sống nam nhân mới là điều quan trọng nhất.

Mà khi Phi dựa vào năng lượng của bảo thạch, bắt đầu giúp nam nhân chữa trị thân thể... Bỗng nhiên lại phát hiện ra...

Tình trạng của nam nhân...

So với trong tưởng tượng của hắn thì nghiêm trọng hơn rất nhiều...

...

...

Bên ngoài cung điện.

Vong Dạ nửa ngồi trên bậc thang ngoài thần điện, những sợi tóc đỏ dài như máu theo gió nhẹ nhàng lay động, thoạt nhìn có một chút sa sút tinh thần, cũng không phù hợp chút nào với tác phong của một người vương giả.

Nhưng lúc này, hắn cũng không còn để tâm gì nữa, chỉ là muốn ngồi xuống, hảo hảo nhớ lại chuyện cũ...

Chuyện về nhân loại kia...

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng, hắn quả thực rất để tâm đến nhân loại kia...

Để tâm đến ánh mắt lạnh lùng mà lại mang theo đau thương của đối phương...

Mà khi hắn thực sự bắt đầu quan tâm đến nam nhân này... Là vào buổi tối khi nam nhân xoa bóp cho mình, cuối cùng lại trở thành ngủ mê man trong lòng mình... Lúc đó, hắn không biết vì sao mình lại không kêu thị vệ dẫn nam nhân đi, thậm chí còn ôm hắn ngủ...

Thẳng đến khi bị cảm giác ẩm ướt ở trước ngực làm cho tỉnh giấc... Mới phát hiện... Nam nhân lạnh lùng kia cư nhiên lại khóc...

Rõ ràng là vẫn ngủ say như vậy... Nhưng lại im lặng rơi nước mắt... Một bộ dạng... Yếu đuối không nói thành lời...

Đồng thời, đôi môi tái nhợt mà run rẩy của nam nhân... Tựa hồ như đang kêu một cái tên...

Thế nhưng, bởi vì cổ họng bị tàn tật, người kia chỉ có thể bật ra những âm tiết vụn vỡ vô nghĩa.

Nhưng hắn theo hình dáng của khuôn miệng khi phát âm của đối phương, mơ hồ có thể thấy được...

Người kia đang gọi tên mình...

Vong Dạ...

Vong... Dạ...

Một lần lại một lần...

Mỗi lần lại càng thêm bi thương...

Âm thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như không thể nghe ra được... Nhưng lại khiến hắn không thể không lưu tâm... Thậm chí là bất giác, đem người kia ôm chặt thêm một chút...

Gần thêm một chút...

Bọn họ có đúng hay không đã từng xảy ra chuyện gì? Mà hắn thì lại không biết...

Hắn rất muốn hỏi người kia rõ ràng, nhưng khi thấy nam nhân tỉnh lại thì lại là một nhãn thần lạnh lùng, như đang nhìn một kẻ xa lạ không hề quen biết... Hắn một câu cũng không hỏi...

Thậm chí là hoài nghi, cảnh tượng ngày hôm qua khi nam nhân khóc, có phải hay không chỉ là ảo giác của mình...

Đang trong vòng suy nghĩ lẩn quẩn, Vong Dạ chợt cảm giác được phía sau có một động tĩnh rất nhỏ, quay đầu, chỉ thấy Phi diện vô biểu tình đang đến gần hắn... Vô thanh vô tức, tựa như một con mèo...

“Hắn thế nào?” Vong Dạ đứng lên đối mặt với Phi, trong lòng bất giác có một dự cảm không tốt...

“Đã chết.” Phi vẫn như cũ không có bất luận biểu tình gì, cả người lạnh đến mức giống như một bức tượng điêu khắc từ băng đá.

“Không thể.” Vong Dạ nhíu mày, hoàn toàn không tin vào lời nói của Phi, nhưng lòng bàn tay thì lại sớm phát lạnh.

“Không thể?” Phi cười khế, thế nhưng song nhãn nhìn Vong Dạ thì lại không có một chút tiểu ý nào, thậm chí còn mang cả oán hận hàm ẩn bên trong, ngay cả thanh âm cũng trở nên bén nhọn: “Hắn như vậy, cùng với chết thì có gì khác biệt?”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

“Hắn thế nào?” Vong Dạ đứng lên đối mặt với Phi, trong lòng tự dung có một dự cảm không tốt.

“Đã chết.” Phi vẫn như cũ không có bất luận biểu tình gì, cả người lạnh như một bức tượng điêu khắc từ băng đá.

“Không thể.” Vong Dạ nhíu mày, hoàn toàn không tin vào lời của Phi, nhưng lòng bàn tay thì đã sớm phát lạnh.

“Không thể?” Phi cười khế, thế nhưng song nhãn nhìn Vong Dạ lại không mang chút tiểu ý nào, thậm chí còn chứa cả oán hận hàm ẩn bên trong, ngay cả thanh âm cũng trở nên bén nhọn: “Hắn như vậy, cùng với chết có gì khác biệt?”

“...” Vong Dạ chết lặng tại chỗ, ngay người đến gần nửa phút, sau mới giống như đột nhiên hoàn hồn lại, một tay đẩy Phi tránh qua một bên, sau đó nhanh chóng chạy đến chỗ của Ngạo Triết Thiên...

Mà Phi vẫn đứng yên một chỗ, nhìn vị vương giả ngay cả thuật thuật di cũng tựa hồ như đã quên mất, thần tình có chút phức tạp.

Trong thánh điện.

Giữa bạch ngọc bình thai, thân thể nam tử nằm lặng im, mái tóc đen như thủy mặc trầm lắng đến tĩnh mịch rơi tán mạn xung quanh, thỉnh thoảng lại tích lạc một giọt máu tươi, khiến người ta cảm tưởng dường như chủ nhân của chúng cả người ô uế, không chút sinh khí.

Tựa như một cỗ thi thể...

Mà cách hắn ba, bốn thước, Vong Dạ có chút do dự đứng ở đó, thờ dốc, huyết sắc song nhãn tràn đầy những lo âu cùng bất an, vừa muốn đến gần, rồi lại chần chừ không dám đến gần để xác nhận lại tình trạng của đối phương.

Đúng lúc này, nam nhân chậm rãi mở hai mắt, từ từ ngồi dậy.

Nhưng hắn tỉnh dậy như vậy, lại không khiến Vong Dạ cảm thấy kinh hi chút nào... Thậm chí, ngay cả đôi môi cũng bất giác run lên.

Bởi vì nhân thần của đối phương, là trống rỗng...

Hoàn toàn trống rỗng...

Thật giống như hấn hiện tại, chỉ là một con rối gỗ không có linh hồn, chỉ khác là, hấn có hô hấp...

Vì sao?

Vì sao lại trở thành như vậy...

“Người cũng đã phát hiện ra phải không?” Thanh âm băng lãnh của Phi truyền đến từ phía sau hấn. “Linh hồn của hấn đã bị hủy rồi... Chỉ còn lại một thể xác mà thôi.”

Trong lúc trị liệu, hấn đã sớm nhận thấy nam nhân có chút dị thường, vì vậy liền sử dụng thần niệm tiến nhập vào bên trong linh thể của đối phương, tìm kiếm đến tận nơi sâu nhất, cuối cùng lại tìm thấy hài cốt của linh hồn hấn đã bị xé tan nát...

“...”

“Mà ta, chỉ có thể chữa trị cho thân thể hấn, không thể chữa trị được cho một linh hồn đã bị phá hủy... Cho dù là Thần cũng không thể cứu được...”
Hàng mi dài của Phi khẽ buông xuống, khẽ che đi đôi mắt đã thoáng hiện một tia tuyệt vọng.

Ngữ khí, chưa lúc nào ngưng trọng mà bất lực như vậy.

Vong Dạ im lặng, một lần nữa nhìn về phía nam nhân an tĩnh dị thường, đột nhiên bước về phía đối phương, trong yêu đồng lộ ra một loại xúc động vì áp lực.

“Nhìn ta.” Sau đó, Vong Dạ chế hai vai Ngạo Triết Thiên, giống nói từ tính mạng theo trầm thấp dị thường.

Thế nhưng nam nhân bị hấn chế trụ lại không có bất luận phản ứng gì, ánh mắt vẫn như cũ là một mảnh trống rỗng, không có chút tiêu cự.

“Ta bảo người nhìn ta! Có nghe hay không!?” Ngữ điệu trầm thấp lại nặng thêm vài phần, mơ hồ lộ ra chút hàn ý, ngay cả lực đạo chế trụ đôi vai của đối phương cũng tăng lên không ít, bắt đầu có chút không kiềm chế được mà bắt đầu lắc vai nam nhân.

Nhưng thủy chung vẫn có chút hồi đáp lại...

Dường như đối mặt với Vong Dạ lúc này, không phải người, mà chỉ còn là một con rối tinh xảo.

Một con rối hoàn toàn không chứa bất luận hình ảnh người nào trong mắt.

“...” Vong Dạ trầm mặc, nhưng tức giận trong yêu đồng lại tựa như bão táp mỗi lúc một trở nên mãnh liệt. Chỉ trong nháy mắt, hai tay của hấn đã gât gao bóp lấy cái cổ của nam nhân.

Trong đầu như có một thanh âm đang điên cuồng gào thét, giết hấn, giết hấn! Hấn đã không còn là người kia nữa, chỉ là một cái xác trống rỗng mà thôi!

Mà hấn, không cần một cái xác! Càng không muốn lưu tâm đến một cái xác không hồn!

Ngay khi sắc mặt nam nhân vì hô hấp không thông mà càng lúc càng trở nên tái xanh, thân thể vì thiếu dưỡng khí mà mỗi lúc một trở nên vô lực...

Vong Dạ bất giác thả lỏng tay xuống.

Song nhãn chỉ còn lại một loại thương tiếc mà chính hấn cũng không biết.

Hấn không thể hạ thủ được...

Nhất là khi nam nhân bởi vì thống khổ mà bật ra mấy thanh âm nghẹn ngào vỡ vụn, ngực hấn tựa như bị cái gì đó bóp chặt lại, đau đến khiến người không thể chịu đựng được.

Yết hầu của người này vì năng lượng bị tổn hại, một lần nữa lại trở thành bị cầm.

Vậy nên, cho dù hấn có thống khổ đến đâu, chật vật đến đâu, cũng chỉ có thể bật ra một vài âm tiết vụn vỡ yếu ớt đến gần như không thể nhận ra được để biểu đạt cảm nhận của hấn.

Giống như ngày trước hấn nằm trong lòng mình khóc thầm.

Vô luận là gọi ra cái tên bao nhiêu lần, cũng chỉ có thể bật ra những âm tiết khàn khàn mà không ai có thể nghe hiểu được...

Vậy nên, hấn dù không thể chịu đựng được nam nhân đã trở thành một thể xác trống rỗng như vậy, nhưng thủy chung vẫn là không hạ thủ.

...

...

“Ta trước ly khai, giúp ta chiếu cố hân.” Hồi lâu sau, vương gia đã khôi phục lại vẻ lãnh tính đăm đạc bỏ lại một câu, sau liền tiêu thất tại chỗ.

Mà Phi từ đầu chí cuối đều chỉ im lặng đứng một bên không có lên tiếng, cũng không có ý định can thiệp vào chuyện của Vong Dạ, cho dù đối phương mới này gần như đã muốn giết chết nam nhân mà hân vừa dốc toàn lực chữa trị.

Bởi vì hân biết...

Người kia không thể hạ thủ.

Giống như mình.

Dù vô pháp tiếp thu việc nam nhân biến thành dạng cái xác không hồn đến thế nào, vẫn như cũ không thể hạ thủ được. Tuy nhiên, hân so với bất luận kẻ nào đều rõ hơn cả, kỳ thực đối với nam nhân mà nói, chết là lối thoát duy nhất...

Dù sao, hân sống cũng chỉ thống khổ cùng tuyệt vọng...

Nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng không còn chút hô hấp nào của nam nhân, trái tim hân tựa như bị người ta hung hăng đâm xuyên qua, rất xa lạ, nhưng khắc sâu dị thường.

Hân không muốn người này chết đi...

Bởi vì chán ghét cảm giác đau lòng...

Nghĩ vậy, Phi ngồi xuống bên cạnh ngọc thai, chậm rãi tiến lại gần nam nhân.

Ánh mắt thật sâu nhìn đối phương, tựa như đang nhìn người mà mình quý trọng nhất, bàn tay bạch ngọc bất giác đưa lên vuốt lấy khuôn mặt băng lãnh của đối phương.

“Uế... Ta nên làm gì với người đây...”

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giữa không gian trống trải, thanh âm vang vọng trong không gian thật lâu, phiền muộn dị thường.

Gió, thổi dịu hiu.

Trong không khí mang theo mùi đất ẩm ướt, xuyên qua cánh rừng rậm rạp, thi thoảng lại có vài ánh dương quang rơi xuống qua tán lá, tựa như hơi thở của khắp đại địa, đi thẳng đến thần vực chi thụ trong Di Vong Sâm Lâm.

Tinh linh chi thụ nơi đây sau khi chiến tranh loạn lạc qua đi đã được khôi phục lại, thoát nhìn an tĩnh dị thường, hồ nước nuôi dưỡng sinh mệnh của rừng cây dưới ánh mặt trời tản ra những ánh sáng lóng lánh dịu nhẹ.

Bên cạnh còn có những tinh linh mỹ lệ đang dừng chân ngồi nghỉ, mái tóc màu vàng kim cuộn sóng giống như ánh dương quang, thần tình dường như rất bình thản, nhẹ giọng đàm luận về vị Tinh Linh Hoàng đã trở về của bọn họ, thoát nhìn vô cùng phấn khởi.

Dù sao, bị Minh vương nổi tiếng tàn nhẫn bắt đi, có thể trở về đã là một điều kỳ tích, tuy rằng hiện tại bị thương khá nặng, thế nhưng nghỉ dưỡng ở trong thần vực chi thụ, hân là có thể khôi phục.

Nói, các tinh linh nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm ngọt ngào vừa nhẹ nhàng lại dễ nghe, ngay cả mấy con chim nhỏ trong khu rừng cũng nhin không được mà cất tiếng vui thích hót líu lo phụ họa.

Tất cả, thoát nhìn mỹ hảo vô cùng.

Bỗng nhiên, thiên đường tựa như một viên ngọc nhỏ rơi vào giữa địa ngục đỏ rực đầm máu, không gian nguyên bản đang yên lặng nhất thời bị cổ năng lượng vô hình mà ngang ngược xé toạc ra, kẻ cả kết giới bảo vệ nơi đây, thẳng đến khi vương giả tựa như mị ảnh không lời báo trước đập không tiền đến.

Nhất thời, một cỗ uy hiếp cường đại mà vô hình ồ ạt kéo tới khiến những tinh linh ở đây như rơi vào luyện ngục tàn khốc, chỉ có thể cứng ngắc thân thể, mở to mắt nhìn thanh vũ khí trong tay vương gia vung lên thành một đường cong uy mỹ, hướng đến bọn họ bỏ tới không chút lưu tình. Trong nháy mắt, máu tươi của tinh linh phun ra như huyết hoa rải khắp không trung...

Trong khoảnh khắc sinh tử, chỉ có thể nhớ rõ duy nhất một điều, chính là yêu đồng huyết hồng băng lãnh của vương giả, nhiếp nhân tâm hồn.

Dưới chân đạp lên những thi thể huyết nhục lẫn lộn, đứng giữa những sinh mệnh đang dần bị hủy hoại, Vong Dạ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về đỉnh cây

cao chót vót, con người băng lãnh cuộn trào mãnh liệt một loại sát ý đầm máu, những sợi tóc dài huyết sắc như ma huyền phi dương.

Tại nơi cao nhất ở thần vực thụ.

Tuyết Liệp bị Vong Dạ chém đứt một tay hiện đang an tĩnh trôi nổi trong không trung, khuôn mặt tuyết mỹ có chút yếu bệnh tái nhợt. Vô số lực sắc quang mang do tự nhiên cấu tạo thành bao bọc lấy thân thể hắn, đang cuộn cuộn không ngừng lấy năng lượng từ trong thần vực thụ đưa vào trong cơ thể hắn.

Mơ hồ, có thể thấy thịt ở miệng vết thương nơi cánh tay bị cắt đi đang bắt đầu chậm rãi tái sinh.

Bên cạnh hắn, là sáu người thủ hộ địa vị cao nhất trong Tinh linh tộc.

Trong đó, có cả người có tình cảm thuần túy với Uê, Thủy Nguyệt, lúc này, hắn nhãn tình phức tạp nhìn Tuyết Liệp, trái tim vô hình trung như bị áp lực đè nén mà run lên.

Sau khi vương cùng Uê bị mang đi, hắn đã từng nhiều lần mang theo chiến sĩ của Tinh linh tộc đến Minh giới, thế nhưng ở một nơi cũng thế giới tự nhiên hoàn toàn bị ngăn cách, không chỉ khiến cho ma lực của bọn họ vô pháp thi triển, mà e là chỉ với một con lóc nguyên tổ thôi cũng đủ khiến bọn họ chết mấy mạng cũng không đủ.

Cuối cùng, chỉ có thể bỏ cuộc...

Hôm nay, vương đã tự mình quay trở về, tự nhiên cũng sẽ rất vui mừng.

Nhưng còn người kia? Hắn ở đâu?

Có khỏe không?

Hay là... Đã gặp chuyện lành ít dữ nhiều?

Trực giác mách bảo cho hắn biết, người kia, không thể trực tiếp hỏi vương.

Đúng lúc này, một Tinh linh chiến sĩ mặt cắt không còn giọt máu hoảng loạn bay đến, còn chưa kịp đáp xuống đã liền trực tiếp ngã lăn ra đất, xong lại vội vàng vật lộn đứng dậy nhìn về phía Tuyết Liệp: “Ngô hoàng, Minh vương hắn... Ngô!”

Lời sau hắn không còn cơ hội để nói nữa...

Bởi vì, một thanh trường kiếm toàn thân cháy lên hỏa diễm, đã đem hắn chém thành hai nửa, máu tươi nhuộm đỏ một mảnh.

Huyết vụ còn chưa kịp tan hết, Vong Dạ tóc dài đỏ rực đã diện vô biểu tình xuất hiện ngay trước mặt Tinh Linh Hoàng, song nhãn, âm lãnh đến thấu xương.

Tuyết Liệp thần tình u ám vương giả chìm trong chiến hỏa hùng hực, bích lục song đồng vội đi vài phần phần nộ cùng sừng sốt, lộ ra một tia sợ hãi vô pháp kiềm nén, cùng với, một xúc cảm không thể chối bỏ, yêu say đắm.

Vong Dạ cũng lạnh lùng nhìn hắn, đạm mạc buông ra một câu không chút cảm xúc:

“Ta không muốn nhiều lời vô ích với ngươi, người là do ngươi đã thương, nói cho ta biết phương cách phục hồi.”

“Phương cách?” Tuyết Liệp nhìn Vong Dạ chăm chăm, khóe miệng nhẹ cong lên, nhưng vì áp lực mà trở nên gượng gạo: “Thực sự là rất có lỗi, trên thế giới này không có phương cách nào cả...”

Nói, điệu cười càng thêm vài phần méo mó, mang theo kiêu ngạo cùng đắc ý, đáng về kiêu ngạo tùy tiện không ai sánh được.

“Ngà?” Vong Dạ tựa hồ đối với câu trả lời của hắn cũng không ngoài dự đoán, chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng.

Một giây tiếp theo, Tuyết Liệp còn chưa kịp phản ứng gì, vai đã bị trường kiếm của Vong Dạ đâm xuyên qua, lực đạo trùng kích cường đại đến mức đem cả người ghim thẳng vào bức tường sau lưng, huyết quang văng khắp nơi.

“Ngươi đem mấy lời vừa rồi lặp lại một lần.” Bước qua, vuốt lấy khuôn mặt của Tuyết Liệp, biểu tình của Vong Dạ thoát nhìn ôn nhu đến mức khiến người khác sồn tóc gáy.

“Ồ...”

Tuyết Liệp đau đến nhین không được mà bật tiếng rên rỉ, bả vai bị kiếm xuyên qua cũng không chịu được đau đớn mà run run. Nhưng hắn không cam lòng mà một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đang thi bạo mình, nghiêng răng bật ra từng từ một dứt quãng: “Trên... Thế giới này... Không còn phương cách nào cả!”

Vai, tựa như bị diêm hỏa thiêu đến cháy bỏng rát, thế nhưng, so với trái tim, thế này thì đáng gì chứ!?

“Được rồi.” Vong Dạ diện vô biểu tình vỗ vỗ khuôn mặt của đối phương, tựa hồ như chịu buông tha cho người kia, thế nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến Tuyết Liệp bất giác một lần nữa rơi vào khủng hoảng: “Mong là năm ngày sau ngươi vẫn có thể giữ được khẩu khí này.”

Tiếp đó, không đợi Tuyết Liệp kịp phản ứng lại với những lời này của mình, Vong Dạ nắm tay cầm lấy kiếm thấp giọng niệm một chú ngữ...

Điều này khiến cho Tuyết Liệp cảm thấy phi thường bất an: “Ngươi muốn làm gì?”

Hắn hiểu rõ sức mạnh của Vong Dạ, người này ngay cả ma pháp cấp tám đều có thể thuần thục niệm chỉ trong chớp mắt, mà nay lại cần đọc đến chú ngữ, không cần nói cũng biết là thứ ma pháp đặc thù thế nào.

Trong lúc kinh hoàng, trường kiếm của Vong Dạ bắt đầu sinh ra một loại hồng quang chói mắt mà đặc nồng, đồng thời xuyên qua thân thể của Tuyết Liệp, tại sau lưng hắn mà ngưng tụ lại thành một trận pháp rộng đến ba thước vuông, không ngừng hiện ra vô số tự phù trúc trắc khó hiểu. Tiếp đó, năm nhóm tự phù hoá thành năm đạo dây leo tan ra quang mang, chia ra quấn lấy tứ chi của Tinh Linh Hoàng cùng với cái cổ tuyết trắng.

“Buông ra!!! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì... Đau quá...” Tuyết Liệp đau đến nước mắt cũng phải rơi xuống, nhưng càng điên cuồng giãy dụa, thân thể hắn lại càng bị gắt gao trói lấy trong trận pháp, cuối cùng là không thể động đậy được nữa. Những nơi thân thể cùng quang thẳng [thẳng: dây thừng] tiếp xúc, truyền đến một cảm giác đau nhức như bị ăn mòn...

Pháp lực trên người lại giống như một dịch thể đặc sệt đọng lại, căn bản là không thể phát huy được.

“Pháp trận này cũng không có gì đáng sợ, chí ít, ngươi sẽ không chết ngay lập tức.” Ngữ khí của Vong Dạ bình thản tựa như đang nói chuyện phiếm, nắm tay giương lên, liền đem Huyết Liệt từ trong thân thể của đối phương thu hồi. “Ngày đầu tiên, linh thể bị ăn mòn sẽ khiến một tay của ngươi bị hư thối, ngày thứ hai, là tay còn lại, kế tiếp là chân trái, chân phải, cuối cùng, mới lên đến khuôn mặt ngươi.”

“Không...” Tuyết Liệp khủng hoảng lắc đầu, nhất là nơi bị cụt tay, càng giãy dụa kịch liệt.

Linh thể trực tiếp bị ăn mòn? Nói vậy là cho dù về sau hắn có chữa trị thân thể, cũng sẽ lập tức hư thối trở lại!!!

Người kia thế nào lại có thể đối xử với hắn như vậy!? Sao có thể như vậy!?

Để thân thể hắn thối rữa như vậy, so với giết hắn còn tàn nhẫn hơn gấp bội lần!

“Ngươi không thể đối xử với ta như thế! Vong Dạ!!!” Đôi môi hắn run lên, thanh âm khàn khàn, tràn ngập tuyệt vọng cùng phẫn nộ.

Đối phương cư nhiên vì gã nhân loại kia, mà hạ độc thủ với hắn như vậy! Hắn không cam lòng!

Lẽ nào Vong Dạ đối với hắn không có đến một điểm thương yêu?

Những ngày mà bọn họ đã từng ở cùng nhau, chẳng lẽ tất cả đều là giả dối sao?

Hắn không tin! Không tin!

“Ta đương nhiên có thể.” Ngữ khí vẫn lạnh nhạt như cũ, loại lạnh lùng này khiến hàn khí nhẹ nhàng dâng lên từ tận sâu bên trong lòng Tuyết Liệp. Sau đó, tựa hồ như đến nhìn hắn cũng thấy lười, Vong Dạ xoay người ly khai, trước khi đi, hắn còn băng lãnh để lại một câu: “Triệt đề hư thối, hay được cứu thoát, là do ngươi tự lựa chọn.”

Ý tứ của Vong Dạ rất rõ ràng, hắn muốn phương cách để khôi phục lại linh thể của Ngạo Triết Thiên.

Có, thì hắn bỏ qua cho đối phương, không có, thì Tuyết Liệp cứ đợi đến lúc hư thối mà chết đi.

“...” Nước mắt theo song nhãn tràn ngập oán hận của Tuyết Liệp chảy xuống, mang theo vô vàn không cam lòng cùng phẫn nộ bị thương tích lại trên mặt đất. Tay phải nguyên bản còn lành lặn của hắn, nơi bị trói buộc lại đã bắt đầu trở nên hư thối, biến thành một màu đen, bốc mùi... Hơn nữa, còn có thêm cơn đau nhức cùng cực do bị ăn mòn...

Ma trận này, trong lúc ăn mòn thân thể hắn, cũng đồng thời ăn mòn cả trái tim hắn...

“Ngô hoàng! Ngài có sao không?” Các tinh linh bị uy thế của Vong Dạ ngay từ khi mới bước vào đền nén đến mức không thể di chuyển được, lúc này vội vàng cùng nhau tiến tới, sau khi nhìn rõ tình trạng của ma pháp trận, khuôn mặt mỹ lệ liền tràn ngập lo lắng cùng bất an.

“Ta giúp ngài phá nó!” Phong chi tinh linh với năng lực cực mạnh vội vàng nói, lúc này xuất ra pháp trượng bắt đầu niệm chú.

Nhất thời, nguyên tố gió trong gian phòng dần quy tập lại, hình thành trạng thái công kích.

Nhưng ngay khi công kích của hắn đánh đến ma pháp trận, pháp trận nguyên bản coi như an tĩnh đột nhiên trở nên bạo ngược, ám hồng quang mang tựa rần ruron ra cắn phá lấy ma pháp công kích đang hướng thẳng đến nó, đồng thời còn quay lại mãnh liệt chui vào bên trong tay của Tinh Linh Hoàng.

Trong nháy mắt, một tiếng kêu thê lương thảm thiết không gì sánh được thống động chân trời.

Tuyết Liệp hai mắt mở trừng trừng nhìn vào cánh tay trắng ngần đang bị trói buộc của mình đang hư thối nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, không chỉ biến thành một màu đen sậm, mà còn không ngừng có dịch thể đỏ tươi tanh nồng lại đặc sệt từ chỗ hư thối chảy ra, mơ hồ có thể thấy được cả xương cốt lộ ra dưới lớp thịt thối nơi cánh tay, trong không khí tràn ngập mùi tanh tươi...

Mà phong chi tinh linh thì cả người chết lặng, hoàn toàn không ngờ đến được là sự tình sẽ trở nên như vậy...

“Không, tay của ta... Tay của ta!” Không thể chấp nhận được việc bản thân mình trở thành như vậy, Tuyết Liệp cố sức lắc đầu không dám tin, mãnh liệt quay đầu lại rống lên với tinh linh vẫn còn đang đứng chờ ra ở kia: “Người tên hỗn đản!!! Ta muốn giết người! Người đâu! Bắt hắn lại cho ta!”

Lúc đó, sự tình trong phòng càng lúc càng trở nên hỗn loạn...

Mà ở bên ngoài, thì lại yên lặng đến đáng sợ...

Giờ khắc này, Tinh linh tộc có mấy nghìn năm lịch sử, chỉ có thể dùng từ thê lương để hình dung... Cảnh tượng thi thể cốt nhục chất thành núi khiến cho tất cả mọi thứ tựa như một cơn ác mộng kinh hoàng.

Cả một vùng đất rộng lớn dậy mùi thối nhưỡng thanh lương, lúc này bởi vì máu tươi thấm xuống mà toàn bộ biến thành một màu đen, đất cát sền sệt tràn đầy một cỗ khí tức tanh hôi.

Thế nhưng, thi thể của các tinh linh thực sự quá nhiều, ngay cả đất đai cũng không thể thấm hết được máu của bọn họ, vậy nên, những dòng máu hỗn hợp các loại nguyên tố này không ngừng chảy đến hồ nước ở vị trí trung tâm...

Giống như những dòng suối nhỏ cứ dần dần kéo dài ra, không ngừng chảy xuống hồ, cho đến khi cả hồ nước toàn bộ đều bị nhiễm đen, cũng tích lại vô số oán khí cường đại của vô số sinh mệnh trước khi chết...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Khi Vong Dạ một thân nhiễm huyết đỏ rực một lần nữa quay trở về Thánh điện, đã là sau đó một giờ.

Nam nhân vốn đang ngồi ở trên bình thai, lúc này đã sớm vì mệt mỏi mà ngủ quên, mái tóc dài đen như thủy mặc, làm nổi bật lên khuôn mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn như cũ anh khí mười phần.

Rất an tĩnh, không cảm giác được một tia yếu đuối nào, nhưng vẫn khiến Vong Dạ có loại xung động muốn ôm hắn vào lòng.

Mà cạnh hắn, lại có một nam tử đang nằm bên...

Một bạch phát nam tử, thoát nhìn đi thường chướng mắt.

“...” Vong Dạ trầm mặc, song nhãn tức thời lạnh xuống, ngay cả không khí xung quanh cũng bắt đầu nhanh chóng đông cứng lại.

Nhưng rất nhanh sau đó, lại khôi phục lại như bình thường.

Bởi vì bộ dạng ngủ say của Phi, thoát nhìn có loại mệt mỏi đến không nói thành lời. Tựa hồ như quá trình trị liệu trước đó đã tiêu hao của hắn rất nhiều tinh lực. Hắn tựa như một con mèo, cần cần dựa dựa mệt mỏi nằm bên cạnh nam nhân, lại không biết vì nguyên nhân gì, cũng không có trực tiếp chạm tới thân thể nam nhân, chỉ là trong tay, gắt gao nắm lấy một lọn tóc đen của đối phương.

Một dạng không dám tới gần, những cũng không muốn ly khai.

Điều này làm cho Vong Dạ không chỉ khó chịu nhũn nhũn, thần tình còn có chút phức tạp.

Nhưng cảnh tượng yên lặng mà an tường trước mắt, cuối cùng lại khiến tâm tư dị thường nôn nóng của hắn trong nháy mắt trở lại bình tĩnh.

Đứng yên trong chốc lát, Vong Dạ bước đến gần hai người, mà theo bước chân của hắn, từng đạo hồng quang nhu hòa bắt đầu tỏa ra, như thu thủy du vân một lần lại tiếp một lần ôm lấy thân thể hắn, đợi đến khi hắn bước lại gần Ngao Triết Thiên, máu đen trên người đã bị hồng quang tẩy sạch sẽ.

Cả người không nhiễm lấy một hạt bụi.

Sau đó, vương giả không một tiếng động mà nằm xuống bên cạnh Ngao Triết Thiên, ánh mắt ngưng lại nhìn đối phương hồi lâu, sau bàn tay to lớn vươn ra kéo người ôm vào trong lòng.

Mà khi tay hắn vừa mới tiếp xúc đến thân thể nam nhân, chân mày đối phương lập tức nhíu lại.

Đó là một loại chống cự mơ hồ...

Cho dù, bản thân hắn lúc này chỉ là một linh hồn không trọn vẹn.

...

“...” Trong lòng Vong Dạ nhất thời nhói lên một trận, chưa bao giờ ý thức được rõ ràng như thời khắc này, mình, đã làm tổn thương nam nhân lớn đến thế nào.

Cũng đột nhiên lý giải được, vì sao Phi không có trực tiếp chạm vào hắn.

Bởi vì đối phương, cũng giống như mình...

Thu tay trở về, Vong Dạ điều chỉnh lại chỗ nằm một chút, đem Ngạo Triết Thiên cẩn thận đặt nằm xuống trong phạm vi mình nhìn thấy được. Có chút ngốc ngốc. Cũng có chút vụng về. Không có trực tiếp chạm vào nam nhân, nhưng lại khiến người ta có cảm giác, dưới sự bảo vệ của hắn, ai cũng không thể làm thương tổn được người trong lòng hắn.

Mà bộ dạng này, thoát nhìn có chút cô đơn.

Ngoài cửa sổ, màn đêm càng lúc càng trở nên u ám

Sau giờ Ngọ, ở hoa viên phía sau hoàng cung.

“Ngươi có thấy không, có thấy không, ở đình viện...” Trên hành lang, thị nữ một thân nguyệt sắc trường bào về mặt ửng hồng nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên thấy, ta thật không dám tin vào hai mắt mình, trên thế giới sao lại có thể có được mái tóc đỏ rực mỹ diệu như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy... Hôn nữa, hắn thực sự rất đẹp... Ta nghĩ ngay cả hào quang của châu ngọc cũng không sánh được phân nửa của hắn...”

“A, ngươi dám nhìn khuôn mặt của hắn sao? Trời ạ, ta căn bản không dám nhìn... Cứ lại gần hắn thôi là ta liền thấy khăn trương đến hít thở không thông...” Thị nữ tựa hồ như trong lòng còn có chút hoảng hốt mà vỗ vỗ ngực mình, tuy có chút thất vọng, nhưng cũng có cảm giác may mắn vì mình không phải phụng dưỡng nam nhân như vậy, tuy rằng người kia thực sự tuấn mỹ đến mức không phải một con người, nhưng một khi tiếp cận, vô hình trung sẽ có cái loại cảm giác áp lực, căn bản là không thể hô hấp.

“Không phải, là ta len lén đứng ở xa nhìn...” Quyển phát thiếu nữ [thiếu nữ tóc xoắn] sờ sờ lên khuôn mặt vẫn còn đang nóng bừng của mình. tiếp tục kích động nói: “Tuy rằng vương của chúng ta cũng phi thường mỹ lệ, nhưng hai người bọn họ là bất đồng a... Lại nói... Các ngươi có để ý tới hắc phát nam nhân kia không?” Nàng đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Àn, có chút ý... Tuy rằng hắn không được vẻ ngoài mỹ lệ như hai người kia, nhưng ba người bọn hắn ở cùng một chỗ lại rất kỳ quái, chẳng có chút cảm giác không hài hòa nào cả...” Hạt sắc trường phát [tóc dài nâu] thiếu nữ hồi tưởng lại, bất giác nheo mắt.

Tuy rằng nàng cũng không có can đảm nhìn lên nhiều, thế nhưng hắc phát nam nhân cũng để lại cho nàng một ấn tượng rất sâu.

Hắc phát, hắc y, lẳng lặng ngồi yên một chỗ, băng lãnh đến tựa như một con rồng. Có một loại khí tức mãnh liệt đến không nói thành lời.

“Không, ta là muốn nói, các ngươi lẽ nào không phát hiện ra... Hắn kỳ thực là một kẻ đàn độn sao?” Thanh âm của quyển phát thiếu nữ càng thêm thấp xuống, có điểm chau mày thương tiếc.

“Ai...”

“Cái gì? Không thể nào...” Nhất thời, các thị nữ xung quang đều rất kinh ngạc, có chút không thể tin được.

Thế nhưng, các nàng không còn cách nào thảo luận tiếp được nữa, bởi vì thị nữ trưởng không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay bên cạnh các nàng, hơn nữa, sắc mặt còn âm trầm đến dọa người.

“Ai cho phép các ngươi lên thảo luận chuyện này?”

“Xin lỗi, thị nữ trưởng, chúng ta...”

“Từ giờ trở đi, các ngươi bị trục xuất.”

Mà ở một bên đầu khác trong hoa viên, bên trong đình viện Bạch Nguyệt Các.

Ánh dương quang sau giờ ngọ nghiêng mình xuyên qua tán lá cây roi xuống thêm cỏ xanh, dưới tàng cây gió nhẹ nhẹ lay động, khiến cho thực vật xung quanh nhất thời một trận xào xạc, gió mang theo một mùi hương hoa nhàn nhạt mơ hồ về lên một bầu không khí yên lặng, khung cảnh chớm chiều như phủ một tầng nhàn nhã thông dong lại nhẹ nhàng.

Trong bạch sắc lương đình cách đó không xa, dưới ánh dương quang ấm áp, Phi khẽ buông mí mắt, gió nhẹ lướt qua lông mi hất mang theo vài sợi tóc dài bay lạc, cả người toát lên một vẻ mỹ cảm trong suốt đến không thực, Phi là như vậy, thể nhưng toàn bộ lực chú ý của hắn lại đặt hết lên những đĩa thức ăn tinh xảo ở trước mắt mình.

Suy nghĩ một chút, hắn chọn cầm lên một miếng bánh điểm tâm bán trong suốt thoát nhìn rất ngon miệng, sau đó quay sang nhìn hắc phát nam nhân đang ngồi ở bên cạnh mình.

“Uế, người thử xem có thích ăn cái này không.” Ôn nhu mỉm cười, hắn dùng những ngón tay trắng ngần đem món bánh điểm tâm đưa đến gần miệng nam nhân.

“...” Nam nhân an tĩnh ngồi một bên mắt khẽ buông xuống, không có phản ứng gì.

“Rất ngon, ăn thử được không?” Không có bất luận một biểu hiện thiếu kiên nhẫn nào, Phi tiếp tục mềm mỏng.

Tựa hồ như bị ngữ khí ôn nhu của nam tử mê hoặc, dạ sắc song đồng vốn không có tiêu cự chột giật nhẹ, chậm rãi nhìn về phía đối phương, nửa ngày sau, mới mở miệng đem món bánh xinh xắn cắn lấy.

Đôi môi lạnh lẽo, bởi vậy trong lúc vô ý chạm tới đầu ngón tay của Phi, nhất thời, chủ nhân của ngón tay ngậy người ra, song nhãn băng lam hiện lên một tia ái muội quang mang, cười cười, thu hồi tay lại, trước ánh mắt nhìn chăm chú của nam nhân mà vuron đầu lưỡi ra liếm lấy đầu ngón tay còn vương lại chút dấu vết: “Bánh rất ngọt...”

Mà cái màn này lại khiến cho sắc mặt của hồng phát nam nhân đột nhiên trở nên âm trầm.

Chân mày hắn nhíu lại dị thường, sau đó ánh mắt lại rất nhanh chuyển tới những đĩa thức ăn khác bày trên chiếc bàn, do dự mất nửa ngày, mới có chút vụng về cầm lấy một trái quả nhỏ tắn ra hương vị mê người đưa tới bên miệng nam nhân.

“Ăn.” Diện vô biểu tình nhìn đối phương chăm chăm, ngón tay đã có chút run, tựa hồ như đang nỗ lực khống chế lực đạo không cho đầu ngón tay đem trái quả mỏng manh này toàn bộ bóp nát.

Mà Ngao Triết Thiên chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, không thấy có ý tứ sẽ ăn.

“...” Mặc dù đã bắt đầu thấy xấu hổ, nhưng Vong Dạ vẫn cố chấp như cũ, để trái quả bên cạnh miệng Ngao Triết Thiên.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau đến nửa ngày, ai cũng không có động tĩnh gì cả. Ngay lúc Phi muốn khuyên Vong Dạ nên thu tay lại, Ngao Triết Thiên lại khẽ buông mắt xuống, quay sang nhẹ nhàng cắn lấy trái quả bên miệng.

Vong Dạ ngẩn người, sắc mặt khẽ biến, có chút ửng đỏ.

Bởi vì nam nhân đang cắn chính là ngón tay hắn.

Tựa hồ như là đang cắn thử, có lẽ là không cảm giác được vị đạo gì, ngược lại còn liếm thêm vài cái, vẫn như cũ không có vị đạo, nam nhân nhíu nhíu mày, nhất thời thả ngón tay trong miệng ra, không hề để ý tới hồng phát vương giả đang ngậy người kia, cúi đầu nhìn xuống những món ăn tinh xảo ngon miệng đang chất đầy một bàn trước mắt.

Trên bàn có rất nhiều loại món ăn, có món được nấu chín, món làm từ bột mì, còn có điểm tâm ngọt cùng hoa quả. Mỗi một món đều đẹp đến như một tác phẩm nghệ thuật, tất cả đều được dùng ma pháp để duy trì nhiệt độ tốt nhất.

Mùi thơm của thức ăn thoang thoảng khắp nơi.

Do dự một chút, giữa một đồng đồ ăn đặt trên bàn, Ngao Triết Thiên cầm lấy một đôi đũa bạc được Phi chọn riêng từ quốc gia phương Đông mang đến, sau đó bắt đầu gấp một khối bánh làm từ bột mì lạng lẽ bỏ vào miệng.

Động tác thuần thục mà ưu nhã.

Con đói đã đánh thức bản năng học ăn uống của hắn, mà thân thể, thì vẫn còn nhớ rõ những tập quán bình thường.

Hai nam nhân ngồi một bên kinh ngạc nhìn Ngao Triết Thiên đang tự mình ăn cơm, đồng thời cũng lại cảm thấy tiếc nuối điều gì đó, bất giác tâm tình cũng trở nên phấn chấn hơn.

Suy nghĩ một chút, Phi ở bên cạnh Ngao Triết Thiên chuyển tới một món khác cũng từ phương Đông mang đến, một chén com trắng nóng hổi, mỗi một hạt com trắng ngần đều tỏa ra chút sáng bóng mê người, thoát nhìn rất ôn nhuận ngon miệng.

“Ta nghĩ người sẽ thích.” Hắn ôn hòa tươi cười với nam nhân.

“...” Nam nhân nhận lấy bát com trắng, sau khi nếm qua chút vị đạo liền yên lặng cúi đầu ăn.

“... Đây là món ăn gì vậy? Ăn ngon vậy sao?” Vong Dạ ngồi bên kia có chút hiếu kỳ, sau cũng không đợi Phi trả lời, liền tự mình cầm lấy cái thìa xúc lấy một miếng trong bát Ngao Triết Thiên ăn thử.

Kỳ thực thì hần căn bản không cần ăn uống, nhưng chính là vẫn muốn nếm thử.

Bởi vì bộ dáng khi nam nhân ăn nó, khiến nó thoát nhìn rất mỹ vị.

Tỉ mỉ nhai một chút, cảm giác rất đặc biệt, mềm, rõ ràng là không có vị đạo gì đặc biệt, thế nhưng khi ăn vào lại cảm thấy rất thơm.

Một cảm giác rất thuần khiết.

Hắn trước đây đều là ăn loại món ăn này sao? Vương giả vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn về phía nam nhân vẫn như cũ an tĩnh ngồi ăn.

“Chúng ta cũng ăn một chút.” Phi cũng cảm thấy ngon miệng, liền đồng dạng cầm lấy một chén com học theo cách của Ngao Triết Thiên, phối hợp với những món khác ăn với com. Bất quá là hần dùng đĩa ăn, bởi vì hần hiểu rõ là chính mình không biết dùng cái thứ gọi là thìa gì đó.

Không ai nguyện ý bị xấu mặt.

Chỉ là Phi đã có dự định len lén luyện tập là được.

Vì vậy, bầu không khí của bữa trưa trôi qua tương đối thoải mái.

Kế tiếp đó là lúc nghỉ trưa nhàn hạ. Thảm cỏ mềm mại dưới tàng cây rợp bóng trong hoa viên chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Tuy rằng Vong Dạ cùng Phi chưa bao giờ cần ngủ trưa, nhưng với một người mà linh hồn đã bị vỡ tan như Ngao Triết Thiên thì hoàn toàn bất đồng, hần so với người bình thường càng cần nghỉ ngơi nhiều hơn, trong một ngày ít nhất cũng phải ngủ đến mười sáu tiếng.

Vì vậy cũng thuận theo tự nhiên, hai người cả ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ chiếu cố hần cũng tự giác thêm vào giờ nghỉ trưa trong hoạt động một ngày.

Ba đại nam nhân cứ vậy lười biếng nằm trên bãi cỏ, tựa như loài báo hung mãnh đang chìm ngủ, thoát nhìn an tĩnh mà biếng nhác, nhưng lại tỏa ra khí tức không cho bất cứ ai tiếp cận.

Không lâu sau đó, hắc phát nam nhân vì thân thể mệt mỏi mà đặt lưng xuống cỏ là liền im lặng ngủ luôn, mà Phi bên cạnh hần thì lại ngồi dựa vào gốc cây đọc sách.

Chỉ có vương giả nằm bên cạnh nam nhân đang ngủ say có chút không hài lòng mà đứng dậy, đi tới hoa viên bên kia. Bởi vì ma pháp cảm ứng trên chiếc vòng tay của hần có rung động, hiển nhiên là thuộc hạ của hần ở Minh giới có chuyện quan trọng muốn tìm hần.

Chau mày, ngón tay thon dài của Vong Dạ nhẹ vuốt lên viên bảo thạch trên vòng tay, nhất thời một thân ảnh ảo xuất hiện trước mặt hần. Hồng phát hắc giáp, kính cận quỳ một gối trước mặt hần.

“Nói.” Nhìn người đang quỳ trước mặt mình, ngữ điệu băng lãnh của Vong Dạ có chút thiếu nhẫn nại.

“Ngô vương, tàn dư của Thị Lão không hay từ đâu mà có được tin tức ngài không có ở Minh điện, đã triệu tập những thế lực lẫn trốn còn sót lại chuẩn bị tiến công vào Minh điện. Theo tình báo mà thuộc hạ nhận được, quân địch có khoảng mười vạn binh lực, trong đó chiến binh cao cấp của Thị Lão ước chừng gần năm nghìn, thánh cấp chừng năm trăm, đồng thời bọn họ còn cấu kết với Âm Hắc Dục Nhân, lúc đó sẽ nâng cao sức chiến đấu trên không, tình hình chiến sự như vậy xem chừng cũng không mấy lạc quan. Nay thỉnh ngô vương quay về khống chế cục diện.”

Thị Lão, là một chủng tộc xa xưa vốn rất cường hãn đã chiếm lấy toàn bộ Minh giới, trời sinh bản tính tàn bạo âm hiểm, mà lại phồn thực siêu cường, khát máu hung bạo, tuy rằng không có ma pháp, thế nhưng với thân thể cường hãn mà nhanh nhẹn cũng khiến các chủng tộc khác không thể địch lại.

Thế nhưng từ khi Vong Dạ dẫn theo Minh tộc chiến sĩ xuất hiện, liền phá vỡ toàn bộ hế cục khi đó.

Trước không nói đến Minh chiến sĩ bản thân vốn đã có khả năng chiến đấu cường hãn, chỉ riêng một mình Vong Dạ, cũng đã trở thành ác mộng của toàn bộ tộc Thị Lão rồi.

Cho đến về sau, Thị Lão bị tàn sát đến ép phải tháo chạy về nơi hoang vu nhất ở Minh giới — Vô Giới Hạp Cốc [Vực sâu không đáy], sau cũng không còn cơ hội xuất đầu lộ diện nữa. Nhưng hiện nay xem ra, bọn họ vẫn còn muốn kéo trở lại.

Nghe xong hội báo của thuộc hạ, Vong Dạ chỉ âm lãnh hừ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Người không thấy ta ra ngoài là bề bọn nhiều việc hay sao? Loại chuyện vặt vãnh này chẳng lẽ các người còn muốn ta tự thân xuất mã? Như vậy nuôi các người đây khác gì một đàn phế vật?” Ngữ điệu bình thản nhưng lại khiến người nghe phát lạnh.

“Thuộc hạ biết lỗi.” Vương giả trách cứ khiến vị tướng lĩnh đang quỳ rạp bắt đầu toàn thân không ngừng đổ mồ hôi lạnh, trong lòng phiền muộn nhưng không dám kêu to chỉ có thể thầm la hét: bận rộn? Người rốt cuộc là bận rộn gì? Bận rộn nghỉ trưa?

Thị Lão nhen nhóm quay lại, Minh cung hai phe nội chiến không ngừng, tình thế nguy cấp như vậy... Từ khi nào lại trở thành chuyện vặt vãnh?

Bất quá phiền muộn là phiền muộn như vậy, hắn cũng không có gan dám mở miệng nói câu nào.

“Truyền lệnh xuống, để Minh Hồn Sư xuất mã. Nếu đã như vậy rồi mà các người còn không thể tiêu diệt địch nhân... Như vậy, các người tự sát ngay tại chỗ đi.” Nhìn Ngao Triết Thiên nằm cách đó không xa, biểu tình của Vong Dạ cũng không còn mấy kiên nhẫn. Hắn không thích hai người kia đơn độc ở chung một chỗ, cho dù chỉ là một lúc cũng không được.

“Tuân lệnh.” Lên tiếng, tướng lĩnh cung kính lui xuống, mà Vong Dạ cũng ngay lập tức quay lại chỗ Ngao Triết Thiên.

Nếu không phải người này linh hồn bị hủy hoại, không thể tiếp tục ở lại nơi tràn ngập ý thức thể như Minh giới, hắn đương nhiên cũng sẽ không để đối phương lưu lại nơi đây.

Nhưng hiện nay đã không còn sự lựa chọn nào khác, dù sao, cũng chỉ có ở đây, người kia mới có thể nhận được sự khôi phục tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Trong phòng tắm rộng lớn trắng sáng hoa mỹ, lúc này lại đang diễn ra một màn mà bất cứ ai nhìn vào cũng chỉ thấy thật là quý dị.

Ba nam nhân, đứng thành hình tam giác bên cạnh một dục trì lớn đang bốc đầy hơi nước nóng, trong đó có hai người thân trên xích lửa, hạ thân cũng chỉ có một cái khăn tắm cuốn ngang, mà hắc phát nam nhân thì vẫn còn quần áo chỉnh tề, diện vô biểu tình nhìn hai vị nam nhân đứng đối diện hắn.

Bình tĩnh mà lãnh đạm, còn có điểm hơi nghi hoặc.

So với biểu tình bình tĩnh của hắn, ở bên trái hắn, hồng phát nam nhân lúc này trên tay đang cầm một chiếc khăn mặt, thần tình nghiêm trọng tựa như chính mình đang sắp phải lâm vào một khảo nghiệm vô cùng tàn khốc. Chau mày, hắn vươn tay hướng về phía nam nhân, nhưng lại có chút do dự mà rút về.

Vương giả chưa một lần hầu tắm người khác bao giờ căn bản không biết nên bắt đầu hạ thủ ở đâu.

“Người nếu như không làm thì ta sẽ tới làm.” Phi đứng một bên cười cười, nhàn nhạt đề nghị. Bởi vì y phục của Ngao Triết Thiên là do hắn thay, vậy nên cởi y phục để tắm rửa là do Vong Dạ phụ trách.

Lạnh liếc nhìn Phi một cái, Vong Dạ có chút không mấy hài lòng một lần nữa đưa tay hướng về phía vạt áo Ngao Triết Thiên.

Tuy rằng có chút vụng về, nhưng ngón tay thon dài vẫn có thể đem nút kết thoát trông đơn giản mà cũng rất tinh xảo thứ nhất cởi xuống, bên dưới lớp y phục dần lộ ra thước da màu mật ong sẫm chắc, mơ hồ còn có thể cảm nhận được khí tức nhẹ nhàng khoan khoái đặc biệt của nam nhân.

Vong Dạ nhất thời không khỏi nhớ tới cảm giác khi mình cắn lên thước da đó, trơn bóng mà mềm dẻo, còn có loại nhiệt độ mê người. Nghĩ đến đây, hỏa điểm của dục vọng bắt đầu chậm rãi khơi lên, có xu hướng muốn ngừng đầu.

Không khí dần trở nên nóng nực, ngón tay bắt đầu mất điều khiển, nút kết thứ hai cứ như là dính chặt vào y phục, thủy chung không thể cởi xuống được, dục vọng ở bên dưới nhen nhóm bùng lên khiến tâm tình cũng bắt đầu trở nên nôn nóng, ngón tay tựa như có ý thức mà bất giác gia tăng lực đạo, chỉ nghe một tiếng “Tê!”, y phục liền bị hắn một đường trực tiếp xé rách xuống.

Những đường cong sắc nét mà phiêu lượng nơi khuôn ngực nam tính của Ngao Triết Thiên liền cứ vậy không chút che lấp gì mà lộ ra dưới ánh mắt của hai nam nhân.

Nhất thời, bầu không khí phảng phất như đình trệ lại.

Tất cả đều lặng đến áp lực.

Vong Dạ huyết sắc yêu đồng dân chặt lấy ***g ngực xích lửa của Ngao Triết Thiên, dục vọng trong huyết hồng song nhãn theo đó cũng mỗi lúc một tăng lên, tựa như một con mãnh thú vừa đói khát vừa nóng, lại bất thành linh phát hiện ra một món ăn mỹ vị mà chỉ cần vươn tay ra là liền chạm đến được.

Ý vị cướp đoạt, cường liệt mà say mê dung nhập vào bầu không khí xung quanh, rồi lại rất nhanh chóng tản ra khắp gian phòng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí nguyên bản áp lực giống như sắp bùng cháy dữ dội, hết sức căng thẳng.

Mà Ngao Triết Thiên tựa hồ như cũng đã nhận ra biến hóa vô cùng nhỏ này, chau mày, thân thể theo bản năng liền cảm giác được một cỗ khí tức nguy

hiểm...

Có điểm sợ hãi... Vô thức lùi về phía sau.

Cho dù hần hiện tại cũng không thể giải thích được.

Gót chân còn chưa đứng vững, phía sau đã chạm tới một vật thể ấm áp, còn có một mùi sữa thanh nhã mà quen thuộc nhất thời tràn ngập khoang mũi.

Nam nhân trong lúc lơ đãng, cả người đã lùi vào đến trong lòng Phi.

“Đừng sợ, chúng ta sẽ không làm người thương tổn nữa...” Nhiệt độ cơ thể ấm áp dán lấy sau lưng nam nhân, Phi đưa mặt lại gần bên tai nam nhân, dịu dàng cò nhẹ trấn an, vài sợi tóc trắng theo đó lay động.

Không ai lại muốn làm thương tổn đến một nam nhân mà ngay cả linh hồn cũng đã bị nghiền nát, huống chi người này đối với bọn họ mà nói, đã quan trọng đến mức ngay cả trái tim cũng thấy đau đớn.

Rõ ràng chỉ là một câu nhàn nhạt không gọn, nhưng lại khiến nam nhân cảm giác được khi hắn nói những lời này, lại bao hàm rất nhiều chân thành cùng quan tâm, làm cho bất giác, muốn tin tưởng hắn, tin tưởng rằng, mình sẽ không bao giờ bị thương tổn nữa.

Mà Ngao Triết Thiên chính xác là đã từng như vậy, tin tưởng hắn.

Sau đó, thân thể cứng ngắc của nam nhân cũng dần thả lỏng xuống, tựa hồ như đã bình tĩnh lại, cứ vậy im lặng đứng trong lòng Phi, an tĩnh để mặc cho đối phương từ phía sau giúp hắn cởi đai lưng ra, sau đó, nhắc lấy y phục mềm mại trượt xuống, như lông vũ lướt qua da, tựa hồ như rất sợ vì một chút bất cẩn, mà làm đau nam nhân trong lòng mình.

Vong Dạ nhìn hai người, nhân thân có chút thanh minh. Thân là Minh tộc lãnh huyết mà háo sắc, thậm chí có những lúc còn để dục vọng chi phối thân thể, bản thân Vong Dạ cũng hiểu rõ điều này, ngay khi vừa lấy lại chút thanh tỉnh, hắn liền cường chế hạ xuống vài trớ chú, lúc này mới có thể miễn cưỡng đem dục hòa cường liệt như muốn bốc lên cuộn cuộn đè ép xuống.

Đối mặt với nhân thân ôn nhu cùng khó chịu của Phi, hai người nguyên bản đang rất căng thẳng nhưng cũng đều nhận thức chung được một điều: vô luận thế nào, ai cũng không được phép làm thương tổn nam nhân.

Đem y phục của Ngao Triết Thiên bỏ xuống, cả người xích lõa đứng ở phía trước bọn họ, một loại khí tức *** mỹ nguy hiểm từ trên người cả hai tỏa ra, nhưng rất nhanh sau đó liền bị cường ép đè nén xuống.

Cho xà bông lên miếng bọt biển màu trắng, Phi cùng Vong Dạ bắt đầu yên lặng tắm gội thân thể nam nhân, từ cổ, xuống ngực, rồi đến thắt lưng săn chắc, mỗi một thớ da đều tỉ mỉ cạo rửa.

Mà nam nhân cũng im lặng phối hợp với bọn họ, không có lộn xộn, dạ sắc song đồng hơi buông xuống, có một loại trầm tĩnh lạnh lùng.

Nhưng lại càng nhiều hơn một loại cảm giác khiến người ta từ tận đáy lòng đều cảm thấy ấm áp... Là nhu thuận.

Sau đó, miếng bọt biển trong tay hai người chẳng biết từ lúc nào đã vứt chông trơ trên mặt đất, bắt đầu chuyển qua dùng tay ôn nhu tẩy trừ cho nam nhân.

Không khí, có chút nóng nực.

Ngón tay thon dài, mang theo bọt xà bông trắng như tuyết, phảng phất như đang vuốt ve, lại dị thường tỉ mỉ trượt trên thân thể màu mật ong nam tính của nam nhân. Thậm chí còn vô tình hữu ý, một lần lại tiếp một lần xoa qua điểm anh hồng hoặc nhân trước ngực nam nhân..

“...” Điều này làm cho Ngao Triết Thiên vô thức nhú mày, bản năng muốn gãy ra, nhưng không ngờ đến ngay cả thắt lưng cũng đã bị một bàn tay trắng ngần nhưng rắn chắc ôm chặt, vững vàng khóa lại trong lòng.

Phi híp mắt, nóng nực mà ôn nhu vỗ về nam nhân, nhưng động tác tẩy trừ lại càng lúc càng trở nên cẩn rờ, càng lúc càng *** tục...

Mà Vong Dạ phảng phất cũng như bị mê hoặc, con mắt u ám dần biến thành một màu đen. Móng tay thon dài mang theo té lân, cũng gắt gao bám lấy thắt lưng nam nhân trượt xuống, không nhẹ không nặng bắt đầu tẩy trừ nơi đặc thù giữa hai chân nam nhân.

Chỉ là, động tác vô cùng ái muội, vô cùng tỉ mỉ.

Cuối cùng, Ngao Triết Thiên bắt đầu trở nên gãy dựa, hắc đồng nguyên bản thâm thúy mà an tĩnh dần có chút run rẩy, bất an mà khước từ sự đụng chạm của hai người, nhưng dây gựa của hắn, lại chỉ khiến cho bầu không khí càng thêm khó khống chế.

Đôi mắt băng lam sắc của Phi từ lúc nam nhân xích lõa bị vây lấy trong lòng mình đã sớm đổi màu, gần như là đã không thể kiềm chế được nữa, cánh tay hắn chậm rãi siết lấy vòng eo của nam nhân, đôi môi cũng bắt đầu không tự chủ được mà liếm lộng cái cổ trơn bóng cùng bờ vai của đối phương. Đầu lưỡi có thể cảm giác được rõ ràng nam nhân đang run một cách vô thức.

Mà hồng phát vương giả vốn đứng trước người nam nhân cũng đang quỳ một gối xuống, bàn tay to lớn lướt qua giữa hai chân nam nhân, cẩn thận nâng

mông hấn lên, sau khi tà mị liếm liếm môi mình, liền vùi đầu vào liếm lộng dục vọng đã hơi ngẩng đầu của Ngao Triết Thiên.

“Ngô...” Thấp giọng thờ hồn hèn, Ngao Triết Thiên bị nhốt giữa hai người nam tử nhất thời toàn thân như bị rút hết sức lực.

Phi phảng phất như cũng bị nhiễm lây gì đó, hoặc có lẽ chính bản thân hấn cũng vô pháp đè nén được dục vọng, ngón tay bạch tích vuron ra tìm kiếm hai điểm nổi lên trước ngực nam nhân, vừa *** loạn chơi ngoạ, vừa liếm cắn lấy đôi môi ướt át đang hé mở rên rỉ hoặc nham.

Hấn vô thố nhìn hồng phát nam nhân đang vùi đầu vào giữa hai chân mình, bản năng chống cự muốn giật đôi phương ra, nhưng ngón tay vô lực lại chỉ có thể vì dục vọng mê loạn mà nắm lấy mái tóc huyết hồng của nam nhân, theo động tác của đôi phương mà lay động.

Nhưng chống cự không chút lực đạo nào của hấn, lại khiến dục vọng trong ánh mắt Vong Dạ càng thêm dày đặc, đầu ngón tay cũng bắt đầu chuyển động xung quanh mông hấn, tham lam cảm nhận thớ da thật trơn bóng cùng với thân thể săn chắc thôn nuốt, trước sau đều bị xâm phạm, khiến Ngao Triết Thiên cũng không kiềm nén được dục vọng nữa, toàn bộ đều trút hết vào trong miệng Vong Dạ.

Nhất thời, một cỗ vị khí tức nam tính đặc biệt tràn ngập mùi thơm tẩm gội của nam nhân theo đầu lưỡi Vong Dạ lan tỏa ra khắp gian phòng.

Mà Phi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì càng không chịu được mà mỗi lúc một trở nên không thể khống chế bản thân, thân thể cực nóng kề sát vào Ngao Triết Thiên, vô thức ma sát lấy nam nhân, trên khuôn mặt nhu hòa để lộ ra một màu đỏ hồng nhuận, con ngươi lóe lên một tia quang mang cơ khát.

Híp mắt, Vong Dạ không chút do dự đem thể dịch của nam nhân toàn bộ nuốt xuống, nhưng nuốt rồi lại chỉ càng cảm thấy miệng lưỡi thêm khô khát, không khí nóng hấp khiến hấn có chút thô bạo, nắm lấy đùi của đôi phương giật ra, sau đó, hung hăng cắn lấy thớ da mặt ong mềm mại ở bên trong đùi. Ngón tay cũng nung theo đó mà dần trượt vào bên trong hậu huyết thật chặt.

Ham muốn đưa dục vọng tiến nhập cơ hồ như ăn mòn triệt để lấy tự chủ của hấn.

“Ô...” Nhất thời, nam nhân thống lên một tiếng ả nham mà thống khổ, bất lực mà tuyệt vọng, giữa không gian vắng vẻ, lại vang lên như một tiếng sấm rền, đem hai nam nhân chìm sâu trong dục vọng đột ngột lay tỉnh...

...

“... Xin lỗi.” Vong Dạ có chút hồ thẹn thấp giọng xin lỗi, đôi môi dôi khỏi bắp đùi của đôi phương, cẩn thận buông tay ra, song trong lòng cũng thầm trách mắng sự tự chủ của mình.

Vừa rồi, hấn thiếu chút nữa đã nhịn không được mà đem nam nhân miễn cưỡng thượng...

Mà Phi sau khi hít sâu vào mấy hơi, trong mắt cũng tràn ngập áy náy.

Nhưng Ngao Triết Thiên đã không còn nhìn bọn họ nữa, chỉ là trầm mặc đứng tại chỗ, song nhãn không có tiêu cự.

Sau đó, hai người vẫn tiếp tục nhỏ giọng xin lỗi chân thành, cẩn cẩn dục dục giúp nam nhân tắm rửa, triệt để thành thật không làm gì khác.

Về phần trong lòng bọn họ lại có hay không những ý đồ biến thái, cũng chỉ có mình họ biết.

Ngày kế tiếp.

Đề Ngao Triết Thiên thay đổi tâm tình một chút, Phi cùng Vong Dạ sau khi thương lượng liền quyết định dẫn hấn đến quảng trường phồn hoa nhất ở Bạch Đế Thành.

Tuy rằng không biết làm vậy có giúp nam nhân tâm tình vui vẻ hơn hay không, nhưng phẩm là việc nào thì cũng phải thử mới biết được.

Bất quá đề không đề người khác chú ý, Vong Dạ cùng Phi cải trang một chút, trên thân khoác một kiện trường bào đơn giản, bên trong là một bộ y phục bình thường giống với thường dân. [Cái cần che nhất là cái mặt thì ko thấy đã động đến... Đây là dụ nhân! Dụ nhân a!!!]

Về phần Ngao Triết Thiên thì vẫn là một bộ y phục hắc sắc, chừng chặc mà kín kẽ, tô đậm khí chất nam tính của hấn, lại pha thêm chút sắc cảm dục, bất quá trong mắt hai người kia thì vậy là thích hợp nhất với nam nhân.

Lúc trời về trưa, bọn họ ngồi trong mã xa bắt đầu xuất phát đi vào trong thành, đến khu phố phồn hoa náo nhiệt nhất – Bạch Nguyệt Nhai.

Trước mặt gió thổi êm dịu, không khí của một ngày thu mang theo cảm giác man mát dịu nhẹ, trong thời tiết như vậy, bầu trời trong xanh rộng bao la lại có vẻ cao xa đặc biệt, hòa với sắc đỏ của cây phong trồng hai bên đường càng làm nổi bật lên con đường màu trắng tinh khôi sạch sẽ ở bên dưới, tâm tình con người nhất thời cũng vui vẻ lên không ít.

Xuống xe ngựa, ba người đứng ở giữa Bạch Nguyệt Nhai, hết thảy phong cảnh đều thu vào tận đáy mắt.

Trên đường người đi tới kẻ qua lại náo nhiệt vô cùng, bọn họ một thân quần áo chỉnh chu, thần tình nhàn nhã. Bạch Đế Thành là một tòa thành đa chủng tộc, khắp nơi trên đường đều có thể nhìn thấy những người dân bất đồng tướng mạo cùng y phục. Tộc người lùn tính tình nóng nảy nhưng tay nghề cao siêu tháo vát, thú nhân tộc trời sinh bản tính chất phác cùng với Huyết tộc đầu mang mạng sa đen thần bí khó lường. Thịnh thoảng lại bắt gặp một, hai quý

tộc mang theo khí thể cao ngạo, ngồi trong những mã xa xa hoa nói chuyện.

Ba người trong trang phục cải trang đơn giản cứ vậy thong dong đi dạo, thoải mái đi loang quanh khu phố. Trên đường có rất nhiều việc thú vị. Trong cửa tiệm vũ khí thì có gã người lùn đem đám khách nhân đám mặc cả cò kè đuổi ra khỏi tiệm; còn có một quý phu nhân xinh đẹp sang trọng lại đem nhà hàng chuyên dụng của thú nhân thành cửa hàng thú cưng, đương nhiên còn có cả mấy người bàn hàng rong dùng đủ mọi cách sống chết gào to rao hàng.

Thế nhưng thú vị chính là, con đường vốn đang rất đông đúc náo nhiệt, thế nhưng lại rất nhanh tự giác dạt sang hai bên mở đường nhường cho bọn họ đi qua.

Mặc dù những người dân này không biết thân phận của ba người bọn họ, nhưng bất giác lại bị khí thể oai nghi đặc biệt chỉ có ở bậc vương giả vô thức tỏa ra từ hai trong số ba người bọn họ mà bị ép phải lùi bước.

Cho dù hai người họ chỉ mặc một kiện trường bào phổ thông, trên mặt cũng mang theo một biểu tình có thể gọi là ôn nhu.

Đương nhiên, trong ánh mắt đại đa số là kính nể như vậy, còn kèm theo một chút kinh diễm mà ca tụng. Tha thiết bám theo ba nam nhân tựa như thiên tiên hạ phàm, nhưng dù chỉ là một chút cũng không dám có ý khinh nhờn.

Bất quá những ánh mắt ngưỡng mộ kia lại hoàn toàn không được hai con người diễm lệ kia để tâm đến, bọn họ đã sớm quen thuộc với những ánh mắt hoặc cực kỳ ngưỡng mộ hoặc cực kỳ sợ hãi. Sự quan tâm của bọn họ bây giờ, thủy chung chỉ giành cho hắc phát nam nhân trước sau vẫn một mực trầm mặc.

Rõ ràng người thì đang ở một nơi vô cùng náo nhiệt, người kia lại tựa như đang đứng ở một nơi khác hoàn toàn tách biệt với thế giới, cô độc mà an tĩnh quan sát chung quanh, mang theo một loại cảm giác siêu thoát không tưởng đến vô pháp chạm tới. Đó là thế giới của hắn, người ngoài không thể bước vào, hắn cũng sẽ không bước ra.

Thần tình như vậy, không khỏi khiến hai người kia cảm thấy trong lòng cảm thấy đáng cay.

Vô thức đem bàn tay băng lãnh của nam nhân siết chặt lấy, Phi bắt đầu liên trì mà ôn nhu hướng hắn giới thiệu mấy thứ mới lạ gì đó trên đường.

Bên này là tiệm thú kiểng bán tiểu tinh linh hoang dã, bên kia là long huyết của ma thú cấp cao, còn có vài đạo cụ ma pháp hiếm gặp rất thú vị, vân vân...

Nỗ lực muốn đem ngực tù khoảng cách giữa bọn họ đánh vỡ, mang lại chút sắc màu cho linh hồn nhạt nhòa thiếu sức sống, để nam nhân tự mình bước ra khỏi thế giới đen tối u ám không một tia ánh sáng.

Mà Vong Dạ thì lại im lặng đứng ở bên kia Ngạo Triết Thiên, không làm gì, nhưng lại khiến cho người khác có thể cảm giác được, bên dưới cái trầm mặc của hắn là kiên trì, là thuộc về vương giả, là thâm trầm, là bảo vệ, là yêu.

Có thể mấy lời giới thiệu của Phi về mấy thứ thú vị kia đã bắt đầu tác động đến hắn, hoặc cũng có lẽ là vì một nguyên nhân khác. Song nhân nguyên bản vốn có chút trống vắng của Ngạo Triết Thiên dần dần bắt đầu có chút thần thái, cũng biết tại nơi hắn cảm thấy hứng thú mà dừng lại, yên lặng đợi bài giới thiệu sinh động mà thú vị của Phi.

Điều này khiến cho biểu tình trên khuôn mặt hai người kia buông lỏng xuống nhiều, tâm tình cũng phấn khởi lên không ít.

Có lẽ, đây sẽ là một buổi chiều rất thoải mái.

Thế nhưng, chính là lại phát sinh một việc ngoài ý muốn...

Ngay khi ba người đi qua quảng trường trung tâm bên cạnh những nhà hàng cao cấp đặc biệt màu trắng, vô tình lại gặp phải một đám đông binh cường tráng, diện mục thô lỗ, người đầy mùi rượu đang lao đảo đi ra, vừa vận chặn ngay trước mặt ba người.

Trong đó có một gã sau lưng đeo đại kiếm, thoạt nhìn hắn là gã thủ lĩnh của đám người, đầu tiên là nhếch khóe miệng lên, ngơ ngác nhìn hai người nam nhân mà vô luận là khí chất hay tướng mạo đều vượt xa người thường trước mắt, nước miếng trực tiếp chảy xuống.

Mụ nó, hắn từ khi có mặt trên đời, còn chưa gặp qua nam nhân đẹp như vậy... Cái người tóc đỏ kia, sao lại có thể đẹp đến như vậy? Là đẹp tự nhiên hay là do ma pháp tạo thành??? Còn có khuôn mặt này... Đến tột cùng là làm thế nào mới có thể diễm lệ đến thế?

Không biết khi liếm lên sẽ có tư vị gì đây? Đầu có bị chất cồn làm say điên đảo bắt đầu dậy lên mấy mấy ý nghĩ *** loạn bát tao. [trong cụm loạn thất bát tao]

Còn có cái người tóc trắng này nữa, thảo! Quả thực so với nữ nhân đẹp nhất mà hắn từng gặp qua còn đẹp hơn vạn lần... Quá sung sướng... Vận khí ngày hôm nay thật không tệ a, sau khi hoàn thành được nhiệm vụ cấp A xong, còn có thể gặp được hai đại mỹ nhân!

Còn hắc y nhân kia... Ách, không so sánh được với hai người đẹp đây.

“Ai nha... Đây là... Đại mỹ nhân... Từ nơi nào tới a? Ở... Ở đây chờ bốn đại gia sao? Ha ha...” Chiến sĩ thân thể cường tráng lão đảo lắc lư không vững, đầu lưỡi lòn *** tục cười thành tiếng, nhãn thần không ngừng lướt qua lướt lại trên người Vong Dạ cùng Phi, tràn đầy một loại dục vọng như bản trần trụi không che giấu.

Phảng phất như hận không thể trực tiếp đem y phục của hai người xé toạc xuống ngay tại đây...

Ngay cả đám thù hạ mặt mày xanh lét, liên tục hắng giọng cùng giật áo hần không ngừng, hần cũng không thèm đếm xỉa tới: “Hắc hắc... Theo lão tử, đảm bảo, đảm bảo sẽ không bạc đãi các ngươi... Ở chỗ này, ai mà không nhận ra ta... Mạch Mỗ Tư... Đội trưởng... Của dong binh đoàn cấp A... Thuộc Hòa Dã Long Đoàn à?”

Đúng vậy, gã chiến sĩ cường tráng này xác thực là đội trưởng của một dong binh đoàn cấp A, năng lực cùng hiệu triệu lực đều ở mức đỉnh cấp, chỉ có duy nhất một khuyết điểm chính là...

Yêu thích nam sắc, mà lại còn vừa đi qua một trận say sưa bí tỉ...

Hoàn toàn không nhận thức được nguy hiểm cùng nặng nề.

Cũng không chút nào cảm giác được, âm lãnh sát khí mà Vong Dạ cùng Phi phát ra tự nhiên lúc này, cũng đủ khiến thuộc hạ của hần một thân mồ hôi lạnh túa ra như tắm...

Về phần hai người, Vong Dạ cùng Phi cũng không có trực tiếp đem gã nam nhân dám vô lễ với họ trong nháy mắt giết sạch sẽ, nguyên nhân bởi vì...

Bọn họ chưa từng nghĩ tới, chính mình lại có ngày bị một lão nam nhân đùa giỡn.

Một chuyện hoang đường đến gần như không thể xảy ra, cuối cùng lại trở thành sự thật, khiến hai vị nam nhân trước giờ vẫn ngồi nơi cao nhất ngạc nhiên đến mức nhất thời mất đi cả năng lực phản ứng cơ bản nhất.

Toàn bộ đầu óc đều mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“...” Cuối cùng, Vong Dạ cùng Phi mới từ ý đồ *** loạn càng lúc càng trở nên rõ ràng từ ánh mắt đối phương mà lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng dần đen lại.

Phi tức giận đến nụ cười cũng nhạt đến vài phần, song nhãn lạnh đến mức có thể đóng băng hết thấy mọi thứ xung quanh.

Trong nhất thời, trong đầu hai người bắt đầu bắt đầu cuộn cuộn lên tìm kiếm hàng trăm những kiểu chết thống khổ tàn khốc, cũng đồng thời thầm tính toán xem trong hai người bọn họ ai có thể khiến cho kẻ kia thống khổ bi thảm nhất. Bởi vì quá phần nộ, mà nhất thời không biết phải chọn thủ pháp nào giết hần mới cảm thấy thống khoái nhất. Nhưng ngay sau đó, đối phương lại làm tiếp một chuyện mà bọn họ cả đời này ngay cả nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

“Đến đây... Đi cùng lão tử... Ném thử mấy cái việc nam nhân sáng khoái ngắt trời với ta...” Tráng hán đội trưởng một lần nữa lão đảo bước đến, con mắt nheo nheo lại tiếp tục hành vi hèn mọn, sau khi sờ sờ hạ thể của mình một chút, cuối cùng lại trưng ra nụ cười *** dâng, vươn tay muốn lôi Vong Dạ đi...

Trong đầu tràn đầy bong bóng phấn hồng bay bay...

Nhưng ngay khi tay hần sắp chạm tới cánh tay Vong Dạ, bản năng nguyên bản đã bị rượu làm mê loạn nhất thời bùng tỉnh, bởi vì sát ý tỏa ra từ người đối phương đã nồng đặc đến mức gần như có thể biến thành một thực thể vô cùng đáng sợ.

Nhất thời, hần ngậy người ra, run run rút tay về, sau đó lại không cam lòng mà chuyển mục tiêu qua Phi muốn hạ thủ. Nhưng đồng dạng lại bị sát ý băng lãnh cực điểm bức phải rút tay về.

Nguy hiểm!

Đầu óc cơ bản đã tê liệt của hần gần như đã hiện lên liên tục ý niệm này trong đầu, nhưng vẫn có thể chứa lại cho hần một tia tư duy hơi chút thanh tỉnh để phán đoán, đội trưởng bị tình huống thượng nào một lần nữa chuyển mục tiêu qua hắc phát nam nhân trước sau vẫn đứng lẳng lẳng ở giữa hai người kia.

Khuôn mặt thoạt nhìn cũng không có loại cảm giác kinh diễm gì, niên kỷ cũng lớn... Thế nhưng nếu như nhìn kỹ...

Thì lại chẳng thể rời mắt đi được...

Mái tóc đen dài như bóng đêm vô tận, khí chất lạnh lùng cấm dục, khuôn mặt trưởng thành lãnh tuấn, nội liễm không phải loại cao ngạo thể nhưng vẫn

khiến người ta có cái cảm giác uy thế, tất cả đều khiến tráng hán không khỏi vô thức nuốt nước miếng, bàn tay cũng tựa như bị mê hoặc, hướng thẳng đến nam nhân vươn ra.

Hơn nữa, bản năng nói cho hắn biết, người này không có chút uy hiếp nào.

Thế nhưng bàn tay vươn ra này của tráng hán, lại chân chính điểm hóa hai trái bom vốn đã muốn bùng nổ bạo tạc thẳng bức linh giới.

Chỉ nghe một tiếng oanh nổ động trời, trời đất hết thảy đều bị chấn động, bầu trời vốn cao trong xanh trong nháy mắt cũng trở nên đen kịt như trời đông giá rét, điện quang cường liệt đem không gian dị hóa thành một luyện ngục kinh khủng, giữa không gian nứt ra xuất hiện một hắc sắc cự long ngửa đầu rống giận, ngọn lửa đen u ám mang theo tiếng gào thét chói tai phảng phất như có thể đem hết thảy mọi thứ đốt cháy toàn bộ ở ạt kéo tới.

Theo hóa điểm đồng thời xuất hiện, giữa quảng trường rộng lớn, một luồng ánh sáng thần thánh phá vỡ đám mây đen dày đặc rọi xuống chói lòa, một xướng khúc uy nghiêm mà cao ngạo của thiên sứ vang lên, một thiên sứ sáu cánh do ánh sáng tạo nên đạp không tiến đến, song nhãn như tia chớp sau khi cùng hắc sắc cự long nhìn nhau mấy giây, nhất tề quay đầu sang nhìn về phía đám người đang choáng váng triệt để đứng ngây đờ ra giữa quảng trường...

Cuối cùng hai đạo hắc bạch cường quang hiện lên, đầu tiên là tĩnh lại không chút tiếng động, sau đó tại trung tâm vụ bạo tạc bắt đầu ầm ầm nổ tung, sóng xung kích ma pháp trong nháy mắt mang theo phân nửa kiến trúc trong thành thị cuốn sạch...

Chỉ trong một cái chớp mắt, đô thị phồn hoa liền trở thành một đồng phế tích...

Qua đây cũng đủ thấy rõ, tính khí những người này, thực sự rất không tốt, phi thường không tốt.

Đương nhiên, Phi, cùng với Vong Dạ coi sinh mệnh người khác không bằng một con kiến hôi là hoàn toàn bất đồng, hắn ngay lúc triệu hồi thiên sứ sáu cánh cũng đã lấy lại chút bình tĩnh, nhưng bản thân cũng tự biết là vô pháp đem toàn bộ hắc ám ma pháp đủ để hủy diệt tất cả của Vong Dạ hạn chế lại trong một khu vực nhất định, vậy nên cũng chỉ có thể đề tâm chiếu cố đến những người dân vô tội đứng ở xung quanh, cấp cho mỗi người một thánh quang phòng hộ.

Ánh trăng tàn leo lắt treo giữa bầu trời đem xám u ám, đêm lạnh không gió.

Giữa đại sảnh trong cung điện nguyên bản vắng lặng không người đột nhiên lại một trận không gian méo mó, vòng xoáy trong suốt liên tục đem không gian bốn phía nhiễu loạn, tựa như một con ốc tàn bạo mạnh mẽ quét qua khiến hết thảy đồ vật trong đại sảnh đều lách cách rung động. Bạo phong qua đi, tất cả lại trở về lặng im, cánh cổng lớn màu đen vô thanh xuất hiện ngay giữa đại sảnh, Vong Dạ với mái tóc dài đỏ rực diện vô biểu tình đạp không mà đến, dung nhan tuy rằng lạnh lùng nghiêm nghị không chút biểu tình, nhưng song nhãn hắc bạch bắt mình lúc này lại biểu hiện rất rõ cái bất ổn trong tâm tình của hắn.

Hắn lẳng lặng đứng im một hồi, vầng chân mày nguyên bản chỉ hơi nhíu nhíu dần dần càng thêm chau lại, cuối cùng hắn cắn răng, một cước liền đem cái bàn ngọc thạch được trạm trổ hoa tinh xảo trước mắt đạp bay. Chấn động qua đi, chiếc bàn ngọc cứng chắc biến thành vô số mảnh nhỏ vỡ vụn bắn ra tứ phía, đem những món đồ trang trí hoa mỹ trong đại sảnh phá đến chẳng còn thứ gì nguyên vẹn.

Chỉ trong một thoáng chốc, căn phòng xa hoa mà ngăn nắp chỉ còn lại là một mảnh hỗn độn.

“Tuyệt Liệt vẫn không chịu nói ra phương pháp hồi phục sao?” Thanh âm trong thanh nhưng lạnh lùng không lời báo trước vang lên, Phi một thân trường bào tuyết bạch không hay từ lúc nào đã xuất hiện ở ngoài cửa, song nhãn băng lam sắc không chút xúc cảm nhìn hắc ám vương giả đang đứng giữa đại sảnh.

Vong Dạ quay lại nhìn hắn một cái, xem như là ngầm thừa nhận.

Hít một hơi thật sâu, trong đầu hắn không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh trước đó, khi hắn tìm tới chỗ Tinh Linh Hoàng, nam nhân vẫn đang bị trói buộc trong trận pháp, đã bị lời nguyên rủa của hắn ăn mòn tới tận đuôi trái. Thậm chí, cơ thể còn tản ra thứ mùi tanh tươi hư thối nồng nặc, mơ hồ còn có thể nhìn thấy xương cốt đã hóa thành màu đen của hắn đang không ngừng run rẩy

Về phần đối phương, đã bị hành hạ đến tinh thần cũng muốn vỡ nát ra, liên tục khóc, cầu xin tha thứ, nhưng thủy chung vẫn không nói ra phương pháp hồi phục lại cho Uế.

Mà đã tới tình trạng như vậy rồi, nếu như không phải là vì có nguyên nhân gì đặc biệt, như vậy với một người cực kỳ coi trọng mỹ mạo như Tinh Linh Hoàng cũng tuyệt đối không để thân thể mình cứ mỗi ngày một hư thối như vậy, lại còn toàn ra thứ mùi tanh tươi.

Đối phương cũng không có chí khí can đảm đến vậy, để có thể cùng hắn đấu tới cùng.

Chỉ có duy nhất một khả năng chính là...

Đối phương thực sự không biết phương pháp hồi phục lại cho nhân loại kia...

Mà nhận thức được điều này, lại khiến Vong Dạ cảm thấy nôn nóng cùng bất an không gì sánh được, nhưng lại càng thấy phần nộ nhiều hơn.

Vừa nghĩ đến người kia có thể sẽ vĩnh viễn sống và tồn tại như một con rối vô tri vô giác như vậy, trong lòng hắn bất giác trở nên hốt hoảng, dù thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Nhân loại kia, ngay cả ý thức của mình còn không có, hắn như vậy, có còn là hắn sao?

Nếu như không phải là hắn? Thì là cái gì?

Phi nhìn Vong Dạ càng ngày càng trở nên u ám, trong lòng cũng bắt đầu trở nên phiền muộn. Khi Vong Dạ đến tìm Tinh Linh Hoàng, hắn cũng đã đến mặt thất để tìm hiểu những thư tịch có liên quan, thậm chí còn không tiếc tìm đến thần linh xin ý kiến, thế nhưng kết quả vẫn là bế tắc giống như Vong Dạ.

Hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Khôi phục lại, so với phá hỏng thì càng khó khăn gấp trăm lần, thậm chí là cả nghìn lần...

Hai nam nhân cứ như vậy im lặng nhìn nhau hồi lâu, nhưng tâm tình phiền loạn khiến bọn họ thực sự không thể chịu đựng nổi, liền bắt đầu đi tìm rượu uống.

Thế là, mấy trăm bình rượu quý hiếm đất tiền do Phi cất kỹ lâu năm liền trở thành vật hy sinh.

Hai nam nhân cứ vậy ngồi trên tràng kỷ, cứ một vò lại một vò rượu quý ừ trăm năm lần lượt ra đi, tựa như nước thường mà cứ dốc thẳng trút vào miệng.

Trong tấm cung, trên chiếc giường lớn màu trắng sạch sẽ mà có chút mất trật tự, nam nhân vốn đang nằm trên giường không biết từ lúc nào đã ngồi ở bên cạnh cửa sổ. Hai mắt chậm rãi nhắm lại tựa như đang chớp mắt, nhưng cũng lại như đang ngủ say.

Ánh trăng heo hắt mờng lung om lấy từng nét khắc cương nghị trên khuôn mặt nam nhân. KIỆN áo đơn màu đen theo hắn hơi ngửa đầu lên, mái tóc đen dài buông xuống bên vai, tựa như thác đổ lên tấm vải đệm, còn có một vài sợi tóc theo cổ áo mở rộng mà chảy xuống trên xương quai xanh của nam nhân, theo hô hấp bình tĩnh mà lên xuống nhịp nhàng.

Theo vật áo buông xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi chân thon dài mà rắn chắc, một bên thì nhấc lên đặt trên bình thai, một bên thì tùy ý buông lỏng bên cạnh bình thai.

Đôi chân xích lõa, đậm mạc mà ưu nhã, tựa như là một làn khói, cùng với bóng đêm tĩnh mịch mà hòa hợp lại thành một thể.

Đột nhiên, một loại cảm giác kì dị xuất hiện khiến Ngao Triết Thiên bất giác mở mắt ra, lại phát hiện mình không biết từ khi nào đã bị hai nam nhân khác vây lại bên cửa sổ, không lời báo trước. Vong Dạ nắm lấy khung cửa sổ, thân thể bán cúi xuống dừng ở cạnh nam nhân đang bị mình vây lại. Trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng không có bất luận biểu tình gì, nhưng trong yêu đồng lại lóe lên một loại quang mang quý dị mà Ngao Triết Thiên rất quen thuộc, từ sâu trong đáy lòng dậy lên cảm giác sợ hãi vô cùng, kẻ kia tựa như một thủ vương bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhào đến, lúc này đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể thương thức được triệt để con mồi trước mắt.

Giữa lúc lực chú ý của nam nhân hoàn toàn đặt trên Vong Dạ, một bạch sắc thân ảnh cũng lặng yên tới gần.

Phi có chút mê say híp mắt lại, ưu nhã ngồi xuống bên chân Ngao Triết Thiên, thân trên hơi nghiêng qua chậm rãi tựa vào, một tay vươn ra lẳng lẳng chống tại bên sườn thất lưng Ngao Triết Thiên trên bình thai, hai hàng lông mi màu xám bạc nhẹ hạ xuống, tựa như một bạch hồ thuần khiết dưới ánh trăng, tĩnh khiết mà thần ẩn, bất động thanh sắc, đem Ngao Triết Thiên che phủ lại trong phạm vi thể lực của mình.

Không khí đột nhiên có chút trở nên xao động, đồng thời còn thoang thoang hương rượu ngọt tinh tế...

Không có gió, những sợi tóc đỏ rực như máu của vương giả lại phi dương mị hoặc, bàn tay vốn đang buông lỏng bên thân của hắn lại không lời báo trước giương lên, nhắc lấy cảm nam nhân, ngón cái cũng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa đôi môi đậm sắc của nam nhân, xoa xoa, rồi lại miết nhẹ như đang từng chút một cảm nhận sự mềm mại dẻo dai mà tinh tế.

Hành động như vậy khiến nam nhân có chút không thích ứng, hắn nhú nhú mày, vô thức muốn lùi lại. Nhưng càng làm cho hắn kinh ngạc hơn, chính là, bàn chân trần của mình vốn đang khoát lên bề cửa sổ lại bị một người khác nâng lên, tiếp đó, bạch phát nam tử tựa hồ ly cứ như vậy làm trò trước mặt hắn, cúi đầu bắt đầu vươn đầu lưỡi lạnh lẽo mà ướt át của mình ra liếm lộng lấy ngón chân hắn nhiều lần, không thì cũng dùng răng khể cắn.

Một loại cảm giác tê dại mà quái dị khiến nam nhân không khỏi một trận run rẩy, hắn nỗ lực muốn rút chân lại, nhưng càng đẩy thì lại càng tiến lại gần Vong Dạ, giây tiếp theo sau đó, đôi môi của hắn đã liền bị vương giả cúi xuống vững vàng phủ xuống chế trụ.

“Ồ...” Dây dưa đến không còn một kẽ hở, đầu lưỡi mang theo hương rượu của đối phương cứ như vậy cuồng ngịch cạy mở hàm răng hắn, không ngừng ở trong miệng hắn liếm lộng, dây dưa, không hề thô bạo, nhưng lại tinh sắc dị thường, mỗi lúc càng thêm sâu, cho đến khi cả hai người đều không thể hoàn toàn nuốt được xuống hết thối dịch mà theo khoe miệng chảy xuống, trượt dài trên cái cổ trơn bóng của Ngao Triết Thiên.

Đồng thời, Phi nâng chân hắn cũng bắt đầu làm những động tác mới, đầu lưỡi ướt át mà giao hoạt bắt đầu di chuyển ngược lên, trước là mu bàn chân có chút run run, sau là lên bắp chân thon dài, tiếp đó, ngón tay cũng nhẹ nhàng khai mở vật áo trường bào, đôi môi bắt đầu hướng đến bên đùi trong trơn bóng mà mềm mại của nam nhân cắn tới, càng ngày càng nặng.

Nam nhân bị Vong Dạ hôn sâu đến mơ hồ hôn huyền cuối cùng tại Phi càng ngày càng quá phận liếm cắn mà thống khổ rên lên.

Lập tức, hân bắt đầu phần nộ muốn giãy dụa. Thế nhưng giữa khoảng cách chênh lệch sức lực quá lớn, sức phản kháng của hân thoát nhìn vừa có chút buồn cười, lại vừa có chút bi ai.

Ngoại trừ đem dục vọng của người đang thi ngược hân đẩy lên cao điểm, thì cũng chẳng còn bất luận tác dụng gì nữa.

Bị vây lại giữa hai người đã không còn chút lý trí nào cùng với dục vọng không ngừng dâng lên, hân vẫn như cũ cái gì cũng không thể phản kháng được, ý nguyện của hân trước sau vẫn không có ai quan tâm, thống khổ của hân dù có thét gào lên cũng không ai nghe thấy.

Tất cả đều giống như trong quá khứ, tựa hồ như cũng không gì thay đổi cả.

Cho dù hân đã bị lăn qua lăn lại đến chỉ còn một phần hồn phách mong manh...

Hai vị vương giả đã bị rượu làm cho u mê đầu óc lúc này cũng bất chấp hết thảy, dục vọng vẫn luôn nỗ lực kiềm nén, giờ phút này cơ hồ muốn bạo tạc vạch ra cái bản chất chân chính đằng sau lớp mặt nạ ưu nhã của bọn họ.

Bộ dạng nam nhân mất trật tự cùng chật vật càng khiến cho lý trí trong đầu bọn họ bị thiêu cháy hết cả, chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu.

Đem nam nhân hung hăng triệt để giữ lấy!

Bọn họ đem hắc y chường mắt trên người nam nhân thô bạo xé xuống, sau đó thỏa sức chuẩn bị hưởng thụ. Điên cuồng tựa như những người đói khát cơ cực trong sa mạc ròng rã nhiều ngày rốt cuộc cũng tìm được đến suối ngọt.

Vong Dạ một bên đem nam nhân ôm ngồi lên đùi mình, một bên từ phía sau xé bỏ kiện hắc y đơn bạc của hân xuống, hoàn toàn không để ý đến chống cự thống khổ của đối phương, hai tay bắt đầu tham lam chà đạp thô bạo lên khắp thân thể nam nhân. Răng nanh bén nhọn cũng không ngừng liếm cắn lấy vành tai cùng cái cổ tròn bóng của nam nhân.

Rất nhanh, cái cảm giác ấm áp mà tròn bóng từ bàn tay nhận được khiến hân không khỏi tiếp tục gia tăng lực đạo chà xát, để có thể hưởng thụ trọn vẹn nhất cái xúc cảm mỹ hảo này, nhất là hai điểm nổi lên trước ngực Ngạo Triết Thiên đã có chút ửng đỏ, lại càng bị hân đùa giỡn nhiều lần đến đỏ hồng lên cùng hơi sưng, cơ hồ như muốn chảy máu.

Bên kia, Phi vui đùa vào giữa hai chân nam nhân chớp nhẹ hàng mi bạch sắc, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề. Hân mặc dù không có thô bạo như Vong Dạ, đem thân thể Ngạo Triết Thiên hết xanh một khối lại hồng một khối, những cũng tuyệt không có ưu nhã tư văn gì.

Rượu mang theo nhiệt hòa thúc đẩy dục vọng không những thiêu cháy lý trí của hân, đồng thời còn kéo ra cái bản tính tàn nhẫn của hân. Giật lấy hai chân run run của nam nhân ra, sau khi hưởng thụ đầy đủ bắp đùi trong của nam nhân xong, hân thỏa mãn liếm liếm môi mình, sau đó đầu lưỡi rất ác ý, lướt qua phân thân bán cương của nam nhân, chuyển dần xuống huyết khẩu đóng chặt của hân.

Nơi riêng tư, đồ sộ, lại bán trong suốt, còn tản ra chút mị sắc hoặc nhân.

“Ồ...” Cảm giác được nơi đáng hổ thẹn đang bị liếm lộng khiến Ngạo Triết Thiên cả người cứng đờ, giãy dụa càng thêm kịch liệt, nhưng hiển nhiên là cũng bị áp chế lại lợi hại hơn.

Phi ngẩng đầu lên, thoáng nhìn qua nam nhân trưởng thành tóc đen dài mất trật tự, nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó tiếp tục cúi đầu chuyên tâm vào việc hân vẫn luôn muốn làm.

Đầu tiên là khẽ liếm thăm dò, sau lại cảm giác được nam nhân trở nên bất lực mà run rẩy, hai tay chuyển sang chế trụ lấy mông hân, bắt đầu vờn đầu lưỡi ra, mang theo lực đạo không chấp nhận mọi chống cự mà tham nhập vào bên trong cơ thể hân.

“Ngô...” Lắc đầu, Ngạo Triết Thiên song nhãn cũng không chịu được nữa mà bắt đầu phiếm hơi nước. Cảm giác được dị vật quái dị đang len vào trong hạ thân khiến hân không thể chịu đựng mà muốn né tránh, thế nhưng lại né tránh không được, đầu lưỡi lạnh lẽo mà mềm mại của người kia mang theo hơi thở có chút hỗn loạn cứ một lần lại tiếp một lần khiêu khích thần kinh hân.

Đó là một loại liếm lộng cẩn thận đến đáng sợ, thậm chí, đầu lưỡi mỗi lúc một tiến sâu vào bên trong, liếm lộng quanh lấy nội bích của hân... Hơn nữa cũng bởi vì động tác mà thỉnh thoảng lại có vài sợi tóc trắng muốt lướt qua lướt lại trên da hân, tất cả đều khiến mọi thứ trở thành một loại dấn vật quái dị đáng sợ.

Dấn vật là vậy thế nhưng vẫn còn chưa kết thúc, Vong Dạ vẫn tiếp tục đùa bỡn với ***g ngực Ngạo Triết Thiên, bàn tay to lớn bắt đầu theo cơ bụng thực chất của nam nhân mà trượt xuống, không chút kiêng nể mà bắt lấy dục vọng giữa hai chân nam nhân sáo lộng, đầu ngón tay còn ác ý lướt qua linh khẩu.

Nhất thời, Ngạo Triết Thiên trước sau đều bị hai người nam nhân đùa giỡn dục vọng không khỏi ngẩng đầu lên, phát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp mà ần ần.

Đầu lưỡi Vong Dạ không rõ là đang khiêu khích hay là đang trấn an, vẫn như cũ dán ở bên tai nam nhân cọt sạt. Vừa cắn lấy vành tai mềm mại của nam nhân, vừa đem đầu lưỡi tham nhập dò xét bên trong tai. Mà lúc này, nhiệt độ trong không khí cũng theo thời gian mà tăng cao, cho đến khi Ngạo Triết Thiên trước sự đùa giỡn cùng khiêu khích của bọn họ cuối cùng cũng không chịu được mà phóng xuất ra.

Tựa như toàn bộ khí lực đều bị đột nhiên hút ra, hần có chút mê man mà bán dựa vào trong lòng Vong Dạ, cúi đầu thờ dốc, tản ra một loại xạ hương nhàn nhàn mang đậm vị nam tính đặc biệt. Thước da màu mật ong, đã sớm ẩm mồ hôi, không ngừng theo hô hấp mà phập phồng lên xuống, khiến cho dịch thể vương lại trên bụng nhiễm thêm vài phần ẩm ướt, thoát nhìn càng thêm *** tục. Cũng triết để đem hai nam nhân bị dục vọng che mờ mất hoàn toàn đánh mất lý tính.

Trong con người đồ sộ của Vong Dạ, lại càng cuộn lên hỏa quang khiến kẻ khác sợ hãi, phảng phất như hần bất cứ lúc nào cũng muốn đem con mồi ra cắn nuốt triết để.

Hần diện vô biểu tình đẩy Phi ra, sau đó ngón tay mang theo dịch thể của Ngạo Triết Thiên chen nhập khẩu vẫn chặt như cù của nam nhân, động tác theo dục vọng chiếm giữ mà trở nên thô bạo đặc biệt.

Mà nam nhân thân thể nguyên bản vốn đang hư nhược nhất thời trở nên cứng đờ một lần nữa, càng cảm nhận được rõ ràng hơn thứ gì đó dưới hạ thân mình.

Một thứ cứng ngạnh cách một lớp vải đang càng lúc càng trở nên nóng hập như lửa.

Trong nháy mắt, một hàn ý dâng lên từ tận sâu trong đáy lòng khiến nam nhân trong vô thức muốn chạy trốn, thế nhưng hần còn chưa kịp có động tác gì, đã bị đối phương một tay chế trụ lại lưng, đồng thời tay kia còn nâng một bên đùi của hần lên.

Sau đó, một thứ cứng rắn nóng đến mức dường như có thể làm phỏng được nam nhân đặt tại ngay nơi riêng tư của hần.

Rõ ràng là không động tác nào tiếp theo nữa, nhưng lại khiến Ngạo Triết Thiên từng trận từng trận phát lạnh sống lưng.

“...” Hần cứng đờ người, nhìn về phía Phi cầu trợ, nhưng lực đạo trên lưng đột nhiên tăng lên, đem hần ấn xuống...

Nhất thời, con đau cuồng liệt mang theo cảm giác hít thở cũng không thông nãy giờ từ hạ thân xộc thẳng lên trí óc hần, ý thức nhất thời gián đoạn. Hần chỉ có thể khép mở miệng run rẩy, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề đình trệ, tiếp đó, thất lưng lại một lần nữa bị vương giả phía sau nâng lên, rồi, cường ngạnh đè xuống, thẳng đến khi hỏa nhiệt kia triết để xò xuyên qua.

“Ách... Ồ...!” Yết hầu của nam nhân không thể nói được, ngay cả hô lên cũng không thể, vậy nên, khi vật cực đại ở dưới thân bắt đầu thông thả tiến xuất trong cơ thể hần, hần chỉ có thể bật ra những thanh âm vụn vỡ, những âm từ vô nghĩa, mơ hồ còn mang theo một loại run rẩy thâm trầm, đồng thời, liều mạng giãy dụa muốn chạy trốn khỏi hành hạ đáng sợ này.

Thế nhưng phản kháng của hần lại không có bất luận tác dụng gì.

Thậm chí còn khiến vương giả phía sau càng thêm hưng phấn, động tác tiến nhập cũng bởi chống cự của nam nhân mà càng ngày càng trở nên thô bạo, một bên giảo cán lấy cái cổ hần, một bên còn tùy ý vuốt ve lấy thân thể nam nhân, vững vàng ngăn chặn lại mọi phản kháng mỗi lúc một thêm kịch liệt của hần.

Thẳng đến khi giấy dứa của Ngạo Triết Thiên dần dần vì thống khổ nơi hạ thân mà bắt đầu vô lực...

Nhân thân trong trời nhưng lạnh lùng mà chống cự cũng trở nên mơ màng mà u ám...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Đêm vẫn u ám là vậy, trăng trên cao vẫn chỉ là một mảnh leo lắt.

Thế nhưng tại nơi sâu nhất trong rừng, nơi ở của những tinh linh, bầu không khí lại hoàn toàn khác hẳn, không có ánh sáng, cũng không có thanh âm, sau gian phòng phong bế tràn ngập âm lãnh cùng cô tịch sau một trận oanh phá.

Ở nơi cao nhất trên Tinh linh thụ, Tuyết Liệp vẫn như cũ bị ràng buộc trong trận pháp, trên khuôn mặt phiêu lượng để lộ ra những nét méo mó, song nhãn tràn ngập oán khí.

Hần vừa thử nghiệm một phương pháp mới, thế nhưng vẫn là vô ích. Thân thể hần trước sau vẫn bị ràng buộc trong trận pháp, vẫn tiếp tục chậm rãi từng chút một hư thối, còn phát ra một cỗ vị tanh tưởi.

Lẽ nào hần cứ như vậy thối rữa mà chết?

Vì gã nhân loại hèn mọn kia, vì thứ sinh vật hạ đẳng để tiện kia, hần cuối cùng lại gặp phải đối đãi này...

Không cam lòng, hấn tuyệt đối không cam lòng!!!

Không ai có thể đối xử với hấn như vậy, kể cả khi đối phương là người mà hấn đã từng thực lòng yêu thương — Vong Dạ, cũng tuyệt đối không thể!

Đối phương đã tuyệt tình như vậy, thì cũng không thể trách hấn vô tình.

Tất cả, cũng đều là bức hấn mà ra cả!!! Hấn nhất định phải khiến người kia nếm mùi vị thống khổ gấp trăm nghìn lần mình!!!

Nghĩ đến đây, nhãn thần thâm độc của Tuyết Liệp nhắc lên hướng tới mấy tinh linh thủ hộ bên cạnh mình, khước miệng khẽ nhếch lên thành một tiểu ý mỉa mai động lòng người: ” Các người qua đây...”

“... Ngồi!!!” Dưới ánh trắng màu bạc, thân thể nam tính chặt vật vô cùng không thể chạy trốn, mái tóc đen dài ẩm ướt mồ hôi bán che đầy thân thể bị ép phải mở rộng, tựa như một dã thú đang bị thợ săn đùa giỡn, song nhãn trong suốt nhiễm một tầng hơi nước, miệng liên tục bật ra những thanh âm vụn vỡ không rõ ràng mà nghẹn ngào.

Đong đưa, một lần lại tiếp một lần, hấn liên tục bị nam nhân cường tráng phía sau thâm nhập vào bên trong, nơi hạ thể dính đầy dịch thể còn không ngừng phát ra những thanh âm ướt át *** tục...

Sắc tình mà liêu nhân, còn có chút thâm thúy.

Tựa hồ như không thể chịu đựng được đau đớn nơi hạ thân nữa, Ngạo Triết Thiên vô thức nhìn về phía Phi trước sau vẫn im lặng đứng một bên quan sát, đầu óc không mấy thanh tỉnh tuy rằng lúc này chỉ còn lại là một mảnh hỗn loạn, nhưng lại mơ hồ nhớ được người này trước đối với mình rất ôn nhu.

Vậy nên, hấn theo bản năng vuron tay về phía đối phương, mang theo xúc cảm bi thương cùng cầu cứu. Đối phương cũng rất nhanh cầm lấy tay hấn, thế nhưng... Lại không phải là đem hấn giật ra từ trong lòng người kia, mà là lặng lẽ áp sát đem vật thể cực nóng tiến lại gần hấn, cùng với nam nhân đang tiến nhập hấn, tiếp tục hành hạ hấn.

Đầu lưỡi hồng nhợt liếm lấy đôi môi hấn, chậm rãi chuyển sang cắn vành tai, rồi lại dọc theo cái cổ trơn bóng mà một đường cắn xuống phía dưới... Bàn tay cũng không hề rảnh rỗi, cùng với người phía sau, liên tục vuốt ve *** loạn khắp người hấn, thẳng đến khi toàn thân hấn không còn một chỗ nào là chưa bị họ chạm qua.

Giữa đêm tối hoang *, nhãn thần Ngạo Triết Thiên dần trở nên xám xịt thể lương, thế nhưng, mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Hấn không nhớ được mình từ lúc nào đã bị hai người kia ôm lấy rồi đẩy ngã xuống giường, thân thể bị ép nằm úp sấp xuống, thắt lưng bị một người vững vàng chế trụ nhắc lên, hai bắp đùi đồng thời bị giật ra, một lần nữa lại bị hung hăng xô xuyên, độ kịch liệt so với mới nãy còn tăng gấp nhiều lần, càng ngày càng đậm sâu.

Mà đau đớn tựa như bị xé rách cũng khiến hấn cả người bắt đầu tê dại.

Ngay cả cơ hội để thở dốc còn chưa có, đã bị một người nắm lấy tóc giật lên, miệng bị cưỡng chế nhét vào một thứ cương ngạch nóng như lửa, đâm thẳng vào chỗ thật sâu trong cổ họng hấn, triệt để tước đoạt đi hô hấp của hấn.

Hấn không biết những dây vô hành hạ này kéo dài bao lâu, cũng không biết mình tại sao lại gặp phải đối đãi như vậy, chỉ cảm giác được thân thể tựa hồ như không còn là của mình nữa, bị hai người kia tùy ý ép mở thành nhiều loại tư thế, tùy tiện thay phiên nhau xâm phạm.

Hấn rất đau, phi thường đau, không riêng gì hạ thân, ngay cả ngực, cũng đau, đến song nhãn cũng phát đen.

Nhưng không ai quan tâm đến hấn có đau hay không.

Một người cũng không có.

Thậm chí, hai người kia sau khi nghe được mấy tiếng bật khóc trầm thấp vì không thể chịu đựng được nữa của Ngạo Triết Thiên, lại bắt đầu cảm thấy hưng phấn hơn, không chỉ động tác ngày thêm thô bạo, sau cùng còn đem nam nhân vấy lại giữa hai người, bắt đầu xâm phạm hung hăng hơn.

Trong đó, một người từ phía sau vững vàng nắm lấy hai bắp đùi hư nguyên của hấn giật sang hai bên, cũng là triệt để kiểm soát mọi gãy dựa của hấn, đồng thời còn đưa nơi tư mật dưới hạ thân hấn hiện ra trước mắt một người khác, hạ thân sưng đỏ nhưng vẫn liên tiếp phải chịu những chà đạp hành hạ khẽ run lên, nhưng vẫn là không thể chống cự được mà một lần nữa bị hung hăng xô xuyên qua từ phía sau, cứ qua mỗi lần lại thêm hưng tàn.

Mỗi lần tiến vào, đều đâm thật mạnh vào nơi sâu nhất, nhất thời, máu một lần nữa lại chảy đầy ra ngoài, khiến nơi riêng tư của nam nhân thoát nhìn đỏ rực mà thâm thúy vô cùng, rồi lại phảng phất như đang câu dẫn người xâm phạm hấn càng thêm đối đãi thô bạo.

“Ồ...” Nghẹn ngào yếu ớt, Ngạo Triết Thiên dạ sắc song nhãn dần trở nên u tối, ánh mắt trống rỗng nhìn nam tử trước mắt từng chút một tiến lại gần mình, giống như một cỗ hỏa nhiệt đang dần áp sát. Đầu lưỡi đỏ hồng liếm lộng tựa như đang an ủi hấn, thế nhưng hung khí dưới hạ thân lại nhanh chóng tiến nhập vào hậu huyệt đã sớm không thể tiếp nhận thêm bất cứ đau đớn nào nữa.

Nhất thời, cơn đau cường liệt căn bản là không thể chịu đựng được khiến nam nhân lắc đầu hốt hoảng, cúi đầu khóc thành tiếng, thế nhưng thanh âm của hắn chỉ làm cho đêm tối hoang *** này càng trở nên thú dục mà thôi.

Hai nam nhân một trước một sau, đu đưa lay động thân thể tái nhợt ở giữa, cùng tiến nhập vào hậu huyết thật chặt mà mềm yếu, không khí nóng hập, mang theo một khí tức không thể khống chế được, không thể đè nén, sắc dục.

Mà cơn tình ái không chút tiết chế hay lý trí này, lại giằng co kéo dài nguyên đêm.

Nam nhân đến cuối cùng cũng không còn giãy dụa, hắn từ từ nhắm mắt lại, tựa hồ như không muốn nhìn thấy bất luận thứ gì nữa, ngay cả âm thanh cũng không còn bật ra, chỉ là im lặng chịu đựng, cơn hồ tán ra một loại khí tức tuyệt vọng.

Vong Dạ ngủ rất sâu, bởi vì hắn chiếm được thỏa mãn vô tận mà trước nay chưa bao giờ có được. Cũng cơn hồ cảm giác được người khiến hắn thỏa mãn triệt để kia, đang yên lặng nằm trong lòng mình, còn mang theo một nhiệt độ ấm áp.

Trong không khí, còn tràn ngập khí tức hỗn loạn của mồ hôi cùng tích dịch đặc thù sau cơn hoan ái kịch liệt...

Đột nhiên, một loại dự cảm bất thường khiến hắn giật mình đột ngột tỉnh dậy, cũng chợt phát hiện ra trong lòng mình quả thực đang ôm ấp một thân hình rất quen thuộc. Cảnh tượng trước mắt dần dần hiện rõ ra, một hình ảnh khiến trái tim hắn đột nhiên dừng khựng lại.

Nam nhân ngày hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, lúc này lại tựa như một nam kỹ bị người ta chơi đùa điên loạn, hôn mê rất sâu, những dấu vết *** phủ kín người, cơ hồ như không thể tìm thấy một tấc da còn nguyên vẹn. Đồng thời, theo những vết tích thâm tím nông sâu đáng sợ này có thể thấy được, tình cảnh lúc đó có bao nhiêu điên cuồng hoang dại.

Những sợi tóc đen dài thả loạn trên giường, tựa như những dòng máu từ trong cơ thể nam nhân chảy ra, mất trật tự mà thâm thắm.

Mình, đến tột cùng đã phạm phải lỗi khủng khiếp gì đây...

Vong Dạ kinh ngạc vô tận nhìn Ngạo Triết Thiên, run, ngay cả đầu ngón tay cũng lạnh tê cứng cả người...

Cùng lúc đó, Phi ngủ ở bên kia cũng đã tỉnh dậy, cùng Vong Dạ như nhau, sau khi nhìn thấy nam nhân đang hấp hối trước mắt, cả kinh đến không nói thành lời, sắc mặt cũng chưa từng khó coi cùng kinh hoàng như lúc này.

Cảnh tượng đêm qua nhất thời tái hiện lại một cách rõ ràng trong đầu bọn họ.

Bọn họ không để ý tới phản kháng của nam nhân, tựa như cầm thú, liên tục nhiều lần, dùng những loại tư thế khuất nhục đem hắn hung hăng ấn xuống giường luân bạo, ngay cả những tiết chế cơ bản nhất đều không có. Tựa hồ như những che chở trước kia đối với hắn, tất cả đều chỉ là giả dối.

Thẳng đến khi nam nhân bị bọn họ hành hạ đến khóc thành tiếng, thậm chí hôn mê, cũng hoàn toàn không có ý định dừng lại. Chỉ cứ một mực đem toàn bộ dục vọng đã kiềm nén từ lâu mài mòn lấy hết thấy lý trí, rồi đều phát tiết trên người nam nhân.

Mà nam nhân lúc đó cho bọn họ một cảm giác rất rõ ràng, bị hành hạ đến thâm thắm rồi chật vật, nhưng đồng thời cũng mê hoặc lấy bọn họ, vô luận là nhân thân mê man, hay là vị đạo trên người, thậm chí là những cơn run rẩy vô thức, đều khiến cho bọn họ hưng phấn đến không chút kiềm nén nào.

Cảm giác như, muốn làm thế nào là đều có thể làm được, tất cả đều được cho phép.

Cảm giác lúc đó vừa chân thực vừa hư huyền, giống như là đang nằm trong một giấc mộng, để cho đến khi bọn họ lấy lại được lý trí cùng nhận thức, thì sự thật khi bừng tỉnh dậy lại là một bức tranh tương phản thật lớn.

Có những giấc mơ, đôi khi cũng giống như vậy, trong hiện thực là sai lầm hoàn toàn, vô cùng sai lầm, thế nhưng trong mộng lại hợp lý vô cùng, không có lý tính, thậm chí còn là hợp lý đến điên đảo.

...

Rất nhanh sau đó, Phi lập tức ngồi dậy ngay ngắn, chỉ trong chớp mắt đã liên ép mình tiến nhập vào trạng thái lãnh tĩnh, hiện tại không phải là lúc hoảng loạn, chỉ khi bản thân mình tỉnh táo lại, mới có thể có hy vọng giữ được một tia sinh tồn mỏng manh của nam nhân đang hấp hối này.

Không sai, thể trạng hiện tại của Ngạo Triết Thiên có thể nói là phi thường thảm hại, không chỉ thân thể, mà ngay cả tinh thần tựa hồ như cũng đang chậm rãi bị xói mòn sinh lực.

Hít sâu một hơi, Phi đưa tay lên phía trước ngực nam nhân, trong miệng thầm xướng lên một chú ngữ trị liệu cấp cao, theo những chú văn ngày càng dài ra, từ lòng bàn tay Phi bắt đầu tỏa ra ánh sáng thần thánh, chậm rãi tụ hợp lại, rồi từ từ tiến nhập vào trước ngực nam nhân.

Thế nhưng, vô luận hắn khống chế thế nào, bạch sắc quang mang ở lòng bàn tay trước sau đều không thể tiến nhập vào bên trong cơ thể nam nhân.

Tình huống cũng giống lần trị liệu trước, tiềm thức của thân thể nam nhân tựa như cự tuyệt bất luận mọi điều trị cứu chữa, chỉ là lần chống cự này, so với lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng hắn đã không thể tiếp nhận trị liệu của thánh thiên sứ một lần nữa....

Bởi vì một linh hồn chỉ có thể tiếp nhận một lần...

Nhưng thân thể hắn lại đang suy nhược từng chút một...

Phi chau mày, sắc mặt tái nhợt như bị rút cạn máu, mà thấy tình huống như vậy cũng khiến con người của Vong Dạ không khỏi co rút lại mảnh liệt, cảm giác khủng hoảng cũng chỉ có tăng chứ không hề có dấu hiệu suy giảm. Đột nhiên, một dải ánh hồng quang mang bắt đầu ngưng tụ lại trên đầu ngón tay hắn, gần như không chút do dự mà đem hồng quang trực tiếp đâm vào trán Ngạo Triết Thiên.

“Người làm gì?” Phi kinh sợ gầm nhẹ lên, thân thủ muốn ngăn cản Vong Dạ lại. Nam nhân này điên rồi sao!? Dám hạ trớ chủ lên Ué!

“Câm miệng!” Năm tay gạt phăng cánh tay của Phi ra, Vong Dạ cắn tức gầm lên: “Đây chỉ là trớ chủ tạm thời, mục đích là làm ý thức của hắn triệt để gián đoạn trong một thời gian ngắn, như vậy trị liệu của người mới có hiệu quả!” Vong Dạ lúc này đã không thể tìm được ngôn ngữ nào để hình dung tâm tình của mình hiện tại, toàn bộ suy nghĩ đều bị rối loạn.

Sợ hãi, nôn nóng, hối hận, cùng với bất an, những cảm xúc như kim châm liên tục đầu đá lung tung trong thâm tâm hắn.

Hắn không ngờ tới mình một lần nữa lại đem nam nhân bức tới thảm cảnh này... Rõ ràng là đã rất cẩn thận, vì sao... Vì sao chính mình lại biến thành như vậy...

Phi nghe vậy xong cũng cứng đờ người ra, nhất thời không nói gì, nhưng trong lòng lại từng trận từng trận thất tiết lại.

Có lẽ phương pháp của Vong Dạ thực sự có hiệu quả, thân thể bị gián đoạn ý thức của Ngạo Triết Thiên bắt đầu chậm rãi tiếp thu trị liệu.

Khi bạch sắc quang mang trong lòng bàn tay Phi bắt đầu cuộn cuộn không ngừng tiến nhập vào trong người Ngạo Triết Thiên, vết thương của hắn cũng dần dần khép miệng lại, nhất là những dấu răng cắn sâu đến thấy được cả máu thịt, cũng đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khôi phục.

Hai nam nhân cứ vậy cẩn cẩn dục dục, từng chút từng chút một giúp nam nhân hồi phục lại thân thể. Mà Vong Dạ lại càng giống như một đại trung khuyến hai tai rũ ra, cái miệng hạ xuống, thành thành thật thật ở bên cạnh giúp nam nhân, cẩn thận đến ngay cả thị tông chu đáo nhất so ra vẫn còn kém.

Khi khí tức của nam nhân bắt đầu bình ổn trở lại, cuối cùng cũng có thể an tĩnh ngủ say, con mắt trầm tĩnh của Vong Dạ đột nhiên tuôn ra lưỡng đạo quang mang cường liệt bức thẳng tới Phi, bàn tay mang theo những móng vuốt sắc bén trong nháy mắt chế trụ lấy cái cổ đối phương.

“Nếu như không phải tại thứ rượu chết tiệt của người thì sự tình làm sao trở thành như thế này được!?” Những sợi tóc huyết hồng tựa như hỏa nộ đang thiêu cháy dữ dội, nhanh chóng phi dương trong không trung, giương nanh múa vuốt. Vương giả vừa nghĩ đến sai lầm đêm qua của mình lại còn cùng với kẻ khác cùng nhau xâm phạm nam nhân, toàn thân đều không chịu được mà phẫn nộ cùng cực.

Cái loại sự tình này, nếu như không phải do rượu, thì thế nào lại có thể phát sinh được!

“Trách Mộng hồi tửu sao? Nếu như không phải trong tiềm thức của người nghĩ đến nó, thì thế nào lại đối với hắn làm ra loại chuyện này!” Sắc mặt Phi cũng rất nhanh trầm xuống, thanh âm thấp phảng phất như hàn băng. Mà tức giận của hắn, cũng đồng thời hóa thành từng đạo bạch sắc thiểm điện, tia chớp khê rung hướng thẳng đến bàn tay của Vong Dạ mãnh liệt đánh tới.

Rất nhanh vung tay lên đỡ lấy những thiểm điện, Vong Dạ giận dữ cười châm biếm phản bác: “Người cho là người có tư cách chỉ trích ta sao?”

Nói xong sát khí trong hai mắt lại càng thêm bạo tăng, một khắc sau đó Phi đã bị hắn nắm cổ dùng sức ném thẳng đến vách tường trong tầm cung, tạo thành những vết nứt dài.

Mộng hồi tửu, ý nghĩa như tên, sau khi uống rượu vào sẽ có một đoạn thời gian cảm giác tựa như đang mộng mị, không riêng gì ngôn ngữ cử chỉ không có lý tính, ngay cả suy nghĩ cũng gần như bị tê liệt. Phi đêm qua vì trong lòng quá mức muộn phiền, nhất thời cũng không nhớ tới trong mấy trăm bình rượu mà mình cất giữ kia, còn có cả loại rượu khiến cho người uống vào sẽ đánh mất lý trí này.

Mà một phút sơ sẩy kia, lại phát sinh ra cái chuyện này.

Nhưng đây mới chỉ là phần bắt đầu, ngay khi Phi cảm thấy lực đạo trên cổ mình đã tiêu thất, thì trong nháy mắt, một thanh trường kiếm dài mà nhỏ do hỏa diễm ngưng tụ lại đã rất nhanh hướng hắn bổ tới. Đồng tử co rút lại trong nháy mắt, Phi rất nhanh đạp vào tường mượn lực nhảy ra khỏi tầm cung, sát chiêu trí mạng khiến chân mày Phi chau lại, trong khoảng thời gian ngắn đã dựng lên trận pháp phòng ngự, gọi ra ma trượng xuất ngang ở trước ngực bắt đầu ứng chiến, Vong Dạ cũng ngay lập tức bám rượt theo.

Nhất thời, phía trên hoàng cung, ma pháp nguyên tố đột ngột trở nên hỗn loạn, hai luồng năng lực như gió bão bạo tạc kịch liệt, bởi vì tốc độ quá nhanh, thế nên không ai có thể nhìn thấy rõ động tác của bọn họ, chỉ có thể cảm giác được cả trời đất này cũng đều vì trận chiến giữa hai người bọn họ mà chấn động dữ dội. Các kiến trúc cũng bởi vì dư âm của sóng công kích mà nhanh chóng đổ sập xuống.

Giữa không trung loạn lạc, hai người liên tục giằng co, đánh cho đến khi vết thương xuất hiện dày đặc nhưng vẫn không ngừng lại. Mỗi một chiêu, đều là tử thủ, rồi ở ngay tại những thời cơ quyết định lại hơi chệch sang một chút.

Bởi vì, bọn họ hiểu rõ, người đang cùng mình chiến đấu kịch liệt, đều là chung cảnh ngộ.

Trong lòng, hết thầy, đều là nam nhân kia.

Mà cũng giống nhau, trong lòng bởi vì quan tâm quá mức đến quái dị, mà tiềm thức lại nảy sinh ra trốn tránh. Thậm chí, còn làm thương tổn nam nhân để cố chắn định lại tín niệm của mình.

Chính mình, không muốn quan tâm đến bất luận kẻ nào, không muốn để bản thân mình tồn tại một thứ gọi là nhược điểm.

Nhưng khi đem nam nhân đẩy xuống một hố sâu ô hắc, thì bản thân cũng không chịu được mà cùng hăm sâu xuống, cũng không thể leo lên trở lại.

Mà giờ khắc này, cũng chỉ có cái người đối diện đang cùng mình rơi vào vùng lầy ô hắc này, mới có thể thấu hiểu được nỗi nôn nóng cùng bất an của mình.

Vậy nên, bọn họ chỉ trích nhau, mục đích thật sự, cùng đều chỉ là muốn phát tiết những tâm tình đang vô cùng hỗn loạn.

Cần cần dục dục che chở, kết quả lại chỉ khiến những vết thương của nam nhân bị khoét sâu hơn. Bọn họ chửi mắng đối phương, nhưng đồng thời, cũng là đang chửi mắng chính mình.

Trong lòng, khi nhận thức được chính mình đã làm ra cái loại chuyện này, chỉ cảm thấy phần nộ cùng chỉ trích không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chiến đấu, không biết đã giằng co bao lâu, cỡ lẽ là một giờ, cũng có thể là đã qua vài canh giờ, chỉ biết là bầu trời phía trên thành thị, đã bắt đầu vì hai cỗ năng lượng cực đại này mà khiến cho một phần không gian trở nên nứt ra méo mó.

Đột nhiên, hai nam nhân tựa như bị điện giật mà đứng bất động ngay giữa không trung, trong một giây nín thở hai mắt cũng đồng thời trừng lên, phảng phất như trong một thoáng qua, đã cảm giác được điều gì đó.

Ngay sau đó, hai người tựa hồ như rất ăn ý, thân ảnh trong nháy mắt bạo khởi hướng thẳng đến chỗ Ngạo Triết Thiên bay nhanh tới.

Bởi vì ngay vừa rồi, bọn họ cảm giác được có người đang xâm nhập vào kết giới bày xung quanh nam nhân, là một động tĩnh rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như không cảm giác được, thế nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy, lại càng khiến hai người thêm bất an.

Kết giới bọn họ bày ra, có thể nói là an toàn nhất trên thế giới này, thậm chí có thể nói rằng, ngoại trừ bọn họ ra, không ai có khả năng phá hư được.

Trừ khi... Có một tính huống ngoài dự liệu phát sinh.

Nhưng khi bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hiện trường, mới phát hiện ra, sự tình so với trong tưởng tượng của bọn họ thì còn khủng hoảng hơn nhiều...

Thậm chí kinh hoàng đến mức... Khiến bọn họ cảm giác như cả bầu trời đều sụp đổ ngay trước mắt...

Tầm cung mới này còn ảm áp sạch sẽ, lúc này lại tựa như bị cuồng phong quét qua, chỉ còn lại là một đồng hỗn loạn. Cả căn phòng bị phá đến không còn thứ gì nguyên vẹn, tất cả đều tan tành đến thâm thâm vô cùng.

Mà hắc phát nam nhân trước vẫn còn hạo hạo nằm trên giường, lúc này đã không còn thấy đầu nữa, thứ còn lại chính là...

Máu tươi đỏ rực đến chói mắt bắn tung tóe khắp căn phòng hoang tàn cùng với những mảnh y phục của nam nhân bị xé rách tả tơi.

Phảng phất như cảnh tượng trước mắt bọn họ, không phải là gian phòng trước đó, mà là đang ở nơi sâu nhất trong luyện ngục tàn bạo.

Không có bất luận sinh mệnh gì, chỉ có khí tức tử vong u linh tràn ngập khắp nơi.

Vong Dạ cùng Phi đứng bất động tại chỗ, con ngươi trong nháy mắt đã rút lại thành lỗ kim, một loại hàn ý khiến cả hô hấp cũng phải đình trệ nhất thời dấy lên, theo gan bàn chân họ rất nhanh lan tỏa ra khắp thân thể, bên cạnh thân thể đã lạnh lẽo, thì cả linh hồn cũng không chịu được mà tê cứng lại.

Trong khoảnh khắc đó, tim đột nhiên bắt động.

“Không ——!!!!!!” Một tiếng gầm rống khủng khiếp tựa như của thú vương vang lên đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc nặng nề. Trong khoảnh

khắc, Vong Dạ song nhãn một mảnh huyết vụ hỗn độn, trạng thái cuồng hóa ngay lập tức hoàn thành.

Một khắc sau đó, thần niệm dùng để dò xét bất luận mọi động tĩnh nào từ dưới chân hấn mãnh liệt phóng ra chu vi bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã bao phủ lấy toàn bộ đế quốc.

Đồng thời, vị vương giả sắc mặt tái nhợt bên kia cũng vội vàng xuất ra thần niệm thăm dò, chỉ khác là, thần niệm cùng vô số phần nộ này hướng thẳng lên bầu trời của đế quốc.

Thế nhưng khi bọn họ triệt để tìm kiếm xung quanh, đến ngay cả một con kiến hôi cũng không bỏ qua, kết quả thu về lại khiến bọn họ không thể chấp nhận được!

Không có!

Toàn bộ phạm vi thành thị mấy vạn lý, rốt cuộc lại hoàn toàn không có một chút tung tích của nam nhân!

Thậm chí, ngay cả một tia dị thường cũng không có!

Thật giống như nam nhân mới vừa rồi còn ngủ say trong cung điện, bỗng nhiên tiêu thất, chỉ để lại tiên huyết văng khắp gian phòng!

Trong một phạm vi cực lớn, lại liên tục dò cả trên lẫn dưới gần mười lần, dù cho hai người thần lực cường đại đến mấy cũng không tránh khỏi hoa mắt. Nhìn gian phòng ngập mùi máu tươi trước mắt, càng có cảm giác đau đớn như phảng phất có một thứ gì đó đâm sâu vào tận xương tủy, khiến bọn họ dù chỉ đứng yên thôi, thân thể cũng bất giác không tự chủ được mà bắt đầu run.

Hít một hơi thật sâu, Phi nhìn những vết máu lan tràn khắp phòng mà lạnh người đi, hạ người ngồi xuống, đầu ngón tay hơi run run vươn ra, nhấp lấy một chút máu tươi phảng phất như vẫn còn có chút độ ấm, bất giác đưa đến bên khoe miệng nhẹ nhàng liếm, nhất thời, song nhãn nguyên bản còn có chút tia sáng ngay lập tức hóa thành một màu xám ngắt thâm trầm.

Trong nháy mắt cảm giác được trong lòng phảng phất như có thứ gì đó sụp đổ, giây tiếp theo thì lại thống khổ đến cùng cực.

“Là máu của hấn phải không...” Vong Dạ một thân đứng thẳng bên cạnh, song nhãn nhần không có tiêu cự, thanh âm khàn khàn mơ hồ mang theo cảm giác tinh thần suy sụp như đang đối mặt với cái chết.

“...” Phi cũng không có trả lời, nhưng trầm mặc dị thường của hấn lại chính là lời tuyên thệ về một đáp án mà cả hai người đều không muốn đối mặt.

Thậm chí, bọn họ ngay cả tưởng tượng cũng không dám nghĩ đến tình trạng hiện tại của nam nhân, dù sao, không ai sau khi mất máu nhiều như vậy còn có thể bình an vô sự.

Trong lúc nhất thời, cả gian phòng chìm ngập trong một bầu không khí nặng nề tịch mịch, áp lực đến không thể thở nổi.

Nhưng không lâu sau đó, Vong Dạ tựa hồ như cũng lấy lại hồn phách, biểu tình có chút dờ dẩn giờ lên chiếc vòng đeo trên tay, nhìn thoáng qua một cái rồi bắt đầu thấp giọng niệm chú ngữ, hoàn toàn không có chút tâm tình nào.

Theo chú văn thâm ảo mà phức tạp, từng đạo lưu quang đỏ sậm như máu theo vòng tay thoát ra, dần dần ngưng kết lại thành sáu Minh Hồn Sứ thân vận hắc sắc hoa bào, cung kính nửa quỳ trước mặt Vong Dạ, thân thể thon dài do hòa điểm cấu thành giữa căn phòng hoang tàn lại tỏa ra thứ hồng quang âm trầm mờ ảo, nhất thời, nhiệt độ trong phòng giảm xuống kịch liệt, trong nháy mắt đã gần như muốn đóng băng.

“Chủ nhân tôn kính vĩ đại, xin hỏi người có gì phân phó?” Minh Hồn Sứ đang quỳ gối trước mặt Vong Dạ dùng thanh âm chỉ có Vong Dạ mới có thể nghe được kính cẩn hỏi.

Đó là một loại âm lượng phi thường đặc biệt.

“Ta muốn các người bằng bất cứ giá nào, cũng phải tìm được tung tích của người này!” Dem y phục nhiễm đầy tiên huyết của Ngao Triết Thiên ném đến trước mặt sáu người bọn họ, Vong Dạ từ trên cao nhìn xuống, trên người tản ra một loại sát khí kinh hồn khiến cho bất cứ kẻ nào cảm thấy cũng bất giác sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Tuân lệnh, đã rõ phân phó của chủ nhân.” Sáu Minh Hồn Sứ tại Minh giới có địa vị cùng năng lực tương đối gần với Vong Dạ, sau khi không do dự tiếp nhận nhiệm vụ liền tiêu thất tại chỗ.

Lúc này, mặc dù bọn họ đang thống lĩnh đại quân chống lại bọn xâm lược có ý định thôn tính toàn bộ quốc thổ, cho dù có đang nắm ưu thế, nhưng bỏ đi giờ này, quả thực sẽ có thể dẫn tới thảm bại hoàn toàn.

Nhưng chỉ cần là mệnh lệnh của Vong Dạ, bọn họ sẽ không hề dị nghị gì mà tận lực hoàn thành. Về phần an nguy ở Minh giới, đối với bọn họ mà nói cũng chẳng là gì, bọn họ đi theo, là đi theo người này, chứ không phải đi theo một đế quốc.

Hướng hồ, bọn họ cũng biết, vương mà bọn họ tôn kính theo hầu, kỳ thực đã sớm chán ghét đế quốc của mình.

Lúc này, Phi cùng đồng dạng gọi tới quân đội mạnh nhất của mình, bắt đầu truy tìm trên diện rộng tung tích của người kia, nhất thời, toàn bộ Minh giới cùng Bạch Đế quốc, đều bị náo loạn thành một đoàn.

Đến tốt cùng là ai, có thể nhân lúc bọn họ sơ suất mà ngang nhiên vượt qua kết giới đem người cướp đi?

Và dùng phương thức gì có thể khiến cho thần niệm của bọn họ không thể bắt được dù chỉ là một chút tung tích hiếm hoi của đối phương?

Tuy rằng trong lòng cả hai đều là những cảm xúc suy nghĩ rất hỗn loạn, nhưng điều tiên nhất mà bọn họ hiện tại muốn làm, chính là nỗ lực hết sức, trước khi sự tình phát sinh đến mức không thể cứu vãn được nữa, đoạt lại người mà nguyên bản là thuộc về bọn họ.

Đồng thời, bọn họ cũng tận lực khiến mình lúc nào cũng bận rộn hết mức có thể, có như vậy mới có thể giúp bản thân khỏi suy nghĩ dấn vặt lan man, đến mức thần kinh cũng phải suy nhược.

Bầu trời u ám, mưa phùn âm lãnh mỏng lung lặng lẽ rơi xuống.

Toàn bộ thần vực của Tinh linh, đều phẳng phất như bị đè nặng xuống bởi một tầng ám lực, không chút sinh mệnh, hoàn toàn tuyệt vọng.

Chỉ là lúc này đây, còn hơn cả tĩnh mịch, là một màu xám ngắt không chút sinh khí cùng hi vọng, nặng nề đến mức ngay cả một tia sinh mệnh cuối cùng cũng dường như đã tiêu thất hết thảy.

Tại nơi cao nhất trên Tinh linh thụ, hai thân ảnh một hồng một bạch đứng sừng sững đôi đưa lưng về phía ánh sáng, không chút động tĩnh. Trước mắt, là những cỗ thi thể xám đen nằm la liệt, trong cái âm u lại toát lên cái hàn quang thanh lãnh. Trong trận pháp vây hốt Tuyết Liệp đã sớm từ lâu không có một bóng người.

Một loại khí tức rung động, phẳng phất như sắp phát cuồng tỏa ra, trong mắt, đã không còn phân biệt được đâu là con người, đâu là trùng mắt, chỉ còn lại một mặt quang mang quý dị chớp động.

Đột nhiên, một tiếng cười nhẹ mà u ám bật ra, khàn khàn mà từ tính, nhưng giữa một không gian vắng vẻ như ở đây, lại mang theo một cảm giác kinh khủng khiến kẻ khác hồn kinh đảm chiến.

Vong Dạ hít mắt, nhẹ nhàng cười, sát khí hỗn loạn trong hai mắt cùng hòa nộ tựa như một cơn cuồng phong không cách nào cưỡng chế đè xuống được.

“Tuyết Liệp... Ta sẽ khiến người phải hối hận vì sao trước đó không có chết...”

Tất cả sự việc trước mắt, đều đã nói rõ ràng cho bọn họ biết, Tuyết Liệp không biết đã dùng phương pháp gì, cuối cùng lại có thể thoát khỏi trận pháp của Vong Dạ, có lẽ là có liên quan đến mấy cỗ thi thể trên mặt đất, nhưng hẳn đến tốt cùng đã ly khai bằng cách nào, lúc này đã không còn quan trọng nữa. Quan trọng là... Hẳn đã thoát ra, hơn nữa, còn nhân lúc bọn họ không đề mắt tới mà đem Uế cướp đi.

Nói như vậy cũng nghĩa là, cơ hội sống sót của Uế, lúc này là cực kỳ thấp...

Sự thật này, khiến cho hy vọng của Vong Dạ cùng Phi triệt để rơi xuống nơi tận cùng, tâm tình ngược lại rơi vào trạng thái mà bất cứ lúc nào cũng có thể không khống chế được.

Dù sao, bọn họ so với bất luận kẻ nào đều biết rất rõ, Tuyết Liệp hận Uế biết chừng nào, thậm chí hận đến mức chỉ muốn đem hắn ra xé nát.

Chỉ là một tia lý trí còn sót lại nói cho bọn họ biết, hiện tại lo nghĩ ưu phiền không có bất luận tác dụng gì, trước khi chứng kiến kết quả tồi tệ nhất xảy ra, tất cả, đều có khả năng cứu vãn.

Vậy nên, hiện nay chỉ có đi tìm nam nhân, mới là việc cấp thiết cần làm trước tiên, cũng là việc quan trọng nhất.

Cho dù như vậy, hỏa nộ chôn sâu trong lòng mà vô pháp phát tiết ra ngoài khiến hai người như muốn điên cuồng, sát ý ngập trời không ngừng bốc lên, cuộn trào mãnh liệt, khiến cho bọn họ chỉ muốn hủy diệt toàn bộ những thứ chướng mắt.

Bọn họ song nhãn đỏ ngầu, trong lúc trở tay liền sinh ra vô số trảo chú hiểm độc, đem những hồn phách nguyên bản đang tự do của các tinh linh ở xung quanh đây cưỡng chế nhốt lại trong vùng đất xám ngắt này, khiến cho những linh hồn này vĩnh viễn bị dày vò trong luyện ngục thống khổ, vĩnh viễn không thể luân hồi!

Nhưng chừng đó vẫn không đủ!

Phần nộ cùng cực, hai người xé rách không gian, cường ép đem toàn bộ Tinh linh quốc phong ấn trong một chiều không gian dị dạng không có sinh mệnh, không có ánh dương quang.

Triệt để cắt bỏ mối gắn kết của tinh linh với đại lục này!

Đêm xuống, trăng tàn lẳng lẳng treo mình giữa khoảng không đen tối.

Hai người, đi tìm mất nguyên cả ngày, hầu như đã tiêu hao hết tinh lực một lần nữa quay trở về ngọa thất vẫn tràn ngập trong tiền huyết. Phảng phất như đây là nơi chốn duy nhất mà bọn họ muốn quay về, cho dù, trong ngọa thất chỉ còn lại những vết máu đã sớm khô lại của nam nhân, nhưng cũng là vết tích cuối cùng mà nam nhân lưu lại.

Mà còn hơn cả nóng này vội vàng đến không thể khống chế được như lúc trước, hai người lúc này lại có vẻ trầm tĩnh dị thường.

Vong Dạ một thân lẳng lặng đứng giữa phòng, nhìn những vết máu, tựa như đã mất hồn, chậm rãi đi tới bên giường, tiếp đó, hần vươn tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tấm trải giường nhiễm đầy máu tươi.

Diện vô biểu tình nhìn, tay lại bắt đầu run lên, rồi rất nhanh cất lực áp chế.

Sau đó, hần lẳng lặng mặt không thay đổi đem tấm trải giường ôm vào trong lòng, chậm rãi hạ người, an tĩnh ngồi xuống sàn nhà bên cạnh giường, mà theo động tác của hần, mái tóc đỏ dài chấm đất nhẹ nhàng theo những đường cong trên thể hần mà ôm lấy toàn thân, phảng phất như, muốn đem cả người hần ôm lại...

Gắt gao bao trụ hần...

Mà Phi đứng một bên nhìn Vong Dạ an tĩnh dị thường như vậy, tựa hồ thở dài, khoe miệng nhẹ nhếch, dường như là an ủi Vong Dạ, nhưng cũng như là đang an ủi mình, ôn nhu nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chúng ta dù gì vẫn còn hy vọng đúng không?”

Nhưng nước mắt của hần, so với lời hần nói ra, còn nhanh hơn, lăn dài trên gò má...

Không một tiếng động, lẳng lẽ rơi xuống, tựa như một viên ngọc lưu ly bị vỡ tan, trong khoảnh khắc rơi xuống liền phá thành vô vàn mảnh nhỏ.

Phi ngây người, cảm thấy được trên mặt mình có một xúc cảm lạnh lạnh rất nhỏ, mang theo một chút thương tâm chậm hòa nhập vào hồn phách.

Tay lướt qua... Phát hiện là nước mắt.

Nguyên lai hần cũng có nước mắt.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Phi thả lỏng chính mình, để mặc cho nước mắt vô thanh rơi xuống...

Kỳ thực, ngay cả chính bản thân hần cũng không tin, tin nam nhân kia còn sống...

Dù sao, Tuyết Liệp đối với người kia có bao nhiêu thù hận...

Hần so với bất luận kẻ nào càng rõ ràng hơn...

Vong Dạ có một giấc mộng.

Con đau như ăn sâu vào tận xương tủy, mọi vật trước mắt, tựa hồ như đều là hiện thực.

Tất cả chỉ có một màu trắng toát lạnh lẽo, hơi lạnh như thâm nhập thẳng vào xương cốt, khiến cho ngay cả hít thở, cũng liền cảm giác thấy toàn bộ phế quản đều đau đớn kịch liệt.

Nam nhân kia, chỉ mặc duy nhất một kiện hắc y đơn bạc, chân trần, cô độc ngồi trong gió tuyết mông lung, trên người phủ đầy tuyết, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị vùi lấp...

Trên người còn mang theo vô vàn vết thương...

Người kia ngửa đầu lên, bộ dạng bi thương, song nhãn không có tiêu cự, khiến cho trái tim Vong Dạ trong nháy mắt trở nên đau đớn kịch liệt.

Nhưng dù thế nào cũng không thể tiến lại gần người kia, thậm chí, ngay cả giọng nói cũng tựa hồ như đã bị chặn lại, không thể bật ra dù chỉ là nửa điểm thanh âm.

Chỉ có thể đứng ở rất xa, mờ mắt trùng trùng nhìn nam nhân kia mang theo một tiểu ý tự giễu cợt mà tăm tối, không rõ là một mỉa mai hay là giải thoát, chậm rãi ngã xuống nền tuyết lạnh...

Thật giống như nơi băng lãnh mà tĩnh mịch này, là nơi duy nhất hần có thể quay về.

So với bất luận nơi nào trên thế gian này, bất luận cái ôm ấp của kẻ nào, đều càng thêm ấm áp...

Cuối cùng...

Vong Dạ nhìn thấy, nam nhân kia, hoàn toàn bị tuyết trắng che lấp đi, cũng không còn trông thấy bóng dáng nữa, thật giống như chưa từng tồn tại.

Tiêu thất ngay trước mặt hắn...

“!!!!” Trong bóng tối, Vong Dạ sắc mặt tái nhợt mãnh liệt bùng tỉnh, trong lúc nhất thời, lại bị cảnh tượng trong giấc mộng làm cho cả kinh đến toàn thân đều toát ra mồ hôi lạnh. Trong lúc vô thức lo sợ không yên, ngón tay run kịch liệt dùng sức chộp tới trước ngực, lực đạo thật lớn cắm sâu vào da, nhưng cảm giác đau đớn như vậy, cũng không thể làm giảm dù chỉ một chút cơn đau đớn từng trận lại từng trận đâm vào trong lòng.

Thật giống như, trái tim, bị một ai đó móc ra!

Trống không, tất cả đều trống không!

“Làm sao vậy?” Bộ dạng dị thường của Vong Dạ khiến Phi đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ có chút ngạc nhiên hỏi. Vô thức muốn tiến lại gần, thế nhưng vô hình trung, lại bị sát khí cuồng loạn hoang dại trên người đối phương cường chế bức cho đứng yên.

Vong Dạ cả người cứng đờ đứng ở trên giường, song nhãn hung quang dao động, tựa như đang kiềm nén cái gì đó, mồ hôi run rẩy. Mà quanh thân hắn, lại bốc lên một tầng ám hồng sắc chương khí dày đặc, liên tục phóng xuất ra, tựa như hô hấp nặng nề của ma thần, mỗi một lần phả ra, lại khiến cho nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng cao.

Hắn không để ý đến Phi, mà xoay người hướng ra ngoài ban công bước qua. Nhưng chỗ hắn bước qua, đều phẳng phất như bị một cỗ sức mạnh vô hình phá hủy, trong nháy mắt cháy đen thành một mảnh, theo vài tiếng lách tách vang lên, sàn nhà trơn bóng lấy hắn làm trung tâm không ngừng xuất hiện những vết tích nứt vỡ, thẳng đến khi hắn tiêu thất...

Hành động dị thường của đối phương khiến Phi mơ hồ có chút bất an, vô thức muốn đuổi theo.

“...” Lúc này mới giật mình, thân thể đột nhiên một trận suy nhược, khí lực tựa như trong nháy mắt bị rút đi toàn bộ khiến cho cả người ngã xuống.

Tiếp đó, chính là hắc ám vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Áp lực quá mức, đến cuối cùng sẽ phải phát tiết ra. Mà phương pháp phát tiết của Minh vương, chỉ có thể là giết chóc...

Trong không khí mang theo vị đạo hồi thối khét lẹt...

Vô số những lông vũ màu đen dính máu tươi phẳng phất như từ trên bầu trời u ám chậm rãi rơi xuống, mang theo một mùi vị tang thương, cứ từng chiếc lại từng chiếc rơi xuống xung quanh hồng phát nam nhân, tựa như những giọt nước mắt tuyệt vọng, vô thanh vô tức mà u oán rơi xuống.

Từ phía, là một mảnh chết chóc, chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng thở dốc bất ổn của nam nhân, tại nơi trông trái này lại mang về nặng nề mà áp lực dị thường.

Mà phía sau hắn, chỉ còn lại vô số những ma thú to lớn nằm ngổn ngang trên mặt đất, thi thể huyết nhục lẫn lộn, cũng với hàng trăm khe rãnh trên dây núi đằng xa do bị kiếm khí bổ ra.

Một màu u tối trùng điệp, tràn ngập thê lương.

Thế nhưng cái người đã gây ra tội ác này thì lại rất chán nản mà ngồi giữa huyết vũ ô uế, hai tay trước giờ chỉ luôn cầm kiếm, hôm nay lại vô lực nắm lấy một đầu tóc đỏ rực mà lại ảm đạm, không thấy rõ được hai mắt, nhưng từ hơi sắc khí tức bao trùm quanh thân hắn thì có thể cảm giác được tâm trạng tuyệt vọng mà vô cùng thống khổ của hắn.

Sau đó, vô thức bật ra một tiếng cười nhẹ sâu thẳm, nhưng càng nhiều hơn cái cảm giác tự chán ghét chính bản thân.

Kinh qua một trận tàn sát bừa bãi, thần trí hỗn loạn của vương giả cuối cùng cũng có được một tia thanh tỉnh.

Nhiều lần tự nhủ với chính mình, tình cảnh vừa rồi chỉ là một giấc mộng, nam nhân kia cũng không chắc chắn là đã chết... Biết là vậy thế nhưng bản thân lại không thể áp chế nổi cái xúc cảm nôn nóng sợ hãi này.

Chỉ nghĩ đến về sau này rất có khả năng sẽ không còn được gặp lại hắn, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không còn nghe thấy được nữa, trái tim bất giác như bị ai đó bóp nghẹt lại...

Nhưng mà càng buồn cười chính là, hắn cư nhiên lại bất lực. Mặc cho đã dùng không biết bao nhiêu biện pháp, người kia trước sau vẫn như đã tan biến vào trong không khí, không có đến một chút dấu vết để tìm kiếm.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy, mình như vậy, quả thực đúng là một phế vật.

Nếu như ngày trước đối tốt với nam nhân kia một chút...

Nếu như ngày trước nhận ra được tình cảm của mình rõ một chút...

Nếu như ngày trước học được... Một điểm dù chỉ rất nhỏ, quý trọng...

Hắn chưa từng quan tâm nhiều như vậy đến một người, càng không biết quan tâm như vậy có phải hay không chính là tình yêu. Hắn chỉ là theo bản năng muốn đem người kia nhốt lại trong lòng mình, vững vàng ôm lấy, không cho phép nửa điểm chống cự.

Nhưng chung quy cũng bởi vì dùng sức quá mức, khiến người kia cuối cùng lại thương tích đầy mình.

Hắn cũng đã từng nỗ lực muốn yêu thương đối phương, nhưng hắn lại ngốc. Hắn ôm người kia nhưng lại không thu lại những móng tay sắc nhọn của mình, chưa bao giờ nghĩ đến chúng khiến nam nhân mà mình cố sức ôm vào lòng bảo hộ lại bị chính mình lộn thương.

Vậy nên sau khi nam nhân biến mất.

Hắn rút cuộc cũng đã minh bạch.

Chỉ là hắn không biết mình có hay không còn một cơ hội để bồi thường.

Liệu còn có hay không?

Giữa một vùng đất trống vắng, khí tức xung quanh vương giả lại càng trở nên âm đạm.

Lúc này, bầu trời xám xịt đột nhiên lại trở mưa. Một giọt, hai giọt, sau đó, những hạt mưa băng lạnh bắt đầu cùng nhau dệt thành một mảnh, không ngừng rơi xuống, cuốn trôi đi huyết nhục ô uế trên mặt đất.

Vong Dạ ngẩng đầu lên, mặc cho nước mưa lạnh buốt theo mặt mình chảy xuống, tựa hồ như cần một chút lãnh tĩnh...

...

Không biết đã qua bao lâu, khi Vong Dạ lần thứ hai mở mắt ra, yêu đồng đã hồng bạch phân minh, trong suốt mà thâm thúy, phảng phất như đang nghĩ tới điều gì đó.

Mà bàn tay giương lên của hắn, cũng không ngừng có các loại nguyên tố ma pháp khác nhau bắt đầu tụ tập lại, đồng thời, càng lúc càng nhiều lên.

Hai ngày trước Phi đột nhiên rơi vào hôn mê, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tựa như đang chìm trong một giấc ngủ dài vô tận, lẳng lặng, ngoại trừ hô hấp, cũng không còn một tia động tĩnh nào nữa.

Mấy tư té cấp cao bên cạnh hầu hạ hắn ngược lại vẻ mặt vô cùng sầu khổ, nhưng cũng không thể làm cách nào được, bởi vì bọn họ không dò xét ra được nguyên nhân mà Phi hôn mê, thậm chí ngay cả tới gần hắn cũng không làm được.

Bạch phát nam tử nằm trên giường, quanh thân tựa hồ như được một tầng thánh quang bảo hộ, chống lại bất luận ngoại lực gì xâm phạm đến.

Hắn sở dĩ đột nhiên ngủ say như vậy, nguyên nhân cũng là do lần trị liệu cho Ngao Triết Thiên ngày trước.

Tình huống ngay lúc đó quá nguy cấp, bộ dạng nam nhân khi đó yếu ớt đến gần như sắp chết khiến Phi bất chấp tất cả, dù bản thân cũng đang thụ thương nhưng vẫn cưỡng chế triệu hoán lên thiên sứ trị liệu cao cấp nhất — Hoàng Kim Thánh Dực. Hơn nữa Ngao Triết Thiên lại còn chống cự, mặc dù đến cuối cùng vẫn miễn cưỡng hoàn thành việc trị liệu, nhưng chung quy vẫn là bị một bộ phận ma pháp phản phệ lại.

Cho dù hắn đã từng hấp thu năng lượng bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên, pháp lực đã tăng đáng kể, nhưng thân thể của hắn đối với ma pháp hệ trị liệu vẫn còn nhiều tính kháng cự. Cũng không phải nói hắn không thể thi triển được thuật trị liệu cao cấp, hắn so với bất luận kẻ nào đều có thể làm tốt hơn, nhưng ngược lại so với bất luận kẻ nào lại càng tiêu hao thêm nhiều tinh thần lực.

Nếu không cẩn thận, trái lại còn có thể tự làm mình bị thương.

Vừa mới bắt đầu còn có thể chống đỡ, nhưng về sau, thân thể sẽ đi đến giới hạn chịu đựng cuối cùng. Lúc này, thân thể bị cưỡng ép hoạt động quá mức sẽ tự động rơi vào trạng thái ngủ say, để có thể đạt được sự khôi phục nhanh nhất.

Về phần ngủ say đến bao giờ, thì còn tùy vào tình trạng của hắn.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không mấy khả quan, thậm chí, hắn ngay cả tỉnh lại hay không cũng là một vấn đề rất lớn. Dù sao sau lần trị liệu kia, hắn lại

một lần nữa sử dụng ma pháp trị liệu cấp cao.

Trong sơn lâm

Vong Dạ hai ngày hai đêm liên tiếp không một động tĩnh lúc này đã có bất đồng rất lớn so với chính bản thân cách đó hai ngày. Cũng không chỉ nói đến bề ngoài, mà là ma khí xung quanh thân hắn.

Không hay từ khi nào, ma khí ám hồng đã biến thành một loại hơi sắc thâm trầm mà âm lãnh.

Ma pháp nhiều màu trong lòng bàn tay sau khi trải qua hơn vạn lần phân tách rồi lại hợp vào, đã chuyển thành một dạng năng lượng có tính chất tương đối giống với hơi sắc năng lượng mà Uế sử dụng ngày đó.

Tựa hồ như được lưu truyền từ thời rất xa xưa, loại năng lượng nguyên thủy nhất.

Bởi vì hai ngày trước, hắn nhớ tới cái lúc mà cùng Uế chiến đấu, hơi sắc năng lượng kỳ dị của đối phương mà ngay cả chính mình cũng không thể lý giải được, không phải chính là năng lượng dị giới mà Tinh Linh Hoàng hao hết tâm tư muốn đoạt lấy hay sao?

Mà hắn dù thế nào cũng không thể tìm được nam nhân, có phải hay không là do nguồn năng lượng đó đã bị Tinh Linh Hoàng đem đi giấu kín?

Nếu chuyện là như thế, vậy thì, chỉ có đem hơi sắc năng lượng do mô phỏng mà tạo thành phóng ra, mới có thể cảm nhận được tung tích của đối phương.

Bất quá, mô phỏng như vậy yêu cầu năng lượng rất khó, cho dù là với Vong Dạ trình độ ma pháp cực cao, dùng tròn hai ngày đêm, mới miễn cưỡng mô phỏng được một loại ma pháp nguyên tố tương đối cùng loại mà thôi. Thế nhưng nỗ lực của hắn cũng không hề uổng phí, ngay khi quá trình mô phỏng hoàn tất, sau khi một lần nữa sử dụng hơi sắc năng lượng thao túng thần niệm thăm dò trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, Vong Dạ song nhãn nguyên bản hơi xám xịt đột nhiên bắn ra một đạo sát khí sắc bén.

“Tìm được rồi...” Thanh âm mơ hồ khàn khàn mang theo chút dịu dàng mà chậm rãi, nhưng lại có loại âm trầm khiến bất cứ ai cũng phải kinh hãi.

Giây tiếp theo, thân ảnh vương giả hóa thành một đạo quang tuyến đỏ sẫm, như thiểm điện trong nháy mắt hướng thẳng đến núi tuyết bay đến.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Vong Dạ rốt cục cũng đến được nơi cảm giác thấy hơi sắc năng lượng, nhưng ngay khi sắp sửa tiếp cận được, thì lại đột ngột đánh mất khí tức của đối phương. Trong nháy mắt, sắc mặt vương giả lập tức trầm lạnh xuống, một cỗ ám hồng sắc ma khí nồng đậm như sương khói tại xung quanh thân hắn mà bốc lên, pha lẫn vào sát khí nặng nề sắc bén.

Giữa lúc hắn còn đang suy nghĩ nên tiếp theo nên làm gì, vài đạo lưu quang đỏ như máu đột nhiên ngưng tụ lại thành hình trước mặt hắn, chỉ trong chớp lát, hai người Minh Hồn Sử toàn thân do hỏa diễm cấu tạo thành mặc hắc sắc trường bào đã liền xuất hiện, cung kính quỳ gối trước mặt Vong Dạ.

“Chủ nhân.” Một Minh Hồn Sử kính cẩn cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có một mình Vong Dạ mới có thể nghe được nói thẳng vào việc chính: “Chúng ta tại nơi cách biên cương Tây Bắc chừng mười dặm đã phát hiện được tung tích của Tinh Linh Hoàng, nhưng đối phương bộ dạng quỷ bí, đã bị mất dấu, trước mắt đang truy tra.”

Lời còn chưa nói hết, thân ảnh của Vong Dạ đã tiêu thất trước mắt hai người bọn họ.

Hoa tuyết lác đác bay xuống từ bầu trời âm đạm tối tăm, sơn cốc nằm dưới một con sông băng mang theo một vẻ xám xịt mà nhợt nhạt thiếu sức sống.

Trên nền tuyết trắng thuần, một mặt thân ảnh kim sắc, tựa như ánh dương quang nhỏ mà mỹ lệ tựa hồ như cảm ứng được nguy hiểm, dùng tốc độ cực nhanh vượt xuyên qua tòa tuyết sơn, mấy lần lên xuống, thân ảnh đã chỉ còn là dư ảnh tàn lại, nhanh chóng vượt qua một ngọn núi cao đến mấy nghìn thước.

Đột nhiên, một loại sát khí cường liệt khiến cho ngay cả hô hấp cũng nhin không được mà đình trệ ào ạt bỏ thẳng đến chỗ hắn, thân ảnh đậm kim sắc nhất thời trở nên căng thẳng, tốc độ đột nhiên cũng nhanh lên không ít, thân ảnh cuốn đầy băng vãi, tựa hồ như theo mỗi chuyển động đều mang theo máu nồng đặc đen sẫm chảy ra, nhưng tốc độ di chuyển thì không thể bắt được bằng mắt thường.

Nhưng mà ngay khi hắn gia tốc, một mặt thân ảnh huyết hồng sắc đã thần tốc vượt qua hắn.

Không ai có thể thấy rõ tốc độ của người kia, thân ảnh cứ vậy hoàn toàn không chút báo hiệu trước, dường là xuất hiện chỉ trong cái nháy mắt, nắm tay trực diện bóp lấy cái cổ hắn, theo lực đạo đem cả người hắn hung hăng nện thẳng vào vách núi đá lạnh buốt! Nhất thời lục phủ ngũ tạng đều như bị đập nát hết thảy, kim phát nam nhân đau đến mức trước mắt như biến thành một mảnh đen xì, một ngụm tiên huyết cứ vậy thẳng tắp phun ra. Vách núi phía sau cũng vì chấn động mà nứt vỡ tở vụn...

Khí hắn nỗ lực trợn mắt lên nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, thế mà lại không khỏi có chút ngáy dại...

Mái tóc đỏ rực phi dương ôm lấy khuôn mặt cứng ngắc mà tuấn mỹ của nam nhân, chỉ lộ ra một đôi yêu đồng tựa như ma thần lãnh nhân, rồi lại mỹ lệ đến không thể dời ánh mắt đi được...

Trần ngập phần nộ cùng sát ý, thẳng tắp trừng hấn —

Trong nháy mắt, cả tòa tuyết son phẳng phất như bị hỏa diễm hùng lực đốt cháy, tựa như đang đứng trên một miệng núi lửa đang phun trào nham thạch nóng chảy, nhiệt độ lớn đến thiêu cháy cả da thịt, luồng khí xoáy cuồng liệt bốc lên cùng với nhiệt độ cực cao làm cả không gian đều trở nên vặn vẹo.

“Hấn ở nơi nào —?” Thanh âm của vương giả phẳng phất như từ đáy vực sâu thăm nhất vọng lên, âm lượng không lớn, nhưng cả tòa tuyết son đều như bị chấn động, một loại trầm thấp cùng lạnh lẽo cùng cực xoáy thẳng vào tâm hồn.

Tuyết Liệp lấy lại tinh thần, lẳng lặng ngược lên nhìn vị vương giả cơ hồ như sắp phát điên lên trước mắt, cổ bởi vì móng tay sắc nhọn mà bắt đầu chảy máu, lại không biết vì sao mà không có cảm giác sợ hãi, chỉ thấy buồn cười...

“Đây là lần đầu tiên ánh mắt ngươi mang theo tình cảm nhìn ta a...” Hấn cũng nỗ lực nhếch khóe miệng lên thành một tiểu ý vui cười, thế nhưng lại mang theo một điểm vị đạo thể lương.

Hấn mong muốn một tình cảm chân thực của người này, cho dù chỉ là một lần thôi cũng tốt rồi. Hiện tại cuối cùng cũng chiếm được — tình cảm chân thực cực kỳ mãnh liệt: hận ý.

“Hấn ở nơi nào...” Vương giả lần thứ hai âm trầm hỏi, thanh âm cũng tăng thêm vài lần áp lực.

“Trong mắt ngươi cũng chỉ có duy nhất mình hấn thôi sao? Vì sao lại không nhìn ta? Ta vì ngươi bị hủy chính mình, bị hủy toàn bộ quốc gia tinh linh, ngươi thế nhưng ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa từng cho ta.”

Tuyết Liệp vuốt ve những ngón tay đang bóp lấy chính cái cổ của mình của na, nhân, miễn cưỡng hô hấp, hơi thở đã không còn nhuần nữa, nhưng bản thân vẫn không gián đoạn nói: “Ngươi khi đó vì sao lại trêu đùa ta? Nhưng ta lún sâu xuống, cũng không đem ta kéo lên... Nhưng ta một mình cô độc nằm trong bùn lầy, thân đầm máu tươi, cũng không buồn liếc ta đến nửa cái...”

“Ta rốt cuộc kém hấn ở chỗ nào? Dựa vào cái gì mà người kia có thể được ngươi coi trọng như vậy, còn ta lại không được? Hứng lên, thì chà đạp chơi đùa, chán rồi, một cước đá văng, ngươi cho ta là cái gì?...”

Người kia là đáng để được ngươi yêu thương?

Còn ta cả đời cũng chỉ nhận được sỉ nhục chà đạp của ngươi?

Đột nhiên, “Àm!” một tiếng, thanh âm cuối cùng của Tuyết Liệp đột ngột dừng khựng lại, bàn tay vuốt lấy tay Vong Dạ, vì trớ chú mà đã hư thối, không lời báo trước bị ma pháp thao túng của đối phương xé toạc ra nát bấy, máu tươi bắn lên đầy mặt.

“Ta hỏi lần cuối cùng — Hấn ở nơi nào?” Nam nhân song nhãn hung quang bạo khởi, hiển nhiên đã rất nhanh mắt đi kiên nhẫn, nhưng lý trí đã cố kiềm chế hấn tạm thời không nên đem người trước mắt trực tiếp xé nát vụn ra...

Tuyết Liệp hơi giật mình nhìn xuống bàn tay của mình, rồi lại nhìn Vong Dạ, đôi môi run run, nước mắt tựa hồ như muốn rơi xuống, khóe miệng nhếch lên thành một mặt cười nhạt thể lương nhưng lại miễn cưỡng đè ép xuống: “A ha? Ngươi cư nhiên lại hỏi ta hấn ở nơi nào?...” Trong giọng nói pha lẫn sự châm chọc, phẳng phất như vấn đề mà Vong Dạ hỏi là cực kỳ buồn cười.

“Có ý gì...” Nhìn tiểu ý quý dị của Tuyết Liệp, Vong Dạ tựa hồ như cảm giác được điều gì đó, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ tái nhợt.

“Người thì ta không phủ nhận là do ta mang đi, bất quá ngươi xem, ta hiện tại chỉ có một người, ngươi nghĩ hấn còn có khả năng sống sót sao?”

Xung quanh là một mảnh phong tuyết ào ạt, thanh âm vậy mà lại vô cùng rõ ràng, những lời này mỗi câu mỗi chữ đều nhất thanh nhị sở truyền tới tai Vong Dạ, khiến cho mọi chống đỡ miễn cưỡng lại lo nghĩ bất an trước giờ trong nháy mắt đều tan rã hết thấy.

Không thể...

Muốn nói ra hai chữ này, thế nhưng miệng lại run run khép mở, nói không thành lời, yết hầu phẳng phất như bị chặn lại, kể cả phế phủ cũng vậy, khiến hấn ngay cả hô hấp cũng trở nên khó nhọc nặng nề.

Tuy rằng, dù kết quả tệ hại nhất đi thế nào chăng nữa, hấn cũng đã chuẩn bị một tâm lý nhất định. Thế nhưng cái tâm lý được chuẩn bị sẵn này khi phải đối mặt với kết quả tồi tệ nhất, nhưng chính là còn cách một khoảng rất xa.

Rất nhanh sau đó, sát ý ngập trời bao trùm lấy trong con mắt của vương giả, nhân tình của hấn tựa như một con cuồng thú bị người ta hung hăng đã thương mà gào thét, trong đầu chỉ có duy nhất một thanh âm không ngừng vang lên: giết hấn! Giết hấn! Giết hấn! Giết hấn! Giết hấn! Giết hấn!!!

Nhưng đồng thời trong đầu lại có cả thanh âm của chính mình đang phần nộ điên cuồng hét lên, hỗn trưởng! Ngươi tinh táo lại cho ta! Thi thể đều không có! Ngươi tin tưởng mấy lời rác rưởi của hấn sao!? Sự tình sẽ không tồi tệ như vậy!!! Tiên nhân này nếu thực sự muốn giết hấn, thì lúc ở trong căn phòng kia đã lưu lại thi thể của người kia rồi! Hà tất phải cố bày vẽ như vậy? Hấn khẳng định là có mục đích khác!

Nghĩ đến đây, cả tòa tuyết son xung quanh hấn vì phần nộ của hấn mà bị thiêu cháy, bị thiêu cháy thực sự! Vô số băng thạch trong nháy mắt đã biến thành cự thạch bị đốt nóng đỏ, không gian vặn vẹo khiến Tuyết Liệp không chịu nổi mà mở hô hấp lạnh tóa ra liên tục, tuyệt vọng gào lên: “Dừng tay! Ngươi

nếu như giết ta! Sẽ thực sự không còn nhìn thấy được hán nữa!!!”

Lời vừa dứt, nhiệt độ xung quanh nhất thời khôi phục lại như bình thường, thế nhưng nhiệt khí bốc lên vẫn như cũ làm cho bất cứ kẻ nào cũng phải kinh sợ.

Tuyết Liệp bị Vong Dạ buông ra, sau đó yếu ớt ngã quỵ gối xuống mặt đất, song nhãn từng đợt xám xịt, thân thể lộn xộn một tầng lại một tầng mồ hôi lạnh thấm qua y phục, nhưng khi cúi đầu xuống, lại cười lên mấy tiếng có phần điên cuồng.

Giữa nơi tuyết son trống trải, từng đợt vang vọng lại.

Cho dù là một người đang phần nộ cùng cực như Vong Dạ, cũng có thể cảm giác rõ ràng được, bên trong tiếng cười của hán, tràn đầy hỗn loạn, bị thương cùng tuyệt vọng đến cắt xương xẻ thịt.

Sau đó, hán tựa hồ như hạ quyết tâm gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Vong Dạ, bật ra từng câu từng chữ: “Ta có thể để hán sống sót trở về, nhưng có một điều kiện, ta muốn người vĩnh viễn phải cùng ta ở chung một chỗ, đồng thời không bao giờ gặp lại hán.”

Vong Dạ không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn Tuyết Liệp, hip mắt không rõ là đang suy nghĩ điều gì.

Tuyết Liệp cũng ngẩng đầu im lặng nhìn Vong Dạ, tựa hồ như đang chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, xung quanh tĩnh lặng đến chỉ còn tiếng ào ào gào thét của phong tuyết lạnh lẽo.

“Ha hã...” Đột nhiên, Tuyết Liệp hạ mắt xuống nhẹ giọng nở nụ cười, có chút ôn nhu, lại có chút bất đắc dĩ cười: “Người kỳ thực không cần trả lời ta. Người cho dù là có đáp ứng ta... Ta cũng sẽ không tin người...” Dừng lại một chút, hán quay đầu sang nhìn bàn tay đã bị bạo nộ của mình một chút, tiếp tục nói: “Người cái người này... Cho dù là ta và người ký kết khế ước, dùng ma lực của khế ước ràng buộc lẫn nhau, nhưng người nhất định sẽ tìm cơ hội giết chết ta, phá khế ước... Người luôn luôn có biện pháp... Sẽ có...”

Vong Dạ trầm mặc, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ là ngón tay cầm kiếm khẽ giật giật.

Tuyết Liệp có chút chật vật đứng lên, dùng bàn tay không bị thụ thương vỗ vỗ lên đồng tuyết trên người mình, tiểu ý bốn cọt không nghiêm túc cũng thu lại.

Sau đó đột nhiên bắt lấy y phục của Vong Dạ, đầu ngón tay tựa như đã dùng hết toàn lực, thế nên mơ hồ như run lên, thanh âm bật ra cũng trở nên khàn khàn, nhỏ như tơ nhện: “Theo ta mười ngày, chân chân thiết thiết theo ta mười ngày, ta sẽ đem hán trả lại cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Trong thanh âm hiện lên rõ tia thành khẩn chân thực cùng với thoáng chút hèn mọn, ngay cả Vong Dạ, cũng không nhịn được mà có chút liếc qua.

“Ta kỳ thực, đã hết hy vọng. Cũng không cầu người cái gì quá xa xỉ... Bởi vì ta biết ta căn bản là cầu không được... Vĩnh viễn cũng cầu không được...”

Ngón tay nắm lấy y phục Vong Dạ siết chặt lại, nhưng chung quy vẫn không dám bắt lấy tay người kia, chỉ sợ là ngay cả cánh tay còn lại cũng sẽ bị xé toạc: “Ta mệt mỏi vô cùng, bị người làm tổn thương... Vô luận là tâm hay thân... Cũng đều rất đau... Ta không trách cứ ai cả, là chính ta tiện, ta cũng không biết vì sao không phải người thì không được, nếu như có thể, ai lại nguyện ý để chính mình bị thương tổn, nhưng ngược lại, ta cũng muốn có được sự chú ý của người...”

“Ta chịu đựng đủ rồi... Vong Dạ! Chịu đựng đủ rồi người có biết không? Ta hiện tại cũng không dám cầu cái gì xa hoa, chỉ hy vọng người cho ta một cái hồi ức, ở đây mười ngày, để ta có cảm giác là ta được người yêu...” Dừng một lúc, rồi lại nghẹn ngào bổ sung: “Giả cũng tốt... Từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không còn quấy rầy người cùng hán!”

Vong Dạ song nhãn thật sâu nhìn Tuyết Liệp, nhất thời không nói gì, nhưng cũng không gạt tay Tuyết Liệp ra.

Lặng im nửa ngày, Vong Dạ đang muốn nói gì đó, lúc này, một Minh Hồn Sư đột nhiên xuất hiện quỳ gối xuống ngay bên người Vong Dạ.

“Chủ nhân, chúng ta tại cửa vào An Mạn Hắc Ngục phát hiện thấy y vật cùng khí tức của Uế, rất có khả năng hán đã bị đưa vào bên trong.”

Vong Dạ vừa nghe xong sắc mặt nhất thời trắng bệch ra, mãnh quay sang nhìn về phía Tuyết Liệp.

An Mạn Hắc Ngục, trong truyền thuyết, là địa phương mà bất cứ kẻ nào bước vào cũng vô phương trở về, cho dù là Vong Dạ, cũng vô pháp cam đoan mình có thể bình an vô sự khi ở trong đó.

Bởi vì, nơi đó có trên mười vạn oán linh không thể luân hồi tụ tập, luân quần, thét gào, những kẻ luôn tràn ngập oán hận sẵn sàng xé xác hết thảy những ai xâm phạm, cho dù là người vô cùng hùng mạnh bước vào, cũng sẽ bị vô số oán linh không biết kinh sợ là gì bám lấy giày vò đến chết, càng không cần phải nói đến nơi hắc ám nhất ở sâu bên trong, còn có Vô Thượng Tà Linh tối cường đại, gần như có thể so sánh được với thần linh.

Nếu như Uế ở bên trong, tia hy vọng sống sót mong manh, căn bản là chẳng khác gì là không có!

Trong nháy mắt, Vong Dạ nghĩ đến mà máu trong cơ thể như đông cứng hết lại!

Giây tiếp theo sau đó, Vong Dạ đột nhiên vươn tay bóp lấy cái cổ Tuyết Liệp, đem hất một lần nữa dùng sức hung hăng nện vào vách núi băng. Mà lúc này lực đạo lại vừa đủ để đối phương bật phun ra một ngụm máu tươi, băng sơn phía sau cũng từ từ bắt đầu sụp đổ.

“Người đưa hất đến An Mạn Hắc Ngục — An Mạn Hắc Ngục —”

Mọi thứ biến hóa quá nhanh, xoay chuyển thất thường đột ngột, khiến Vong Dạ mơ hồ như đã có dấu hiệu điên cuồng.

Một cơn lốc cuồng bạo đủ để phá hỏng mọi thứ, đang dậy lên rầm rĩ trong ánh mắt hắn.

“Ồ...” Tuyết Liệp đau đến cả người run rẩy, thế nhưng lại rất bình thản nhìn Vong Dạ, chậm rãi bật ra từng câu từng chữ: “Nga... Người không cần quan tâm... Người chỉ cần hảo hảo... Theo ta mười ngày... Ta sẽ đem hất trả lại cho người...”

“Người nghĩ, ta sẽ tin tưởng người sao —” Vong Dạ tức giận cười một tiếng, ánh mắt thoáng cái hiện lên tia hồng quang cuồng bạo.

“...” Tuyết Liệp nhìn Vong Dạ, bộ dạng như giác ngộ được điều gì đó, cái đầu hơi nghiêng qua, cười nhạt một tiếng: “Tại sao lại không chứ?”

Thô bạo đem Tuyết Liệp quát thẳng xuống đất, Vong Dạ lúc này đã không còn tâm trạng để ý tới Tuyết Liệp, chỉ gọi tới vài người Minh Hồn Sư, thấp giọng mà nhanh chóng nói cái gì đó, tựa hồ như định mang theo bọn họ tiến vào An Mạn Hắc Ngục.

“Chờ một chút...”

Tuyết Liệp bán quỳ rạp trên mặt đất nhẹ nhàng gọi một tiếng, đầu hắn cúi thấp xuống khiến người khác không thể thấy rõ được biểu tình của hắn: “Nếu như... Người ngay cả một chút hồi ức cuối cùng cũng không nguyện bỏ thì...” Dừng lại trong chốc lát, hắn lần thứ hai ngẩng đầu lên nhìn Vong Dạ, trên mặt lúc này đã mang theo một tiểu ý nhè nhẹ mà có chút mê mẩn: “Như vậy, người cho ta một đao đi... Khiến ta triệt để... Chặt đứt phần si niệm này...”

Lời còn chưa dứt, Tuyết Liệp phát hiện thân thể của mình đã bị vài đạo lưu quang đỏ sậm kéo lên, theo ánh mắt nhìn qua, hắn thấy những ngón tay ám hồng sắc của Vong Dạ thấp thoáng hiện lên những chú văn phức tạp mà thật nhỏ, dần dần, hồng quang theo lòng bàn tay tỏa ra, ngưng kết thành hình dạng một thân kiếm, mà theo cơ thể dần dần bị đưa lên cao, rơi vào trong mắt Tuyết Liệp chính là những sợi tóc đỏ dài buông xuống bên thất lưng Vong Dạ, ***g ngưng rắn chắc...

Cùng với, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt lạnh lùng.

Khiến hắn rơi vào địa ngục.

Đôi mắt mỹ lệ mà độc ác tàn bạo...

Tiếp đó, ngực truyền đến một cơn đau cùng cực, trước khi một mảnh tinh hồng che phủ lấy hoàn toàn đường nhìn, hắn thấy Thanh trường kiếm đã tàn sát vô số sinh mệnh của Vong Dạ, không chút lưu tình, đâm thẳng vào trái tim hắn.

Sau đó mang theo huyết nhục của hắn, từ phía sau đi xuyên qua...

Tuyết trắng một mảnh đỏ rực...

Tựa như cánh hoa bị ngan tàn mạn rơi xuống.

Ngay trong khoảnh khắc ngã xuống, Tuyết Liệp nhìn thấy, chỉ duy nhất một bóng lưng nam nhân vô tình và rộng lớn, tựa như ánh dương quang huyết sắc, dần dần, tiêu thất khỏi tầm mắt của hắn.

Ngay cả một cái liếc mắt thương hại cũng không có.

...

...

Gió tuyết chậm rãi mỗi lúc một rít gào, Tuyết Liệp phảng phất như cảm thấy toàn thân đều băng lãnh đến mất hết tri giác, lẳng lẳng quỳ rạp trên mặt đất. Run run, đột nhiên lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình, cười một tiếng, nước mắt vẫn từng giọt tiếp từng giọt rơi xuống: “Ha ha... Một đao hảo ngoạn độc... Đem trái tim này, đâm thủng...”

Sớm biết người kia vô tình... Chỉ là chưa từng ý thức được rõ ràng như vậy mà thôi...

Tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, tiểu ý tuyệt vọng của Tuyết Liệp mang theo một tia báo thù âm lãnh.

“Vong Dạ a... Vong Dạ... Ngươi có biết, một đao trí mạng này của ngươi, đã đâm xuyên qua trái tim của ai không?... Ha ha ha...”

Tuyết Liệp cười, thanh âm cùng theo đó mà dần dần trở nên điên cuồng.

Nhìn kỹ, chỉ thấy những sợi tóc ánh vàng tựa dương quang của hắn, đang chậm rãi biến sắc, ngay cả thớ da trắng như tuyết, cũng theo từng hô hấp của hắn, biến thành một loại sắc màu như mật...

“Vong Dạ... Một đao này.... Ta bắt ngươi phải trả cái giá cực lớn... Ha ha...”

Cái giá tê tâm liệt phế...

Nam tử ngửa đầu lên trời cuồng tiếu, theo ***g ngực lên xuống, máu tươi không ngừng theo miệng hắn tuôn ra, theo khoe miệng chảy xuống cổ hắn, xuống y phục. Nhất thời, khuôn mặt nguyên bản vô cùng mỹ lệ, nhưng vì tiểu ý hung tợn cùng với máu tươi đỏ rực, lại trở nên đáng sợ đặc biệt.

Cũng có cả tang thương cùng cực.

Ngay sau đó, tiểu ý của hắn bắt đầu trở nên méo mó, phảng phất như trong lòng đang đấu tranh gì đó, ngay cả con mắt cũng từ từ biến sắc.

Sau đó, con ngươi lục sắc lóe lên vài lần, rồi cuối cùng là trở nên xám xịt, tiếng cười điên cuồng mà trào phúng của hắn cũng đột nhiên dừng khựng lại, cả người tựa như một con rối gỗ bị chặt đứt mọi dây khiến, không chút sinh khí ngã xuống mặt đất.

Hô hấp đình trệ.

“Khái... Khái...” Trên nền tuyết trắng, một hắc phát nam nhân toàn thân nhiễm huyết liên tục ho suyễn thờ gấp gáp, phảng phất như một người sau một thời gian ngừng hít thở nay đột nhiên lại khôi phục lại hô hấp.

Run rẩy, thở hỗn hển, nhưng mỗi một lần ho khan, đều có máu tươi từ miệng tuôn ra.

Sau đó, khi khí tức dần có điểm thông suốt trở lại, nam nhân vô thức giương mắt lên, nhìn xuống cánh tay đã bị chặt đứt mất cùng với ***g ngực bị thụ thương của mình một chút, rồi lại nhìn xung quanh, song nhãn bình tĩnh bắt đầu mang vài điểm nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ biểu lộ biểu tình đậm đặc hồ hững.

Phảng phất, như hết thảy mọi việc trước mắt đều không đáng để hắn quan tâm, kể cả thân thể đang chậm rãi bắt đầu tiến gần hơn đến cái chết của mình.

Ngao Triết Thiên hít một hơi thật sâu, nỗ lực đứng lên, nhưng cơn đau tựa như bị thiếu đốt tàn bạo ở ngực lại khiến đầu óc hắn từng đợt lại từng đợt mơ màng mông lung, nhưng lại mơ hồ biết, một kiếm đâm vào ngực mình... Là của Vong Dạ.

Bởi vì hắn so với bất luận kẻ nào đều hiểu rất rõ, khí tức trên thanh kiếm của người kia.

Giống như hóa diễm hừng hực nơi địa ngục, ở nơi thật sâu trong linh hồn người mà thiêu đốt.

Đây... Là chuyện gì đã xảy ra?

Vùng chân mây của nam nhân hơi nhú lại, con ngươi đen tựa bóng đêm, lại từ từ, nhiễm một tầng tiếp một tầng phát xám, rất hiển nhiên, hắn cũng không còn mấy thời gian...

Từ vong...

Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Mà tựa hồ như cũng vì cái chết đang đến rất gần như vậy, linh hồn đã bị nghiền nát của hắn, đến cuối cùng lại tạm thời khôi phục, vậy nên lúc này, ý thức của hắn mới thanh tỉnh trở lại.

Chỉ là nghi hoặc quá nhiều, khiến nam nhân thoáng mờ mịt, không khỏi cúi đầu xuống nhìn vết máu của chính mình trên mặt đất, nỗ lực xâu chuỗi lại những đoạn ký ức đứt quãng cuối cùng của mình.

Lúc đó vì cái chết của Ngạc Mộng mà chính mình trở nên cuồng nộ, cùng với Tinh Linh Hoàng giằng co... Hắn còn nhớ rõ sau đó thì hơi tinh linh bất ngờ xuất hiện ngoài cửa, trên tay cầm theo một thanh vũ khí, bộ dạng đang rất bất an run sợ...

Chỉ là khi đó hắn dù thế nào cũng không thể ngờ được, nơi thanh vũ khí đó cuối cùng đâm vào, lại chính là trái tim của mình.

Cơn đau đớn khi bị lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua ***g ngực, dù cho chỉ là ký ức, cũng rõ ràng đến mức chân thực, mà ngay sau cơn thống khổ cùng

cực đáy lại chỉ còn là một chuỗi trống rỗng vô hạn, hần cảm thấy như chính mình đã ngủ say thật lâu...

Khi ý thức của hần từ từ khôi phục lại... Lại không biết chính mình rốt cuộc lại thế nào mà một thân một mình nằm trên núi tuyết, ngay cả vết thương ở trên ngực, cũng biến thành vết thương do Vong Dạ lưu lại...

Nghĩ tới đây, khoe miệng nam nhân nhếch lên thành một tiểu ý mơ hồ lộ vẻ sâu thẳm, trong mê man lại tự hỏi bản thân, có phải hay không người kia ngại hần bị thương không đủ triệt để mà cố ý bồi thêm một đao, lại còn cố ý dùng trớ chú khống chế thương thế của hần, kéo dài sự thống khổ của hần trước khi chết...

Thật đúng với tác phong của người kia...

Tuyệt tình đến mức khiến bất cứ kẻ nào cũng phải run lạnh...

Nam nhân cười, ngón tay bất giác chạm đến vết thương trên ngực, một bên uể oải nhìn lên bầu trời ngập tràn hoa tuyết, một bên nỗ lực đem ngón tay giữa cắm thật sâu vào trái tim.

Nếu có thể đem trái tim này móc ra, có lẽ hần sẽ chết nhanh hơn một chút.

Nhưng mà với một người thương thế quá nặng như hần, thì hiển nhiên cũng không còn mấy khí lực để mà móc trái tim ra... Ngón tay run run cũng chỉ có thể miễn cưỡng cắm vào phần nữa, cũng không thể động đậy thêm được nữa...

Còn chưa đủ, nam nhân môi đã phát tím chầu này nghĩ.

Vì vậy, hần sau hai giây dừng lại, phảng phất như không còn cảm thấy được cái gọi là cảm giác đau đớn tê tái nữa, đầu ngón tay thon dài một lần nữa dùng lực, không ngờ mới miễn cưỡng tiến nhập vào được phần nữa...

Ngay khi hần cho rằng mọi thứ cuối cùng cũng sẽ kết thúc, thì đột nhiên lại cảm thấy nội tạng của chính mình một trận cuồng loạn, tiên huyết ô hắc phảng phất như bùng nổ, ào ạt mãnh liệt từ miệng phun ra.

Nhất thời, khí lực trong nháy mắt bị rút kiệt đi khiến nam nhân ngay cả động đậy vật lộn đều không thể làm được, chỉ có thể như một con sói hoang gần kề cái chết, cuộn mình ngã xuống nền đất lạnh, tứ chi thon dài run rẩy kịch liệt.

Chật vật mà ô uế,

Mà mặt đất nhuộm đầy máu đen dưới thân cùng với thể xác bị rút cạn khí lực tựa hồ như nói cho hần biết rằng, hần ngay cả cái quyền tự sát cũng không có.

Không biết qua bao lâu, hô hấp cuối cùng cũng có chút dịu lại, nam nhân nhìn vũng máu đen trên mặt đất, tựa hồ như bất đắc dĩ mà cười, cũng không còn cố kiên trì gì nữa, sau vài lần hít sâu, chặt vật ngồi dậy.

Sau đó, hần dường như là cảm ứng được điều gì đó, ánh mắt chuyển qua nhìn qua một sơn động cách đó không xa, chợt ngần ngại, hần có loại cảm giác lẫn lộn thời không.

Nhớ đến, chính mình cũng đã từng như bây giờ, một thân một mình cô độc, ở giữa chốn tuyết sơn trắng mông lung chờ chết, lúc đó, cách hần không xa, cũng là một sơn động như vậy.

Hần khi đó, đã rất nỗ lực muốn đi đến đấy.

Thế nhưng, thân thể mệt mỏi cũng không có đủ thể lực để đi qua, thậm chí ngay cả cảm giác chặt vật mà bắt lực, cũng giống như hiện tại vậy.

Nhưng không hiểu vì sao, Ngạo Triết Thiên lúc này đột nhiên lại có một cảm giác.

Trong sơn động này, tựa hồ như có một sự tồn tại quen thuộc nào đó khiến mình thương tiếc vô cùng.

Rõ ràng là khí tức băng lãnh, nhưng cũng lại làm mình cảm thấy ấm áp khôn xiết.

Loại cảm giác này kỳ thực không có căn cứ gì cả, nhưng lại khiến Ngạo Triết Thiên đột nhiên có khí lực, chặt vật đứng lên, hai chân run rẩy, gần như là một dạng cố chấp sống chết bước đến sơn động.

Lại không biết là do tuyết quá mềm, hay là do thân thể hần quá mức suy yếu, chỉ mới đi vài bước, cả người đã liền ngã xuống mặt đất, một thân phủ đầy hoa tuyết.

Chỗ cánh tay bị chặt gãy trực tiếp đập thẳng vào một tảng đá nhô lên khỏi mặt đất, đau đến khiến hần từng đợt tê tái.

Nhưng rất nhanh sau đó, nam nhân tựa hồ như ngay cả thời gian điều chỉnh lại hô hấp cũng không muốn nán lại, chặt vật, một lần nữa đứng dậy, thở hổn hển, tiếp tục bước về phía trước.

Hần biết chính mình đã không còn thời gian nữa.

Cứ như vậy, một đường lao đảo, đến khi bước được vào trong động, thì ngay cả đứng cũng không thể làm được nữa. Đến cuối cùng thì hầu như chỉ có thể lê lét dưới mặt đất mới đi tới được trước một khối băng thật lớn ở thật sâu trong sơn động.

“...”

Hít sâu mấy hơi, Ngao Triết Thiên miễn cưỡng quỳ trên mặt băng lạnh cứng, nhìn băng bích trong suốt tron bóng trước mắt, trong đôi mắt âm đạm u ám cuối cùng cũng có được một tia rung động, dừng một chút, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt băng tron nhẵn, đôi môi phát tím run rẩy, khép mở, như đang cật lực gọi gì đó...

Thế nhưng dù cố sức thế nào cũng không thể bật ra được dù chỉ là một âm tiết...

Dù sao, nếu như không có hơi năng lượng chống đỡ, không có một phần linh hồn bị Tinh Linh Hoàng chiếm giữ, hắn cũng chỉ là một kẻ câm...

Một kẻ câm với dây thanh tịt nguyền đang cận kề cái chết...

Một kẻ câm vì ngoài ý muốn mà tới thế giới này, trải qua đủ mọi đau đớn hành hạ, cuối cùng, linh hồn bị đánh vỡ, thân thể bị cừu nhân chiếm giữ.

Một kẻ câm bị chính nam nhân mình từng yêu thương sâu sắc, đâm xuyên qua trái tim, một mình cô độc chờ chết.

“...”

Vậy nên, vô luận hắn nỗ lực thế nào, trước sau vẫn như cũ không thể gọi ra cái tên kia, cho dù hắn đã gấp đến độ ngay cả hai vành mắt cũng đỏ lên, hô hấp gấp gáp, cổ họng bởi vì gắng sức quá mức mà bắt đầu rịn máu, vẫn như cũ, vô phương.

Bởi vì, trong hiện thực, không có kỳ tích.

Tiểu Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đôi môi nam nhân run run, tựa hồ như đang cố sức gọi cái tên này, chỉ là không có thanh âm mà thôi, vậy nên ngoại trừ hắn ra, không ai có thể biết được.

Tiểu Hàn...

Ta rất nhớ người...

Nam nhân có thể cảm nhận được rõ ràng, hải tử mà hắn yêu thương, đang ngủ thật say trong băng bích này.

Nhưng hắn lại không có cách nào lay tỉnh được người kia, cũng không còn đủ khí lực để đánh vào băng bích nữa,

Hồi sau, tựa hồ như cũng đã nhận ra bản thân dù cố sức thế nào cũng vô pháp lay tỉnh được linh thể băng sơn kia, nam nhân cúi đầu cười khổ một tiếng.

Ngay cả một âm tiết cũng không có, nụ cười kia, phảng phất như chỉ là gượng cười đau đớn.

Trong không gian lạnh lẽo tịch mịch này, ngược lại lại khiến kẻ khác có cảm giác cô đơn chua xót.

Kỳ thực, hắn cũng biết rõ chính mình không nên quấy rầy Tiểu Hàn.

Hắn biết chứ.

Chỉ là, bản thân vẫn muốn trước khi chết được nhìn thấy người kia, cho dù là không nói lời nào, cũng không có chút quan hệ.

Hắn chỉ là muốn nhìn thấy hình dáng người kia khi vẫn còn sống một chút, một cái liếc mắt cũng tốt, ngực sẽ không còn đau đớn như vậy nữa, ngay cả chết cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Thế nhưng lúc này đây, ngay cả ảo giác hắn cũng không có nhìn thấy.

Linh hồn của hắn đã bị nghiền nát, cho dù có hơi quang phản chiếu, tạm thời dung hợp lại, cũng không đủ để đánh thức sơn linh vẫn đang say ngủ kia.

Một ngụm tiên huyết một lần nữa phun ra, nam nhân cúi đầu thở dốc gấp gáp một trận, khí tức trong người càng lúc càng suy yếu, có loại ảo giác như linh hồn cũng từng chút một bị rút ra.

Xem ra, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Nam nhân nghĩ, con mắt nhìn về phía băng bích bán trong suốt, đôi môi đã khô nứt tựa hồ như vô thanh nói một câu gì đó, sau đó, nhẹ nhàng mà thận trọng hôn lên mặt băng bích.

Bởi vì, hắn còn nhớ rõ, trong khoảnh khắc khi Tiểu Hân sắp tiêu thất, đã từng muốn hôn lên môi hắn, nhưng đến khi sắp chạm đến, thì lại hôn phi phách tán.

Hắn không biết, như vậy có được tính là bồi thường không...

Thế nhưng, hắn của ngày hôm nay cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi...

Tựa hồ như cũng có chút an tâm, ngón tay nam nhân đặt trên vách băng bắt đầu chậm rãi vô lực trượt xuống, mang theo những vệt máu dài, theo thân thể của hắn, theo hô hấp triệt để đình chỉ, ngã xuống mặt đất.

Tim ngừng đập.

Tư duy ngừng lại.

Linh hồn miễn cưỡng dung hợp lại, trong nháy mắt tiêu thất...

Phá thành từng mảnh nhỏ.

Chỉ là, trong giây phút cuối cùng, điều cuối cùng nhìn thấy, lại chính là, cái người mà vẫn luôn kiềm chế bản thân không nhớ đến... Hồng phát nam nhân...

...

Lúc này, sơn linh đang ngủ thật say ở sâu bên trong băng sơn, phảng phất như đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, liền sử dụng thần lực để tìm kiếm phạm vi xung quanh, nhưng lại phát hiện phụ cận căn bản là không có dấu hiệu sinh mệnh, vì vậy, hắn sau khi nghỉ hoặc thoáng chốc, cũng không có làm gì nữa mà tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu.

Về phần cảm ứng vừa rồi, hắn quy lại là ảo giác do giấc ngủ.

Mà sau khi sơn linh tiếp tục ngủ không lâu, ở cửa sơn động truyền đến mấy thanh âm sột soạt, một con thú do băng tuyết cấu thành bước vào, sau đó, lại có thêm bốn, năm con Sương Tuyết thú nữa cản trở đi đến.

Đi đằng trước, con thú thủ lĩnh toàn thân lông màu xanh lam đầu tiên là ngửi ngửi một chút vệt máu dài trên mặt đất, sau đó nhìn về phía trước, nhãn tinh nhất thời sáng lên, sau khi liếm liếm khoe miệng liền hướng nhanh đến chỗ nam nhân đang im lặng nằm trên mặt đất mà chạy tới.

Mấy con phía sau cũng bám đuôi chạy theo, dường như bản năng cảm nhận được một món mỹ vị phía trước, nước miếng không ngừng chảy xuống theo khoe miệng.

Con Sương Tuyết thú thủ lĩnh với hình thể lớn nhất, giống như một con sói, đầu tiên là nhếch mép lên khàn tiếng gầm gừ cảnh cáo mấy con thú đồng bọn có ý muốn hưởng thụ trước nó, sau đó, bàn chân dẫm lên ngực nam nhân, nghiêng đầu cắn lấy cánh tay hắn, cổ sức xé.

Nhất thời, cánh tay mang theo xương thịt vẫn còn tươi bị xé toác ra

Thân thể thon dài đã không còn dấu hiệu sinh mệnh vẫn còn chút ấm, cũng coi như là mềm mại, khi nhai trong miệng thì vị đạo lại ngon đến không ngờ.

Mà mấy con Sương Tuyết thú khác đã lâu ngày không được ăn uống, sau khi nhìn nhau một chút, chung quy vẫn là chịu không nổi con đói khát hành hạ, cũng bắt đầu nhào tới cắn xé tay chân nam nhân.

Chúng nó thích ăn tứ chi trước, sau đó mới là nội tạng.

Mà khi Vong Dạ phát hiện ra điểm dị thường mà vội vàng quay trở về, chỉ nhìn thấy, nam nhân khiến hắn ngày đêm nhớ thương da diết, nay lại bị những con ma thú cấp thấp, xé thành từng mảnh nhỏ...

Hắn đầu tiên là ngây người, tựa hồ như không thể xác định được hình ảnh mình đang nhìn thấy có phải sự thật hay không.

Nhưng trái tim, lại không đợi hắn xác định rõ ràng, mà bị một loại xúc cảm gọi là bản năng, hung hăng bạo tác —

Ánh mắt cũng trở thành một mảnh huyết nhục mờ mịt —

Phong tuyết bên ngoài son động càng lúc càng lớn, mơ hồ như dự báo trước cho một cơn bão tuyết dữ dội.

Mà bên trong động, mấy con Sương Tuyết thú lại kinh hoàng nhìn hồng phát nam nhân đang đứng ở ngoài cửa động. Bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện cho dù cố vùng vẫy thế nào, chân dường như đã bị đóng chặt xuống mặt đất, một chút cũng không thể động đậy, tựa hồ như ngay cả thời gian cũng đóng băng lại.

Nỗi sợ phảng phất như nhiễm thêm một tầng màu đen nặng nề, theo mỗi một lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể, tựa như đang rơi xuống vực sâu địa ngục vô pháp chống đối.

Trong phút chốc, mọi phòng tuyến lý trí đều sụp đổ.

Khiến bọn chúng sợ hãi, sợ từ tận đáy lòng, cùng tuyệt vọng...

Muốn cầu xin tha thứ, muốn chạy trốn, thậm chí là tự sát...

Nhưng cũng đều vì vô pháp cử động mà hết thảy đều tổn công vô ích.

Chúng nó chỉ có thể chết cứng tại chỗ, mắt mở lớn nhìn trừng trừng con hỏa nộ ngập trời của vương giả đang hóa thành những đạo hắc sắc hỏa diễm, tựa như cuồng thú phóng thẳng tới chỗ bọn chúng.

Trong nháy mắt, hơi phi yên diệt.

Ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp bật ra, cứ như vậy tiêu thất như chưa từng tồn tại.

Mà vương giả thì vẫn như cũ đứng sững tại chỗ, sắc mặt nghiêm lại trắng bệch, ngay người nhìn thì thể im lặng nằm trong vũng máu cách đó không xa.

Xúc cảm tuyệt vọng không chế không được mà bắt đầu dâng lên khiến cho thân thể run kịch liệt.

“Ồ...” Đôi môi run rẩy khép mở, muốn gọi tên người kia, nhưng cổ họng lại chỉ có thể bật ra những âm tiết vụn vỡ nghiền nát như một dã thú bị thương bị xé toạc thành vô vàn mảnh nhỏ.

Hắn nỗ lực muốn đi qua, thế nhưng bước chân lại trệ trệ hư nhược, thế nào cũng vô pháp chống đỡ thân thể.

Ngay cả tầm mắt, cũng bắt đầu trở nên lu mờ.

Miễn cưỡng đi tới phía trước người kia, nhìn thấy rõ ràng tình trạng bị thảm của đối phương, thân thể cuối cùng cũng không chống được mà quỵ phục xuống.

Một loại đau đớn hơn cả trái tim bị bóp nghẹt trong nháy mắt từ nơi sâu nhất trong thâm tâm vỡ òa ra.

Người kia, mái tóc dài nguyên bản trơn mượt đen như mực lúc này lại tựa như cành cây ngọn cỏ khô héo bị rút mất sinh mệnh, ảm đạm mà mất trật tự rải trên mặt đất, thân thể bị cắn xé đến chỉ còn một tay cùng một chân, tái nhợt vô lực, lẳng lẳng nằm trong vũng máu, yếu đuối mà chặt vật.

Ngay cả song nhãn tựa như bóng đêm thâm trầm, cũng bị tàn nhẫn móc xuống một bên, chỉ để lại hốc máu trống rỗng cũng khuôn mặt nhuộm đầy máu tươi.

Trong lúc nhất thời, không khí như bị rút đi đột ngột, đôi môi khép mở, nhưng thế nào cũng không thể hít vào chút dưỡng khí.

“Uế...” Giọng nói khàn khàn, vương giả vươn tay ra, đem thi thể người kia tha thiết ôm lấy vào lòng, rồi lại nghĩ trong lòng kỳ thực cái gì cũng không có, trống rỗng, đều là trống rỗng.

Hắn cái gì cũng không ôm được, nắm lấy không được.

Lắc đầu, Vương Giả lúc này so với bất luận khi nào khác đều ý thức được rõ ràng hơn hết thảy, nam nhân thực sự đã chết, thế nhưng trước sau vẫn không chịu tin lấy.

Hắn tựa như đang mê muội, hai tay run run, từ trong ngực lấy ra những thứ đã sớm chuẩn bị, tùy thời bất cứ lúc nào cũng có thể đem ra cấp nam nhân dùng, đủ loại cực kỳ trân quý, thậm chí có cả lệ thiên sư chỉ có thể khả ngộ bất khả cầu, toàn bộ đều dùng trên thi thể nam nhân đã sớm không còn bất luận phản ứng gì.

Từng đạo quang mang thần thánh mà nghiêm trang theo ngân xướng của thiên sư không ngừng xuất hiện trong son động băng lãnh, nhất thời, không chỉ trong son động, ngay cả phạm vi núi non mấy nghìn dặm xung quanh đều được năng lực thần thánh đến từ dị khoảng không soi sáng, thậm chí, vô số thực vật tràn ngập sinh cơ bắt đầu mọc lên phủ lấy cả toàn tuyết son, hiện ngang vươn lên đón lấy gió tuyết âm ỉ.

Thế nhưng kỳ tích trước sau vẫn không xuất hiện trên người nam nhân.

Hồ hấp của hắn vẫn dính chi như cũ, con mắt vẫn nhắm lại như cũ.

Thân thể, rõ ràng là còn có điểm ấm áp, còn có chút mềm mại.

Nhưng vẫn là không còn kịp nữa.

“...” Vô thanh, miệng mấp máy muốn gọi nam nhân, vương giả lúc này mơ hồ như đã tan vỡ, ánh mắt hỗn loạn theo khuôn mặt tái nhợt của nam nhân dần chuyển xuống khuôn ngực nhiễm đầy màu tươi của đôi phương, ngay khi nhìn thấy miệng vết thương vô cùng quen thuộc, Vong Dạ nguyên bản song đồng đỏ sậm đột ngột co rút lại mãnh liệt.

Trong nháy mắt, hình ảnh hắn dùng kiếm đâm thủng trái tim của Tuyết Liệp đột nhiên xuất hiện.

Thậm chí vẫn còn nhớ rất rõ, khóe miệng cười trào phúng đến quỷ dị của Tuyết Liệp lúc đó... Ngay lập tức, minh bạch được chuyện gì đã diễn ra, vương giả tựa như bị sét đánh, thân thể cứng ngắc, một giọt huyết lệ ấm nóng, chợt rơi xuống.

Nguyên lai...

Là chính tay hắn đã hại chết người này...

Vong Dạ khóe miệng giật giật, bật lên một gào thét tựa như cười tựa như khóc, song nhãn hồng hắc hỗn độn lóe lên, điên cuồng.

Nguyên lai, là chính hắn, đã đem trái tim người kia đâm thủng!

Chính hắn!!!

“Nguyên lai... Là ta giết... Ta giết a...”

Ha ha...

Ta giết...

Linh hồn, ngay từ thời khắc minh bạch, đã sớm sụp đổ tan vỡ.

Giây tiếp theo, một thanh âm thét gào đến tê tâm liệt phế đột nhiên vang lên kéo dài, trong nháy mắt chấn động toàn bộ núi non.

Thê lương mà bi thảm

Cảnh tượng mới đây còn như xuân phong ấm áp, trong phút chốc liền tiêu thất như chưa hề tồn tại, núi tuyết vì chấn động mà rung lên dữ dội, hoa tuyết cũng vì tuyệt vọng của vương giả mà nhiễm thêm một tầng huyết sắc, tựa như huyết lệ nghìn năm ngưng kết lại, đột nhiên vỡ vụn, mang theo bi thương không gì sánh được rải xuống hết thấy những quốc gia xung quanh.

Nhất thời, huyết vũ giăng kín bầu trời, tựa như trái tim bị xé thành vô vàn mảnh nhỏ...

Trong đó có một bộ phận theo gió bắc thổi đi, bay tới một thị trấn nhỏ xa xôi.

Trên con đường nhỏ lát đá tĩnh lặng, một đôi tình lữ yêu nhau thắm thiết kinh ngạc nhìn một mảnh lại tiếp một mảnh hoa tuyết tựa như cánh hồng đỏ rơi xuống trước mắt.

Trong lúc nhất thời, hình ảnh thê mỹ khiến hai người có chút mê man.

Nhìn không được mê hoặc, thiếu nữ mang trên khuôn mặt một tiểu ý hạnh phúc dưới tán ô nhẹ nhàng vờn bàn tay mềm mại ra, đón lấy một mảnh hoa tuyết đỏ sậm.

Nước mắt, ngay khi chạm tới hoa tuyết kia, rơi xuống.

Một loại xúc cảm bi thương cùng tuyệt vọng mà trước nay nàng chưa từng trải qua, trong nhất thời, theo hoa tuyết nhiễm huyết, lại truyền tới nàng.

Nam tử bên kia có chút khản trương nhìn tình nhân, không biết phải làm thế nào.

“Lai Khắc... Trái tim ta đau quá...” Thiếu nữ hít một hơi thật sâu, thân thể run rẩy khẽ nép vào trong lòng đôi phương: “Cảm giác thật kỳ quái... Ta cảm thấy đau đớn vô cùng... Bi thương vô cùng...”

Tuyệt vọng vô cùng...

Ngực giống như bị ai đó chậm rãi xé toạc ra...

Rất đau, rất khó chịu...

Nhưng nữ hải mới là chỉ chạm vào huyết vũ, đã đau đến mức hô hấp cũng không thông, như vậy thì người làm con huyết vũ này rơi xuống, còn có thể tuyệt vọng đến mức nào?

Không ai biết...

Càng không biết vị vương giả kia, ở thời khắc cuối cùng, đã hao hết bao nhiêu sức mạnh, để miễn cưỡng tiến vào dị không mà nguyên bản hân vô pháp tiếp xúc, đem linh hồn đã bị vỡ vụn của ái nhân tụ hợp lại.

Bởi vì hân hiểu rõ, nếu như hân không làm như vậy, thì ái nhân của hân sẽ triệt để tiêu thất, ngay cả linh hồn cũng không còn tồn tại nữa.

Tuy rằng ý nghĩa của việc tụ hợp lại này cũng không quá lớn...

Linh hồn đã bị vỡ nát, cho dù có miễn cưỡng tụ lại... Cũng không chắc chắn sẽ khôi phục...

Cho dù là có khả năng hồi phục, có lẽ cũng sẽ mất đến mười năm, thậm chí là hơn trăm năm, sau đó mới có thể chuyển thế luân hồi...

Nhưng mặc dù chỉ có một tia hy vọng mong manh như vậy, vương giả cũng không muốn buồn xuôi, hân chỉ mong ước một ngày nào đó trong tương lai, có thể một lần nữa gặp được ái nhân chuyển thế...

Cho dù là... Không thể gặp lại...

Hân cũng chỉ mong muốn... Người kia có thể sống... Có thể hô hấp... Có thể nói... Có thể...

Vương giả nghĩ tới đây, thần trí vì tiêu hao linh lực quá độ mà bắt đầu trở nên mơ hồ, vụn vỡ...

Ngay tại thời khắc cuối cùng trước khi thần thức tiêu thất, hân cố gắng nhớ, nhớ thật kỹ, giả như một ngày nào đó, còn có thể gặp lại người kia...

Hân nhất định sẽ rút đi lại móng vuốt của mình, để cho dù có đem người kia vững vàng ôm vào bảo hộ trong lòng, cũng sẽ không khiến hân bị thương chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trôi Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Không biết đã qua bao lâu, trong sơn động băng lãnh, chỉ còn lại khoảng lặng yên tĩnh.

Vương giả tóc dài đỏ như máu, cứ như vậy, an tĩnh quỳ trên mặt đất, trong lòng vững vàng ôm lấy, một cỗ thi thể đã lạnh cứng, tựa như một pho tượng, phẳng phát như sẽ si ngốc quỳ như vậy suốt một nghìn năm.

Chờ đợi hơn một nghìn năm...

Mà khi Phi tỉnh lại, theo vết tích huyết lệ tìm đến được sơn động, thì đã thấy một cảnh tượng như vậy.

Khiến hân nhất thời, chỉ có thể ngây người ra đứng ở trước cửa động, tựa hồ như cảnh tượng kia đang nằm ở một thế giới xa xôi khác, chỉ cần hân bước vào, nhất định sẽ phải tiếp nhận sự thật của thế giới đó.

Tuy rằng, trước đó khi chứng kiến một trời giăng kín huyết lệ, hân cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dự liệu đến trường hợp tồi tệ nhất khi gặp lại nam nhân, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy nam nhân đã thực sự chết, lại khiến trái tim hân trong nháy mắt như bị ai đó hung hăng siết lấy, vô pháp thừa thụ.

Hân đã tìm kiếm trong nhiều ngày, dùng hết mọi biện pháp, kết quả là, sự tình vẫn đi đến kết cục mà bản thân không thể cứu vãn được nữa. Trái tim, cảm giác như trống rỗng. Bởi vì trống rỗng, nên cũng không cảm thấy đau.

Thế nhưng hân biết, nơi trống rỗng kia, không bao giờ... Có thể lấp đầy được nữa.

Một lúc lâu sau, Phi an tĩnh dị thường thông thả mà tiêu sái đi đến trước mặt bọn họ, không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn hai người, bộ dạng cũng coi như lãnh tĩnh, chỉ là ngón tay có chút run run.

Hân cẩn thận, tựa hồ như muốn đem cả hai từ trên xuống dưới đều nhìn thông suốt quán triệt, thế nhưng song nhãn băng lam sắc khi dời xuống miệng vết thương do Vong Dạ đâm xuyên qua trước ngực Ngao Triết Thiên thì trong nháy mắt lại biến thành một mảnh hồng sắc.

Một loại hồng sắc âm lãnh, tràn ngập sát khí.

Mà Phi lúc này, so với bất luận khi nào, đều lãnh tỉnh hơn hết thảy.

Sau đó, hắn làm một việc, một việc mà đến chính hắn cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm.

Hắn, lợi dụng tòa băng sơn ẩn chứa nguồn năng lượng thật lớn này, dùng hàn thiết trói buộc lại Vong Dạ lúc này đã không còn chút thần trí nào, văng vẳng đem nhốt lại bên trong.

Khiến hắn mất đi tự do cùng tôn nghiêm, không chừa lại bất luận một đường phản kháng nào, mặc hắn xâm chiếm.

Tuy rằng Vong Dạ vì tiêu hao triệt để ma lực cùng với thần trí vỡ nát mà biến thành một người so với phế vật cũng không khá hơn là mấy, nhưng dù sao cũng không phải hoàn toàn là không có giá trị lợi dụng, dù sao năng lượng của người kia cũng là nguồn năng lượng căn nguyên, trước sau vẫn không ai có thể sánh được.

Mà hắn, chỉ cần đem Câu Hồn Thạch để vào bên trong cơ thể Vong Dạ, là có thể tự nhiên hấp thụ lấy ma lực theo bản năng mà từ từ sống lại của người kia.

Khi đó, năng lượng căn nguyên của đôi phương, tự nhiên sẽ trở thành của hắn.

Mà Ngao Triết Thiên, hay chính là thi thể của Uế, Phi dùng thánh hỏa thiêu thành tro tàn tại chỗ.

Hôm đấy, giữa đất trời mệnh mang một mảnh xám trắng, quân vương của Bạch Đế quốc, cứ vậy lạnh lùng nhìn thi thể vì máu tươi mà làm nổi bật lên màu da tái nhợt nhưng lại không có dù chỉ một chút nhếch nhác, hắn triệu lên một ngọn thánh hỏa hùng hực, biến thành một khối kim sắc hòa điểm sáng rực rỡ, rồi lại từng chút lại từng chút tiêu thất trước mắt hắn.

Thậm chí, ngay cả y vật của nam nhân cùng với những món đồ hắn đã từng dùng qua, tất cả đều theo gió tiêu thất.

Triệt để đến mức, giống như đem dấu vết chứng minh nam nhân đã từng tồn tại, hoàn toàn xóa bỏ.

Hắn thậm chí còn nghĩ, kỳ thực, nam nhân chết như vậy so ra còn tốt hơn.

Chết rồi...

Hắn có thể trở lại là chính bản thân mình, không cần vì nam nhân mà để nôn nóng bất an chi phối mình, thậm chí là đánh mất cả lý trí, cũng không phải tận hết mọi khả năng để thay đổi số mệnh của bọn họ, lại càng không phải mọi lúc mọi nơi vì lo lắng cho an nguy của người kia mà rối loạn trận thế. Hắn đã không cần vì nam nhân mà làm gì nữa.

Mà nam nhân, cũng sẽ không còn trở thành nhược điểm của hắn nữa.

Phi xác thực đã nghĩ như vậy. Sau khi xử lý thỏa đáng cho Vong Dạ cùng Ngao Triết Thiên, hắn vẫn sinh hoạt bình thường như cũ.

Mỗi ngày, sáng sớm hắn đến thánh điện trầm tư mặc tưởng, sau đó đến trung tâm đại điện xử lý một chút các vấn đề trong đế quốc.

Buổi chiều thì tiếp đãi cơm trưa với các vị sứ giả hoặc khách quý đặc biệt.

Buổi tối thì có phần hứng thú hơn, hắn có thể tham gia vào các buổi tiệc, trò chuyện vui vẻ cùng với mấy danh mỹ nữ, nếu mà vừa mắt, thì hắn sẽ chọn đề tiêu khiển hương diễm lúc nửa đêm.

Mấy ngày nay, hắn ngay cả một lần cũng không nhớ tới nam nhân.

Mỗi ngày đều theo quy luật nhàn nhã như vậy mà sống.

Cho đến một buổi tối nọ, hắn mơ thấy nam nhân... Chân thực không gì sánh được...

Nam nhân mà hắn cho rằng mình đã có thể quên đi, cứ như vậy đứng dưới ánh mặt trời ấm áp, dùng song nhãn hắc bảo thạch thâm thúy nhìn hắn, cười đậm đặc, trong mắt còn in ngược lại hình dáng của hắn.

Tựa như khi đó, trước khi nam nhân bị hắn lợi dụng, bởi vì cảm kích hắn mà để lộ ra tiểu ý thuần chất.

Một cảm giác rất chân thực, phảng phất như hắn chỉ cần một lần nữa vươn tay ra, là có thể chạm được đến mái tóc đen dài nhu thuận, là có thể cảm nhận được khí tức ấm áp của người kia.

Khiến hắn... Chưa xót đến đau đớn.

Hắn biết rõ kia chỉ là một giấc mộng, nhưng chính mình vẫn vô thức muốn vươn tay ra tha thiết kéo nam nhân lại, không bao giờ buông ra nữa.

Thế nhưng ngay khi tay hắn sắp chạm được đến nam nhân, cảnh tượng rõ ràng chân thật là vậy, nhưng trong chớp mắt lại tựa như sương khói mờ lung, tiêu thất hoàn toàn...

Thế giới đột ngột tối sầm lại.

Mà hắn cũng mất mũi tái nhợt bất tỉnh dậy, lúc này mới phát hiện ra, trái tim bất tri bất giác, đã sớm bị một loại đau đớn tận cùng ăn mòn, chiếm cứ thật sâu...

Những ký ức về nam nhân một lần lại tiếp một lần trùng kích hắn...

Khiến hắn đau, đau đến mức ngay cả hô hấp cũng nặng nề...

Vô hình trung, mờ mịt muốn tìm thứ gì đó của nam nhân, cho dù chỉ là một kiện y phục cũng tốt, chỉ cần là thứ hắn có thể nắm được trong tay, hắn cảm thấy như vậy đã dễ chịu hơn rất nhiều rồi.

Nhưng đợi đến khi hắn trở mình tìm hết toàn bộ căn phòng xong, mới nhớ ra, những thứ thuộc về nam nhân, tất cả đều đã bị hắn hủy...

Toàn bộ đều đã hủy...

Trong chớp mắt...

Một loại xúc cảm cô đơn trước giờ chưa từng có, tựa như sương mù đen dày đặc bủa vây lấy hắn, khiến ánh mắt hắn từng chút một dần trở nên xám ngắt âm trầm, cũng không thể bình tĩnh được nữa...

Những ngày sau đó, vị đế vương của Bạch Đế quốc, không hiểu được chính bản thân mình làm thế nào để có thể tiếp tục sống.

Một lần lại một lần, hắn đều bị những ký ức rõ ràng là đã cố gắng quên đi, nhưng vẫn như cũ khắc vào thật sâu trong trái tim khiến hắn đêm nào cũng giật mình tỉnh giấc.

Vào thời gian đầu, hắn thậm chí còn rơi lệ khi tỉnh lại. Những ngày như vậy, kéo dài suốt hai năm. Nhưng hắn biết, thời gian là liều thuốc có thể chữa khỏi mọi đau đớn.

Vậy nên, hắn kiên trì, sau đó, hắn xác thực cũng có thể bình tĩnh trở lại đi vào giấc ngủ, số lần mơ thấy nam nhân cũng dần ít đi.

Hắn cho rằng mình cứ như vậy là được rồi.

Cho đến cuối cùng, hắn phát hiện, hắn đã sai.

Hắn cảm thấy chính mình không thể chịu đựng được nữa những xúc cảm bộn bề này, cũng không có bất luận cái gì có thể kích thích tâm tình hắn. Hắn tựa như một cái xác không hồn, mỗi ngày tiếp mỗi ngày nhìn vào cái thế giới chỉ còn lại một màu xám ngắt, sống trong hỗn hỗn độn độn.

Hắn thoát nhìn vẫn trẻ tuổi như cũ, thế nhưng, hắn biết rõ, suy cho cùng thì cũng sẽ già đi.

Vừa nghĩ đến những năm sau, rất rất nhiều năm sau, hắn đều phải trải qua những ngày như vậy.

Hắn liền cảm thấy chán nản vô cùng.

Vì vậy, bạch phát đế vương chọn một hình thức luân hồi khác.

Hắn đi tới Quang Minh điện, đem sinh mệnh hiện tại của mình kết liễu, mà linh hồn thì đưa tới tẩy lễ của Quang Minh thần.

Thăng đến hắn một ngày nào đó, lần thứ hai sinh ra trên thế giới này.

Chỉ là hắn lúc đó, sẽ quên mất một chút sự tình, bản thân cũng không nhớ kỹ điều gì đó.

Cùng lúc đó, tại Minh giới, những Minh chiến sĩ dưới quyền Vong Dạ vì biết vương của mình bị bắt nhốt, sĩ khí đại diệt.

Hơn nữa, những Minh Hồn Sứ thụ thương vì cứu vương của bọn họ mà bị quân vương của Bạch Đế quốc bắt giết, toàn bộ đế quốc rớt cuộc không chống cự lại được những đợt tấn công liên tiếp của địch nhân, một trận đại bại.

Cuối cùng, cả thành bị tàn sát đến máu chảy thành sông.

Chỉ còn lại một vài Minh chiến sĩ cao cấp chọn ngủ say, chờ đến khi vương của bọn họ quay trở về.

Mà trong đó có hai Minh Hồn Sứ vì bị thương nặng mà mất đi tuyệt đại bộ phận năng lực, không còn cách nào khác ngoài ẩn náu trong thân thể của nhân loại, im lặng chờ đợi thời cơ vương của bọn họ tỉnh trở lại.

Thăng đến khi rất nhiều năm sau, bọn họ ở Bạch Đế quốc gặp lại một người, nhân loại nam tử đã từng khiến vương của bọn họ trở nên điên cuồng.

Sau đó, bọn họ cùng quỳ xuống mặt đất, cung kính gọi đối phương một tiếng: “Ngô hậu.”

Bởi vì, nam nhân kia xuất hiện, đồng nghĩa với việc vương của bọn họ sẽ thực sự tỉnh lại.

Về phần Tinh Linh Hoàng Tuyết Liệp, hần vốn là dựa vào Tinh Linh thụ mà sống, khi mà gốc cây thuần khiết liên thông với đại thiên nhiên này còn chưa bị triệt để hư hoại, thì hần vẫn có thể miễn cưỡng sống được.

Thế nhưng, toàn bộ Tinh Linh quốc lại bị mấy người Vong Dạ đưa tới một không gian cô lập thuần sắc xám.

Vậy nên, Tinh Linh thụ mất đi thiên nhiên bồi dưỡng, cũng bắt đầu trở nên khô héo.

Mà như vậy, Tinh Linh Hoàng cũng sẽ chết theo.

Trừ phi một ngày nào đó, có một người khác mở ra được con đường không gian nối thông với thế giới hiện thực, bằng không, Tinh Linh thụ sẽ vĩnh viễn héo tàn.

Khi đối mặt với cái chết như vậy, hay nên nói là ở ngay trước thời khắc phải chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng, oán hận cuồng liệt của Tuyết Liệp đã biến thành một lời nguyện rửa cực mạnh.

Hần nguyện rửa ký ức.

Đem ký ức của những kẻ biết đến chuyện tình của hần, toàn bộ đều điên đảo!

Hần nguyện rửa chuyển thế của nhân loại thấp kém kia!

Khiến hần phải chịu đựng mọi thống khổ đến cực hạn!

Hần nguyện rửa Vong Dạ cùng Phi, để bọn họ một lần nữa lại vì mình, mà mất đi người quan trọng nhất của bọn họ!

Hần nguyện rửa hết thảy mọi thứ khiến hần bất mãn!

Cuối cùng, hần chết đi giữa cơn cuồng tiếu điên loạn, mà sáu Tinh Linh thủ hộ sử của hần, cũng quyết định chọn đi theo hần.

Thời gian, lặng yên vô thanh trôi qua, xuân hạ thu đông luân phiên thay đổi...

Đào mất, cũng đã qua trăm năm...

Số phận tựa như đã bị lời nguyện rửa chi phối.

Chuyển thế của Uế, một lần nữa đi đến thế giới này, mà Vong Dạ cùng Phi, một lần nữa gặp lại hần.

Sau đó, xảy ra rất nhiều chuyện...

Có vui sướng, có thống khổ, có đau thương, có tuyệt vọng...

Số phận của bọn họ, tựa như những sợi dây đan xen, dây dưa với nhau, cuối cùng, càng ngày càng rối, thẳng đến khi thiết chặt lại.

Thẳng đến khi...

Ở tòa tuyết sơn năm xưa...

Chuyển thế của nam nhân, một lần nữa lựa chọn tại nơi núi tuyết trắng xóa lạnh lẽo, một thân một mình cô độc chết đi.

Giống như một người đã quá mệt mỏi với mọi thứ trên thế giới này, cứ vậy ngã xuống nền tuyết lạnh, khoe miệng mang theo nụ cười khổ tự giễu mình, đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

Mà tuyết trắng, cũng dần dần đem hần che giấu, như đang mai táng cho một sinh mệnh không thuộc về thế giới này.

Lúc này, giữa đất trời mênh mông đột nhiên truyền đến một rùng rợn gầm thanh duyệt với âm hưởng kéo dài, trong nháy mắt khiến cho toàn bộ núi non đều bị chấn động đến rung lên nhẹ nhẹ.

Giữa hoa tuyết loạn bay, một phi long ngân bạch thật lớn mang theo quang mang mông lung xuất hiện ở trên bầu trời tuyết sơn. Mà trên lưng nó, là một thiếu niên thân mặc một kiện bạch sắc trường bào vô cùng tuấn mỹ.

Song nhân bằng lục sắc nguyên bản băng lãnh đến khi nhìn thấy một mặt hắc sắc đang dần tiêu thất trên mặt đất, áp chế không được mà rung động mãnh liệt, giây tiếp theo, liền chỉ huy phi long hướng thẳng đến chỗ nam nhân mà lao xuống.

Mà lúc này đây, thiếu niên này, cũng chính là Phi chuyển thế, có hay không có thể cứu được nam nhân khiến hắn đau đớn mà bị thương?

Hoa tuyết bay loạn, tựa như vô số những chiếc lông trắng mềm từ trên bầu trời rải xuống, mang theo hàn ý lạnh thấu xương, chậm rãi rơi xuống nền đất lạnh.

Bạch phát thiếu niên từ trên lưng phi long nhảy xuống, lúc này đang quỳ gối trên nền đất tuyết, hai tay không ngừng đào bới, bàn tay trắng ngần không dừng lại dù chỉ một chút, rồi lại vì tâm tình áp chế không được mà run rẩy không ngừng, ngay cả đầu ngón tay vì lạnh giá mà bị cắt nứt ra cũng không hề phát giác.

Sau đó, khi dưới lớp tuyết lạnh để lộ ra rõ ràng một khuôn mặt tuấn tú phủ đầy những vết thương nông sâu, bạch phát thiếu niên nhìn không được mà có chút hít thở không thông, nhất thời, một đoạn hình ảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ như thiểm điện trong nháy mắt lướt qua trí óc hắn.

Trên mặt đất nhiễm đầy tiên huyết đỏ rực...

Khí tức chết chóc tràn ngập...

Một hắc phát nam nhân im lặng nằm trong lòng một hồng phát nam nhân, không có nhiệt độ, không có hô hấp...

Chỉ có những dòng máu tươi, không ngừng từ trên người hắn chảy xuống, chảy xuống...

Sau đó, khuôn mặt của hắn cùng khuôn mặt của Ngao Triết Thiên lúc này trùng điệp chồng lên nhau...

Trong khoảnh khắc, Phi cảm thấy trái tim phảng phất như bị xé rách, đau đến vô pháp áp chế, toàn bộ ***g ngực đều như bị một loại đau đớn cùng cực hung hăng hành hạ...

Không...

Đôi môi Phi run rẩy vô thanh...

Hắn không cho phép người này chết!!!

Cố sức lắc đầu, bạch phát thiếu niên ra sức đem nam nhân đã dính chỉ hô hấp từ trong tuyết kéo ra, sau đó đặt nằm thẳng trên mặt đất, cấp tốc khởi niệm chú ngữ, cẩn thận đem khí tức của mình dùng phương thức miệng đối miệng mà truyền vào bên trong cơ thể nam nhân...

Có lẽ là bởi nhiệt độ trên đôi môi nam nhân lạnh đến gần như là của một thi thể, tâm tình của thiếu niên bắt đầu một lần nữa không chế không được, khi niệm chú ngữ nhất thời cắn vào lưỡi mình không tí lần...

Mà máu tươi đậm đậm kim sắc cũng theo nơi tiếp xúc của giữa đôi môi hai người, chảy vào bên trong miệng Ngao Triết Thiên...

Sau đó, không biết là nhờ khí tức truyền qua, hay chính là nhờ máu tươi chảy vào trong miệng, nam nhân nguyên bản đã tắt thở, dưới sự nỗ lực không ngừng của thiếu niên, cuối cùng một lần nữa khôi phục hô hấp...

Chỉ là hồi hấp này vô cùng mong manh, vô cùng suy yếu, tùy thời đều có khả năng dừng lại.

“Ta sẽ không để ngươi chết...” Giọng nói nguyên bản thanh lãnh của Phi nhất thời trở nên thâm trầm, cõi áo khoác, tha thiết bao lấy nam nhân khuôn mặt hắc hắc với mái tóc ngắn bạc màu ôm vào trong lòng, “Tuyết đối không...”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt hắn đã chậm rãi nhắm lại...

Sau đó, một đoạn chú văn ưu mỹ mà thần thánh tựa như xướng khúc của thiên sứ theo đôi môi tái nhợt của Phi truyền ra, quang mang sáng rực rỡ mà ấm áp tựa như ánh dương quang bao phủ lấy cả hai người, đồng thời cũng làm ấm lên thân thể Ngao Triết Thiên, cũng chữa trị qua một chút mấy vết cứa thâm tím do băng lạnh tạo ra trên cơ thể cả hai người...

Dù sao, ở nơi băng sương giá rét có thể đóng băng tất cả mọi năng lượng sinh mệnh này, cho dù là Phi, sứ giả thần linh được Quang Minh thần che chở, dưới tình huống không gia tăng ma pháp phòng hộ, cũng vô pháp tại hoàn cảnh ác liệt này mà chống đỡ lâu được.

Nhưng nam nhân trong lòng hắn, chỉ mặc duy nhất một kiện áo đơn màu đen, hai chân trần, đi vào tuyết son này...

...

Rốt cuộc là loại tuyệt vọng đến chừng nào, mới có thể khiến hắn chống đỡ cái thân thể tàn tạ, buông thả mọi thứ, đi tới tòa tuyết son băng lãnh đến có thể mai táng mọi sinh mệnh, sau đó cô độc chết đi...

Phi nghĩ, không khỏi chau mày đem nam nhân trong lòng càng thêm ôm chặt lấy, hàng vạn hàng nghìn tâm tư trong lòng lại càng thêm rối.

Nhưng trọng yếu nhất bây giờ là phải cứu sống nam nhân... Những cái khác, để về sau sẽ giải quyết.

Quyết định vậy, Phi thấp giọng gọi tới bạch long suốt này giờ vẫn ở bên cạnh: “Tuyệt Áp, mang ta hồi cung, càng nhanh càng tốt...” Lời vừa ra khỏi miệng, hần lúc này mới phát hiện ra thanh âm của mình đã có chút nghẹn lại...

Ngắn người, hần không khỏi tự cười giễu mình một tiếng.

Hần từ trước đến nay luôn tự cho bản thân mình ngạo mạn thành tính, trước đây ở trước mặt nam nhân, luôn là một dạng như vậy. Hần mơ hồ cảm thấy chính mình phảng phất như đã quên một đoạn ký ức gì đó rất quan trọng về đối phương.

Theo liếng long ngâm vang dội, bạch sắc cự long đã giương mở hai đôi cánh lớn phóng lên khoảng không bay đi.

Đợi cho đến khi bình ổn lại trên bầu trời, Phi mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát lấy thương thế của Ngạo Triết Thiên, lúc này mới phát hiện ra, thương tích của đối phương so với trong tưởng tượng của hần còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, nghiêm trọng đến mức, ngay cả hần cũng vô pháp cứu vãn.

Bên dưới mái tóc ngắn xám bụi của Ngạo Triết Thiên vẫn là khuôn mặt trường thành mà nội liễm như xưa, chỉ là sắc mặt nay đã trở nên cực kỳ tái nhợt, vô tình làm nổi bật lên vết thương tích đi qua mũi, cắt ngang mặt, dữ tợn đến mức ngay cả Phi cũng khó mà bình phục lại được tâm tình đang cực kích động...

[Nội liễm: Khi miêu tả một người có khuôn mặt nội liễm ý nói trên khuôn mặt người đó biểu lộ ra một phần tính cách hướng nội. Nội liễm quá mức đôi khi sẽ thành lạnh lùng, thậm chí là thành nhu nhược – Hán Việt từ điển hiện đại]

Mà tứ chi thon dài vô lực buông xuống bên cạnh người đều đã biến thành màu đen, cho dù không cần dùng thần niệm dò xét cũng có thể nhìn ra rõ ràng là trong cơ thể Ngạo Triết Thiên đã bị người ta hạ kịch độc trí mạng.

Cuối cùng khi hơi run tay vén y phục của nam nhân lên, chút bình tĩnh hiếm hoi mà Phi cố lắm mới duy trì được, trong nháy mắt liền triệt để tan rã...

Trên thước da thịt tái nhợt mà căng chặt, phủ đầy hằn sa số vết tích ngược đãi hung hãn...

Lạc gân [vết trói], giảo gân, còn có thương tích để lại do vũ khí sắc nhọn dùng hết lực chém xuống, chẳng chịt phân bố trên cổ nam nhân, ngực, cùng với trên bụng, theo đường nhìn hạ xuống, khi Phi vén vạt áo hắc sắc rách tươm của nam nhân lên, lộ ra những vết tích sâu đến thấy được cả máu thịt ở mặt đùi trong, khiến Phi song nhãn trong nháy mắt phủ đầy tơ máu, sát ý ngập trời đến ngay cả bạch sắc cự long cũng có chút sợ hãi mà run lên nhẹ...

Đây rõ ràng là vết tích do nhiều người cùng lúc lưu lại...

Mà nghiêm trọng nhất là, khi hần dùng thần niệm tiến nhập vào bên trong linh thể nam nhân, mới kinh hoàng khi phát hiện ra linh hồn của đối phương, cư nhiên đã vỡ nát, tùy thời đều có thể tiêu thất!

Mà linh hồn một khi đã tiêu thất, thì sẽ vĩnh viễn biến mất, từ nay về sau trên thế gian sẽ không bao giờ tồn tại vết tích của hần nữa.

“Vong Dạ a...”

Phi nhìn xa xa, đem nam nhân trong lòng một lần nữa siết lấy, nhẹ nhàng cọ vào mái tóc xám bụi của Ngạo Triết Thiên, môi đang cười, nhưng trong mắt lại tràn ngập oán độc hận ý kinh khủng khiến bất cứ kẻ nào cũng không dám nhìn thẳng: “Đây là cái mà người gọi là bảo vệ sao?”

Hít một hơi thật sâu, Phi lạnh giọng hạ lệnh cho cự long: “Đối hướng, trực tiếp đến Thánh Điện!”

Với năng lực hiện tại của hần, không có biện pháp cứu nam nhân, chỉ có thể trực tiếp đi tìm Quang Minh thần.

Hy vọng còn kịp!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Quang chi thánh điện.

Ở trên đỉnh của ngọn thánh sơn trong Bạch Đế quốc, là chiếc cầu nối giữa thần giới và nhân gian, đồng thời cũng là nơi Quang Minh chi thần có thể hiện thân trực tiếp truyền mệnh lệnh xuống.

Địa phương này, không được phép có nửa điểm ô uế hay khinh nhờn.

Nhưng ngày hôm nay, Quang Minh sứ giả được Quang Minh thần che chở, quân vương của Bạch Đế Quốc Phi Tu Đặc Tư lại ôm theo một nam nhân người đầy ô uế cùng những vết thương nông sâu, gạt qua hết mọi cản trở mà đi thẳng đến trước bình thai ở giữa thánh điện.

Phía sau hắn, còn có không dưới mười bạch sam sứ giả rất đang bối rối không biết phải làm thế nào cùng với hơn trăm thánh điện chiến sĩ bị Phi đặc thương.

Chức trách của bọn họ là thủ hộ thần điện, loại bỏ mọi thứ ô uế tới gần thần điện.

Nhưng hiển nhiên là không ai biết phải phản ứng như thế nào khi mà chính Quang Minh sứ giả lại mang theo vật ô uế xông vào trong điện phủ.

Nếu như ngăn cản, thì bọn họ đã là cãi lại lời thần, bởi vì Quang Minh sứ giả chính là hiện diện cho đại ngôn của thần, đồng thời cũng chính là hóa thân của thần tại nhân gian.

Là địa vị cao nhất tại trần thế này.

Nhưng nếu như không ngăn cản, thì lại không khác nào phạm phải cấm kỵ của thần điện.

Ngay khi bọn họ vẫn còn đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt, hai bạch y thị nữ phục hầu trực tiếp dưới trướng thần, với năng lực cũng tương đối gần với thần thánh đã từ phía sau quang trụ chậm rãi đi ra, sau khi nhìn nhận liếc mắt qua bọn họ một cái liền giơ tay lên, dùng một loại năng lượng vô hình đem toàn bộ đẩy ra bên ngoài.

Dù sao, Quang Minh thần không phải ai cũng có tư cách được diện kiến.

Sau đó, các nàng quay về phía Phi kinh cẩn hoàn lễ, thối lui sang một bên.

Cùng lúc đó, ở giữa thần điện, quang lập tựa muôn ngàn ánh dương quang bắt đầu ngưng tụ lại, mang theo một loại ảm áp như xuân phong phả vào mặt, chậm rãi ở giữa không trung hình thành nên những đường nét nhân thể, thẳng đến khi một nam nhân cả người tỏa ra quang mang chói mắt, tuấn mỹ mà lại uy nghiêm tuyệt đối dần dần xuất hiện.

Hắn nhìn nhận liếc Phi một cái, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng: “Phi Tu Đặc Tư, ta không nhớ đã cho phép ngươi làm càn như vậy.”

Thanh âm cũng không lớn, nhưng mỗi một âm tiết, đều mang theo khí tức thần thánh nồng đậm.

Khiến cho chỉ là nghe thôi, cũng cảm giác như toàn bộ cốt tủy đều được thánh quang gột rửa, những ý niệm tà ác trong đầu cũng không thể nảy sinh được, cam tâm tình nguyện thần phục.

Phi ngẩng đầu lên nhìn Quang Minh thần, mi vũ [vùng trên hai lông mày] phủ một tầng u ám, không có lập tức trả lời lại, chỉ là tiến lên hai bước, đem nam nhân đang ôm trong lòng nâng lên một chút, sau đó, hai gối quỳ xuống.

“Có ý gì?” Quang Minh thần nhíu mày, có chút bất ngờ, kim sắc song nhãn lưu chuyển một tia thần tình phức tạp.

Hải tử này vốn là hậu duệ được thần để đưa tới nhân gian để tôi luyện, cao ngạo mà tự tôn, đừng nói là cầu người, cho dù chỉ là hạ thấp tư thái một chút thôi, hắn cũng chưa từng.

Thế nhưng bộ dạng khiêm tốn bị thương của hắn ngày hôm nay, lại khiến Quang Minh thần nhớ tới một chuyện gì đó đã xảy ra từ rất lâu mà chính bản thân cũng đã quên mất rồi...

Phi đầu tiên là thâm trầm nhìn thoáng qua Ngao Triết Thiên trong lòng một chút, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng Quang Minh thần, một chữ tiếp một chữ trầm giọng nói: “Thỉnh cứu hân, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào.”

“...” Quang Minh thần nghe vậy, con mắt khẽ nhíu lại, trong lúc nhất thời thần tình phức tạp lên đến cực điểm.

Nguyện ý trả bất cứ giá nào? Chỉ để cứu một nam nhân?

Những lời này từ miệng Phi nói ra, phân lượng xem chừng quá nặng.

“Nếu như ta nói không...?” Trầm mặc chốc lát, Quang Minh thần nhìn nhận liếc hỏi ngược trở lại.

“...” Đối với thăm dò của Quang Minh thần, Phi cũng không có trả lời ngay, chỉ là song nhãn lộ ra một tia lạnh lẽo rợn người cùng tuyệt nhiên.

Mơ hồ còn có cả uy hiếp...

“... Ngươi là nghiêm túc.” Quang Minh thần tựa hồ như khẽ thở dài một tiếng. Tuy rằng năng lực hai bên hiện tại cách xa rất nhiều, thế nhưng, hắn cũng không cho rằng Phi thực sự vô pháp uy hiếp hắn.

Không nói đến năng lực của Phi chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Dựa vào vị trí chương quản thánh điện của Phi mà nói, chỗ ngồi này là cầu nối đặc thù giữa thần giới cùng nhân gian, không biết được người lợi dụng chức vụ mà âm thầm hạ bao nhiêu âm kỳ [quân cờ ngầm, hiểu nôm na là sắp đặt mấy chuyện mờ ám]. Trong đó không thiếu những âm kỳ có thể liên lụy đến cả hai giới, thậm chí là sinh mệnh của hân mà hân không biết. Đương nhiên, đây cũng là Quang Minh thần đã ngầm chấp thuận.

Không thực sự chịu khống chế của bất luận kẻ nào, mà vĩnh viễn đem lợi ích bản thân đặt lên hàng đầu. Đây là nguyên do mà hân vẫn luôn yêu thích ở Phi.

Chỉ là hải tử lúc này tựa hồ như đã mất lý trí, tất cả vì nhân loại kia.

Tuy rằng sự tình hiện tại còn chưa đến mức tồi tệ nhất, thế nhưng hân gần như có thể đoán trước được, nếu như nhân loại kia thực sự chết hân, như vậy, hải tử này cũng sẽ chọn lựa hành động một cách cực đoan, hủy diệt mọi thứ khiến hân bất mãn, kể cả chính sinh mệnh của hân.

Nghĩ tới đây, Quang Minh thần không khỏi lắc đầu, có chút sùng nịnh, lại có chút bất đắc dĩ nhìn Phi: “Ta xem qua trước đã.”

Vừa dứt lời, Ngao Triết Thiên nguyên bản Phi ôm trên tay như bị một cỗ sức mạnh vô hình nâng lên, hơi phát lay động, cái đầu vô lực ngửa ra sau, lộ ra cần cổ thon dài cùng với xương quai xanh có chút gầy, kiện bạch sắc trường bào trên người cũng theo đó mà trượt xuống rơi trên mặt sàn, khiến kiện áo đơn màu đen gần như không thể che thân được nữa một lần nữa hiện ra.

Sau đó, người bị đưa tới trước mặt Quang Minh thần.

Mà Quang Minh thần đứng giữa không trung đầu tiên là nhú mày, thần tình phức tạp, sau đó bàn tay nhẹ nhàng vung lên, đem kiện áo đơn trên người Ngao Triết Thiên biến thành tro bụi, lộ ra bên dưới một thân thể nam tính thon dài mà săn chắc.

Thân thể nam tính tràn đầy vết ngược ngân cùng tứ chi vì kịch độc mà hóa thành một màu đen...

Tựa như một con hắc báo thụ thương không chút che phủ hiện ra trước mặt hân.

Phi đứng bên kia có chút không hài lòng mà trầm mặt xuống, nhưng cổ ngầm chịu đựng chứ không có hây khó dễ.

“...” Tuần mỹ nam nhân cả người được quang mang bao phủ không hề để ý đến nhân thần bất mãn của Phi, hân sau khi kiểm tra tỉ mỉ tình trạng của Ngao Triết Thiên xong, trên khuôn mặt bình tĩnh để lộ ra một loại thần tình nghi hoặc không giải thích được. Mà thần niệm của hân cũng bắt đầu tham nhập vào bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên. Chỉ là thần niệm của hân có khả năng phát hiện, không chỉ là linh thể, mà còn có thể tiến vào sâu hơn, bao quát được những thứ mà Phi cùng Vong Dạ không dò xét đến được.

Thế nhưng khiến Phi bất an chính là, theo từng lúc tiến nhập sâu vào, thần tình trên gương mặt Quang Minh thần càng trở nên ngưng trọng, thậm chí, còn mang theo một tia thương xót.

Sau khi hoàn tất, cũng chỉ nhàn nhạt nói ra ba chữ.

“Buông tay đi...”

Nhất thời, Phi có loại cảm giác như vừa bị tuyên án tử hình.

“Không...” Nửa ngày trôi qua, nhưng chỉ có thể lắc đầu phủ nhận, khuôn mặt trắng bệch đến không thể nói thành một câu hoàn chỉnh.

“Hân sống đã quá mệt mỏi rồi, chết, đối với hân có lẽ lại là nhân từ...” Quang Minh thần cúi đầu nhìn Ngao Triết Thiên, dường như là vừa thờ dài vừa nói.

Khi tham nhập dò xét, hân đã nhìn thấy được những thứ chôn sâu bên trong linh hồn nhân loại này, ngay cả hân cũng không chịu được mà có chút đau xót.

Nghĩ nghĩ, những ngón tay thon dài nhu nhuận như ngọc vô thức vuốt lên gương mặt băng lãnh mà an tĩnh của nam nhân, theo gò má lướt lên khóe mắt, những cũng không cảm nhận được bất luận giọt nước mắt nào.

Có lẽ trước kia đã từng có, nhưng đã sớm đã khô cạn rồi...

“Không thể buông tay...” Cấn răng, Phi song nhãn xích hồng miễn cưỡng nặng nhọc bật từng tiếng ra.

Chỉ là nước mắt, đã ngưng kết lại trong tuyệt vọng.

“Ngươi hiện tại đau khổ thì có ý nghĩa gì?” Tuần mỹ thần linh quanh người chìm trong quang mang tự tiểu phi tiểu, ôn nhu mà ưu nhã, lại có loại băng lãnh mà trước nay chưa từng có: “Lúc trước vì sao không biết quý trọng thật tốt?”

“...”

“Vì sao lại quan tâm đến hân như vậy? Hân nguyên bản trong mắt ngươi không phải chỉ là một công cụ thôi sao?” Đêm Ngao Triết Thiên nhẹ nhàng ôm lấy, Quang Minh thần từ không trung chậm rãi đi tới trước mặt Phi. Theo chuyển động của hân, một tấm vải gấm sạch sẽ đến tựa như cho ánh dương quang dệt nên nhẹ nhàng bao lấy thân thể xích lỏa của Ngao Triết Thiên.

Trên thực tế, Quang Minh thần cũng cảm thấy rất mới lạ.

Tình cảm của nhân loại, thực sự rất kỳ diệu.

Phi, hài tử mà hắn che chở, một trăm năm trước đã từng xin mình giúp hắn xóa đi những ký ức liên quan đến nam nhân này, mà nay, khi mà không có bất luận những ký ức liên quan gì, vẫn như cũ bị nam nhân đảo lộn hết thảy mọi tâm tư.

“Lúc đầu, thực sự là như vậy... Nhưng chính ta cũng không hiểu vì sao... Dần dần để tâm đến hắn. Để tâm đến lời nói cùng hành động của hắn, để tâm đến hắn ở cùng với ai, cuối cùng là để tâm đến hết thảy mọi thứ về hắn, không thể khống chế được.” Phi cúi đầu nhìn nam nhân, băng lam sắc song nhãn ngấn ngơ mà mê man, tựa như đang hồi ức gì đó.

“Lúc ở tuyết sơn, thấy hắn sống chết không rõ nằm ở nơi đó, cái cảm giác đau đớn như trái tim bị xé nát ra, lúc này vẫn rõ ràng khắc sâu trong trí nhớ..”

“Loại đau đớn này rõ ràng là lần đầu tiên cảm nhận thấy, nhưng hình như là đã từng trải qua rồi, đau đến không thể chịu được... Thịnh thoảng cũng nghĩ đến, có phải hay không chính mình cùng nam nhân này đã từng có một đoạn quá khứ, nhưng lại không biết vì lý do gì mà lãng quên mất...”

“Mỗi lần cố gắng nhớ lại, đầu lại đau đến muốn nứt vỡ ra... Trước sau vẫn là không thể nhớ lại. Vậy nên dần dà cũng không muốn nhớ đến nữa, bởi vì cho dù nhớ nhiều đến bao nhiêu, thì cũng không thể giữ được... Lại càng thêm tổn thương hắn... Thế nên khi ta quay đầu lại muốn tìm hắn, mới phát hiện... Hắn đã sắp rời khỏi ta mãi mãi rồi...”

“Mà lần này... Vô luận là hắn sống hay chết, ta cũng sẽ không ly khai hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không...” Bạch phát nam tử song nhãn đỏ ửng nhưng lại bình tĩnh đến quỷ dị, ngay cả thanh âm cũng pha chút tử khí nặng nề bên trong.

Quang Minh thần nhìn nam tử trước mắt phảng phất như đã đứt khoát hạ quyết định cuối cùng, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu: “Ngươi như vậy khác nào nói với ta, nếu như nam nhân này chết, ngươi sẽ tự hủy diệt chính mình, cũng sẽ hủy diệt mọi thứ có thể để bồi táng cùng hắn.”

Trầm mặc thừa nhận, Phi đứng lên, bình tĩnh nhìn Ngao Triết Thiên, sau đó cực kỳ ôn nhu đem hắn ôm vào trong lòng.

Sau đó, giương mắt nhìn về phía Quang Minh thần: “Nói ta biết phương pháp cứu hắn, ta biết ngươi có.”

Ngữ khí là khẳng định hoàn toàn.

“Ta xác thực là có phương pháp cứu hắn. Không nói với ngươi là bởi vì độ khó quá lớn, mà tỷ lệ thành công thì lại quá nhỏ, quan trọng là... Ngươi rất có khả năng bỏ mạng.” Quang Minh thần xoay người đưa lưng về phía Phi, tựa hồ như thở dài: “Đối với ngươi hiện tại mà nói, ngươi vì hắn thực sự đã không còn để tâm gì nữa...”

Dừng lại một chút, Quang Minh thần tiếp tục dùng một loại ngữ điệu trầm thấp mà bình tĩnh nói: “Linh hồn của nhân loại này, thật lâu trước kia, đã từng bị xé nát một lần. Tuy rằng lúc đó có người hao hết năng lượng đem linh hồn vỡ vụn của hắn hợp lại, nhưng lần vỡ nát đó, chung quy vẫn là để lại vết tích, một lần nữa vỡ nát cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Huống hồ, hắn trước đó còn trải qua nhiều hành hạ dày vò, cho dù là tinh thần hay là thân thể, đều như bị đao sắc một lần tiếp một lần chém vào vết tích cũ, nhiều lần dày vò, cuối cùng đem linh hồn phủ đầy vết thương của hắn, triệt để vỡ vụn.”

“Muốn cứu hắn, phải có đủ ba linh hồn cường đại mà lại bất đồng thuộc tính để hỗ trợ lẫn nhau, tạo nên một bức màn năng lượng cực tinh tế đem linh hồn hắn cẩn thận bao bọc khôi phục lại, mà tổ hợp tốt nhất là Quang, Âm, Ma.”

“Quang cùng Âm tương sinh tương khắc, để hệ Ma áp chế cùng dẫn đạo. Chỉ là, đây cũng là tổ hợp nguy hiểm nhất, trong quá trình tiến hành, nếu nảy sinh ra một tia không nguyên ý hoặc tạp niệm, không chỉ dẫn đến quá trình dung hợp thất bại, mà bốn người còn phải đối mặt với nguy hiểm hồn phi phách tán. Đồng thời, cả ba linh hồn kia, nhất định phải có quan hệ mật thiết với nhân loại này, tâm linh cũng như thân thể, như vậy khả năng bài xích cũng sẽ giảm thiểu hết mức. Nhưng bởi vì việc chia sẻ linh hồn là cực kỳ nguy hiểm, vậy nên, xác suất thành công cao nhất cũng chỉ có một phần mười.”

“... Ba linh hồn bất đồng thuộc tính?” Phi im lặng nghe xong, sắc mặt vẫn như cũ trầm ổn mà bình tĩnh, tựa hồ như đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, không chút dị nghị mà chấp nhận bất luận điều kiện khắt khe.

“Hắn còn bao nhiêu thời gian?”

“Tối đa là mười canh giờ. Cho dù là ngươi dùng thần thuật mạnh nhất để níu giữ mạng hắn.” Nhíu mày, Quang Minh thần dùng một đôi nhãn thâm bất khả trắc cùng với không tán đồng nhìn Phi: “Những điều kiện này, vô luận là điều nào cũng đều cực kỳ hà khắc, ta cũng không cho rằng có khả năng thành công.”

“Cho dù là hà khắc, ta cũng sẽ không buông tay.” Phi nhàn nhạt nói. Đừng nói là một phần mười, cho dù chỉ là một phần trăm, hắn cũng phải thử: “Về hai người kia, ta đã chọn được rồi.”

“A...” Đôi môi Quang Minh thần ưu nhã nở nụ cười, nhãn thần thế nhưng lại lạnh đi vài phần: “Ta biết ngươi đang nói đến ai, thế nhưng ta xem chừng, cả ba người các ngươi đối với nhân loại này, vẫn chỉ có làm thương tổn hắn.” Nói, hắn tiến sát Phi thêm vài phần, thanh âm cũng đè thấp xuống, lãnh ý lại tăng thêm: “Có những thứ, các ngươi có thể phá hủy một cách đơn giản, nhưng khi muốn cứu lại, thì cần phải nỗ lực trả giá gấp trăm thậm chí là gấp nghìn lần, mà đây cũng là tự-mình-gây-họa-tự-mình-gánh-họa.”

“Ha ha...” Nghe vậy, Phi cười đau một tiếng, khuôn mặt đã có chút biến sắc, nửa ngày, mới run run bật ra: “Ta biết, vậy nên, ta mới nguyên ý chấp nhận

trả bất cứ giá nào...:

“Như vậy ta cũng rất mong chờ kết quả.” Tự tiểu phi tiểu, Quang minh thần trước mắt chậm rãi tiêu thất.

Không lâu sau, ở giữa thánh điện, chỉ còn lại một mình Phi ôm Ngao Triết Thiên, cô độc.

Thật lâu sau đó cũng không có chút động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Khi Phi vừa mới ôm Ngao Triết Thiên quay về tâm cung của mình, thị vệ phụ trách an toàn hoàng cung lập tức bám lấy hần hội báo, nói rằng ở bên ngoài có hai ám chi ma đang muốn xông vào hoàng cung.

Lời còn chưa dứt, cửa đã liền bị hung hăng đá văng, một nam tử khuôn mặt thanh mỹ, trên đầu còn có hai sừng ma hắc ám tức tốc xông vào, thần sắc cấp thiết nói: “Hắn ở đâu!”

Theo hần vào sau còn có một người khác, nam nhân tóc dài xanh ánh tím với vóc người thon dài mà cao lớn, sắc mặt u ám, mơ hồ còn có thể thấy được một vài vết thương, giống như bị người khác ác ý công kích.

“Hủy Tạp?” Phi nhìn về phía người kia, trong thần sắc có loại tình tự vô cùng phức tạp.

“!!!” Hủy Tạp thế nhưng lại không hề để tâm đến Phi trước mặt mình, mà ánh mắt vội đảo quanh khắp phòng, ngay khi nhìn thấy tới một điểm, con người nhất thời co rút lại, lập tức đẩy Phi qua một bên, hướng thẳng đến chỗ nam nhân đang nằm trên giường mà chạy đến.

Phi bị đẩy qua một bên nhủ mảy, nhưng cũng không có ý muốn ngăn cản. Mà Hủy Nguyệt trước sau vẫn như cũ đứng yên cạnh cửa tựa hồ như cũng có chút không chịu nổi cái tâm tình vô cùng lo lắng của đệ đệ, đánh mắt sang hướng khác không muốn nhìn.

“Thiên! Người thế nào lại trở thành như vậy!?” Bộ dáng thê thảm với hơi thở mong manh của Ngao Triết Thiên dường như khiến Hủy Tạp dự cảm được điều gì đó, tâm trạng vốn đang nôn nóng lại có thêm phần khủng hoảng, bất an từ trong tâm cuộn cuộn dâng trào.

“Tĩnh lại! Tĩnh! Đừng nằm!... Người tỉnh lại đi a... Đừng ngủ như vậy nữa... Ta sợ... Cầu người...”

Thế nhưng vô luận hần kêu gọi thế nào, lay người thế nào, nam nhân trưởng thành nằm trên giường vẫn không có bất luận hồi đáp gì.

Im lặng giống như đã chết.

Nhất thời, ký ức nhiều ngày trước đó tựa như dòng nước mạnh chảy vào trí óc Hủy Tạp.

Hắn khi đó, bởi vì vết thương trí mạng mà nhất thời mất ký ức. Trong đầu chỉ còn lại trống rỗng, không nhớ rõ được những chuyện đã phát sinh, cũng không nhớ rõ nam nhân này.

Quên hoàn toàn, đến mức gần như đem người kia thanh trừ hoàn toàn ra khỏi thế giới của mình, triệt để.

Thế nhưng, khi hần vừa mới tỉnh dậy, gặp lại nam nhân, bản thân cũng đã chịu chấn động không nhỏ.

Khi đó, người kia hơi sắc đoán phát mất trật tự còn mang theo chút hạt nước ướt mềm bám lấy khuôn mặt, bị ca ca áp dưới thân, nhưng lại không chút phản kháng. Y phục bị xé mở, cái cổ bị cắn sâu, máu tươi đỏ rực theo cổ chảy xuống ***g ngực tràn đầy vết tích ***, có loại cảm giác tình sắc nhưng cũng rất tuyệt vọng.

Hắn là rất đau, thế nhưng người kia lại thờ ơ như không còn cảm giác được đau đớn nữa, hàng mi bán rũ xuống không rõ vì sao lại khiến người khác cảm thấy thương xót.

Nam nhân như vậy, khiến hần cảm thấy không thể không quan tâm. Bởi vậy, mặc dù bản thân không có chút ký ức nào, mang theo cái tâm tình muốn đùa giỡn, một bên theo tập quán chán ghét châm chọc hần, một bên lại nhịn không được mà muốn chạm vào người kia, muốn đem ánh mắt của nam nhân chuyển qua nhìn mình.

Nhưng cái tâm tình đùa giỡn này, ngay khi cùng ánh mắt của đối phương giao nhau, dần dần tiêu thất.

Song nhãn thâm trầm như đêm tối kia, rõ ràng đang nhìn hần, nhưng lại tựa như một linh hồn trống rỗng, từ tịch đến khiến trái tim hần như bị bóp nghẹn lại, đau đến không thể chịu nổi.

Cảm giác dường như không chỉ riêng bản thân mình, mà tựa hồ ngay cả một cái tôi khác trong cơ thể, cũng vì bộ dạng này của nam nhân mà thống khổ không ngừng, yêu thương không ngừng.

Sau đó, đầu lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, đến khi dịu được một chút, ca ca thể nhưng lại nói với hần, nam nhân đã sớm bị âm thầm xử lý.

Đã chết.

Lúc đó, toàn bộ đầu óc đều trở nên mông lung. Mà những ký ức về nam nhân mà nguyên bản đã quên đi mất, trong nháy mắt lại đột nhiên hồi phục.

Ngay sau đó hần tựa như phát điên lên tìm kiếm nam nhân, thế nhưng, lại bị ca ca làm cho hôn mê tiếp.

Đợi đến khi hần tỉnh lại, khí tức của nam nhân rốt cuộc lại không còn cảm giác được gì nữa,

Cũng vì vậy, hần trong cơn phần nộ cùng cực đã công kích ca ca.

Có lẽ là do tình trạng hần lúc đó không thể khống chế được, hoặc cũng có lẽ là do hần quá kích động, ca ca rốt cuộc phải nhượng bộ, cuối cùng, là đành giúp hần một lần nữa truy ra hành tung của nam nhân.

Thẳng đến khi hần tìm tới đây, mới gặp lại được nam nhân.

Chỉ là, nam nhân lúc này, giống như một cỗ thi thể, vô luận hần gọi gào thế nào, đáp lại hần chỉ là một sự im lặng, ngay cả hô hấp cũng yếu đến gần như không thể cảm giác được.

“Thiên... Đừng ngủ...” Giọng nói đã trở nên khàn khàn lại run run, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên miệng vết thương thật sâu trên khuôn mặt nam nhân, cảm giác thật lạnh, thế nhưng lại khiến hần có loại cảm giác như bị phỏng tay. Nhất thời, xúc cảm vốn luôn áp chế đột nhiên trở nên không thể khống chế được, hần quay sang rống giận với Phi.

“Hần vì sao lại biến thành như vậy? Là ai làm? Rốt cuộc là ai làm!?”

“Khi ta tìm được hần, hần đã trở thành như vậy...” Phi lắc đầu, bình tĩnh nói.

“Còn gã tóc đỏ thì sao? Hần đã làm gì? Chết rồi sao? Nếu chưa chết, vì sao lại để mặc cho hần trở thành như vậy!?”

“...” Phi im lặng không nói gì, chỉ là sắc mặt trầm xuống vài phần.

Tựa hồ như đã tức giận đến cực hạn, Hủy Tạp hơn nửa ngày trời không hé miệng nói câu nào, khuôn mặt quẫn rũ yếu đi lại trắng bệnh đến đáng sợ.

Mãi hồi lâu sau mới có thể trấn tĩnh trở lại, Hủy Tạp một lần nữa nhìn về phía Ngao Triết Thiên, sau khi dùng thần niệm thăm dò qua thể trạng của đối phương liền trầm giọng hỏi: “Hần có thể cứu được phải không? Hần sẽ không cứ như vậy mà chết đi đúng không?”

Lúc này, Phi lại nở một nụ cười đau thương, nhàn nhạt, nhưng lại cười đến khiến Hủy Tạp lạnh lẽo cả tâm can.

“Ta không có biện pháp...”

...

“Không!!!” Hủy Tạp nghe xong sắc mặt lập tức đại biến, hần lập tức chồm tới nắm lấy vai Phi sợ hãi kêu lên: “Hần không thể chết được, không thể chết được! Người nhất định phải cứu hần!!! Ta cầu người!!!”

“Người nguyện ý giúp ta sao?” Phi hơi nghiêng đầu qua, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn Hủy Tạp.

“Cái gì ta cũng nguyện ý! Chỉ cần có thể cứu hần!!!”

Hủy Nguyệt bên kia nhíu mày bất mãn cực độ, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn không phác tác ra, hần không muốn một lần nữa bởi vì gã nhân loại đáng chết kia, khiến quan hệ với đệ đệ thêm căng thẳng.

Sau đó, Phi đem phương pháp cứu trị của Quang Minh thần truyền đặt lại, từ đầu chí cuối đều nói hết cho Hủy Tạp, kể cả những nguy hiểm có thể phát sinh.

“Ta không cho phép!” Không đợi Hủy Tạp trả lời, Tuyệt Mệnh U Oán – Hủy Nguyệt liền cộc cằn cắt đứt đối thoại giữa hai người, một đôi ám kim sắc yêu đồng hung quang chớp động, phảng phất như hận không thể trực tiếp tại đây giết chết cái bạch phát nam tử dám dụ dỗ đệ đệ làm cái loại chuyện ngu xuẩn kia: “Mụ nó người điên rồi sao? Loại phương pháp này cùng với bảo đệ đệ ta trực tiếp tìm cái chết có gì khác nhau!? Nghĩ cũng đừng hòng nghĩ!”

Một phần mười khả năng thành công? Hơn nữa nếu trong quá trình có một người phạm sai lầm, như vậy toàn bộ đều hỏng bét? Hoang đường!

Hần tuyệt đối sẽ không để đệ đệ vì một gã nô lệ hèn mọn mà liều lĩnh như vậy!!!

Phi thế nhưng lại không hề để ý đến Hủy Nguyệt, chỉ ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt lấy tóc Ngao Triết Thiên, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì đó.

Về phần câu trả lời của Hủy Táp, Phi cũng không mấy lo lắng, bởi vì từ ánh mắt của Hủy Táp hẳn có thể đọc được một điều rất rõ ràng, ác ma ám hệ này, cùng chính mình như nhau, đã chìm ngập vào quá sâu rồi.

“Ca! Ngươi không cần can thiệp vào chuyện của ta!” Hủy Táp lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt trầm xuống, hắc vụ quyền phát vì phần nộ mà bắt đầu phiêu dương: “Muốn cứu hắn là quyết định của ta! Với ngươi không có quan hệ!”

“Ngươi cũng điên rồi sao? Việc này căn bản là không có khả năng thành công! Huống hồ gã nhân loại này không đáng để ngươi làm vậy!”

“Có đáng hay không, chính ta sẽ tự biết đánh giá,” Hủy Táp chau mày chán ghét, một dạng không muốn tranh chấp bàn cãi thêm nữa.

“...” Tuyệt Mệnh U Oán tức giận đến môi cũng run run, khắp người sát khí cuộn cuộn, trừng mắt lên nhìn Hủy Táp, một câu cũng không nói, trong nháy mắt, tựa hồ như oán giận đến cực độ, ngữ khí trái lại, lại trở nên bình tĩnh.

Chỉ thấy hắn cười lạnh một tiếng, từ trong tay áo lấy ra một quả cầu thủy tinh ném tới trước mặt hai người: “Vậy các ngươi tự mình hảo hảo nhìn, nhìn xem rốt cuộc tên dơ bẩn này rốt cuộc có đáng để các ngươi cứu hay không.”

Quả cầu thủy tinh này, chính là quả cầu mà nhi tử của Ngao Triết Thiên, Ngao Tật đã từng cầm trên tay.

Có công năng chính là có thể ghi lại được hình ảnh, lại không biết vì sao lại rơi vào tay Hủy Nguyệt.

Chỉ là lúc này, bên trong quả cầu ngoại trừ những hình ảnh phiến diện cho Ngao Tật len lén thu lại, tựa hồ còn có gì đó do chính Hủy Nguyệt thu lại.

Về phần hắn đã thu lại cái gì, cũng chỉ có chính hắn mới biết.

“Xem cho tỉ mỉ, rồi mới quyết định có muốn cứu hay là không!”

Ngữ khí trào phúng mà khinh thường, vang lên trong một không gian vắng vẻ, lại có chút chói tai dị thường.

Cúi đầu nhìn xuống quả cầu thủy tinh màu lam nhạt lần đến bên chân mình, Phi không khỏi nhíu mày, sau đó khom lưng xuống cầm lên.

Xem chừng, đây là một thủy tinh cầu có khả năng thu lại ảnh tượng.

“...” Sau khi liếc mắt nhìn Hủy Nguyệt một cái, Phi cùng Hủy Táp chăm chú nhìn xuống, lặng lặng đem ảnh tượng trong thủy tinh cầu phóng ra.

Mà khi hình ảnh hiện lên rõ ràng trước mắt, hai người thế nhưng mặt mày lại trở nên tái xanh, thân thể cũng không tránh khỏi có chút cứng lại.

Có những việc, tuy rằng đã sớm biết từ trước, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn như cũ bị đã kích không nhỏ.

Đó là hình ảnh hai người nam nhân, hai người mà bọn họ đều đã quá quen thuộc. Một người trong đó, nghiêng nhiên chính là Ngao Triết Thiên đang nằm trên giường lúc này, mái tóc màu bụi, trên người phủ đầy vết thương.

Chỉ là hình ảnh của hắn từ thủy tinh cầu, cùng với hiện tại hoàn toàn bất đồng, giống như một con hắc báo hoặc nhân, thân thể nam tính ẩm ướt mồ hôi tăn ra thứ sáng bóng như mật ngọt, cứ vậy chủ động cùng hồng phát nam nhân ôm hôn thân cận, ma sát lấy nhau, để đối phương tùy ý vuốt ve lấy thân thể mình, từng lần lại từng lần tiến nhập thật sâu.

Song nhân hắc sắc xưa nay vẫn luôn lạnh lùng, lúc này lại bán khép hồ, mê man, nhưng lại đặc biệt chăm chú nhìn hồng phát nam nhân.

Nam nhân như vậy, khiến Phi cùng Hủy Táp cảm thấy vô cùng xa lạ.

Bởi vì hắn đối với bọn họ chưa từng để lộ ra thần tình như vậy bao giờ, luôn luôn lạnh lùng mà ảm đạm, mặc dù bị dày vò hành hạ đến ngắt xi, trước sau vẫn như cũ không thể thấy chính mình in lại trong ánh mắt hắn.

Tiếp đó, hình ảnh nhoáng lên, hồng phát nam nhân không rõ vì sao mà người đầy vết thương nằm mê man trên giường, hấp hối. Mà Ngao Triết Thiên ngồi bên cạnh hắn, cư nhiên lại ngẩng đầu lên cùng một thiếu niên khác hôn môi, không có bất luận chống cự gì, cứ để mặc cho đối phương hôn sâu, thậm chí còn xé mở y phục...

Lúc này, hình ảnh lại một lần nữa biến hóa.

Mà hiện tại, sắc mặt của Phi cùng Hủy Táp, đã lộ ra vẻ âm trầm kinh khủng đến không thể dùng ngôn từ nào để hình dung được nữa. Hai mắt trừng lớn, tựa như thể nào cũng không thể tin được mà nhìn nam nhân, gương mặt cũng trở nên co quắp.

Sau đó, một loại khí tức bạo ngược khiến kẻ khác phải rét run bắt đầu tỏa ra xung quanh từ hai người, mà Hủy Nguyệt đứng bên kia cũng như nhin không được mà thầm cười một tiếng.

Trên hình ảnh, Ngao Triết Thiên cả người ẩm ướt mồ hôi bị bốn hắc ám tinh linh mỹ mạo vây lấy chính giữa, quần áo mất trật tự, thân thể trần, nhưng lại tựa

như yêu ma mị hoặc hết thấy mọi người, khoe miệng khê nhếch, mặt mũi tựa vào trước ngực một tinh linh mà ma sát, đợi cho đến khi hô hấp của đối phương bắt đầu trở nên gấp gáp, hẳn lại tận lực gần khoảng cách ra, chuyển qua ôm lấy cái cổ một tinh linh khác, môi lưỡi giao triền.

Mà đôi chân thon dài của hắn, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo đến một tinh linh khác đang vui đùa vào giữa hai chân hắn liếm lộng, thẳng đến khi đối phương đến cuối cùng không thể áp chế được dục vọng, có phần thô bạo đem hắn đặt tới trước ngực một tinh linh khác, đem hai chân giật ra, sau đó chế trụ lấy thất lưng hắn mà hung hăng đâm xuyên qua.

Tiếp đó, hắn phảng phất như không thể chịu được trừng kích mà ngẩng đầu lên, tóc đen vô lực lay động, thờ hồn hèn, miệng thế nhưng lại bật ra những tiếng rên rỉ vừa thống khổ lại vừa vui thích, chân cũng tựa như xà quấn lấy vòng eo rắn chắc của đối phương, phảng phất như còn muốn nhiều hơn nữa.

Bộ dạng *** loạn mà xa lạ này, khiến Hủy Tật chỉ là nhìn thôi, mà hai mắt cũng đỏ lên, ngay cả nói cũng không thành lời.

“Thấy sao? Gã nam nhân nhơ bẩn mà *** loạn như vậy, hẳn ở trước mặt người bất khuất chống cự, kỳ thực cũng chỉ là giả vờ mà thôi...” Hủy Nguyệt ưu nhã tiêu sái đi đến bên cạnh đệ đệ, liếc mắt qua nhìn Ngao Triết Thiên yên tĩnh nằm trên giường một chút, đột nhiên cười một tiếng khinh miệt: “Không phải, người vì không chiếm được nên đối với hắn mới sản sinh ra dục vọng chiếm giữ sao?”

“...”

“Như vậy, người còn muốn cứu hắn sao?”

“...” Hủy Tật gắt gao nhìn vào hình ảnh trước mắt, đôi môi run rẩy nửa ngày, mới miễn cưỡng bật ra được một chữ: “Muốn...”

Ủy khuất mà hơi khàn khàn, mơ hồ còn hơi run, nhưng không có bất luận ý tứ muốn lùi bước nào.

Chỉ là mắt đã sớm đỏ ửng lên, lệ vương quanh như tùy thời có thể rơi xuống, ngay cả bàn tay nắm tay Ngao Triết Thiên, cũng bất giác tăng lực thêm vài phần, rất sợ chẳng may buông tay ra, sẽ không còn nắm lại được nữa.

Hắn không phải là không tức giận, hỏa nộ cơ hồ như đã muốn thiêu hủy hết toàn bộ lý trí của hắn, chỉ là bàn tay đã lạnh đến mức gần như không có chút nhiệt độ nào đang nắm trong tay đây, vẫn như cũ yếu thương vô cùng, vô luận thế nào cũng không thể buông ra.

Huống hồ, hắn có tư cách gì để chỉ trích hành động của đối phương... Quan hệ của bọn họ, kỳ thực cũng chỉ là cừu nhân mà thôi, chí ít là trong mắt người kia... Chính là như vậy...

“Người nói gì?” Hủy Nguyệt cực độ hoài nghi chính mình đã nghe nhầm, thanh âm cũng không khỏi lên cao vài tầng.

“Vô luận như thế nào, ta cũng muốn cứu hắn...” Hủy Tật cố chấp lặp lại, ngữ khí lạnh băng, hiển nhiên là không hề có một tia muốn thoái lui.

Phi ngược lại, sắc mặt tuy rằng thoát nhìn vẫn tái xanh như cũ, nhưng lại lãnh tĩnh đến có phần đáng sợ. Híp mắt suy nghĩ nhìn hình ảnh trước mắt, đột nhiên lạnh lùng nói một câu: “Trên thế giới này, có một lời nói dối rất đáng sợ, bởi vì nó che giấu chân tướng ở phía sau.”

“...” Hủy Nguyệt nghe vậy khuôn mặt cũng nhất thời trầm xuống, nhưng không hề nói câu nào.

“Cắt câu lấy nghĩa, sửa đổi hình ảnh, người cảm thấy rất hứng thú sao?” Phi bình tĩnh nói, đem thủy tinh cầu màu lam nhạt trôi nổi giữa không trung thu về tay đưa giỡn: “Tuy rằng hình ảnh đã bị sửa đến hầu như không có chút kẽ hở nào, nhưng nội dung, lại hoang đường đến buồn cười.” Nói đến đây, Phi song nhãn băng lam sắc đột nhiên phóng ra lưỡng đạo quang mang, ngón tay trong nháy mắt mang theo vô số bạch quang xâm nhập thẳng vào bên trong thủy tinh cầu.

Những dải ánh sáng tựa như được điều khiển không ngừng đâm xuyên vào bên trong quả cầu thủy tinh.

Hủy Tật hơn nửa ngày không mở miệng nói câu gì, chỉ quay sang nhìn ca ca mình, trong mắt có loại tổn thương như bị lừa dối, sau đó, miễn cưỡng chuyển đường nhìn qua, không nói một câu nào.

Theo động tác của Phi, hình ảnh một lần nữa lại hiện lên rõ ràng, chỉ là cảnh tượng đập vào mắt lúc này đây, cũng khiến hai người không khỏi nín thở...

Cảm nhận đầu tiên, chính là mấy tiếng cười nam tính băng lãnh mà âm trầm của mấy người xa lạ...

Ngao Triết Thiên tựa như một con hắc báo yếu ớt bị ma lang đè xuống đất, thân thể bị cưỡng ép khai mở, không một lối thoát, chịu đựng mọi trêu đùa khinh nhờn của những tinh linh.

Thân thể màu mật ong bị nhốt trong lòng của những kẻ khác phủ đầy vô số vết thương cùng máu tụ bị mồ hôi cùng đầu lưỡi thấm ướt. Không khó để có thể tưởng tượng được trước đó hắn đã phải trải qua những gì. Hai chân trắng thon dài cũng sớm bị cướp đoạt tự do, bị nam nhân phía sau nắm lấy giật ra, để một tinh linh khác vui đùa vào giữa hai chân hắn liếm lộng.

Nam nhân đồng thời còn bị ba tinh linh khác liếm cắn thân thể, thế nhưng lại không có biểu tình vùng ra chống trả.

Chỉ là chau mày, tựa hồ như đang nỗ lực chối bỏ hết thấy những thứ buồn nôn đang quấn lấy thân thể mình, ngay cả môi cũng bị cắn đến bật máu, thế nhưng mặc dù cách một lớp màn phản quang, Phi cùng Hủy Tật vẫn có thể nhận ra, cả người hắn đều kiềm chế không được mà run nhẹ.

Quyển trường phát tinh linh [tinh linh tóc dài xoắn] vui đầu vào giữa hai chân hấn tựa hồ như rất bất mãn với vẻ mặt nhiên của hấn, đầu lưỡi màu hồng tươi bắt đầu linh hoạt như xà tiến vào bên trong cơ thể hấn, liếm lộng thật sâu.

Nhất thời, hô hấp của nam nhân bắt đầu vỡ vụn, ngay cả thờ dốc cũng mang theo cảm giác run run khuát nhục, bắt đầu giãy dựa cường liệt, thế nhưng bất luận chống cự nào của hấn, cũng đều phải trả giá. Một nhánh cây dài mang theo những cái gai sắc nhọn không lời báo trước đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt gắt gao siết lấy cổ cùng chân trần của hấn ghì xuống, máu nhất thời rom róm chảy ra.

Mà ngay khi hấn hít thở còn chưa thông, quyển phát tinh linh quỳ giữa hai chân hấn lại mang theo một tiểu ý ưu nhã, hai tay nâng mông hấn lên, thắt lưng đưa thẳng một đường liền hung hăng đâm vào cơ thể hấn.

Dùng loại lực đạo tựa hồ như muốn đem thắt lưng hấn bẻ gãy, một lần tiếp một lần, càng lúc càng thêm ngoan độc tiến nhập.

Hình ảnh không biết vì sao lại một trận gián đoạn, đến khi xuất hiện trở lại, chỉ thấy nam nhân bị người ta hung hăng đánh một cái bạt tai, dây chuyền trước ngực bị một bàn tay trực tiếp kéo xuống ném ra ngoài.

Nhất thời, nam nhân trước sau vẫn thủy chung trầm mặc bỗng nhiên tựa như một phụ thân mất đi hài tử của mình, kêu lên một tiếng đầy tuyệt vọng, đẩy ra tinh linh vừa mới tiến lại gần, thế nhưng thân thể lại đau đớn đến mức ngã mạnh xuống đất, nhưng rất nhanh sau đó lại phảng phất như không cảm thấy bất cứ đau đớn gì, cuống cuồng vùng dậy bỏ đến một chỗ nào đó...

Ngay cả nước mắt cũng rơi xuống...

Bộ dạng thương tâm này, thật giống như một người bị cướp mất nơi nương tựa duy nhất trong thế giới, tràn ngập tuyệt vọng.

Thẳng đến khi tinh linh phía sau lớn tiếng cười, túm lấy chân hấn, thô bạo kéo ngược trở lại, một lần nữa thay phiên xâm phạm...

“Chỉ là thể thân của hoàng thôi, cư nhiên lại mộng tưởng muốn giữ lấy tình cảm thuộc về người khác, nguoi một người như vậy, hấn là phải hiểu rõ thân phận của mình, nguoi chỉ là một thứ đồ tiện mà ai cũng có thể lãng nhục! Không có bất luận tư cách gì đứng bên cạnh Minh vương!!!”

Hình ảnh trước mắt cùng với những tiếng cười trào phúng của đám tinh linh tựa như đao sắc hung hăng chém vào tâm Hủy Tật cùng Phi, trong lúc nhất thời vô số những xúc cảm khác nhau đâm xuyên qua để lại những vết thương nông sâu ngập huyết, trong lòng thế nhưng lại không biết phải biểu lộ ra cảm xúc nào.

Vừa đau lòng vô cùng lại vừa phẫn nộ cực hạn... Đồng thời...

Bọn họ nhìn thấy ở hồi tinh linh, hình bóng của chính mình...

Cách đây chưa lâu, chính bọn họ cũng đã đối với nam nhân làm loại chuyện này... Thậm chí, còn rất tàn nhẫn...

Nhưng lúc này, bọn họ ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không thể nói với người kia...

Bởi vì, hấn căn bản là nghe không được...

Huống hồ, nói xin lỗi... Có thể bù đắp được gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Trầm mặc, bao trùm lấy cả căn phòng.

Hồi lâu sau, Hủy Nguyệt tưởng chừng như chưa từ bỏ hy vọng, bắt lấy vai Hủy Tật, thấp giọng mà ôn nhu nói rằng: “Tật... Trước là ca không tốt, đã lừa dối nguoi. Nhưng ca vô luận là làm cái gì, cũng đều chỉ là muốn tốt cho nguoi... Dù sao, ca sao có thể để nguoi vì một gã nhân loại nhơ bẩn thấp kém mà mạo hiểm lớn như vậy... Không đáng.” Vuốt lấy khuôn mặt Hủy Tật, hấn có chút đau lòng nhũu mảy: “Cùng ca về nhà có được không? Nguoi nếu thích loại nguoi này... Ca sẽ giúp nguoi tìm nguoi mới, hơn nữa so với hấn còn tốt hơn...”

Hủy Tật mờ mịt nhìn ca ca mình nửa ngày, mới cười khổ một tiếng, khàn giọng nói: “Ca, nguoi thể nào mà còn không minh bạch...”

“...”

“Hấn không giống với những kẻ khác... Nếu như mất hấn... Ta sẽ chết... Chết ở đây...” Hủy Tật nhìn Tuyệt Mệnh U Oán, đem tay hấn đặt lên trên vị trí trái tim phảng phất như đã không còn đập nữa của mình: “Nguoi biết không... Hấn hiện tại, đã sắp chết rồi...”

“...” Nam nhân im lặng nhìn đệ đệ mình, dù cách một lớp y phục, hẳn vẫn có thể cảm giác được thân thể đệ đệ mình truyền đến một cảm giác run nhẹ cũng lạnh lẽo, sau đó, khuôn mặt băng sương đến cuối cùng lại để lộ ra một biểu tình bi thống: “Người thế nào... Lại ngốc như vậy... Người không quan tâm đến tâm tình của ta sao?”

“...” Hủy Tạp chỉ buông mắt xuống, im lặng không nói gì.

“... Hảo... Tốt...” Hủy Nguyệt đột nhiên thê lương cười một tiếng, đem tay của Hủy Tạp gạt xuống, thân thể loạng choạng đứng dậy: “Ta không bao giờ... Quan người nữa... Người muốn thế nào, thì cứ làm thế đó đi... Người, một đệ đệ bốc đồng như vậy, không có còn hơn!!”

Khắc sau đó, thân thể Tuyệt Mệnh U Oán liền biến thành một đoàn hắc vụ, trong nháy mắt liền xông thẳng ra ngoài.

“... Hồi hận sao?” Phi đứng bên cạnh Hủy Tạp đạm mạc hỏi.

“Không.” Hủy Tạp nhìn Ngao Triết Thiên, nhẹ nhàng lắc đầu, trong lúc nhất thời, con người như trưởng thành lên không ít.

Gật đầu, Phi sau khi đặt Ngao Triết Thiên nằm lại xuống giường đắp chăn cẩn thận, liền xuất ra mấy quyền trục ma pháp cực kỳ trân quý lập thành vài đạo kết giới cường đại đến gần như vô pháp phá hủy xung quanh hắn.

“Đi thôi.” Sau đó, hắn kéo cánh cửa gỗ màu trắng thuần của ban công ra, bước trước ra ngoài: “Ta biết hắn ở đâu.”

“Ân.” Hủy Tạp sau khi lưu luyến nhìn Ngao Triết Thiên lần nữa, cũng liền bám theo sau.

“Hắn” trong lời của Phi, hiển nhiên chính là Minh vương.

Nếu như muốn Ngao Triết Thiên sống sót, chỉ có thể là Minh vương mà hệ thuần túy cường đại, mới có thể hỗ trợ khiến chế được hai linh hồn còn lại.

Sau khi hai người rời đi không lâu, giữa căn phòng trống không đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, một thân thể thon dài bao phủ bởi thánh quang dần hiện ra, con người uy nghiêm mà tuấn mỹ này hiển nhiên chính là Quang Minh thần mà Phi mới gặp cách đó không lâu.

“Quả nhiên... Đem mấy quyền trục ta cấp dùng cho nam nhân này...” Quang Minh thần lộ ra một tiểu ý nhân nhạ, có chút bất đắc dĩ mà đi băng qua kết giới do chính mình tạo ra mà đến bên cạnh Ngao Triết Thiên.

Lúc này, kết giới thể nhưng lại vang lên thanh âm đạm mạc của Phi: “Giúp ta chiếu cố hắn một thời gian, đừng để bất luận thứ gì lại gần hắn.” Dừng một chút, sau còn bổ sung thêm một câu: “Người cũng đừng đụng chạm đến hắn. Nếu làm ta tức giận, hậu quả người chịu.”

“Ha ha... Nguyên lai là biết ta sẽ đến a...” Quang Minh thần cười vài tiếng yếu ớt, sau vài lần quan sát Ngao Triết Thiên, liền ưu nhã ngồi xuống bên cạnh hắn, ngón tay lướt trên khuôn mặt của nam nhân, tiểu ý mang thêm vài phần suy tính ác ý.

“Dám vì gã nhân loại này mà ra lệnh cho ta... Hải tử này lá gan xem ra thực sự lớn...”

Vùng đất từ lâu đã sớm bị tách ra khỏi đại lục, trong đêm nay, lại có vẻ an tĩnh dị thường.

Trông không khí chỉ phảng phất lại chút ẩm ướt, thậm chí ngay cả một ngọn gió lay động cũng không có.

An tĩnh quý dị.

Mà ở trên đỉnh của vùng đất này, nơi tượng trưng cho vương quyền của tinh linh, lúc này lại có một loại ma pháp dị dạng đang chuyển động, sóng ma pháp khi ẩn khi hiện đến gần như không cảm giác được.

Trên tinh linh thụ, bốn hắc ám tinh linh cao cấp vây quanh lấy một ma pháp trận đang phát quang chính giữa, trên tay mỗi người bọn họ đều cầm một ma trượng ẩn chứa vô số lưu quang chớp động do xương cốt tạo thành, nếu nhìn kỹ, còn phát hiện thấy những lưu quang chớp động này, kỳ thực đều ẩn dấu một nguồn năng lực vô cùng lớn, mỗi một quang điểm, mơ hồ như đang nổ tung ra, sau đó lại hợp lại tái sinh thành một quang điểm mới.

Thanh âm ưu nhã mà dễ nghe tựa như được trời ban theo cửa miệng mấy máy của bọn họ truyền ra. Mỗi một âm tiết, mỗi một lần đổi nhịp, thậm chí là ngay cả chút giọng mũi khe khẽ, cũng đều yêu mị mê hoặc nhân tâm.

Hơn nữa còn có khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ đến không giống kẻ phàm trần của bọn họ, e là so với loài hải yêu dùng tiếng hát để mê hoặc nhân loại trên biển còn muốn vượt trội hơn [có lẽ là nói đến Siren rồi].

Theo tiếng lãnh xướng dần đến hồi kết thúc, một hắc ám tinh linh giơ lên cây ma trượng của mình, miệng niệm đồng thời hai tầng chú văn, mà theo chú ngữ càng lúc càng nhanh của hắn, ma trượng càng phát ra lam quang cường liệt, khuếch tán mạnh mẽ ra xung quanh, rồi lại ngưng kết, cuối cùng biến thành một trận pháp không ngừng xoay tròn. Mặt trên của trận pháp có thể thấy vô số những văn tự phức tạp, tựa hồ như đã lưu truyền từ rất lâu về trước. Văn tự của Tinh linh tộc.

Sau đó, lam sắc trận pháp một lần nữa vỡ ra, biến thành vô số quang lap, tựa như ngọc lưu ly vỡ tan, rơi xuống hòa vào ma pháp trên mặt đất.

Nhất thời, ma pháp trận với đồ án phức tạp bắt đầu quang mang đại thịnh, gần như trong nháy mắt chiếu sáng rực toàn bộ trong động, nhưng lại giống như một ngọn lửa đột nhiên bùng lên rồi tàn lụi, rất nhanh liền trở nên tối mờ, hay phải nói, toàn bộ đồ án đến cuối cùng đều ẩn dấu đi.

Không còn trông thấy dù chỉ là một tia vết tích.

“Tốt lắm.” Sau khi tất cả hoàn thành xong xuôi, băng tinh linh Thủy Nguyệt, người đã tạo ra trận pháp cuối cùng, có chút mệt mỏi nói, đồng thời cũng thu hồi lại ma trường của mình.

“Vương bảo chúng ta mỗi ngày truyền ma lực vào ma trận này, không biết là để làm gì.” Chính lý lại y phục của mình, quyền phát tinh linh thuộc phong thuộc tính thoát nhìn có chút nghi hoặc, đôi lông mày phiêu lộng nhíu lại.

“Chuyện của vương chúng ta không có tư cách hỏi đến.” Âm tinh linh thuộc thủy thuộc tính có phần bất duyệt nhắc nhở.

“Hanh, vương cứ quanh quẩn với cái trận pháp này, còn không bằng nghĩ biện pháp khôi phục lại Tinh linh tộc đi.” Quyền phát tinh linh lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên đã bắt đầu từ rất lâu.

Sau đó, các tinh linh bắt đầu tranh chấp đôi co với nhau, mà Thủy Nguyệt, cái người đã từng xem Uế là một hảo bằng hữu, lại trầm mặc dị thường. Hân cũng không để ý đến các tinh linh khác, mà một thân một mình bước tới động khẩu, ánh mắt nhìn ra bên ngoài tựa như đang nghĩ điều gì đó, theo tiếng thờ dài, một loại bi ai thâm trầm cứ vậy tỏa ra từ một con người lặng lẽ.

Quyền phát tinh linh tựa hồ như đã thấy phiền không muốn cùng mấy tinh linh khác tranh chấp, bước tới động khẩu, sau khi liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt một cái, cũng nhàn nhạt lơ đãng hỏi một câu: “Thế nào? Đang nghĩ đến gã nhân loại của mấy ngày trước?”

Thủy Nguyệt không lên tiếng trả lời...

Chỉ là u ám trong song nhãn tăng thêm vài phần.

Thế nhưng hân hôm nay, ngay cả ly khai khỏi đây cũng không được. “Hân đến lúc này hân cũng đã sớm chết rồi đi... Bị chúng ta luân phiên xâm phạm như vậy...” Nói, phong tinh linh nheo mắt lại hồi tưởng, có chút âm lãnh cười một tiếng: “Thực sự thì cũng đáng tiếc... Tuy rằng là nhân loại, nhưng cũng thật là mỹ vị...” Đại bộ phận tinh linh, kỳ thực đều kiêu ngạo vô cùng, nhân loại trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là một thứ sinh vật nhơ bẩn mà đề tiện, nhưng ngay cả quyền phát tinh linh cũng không hiểu vì sao, khi bản thân xâm phạm nam nhân kia, lúc đó cảm giác như thân thể không còn khống chế được nữa.

Không để ý đến phản kháng của nhân loại kia, đề hân xuống, thay phiên nhau xâm phạm...

“Lại nói, vẫn còn muốn ném vị hân một lần nữa, nhìn hân run rẩy dưới thân ta, bộ dạng ảm đạm mà khuất phục...” Nói, băng lam sắc song nhãn, mơ hồ lại đầy lên dục hòa.

“Câm miệng...” Thủy Nguyệt giận đến trầm cả sắc mặt xuống.

“Thế nào? Ngươi thương tiếc sao? Người xâm phạm hân tàn nhẫn nhất chính là ngươi... Nay còn giả bộ cao quý?” Phong tinh linh khinh thường cười một tiếng: “Hân khi đó cho dù là đã bất tỉnh, ngươi cũng chưa từng buông tha hân, sau còn không cho chúng ta chạm đến...”

“Ngươi là đang muốn khiêu khích ta?” Thủy Nguyệt quay đầu sang âm trầm nhìn đối phương, một loại sát khí vô hình bắt đầu tỏa ra từ người hân.

“Nga? Ngươi vì một gã nhân loại hèn mọn, muốn động thủ với ta sao?” Phong tinh linh cũng trầm mặt xuống, đang muốn triệu hồi vũ khí của mình ra, đột nhiên lại cảm thấy ngực mình một trận nhói lên, ngay sau đó con đau đớn kịch liệt như bài sơn đảo hải ồ ạt kéo tới.

Một bàn tay, một bàn tay dài mà phiêu lộng, mơ hồ như phủ một lớp hắc vụ, không một dấu hiệu đột ngột đâm xuyên qua ngực của phong tinh linh, đồng thời, còn nắm lấy quả tim rất nhanh thôi sẽ không còn đập được nữa của hân.

“Ngươi, nói ai hèn mọn?” Một giọng nói ôn nhuận như ngọc mà lại cực kỳ âm trầm lạnh lùng vang lên bên tai hân, sau đó, ám chi ma tức thuần túy nhất, nồng đậm nhất như từ nơi thật sâu trong hắc ám lan tỏa ra khắp không gian, trong lúc nhất thời, cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên méo mó, từng chút từng chút một, tựa như đang bị hắc ám thôn phệ.

Phong tinh linh sợ hãi trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm nhìn bàn tay đâm xuyên qua ngực mình, muốn kêu thảm, muốn phản kháng, nhưng thân thể lại bị ma tức nồng đậm vững vàng áp chế, ngay cả một câu cũng không thể nói được.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn bàn tay vẫn còn đang tích máu tươi, chuyển động một chút, như là đang suy nghĩ, làm thế nào để đem trái tim đang nắm trong tay đây... Dùng phương pháp khiến mình thỏa mãn nhất... Bóp nát.

“Là ải?” Ba tinh linh còn lại thân thể khẽ run, một bên dùng ma pháp lực kháng cự lại ma tức càng lúc càng trở nên áp lực đè nén, một bên cảnh giác quan sát phía sau phong tinh linh.

Mà sau lưng phong tinh linh thì ma tức mỗi lúc một thêm nồng đậm, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ hợp lại thành một đoàn, dần ngưng tụ lại thành một thanh niên với cặp sừng ác ma dài màu đen, khuôn mặt so với tinh linh còn tuấn mỹ hơn vài phần.

Nhưng thanh niên mỹ lệ như vậy, lại không khiến các tinh linh vốn yêu thích những thứ đẹp đẽ cảm thấy bất luận hoan hỉ gì, không phải chỉ vì bàn tay

đang đâm xuyên qua thân thể phong tinh linh của hắn, mà quan trọng nhất, trên khuôn mặt hắn, là một tiểu ý khiến bất cứ kẻ nào cũng phải rợn người, rất mỹ lệ, nhưng lại ẩn chứa sát khí cùng hận ý cực độ.

Phảng phất như chỉ với nụ cười này, cũng đủ để đem bọn họ ra hung hăng xé toạc ra một nghìn lần, hàng vạn lần.

“Trong mắt ta, các ngươi so với hắn... Chỉ là đám rác rưởi ngay cả con kiến hôi cũng không bằng.” Hủy Tạp nhàn nhạt cười, ngón tay tựa hồ như đang nhẹ nhàng vờ về trái tim gần như đã không còn đập nữa, đùa bỡn, đột nhiên siết lại, một đoàn huyết nhục văng ra.

“...!!!” Sắc mặt của các tinh linh trong nháy mắt trở nên kinh hoàng vô cùng.

Trái tim đối với hắc ám tinh linh mà nói chính là trọng yếu vô cùng, tuy rằng mất trái tim sẽ không khiến hắc ám tinh linh lập tức chết đi, thế nhưng sẽ khiến kẻ đó liên tục chịu đựng cái cảm giác thống khổ khi trái tim bị bóp nát như vậy.

Chậm rãi, kéo dài.

“Người kia, ngay cả ta, cũng luyện tiếu không ngừng.” Thu hồi tay lại, Hủy Tạp để mặc cho hắc ám tinh linh toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất, co quắp không ngừng, kêu rên, kim sắc yêu đồng ngược qua quan sát ba hắc ám tinh linh còn lại.

Âm lãnh mà biến hóa kỳ dị.

“Vậy mà các ngươi, tại nơi này... Làm nhục hắn...” Tựa hồ như đang cực lực áp chế nóng nảy tức giận trong lòng, khuôn mặt thanh mị của Hủy Tạp có chút vận vẹo, ngay cả hô hấp, cũng đều mang theo hận ý rõ ràng: “Trước khi tới đây, ta đã suy nghĩ rất nhiều, phải giết các ngươi như thế nào, mới có thể bù đắp được cho những thống khổ mà người kia phải chịu đựng... Thế nhưng cho dù ta có nghĩ ra hơn một nghìn loại phương pháp, trước sau vẫn là không đủ! Hoàn toàn không đủ!!! Bởi vì không có bất luận cách nào, hoàn toàn không có cách nào có thể khiến các ngươi trả hết được món nợ này!!!”

Ngay khi câu cuối cùng rống lên, bốn người tinh linh nhất thời cảm thấy ma tức xung quanh hình như đột nhiên hung hăng đè nén áp lực xuống, một ngum máu tươi phun ra tại chỗ.

Thậm chí, ngay cả xương cốt cũng như bị chấn đến vỡ nát vài phần.

“Ngươi bình tĩnh một chút.” Bỗng nhiên, một thanh âm trong nhưng lại càng băng lãnh hơn theo không khí từ bên ngoài truyền vào. Trước mắt đám người, chỉ thấy một thiếu niên thanh lệ không hay từ khi nào đã lẳng lặng đứng trước động khẩu, bạch y trắng tuyết, mơ hồ còn tản ra một tầng bạch quang mỏng lung, nhu hòa, lại không rõ vì sao khiến kẻ khác có cảm giác không dám nhìn thẳng.

Sau đó, hắn lẳng lặng bước tới, song nhãn tựa như đêm tối lạnh lẽo không sao, băng lãnh mà lợi hại, nhưng cũng không có nhìn đến ba tinh linh, mà đi lướt qua bọn họ đến chỗ trận pháp đã xuất hiện trước đó.

Chậm rãi ngồi xuống, Phi đầu tiên là lấy tay sờ qua mặt đất một chút, nhắm mắt lại trầm tư một hồi, đến khi mở mắt ra, ngón tay đã xuất ra vài đạo quang mang lạnh lẽo, hướng thẳng đến mặt đất thoạt nhìn coi như không có bất luận cái gì kỳ lạ đánh tới.

Mặt đất nguyên bản vốn không có gì dị thường đột nhiên lại phản lên từng đạo ám tử sắc quang mang, đem quang mang đang đánh tới kia bức ngược trở lại.

“... Hạnh.” Phi hừ lạnh một tiếng, quang mang nhất thời cũng tăng lên không ít, một lần nữa hướng thẳng đến mặt đất đánh xuống. Lúc này, đã thực sự tiến nhập được vào bên trong, đem trận pháp ẩn dấu bức phải hiện lên.

“Trận pháp này... Tựa hồ như có liên hệ với bên ngoài.” Nửa ngày sau, Phi nhàn nhạt nói, con mắt đảo qua nhìn Thủy Nguyệt: “Dùng để làm gì? Tuyệt Liệu ở đâu?”

“...” Thủy Nguyệt không nói gì, ngay giây tiếp theo, bàn tay của Hủy Tạp đã bóp lấy cổ hắn, đem cả người hắn nhấc lên.

“Nói.” Một tiếng âm trầm theo đôi môi của ám chi ma xuất ra, hắc vụ xung quanh hắn đột nhiên trở nên bạo trướng, trong nháy mắt quấn lấy thân thể Thủy Nguyệt, như quỷ mị từng chút một xâm chiếm.

Nhất thời, một loại đau đớn cùng cực mà thường nhân không thể chịu đựng được bắt đầu tàn phá lý trí của Thủy Nguyệt, lúc mới bắt đầu hắn còn nỗ lực chống đỡ, nhưng rất nhanh sau đó, loại đau đớn này tựa như vô số răng cưa cắt chém vào linh hồn hắn, đến cuối cùng nam nhân chịu không nổi nữa mà bắt đầu rống thảm lên, thân thể càng trở nên co quắp kịch liệt.

“Ồ... A a a — Dừng... Cầu ngươi dừng lại! Ta nói!!!”

“...” Phi dùng nhãn thần ý bảo Hủy Tạp tạm thời dừng tay.

“Loại trận pháp này... Chỉ dùng để giúp đồng bạn của chúng ta nhận được năng lượng để có thể tái sinh.” Thủy Nguyệt khó nhọc nói, thân thể vẫn còn chút run rẩy.

“Nga?” Phi nhướn mày.

“Ồ bên ngoài, có rất nhiều... Tộc nhân đã chết của bọn ta... Bọn họ chỉ là những linh hồn thể rời rạc không chút ý thức, thế nhưng chỉ cần đi qua trận

pháp này, đem năng lượng truyền vào người bọn họ, bọn họ cũng sẽ trở thành giống chúng ta, biến thành hắc ám tinh linh... Còn thân thể... Có thể dùng những nguyên liệu tự nhiên để đắp nặn lại.”

“Bị đặt.” Phi nhân nhật nói: “Trên mặt trận pháp này là Tinh linh tự, ta có chút không nhận ra, nhưng ta biết, chúng đều là mật thuật của Tinh linh chi vương, mà trong những bí thuật của Tinh linh vương, lại không hề có thuật hồi sinh hay đắp nặn, hơn nữa, cách sắp xếp lại là theo một phương thức phi thường cổ xưa, tuyệt đối không có khả năng thay đổi tạo nên một trận pháp mới, thậm chí, còn có mấy tự phù ngoài đặc tính giải độc ra, còn có một tác dụng khác nữa, chính là – thao túng.”

“...” Sắc mặt Thủy Nguyệt trắng bệch ra, bởi vì hắc thể nào cũng không ngờ tới, nhân loại này, cứ nhiên lại có thể đọc thông thạo chú ngữ của tinh linh, thậm chí còn là chú ngữ của Tinh linh vương.

“Đem những thứ ngươi biết nói hết ra, ta sẽ cho ngươi chết một cách nhẹ nhàng.” Phi đứng lên, chậm rãi bước về phía hắc: “Đầu tiên, trận pháp này có đặc điểm gì? Thứ hai, nó thao túng ai? Làm sao để phá giải? Sau khi phá giải sẽ phát sinh chuyện gì? Những điều trên, ta nhất định phải biết. Mà ngươi, cũng không nên vọng tưởng gạt ta, nếu như ta một lần nữa phát hiện ra nửa điểm dối trá từ miệng ngươi, ngươi sẽ hối hận vì đã rơi vào tay ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

“...” Thủy Nguyệt nhìn vào song nhãn băng lãnh phảng phất như có thể nhìn thấu qua tất cả của Phi, cứng ngắc trong chốc lát, cuối cùng, nhin không được mà thờ dài một tiếng, chậm rãi nói: “Trận pháp này, là do vương tự mình bày ra, xác thực là chỉ dùng để thao túng một ai đó. Mà loại thao túng này, cùng với ý nghĩa mật chữ của thao túng là bất đồng, đầu tiên trận pháp cần phân nửa sinh mệnh của Tinh linh vương làm gốc, mà năng lực của người bị thao túng phải kém hơn người thao túng, nếu quá mạnh, người thao túng vẫn có thể thao túng được với điều kiện là người bị thao túng lúc đó bị thụ thương nặng.”

“Mà thao túng này không chỉ đơn thuần là dùng trên thân thể, mà còn là ở linh hồn. Lúc mới bắt đầu, người bị thao túng sẽ mất đi ký ức, sau đó linh hồn hắc theo thời gian trôi qua, sẽ chân chân chính chính yêu người thao túng hắc, đến cuối cùng là cho dù trận pháp có tiêu thất, loại tình yêu này giống như là khắc sâu vào linh hồn, sẽ không thể bị thay đổi hay nghịch chuyển. Thời gian dài ngắn của quá trình này, quyết định bởi khả năng chống cự nội tâm của người bị thao túng.”

Nói là như vậy, nhưng từ khi bắt đầu bị thao túng cho đến khi hoàn toàn thuộc về người thao túng, chỉ cần hai ngày. Dài nhất, cũng không quá được ba ngày.” Dùng lại một chút, Thủy Nguyệt tựa hồ như thờ dốc một hồi, mới tiếp tục nói: “Tính toán thời gian ra, trận pháp này kỳ thực đã sắp kết thúc rồi, cho dù ngươi hiện tại có phá hỏng nó, cũng không còn kịp nữa. Trận pháp một khi đã bắt đầu, chính là bất khả nghịch chuyển, dù sao, cũng là tiêu hao đến phân nửa sinh mệnh của Tinh linh vương, giữa chừng dù có bị phá hư, cũng chỉ là khiến người bị thao túng không yêu quá say đắm thôi.”

“...” Phi chân mày chau lại, có chút tối tăm, nửa ngày, mới cúi đầu nói: “Người bị thao túng, là Vong Dạ?”

“... Phải.”

“Hắn hiện tại đã bị tẩy trắng ký ức, thậm chí, còn 『yêu』 Tuyết Liệp từ tận thâm tâm linh hồn?”

“... Phải.”

“...” Phi nghe xong, khóe miệng khẽ động, tựa hồ như muốn cười, nhưng không biết phải cười thế nào, lại phát hiện ra khuôn mặt mình hiện tại đã cứng ngắc đến nỗi ngay cả cười cũng không thể.

Vong Dạ yêu Tuyết Liệp? E là cái chuyện tiểu lâm vực cười nhất mà cũng không có khả năng nhất trên thế giới này, trên thực tế, đã xảy ra rồi...

Trầm tư chốc lát, hắc nhìn về phía Hủy Tật, mà Hủy Tật cũng đồng dạng nhìn hắc, hai người nhìn nhau một hồi, tựa như đã cùng chung nhận thức, sau đó, Phi một lần nữa nhìn về phía Thủy Nguyệt lúc này tựa hồ như đã chịu buông phản kháng: “Hiện tại ta cần ngươi đem cái trận pháp này phá đi.”

“... Như vậy có ý nghĩa gì nữa, sự tình đã bất khả nghịch chuyển...” Thủy Nguyệt tựa hồ như thờ dài.

“Ta không muốn lặp lại lần nữa.” Bạch phát thiếu niên song nhãn băng lam sắc lộ ra một tia sát khí băng lãnh nhẹ nhàng.

“... Được rồi.” Thủy Nguyệt cười khò một tiếng, bắt đầu bước đến chỗ trận pháp. Hai tinh linh còn lại đương nhiên là muốn xông lên cản lại, dù sao trông coi ma pháp trận này là mệnh lệnh cao nhất mà vương đã hạ, cho dù là chết, bọn họ đều không muốn cãi lệnh, nhưng đó là với điều kiện tiên quyết, bọn họ có thể động đây.

“Thủy Nguyệt! Ngươi điên rồi sao!” Thủy tinh linh bị ma tức vừng vàng áp chế phần nộ nói: “Mệnh lệnh của ngô hoàng, ngươi muốn cãi lệnh sao!!! Ngươi không thấy hồ thẹn với cái danh Tinh Linh Sứ sao!!!”

“...” Thủy Nguyệt hoàn toàn không để ý đến mấy đồng bạn của mình, đối với nhân thân khinh bỉ mà cay độc của bọn họ, càng coi như không thấy. Chỉ thấy hắc lạnh xuất ra ma trượng của mình, sau một hồi trầm tư, bắt đầu nhắm mắt lại niệm chú ngữ.

Nhất thời, thanh âm tựa như tiếng ca mỹ diệu mà du dương làm say mê kẻ khác theo miệng hắn truyền ra.

Trận pháp là do hắn chủ trì, làm sao phá, hắn tự nhiên sẽ biết.

Chỉ là trong thoáng chốc nhắm mắt lại, hắn tựa hồ như một lần nữa thấy được hắc phát nam nhân, lẳng lặng đứng dưới gốc cây, bộ dáng đứng trông ra xa, tựa như cách hắn rất xa vời, rồi lại rất gần như có thể thấy được từng sợi tóc đen nhánh của hắn, cùng với ánh dương quang nhẹ nhàng xuyên qua tầng lá xanh rơi xuống bên người.

Đột nhiên, ngực đau như bị siết lấy.

Hắn không sợ chết, sống vất vương méo mó như vậy, kỳ thực còn không bằng chết.

Nói ra bí mật của trận pháp, cùng với giúp đối phương phá hư trận pháp này, kỳ thực cũng chỉ là muốn trước khi chết, thể theo ý nguyện của chính bản thân mà tự mình làm một việc đúng đắn gì đó.

Dù sao, hắn cũng đã sai phạm quá nhiều rồi...

“Thình người đáp ứng ta một việc...” Thủy Nguyệt mở mắt ra nhìn Phi yên lặng đứng một bên, song nhân mơ hồ mang theo bi thương cùng cầu khẩn: “Thình khi gặp lại hắn... Thay ta nói với hắn một tiếng... Xin lỗi... Được không?”

“...” Trả lời hắn, chỉ có sự trầm mặc băng lãnh của Phi.

Không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt, chỉ là trầm mặc.

“...” Thê lương cười một tiếng, Thủy Nguyệt không nói gì thêm, chỉ là một lần nữa nhắm mắt lại, để mặc cho phản phệ của trận pháp... Từng chút một thôn phệ thân thể hắn, thẳng đến khi thân thể tại khoảnh khắc, hóa thành tro bụi, tiêu thất ngay giữa trung tâm trận pháp.

Muốn kết thúc trận pháp, phương pháp nhanh nhất, chính là người chủ trì trận pháp, tự sát.

Mà bạch phát thiếu niên sai khiến hắn, tựa hồ như cũng mơ hồ biết áy náy cùng hối hận trong lòng hắn, vậy nên, mới cố ý để hắn tự thân làm.

... Một lát sau, Phi sau khi diện vô biểu tình xác nhận lại tình trạng của trận pháp, liền một mình ly khai khỏi đây, còn Hủy Tạp thì lưu lại giải quyết mấy hậu quả cuối cùng.

Ngay từ lúc đầu, Phi đã không có ý muốn xuất thủ, cho dù là khi hắn đi ngang qua hai tinh linh còn lại, gần như thiếu chút nữa áp chế không được hỏa nộ mà dùng ma pháp đem bọn họ xé toạc ra hàng vạn lần, những vẫn như cũ gắng gượng kiềm nén không ra tay.

Hắn phải bảo trì cho ma pháp lực của mình ở trạng thái hoàn hảo nhất, cũng chỉ có như vậy, hắn khi đối mặt với trận ác chiến sắp xảy ra tới đây, mới có thể có vài phần thắng.

Về phần để Hủy Tạp lại chỗ này, nguyên nhân lớn nhất chính là thuộc tính của Hủy Tạp cùng với mình hoàn toàn tương khắc, hai người mà hợp tác ngược lại còn kiềm hãm nhau. Hơn nữa thương thế của hắn vừa mới tạm ổn, đối phó với mấy người âm tính linh thì thoải mái...

Chứ ở tình trạng này mà đối phó với Vong Dạ... Cũng chỉ có chết...

Ngay cả hắn, cũng không mấy nắm chắc thành công.

Bởi vì chỉ có giết Tuyệt Liệp, mới có thể đem sự tình xoay chuyển, mà hiện tại đứng chắn trước mặt Tuyệt Liệp, lại chính là người mà hắn không muốn đối mặt nhất, Vong Dạ.

Thế nhưng, hắn đã không còn đường lui.

Ánh trăng bạc nghiêng mình buông xuống trần nhỏ yên tĩnh, phủ lên cảnh vật một tấm vải bạc thân bí, mơ hồ còn có thể cảm nhận được khí tức hương đã thuần khiết.

Mà nhân loại nguyên bản là sinh sống ở nơi đây, không biết vì nguyên nhân gì, trong một đêm toàn bộ đều tiêu thất, vậy nên cho dù màn đêm đã buông xuống, toàn bộ tiểu trấn vẫn một mảng tối đen không chút ánh nến.

Chỉ là tình hình lại xảy ra một chút biến hóa.

Theo lý mà nói, sau sự kiện mất tích quý dị như vậy phát sinh, tiểu trấn này hẳn là không ai có can đảm dám tới gần, cho dù là có lá gan lớn cách mấy, nỗ lực tiến vào thăm dò, đến cuối cùng cũng sẽ bị những sinh vật gì đó giấu mình trong bóng đêm công kích, nghiêm trọng, thậm chí còn mất cả tính mệnh.

Nhưng lúc này đây, trong tiểu trấn lại có một gian tiểu ốc rất khác biệt, ánh nền mông lung mà sáng rực qua cánh cửa sổ để mở gọi sáng một mảnh, hiển nhiên là có người chẳng hề bận tâm đến mấy nguy hiểm xung quanh mà chọn dừng chân ở đây.

Trên ban công của tiểu ốc, một hồng sắc trường phát nam nhân có chút biếng nhác ngồi trên lan can, chân dài tùy ý vắt lên, để lộ ra một khuôn mặt cương nghị, cho dù có quay lưng lại phía ánh nền, vẫn như cũ tuần mỹ đến mức khiến kẻ khác hít thở không thông, nhất là khí thế vương giả tỏa ra tự nhiên, càng tăng thêm vài phần mị lực đoạt nhân tâm phách cùng nguy hiểm của hắn.

Một trận gió đi qua, thổi bay những sợi tóc vừa dài vừa đỏ như máu tươi của hắn, nhưng như vậy cũng không đủ khiến nam nhân chú ý đến, hắn vẫn như cũ im lặng, nhìn đóa hoa tàn tạ gần như đã héo rũ trong tay mình.

Đây là đóa hoa hắn vô tình nhặt được, màu xanh, lúc đó nhếch nhác nằm ở ven đường, dính đầy bùn đất, thoát nhìn chỉ thấy nhơ bẩn vô cùng, nhưng không hiểu vì sao, mà xui quýt khiến thế nào hắn lại nhặt lên.

Sau mới phát hiện đóa hoa này, cùng với Hàn mộng hoa đã cứu mệnh hắn đang đặt ở trong phòng, là cùng một loại.

Điều này làm cho hắn có chút nghi hoặc.

Hoa rất tàn tạ, nếu như chỉ đơn giản là rơi xuống hiển nhiên sẽ không biến thành như vậy. Huống hồ, trên cánh hoa mơ hồ còn có cả vết máu...

“Dạ.” Một thanh âm thanh mị mà nhu nhuyển vang lên phía sau hắn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tướng mạo cực kỳ mỹ lệ đang ưu nhã bước đến cạnh hắn, kim phát buông xuống tôn lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc, cho là nghệ thuật gia kén chọn nhất trên toàn bộ đại lục này, e là cũng vô pháp tìm được nửa điểm tỷ vết trên khuôn mặt người này.

Mà hai tai dài hơn so với người bình thường càng nói lên thân phận của hắn, một nam tinh linh.

Chỉ là tiểu ý ung dung mà dịu dàng trên khuôn mặt hắn ngay khi nhìn thấy đóa hoa trong tay Vong Dạ, thoáng chốc cứng đờ, nhưng ngay lập tức sau đó liền khôi phục trở lại, sau đó chậm rãi bước tới bên cạnh Vong Dạ.

“Người đang cầm gì trong tay vậy?” Tuyết Liệp hướng Vong Dạ nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, như là hiếu kỳ mà vươn tay ra cầm lấy Hàn mộng hoa tàn tạ trong tay hắn, mắt vừa nhìn vào, liền chán ghét chau lại: “Thấy đóa hoa này, khiến ta nhớ đến một việc thực ghê tởm...”

“...” Vong Dạ nghe vậy giương mi lên, trầm mặc nhìn Tuyết Liệp.

“Một lão nam nhân, một tên trộm vừa đề tiện lại vừa vô liêm sỉ.” Tuyết Liệp một bên xoay xoay bông hoa trong tay, một bên nhẹ nhàng nói: “Vong tưởng muốn đem đóa hoa mà ta dùng để cứu mạng người đi đổi lấy tài phú, thực đáng giận, vậy nên đã giáo huấn rồi.”

Nói, song nhãn buông xuống thoáng hiện lên một âm u nhanh đến mức khiến người khác gần như không nhận ra: “Chỉ tiếc là đóa hoa đã bị ô uế, không bằng hủy đi...” Nói xong, cũng không chờ Vong Dạ có phản ứng, đầu ngón tay đã bốc lên một ngọn kim sắc hỏa diễm, trong nháy mắt đem đóa hoa tàn tác đến không thể tan tác hơn được nữa thiêu thành tro bụi.

“...” Sắc mặt Vong Dạ nhất thời trầm xuống, một loại hỏa nộ vô pháp dùng ngôn từ hình dung theo đóa hoa bị thiêu hủy dấy lên, nhưng rất nhanh sau đó, từ trong ngực đột nhiên lại truyền đến một cảm giác lạnh lẽo mà mê dại, khiến hỏa nộ của hắn đối với Tuyết Liệp thoáng cái tiêu thất sạch sẽ.

Thậm chí, còn cảm thấy bộ dạng vì đóa hoa mà khó chịu của Tuyết Liệp, khiến hắn có chút thương tiếc.

Mà khi Tuyết Liệp nhìn theo những bụi tro xám xịt này bay đi, lại hơi thất thần, song nhãn tựa như phủ một tầng sương mông, có loại yếu đuối không nói thành lời.

“Dạ...” Đột nhiên, Tuyết Liệp có chút thấp thỏm lo âu nhìn về phía Vong Dạ: “Người yêu ta đúng không?”

“...” Vong Dạ sững sốt chốc lát, gật đầu.

“Chỉ yêu duy nhất một mình ta thôi đúng không?”

“Vô luận phát sinh chuyện gì, người vĩnh viễn cũng sẽ không ly khai ta đúng không?”

“Cho dù là ai cũng vô pháp chia rẽ hai ta đúng không?”

Tinh Linh Hoàng liên tục truy hỏi, thanh âm đã bắt đầu có chút run run, người cũng giống như một hải tử vô thố, vùi đầu vào cánh tay Vong Dạ, nắm thật chặt lấy y phục đối phương, tựa như rất sợ chỉ cần hắn nơi lỏng tay ra thì sẽ không còn nắm lại được nữa, cả người áp chế không được mà run lên.

Người này hiện tại là của hắn, là của một mình hắn!

Ấm áp như vậy, chân thực như vậy, ngay cả khí tức cũng đều khiến hắn an tâm vô cùng.

Khiến hắn thế nào cũng không thể buông tay ra được, cho nên một trăm năm trước, mới lấy hạt giống ma tinh linh ngâm đưa vào bên trong cơ thể Vong Dạ, khiến sinh mệnh của hắn cứ ngày càng suy yếu dần, thẳng đến khi chỉ còn Hàn mộng hoa mới có thể cứu được hắn, sau đó an bài người đưa chuyển thể của gã nhân loại kia đến Tinh linh thụ, rồi thông qua chút tàn dư của hỏa sắc năng lượng hấp thụ được trên người gã để mình phục sinh... Chờ đợi chờ

đội...

Tất cả chỉ để một lần nữa chiếm hữu được nam nhân cường hãn mà tàn nhẫn này.

Chân chính thuộc về mình! Từ thân đến tâm.

Lợi dụng ma pháp trận thì làm sao, tiêu hao phân nửa sinh mệnh thì làm sao, chỉ cần hắn có được phần chân tình ấm áp này, cái gì cũng đáng!

Chỉ ít, hắn sẽ không bao giờ một thân một mình sống cô độc nữa, hắn có thể khiến nam nhân này ôm mình, sưởi ấm cho mình, dùng song nhãn lạnh lùng kia, ôn nhu nhìn mình!!! Chỉ duy nhất một mình mình!!!

“Vong Dạ...?” Hồi lâu sau, không nghe thấy câu trả lời khiến Tuyết Liệp bất an ngẩng đầu lên, đã thấy Vong Dạ nghiêng mặt qua nhìn về hướng đường lớn, cả người tỏa ra một loại sát khí khiến người.

“Ai?” Vong Dạ đậm mặc hừ lạnh một tiếng, nhưng thanh âm lại ẩn chứa một ma lực vô độ, tầng tầng chấn động, chỉ cần là người thần trí hơi kém một chút, e rằng sẽ trực tiếp bị đánh vỡ tại chỗ.

Theo đường nhìn của Vong Dạ, Tuyết Liệp cảm giác được ở đầu đường lớn bên kia, hắc ám tựa như bị xua đuổi thổi bay, dần dần trở thành một loại quang mang ấm áp như ánh dương quang, sau đó, từ trong góc sáng một bạch phát thiếu niên thanh tú chậm rãi đi ra.

Lam nhân như hàn tinh trong thoáng chốc đối mắt với bọn họ.

Chiến ý, hết sức căng thẳng.

Trong tử cung của Phi, Ngao Triết Thiên vẫn như cũ lẳng lẳng nằm trên chiếc giường lớn mềm mại mà xa hoa. Mà Quang Minh thần, cái người mà trong mắt kẻ khác là thần linh cao cao tại thượng, nghiêm nghị mà bất khả mạo phạm, lúc này lại giống như một con mèo lười biếng, thoải mái bán nằm ở bên cạnh Ngao Triết Thiên, một tay chống đầu, một tay thỉnh thoảng lại chọt chọt vào khuôn mặt anh tuấn mà trưởng thành của nam nhân, khóe môi nhếch lên thành một tiểu ý nhàn nhạt cân nhắc.

Bộ dáng biếng nhác không có chút nghiêm nghị này, nếu để những thuộc hạ nguyên bản cực kỳ kính nể hắn thấy được, sợ là phân nửa sẽ điên mất, mà một nửa còn lại sẽ rất tin tưởng là chính mình đang nằm mơ.

Bất quá cho tới lúc này, còn chưa có ai dám tiến vào gian phòng này, đương nhiên, có muốn cũng không được.

Mà Quang Minh thần vì sao lại trở thành như vậy, nguyên nhân kỳ thực cũng không có gì phức tạp.

Hắn chỉ là cảm thấy, khi mình lại gần nhân loại này, tâm tình sẽ trở nên đặc biệt bình tĩnh, cũng rất thả lỏng, thậm chí, việc đối phương im lặng nằm trên giường như vậy, trong mắt hắn cũng trở nên phi thường thư thái mà thoải mái.

Khiến hắn nhịn không được cũng muốn giống được như một nhân loại bình thường, nằm chợp mắt một chút.

Mà hắn thực sự đã làm vậy.

Là một tồn tại rất gần với thần thánh chí tôn, Quang Minh thần từ lúc có ý thức tới nay, vẫn luôn luôn là bay lơ lửng trầm tư mặc tưởng, vừa tiêu trừ một nhọc mà cũng tăng tiến năng lực của mình.

Thành thử mấy việc như nằm xuống như vậy cũng chưa từng thử, đây chính là lần đầu tiên, hơn nữa, cảm giác cũng không tệ.

Bất quá, nhân loại này rất có ý tứ... Người này có thể khiến linh hồn mình quay trở về quá khứ, thậm chí, còn thay đổi quỹ đạo lịch sử, thay đổi cả tương lai.

Là thần linh, hắn có thể thấy một vài thứ mà những người khác không thể thấy được, tỷ như, quá khứ cùng tương lai.

Nam nhân này thực sự đã lặp lại quá khứ, kỳ thực những việc hắn đã trải qua cũng không giống lắm, thậm chí còn có thể nói là có rất nhiều bất đồng, thế nhưng kết quả, lại khớp đến kinh người.

Bất quá, nguyên nhân cũng vì những đoạn ký ức bất đồng này của hắn mà thay đổi một chút quá trình, lịch sử cũng bởi vì vậy mà xảy ra ít nhiều biến động. Mà những điểm biến động này, lại cực kỳ then chốt. Tỷ như nói về Phi Tư Đặc Tư, bởi vì hắn mà lịch sử đã có chút thay đổi, người kia đã tìm được hắn ngay trước khi hắn hoàn toàn chết, chứ không phải là chỉ tìm được một thi thể lạnh như băng.

Như vậy với một đoạn thời gian thay đổi rất nhỏ, lại ảnh hưởng đến số phận, dẫn đến toàn bộ thời gian đều biến hóa.

Chỉ là biến hóa này tạo nên một tương lai mới mà đến chính hắn cũng vô pháp nhìn thấy rõ được, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được gì đó mà thôi.

Nghĩ nghĩ, Quang Minh thần nhìn Ngao Triết Thiên an tĩnh ngủ say, không hiểu sao cũng cảm thấy có chút mệt mỏi muốn ngủ. Hắn chớp chớp mắt, thân thể vô thức tiến lại gần Ngao Triết Thiên, bàn tay lớn vươn ra, đem người kia kéo lại vào lòng ôm.

Cuối cùng còn dùng sóng mũi cao thẳng của mình cọ cọ vào mấy sợi tóc mềm mại của nam nhân, miệng khép mở, hai mắt nhắm lại thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Nhân loại này nếu ví như một cái gối ôm, chắc hẳn chính là cái loại càng ôm càng thấy thoải mái.

Àn, vị đạo cùng cảm giác cũng không tệ, hẳn rất thỏa mãn.

Còn chưa nghỉ ngơi được lâu, Quang Minh thần đột nhiên như cảm ứng được cái gì đó, đột ngột mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Trên con đường lớn trong tiểu trấn, ba thân ảnh đứng đối diện nhau.

“Vong Dạ, ngươi còn nhớ ta không?” Phi ngẩng đầu nhìn Vong Dạ, bình tĩnh hỏi.

“...” Vong Dạ cũng không có trả lời ngay, chỉ là hơi nheo mắt lại quan sát Phi. Mà lúc này, Tuyết Liệp đứng cạnh Vong Dạ sắc mặt đã sớm trầm xuống, trong mắt sát khí vô thanh tỏa ra.

Hắn biết người này là ai... Cũng biết người này cũng gần nhân loại kia có quan hệ.

Hắn hiện tại xuất hiện, nhất định không phải điều tốt lành gì.

“Không nhớ phải không?” Con ngươi sâu như hàn đàm [hàn là lạnh, đàm là đàm, hàn đàm là đàm lạnh thôi, giống u đàm là đàm tối ý =. =] của Phi tựa hồ có hơi kích động: “Như vậy, ngay cả hắn cũng không còn nhớ có phải không?”

“Dạ! Người này là cừu nhân của ta, hắn muốn giết ta!” Thanh âm của Tuyết Liệp đột nhiên vang lên cắt ngang đối thoại của hai người, mơ hồ còn có chút cấp bách.

Vong Dạ quay đầu nhìn Tuyết Liệp, chỉ thấy đối phương kéo lấy y phục hắn, khuôn mặt ngẩng lên nhìn hắn có điểm bất lực: “Dạ... Giết hắn... Giết hắn cho ta.”

“...” Gật đầu, Vong Dạ một lần nữa nhìn về phía Phi, dùng một loại thanh âm cực kỳ băng lãnh nói từng câu từng chữ một: “Ta không biết ngươi là ai, cũng không có hứng thú muốn biết ‘hắn’ mà ngươi nhắc đến, nhưng không ai xúc phạm ta mà còn có thể sống sót, đánh hoặc chết, ngươi chọn.”

“Xem ra, ta không còn lựa chọn nào khác.” Phi gật đầu, cũng không có vẻ gì là ngoài ý muốn, cũng không nhiều lời vô ích, mà trực tiếp xuất ra: “Động thủ đi.”

Sau đó, tiểu trấn yên tĩnh đột nhiên bị một tiếng long ngâm kinh thiên động địa mà uy lực mười phần đánh vỡ, không gian phía sau Phi tựa hồ như bị một sức mạnh vô hình kéo mở, một cự long toàn thân tuyết bạch kiêu ngạo đập không bay ra, long uy kinh người.

Mà đối diện với bạch long, là hai người nữa đồng dạng cuồng rĩ như vậy, hồng phát nam nhân bên trái, huyết phát cuồng vũ, cả người tựa như chỉ là đứng tùy hứng, thể nhưng uy thế lạnh thấu xương toát ra so với cự long thân cao mấy chục thước còn muốn mạnh hơn vài phần.

“Cầm chân Tinh Linh Hoàng, bằng mọi cách giết hắn.” Cự long được Phi triệu hồi ra cũng không có quay đầu lại, mà ngay khi có mệnh lệnh liền lập tức hướng thẳng đến chỗ hai người Vong Dạ phóng đến, mỗi một bước tiến của nó, nơi vết chân đập xuống mơ hồ như có một bóng ảnh cực mờ thoát ly ra, cũng vô thanh ầm nập ở tứ phía xung quanh.

Vong Dạ khoe miệng mang theo tia cười nhạt âm hiểm, cũng chậm rãi hướng Phi phóng tới. Giữa chừng, tay phải hắn tùy ý giơ lên, năm ngón tay mở ra, nhất thời, hồng quang tụ lại, một thanh trường kiếm thân mang sát khí mà kiêu ngạo cuồng rĩ xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn.

Lúc này, ma trượng trong tay Phi giương lên, hai khóa ma cầu thiểm điện theo hai hướng khác nhau hướng thẳng Vong Dạ bay đến. Vong Dạ nghiêng người né một khóa, khóa còn lại thì bị hắn chém nát vụn.

Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, ma cầu thiểm điện mà hắn tránh ra đánh trúng một tòa núi nhỏ cách đó không xa, thoáng cái, lại đem phân nửa ngọn núi trực tiếp hủy sạch.

Tuyết Liệp nhìn thấy, sắc mặt nhất thời trắng bệch ra, hắn không hề nghĩ tới Phi chỉ tiện tay đánh ra ma cầu thiểm điện thôi mà uy lực lại lớn đến vậy, thế nhưng nhìn qua Vong Dạ, lại thấy đối phương trên mặt vẫn như cũ mang theo tiểu ý nhạt, hoàn toàn không có chút kiêng dè, hắn cũng thấy an tâm vài phần.

Theo cự long thẳng không, hai thân ảnh khi cách nhau chừng hai mươi thước thì đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện trở lại, đã là ở giữa không trung, mà hai người đã sớm mặt đối mặt trực diện lúc này tình hình cũng đã thay đổi.

Bá một tiếng, hồng viêm trường kiếm của Vong Dạ phảng phất như xé rách cả không gian, mang theo từng đạo hắc mang hung hăng chém thẳng tới vị trí trái tim Phi, nhất thời, huyết quang giăng kín trời, Vong Dạ thể nhưng song nhãn lại lạnh băng, không chút do dự liền xoay người chém phạt ngang, kiếm quang càng thêm hung hiểm.

Mà phía sau hắn, cư nhiên lại chính là Phi đang nhắm mắt lại niệm chú ngữ.

Chỉ là lúc này đây, trường kiếm uy thế đủ để đem một ngọn núi chém thành hai nửa của Vong Dạ lại không có chém đến người Phi, mà bị lá chắn ngân quang hộ thân của hắn chặn lại, tại nơi tiếp xúc với lưỡi kiếm còn có tầng tầng vân sóng như nước gợn tỏa ra.

Hừ lạnh một tiếng, Vong Dạ đột nhiên thu kiếm lại muốn dồn thêm đầu khí một lần nữa chém xuống, nhưng lá chắn hộ thân trước người Phi đột nhiên nhanh chóng phân thành các đạo thiểm điện phóng tới người Vong Dạ, trong nháy mắt đem hắn trở lại vầng vàng.

Lập tức, trong đó có hai đạo thiểm điện tựa như có ý thức, nhanh chóng tìm được điểm yếu trên phòng ngự hộ thân của Vong Dạ, quang mang lóe lên, mãnh liệt tiến vào.

Vong Dạ thể nhưng chỉ cười nhạt một tiếng, tầng hồng sắc đầu khí vốn hơi mỏng bao phủ lấy cơ thể đột nhiên nổi cuồng lên, khí lưu xung quanh cũng lập tức bị xoay tròn hung mãnh, trong nháy mắt liền đem những đạo ma thuật trói buộc cấp chín của Quang Minh thân do Phi triệu lên hủy sạch sẽ.

Động tác của Phi so ra lại có phần nhanh hơn, ngay trong khoảnh khắc Vong Dạ chống trả, xung quanh đột nhiên xuất hiện mấy trăm ma cầu thiểm điện hướng hắn mãnh liệt phóng tới, nhất thời, bạch quang bạo tạc như muốn đem mắt người trực tiếp đâm mù.

Tiểu trấn cũng lập tức “Phanh!” một tiếng đầy chấn động, bụi cát bay ngập trời. Ngay cả Tuyết Liệt đang cùng bạch long giáp chiến cũng không khỏi kinh hãi, khẩn trương nhìn về phía Vong Dạ.

Những khóa ma cầu thiểm điện kia, mỗi một khóa uy lực đều đủ để thổi bay một tòa núi nhỏ, cho dù là mười hắn, cũng tuyệt đối không thể đối mặt được.

Theo bạch quang chói mắt biến mất, Vong Dạ xuất hiện trở lại trong tầm mắt của bọn họ, bộ dạng có chút chật vật, ngoại trừ y phục có chút tổn hại ra, cũng coi như không thụ thương gì, chỉ là song nhãn hung quang bạo khởi, một tia sát khí cực sắc bén bắn ra.

“Xem ra, ta đã kinh thường ngươi.” Vong Dạ đứng thẳng lại, khoe miệng nhếch lên thành một tiểu ý nhạt mà lạnh rợn người, sau đó, trường kiếm thông thả giương lên, hướng thẳng đến Phi: “Nghiêm túc một trận xem.”

“...” Thấy Vong Dạ gần như lông tóc vô thương, sắc mặt Phi rốt cuộc lại trở nên ngưng trọng, đồng thời, hắn cũng giơ cây ma trượng của mình lên, lục mang tinh dưới chân xoay tròn.

Ma cầu thiểm điện khi này, hắn đã phải dùng đến quyền trực mới có thể gọi ra nhiều như vậy, nhưng một lần sử dụng, quyền trực cũng gần như đã hao hết, tuy rằng tất cả đều đánh trúng đối phương, lại không nghĩ đến cư nhiên là không thể gây ra dù chỉ một chút thương tổn.

Xem ra, sự tình cũng không mấy lạc quan...

Nếu có thời gian, hắn hiển nhiên sẽ chọn thời cơ tốt hơn mà phương pháp cũng an toàn hơn để giải quyết Tuyết Liệt, thể nhưng ở trình trạng chỉ còn mấy giờ đồng hồ như vậy, hắn không còn cách nào khác ngoài trực tiếp chống lại Vong Dạ.

Tại lãnh thổ của Tinh linh tộc, từ bao lâu nay vẫn luôn tồn tại một cái hồ, cái hồ này đã từng dưỡng dục vô số tinh linh mỹ lệ, trong đó, có cả Tinh Linh Hoàng.

Thế nhưng hơn một trăm năm về trước, sau khi máu của các tinh linh trong một đêm bị thảm sát toàn tộc chảy xuống hồ, nước trong hồ sinh mệnh nguyên bản trong suốt thấy tận đáy cũng dần hóa thành màu đỏ, trở thành màu đen, đồng thời cũng chứa vô số oán khí cường đại của các sinh mệnh trước khi chết.

Cuối cùng, hóa thành một dạng như hiện tại.

Dường như đã trở thành nước bùn dính nhớp, trong đó còn cả hủ toan đặc nồng [hủ toan ở đây là acids phân hủy, nhưng mình nghĩ thời các anh chắc chưa có khái niệm này nên để nguyên =.=], đặc đến mức đủ để hòa tan hết thấy mọi thứ nó chạm vào, kể cả một viên bảo thạch cứng nhất.

Mà lúc này, một nam tử thanh mị với hai cái sừng ác ma dài trên đầu lại đi chân trần, lẳng lặng đứng bên hồ nhìn xuống, sắc mặt ngưng trọng.

Nước hồ rất đen, nồng đặc như mực, còn tràn ngập một mùi vị rất hăng và hắc cực kỳ gay mũi, thậm chí ngay cả con mắt cũng bị từng trận xộc lên đến đau nhức. Điều này khiến cho một người trước giờ vẫn luôn khiết phích như Hủy Tật sắc mặt có chút tái đi.

Thế nhưng cho dù là như vậy, hắn vẫn như cũ cố chấp bước tới gần hắc hồ hơn, sau đó, tựa như là hạ quyết tâm gì đó, hít sâu lấy một hơi, bàn chân phải

nhu nhuận như bạch ngọc của hắc hắc lên vurun về phía Hắc Hồ, vô thanh bước xuống.

“.....”

Nhất thời, một loại đau đớn không thể tả thành lời theo chân phải lan ra khắp toàn thân, trong nháy mắt, lông mày Hủy Táp gần như nhấn lại thành một đoàn, ngay cả sắc mặt cũng mơ hồ trắng bệch ra, hô hấp được vài cái, thân thể cũng đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng làm người ta bất ngờ chính là, dù đau đớn là như vậy nhưng lại không khiến cho ám chi ma xưa nay đều quen sống trong nhung lụa chịu lùi bước. Cũng chỉ là dừng lại một hồi, chân còn lại của hắc cũng liền nhấc lên bước vào trong hồ.

Nhưng đúng lúc đó, một cỗ lực đạo thô bạo đột nhiên đem cả người kéo ra vút lên bờ, tiếp đó là một thanh âm cực kỳ tức giận từ trên đỉnh đầu hắc đội xuống: “Ngươi điên rồi sao? Ngay cả ma pháp hộ thân còn không dùng mà dám tới gần Hắc Hồ!? Cho rằng nó không hòa tan được ngươi sao!?”

Cho dù thân thể của ám chi ma đã kinh qua vô số lần tinh luyện, nhưng dưới tình huống không có ma pháp hộ thân cũng là không thể trực tiếp chống cự được hủ toan đặc nồng. Nếu thời gian tiếp xúc quá dài, không chỉ có đa bị hòa tan, mà còn có nguy cơ bị ăn mòn dần.

Theo ánh mắt người kia nhìn qua, lại thấy từng đợt khói xanh đang bốc lên từ bàn chân đã biến thành màu đen của Hủy Táp, bàn chân phải mới nãy còn trắng ngần của hắc lúc này đã có phần không lành lặn, bộ phận da thậm chí bắt đầu bị mòn đi, huyết nhục mơ hồ.

Cho dù không ngẩng đầu lên nhìn, Hủy Táp cũng biết được nam nhân vừa kéo mình lên bờ là ai, nhưng hắc hiển nhiên là không để ý đến chút nào, chỉ là sau khi nhìn chân mình một chút, một lần nữa lại đứng dậy bước đến chỗ Hắc Hồ. Nhưng tay hắc rất nhanh bị tóm lại.

“Hủy Táp!” Hủy Nguyệt tức giận đến sắc mặt có phần biến thành màu đen, bàn tay túm giữ lấy Hủy Táp càng thêm nắm chặt: “Ngươi rút cuộc muốn làm gì!”

“...” Có sức gạt tay đối phương ra, Hủy Táp ngay cả quay đầu cũng không, chỉ nói: “Ca, thứ kia ta nhất định phải tìm được, ngươi không cần lo cho ta.”

“Tìm thứ kia?” Hủy Nguyệt lặng người, ánh mắt vạn phần khó hiểu nhìn Hủy Táp. vật gì mà có thể quan trọng đến như vậy, quan trọng đến mức ngay cả thân thể bị ăn mòn cũng nhất quyết phải xuống Hắc Hồ tìm?

Nghĩ đến đây, trong đầu Hủy Nguyệt đột nhiên nhớ tới một cảnh trong thủy tinh cầu. Hắc phát nam nhân cả người thụ thương khàn khàn kêu thảm, giấy dựa muốn bỏ ra ngoài, dây chuyền bị đoạt đi khiến hắc tựa như một phụ thân bị cướp mất hài tử của mình, tràn ngập nỗi tuyệt vọng tê tâm liệt phế, cuối cùng lại bị hung bạo kéo ngược trở lại, tiếp tục bị hành hạ...

“... Ngươi là vì hắc đúng không?” Hủy Nguyệt cười khổ, có điểm mệt mỏi, nhưng lại càng nhiều bất đắc dĩ hơn: “Nhưng ngươi hắc cũng biết, dây chuyền kia một khi đã rơi xuống hồ thì hoàn toàn không có khả năng còn tồn tại được.” Cho dù là hắc tính của ma thú cấp cao [hắc tính, hay còn gọi là nội đan gì đó = =], cũng vô pháp chịu được tính xói mòn của Hắc Hồ.

“Không, nó không bị hòa tan, tuy rằng rất yếu ớt, nhưng ta có thể cảm giác được tồn tại của nó. Chỉ là khi ta dùng hắc ma pháp hộ thân, khí tức của nó sẽ bị quấy nhiễu, không thể cảm nhận được.” Nói, Hủy Táp cũng không quay đầu lại mà tiếp tục bước đến hồ.

“Chờ một chút.” Nam nhân phía sau hắc dậm bước theo, ngữ khí tuy rằng gượng gạo, nhưng cũng không khó để nhận ra sự lo lắng ẩn chứa bên trong: “Ta sẽ tìm nó, ngươi lên bờ chờ ta.”

“...” Tựa hồ như cười, sắc mặt băng lãnh của Hủy Táp thoáng hiện lên tia âm áp, nhưng vẫn như cũ kiên trì không chịu bỏ cuộc: “Ca, nếu như không phải ta tự mình tìm được nó, thì không có ý nghĩa gì cả.”

“...” Hủy Nguyệt chau mày, cúi đầu nửa ngày, mãi mới bật ra được hai chữ: “Ngu ngốc.”

Thế nhưng cũng không có ý định ngăn cản, bởi vì hắc so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn cả, chỉ cần liên quan đến nhân loại kia, đệ đệ của hắc sẽ cố chấp đến mức hắc không thể lý giải được.

Vậy nên, hắc chọn lặng lẽ đợi ở đây, nếu Hủy Táp có chống đỡ không được, hắc sẽ tùy thời có thể lập tức cứu trợ đệ đệ.

Hủy Táp cũng không nói gì nữa, chỉ trầm mặc bước đến chỗ Hắc Hồ. Từng bước lại từng bước, không nhanh cũng không chậm, giống như là hắc đang bước vào một cái hồ phổ thông, thế nhưng ngay cả Hủy Nguyệt đang đứng trên bờ, mơ hồ như cũng có thể nghe thấy được mấy thanh âm tư tư do da thịt hắc bị ăn mòn.

Nhưng Hủy Táp giống như không cảm giác thấy gì, im lặng đứng giữa hồ tìm kiếm.

Theo thời gian trôi qua, môi Hủy Táp vì đau đớn mà bắt đầu không khống chế được mà run kịch liệt, nhưng hắc vẫn như cũ chấp nhất dựa vào khí tức cực yếu ớt mà tìm kiếm, thẳng đến khi mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu bốc lên từng mạch huyết ti.

“Táp, Đứng... Không thể tìm được đâu... Nó quá nhỏ...” Hủy Nguyệt đứng ở bên hồ đau xót đến song nhãn cũng phải đỏ lên.

Hủy Táp không để ý đến hắc, mà ánh mắt chăm chăm nhìn về một điểm nào đó giữa hồ, đột nhiên đem cả người lặn xuống dưới.

“Táp!” Hủy Nguyệt biến sắc, ngay khi bắt đầu nghĩ muốn đem người kia kéo ra khỏi hồ, lại chợt nhớ đến mấy lời trước đó của Hủy Táp, nghĩ nghĩ, thế

nào cũng không thể trợ giúp được.

Chuyện này vô luận thế nào... Hấn cũng không thể nhúng tay vào.

Thời gian mỗi giây mỗi khắc trôi qua, ngay khi Hủy Nguyệt bắt đầu nhịn không được muốn xuất thủ, mặt hồ đột nhiên nổi lên một hắc ảnh, Hủy Táp một thân nhều bùn đen bắt đầu di chuyển, loạng choạng ngã ở bên bờ.

“Táp! Ngươi sao rồi? Tìm được không?” Hủy Nguyệt nhanh chóng tiếp lấy hấn, đau xót cùng cực nhìn đệ đệ toàn thân hóa đen chảy máu không ngừng, ngay lập tức thi triển ma pháp khôi phục.

“Không tìm được... Thế nhưng ta đại khái biết nó nằm ở chỗ nào...” Thanh âm Hủy Táp khàn khàn mà suy yếu, một đôi song nhãn xám xịt gắt gao nhìn chăm chăm giữa hồ. Nếu không phải vừa lặn xuống hồ sẽ trực tiếp đã thương đến linh thể, hấn cũng nhất quyết không lên bờ nghỉ ngơi như vậy.

Chốt lát sau, tuy chỉ mới khôi phục được phân nửa, Hủy Táp lại một lần nữa lặn xuống hồ.

Mà lúc này lặn xuống, thời gian dài đến nửa giờ...

Thẳng đến khi Hủy Nguyệt chờ đến muốn phát điên lên, Hủy Táp rút cuộc một lần nữa xuất hiện trở lại trong tầm mắt hấn.

Một thân hỗn hợp bùn nhầy đến gần như không còn nhìn ra được bộ dạng, chậm chậm nổi lên, bùn lầy ám đỏ không ngừng theo người hấn nhỏ xuống. Ngay giây tiếp theo, thân thể miễn cưỡng nổi lên giữa không trung tựa hồ như cũng không thể chống đỡ được nữa, đột nhiên vô lực nhuyển ra, mắt thấy một lần nữa sẽ lại rơi xuống hồ.

Nhưng chuyện như vậy Hủy Nguyệt tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh. Chỉ cần một lần thuận di, hấn đã vững vàng tiếp được Hủy Táp, cái gì cũng chưa nói, lập tức dùng ma pháp cao cấp rũ đi hết lớp bùn nhầy phủ trên người đệ đệ.

Mà theo bùn bị rũ đi, thước da trở nên xám đen của Hủy Táp xuất hiện trước mắt hấn, sắc mặt lãnh ngạch vốn có của Hủy Nguyệt trong nháy mắt biến thành khó coi vô cùng, thậm chí mơ hồ như muốn khóc.

Bao trùm lấy cả người Hủy Táp, hiển nhiên đã không còn có thể gọi là da nữa... Mà là một khối nhầy nhão vừa nhiễm máu đen lại vừa có chút thâm thắm.

Vô số vết thương bị xói mòn hở miệng phủ lấy toàn bộ thân thể, máu tươi màu ám tím cũng không ngừng chảy ra, mà thước da nguyên bản vốn trắng ngần lúc này đã sẫm mất đi về tron lằng, tựa như một khối vô cây xù xì bị khô nứt.

“...” Hủy Nguyệt đã không còn cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này, sau khi hít sâu lấy một hơi, hấn cẩn thận ôm Hủy Táp quay trở lại bờ, miệng nhanh chóng niệm một loại chú văn cổ. Nhất thời, xung quanh thân thể Hủy Táp dần được một tầng hắc quang nhu thuận bao bọc lấy, không ngừng lưu động, từng chút một chữa trị thân thể thụ thương của hấn...

Làn da bị cháy đen bắt đầu trở lại thành một màu trắng ngần...

“Ca...” Qua một hồi lâu, Hủy Táp đang dần hồi phục tựa hồ như cũng thanh tỉnh ra, nhưng vẫn có vẻ yếu ớt vô cùng. Hấn ngẩng đầu lên nhìn ca ca đang ôm mình trong lòng, tựa hồ như muốn cùng người thân chia sẻ niềm vui sướng gì đó, trên mặt mang theo một mặt tiêu ý dù một mối nhưng lại vô cùng hân hoan, sau đó, bàn tay chậm rãi nhấc lên, mở ra trước mặt Tuyệt Mệnh U Oán: “Ta tìm được nó rồi...”

Trong lòng bàn tay tái nhợt còn mang theo tơ máu, là một viên đạn lam sắc tinh thể nằm an tĩnh, nghiêm nhiên chính là viên tinh thể mà Tiểu Hàn đã lưu lại cho Ngao Triết Thiên.

“Ngươi nói... Nếu ta đem nó trả lại cho hấn, hấn sẽ tha thứ cho ta không?” Hủy Táp cúi đầu nhìn tinh thể nằm trong lòng bàn tay mình, nhãn thần có loại ôn nhu không nói được thành lời, chỉ là mơ hồ còn cất giấu một điểm thương cảm nhân nhật: “Kỳ thực ta cũng không mấy trông mong là hấn có thể hoàn toàn tha thứ cho ta, dù sao cũng đã từng đối với hấn làm quá nhiều những chuyện quá phận, chỉ là mong như vậy ít nhiều gì cũng bù đắp được chút lỗi lầm...”

Cho dù chỉ là một điểm, cũng mong muốn người kia đối với mình giảm đi chút hận ý, một chút thôi cũng được.

“...” Vô thanh thờ dài một tiếng, Hủy Nguyệt câu nào cũng không nói, chỉ là sờ sờ đầu Hủy Táp, bất đắc dĩ sùng nịnh.

Song, trong lòng cũng có chút lo lắng, dù sao bản thân thân thể Hủy Táp ít nhiều đã bị thương tổn từ trước, trực tiếp lặn xuống hồ như vậy, rất có khả năng sẽ lưu lại di chứng gì đó.

Đột nhiên, Hủy Táp ngay lúc còn đang trầm tư như đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, mãnh ngẩng đầu lên nhìn về một hướng xa xa vô định, sắc mặt cũng trở nên khó coi vô cùng.

“Làm sao vậy?” Tuyệt Mệnh U Oán hiển nhiên cũng để ý thấy sự dị thường của đệ đệ, rầm giọng hỏi.

“... Có chuyện xảy ra rồi.” Lời còn chưa dứt, Hủy Táp vùng mình đứng dậy. Trong linh thể của hấn cùng Phi, đều giữ tinh thần lạc ấn của đối phương [lạc ấn: dấu vết], lạc ấn này không chỉ cho phép bản thân biết vị trí của đối phương, mà ngay cả tình trạng thân thể của đối phương đại khái cũng nắm rõ được.

Mà hiện tại, trong linh thể của Hủy Tật, thứ đại biểu cho tinh thần lạc ẩn của Phi, không rõ vì nguyên do gì mà đã sắp bị vỡ nát vụn ra.

Mà tinh thần lạc ẩn một khi đã bị vỡ vụn, cũng có nghĩa, chủ nhân của nó đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 69

Tiểu trấn nguyên bản tịch mịch mà yên lặng, lúc này giống như bị bão tố quét qua, giữa đồng đồ nát hoang tàn tuyệt không tìm thấy được một mảnh lành lặn. Sóng xung kích từ khí lưu cuồng loạn phá hủy hết thảy mọi thứ, vô số khe rãnh bị đầu khí chẻ ra giăng khắp nơi, ngang dọc rạch trên mặt đất.

Trên đường lớn đã bị phá hủy đến hầu như không còn gì. Phi một gối quỳ trên mặt đất, trên người phủ đầy những vết thương đang không ngừng chảy máu.

Thân thể hắn run lên, thoát nhìn vô cùng suy yếu, theo tiếng thở gấp không thể áp chế, vài đạo tiên huyết ám kim sắc theo khóe miệng xanh xao chảy xuống. Mà bàn tay đầy vết trầy xước, lúc này đang vững vàng nắm lấy cây ma trượng chống trên mặt đất, tựa hồ như muốn mượn lực chống đỡ để gượng đứng dậy, nhưng dù gượng gượng dốc toàn lực đến đâu cũng chỉ thể nhắc được người lên một chút rồi lại ngã xuống.

Nếu tỉ mỉ quan sát, sẽ liền phát hiện ra chân trái của hắn, kỳ thực đã gần như bị cắt đứt, miệng vết thương dữ tợn mơ hồ còn thấy rõ được cốt nhục, e là dù làm cách nào cũng không thể gượng nổi nữa.

Mà đứng đối diện cách hắn không xa, lại chính là hồng phát nam nhân hỗn thân toàn máu đang lặng lẽ đứng.

Tuy rằng vết thương đầy người phảng phất như dữ tợn vô cùng, thể nhưng con người lại mang theo cái sắc lạnh rợn người.

Trường kiếm trong tay hắn, mũi kiếm hướng đất, chậm rãi, từng bước một tiêu sái tiến gần đến Phi.

Hắn đi rất chậm, mỗi bước đều chậm rãi, thể nhưng cứ từng bước từng bước đi như vậy, lại khiến kẻ khác run sợ không dám ngược nhìn.

Kiểm trên tay cùng với hắn, như đã hợp thành một thể, tựa như một thanh kiếm hàn lãnh sắc bén, chậm rãi tới gần.

Tầng mây đen bao trùm lấy bầu trời cuối cùng lại vô thanh tan ra, ánh trăng bạc rơi xuống phủ một dải ngân quang mỏng lung lên những sợi tóc đỏ rực phi dương của hắn, rậm rĩ cuồng loạn, tựa như ma thần bất khả chiến bại.

Phi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn người kia từng bước tới gần hắn, khàn giọng nói: “Vong Dạ, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng...”

Cặp mâu tử sương lạnh tỏa ra lam quang bức người, thanh âm băng lãnh tựa như mũi kiếm đâm vào nhân tâm: “Lệ của ngươi, từng vì ai mà rơi xuống? Kiếm của ngươi, từng vì ai mà xuất ra?”

Thế nhưng lời nói của Phi, hồng phát nam nhân tựa hồ như chẳng để lọt chữ nào vào tai, vẫn như cũ bước, ma viêm trên thân kiếm thoáng cái bùng cháy lên, sát khí dâng trào.

Lúc này, Phi lại cúi đầu, miệng cười nhạt một tiếng, đậm là vậy, nhưng cũng nặng nề là vậy, còn có một loại áy náy.

Trong khoảnh khắc này, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình như vậy, vô dụng.

Dù đã dốc hết toàn lực ra, nhưng vẫn không thể phá bỏ được phong ấn, trái lại còn kích động lấy bản năng khát máu của đối phương.

Phế vật, e rằng cũng chả hơn được...

“Ha ha, xem ra ngươi cái gì cũng đều không cảm nhận được nữa...” Dừng một chút, Phi cười lạnh, máu tươi vương bên khóe miệng chói mắt dị thường: “Nếu như vậy, ngươi cứ giết ta đi! Chết cũng không đáng gì, trong địa ngục thì hẳn vĩnh viễn thuộc về ta. Mà ngươi, cứ ở cùng với Tinh Linh Hoàng của ngươi là được rồi!”

“...”

“A, đã biến thành như vậy rồi sao?” Đột nhiên, bầu trời đêm nguyên bản tối mịt mù bỗng trở nên sáng rực như ban ngày, Quang Minh thần tóc vàng rực rỡ hiện ra giữa không trung, song nhãn quan sát hai người bên dưới lộ ra một tia hứng thú.

Trong lòng hắn, còn vững vàng ôm lấy một nam nhân, một hồi phát nam nhân đã không còn chút ý thức nào.

“...” Phi kinh ngạc nhìn Quang Minh thần lơ lửng trên cao, bản năng bỗng cảm giác thấy rung mình. Giây tiếp theo, động tác của đối phương khiến máu

toàn thân hấn trong nháy mắt đông cứng lại.

“Như vậy, cái người này cũng không còn giá trị cứu chữa gì nữa. . .” Thanh âm Quang Minh thản rất ôn nhu, tựa như nhịp thơ dịu dàng nào đó, gọi cảm mà trầm thấp, thế nhưng tiểu ý của hấn, theo cánh tay dần nâng lên duỗi thẳng, trở nên băng lãnh không gì sánh được.

“Không!” Phi thê lương rống lên một tiếng, thân thể giống như bị điện giật mà vội vàng bật đứng dậy, thế nhưng hấn đã không còn chút sức lực nào nữa, nặng nề ngã xuống đất, chân bị cắt đoạn còn đang chảy máu không ngừng.

Khắc sau đó, cũng không đợi Phi đứng lên, hai tay Quang Minh thản đã buông ra, sau đó... Nam nhân rơi.

Hồ hấp của Phi như vỡ vụn ra.

...

Trong nháy mắt, thanh âm xung quanh dường như đột nhiên tiêu thất, vắng vẻ tịch mịch, ngay cả thời gian, cũng trôi chậm đến bất khả tư nghị, Phi cảm giác thấy bản thân như muốn hét lên, thế nhưng lại không có bất luận thanh âm nào —

Thân thể hấn muốn bắt chước hết thảy mọi thứ mà lết đến tiếp lấy đối phương, nhưng khoảng cách lại quá xa, mặc cho hấn dùng hết mọi sức lực, vẫn như cũ vô pháp tới gần —

Chỉ có thể mờ mắt trùng trùng nhìn, người kia ở nơi mà hấn vô pháp lết đến được, lẳng lặng rơi.

Mà người thả hấn xuống, cư nhiên lại tiêu thất giữa không trung,

...

...

...

Ngay khi Phi đau thương kinh hoàng đến muốn nghẹt thở, một đôi tay, đã vững vàng tiếp lấy Ngao Triết Thiên.

Dùng một loại động tác không thể tưởng tượng nổi, cường ngịch mà ôn nhu, đem hấn gắt gao ôm vào trong lòng. Đồng thời, thanh trường kiếm toàn thân vẫn còn bốc lên ma viêm vì sự vô thức của chủ nhân, rơi xuống mặt đất, bất mãn kêu lên một tiếng.

“Vong Dạ...?” Phi sau khi hít thật sâu một hơi, cái tên này mới chậm rãi bật ra, biểu tình trên mặt phức tạp không nói thành lời.

Hấn... Hấn cuối cùng lại tiếp lấy người kia...

Này nghĩa là sao?

Vong Dạ đứng ở đằng xa tựa hồ như cũng sững sờ, thân thể cứng đờ thoát nhìn có chút không biết phải làm gì, đối với hành động vô thức của chính mình, càng cảm thấy không thể lý giải nổi. Những sợi tóc đỏ rực mới này còn cuồn rĩ phiêu dương, lúc này cũng thuận theo tự nhiên mà buông xuống, là một bộ dạng hoàn toàn vô hại.

“...” Đem nam nhân trong lòng điều chỉnh lại một chút, Vong Dạ này kiểm nhãn lại thành một đoàn, song nhãn thế nhưng một khắc cũng chưa từng ly khai khỏi nam nhân trong lòng.

Bộ dạng tàn tạ mà an tĩnh dị thường của đối phương, không rõ vì sao, lại khiến trái tim hấn bắt đầu không chế không được mà đau đớn tột cùng.

Rất kỳ quái...

Hấn không thích cái loại cảm giác không thể khống chế này.

“Dạ! Giết hấn!” Đột nhiên, thanh âm sắc lạnh của Tuyết Liệp từ đằng xa khẩn thiết vọng tới.

Mà bạch sắc cự long, lúc này tạm thời đã bị hấn vây khốn ở một nơi nào đó, phần nộ kêu gào vang khắp trời đất.

Nhưng Vong Dạ lại giống như không nghe thấy bất cứ mấy lời nôn nóng nào của hấn, vẫn như cũ chăm chú nhìn đoán phát nam nhân không có chút ý thức nào nằm trong lòng mình, nghi hoặc, tựa hồ như đang tự hỏi gì đó.

“...” Thấy Vong Dạ như vậy, Tuyết Liệp đang vội vàng chạy đến cũng nhịn không được, bất an trong lòng bắt đầu không ngừng dấy lên.

Loại bất an này kỳ thực vẫn luôn tồn tại, cho dù hấn thừa dịp lúc Vong Dạ cực kỳ suy yếu mà dùng trận pháp ràng buộc tâm trí hấn, cho dù là loại trận pháp này đến bây giờ không ai có thể phá giải nổi, thế nhưng cái cảm giác mông lung như bị treo lơ lửng giữa không trung này thủy chung vẫn tồn tại.

Chỉ là giờ khắc này, tình cảnh trước mắt, khiến bất an dấy lên vô hạn.

Không, hẳn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của hắn!

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay thon dài của Tuyết Liệp xuất ra lục quang mang ảm đạm mà ác độc đến cực điểm, mà hẳn lúc này, chỉ cách Vong Dạ chưa đến hai thước. Gần như tự nhiên vô cùng, tình thế giống đang chạy vội đến, đầu ngón tay chuyển động thành một đường vòng cung uy mỹ, hướng thẳng đến vị trí trái tim Ngao Triết Thiên mà hạ xuống.

Hắn muốn trước khi Vong Dạ có phản ứng gì, giết chết nhân loại kia!

“Phốc!”

Nhất thời, huyết vụ đầy trời.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả Phi cũng không theo kịp. Chỉ thấy Tuyết Liệp lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận Vong Dạ, sau đó, giữa hai người đột nhiên phun ra một đạo sương huyết...

Động tác của Tuyết Liệp rất nhanh!

Thế nhưng động tác của Vong Dạ, so với hắn còn nhanh hơn! Nhanh đến kinh khủng!

Gần như ngay trong khoảnh khắc Tuyết Liệp hướng Ngao Triết Thiên đâm xuống, hắn đã đem người ném lên cao, đồng thời, tay phải xuất ra một đạo hồng mang cực kỳ sắc bén chém về hướng Tuyết Liệp! Giấy tiếp theo, sương máu từ cổ đối phương phun mạnh ra, người cũng theo dấu khí đột nhiên bùng phát lên thổi bay về phía sau!

Nặng nề ngã xuống mặt đất.

Mà Vong Dạ, một lần nữa vững vàng tiếp được Ngao Triết Thiên rơi xuống.

“...” Tuyết Liệp thất thần nhìn Vong Dạ, dù thế nào cũng không thể tin được, khuôn mặt kịch liệt co quắp, tràn ngập một loại đau đớn thâm cùng tuyệt vọng khiến kẻ khác không đành lòng nhìn thấy.

Hắn muốn hỏi tại sao... Thế nhưng thanh quản đã bị cắt đứt, chỉ thấy máu không ngừng phun ra, nửa chữ cũng không thể nói được, thậm chí, trên miệng vết thương vẫn còn hòa điểm đỏ hồng đến quỷ dị đang thiêu đốt.

Miệng không ngừng đóng mở, bản năng muốn hô hấp, nhưng mỗi một lần hắn hấp khí, lại có nhiều máu hơn trào ra, theo khóe miệng không ngừng chảy xuống.

Bộ dạng cả người đầm máu tươi cùng với khuôn mặt vặn vẹo, khiến hắn thoát nhìn, đặc biệt hung hiểm, cũng đặc biệt — thê lương.

Hắn không có bất luận phòng bị gì khi tiếp cận Vong Dạ.

Tuyết Liệp đột nhiên nở nụ cười, không có cách nào hô hấp, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười. Cũng vì vậy, máu chảy ra càng dữ dội.

Thế nào lại nghĩ đến phòng bị... Người này rõ ràng đã luôn bảo hộ hắn, đã từng nói sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn...

Cho dù chỉ là do trận pháp ràng buộc... Ha ha... Bộ dạng hắn không chút do dự chém thương mình, so với một trăm năm trước không hề thay đổi.

Vẫn vô tình như vậy, vẫn tàn độc như vậy.

Làm cho ngay cả đau đớn, cũng không biết phải đau thế nào.

Nguyên lai, tất cả chưa từng thay đổi, dùng hết mọi phương pháp, hao hết tâm huyết, kể cả lợi dụng khi hắn cực kỳ suy yếu mà dùng trận pháp khống chế tâm trí hắn, nhưng kết quả vẫn không hề thay đổi.

Chưa bao giờ nhận thức được rõ ràng như giờ khắc này, dù mình hao tổn tâm tư đến nhường nào, cũng vô pháp nhận được tình cảm của đối phương.

Cũng chưa bao giờ thanh tỉnh để ý thức được rõ ràng như giờ khắc này, vai trò của mình.

Phụ diễn.

Một kẻ phụ diễn mà mọi người ai ai cũng chán ghét...

Vong Dạ đứng tại chỗ kinh lăng nhìn Tuyết Liệp bị chính tay mình cắt đứt yết hầu, song nhãn run lên nhè nhẹ, tựa hồ như tình cảnh trước mắt cũng từng kích đến hắn rất lớn.

Hắn không biết vì sao mình lại xuất thủ, hơn nữa, lại trực tiếp dùng U Minh chi hỏa hạ tử thủ.

Một loại hỏa diễm thiêu đốt tận sâu linh hồn mà chỉ hắn mới đạt được.

Ngọn phệ hồn hỏa diễm vĩnh viễn không bao giờ tắt, cũng vô pháp chữa trị. [Phệ: cắn -> phệ hồn: cắn xé linh hồn]

Vì sao lại như vậy!? Hắn không phải là yêu thương người này sao? Hận ý cuồng liệt đến vô pháp áp chế kia, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!?

『Sai! Sai rồi! Phải giết nam nhân trong lòng!』

Trong đầu hắn như có một thanh âm rống gào lên! Là mệnh lệnh!

『Không! Cút cho ta!』

Một thanh âm khác, dường như chính là thanh âm của hắn, không chút kém thê, rống giận.

Hai cỗ năng lượng, nhất hồi nhất hồng, ở trong cơ thể hắn điên cuồng dây dưa.

Một cỗ năng lượng là đến từ thượng cổ ma pháp trận, bởi vì Tuyết Liệp sắp chết khiến cho bị tổn hại; một cỗ năng lượng là đến từ nơi thật sâu trong linh hồn Vong Dạ, gào thét điên loạn muốn thoát khỏi phong ấn, tự mình ý thức.

Cứ như vậy, hai cỗ năng lượng trùng đột cắn xé nhau trong cơ thể hắn.

Nhất thời, Vong Dạ tựa như cũng không thể chịu nổi được cỗ trùng kích này, rống lên một tiếng thê lương, thân thể bộc phát ra mấy đạo đầu khí cuồng bạo, đem mặt đất xung quanh liên tiếp một đạo lại một đạo rạch thành khe rãnh chẳng chịt.

Loại thanh âm này, tựa như một con cuồng thú bị hung hăng cắt da cắt thịt, phần nộ mà thống khổ, chấn động đến ngay cả lỗ tai người cũng mơ hồ phát đau.

Tuyết Liệp nhìn Vong Dạ đang mạnh mẽ phá bỏ phong ấn, không khỏi nhăn mi lại thống khổ, trong lòng ngổn ngang trăm loại tư vị.

Bởi vì chỉ có hắn biết, kết cục của việc cưỡng chế giải trừ phong ấn, đó là cái chết.

Vong Dạ rất mạnh, cho dù là kẻ cường giả thần cấp, e rằng cũng khó có thể cùng hắn phân tranh cao thấp, thế nhưng phong ấn, đã tiến nhập dung hòa vào linh hồn, cũng trở thành một thể.

Nếu muốn giải trừ, nhất định sẽ trực tiếp hủy đi linh hồn, mà Vong Dạ cho dù mạnh đến mức nào, chẳng lẽ sau khi hủy đi linh hồn của chính mình còn có thể bình an vô sự?

Hiển nhiên là không có khả năng mà cũng cực kỳ hoang đường.

Bằng không, loại trận pháp thượng cổ thao túng linh hồn này, sao có thể xưng là phong ấn vô pháp phá giải, vô pháp nghịch chuyển?

Bất quá... Bản thân Tuyết Liệp biến, có một phương pháp có thể kết thúc được loại thao túng này. Mà loại phương pháp này, cũng chỉ có bản thân mình mới có thể thực hiện được.

Nghĩ... Tuyết Liệp đột nhiên trở nên bình tĩnh dị thường, cho dù, hắn vẫn còn đang chảy máu không ngừng, cho dù, hắn ngay cả hô hấp cũng làm không được.

Sau nhìn nhìn Vong Dạ thật sâu, Tinh Linh Hoàng một thân ô huyết, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một giọt lệ trong suốt, vô thanh theo khóe mắt chảy xuống...

Mang theo hận thù của hắn...

Cùng với tình yêu...

Hắn tuy rằng không thể hô hấp được nữa, đôi môi thê nhưng lại đang niệm một loại chú ngữ viễn cổ, một loại chú ngữ mà Tinh linh tộc mọi người ai ai cũng biết, nhưng không ai dám sử dụng.

Chú ngữ tự mình triệt để hủy diệt chính mình.

Tinh linh, là sinh mệnh được sinh ra bởi thiên nhiên, cũng với hết thảy tự nhiên, đều có liên hệ rất chặt chẽ. Mà sinh ra là Tinh Linh Hoàng, nếu như không phải tự nhiên hoán đại, trên thế giới này, không ai có thể chân chính thực sự giết chết hắn.

Bởi vì, hắn với tự nhiên là cùng tồn tại.

Cho dù là bị hủy hoại đến đâu, chỉ cần là còn một đường sinh cơ, hắn liền có thể tái sinh.

Trừ phi, hắn chọn cách, tự hủy diệt chính mình...

Vứt bỏ linh hồn, rời xa luân hồi...

Theo chú ngữ hoàn thành, thân thể của Tinh Linh Hoàng bắt đầu bị thiêu đốt, ngay cả từng sợi tóc phi dương, đều bị một ngọn đạm từ sắc yêu dị hòa điểm quán lấy, trong bóng đêm thoát nhìn lại thê điểm đặc biệt.

Hắn không có mở mắt, cũng không có động tác gì nữa, chỉ là hơi ngẩng đầu lên, bình tĩnh giống như đang chờ đợi điều gì đó...

Phảng phất như giờ khắc này đây, trên thế giới này, chỉ còn lại một mình hắn, không còn bất luận kẻ nào nữa...

Cũng chỉ có mình hắn biết, thân thể mình lúc này, đau đến cỡ nào, thống khổ đến cỡ nào,

Bắt đầu từ ngón tay, hóa điểm hùng lực bắt đầu không ngừng quán lấy thân thể hắn. Máu của hắn, da thịt hắn, gần như là trong chớp mắt, biến thành vô số bụi sáng mà mắt thường không thể cảm nhận được, tiêu thất tán loạn giữa không trung...

Mà theo thân thể hắn dần tiêu thất, linh hồn dần hủy diệt... Lạc ấn đã dung hòa thật sâu trong linh hồn Vong Dạ, cũng từng chút một tự nhiên tiêu thất.

Chỉ có bản thân người hạ phong ấn tự mình hủy mình, mới có thể khiến phong ấn chân chính bị phá giải, ngược lại, nếu là bị người khác sát hại, như vậy, linh hồn lạc ấn sẽ vẫn tồn tại như cũ, vĩnh viễn không thể giải.

...

...

...

Vong Dạ, ta trả ngươi tự do, cũng phóng thích cho chính mình...

Ta không oán ngươi... Mà ta oán chính bản thân mình, oán vì đã không thể học được cách buông tay...

Nhưng ngươi biết không... Tinh linh một khi đã yêu thương, thì chính là cho đến lúc chết, vĩnh viễn cũng không bao giờ thay đổi... Đây, cũng là bản năng của ta, cho dù ta... Dốc hết toàn lực ra, cũng vô pháp thay đổi sự thực này...

Tại giờ khắc cuối cùng này, Tinh Linh Chi Hoàng, kẻ đã từng đứng trên đỉnh thế giới, chung quy vẫn là không thể cam lòng làm thương tổn đến nam nhân mà mình yêu thật nhiều, mà cũng hận thật nhiều...

Đê tiện cũng tốt, buồn cười cũng tốt, hắn cũng chỉ là không muốn nhìn thấy đối phương vong mạng, vậy nên, tình nguyện đem mũi dao kia, đâm vào trái tim mình.

Một dao đoạt mạng...

Cho dù đối phương, mới đây không lâu còn tự tay cắt đứt yết hầu mình.

Phi nhìn Tuyết Liệp đằng xa đang từ tiêu thất, khẽ thở dài.

Theo tình trạng biến hóa thay đổi của Tuyết Liệp cùng Vong Dạ, không khó để có thể thấy được, Tuyết Liệp tại thời khắc cuối cùng, đã lựa chọn tự hủy chính mình, chỉ để cứu một người ngay cả một cái liếc mắt chân chính đến mình cũng chưa từng...

Loại kết cục này, thật thích hợp với hắn...

Sau đó, hắn cùng Hủy Tật và Hủy Nguyệt mới tới cách đó không lâu, đều dời ánh mắt qua nhìn Vong Dạ lúc này đã trở nên bình tĩnh.

Giữa đất đai vỡ nát tan hoang, hồng phát vương giả tuy rằng vẫn còn đang thờ dốc, nhưng đã không còn cuồng bạo như trước, song nhãn đồ sộ cũng dần trở nên trong suốt, chậm rãi rồi xuống nhìn nam nhân trong lòng mình, người mà cho dù khi nãy trong trạng thái cuồng bạo vô cùng, thủy chung vẫn vững vàng ôm lấy.

Mà ánh mắt hắn, khi chạm đến những dấu vết ngược ngán bán ẩn dưới lớp y phục của người kia, hưng hăng run rẩy.

“...” Trong lúc nhất thời, ký ức tựa như thủy triều dâng trào, nhìn người trong lòng mình, phảng phất như đã qua cả nghìn năm. Vô số những xúc cảm mơ hồ cùng vương mặc đều quy lại một chỗ, đến cuối cùng lại không biết là dạng tâm tình thế nào.

Lúc này, một thanh âm ôn nhuận từ trên bầu trời vọng xuống: “Ha ha, xem ra mọi người đã đến đông đủ.. Như vậy, có muốn bắt đầu cứu người không?”

Giương mắt nhìn qua, Quang Minh thần rõ ràng khi nãy đã tiêu thất không biết từ khi nào đã xuất hiện trở lại giữa không trung, khoe miệng hơi nhếch lên mang theo tiểu ý hoặc nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Trong Quang Minh điện.

Tại nơi tràn ngập khí tức thần thánh như vậy, cảm giác như chỉ cần đứng đây thôi, mọi ô uế đều bị tẩy trừ sạch sẽ, chỉ còn lại khoan khoái dễ chịu.

Nhưng lúc này đây, lại có hai nam tử trên đầu sừng dài, chính vì khí tức thần thánh ở nơi này mà khó chịu đến sắc mặt cũng tái nhợt đi, mơ hồ, còn có thể thấy trên người bọn họ có hắc yển nhẹ toát ra.

Hủy Tạp hiện tại rất khó chịu, hắn cảm giác thấy thân thể của mình phảng phất như đang bị một ngọn hỏa diễm không tính là quá nóng chậm rãi thiêu đốt, từ tốn nhưng rất dần vật. Nhưng càng làm hắn khó chịu hơn cả, lại chính là nam nhân đang im lặng ngồi đối diện hắn.

Theo ánh mắt của Ma thần ám hệ nhìn qua, đối diện hắn, là một nam nhân cao lớn mà cường kiện đang ngồi trên tràng kỷ màu trắng, những sợi tóc dài đỏ như máu mắt trập trập buông xuống che đi khuôn mặt đối phương, không nhìn thấy được biểu tình, chỉ mơ hồ cảm giác được, xung quanh người đó, là một bầu không khí tràn ngập thống khổ mà bi thương.

Đầu ngón tay hắn run lên nhẹ nhẹ, khe khẽ vuốt lên hõm phát nam nhân trong lòng, thỉnh thoảng còn hôn nhẹ lên cái trán lạnh lẽo của nam nhân, đau xót dị thường. Cảm giác giống như làm như vậy, những vết thương trên người nam nhân sẽ được chậm rãi chữa lành.

Dưới chân bọn họ, thủy tinh cầu mới đó không lâu còn lạnh lặn, lúc này đã vỡ vụn thành vô vàn mảnh nhỏ nằm trên mặt đất. Từ mức độ vỡ nát mà có thể thấy được, nó là bị người ta hung hăng đập bể.

“Vong Dạ, ta muốn cùng ngươi làm cho rõ ràng, hắn không phải là của một mình ngươi! Huống hồ, ngươi cho rằng mình có tư cách này sao!!!” Rốt cuộc, Hủy Tạp cũng nhịn hết nổi mà gầm lên, hiển nhiên là đã bị cái kiểu giữ chặt đầy tính độc chiếm cá nhân của đối phương chọc giận.

Từ khi hắn đem Thiên quay trở về đến lúc này, cứ nhiên vẫn cứ gắt gao ôm rịt lấy, ai cũng không cho tới gần. Quả thực chương mắt cực điểm!

Thế nhưng có điều này mà ngay chính Hủy Tạp cũng không biết rõ ràng, bản thân hắn đến tận cùng là không thể chịu được việc nam nhân bị người khác ôm vào lòng, hay là hắn không thể chấp nhận được sự thật rằng hắn không thể xen được vào thế giới riêng của hai người kia...

Vong Dạ nghe vậy, hơi ngẩng đầu lên, hồng phát lay động, một đôi ma đồng như địa ngục xuyên qua mấy sợi tóc đỏ rực bắn thẳng về phía Hủy Tạp. Không có bất luận cảm xúc gì, thế nhưng cái loại cảm giác áp lực cùng hàn ý này, ngay cả Hủy Tạp cũng cảm thấy sau lưng rợn lạnh từng trận.

Nhưng ngay lập tức, Hủy Tạp liền hít thở lại, không chút yếu thế trừng ngược trở lại.

Áp lực xung quanh, nhất thời tăng lên mãnh liệt.

“Các ngươi mâu thuẫn càng lớn bao nhiêu, cơ hội sống sót của Thiên Thiên càng ít bấy nhiêu.” Lúc này, Phi đã được chữa trị lành lặn từ ngoài cửa bước vào, thanh âm đạm nhiên mà thanh nhã như băng tuyết đem cơn tức giận của hai người kia miễn cưỡng đè xuống.

Nhất thời, hai người mới này còn đối chọi gay gắt thoát cái đã trở thành một bộ dạng an tĩnh mà vô hại.

Dù sao bọn họ cũng biết rõ, muốn cứu Ngạo Triết Thiên, thì ba người phải không có bất luận tạp niệm gì mà phối hợp với nhau, mới có thể đem linh hồn hắn một lần nữa dung hợp lại.

“Được rồi. Thời gian không còn nhiều lắm, bắt đầu đi.” Theo sau Phi, Quang Minh thần sau khi liếc mắt qua Vong Dạ một cái, đột nhiên vung tay lên, giữa khoảng trống không, mở ra một cánh cửa truyền tống rực rỡ kim sắc quang mang.

Hắn đưa mắt nhìn qua, thấy Hủy Tạp vì khí tức thần thánh xung quanh mà sắc mặt tái nhợt, bồi thêm một câu:

“Trong không gian này không có bất luận ma pháp nguyên tố nào, là một không gian thuần túy, các ngươi không cần phải lo lắng bị nhân tố bên ngoài gây ảnh hưởng đến quá trình dung hợp linh hồn.”

Gật đầu, Vong Dạ ôm lấy Ngạo Triết Thiên, bước trước vào không gian, hai người kia cũng rất nhanh đuổi theo sau.

Trong không gian, là một khoảng không trắng xóa bất tận, nhưng lại không hề chói mắt.

Rất an tĩnh, còn có một mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt làm người khác an tâm. Mà Hủy Tạp ở nơi không có quang minh nguyên tố xung quanh cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hồng nhuận lại không ít.

Ngạo Triết Thiên hồn thân xích lờ lững giữa không trung, một kim sắc ma pháp trận ở dưới thân hắn thông thả xoay tròn, nhất hồng nhất ám tỏa ra quang mang bất đồng. Đồng thời, những vết ngược gân trên người hắn vì quang mang xung quanh mà càng có vẻ bất mắt kỳ lạ, khiến ba người kia không khỏi nhẩn mái lại, trong mắt tràn đầy một loại áy náy sâu sắc.

Lúc này, khoe miệng Quang Minh thần lại nhếch lên thành một mặt tiểu ý ưu nhã mà ôn hòa, thần nhiên trước mặt bọn họ, cúi xuống hôn lên trán Ngao Triết Thiên, nhẹ giọng nói: “Mong chờ người tỉnh lại... Chúng ta sẽ gặp mặt nhau.”

Hành động này, khiến ba người kia trong nháy mắt tỏa ra hung quang khiếp người. Đặc biệt là Vong Dạ, sát khí hầu như trong nháy mắt có thể đem Quang Minh thần hung hăng xả ra thành trăm nghìn mảnh.

Thế nhưng cả ba người đều không xuất thủ. Không ai trong bọn họ ở tại thời phút này lại muốn tìm chuyện gây sự, bởi vì không có bất luận việc gì quan trọng bằng việc cứu người.

“Người có thể cắt đi.” Gắn vài chữ, Vong Dạ gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà bật ra.

Quang Minh thần nhếch miệng cười tựa hồ như cũng không để tâm lắm, cũng không nói gì, chỉ là dùng một loại nhãn thần gần như là khiêu khích quét qua ba người, sau đó liền thông thả tiêu thất tại chỗ.

Quang Minh thần đi rồi, ba người cố nén xuống con tức giận sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đều hiểu những người kia đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Phi buông mắt xuống, đạm nhiên nói, bàn tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải của Ngao Triết Thiên. Hủy Tập nghe vậy gật đầu, cũng nhẹ nhàng cầm lấy tay trái của Ngao Triết Thiên. Về phần Vong Dạ, thì lại nổi lên trên hướng đỉnh đầu Ngao Triết Thiên, hai tay mở ra, lòng bàn tay hướng vào huyết thái dương của đối phương.

Ma pháp trận dưới thân Ngao Triết Thiên bắt đầu xoay tròn, tỏa ra những tia sáng không đồng màu, mà trên trán ba người lúc này đã nhắm mắt cũng phát ra ánh sáng không cùng thuộc tính.

Bạch sắc của quang minh, hắc sắc của hắc ám, hồng sắc của tà ma.

Ba đạo quang mang lóe lên trên trán bọn họ một hồi, sau liền bắt đầu chậm rãi tiêu thất, sau đó, lại theo lòng bàn tay của họ xuất ra, từ tốn tiến nhập vào bên trong thân thể Ngao Triết Thiên.

Đó là sợi tể tuyến từ linh hồn của bọn họ phân tách ra, cũng đồng dạng là ba màu phân biệt.

Bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên, ở nơi chứa đựng linh hồn, có một hắc động cực nhỏ đang chậm rãi xoay tròn. Nó nhỏ đến mức gần như vô pháp cảm nhận được, thế nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong, lại đủ để phá hủy bất luận linh hồn nào tiến lại gần nó.

Nhưng khi ba người tìm ra được nó, một tia do dự cũng không có, liền trực tiến tiến nhập vào.

Linh hồn bị vỡ nát, sẽ không còn tồn tại ở thế giới nguyên sơ nữa, mà trở về với hư không bất tận với sức mạnh đủ để nghiền nát hết thảy mọi thứ, chân chính trở thành hư vô.

Tại nơi đó, không có ánh sáng, cũng không có sinh mệnh, chỉ có năng lượng hủy diệt mọi thứ. Mà loại năng lượng mang tính chất hủy diệt này, cho dù là nhân vật đứng đầu ở thần cấp, e rằng cũng không thể chống đỡ được quá mười giây liền bị nghiền nát vụn.

Bất đồng chính là, tuy rằng linh hồn Ngao Triết Thiên đã bị nghiền nát, nhưng hắn lại bị ma pháp cưỡng chế ngưng tụ lại, vậy nên cũng không hoàn toàn bước vào hư vô chi giới, mà là phiêu bạt chỗ biên giới, được ma pháp của Quang minh chi thần vững vàng bảo hộ.

Thế nhưng dù ma pháp bảo hộ hắn có mạnh đến thế nào, cũng không thể chống chịu được quá lâu trước những trùng kích khắc nghiệt cuộn cuộn không ngừng ở xung quanh.

Những cơn bão nguyên tố xung quanh cứ mỗi lần trùng kích, sẽ khiến lớp ma pháp mỗi lúc một yếu đi, cho đến lúc này, nó cũng chỉ còn lại một tầng bảo vệ bạc mỏng đến hầu như tùy thời có thể tiêu thất.

Việc mà ba người cần làm, là từ bên trong cơ thể Ngao Triết Thiên tìm ra hắc động ở ngay biên giới hư không, thu thập lại toàn bộ những mảnh linh hồn của hắn, sau đó là dung hợp lại rồi mang trở về thế giới nguyên sơ.

Linh hồn bị nghiền nát, không thể trực tiếp mang về.

Mà Phi cùng Hủy Tập lần đầu tiên vào thế giới này, gần như đã muốn bị những cơn bão táp nguyên tố hung tàn mà độc địa đem ra nghiền nát vụn!

Chỉ là ý chí kiên cường tuyệt đối không chịu lùi bước đã giúp bọn họ vững vàng bảo vệ được chính linh hồn mình, sau đó bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm những mảnh linh hồn của Ngao Triết Thiên phân tán ở khắp nơi.

Tuy rằng những cơn bão nguyên tố ở nơi biên giới này so với khu vực trung tâm yếu hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi, chứ nói về lực đạo, thì mỗi một trận gió nơi đây, đều đủ để phá hủy cả một tòa núi đá lớn!

Những cơn bão nguyên tố ở xung quanh tựa hồ như đã phát hiện ra những linh hồn đến từ thế giới khác, nhất thời bắt đầu trở nên điên cuồng. Từng đạo gió lốc gào thét, từ bốn phương tám hướng không ngừng hướng bọn họ bổ tới, mỗi lúc một thêm tàn ác!

Tựa như hàng vạn cự kiếm đang không ngừng bổ chém xuống, đau đến mức hai người sắc mặt nhất thời trắng bệch ra.

Nhưng bọn họ tuyệt không có dù chỉ một chút ý nghĩ bỏ cuộc, giữa bão táp điên loạn, cắn răng chịu đựng đem những mảnh linh hồn của người kia từng chút một thu thập lại. Chỉ là bọn họ dù kiên trì thế nào, năng lực cũng đều có giới hạn.

Ngay khi việc thu thập mảnh linh hồn mới được có phân nửa, bọn họ hầu như đã hao hết năng lượng, thậm chí ngay cả thân thể cũng bắt đầu chịu không nổi những lần không kích không ngừng, mơ hồ bị nội thương.

Đột nhiên, một đạo công kích hung tàn đánh tới mức khiến Hủy Tật chịu không được thổ huyết tại chỗ, nhưng ngay tại lúc đó, hai đạo hồng sắc quang mang đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đem bọn họ vững vàng bảo hộ, im lặng hứng chịu toàn bộ công kích đánh tới.

Hai người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng thâm giết mình. Việc mà Vong Dạ phải làm, chính là ở thế giới kia bảo hộ cho linh hồn bốn nguyên của bọn họ, có như vậy thì bọn họ mới không phải vì những công kích không ngừng này mà linh hồn bị đánh tan!

Đồng thời, hắn cũng phải bảo lưu sức mạnh của mình, để đến công đoạn cuối cùng đem linh hồn dung hợp lại, còn phải đảm nhận vai trò chủ đạo.

Thế nhưng hắn ngoài việc bảo vệ bọn họ, còn tiến vào hư không vì bọn họ gánh chịu mọi công kích!

Người này rốt cuộc có bao nhiêu sức mạnh?

Thế nhưng ba người không nghĩ tới chính là, những cơn bão táp nguyên tố dường như không thể chấp nhận những kẻ càn quấy quá đáng. Cường độ công kích trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần! Tiếng gió điên cuồng gào thét, chấn động đến mức tai cũng phải từng trận tê dại!

“Vong Dạ!” Phi vô thức hô một tiếng, trong lòng thấp thòm lo lắng...

“Ta không sao...” Hồi lâu sau, Vong Dạ đáp lại một tiếng, khàn giọng mà trầm thấp, nhưng lại có loại trầm ổn khiến người khác an tâm “Mau chóng thu thập linh hồn, thời gian không còn nhiều.”

Hai người đáp ứng một tiếng, dưới sự bảo hộ của Vong Dạ, động tác của cả hai nhanh lên không ít.

Ở không gian bên ngoài, Quang Minh thần trôi nổi giữa không trung chớp mắt một chút, không có nhân loại kia, hắn đối với giường cũng mất đi hứng thú.

Bên dưới hắn, Hủy Nguyệt sắc mặt âm trầm im lặng, bất an trong lòng khiến cho đầu ngón tay run lên nhẹ nhẹ.

Mà ca ca của Phi – Dực – nguyên bản đang ở nơi biên cương giờ đây đã gấp gấp quay trở về, tiểu ý mạn bất kinh tâm luôn thường trực trên mặt lúc này cũng đã sớm mờ xuống, chỉ còn lại lo nghĩ cùng chờ đợi.

“Còn bao lâu nữa?”

“Khi nào thì bọn họ trở ra?”

“.. Còn có thể đi ra không?”

Câu hỏi của hắn, Quang Minh thần cũng không có trả lời, mà tựa hồ như cũng không nghe lọt lấy một chữ, vẫn như cũ lẳng lặng trôi lơ lửng giữa không trung.

Thời gian, từng giây từng khắc trôi qua.

Ngay khi tâm trí Hủy Nguyệt cùng Dực đi tới giới hạn, Quang Minh thần đột nhiên mở mắt, cười nói: “Bọn họ thành công rồi...”

Thanh âm của hắn, tựa hồ như còn mang theo chút thoải mái mà đến chính hắn cũng không phát hiện ra, cảm giác tựa như trút được một gánh nặng nào đó.

Đã qua bao lâu rồi hắn không còn biết đến thứ gọi là động tâm?

Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng lắm.

Cánh cửa truyền tống một lần nữa mở ra, Phi ôm Ngạo Triết Thiên bước ra, Hủy Tật đi phía sau. Sắc mặt hai người thoạt nhìn có vài phần tái nhợt, những điều lộ ra một vẻ vui sướng khôn cùng.

Bước ra cuối cùng, là Vong Dạ...

Chỉ là thể trạng của hắn, thoạt nhìn quả thực tệ hại vô cùng...

Hắn dựa vào sức lực của một mình mình gánh chịu mọi trùng kích, hậu quả lúc này là đã tiêu tụy đến mức khiến người ta không đành lòng nhìn. Khuôn mặt tuần mỹ lúc này đã mất đi huyết sắc, trở nên xám nhợt nhạt, đôi môi mềm mại đã hóa thành một màu đen tím bất thường, những sợi tóc dài nguyên bản đỏ rực như máu, giờ đã khô xác đến như mất hết sinh khí, vô lực rũ xuống.

Thế nhưng khỏe miệng của hắn, lại mang theo một tiểu ý nhàn nhạt

Hắn đứng lặng một hồi, quay đầu qua nhìn Ngao Triết Thiên được Phi căn cản dục dục đặt nằm trên giường, bất tri bất giác, cặp mâu tử trước nay luôn băng lãnh không khỏi cong lên thâm lặng, thâm thúy mà hoặc nhân.

Hắn vô thức muốn đến chỗ Ngao Triết Thiên, thế nhưng nguồn năng lượng ít ỏi còn lại của hắn hầu như cũng không đủ để chống đỡ được thân thể vô lực của mình nữa, vừa mới khẽ động, thân thể đã thiếu chút nữa ngã sòng xoài xuống đất. May sao Phi kịp thời xuất thủ, vững vàng đỡ lấy hắn, sau đó nâng cánh tay hắn lên, chậm rãi đỡ tới bên Ngao Triết Thiên.

Một bậc vương giả sinh ra đã đứng trên đỉnh núi, lúc này lại cần đến một người đỡ lấy, mới có thể đi được...

Ngồi xuống yên ổn, Vong Dạ nhìn Ngao Triết Thiên hồi lâu, sau mới nhấc tay lên, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt an tĩnh ngủ của Ngao Triết Thiên, ngón tay thon dài trượt theo những đường nét khuôn mặt tinh tế mà quen thuộc đến khiến người khác phải đau lòng của người kia.

“Thiên... Hoan nghênh ngươi trở về...”

Hắn cúi đầu, tựa như là thờ dài một tiếng, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nam nhân.

Bầu không khí, ấm áp lạ thường.

Mọi người lúc này, gần như tất cả đều chìm trong một tâm trạng vui mừng hân hoan.

Bỗng, thanh âm băng lãnh rất có tính sát phong cảnh của Quang Minh thần đột ngột vang lên: “Có phải hay không đã vui mừng quá sớm?”

Ba người nghe vậy liền nhấc mắt lên nhìn về phía kim phát nam nhân đang lẳng lặng đứng một bên, trong mắt tràn đầy chất vấn cùng nghi hoặc.

Quang Minh thần cũng không để ý đến những người khác, mà nhìn thẳng vào Vong Dạ: “Ta không nghĩ là ngươi sau cùng lại bị suy yếu như vậy. Chuyển kế tiếp, ta e rằng ngươi sẽ không thể chịu đựng nổi.”

Ba người đều không nói gì, im lặng chờ Quang Minh thần nói tiếp.

“Trong cơ thể hắn còn có kịch độc,” Quang Minh thần liếc mắt nhìn Ngao Triết Thiên, nhàn nhạt nói: “Tuy rằng với tẩy lễ của ta đã tiêu trừ được tương đối, nhưng với loại độc thâm nhập vào thẳng linh hồn như vậy thì chỉ với tẩy lễ không thể thanh trừ hết được. Loại độc này bất đồng thuộc tính, nếu như là đã bị những con bảo nguyên tố xâm nhập qua, như vậy, ngay cả ta cũng vô pháp cứu chữa.”

Dừng lại một chút, Quang Minh thần khẽ thở dài.

“Hiện tại, trên thế giới chỉ có duy nhất một người có khả năng trị được loại độc này, đó là một Nguyệt tộc nữ tử đã bị người diệt cả gia tộc, nàng là hậu duệ duy nhất còn sống sót, nay đang ở trên núi Đoạn Xích ở biên giới Minh giới. Ta đã từng phái người đến thăm dò ý định của nàng, nàng đáp lại là có thể cứu người, nhưng với điều kiện là cầu y giả [người cầu chữa bệnh] phải khiến cho Minh giới chỉ vương phải quỳ gối xuống trước mặt nàng. Ta nghĩ, nàng hẳn là cực kỳ căm hận người, vậy nên, mới định ra một cái điều kiện hoang đường như vậy.”

“Người nếu thực sự đi, e rằng không chỉ đơn giản là quỳ xuống như vậy... Sợ là, còn có thể bị giết.”

“Ta đi.”

Vong Dạ chỉ nhàn nhạt bật ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71

Đoạn Xích sơn, nằm nơi âm u nhất ở sát biên giới Minh giới, mà chủ nhân hiện tại của đỉnh núi, cũng chính là người mà ngày xưa đã bị Minh vương diệt tộc, một Nguyệt tộc nữ tử.

Người của Nguyệt tộc, nguyên bản thiên tính rất thiện lương, thích sống trong những sơn cốc tự nhiên tràn ngập ánh dương quang. Thế nhưng sau một lần biến động bị Vong Dạ diệt tộc, nàng liền vĩnh viễn sa vào hắc ám, sống chỉ vì thù hận.

Hôm nay, yêu ma chiếm giữ nơi này, hết thấy đều là tử địch của Vong Dạ.

Phần lớn đều không được Vong Dạ để trong mắt, cứ thản nhiên dẫm đạp.

Bọn họ cực kỳ hận huyết Minh chiến sĩ, cũng hận Vong Dạ vô cùng, nhưng mà, cho đến nay cũng không ai dám đi trả thù, thậm chí ngay cả binh thường nhắc đến tên đối phương thôi, cũng vô thức mà run rẩy.

Bởi vì căm hận, cũng bởi vì sợ hãi.

Nhưng hiện tại, mọi thứ đã khác.

Trên ngọn núi này, bọn họ đã từng bắt được vài chiến sĩ cao cấp của Minh tộc – Huyết Minh chiến tướng. Dùng ma pháp phong ấn lại sức mạnh của bọn họ, lúc cực kỳ oán hận, lại đến hành hạ bọn họ một trận để phát tiết oán giận trong lòng.

Mà những lúc bị hành hạ dài đằng đẳng như vậy khiến mấy người chiến tướng gần như ai ai cũng bị thương nặng, sắc mặt xám nhạt nhợt suy yếu. Thế nhưng bọn họ vẫn như cũ thẳng lưng cao đầu, trên khuôn mặt cương nghị chưa bao giờ lộ ra đến một tia thần sắc yếu đuối, thậm chí, còn có một tia khinh thường nhàn nhạt.

Vì tôn nghiêm của một chiến sĩ, đã cho họ niềm tin để chống đỡ đến tận bây giờ.

Mà đám nhược tiểu yêu ma này, cũng chỉ có thể thừa dịp bọn họ bị phong ấn mà phát tiết oán hận mà thôi.

Nhưng hôm nay, những chiến sĩ cường hãn mà lãnh ngạo này, rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, thân thể bọn họ, vì áp chế không được kích động mà run lên, con mắt của bọn họ, bởi vì phần khởi vô cùng mà đỏ lên!

Mỗi một ánh mắt của chiến sĩ, đều chăm chú đặt lên trên hồng phát nam nhân đứng ở chân núi. Kia, hồng phát nam tử, chính là vương của bọn họ!!!

Vị vương cường hãn như thần thánh!

Ngài, vẫn giống như trong trí nhớ, tuấn mỹ mà cường hãn, chỉ đứng yên như vậy, mà uy thế tỏa ra tự nhiên cũng đủ khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng.

“Ngô vương!!!” Trong đó, một tướng lĩnh cao cấp quỳ một gối xuống, mà theo sau hắn, những chiến sĩ đã bị phong ấn sức mạnh cũng đồng loạt chinh tề quỳ xuống.

Người trước mặt bọn họ, không chỉ là vương của bọn họ, mà còn là thần, là tín ngưỡng của bọn họ!

Là hắn, người đã đem Minh tộc bên bờ diệt vong cứu ra! Là hắn, người đã giúp Minh tộc đem hết thảy khuất nhục từng cái trả đủ.

Tuy rằng hắn đã từng biến mất trong một quãng thời gian dài, thế nhưng vô luận đến thế nào, cũng không thể dao động được vị trí của vị thần thánh bất khả xâm phạm này trong lòng bọn họ!

Vương bọn họ xuất hiện ở chỗ này, là muốn đưa bọn họ thoát khỏi những khuất nhục này?

Nhất định là như vậy!

Lúc này, nhãn thần của các Huyết Minh chiến tướng nhìn vào Vong Dạ, đã tràn ngập một loại sùng bái cuồng nhiệt!

Nhưng ngay giây tiếp theo, hành động của Vong Dạ, lại khiến cho bọn họ toàn bộ đều hóa đá tại chỗ, ngay cả hô hấp, cũng không khỏi đình trệ.

Vương của bọn họ, vị vương giả cao cao tại thượng tựa như thần linh, lúc này lại đang hạ đầu gối xuống, quỳ xuống ngay trước mặt Nguyệt tộc nữ nhân kia!

Ngay sau đó, tiếng cười nhạo chối tai mà cao vút thế lên từ miệng đám yêu ma, chấn động đến toàn sơn cốc.

Nhưng vị vương trước nay không ai địch nổi, phảng phất như không nghe lọt một tiếng cười châm chọc khiêu khích nào, vẫn như cũ an tĩnh quỳ trên mặt đất, trên mặt không có bất luận biểu tình gì.

“Vương! Ngài đang làm gì vậy!?”

“Người sao lại có thể quỳ gối trước mặt tiện nhân đó! Sao có thể!?” Các chiến tướng không thể tin được sự thật đang diễn ra trước mắt mình, mỗi người đều kích động đến cả người run rẩy.

Nhưng Vong Dạ vẫn quỳ như vậy.

“Thình đứng lên! Vì tôn nghiêm của ngài!” Một chiến tướng có tuổi đặc biệt kích động gầm lên. Con mắt đã sớm khô cạn từ lâu của hắn, cuối cùng lại chảy xuống giọt huyết lệ: “Ngài đã nói với chúng ta, chiến sĩ, thì chỉ có chết trận! Không sống quỳ! Mà ngài hôm nay sao có thể quỳ xuống trước mặt địch nhân!”

“Thình đứng lên! Ngô vương!” Nhất thời, các chiến sĩ đều đồng thanh hét lớn, thanh thế rất lớn, khiến cho những yêu ma xung quanh bọn họ nhất thời đều cảm thấy run sợ.

Mà Vong Dạ lại chỉ nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, ngay lập tức liền khiến các chiến sĩ này ngậm miệng, ai cũng không dám hé miệng nói nửa lời.

Chỉ là, trong ánh mắt bọn họ hiện lên một tia đau lòng rõ thấy.

Nguyệt tộc nữ với mái tóc xanh lam uốn sóng nhìn những chiến sĩ kia, cười nhẹ một tiếng khinh bỉ, nhưng trong lòng nàng, đã kinh ngạc vô cùng. Những chiến sĩ kia tuy là bị nàng dùng mưu kế bắt nhốt lại, thế nhưng lại chưa từng khiến bọn họ chân chính khuất phục.

Vô luận là dùng phương pháp gì.

Mà với hồng phát nam nhân đang quỳ xuống trước mặt mình, chỉ là một cái liếc mắt nhàn nhạt, lại khiến bọn họ thần phục một cách tuyệt đối, thực sự là khác biệt...

Bất quá, cái đó không quan trọng.

Người mà nàng thực sự thống hận, chính là nam nhân rõ ràng đang quỳ xuống trước mặt mình đây, nhưng lại không có chút thảm bại.

Nàng muốn hủy hoại tự tôn của hắn! Dẫm đạp lên cao ngạo của hắn!

Muốn cho hắn hiểu rõ rằng, hắn so với một con kiến hôi nhai nhép hoàn toàn không có chút khác biệt! Khiến hắn phải nếm trải thử, cái tư vị bị người khác chà đạp!!!

Cười nhạt một tiếng, thiếu nữ khoát tay một cái liền xuất ra một viên dược hoàn màu đen, có phản trào phúng nói: “Ta nghĩ, cái người mà có thể khiến người cam tâm tình nguyện quỳ xuống ở đây, phải là phi thường quan trọng. Thế nhưng nếu như ngươi nghĩ rằng chỉ cần quỳ xuống như vậy là có thể bồi thường hết mọi thống khổ mà ta phải trải qua, thì đó hẳn là một câu chuyện cười thô thiển nhất trong thiên hạ này rồi!” Nói đến đây, thanh âm bỗng trở nên cao vút, song nhãn lam sắc tỏa ra một loại hận ý ngập trời.

“Bởi vì ngươi tàn nhẫn, mà tộc nhân của ta thay chết thành núi, máu chảy thành sông! Bởi vì ngươi tàn nhẫn, mà ta thân cô thế độc sống lạc lõng trên đời này! Phụ thân ta, người phụ thân mà ta thương yêu nhất, chính là chết dưới kiếm của ngươi! Cái cảm giác chỉ có thể run sợ ở trốn trong rương nhìn tộc nhân của mình từng người từng người bị giết một, ngươi có hiểu không!?”

“Ha ha, ngươi đương nhiên sẽ không hiểu, ngươi cao cao tại thượng như vậy, trời sinh sẽ luôn có người nguyện ý vì ngươi mà chết!”

Nữ tử càng nói càng trào phúng, thế nhưng có điều này mà nàng không biết, những cảm giác đó, Vong Dạ lại vừa vặn cảm thụ được. Khi hắn đến với thế giới này, cũng chỉ là một tồn tại cực kỳ nhỏ bé yếu ớt. Nhờ có bộ dạng đẹp đẽ, mà được vài thôn dân Minh tộc cẩn thận bảo vệ, thời gian đó, nhân khẩu trong Minh tộc vô cùng thưa thớt, hơn nữa lại không có thủ lĩnh có năng lực xuất chúng, vậy nên, vẫn chỉ có thể lén lút sinh hoạt ở ngay sát biên giới Minh giới.

Thế nhưng một ngày nọ, dị tộc đánh vào, hắn ẩn mình trong đồng cây cỏ, xuyên qua những kẽ hở, hắn nhìn thấy những thôn dân yêu thương mình đang bị tàn sát ngay trước mắt, lúc đó mặt đất thấm đầy máu, đem dòng suối nhỏ mà hắn bình thường vẫn chơi đùa nhuộm thành một màu đỏ chói mắt.

Lúc đó hắn đã phát thề nguyện, một ngày nào đó, hắn sẽ đem tất cả kẻ khác đạp dưới chân!

Nợ máu phải trả bằng máu!

“Tầng thứ nhất là do bọn họ thủ hộ, theo yêu cầu, ngươi phải quỳ mà đi qua lãnh thổ của bọn họ.” Nói, thiếu nữ đem dược đưa cho Vong Dạ, cười lạnh nói: “Khóa dược này ngươi phải ăn, nó sẽ tạm thời phong ấn sức mạnh của ngươi lại. Trước khi ngươi lên được tầng thứ hai, trên đường đi vô luận là gặp phải cái gì, cũng không được phép phản kháng. Nếu ngươi như ngươi có dù chỉ một hành động, như vậy cho dù ngươi có giết ta, ta cũng sẽ không cứu ngươi của ngươi.”

“Đây, là ngươi tự nguyện ưng thuận, về phần ngươi có thể sống sót vượt qua được chín tầng mà xuất hiện trước mặt ta hay không, toàn bộ còn phải xem vào tạo hóa của ngươi. Đến lúc đó, ta sẽ thực hiện lời hứa, cứu sống người kia cho ngươi.”

Dứt lời, thiếu nữ nhàn thần âm trầm nhìn về phía đám yêu ma xung quanh, ý tứ rất rõ ràng.

Để chọn bọn họ có cơ hội giết nam nhân này. Khiến cho nam nhân mà bình thường họ ngay cả nhìn cũng không dám, bị giết chết bởi những người mà hắn đã từng dẫm đạp!

Sau đó, nàng nhắm mắt lại, cười lạnh một tiếng rồi hóa thành từng đạo lưu quang tiêu thất tại chỗ.

Mà hơn mười yêu ma kia, lại cười lạnh nhìn hồng phát nam nhân đang quỳ gối dưới chân núi của bọn họ, trong nháy mắt bắt đầu tỏa ra sát ý, gần như là ngay trong ảo tưởng cũng muốn đem Vong Dạ ra giết đến mấy nghìn lần.

Ngày hôm nay, bọn họ cuối cùng cũng có thể đem nam nhân cao cao tại thượng này, hung hăng làm nhục.

Vong Dạ rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này, dường như đã trở thành một dạng thâm trầm mà kẻ khác vô pháp nhìn thấu.

Hắn nhắc đầu gối lên, một lần lại một lần, theo bậc thang, chậm rãi hướng lên phía trước leo lên.

Nhân thần đau lòng mà không đành lòng của đám thuộc hạ, tiếng cười âm lãnh mà trào phúng của đám yêu ma, hẳn toàn bộ đều không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì, chỉ là im lặng chậm rãi, quỳ gối bước lên.

Những sợi tóc dài đỏ rực như máu, cũng lẳng lẳng rơi xuống mặt đất, kéo theo bùn đất.

“Vong Dạ, không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay, mùi vị quỷ lạy thế nào a, thoải mái không? Khoái trá không?” Thanh âm chậm chạp cao vút truyền đến trước mặt hắn, chỉ thấy một yêu ma hình người đang đứng trên bậc thang phía, nụ cười không chút hảo ý, trong mắt, còn có một loại thi ngược điên cuồng.

Hắn làm thế nào mà có thể không cuồng cho được! Cái người này, ngày trước đã từng mạnh mẽ như vậy! Đã từng cao cao tại thượng như vậy! Thế nhưng, đối phương giờ đây đang quỳ xuống trước mặt hắn!

Cái cảm giác khoái lạc khi đạp đầu một cường giả áp đảo hơn hẳn mình khiến cho khuôn mặt nguyên bản vốn cũng coi như dễ nhìn trở nên méo mó, khiến những lam văn [hoa văn màu xanh] trên mặt hắn càng trở nên quỷ dị.

“Nói a!” Lam văn yêu ma thấy Vong Dạ hoàn toàn không để ý đến lời mình, nhất thời liền rú lên. Nam nhân này, rõ ràng là đang quỳ xuống trước mặt hắn, thế nhưng lại dám khinh thường hắn! Dám không nhìn hắn!

Phần nộ của hắn trong nháy mắt lên tới cực điểm, đột nhiên xông tới nhấc chân lên hung hăng đá vào vai Vong Dạ một cái.

Nhưng Vong Dạ lại không lảo đảo xuống bậc thang như hắn tưởng tượng, mà vẫn như cũ vững vàng quỳ gối tại chỗ, mà một cước đòn toàn lực của hắn, cuối cùng lại khiến yêu ma bị lực phản lại đẩy về sau vài bước.

Lam văn yêu ma càng thêm tức giận, trước ánh mắt kinh sợ của các Huyết Minh chiến tướng xung quanh, một tay nắm lấy mái tóc đỏ dài Vong Dạ kéo lên, tay kia vung lên dùi sức hung hăng tát một cái.

“A a a! Súc sinh! Sao người dám đối đãi với vương của chúng ta như vậy! Không thể tha thứ!” Hành động này của hắn khiến các chiến tướng triệt để phần nộ, tất cả đều ngửa mặt lên trời hét gào, yêu đồng xám xịt bắn ra từng đạo hồng quang sắc bén cực điểm.

Sát ý ngập trời trong nháy mắt ào ạt kéo đến! Đất trời xung quanh cũng trập trập rung động.

Nhưng cho dù như vậy, thiết liên gấu gao trôi buộc ở dưới chân bọn họ vẫn như cũ không hề suy chuyển, mặc cho họ liều mạng giãy dụa thế nào, bàn chân bị ma sát đến huyết nhục lẫn lộn, vẫn là vô pháp tới gần được vương của bọn họ nửa phần.

Cái cảm giác vô lực mà bị phần này khiến bọn họ chỉ thể đứng yên tại chỗ, phần nộ đến cắn bật máu môi.

Nhưng những sát ý ngập trời khiến lam văn yêu ma sắc mặt cũng trở nên méo mó vài phần, chân bắt giẫm lùi về sau vài bước, trên mặt trập trập tức giận nhục nhã, nhưng cũng không dám kiêu ngạo nữa.

“Đồ tang gia chi khuyến! Sủa bậy cái gì!” Hắn không cam lòng mắng chửi vài câu, xong cũng liền chạy về đội ngũ đám yêu ma.

[Tang gia chi khuyến: Chó nhà có tang – Con chó không có nhà để về, ví như người bị mất chỗ tựa vững chắc, không nơi nương tựa.]

Đám yêu ma còn lại một bên cười nhạo gã đồng bạn nhất gan, một bên oán hận cùng sợ hãi đối với Vong Dạ lại tăng thêm vài phần. Trong đó, có mấy gã tử sắc trường phát yêu ma cao lớn trước đó vẫn trầm mặc đứng ở phía sau, đột nhiên lại cười nhạo vài tiếng, sau khi nhìn nhau một cái, thân thể thon dài liền tiêu thất tại chỗ.

Vong Dạ diện vô biểu tình hướng thẳng lên đỉnh núi trước mắt, tựa như cái việc cản trở ban này chưa từng tồn tại, vẫn như cũ không có bất luận biểu tình gì, mái tóc đỏ dài khi này rõ ràng đã bị nắm loạn, một trận gió nhẹ thổi qua, lại trơn mượt nằm phủ xuống, mỗi một sợi tóc đều tỏa ra hồng sắc yêu dị, đỏ đến hoặc nhân, khiến những nữ yêu ma xung quanh không khỏi có chút thất thần, trên mặt bất giác nóng lên.

Hắn vẫn như cũ quỳ gối leo lên phía trước.

Trong mắt chỉ có duy nhất một tín niệm.

Lên đến đỉnh núi.

Cái gì tôn nghiêm, cái gì cao ngạo, so với người kia, cái gì cũng không đáng để tâm, cái gì cũng không đáng tính toán.

Chỉ cần người kia còn có thể sống sót, hẳn cái gì cũng đều nguyện ý làm.

Mà người của Nguyệt tộc dù hận hắn thế nào, cũng nhất định tuân thủ lời hứa, đó là phong tục của bọn họ, cũng là tôn nghiêm của bọn họ.

Song song, để chắc chắn, bọn họ ngay từ lúc đầu sẽ ký kết một khế ước, song phương, đều phải làm việc theo quy tắc.

Đám yêu ma vây xung quanh, đã không còn ai dám lại gần làm nhục nam nhân rõ ràng là vẫn đang quỳ này, nhưng vẫn như cũ nhìn chòng chọc vào hắn, bởi vì bọn họ phát hiện, dù mình có lẳng nhục hắn đến thế nào, cũng không có bất luận ý nghĩa gì, cũng không phải là chân chính đạp đổ hắn, cũng không khiến hắn chân chính nhìn mình với ánh mắt giành cho một địch nhân.

Ở nơi cao cao cách tầng thứ nhất năm trăm thước, có một bình thai, xung quanh là những bụi gai màu đen, mà ở phía sau bình thai, là một cánh cổng sắt băng lãnh, dưới ánh trăng âm hồng lại có vẻ âm trầm dị thường, mà sau lớp cánh cửa màu đen đấy, chính là tầng thứ hai, lãnh địa của lang yêu.

Mà ngay khi Vong Dạ vừa nhắc gối đập lên bình thai, một bộ hắc sắc thiết liên mang theo kích điện trong nháy mắt phóng tới khóa lấy cái cổ cùng chân trần của hắn, đem hắn cả người hung hăng kéo tới giữa bình thai.

Sau đó, mấy tử phát yêu ma cười âm hiểm xuất hiện ở xung quanh, khuôn mặt anh tuấn cùng lỗ tai dài khiến bọn họ thoát nhìn qua có vài phần giống với tinh linh, chỉ là vóc người của bọn họ so ra thì tương đối cao lớn hơn, tựa như một con sư tử toàn thân đen tuyền ẩn nấp trong bóng đêm. Nguy hiểm mà kiêu ngạo, nhất là cái đuôi màu đen phía sau, thông thả đu đưa, mơ hồ như đang nhân nhả quan sát con mồi.

“Hắc hắc hắc hắc... Rốt cuộc cũng đợi được ngươi...” Lúc này, lam văn yêu ma không biết từ chỗ nào lại đột nhiên nhảy ra, trong tay còn cầm theo một cây đao, hướng thẳng đến Vong Dạ chém xuống.

Hắn muốn ném thử cái tư vị chính tay mình giết chết Minh giới chi vương!!!

Nhưng hắn nhanh tay, mấy tử phát yêu ma ở xung quanh so ra còn nhanh hơn, chỉ thấy một yêu ma thân vận hắc sắc bì y [Bì y: áo da, vâng, áo da] sắc mặt trầm xuống, một tay vung ngang liền đem lam văn yêu ma cả người đánh bay ngược trở lại, nặng nề nện vào vách núi một tiếng lớn, thổ huyết tại chỗ.

“Cút, ở đây ngươi không có tư cách chạm vào hắn.”

“Hanh, chúng mắt.” Một yêu ma khác cười một tiếng trào phúng, thuận thế giẫm lên gã yêu ma ngay cả phản ứng trở lại còn chưa kịp kia, trường kiếm trên tay phất xuống một đường, một cái đầu văng lên.

Về phần mấy yêu ma khác ngay cả cái liếc mắt cũng lười cấp cho cái gã yêu ma xấu số kia, hết thấy mọi ánh mắt đều gắt gao dính chặt lấy trên người Vong Dạ.

Vương giả bị ép nằm trên mặt đất, thân thể bị một người trong đám yêu ma dùng thiết liên trói buộc khiến hắn thoát nhìn giống như một sư vương cao ngạo bị vây nhốt, những sợi tóc đỏ dài mắt trật tự, nhưng vẫn là diện vô biểu tình.

Nhưng lãnh đạm như vậy lại giống như là đang khinh thường, khiến mấy yêu ma xung quanh sắc mặt nhất thời trầm xuống thấy rõ.

Yêu ma dẫn đầu đột nhiên nắm lấy thiết liên khóa cổ Vong Dạ kéo lên, kề sát vào mặt hắn lạnh giọng nói: “Ngươi biết không? Ta từ trước tới nay rất ghét cái thái độ không để người khác vào mắt của ngươi.” [Lời vô ích:))]

“Thì sao?” Vong Dạ nhìn hắn một cái: “Các ngươi ngoại trừ trốn ở chỗ này tự kêu gào với nhau, còn có thể làm gì?”

“...” Khuôn mặt tử phát yêu ma bắt đầu co quắp, hơn nửa ngày không nói câu nào, sau đó, đột nhiên cúi đầu, có chút điên cuồng cười lạnh một tiếng, không lời báo trước, tay phải vung lên liền đem Vong Dạ hung hăng tát đến ngã xuống đất, mấy sợi tóc đỏ rơi loạn xuống, tựa như máu tươi từ trong cơ thể hắn xuất ra.

“Vậy ta nên ngu dốt đến mức xung đột trực diện với ngươi sao?” Yêu ma mặt lạnh nói, thế nhưng lại phát hiện ra tầm mắt của mình có chút vô pháp rời khỏi thân thể của đối phương.

Khuôn mặt đẹp đến như được thần thánh ban tặng của nam nhân khuất dưới những sợi tóc đỏ rực, thần tình đậm mực, tơ máu vì bạo lực mà chảy xuống nơi khóe miệng, dưới ánh trăng huyết sắc lại mang vẻ hoặc nhân dị thường.

Trường bào đỏ sậm, cũng bởi vì động tác kịch liệt mà hơi mờ ra, để lộ ra xương quai xanh tinh mỹ cùng thước da màu đồng tròn bóng, khiến cho yểu hậu yêu ma từng trận giật giật.

Hắn cảm thấy miệng lưỡi mình có chút khô nóng...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

“Ngươi một nam nhân như vậy, đối đầu trực diện sao có thể đánh bại được phải không?” Yêu ma một lần nữa kề sát mặt vào Vong Dạ, khí tức cực nóng của hắn lướt qua vành tai Vong Dạ, khiến Vong Dạ có chút chán ghét mà nhân mi lại, nhưng rất nhanh sau đó lại phát hiện ra thất lung của mình cư nhiên đã bị đối phương ôm lấy.

“Ta hiện tại mới phát hiện được, thất lung của ngươi thực rắn chắc, nhưng, cũng rất tinh tế dẻo dai...” Nói, yêu ma đã không còn che dấu đi dục vọng trong mắt, song nhân nhìn về phía Vong Dạ, mơ hồ đã có chút điên cuồng, tay ôm lấy hắn cũng bắt giác chặt thêm vài phần.

Nam nhân trước giờ luôn cao cao tại thượng tựa như một vị thần đế, lúc này lại vô pháp phản kháng mà bị kẻ khác áp đảo dưới thân, y phục mất trật tự, mái tóc đỏ dài lộn, tựa như chiến bào bị người ta hung hăng xả xuống, cũng không còn có thể che đi được thứ tự nhiên vốn luôn tỏa ra của hắn — gọi cảm.

Thứ gọi cảm tựa như độc dược... Biết rõ đụng vào là sẽ chết, thế nhưng, vẫn như cũ khiến kẻ khác không thể nhìn được ham muốn, muốn chà đạp cao ngạo của hắn, muốn khiến hắn ở dưới thân mình chịu khuất nhục!

Cái dục vọng mãnh liệt này là không thể kiềm chế được!

Yêu ma liếm liếm khoe miệng mình, *** tục cười lạnh một tiếng, nhãn thần chuyển qua nhìn mấy đồng bạn xung quanh, trong mắt của bọn họ, cũng dễ dàng nhìn thấy được dục hỏa như chính mình.

Mà sắc mặt Vong Dạ lúc này, đã thực sự có điểm khó coi, bởi vì hắn có thể tình huống cảm giác được, thứ yêu ma đang đặt tại thất lưng mình... Ngạnh lên.

Còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã đột nhiên bị yêu ma ở phía sau kéo về, sau đó, y phục bị xé xuống một cách thô bạo.

“Ta muốn thao ngươi...” Yêu ma dẫn đầu ghé sát vào Vong Dạ cười nói, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh trắng đỏ như máu lại có chút quỷ dị mà hung tợn. Sau đó, hắn nghiêng đầu bắt đầu liếm cắn cổ Vong Dạ, song song, ngón tay thon dài mang theo móng tay sắc nhọn, cũng tham lam chà đạp lên thớ da nóng hập mà kiên cường dẻo dai, đầu lưỡi mềm mịn theo cần cổ trượt xuống, một đường hung hăng liếm cắn, sau đó bắt đầu cắn xuống như tiêm đã bị đẩy vào đến ừng đó.

“...” Khuôn mặt Vong Dạ lúc này, đã bởi phần nộ vô cùng mà trở nên vằn vẹo, bàn tay nắm lấy gắt gao đặt trên mặt đất, thân thể run lên nhè nhẹ đang nỗ lực khắc chế dục vọng.

Là dục vọng giết chóc.

Thứ dục vọng sẽ lấy đi cơ hội sống sót cuối cùng của người kia.

Tuy rằng hắn đã nghĩ đến đủ loại khảo hình tra tấn, thế nhưng lại chưa một lần nghĩ đến, chính mình sẽ bị đối xử như vậy.

Chát ghét ghê rợn, ghê từ tận thâm tâm! Nhưng vẫn phải nỗ lực khắc chế dục vọng phản kháng!

Thiên, đây là cảm giác của ngươi khi đó sao?

Mà ngươi...

Cuối cùng lại vì ta mà có thể nhìn được...

....

Như thế nào lại ngốc như vậy...

...

Giờ khắc này, Vong Dạ cảm thấy trái tim mình, từng trận từng trận đau đớn kịch liệt.

Con mắt, cũng không khỏi nhắm lại.

Cái loại tự trách sâu sắc này, khiến hắn dần dần buông thả tất cả mọi ý niệm phản kháng có thể khiến tình thế thay đổi theo chiều hướng xấu đi, để mặc cho yêu ma phía sau đem hắn vây nhốt trong ngực, một bên say mê thưởng thức những sợi tóc đỏ như máu, một bên liếm lộng vành tai hắn, đem đầu lưỡi tiến sâu vào.

Đó là một loại, phảng phất như tự mình nghiêm phạt, buông thả.

Sau đó không lâu, tóc Vong Dạ đã bị mấy nam nhân kia đùa giỡn đến rối tung lên, lại bị thêm một yêu ma thứ tư nữa tiến lại gần đem y phục xé xuống sâu hơn, nhất thời, thân thể nam tính rắn chắc mà cường hãn lộ ra dưới ánh mắt của mấy nam nhân.

Rõ ràng một thân thể màu đồng cường tráng không chút gầy yếu nào, khi bị mái tóc dài đỏ rực bán che lấp, lại mang theo một vẻ *** liêu nhân dị thường, nhất là, khi còn bị những nam nhân cũng đồng dạng cường tráng cùng anh tuấn đùa giỡn.

Thân thể tràn đầy vết giao ngân, càng khiến yêu ma dẫn đầu song nhãn run run từng trận.

Yêu ma dẫn đầu khí tức bắt đầu trở nên bất ổn, thân thể cũng dần trở nên điên cuồng muốn phát tiết, tay có chút nóng vội muốn thật nhanh xé xuống chiếc quần của đối phương, rất muốn biết đôi chân thon dài cách lớp quần kia khi bị mình tùy ý chà đạp, sẽ có bộ dạng thế nào.

Cũng không biết có phải do quá mức vội vàng hay không, hay là do cái quần quá chặt, hoàn toàn không thể kéo xuống.

Lúc này, thanh âm băng lãnh đến không có nổi một tia nhiệt độ của Vong Dạ từ trên đỉnh đầu hần truyền xuống, thanh âm phảng phất như từ nơi sâu nhất từ địa ngục vọng lên, tựa như giọng nói của ma vương nói tận cùng đáy vực hung tàn.

“Các ngươi là muốn lấy tính mạng đổi lấy loại chuyện này?”

Trong đó mơ hồ còn ẩn chứa sát khí ròn rợn... Khiến bầu không khí xung quanh, cũng không khỏi đông cứng lại.

“...” Đám yêu ma thân thể hóa đá, *** nhất thời lùi đi phân nửa, lại không hề nhận ra, mấy người Huyết Minh chiến sĩ, không biết dùng phương pháp gì, đã thoát khỏi tầm quan sát của những kẻ khác, vật lộn đấu tranh bò lên đây, bằng đôi chân bị thiết liên trói buộc.

Bởi vì bọn họ lo lắng, vương của bọn họ.

Lại không biết tình cảnh hoang đường diễn ra ngay trước mặt đây, khiến cho con mắt bọn họ, trong nháy mắt biến thành một mảnh huyết hồng.

Một loại phấn nộ cuồng liệt theo thân thể bọn họ điên cuồng bốc lên. Kinh phần đến mức, ngay cả tầm mắt cũng trở nên không rõ ràng.

Thần của bọn họ, tín ngưỡng của bọn họ!

Vị vương giả mà bọn họ nguyện ý quỳ xuống sùng bái, cuối cùng lại bị những kẻ vô si khác hạ nhục!

Không thể tha thứ!

Không thể tha thứ!

Giết chết!

Xé xác!

Trả giá! Bọn chúng sẽ phải trả giá!!!

Không ai phát hiện, hồng mang trong ánh mắt của những chiến tướng này mỗi lúc càng thêm sâu.

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát tiết mục *** diễn ra trên bình đài kia.

Tiết mục vương giả bị người ta hung hăng làm nhục, yêu ma đứng vây xem có chút sợ hãi, thế nhưng, lại càng thêm hưng phấn.

Ngay khi đám yêu ma đang muốn đáp trả lại lời Vong Dạ, mấy Huyết Minh chiến tướng bị niệm phong sức mạnh đột nhiên điên cuồng rống lên những tiếng phấn nộ, trên người tuôn ra mấy đạo hồng quang, nhất thời, trận pháp nguyên bản đã phong ấn bọn họ trong vài thập niên mà không mất đi hiệu lực, trong nháy mắt lại nổ tung.

Các chiến sĩ bởi vì cuồng nộ cực độ mà mái tóc đỏ rực càng phi dương dữ tợn mà cổ quái, hồng sắc đầu khí bạo loạn mà hung hăng bốc lên. Một đôi song nhãn đỏ đậm, tựa như la sát đoạt mệnh địa ngục gắt gao nhìn chăm chăm vào đám yêu ma đang vây nhốt Vong Dạ.

Mới chỉ nhìn thôi, đã đủ để khiến đám yêu ma này nhớ đến tình thảm khốc tựa như ác mộng năm nào, nhất thời cả đám vô thức muốn lùi về phía sau, nhưng lại phát hiện ra thân thể mình đã vô pháp nhúc nhích được.

Ngay sau đó, Huyết Minh chiến tướng đứng đầu vọt lên, bên tay còn mang theo một đạo cuồng tiêu [bảo tó] tiến đến, nhưng cũng vì đã rất lâu rồi không sử dụng sức mạnh, nên cũng chỉ vừa vịn đem núi đá xung quanh đám yêu ma đánh sập xuống.

Nhưng không đợi đám yêu ma vội mừng, thân thể những chiến tướng còn lại khẽ động một cái, thoáng cái đã nhảy lên ngay bên trên đầu bọn chúng, trong nháy mắt dừng lại, giữa hai lòng bàn tay giơ lên cao của bọn họ đã xuất hiện những thanh trường kiếm do đầu khí ngưng tụ thành, giây tiếp theo, đã mang theo từng đạo loạn khí lưu cuồng bạo hướng thẳng đến đám người yêu ma chém xuống.

“Dừng tay.” Đột nhiên, Vong Dạ trầm giọng quát một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng khiến hết thảy các chiến sĩ trong nháy mắt đã thu lại trường kiếm của mình.

Mệnh lệnh của vương, vô luận là khi nào, đều là tuyệt đối.

Vong Dạ đã sớm đứng lên, diện vô biểu tình chỉnh lý lại y phục trên dưới của mình, về phần mấy đoạn y phục đã bị đám yêu ma kia kéo xuống, miễn cưỡng vắt qua người, hần thẳng tay kéo xé hết xuống, chỉ lưu lại một vật dài quấn quanh hạ thân dài tới chân trần.

Theo động tác của hần, những đường cong hoàn mỹ trên thân thể nam tính dần hiện ra, mỗi một khối cơ thể đều kết hợp hoàn hảo mà đẹp đến cực điểm, trầm ổn mà nguy hiểm, hoàn toàn không có đến một tia chật vật.

Mà thân thể xích lõa của hần, ngược lại thoát nhìn càng thêm nguy hiểm vài phần. Sau đó, hần nhìn những Huyết Minh chiến tướng trầm mặc đứng bên kia, nhàn nhạt phản phó: “Không được hành động thiếu suy nghĩ, Xong việc, ta sẽ dẫn các ngươi ly khai.”

“Tuân lệnh.” Đám người chiến tướng kính cẩn mà quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt sắc bén mà anh tuấn mơ hồ lộ ra một tia mừng rỡ, rốt cuộc cũng có thể một lần nữa phục vụ cho vương!

Vong Dạ nói xong, ánh mắt đảo qua, lạnh lùng nhìn về phía mấy yêu ma đã bị đám người chiến tướng dọa đến kinh sợ, khóe miệng đột nhiên nhếch lên thành một mặt cười nhạt, hoặc nhân, những cũng đủ khiến đám yêu ma có một loại cảm giác cường liệt...

Bọn họ lúc này đây, e là thực sự sẽ bị diệt tộc...

Sau đó, Vong Dạ cũng không mấy để tâm đến mấy người yêu ma sắc mặt xám xịt kia nữa, tiện tay cầm lấy một thanh trường kiếm mà bọn chúng để lại, xong liền xoay người đi qua cánh cửa sắt bước tới tầng thứ hai, cũng chính là lãnh địa của ma lang.

Hắn lúc này, đã có thể tự do hành động, đồng thời, dùng chính thân thể đã bị phong ấn sức mạnh, chiến đấu.

“Ta cho phép ngươi phản kích lại những ma thú không có nhân hình, đây là nếu như ngươi có thể dùng thân thể không có bất luận sức mạnh nào để chống chọi lại chúng. Dù sao, một con mồi có thể phản kháng, cũng tương đối thú vị.”

Đây là nguyên văn lời lam phát thiếu nữ nói.

Mà từ ma tức dao động trên núi có thể thấy được, những tầng ở phía sau, mỗi tầng đều ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, Vong Dạ thậm chí còn cảm giác được, khí tức của hắc ám ma long...

Nhưng hắn cũng không có bất ngờ gì, dù sao đối phương cũng là hắc hắc thú xương, sao có thể đơn giản buông tha cho hắn được.

Trong bóng đêm, Vong Dạ ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt treo lơ lửng giữa không trung, sau liền một đường tiến thẳng vào nơi bóng tối u ám, thi thoảng lại lóe lên mấy con mắt đỏ ngầu, bước đến.

Trên đỉnh núi, lam thiếu nữ đưa ánh mắt nhìn ráng chiều màu tím âm đậm xa xăm, tựa hồ có chút xuất thần, mà trên vai của nàng, là một hắc sắc tiểu long với con mắt thuần một màu tím, chốc chốc lại nhìn về phía đường lên bên phải.

Là sơn đạo dẫn lên đỉnh núi.

“Lệ Duy Á tiểu thư, ngươi nói, hắn có thể lên đến đây được không?” Tiểu long vỗ vỗ đôi cánh đen của mình, có phần không chắc chắn mà hỏi dò.

“...Ta nghĩ, hắn đã chết trên đường rồi.” Thiếu nữ khẽ thở dài, vuốt vuốt lên đôi cánh của tiểu long.

Nàng vốn đã không có ý định tha thứ cho hắn ngay từ đầu, vậy nên, mới cùng hắn ký kết khế ước này, yêu cầu hắn phải đi lên được đỉnh núi này mà không sử dụng bất cứ sức mạnh gì.

Mà trên đường lên núi, nàng đã an bài không ít những ma thú cao cấp, không những thế, ở tầng cuối cùng, còn để cho hắc ám ma long vương Táp Ba Đạt trấn giữ. Một vương giả không thể sử dụng đầu khí cùng ma pháp, lẽ nào lại có thể đánh bại được một long vương sao?

Cho dù là thần cũng là không thể.

“Thế nhưng hắn một kẻ cường giả như vậy, lại chết ở một nơi thế này...” Tiểu long có chút tiếc nuối buông mắt xuống.

“Rất đáng tiếc sao?”

“Ân...” Tiểu hắc long gật đầu, thoáng cái, con mắt đột nhiên mở to tròn tròn, như muốn nói gì đó, thanh âm nơi yết hầu đột nhiên như bị gì đó kích thích mà bật mạnh ra: “Lệ... Lệ Duy Á tiểu thư!!! Hắn lên đến đây... Hắn cư nhiên còn sống mà lên tới tận đây!”

Tiểu hắc long kinh hi kêu to, mang theo một tia hưng phấn như đang chứng kiến kỳ tích.

Lam thiếu nữ vô thức quay đầu qua gắt gao nhìn về phía lộ khẩu, trên mặt, là một loại chấn động không thể che giấu.

Theo ánh nắng chiếu xuống, vương giả tóc như hồng tuyết, vết thương nông sâu phủ lấy tầng tầng khiến hắn hầu như không thể tìm nổi một tác da còn nguyên vẹn, nhưng hắn vẫn như cũ thẳng lưng bước tới gần nàng, tựa như một cây thương kiên định mà băng lãnh, tản ra một khí tức vô cùng mãnh liệt.

Cho dù chân trái của hắn đang lãnh một vết thương kinh khủng, nhưng cũng chỉ là chút bất tiện mà thôi.

“Ngươi... Giết ma long Táp Ba Đạt?” Thiếu nữ nhìn Vong Dạ đang dần tiến lại gần mình, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu hơi run lên.

Lại gần thấy những miệng vết thương dữ tợn trên người đối phương, thiếu nữ đã vô pháp chỉ dùng từ khiếp sợ mà hình dung ra cảm xúc của nàng lúc này. Những vết thương nông sâu kéo dài, có vết tích do đao thương kim loại để lại, cũng có những vết cắn xé của ma thú, thậm chí có một số chỗ còn nhìn thấy cả xương trắng lộ ra...

Hắn thụ thương như vậy... Cư nhiên... còn chưa chịu ngã xuống!?

Ngược lại, còn bước tới trước mặt nàng.

Thiếu nữ lúc này tâm tình thật sự vô cùng phức tạp. Dựa vào sức mạnh của đối phương, kỳ thực ở lúc sinh mệnh gặp nguy hiểm có thể mạnh mẽ giải trừ khế ước, thế nhưng phong ấn trên người hần vẫn hoàn hảo như cũ.

Người hần muốn cứu lại quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức ngay cả đem tính mệnh ra đánh cược, cũng sẽ không thấy tiếc nuối gì?

“Không, ta hiện tại không giết được hần...” Thanh âm của Vong Dạ, khàn khàn, là loại khàn giọng như sinh mệnh đang dần tiêu hao, thế nhưng lại rất rõ ràng một điều, đó chính là không ai có khả năng chân chính làm thương tổn được hần: “Bất quá, chính nó đem ta đưa lên đây.”

Ngữ khí tựa như đang nói một chuyện gì đó rất đổi hiển nhiên.

Thiếu nữ không hề biết, ma long lúc này, một hắc ám long vương thượng cổ, cũng đồng dạng mình mẩy đầy thương tích, một đôi song nhãn kim sắc mờ to, tựa như còn chưa khôi phục lại thần tình từ khiếp sợ.

Một ma long cao ngạo như nó, hiển nhiên là không thể tin được một Minh vương cam tâm tình nguyện để bị phong ấn sức mạnh, lại có thể đả thương được nó tới mức này...

Nghĩ đến đây, nó vừa có chút tức giận, vừa có chút sợ hãi... Nhưng nhiều hơn cả, là bội phục...

“Hiện tại, ngươi có thể thực hiện lời hứa của mình không?” Vong Dạ nhìn thẳng vào thiếu nữ, bình tĩnh hỏi.

“...” Thiếu nữ gắt gao nhìn Vong Dạ, phảng phất như muốn ở trên khuôn mặt hần tìm kiếm thứ gì đó, hồi lâu sau, nàng tựa hồ như cũng đã minh bạch, khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu.

Kỳ thực nàng biết, tại một thế giới cá lớn nuốt cá bé như ở Minh giới này, sinh ra là kẻ yếu tất sẽ bị cường giả giết chóc, đó đã là một thứ tự nhiên luật bất thành văn rồi.

Mà tộc nhân của nàng cho dù không bị Minh tộc tàn sát, sớm hay muộn cũng sẽ chết trong tay các tộc khác, dù sao thì sinh sống ở đây, thì bên trong mỗi người, thiên tính chung quy vẫn ẩn chứa cái khát máu giết chóc, càng dẫm lên đầu bao nhiêu kẻ yếu thì sẽ càng lên cao, đó là sự tình quá mức hiển nhiên của mỗi người khi sống tại Minh giới.

Ngay cả tộc của nàng, cũng là giết những chủng tộc yếu kém hơn để tồn tại. Vậy nên, nàng đối đãi với Vong Dạ như vậy, cũng không phải là vì thứ chính nghĩa rác rưởi gì, chỉ là không cam lòng mà thôi.

Nhưng nếu Vong Dạ đã hoàn thành được yêu cầu của nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình.

“Ta nếu đã hứa điều gì nhất định sẽ thực hiện nó.” Thiếu nữ nhàn nhạt đáp lại, lại không biết nhãn thần của mình nhìn vào Vong Dạ, lại có gì đó mà chính bản thân cũng không lý giải nổi.

“Cảm tạ...” Rốt cuộc, trên khuôn mặt thủy chung vẫn không có một tia biểu tình nào của Vong Dạ, lại lộ ra một tiểu ý ôn nhu xuất phát từ tận thâm tâm. Gần như là trong nháy mắt, cảnh sắc xung quanh tựa như biến thành một mảnh tro bụi.

Ám đạm như không hề có chút ánh sáng.

Thế nhưng, nụ cười kia lại khiến khuôn mặt thiếu nữ có chút đỏ lên, tim bất giác cũng đập nhanh hơn.

Đột nhiên, nhãn thần Vong Dạ trầm xuống, thân thể cao lớn như cũng không chống đỡ được nữa mà ngã xuống, thiếu nữ vội vàng đỡ lấy hần, đầu không có quay lại mà trực tiếp ra lệnh cho tiểu long đang vỗ cánh bay sau lưng nàng: “Tiểu Hắc! Mau giúp ta chuẩn bị được!”

Nguyệt tộc sở hữu y thuật tốt nhất trên thế giới này, nàng tuy rằng không có hành y, nhưng bản thân cũng có không ít được tốt.

Tiểu long đáp một tiếng, trên người đột nhiên tản ra một đoàn hắc vụ, xoay người một cái liền biến thành một hải tử chừng mười tuổi, trông khá ái vô cùng.

“Ta không sao...”

Ai biết, Vong Dạ lúc này ngay cả đứng cũng còn không vững đột nhiên lại nắm lấy tay áo nàng, cúi đầu nói: “Trước theo ta trở về cứu người...”

“Tính mệnh của bản thân ngươi cũng đang...” Nếu không phải thân thể hần hiện tại đang cực kỳ suy yếu, thiếu nữ rất muốn ngay lúc này trực tiếp giải trừ khế ước, khôi phục sức mạnh cho hần.

Nhưng hiển nhiên là không thể, người này hiện tại không thể chịu được trùng kích sau khi khôi phục sức mạnh.

“Ngươi đã đáp ứng ta...” Vong Dạ gương mặt, nhãn thần quyết tuyệt, không cho chống cự.

Thiếu nữ nhìn Vong Dạ, hồi lâu sau, mới thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Được rồi...”

Chương 73

Sau đó, đoàn người về đến Quang Minh điện phủ, kể cả hơn mười vị Huyết Minh chiến tướng cùng với mấy yêu đồng thị vệ.

Mà Vong Dạ vẫn luôn cố gắng gượng quan sát Nguyệt tộc nữ tử bắt đầu trị liệu cho Ngao Triết Thiên, sau cuối cùng vì thương thế quá nặng mà không chống đỡ được nữa, hôn mê bất tỉnh.

...

...

...

Đợi đến khi hấn từ từ khôi phục lại được ý thức mà tỉnh lại, thì đã là chuyện của mười ngày sau đó.

Ngay khi mới mở mắt ra, chuyện Vong Dạ làm đầu tiên chính là lập tức nhảy xuống khỏi giường, vọt tới gian phòng của Ngao Triết Thiên.

Trong đầu đồng thời cũng không ngừng suy nghĩ, sau khi người kia tỉnh lại, sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Song nhãn sâu như bóng đêm kia, khi nhìn hấn sẽ là một loại nhãn thần như thế nào?

Câu đầu tiên nói với hấn, sẽ là câu nào? Mà thanh âm có hay không vẫn sẽ từ tính mà trầm thấp như trong ký ức của hấn?

Nếu chính mình đột nhiên ôm lấy đối phương, đối phương sẽ phản ứng thế nào? Có đẩy mình ra không? Hay là...

Trong lúc chạy vội vàng, đầu óc Vong Dạ đã loạn thành một đoàn như vậy, cái loại xung động vội vã nóng lòng chỉ muốn đem người kia lập tức ôm tới vào lòng gần như muốn đem tia lý trí cuối cùng của hấn đánh sập.

Thế nhưng ngay khi hấn đẩy cửa phòng Ngao Triết Thiên ra nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong, cảm giác tựa như có một gáo nước lạnh hung hăng tạt hấn một cái.

Trong phòng, Ngao Triết Thiên vẫn như cũ nằm trên giường, an tĩnh giống như chưa một lần tỉnh dậy, sắc mặt thì tái nhợt như bị bệnh, mà bên người hấn, vẫn như cũ có hai người còn lại đang lăng lạng trông nom.

An tĩnh đến quỷ dị.

Nhất là ánh mắt nhìn về phía hấn của Hủy Táp cùng Phi, nhãn thần có chút mệt mỏi mà thần thờ, khiến Vong Dạ như đột nhiên cảm giác được gì đó, lòng từng chút một trầm xuống.

“...” Vong Dạ đứng chết trân tại chỗ hồi lâu, sau mới do dự từng bước một tiến lại gần Ngao Triết Thiên đang ngủ say như cũ.

Đôi môi hấn run lên nhẹ nhẹ, như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng thanh âm hết lần này tới lần khác đều bị nuốt ngược trở lại.

Hấn kỳ thực rất muốn hỏi: “Thiên, có phải là rất mệt mỏi nên mới ngủ như vậy phải không? Như vậy, trước giờ com tối sẽ tỉnh dậy đúng không?”

Thế nhưng bộ dạng mệt mỏi của Phi cùng Hủy Táp, khiến hấn mơ hồ nhận ra sự bất thường, không dám mở miệng.

“Vong Dạ.” Phi đột nhiên đậm mạc nói, nhãn thần vẫn như cũ nhìn Ngao Triết Thiên: “Độc trên người Thiên, đã hoàn toàn thanh trừ.”

“...” Vong Dạ gạt đầu, ánh mắt vẫn chăm chú đặt trên nam nhân trưởng thành đang an tĩnh nằm trên giường.

Dưới ngọn đèn, da mặt Ngao Triết Thiên có chút tái nhợt, nhưng cũng đã khôi phục lại vẻ sáng nhuận màu mặt ong nguyên bản, về phần hắc sắc độc tố lưu lại ở tay chân, lúc này cũng đã sớm biến mất không chút dấu vết.

Ngoại trừ vết sẹo đã nhạt dần trên mặt hấn, nam nhân thoát nhìn so với bộ dạng lúc đầu hầu như không có gì khác biệt, thậm chí ngay cả mái tóc cũng đã khôi phục lại màu sắc nguyên bản, đều giống như trong trí nhớ, đen tuyền mà thần bí.

Nhưng Vong Dạ vẫn không cảm thấy vui mừng chút nào, bởi vì hấn biết câu tiếp theo mà Phi sẽ nói.

“Nhưng hân không tỉnh lại.”

“...” Vong Dạ thân thể cứng đờ, đem ánh mắt chuyển qua nhìn Nguyệt tộc nữ tử này giờ vẫn luôn đứng cạnh giường, một đôi song nhãn hàn đàm tỏa ra từng đạo lãnh quang làm kẻ khác rợn lạnh.

“Ngươi không cần nhìn ta như thế.” Ánh mắt của hân tựa hồ như khiến thiếu nữ có chút bất mãn, ngữ khí của đối phương cũng không được tính là thân thiện: “Ta có thể trị thương thể trên người hân, nhưng tâm bệnh, ta không thể.” Dừng lại một chút, thiếu nữ cũng đồng dạng chuyển ánh mắt lên nam nhân an tĩnh nằm trên giường.

“Độc trên người hân đã triệt để thanh trừ, thân thể cũng không có bất luận vấn đề gì. theo lý thuyết thì qua ngày thứ hai sẽ thanh tỉnh, nhưng chúng ta đã đợi tròn tám ngày, hân một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.”

“Như vậy... Chi có một khả năng, là hân không muốn tỉnh lại.”

“Không muốn... Tỉnh lại?” Thanh âm Vong Dạ mang theo khàn khàn lại có chút chậm chạp hỏi lại.

“Ta đã từng nỗ lực muốn đánh thức linh hồn hân, thế nhưng linh thể hân kiên quyết cự tuyệt.” Quang Minh thần đứng một bên thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Nếu cưỡng chế đánh thức, nhất định sẽ làm bị thương hân.”

“Hân căn bản, không muốn nhìn thấy chúng ta nữa...” Hủy Tạp thủy chung vẫn trầm mặc đột nhiên khàn giọng lên tiếng: “Hân tình nguyện ngủ mãi như vậy, cũng không nguyện ý gặp lại chúng ta...”

Thanh âm, dần mang theo chút nghẹn ngào yếu ớt, tựa như một hài tử bị người ta vứt bỏ.

“Ta không biết hân sẽ ngủ như vậy trong bao lâu... Rất có khả năng, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.” Quang Minh thần nói, tựa hồ như cũng có chút mệt mỏi, sau đó liền xoay người ly khai.

Ý niệm kháng cự của người kia quá mạnh, mạnh đến mức ngay cả hân cũng không thể xâm nhập...

Tựa như có một tầng rào chắn cứng rắn bọc bên ngoài, cứng rắn đến không ai có thể tiến nhập, mà chính hân, cũng không thể ra được.

Mà Nguyệt tộc nữ tử tựa hồ như cũng hiểu được chính mình không cần phải đứng góc ra ở đây, sau cũng liền xoay người ly khai.

Vong Dạ đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn Ngạo Triết Thiên thật lâu, thật lâu, cuối cùng, tựa hồ như đã nghĩ thông suốt được điều gì đó, quỳ gối xuống bên giường hân, sau đó, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay ấm áp của người kia lên.

“Thiên, ngươi không chịu tha thứ cho ta sao?” Vong Dạ tựa như cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn Ngạo Triết Thiên ẩn chứa chút sầu não bất đắc dĩ: “Vậy nên, mới muốn tiếp tục ngủ say mãi như vậy?”

Nam nhân không chút hồi đáp.

“Không quan hệ, ta có thể chờ, chờ tới khi ngươi nguyện ý tha thứ cho ta mới thôi...” Hân cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay Ngạo Triết Thiên, như một chứng minh cho lời thề hứa hẹn.

“Phải, vẫn chờ.” Phi tựa hồ như cũng đã thông suốt, biểu tình trên mặt thả lỏng xuống không ít: “Một năm không được, thì chúng ta chờ mười năm, mười năm không được, thì chúng ta chờ một trăm năm... Chỉ cần ngươi nguyện ý tha thứ cho chúng ta, vô luận là bao lâu chúng ta cũng chờ ngươi, chỉ chờ đợi một mình ngươi.”

Nói xong, hân cúi người xuống, trên cái trán nhợt nhạt của nam nhân nhẹ nhàng hôn xuống.

Nụ hôn thể nguyện.

Thân thể Ngạo Triết Thiên lúc này cùng với trước đây đã có bất đồng rất lớn, sau khi linh hồn của hân cùng ba nam nhân kia dung hợp lại, đã xảy ra biến hóa vô pháp phá vỡ. Sinh mệnh của hân, kể từ bây giờ đã bắt đầu kéo dài đến vô hạn, giống như ba người kia.

Vậy nên mặc dù hân đang ngủ say, cũng sẽ không chết đi, cũng không già đi.

Phi cùng Vong Dạ trầm mặc nhìn thật sâu đối phương, nhãn thần thoáng giao nhau, hiển nhiên là đã cùng chung một nhận thức, sau đó ánh mắt hai người một lần nữa cùng chuyển qua nhìn Hủy Tạp vẫn đang đứng một bên.

Một loại thăm dò vô thanh.

Đáp trả lại nhãn thần khiêu khích ngầm của hai người kia, Hủy Tạp cười nhạt một tiếng.

Bọn họ cho rằng mình sẽ bỏ cuộc sao? Quả thực quá ngây thơ rồi. [Anh không có tư cách nói câu này a:-”]

Hủy Tạp ra hiệu Phi tránh ra, sau đó quỳ một gối bên cạnh giường Ngạo Triết Thiên, hơi cúi đầu xuống, tư thế này khiến hân nhu thuận cùng thành khẩn hiếm thấy: “Thiên, ta cũng đồng dạng nguyện ý chờ ngươi, bao lâu cũng được, chỉ cần có thể ở bên cạnh ngươi, ta cái gì cũng đều nguyện ý...”

Ngừng lại một chút, Hủy Tạp hít sâu lấy một hơi, chậm rãi nói tiếp: “Ta không biết hiện tại ngươi có nghe được ta nói gì hay không, ta chỉ muốn nói với ngươi... Xin lỗi... Xin lỗi vì trước đây đã làm thương tổn ngươi...”

“Thế nhưng, Thiên, ta sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, vĩnh viễn cũng không.”

Mãi hồi lâu sau, khẩu khí càng thêm thận trọng: “Ta không biết nói hoa ngôn mỹ từ gì, ta chỉ có thể hứa hẹn với ngươi một điều, ta, Hủy Tạp Ngã Tư Lai Khả, vĩnh viễn thuộc về ngươi, chỉ thuộc về một mình ngươi.”

Hủy Tạp cúi đầu lấy ra một sợi dây chuyền từ trong lòng, tựa như ngọc bích mỹ lệ mà thanh nhã, sau đó nhẹ nhàng đeo tới bên cổ Ngạo Triết Thiên.

Ba nam nhân, trong một buổi chiều ngập tràn ánh nắng tươi sáng, đối với một nam nhân ngủ say, nguyện ý thề hứa.

Mà bọn họ thực sự đã làm được.

Những ngày sau đó, ba người đều một mực yên lặng trông nom bên cạnh hắn, ai cũng không nguyện ý ly khai.

Chỉ thỉnh thoảng, bọn họ sẽ thay phiên nhau rời đi. Dù sao trên thế giới này, vẫn còn rất nhiều chuyện đang chờ bọn họ hoàn thành, đó là trách nhiệm của bọn họ.

Chiến loạn ở Minh giới cần Vong Dạ quay về ra tay chấn chỉnh, hẳn một lần nữa mang theo Minh tộc đoạt lại lãnh địa.

Phong ấn ở Âm giới cũng gần bị phá bỏ, Hủy Tạp cùng Hủy Nguyệt cần phải khống chế những hắc ám thần dân đang điên cuồng muốn vượt biên chạy lên đại lục, đem bọn họ đặt vào tầm kiểm soát của mình.

Về phần Phi, ngoài trừ thỉnh thoảng có sự tình gì đó ở Quang Minh điện, đại bộ phận thời gian, hẳn đều ở bên cạnh Ngạo Triết Thiên.

Thế nhưng ba người vô luận dù bận rộn thế nào, khi trời về tối, bọn họ nhất định cũng trở lại bên người Ngạo Triết Thiên, chăm sóc hắn, quan tâm hắn, nói chuyện với hắn, nhất nhất đều nói cho đối phương hay hôm nay mình đã làm những gì.

Có đôi khi chỉ là mấy việc nhỏ vụn vặt, đôi khi lại là những chuyện có thể làm rung chuyển toàn bộ thế giới, chăm chỉ báo cáo lại, cũng không quản nam nhân có thể nghe được hay không.

Ba người, tựa như những ông chồng ngày ngày về nhà đúng giờ, đối với người vợ mà mình thương yêu nhất chia sẻ những thành quả công tác vô cùng thân thiết tự nhiên.

Chiếc giường mà Ngạo Triết Thiên nằm, phi thường lớn, lớn đến mức đủ để chứa bốn người mà vẫn còn dư dả, chỉ là vị trí nằm hai bên Ngạo Triết Thiên, ngày ngày được quyết định bởi trò bao-búa-kéo. [WTF!?!]

Người chiến thắng thì vô cùng thỏa mãn hả dạ ôm thắt lưng nam nhân nằm xuống, người thua thì về mặt âm trầm nằm một bên, không muốn nhìn thấy ái nhân của mình bị nam nhân khác ôm vào lòng.

Thời gian, thấm thoát trôi qua như nước chảy.

Sương tàn nắng lên, đông qua xuân lại đến.

Đào mất, đã một trăm năm trôi qua.

Tròn một trăm năm, nam nhân không có tỉnh lại.

Khuôn mặt, trải qua bao nhiêu năm vẫn như xưa, vẫn tựa như đang ngủ, bình tĩnh mà khoan thai.

Các nam nhân vẫn như cũ trông coi bên cạnh hắn, một chút cũng không có ý ly khai.

Dáng dấp như trước, chỉ là tâm tình, những chờ mong cùng lo nghĩ ban đầu, đã dần chuyển thành bình tĩnh.

Thời gian qua, bọn họ đã từng thử qua rất nhiều phương pháp, từng chút một thăm dò linh hồn đối phương, nhưng nam nhân thủy chung đều không có dấu hiệu tỉnh lại.

Kỳ thực ngay cả bọn họ, cũng không thể chắc chắn được là nam nhân có thực sự tỉnh lại hay không.

Có đôi khi vẫn chờ như vậy, ngóng trông, nhìn khuôn mặt thủy chung vẫn an tĩnh ngủ của nam nhân, trong lòng thỉnh thoảng cũng sẽ lại có những thanh âm bất đồng vang lên chất vấn: “Lẽ nào cứ như vậy vĩnh viễn trông coi nơi đây? Vĩnh viễn trông chờ một người có khả năng vĩnh viễn sẽ không bao giờ hồi đáp lại, tựa như một 『thi thể』!?”

...

Nên từ bỏ sao?

Từ bỏ hần, từ bỏ những tháng ngày sinh hoạt như vậy...

Tìm về tự do...

Như vậy cũng không khác nào, vô pháp nhìn thấy nam nhân một lần nữa.

Không!

Tuyệt đối không!!!

Chỉ mới nghĩ như vậy, đã đủ để khiến các nam nhân bị dọa đến một thân ẩm mồ hôi lạnh, tim giống như bị khoét lấy một khoảng trống, một cảm giác khủng hoảng như lạc lối.

Vì vậy, cái ý nghĩ kia cũng gần như sau lần xuất hiện đầu tiên, cũng chẳng còn thấy bóng dáng trở lại đâu nữa.

Các nam nhân vẫn như cũ ở bên cạnh chăm sóc hần, những khi khí trời tốt, sẽ ôm hần ra ngoài, dưới ánh dương quang ấm áp cùng gió nhẹ hài hòa, lại nghĩ, những ngày tháng như này kỳ thực cũng không tệ lắm.

Thế nhưng cái cảm giác trống vắng tịch mịch trong tim, đôi khi lại rất đau.

Một đời chờ đợi giống như một đường hầm không nhìn thấy điểm kết, mà bọn họ cũng không biết phía trước mắt kia liệu có đường ra hay không, người kia có hay không sẽ ở nơi đó chờ đợi bọn họ, hay vẫn như cũ kiên trì nằm trên chiếc giường này.

Động viên lẫn nhau, an ủi, lòng thế nhưng vẫn ôm ấp lấy một tia hi vọng nôn nóng, thấp thòm, bất an.

...

...

...

Thẳng đến một ngày nào đó, sau giờ Ngọ, ánh dương quang lười nhác nghiêng mình xuyên qua cửa sổ rơi vào trong phòng, mang theo một cơn gió mát thoảng thoảng khẽ lay động tấm rèm cửa sổ.

Mấy con chim toàn thân tuyết bạch vỗ vỗ cánh đứng trên bệ cửa sổ, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng có chút hiếu kỳ nhìn hắc phát nam nhân đang lẳng lặng nằm trên giường, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng riu rít vài tiếng, thanh âm thanh thúy mà mềm mại, khiến cho người nghe cũng có cảm giác thoải mái lạ thường.

Trên chiếc giường lớn màu trắng, tóc Ngao Triết Thiên lúc này đã rất dài, đen bóng mà thân bí tựa như tơ lụa lẳng lặng tản ra, còn mơ hồ tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt tựa như dương quang ấm áp.

Hiển nhiên là hần đã được chăm sóc rất tốt, sạch sẽ mà thanh sáng.

Mà ngày hôm nay ba nam nhân kia lại không biết ra sao, không hẹn mà cùng tụ tập lại trong phòng. Những lúc bình thường, kỳ thực cũng không thường gặp như vậy, bởi vì bọn họ trong suốt quãng thời gian qua đã dần trở nên ăn ý, hiểu được lúc nào cần xuất hiện, lúc nào cần cùng nhau đợi chờ Ngao Triết Thiên.

Lúc này, ánh dương quang sau giờ Ngọ cũng khiến ba nam nhân cảm thấy lười nhác mà ghé vào bên cạnh giường Ngao Triết thiên, tựa như mấy con mèo lớn ngoan ngoãn, Hủy Tập cọ cọ mấy cái, cả người vui vào trong lòng Ngao Triết Thiên.

Còn Phi cùng Vong Dạ thì an tĩnh ngồi bên cạnh đọc sách, ngón tay thỉnh thoảng lại mân mê vài sợi tóc của nam nhân.

Đột nhiên, Vong Dạ thân thể cứng đờ ra, như là ngay cả hô hấp cũng đình trệ lại, không dám thở mạnh. Sau đó, quay đầu chậm rãi nhìn về phía nam nhân.

Ngay vừa rồi, hần cảm giác được, ngón tay của Ngao Triết Thiên, hình như vừa nhẹ nhàng giật một cái.

Cảm giác được dị thường của hần, hai nam nhân cũng theo đường nhìn của hần mà nhìn tới Ngao Triết Thiên.

Ánh dương quang vẫn như cũ lười nhác xuyên qua cửa sổ lẳng lặng rơi xuống trên người nam nhân, khiến cho mỗi sợi lông mi trên mí mắt hần đều hiện ra rõ ràng, sau đó, hàng lông mi chột run lên nhẹ nhẹ, tựa hồ như đang nỗ lực thích ứng với những tia sáng, con mắt bắt đầu chậm rãi mở ra, sau đó đường nhìn từ tốn dời về phía ba nam nhân đang vây lại xung quanh hần.

Ba nam nhân đang chăm chú nhìn hần. . .

Nhưng không ai dám động, cũng không dám hô hấp... Chỉ sợ hình ảnh trước mắt đây chỉ là ảo giác, chỉ cần mình khẽ động, sẽ phá vỡ mất giấc mộng mỹ lệ này...

Ngay cả con mắt, cũng không dám chớp dù chỉ một cái... Cũng không dám nhúc nhích mà chỉ yên lặng nhìn hần.

Ngạo Triết Thiên nhìn ba nam nhân đã thất thần đến phát ngốc ra, khoe miệng, tựa hồ như bắt đắc dĩ cười một tiếng, hần nhắc cánh tay lên chống đỡ lấy cơ thể rồi chậm rãi ngồi dậy, sau đó, một lần nữa nhìn về phía ba nam nhân xung quanh mình, lộ ra một tiểu ý thật nhẹ mang theo áy náy nhàn nhạt.

“Xin lỗi... Để các người đợi lâu...” Giọng nói từ tính phảng phất như sẽ không bao giờ có thể nghe thấy được nữa từ miệng nam nhân truyền ra, trầm thấp mà ôn nhuận, tựa như xuân phong, nhẹ nhàng thổi qua trái tim đã sớm băng lãnh của ba nam nhân.

Một câu nói của hần, lại khiến bọn họ cảm không được, nước mắt lặng lẽ nhẹ lặn xuống trên mặt...

Vong Dạ nhìn nam nhân, tựa hồ như muốn nói gì đó, thế nhưng cái gì cũng không nói thành lời, chỉ có thể run run vươn tay ra, cần cần dục dục chạm lấy khuôn mặt ấm áp của nam nhân, tình tế vượt lấy, phảng phất như đang cảm nhận cái cảm giác chân thật.

Mà Ngạo Triết Thiên cũng nhìn về phía hần, dưới ánh dương quang, bởi vì ánh mắt chuyển động làm hàng mi cũng rung động theo, mỗi một sợi đều được phủ lên một tầng đậm đậm kim sắc...

Nhân thân, thâm thúy đến gần như muốn đem linh hồn Vong Dạ toàn bộ cuốn vào thật sâu.

“... Người thực sự đã tỉnh sao? Là thật sự tỉnh rồi sao?”

Câu hỏi ngốc nghếch như vậy, từ miệng Vong Dạ hỏi ra, lại mang theo bất an cùng mờ mịt, làm cho người nghe bất giác có loại chua xót yêu thương.

“... Ân, tỉnh.” Ngạo Triết Thiên nhìn Vong Dạ, không khỏi thờ dài, ngay giây tiếp theo, hần đã bị Vong Dạ gắt gao ôm vào trong lòng.

“Người, rốt cuộc cũng tỉnh... Ta chờ người đã lâu, rất lâu...” Vong Dạ tha thiết ôm lấy nam nhân, phảng phất như muốn đem hần cả người hòa nhập vào với mình, cổ sức ôm lấy thật chặt, thật chặt.

Cho dù là cách một lớp y phục, Ngạo Triết Thiên vẫn có thể tình tường cảm giác được thân thể đối phương đang run lên kịch liệt, cùng với chút ẩm ướt tích lại trên vai, lệ thủy nóng ẩm.

Vong Dạ như vậy, khiến Ngạo Triết Thiên cũng bất giác thả lỏng biểu tình, tay vươn ra nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng đối phương.

“Thiên...” Phi cùng Hủy Táp đứng một bên nhìn bọn họ, không khỏi ừm kêu lên một tiếng, nước mắt từng giọt tiếp từng giọt lặn xuống. Lúc này, bọn họ thân là bậc vương giả cao cao tại thượng, từ lâu đã sớm gối xuống chiếc mặt nạ trước mặt nam nhân.

Ánh mắt dời về phía hai người đã ừm kêu như những hải tử bị vớt bỏ, Ngạo Triết Thiên hơi cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: “Qua đây.”

Nhân thân, là một loại ôn nhu nhàn nhạt, tâm, lại vô thanh thờ dài một tiếng.

Những nam nhân này, cư nhiên, khi không biết hần liệu có thể tỉnh lại hay không, lại ngốc nghếch chờ hần tròn một trăm năm.

Một trăm năm, bao nhiêu ngày qua đêm về, xuân hạ thu đông, đối với việc chờ đợi một người mà không biết bờ bến mà nói là dài đằng đẵng đến chừng nào. Mà bọn họ, lại kiên trì như vậy, không có dù chỉ một chút ý định ly khai.

Chấp nhất như vậy, khiến hần cảm thấy, nếu cứ tiếp tục ngủ say như vậy, thì thực sự là quá tàn nhẫn.

Mà hần thông qua năng lực của Quang Minh thần, cũng đã biết bọn họ vì hần mà đã làm những gì, đã phải chịu đựng những gì.

Nếu như nói là không chút lung lay hay cảm động, thì đúng là không có khả năng.

Thế nhưng hần rất mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi, tình, đối với hần đã nặng nề đến mức không thể gánh nổi trên lưng nữa. Vậy nên, hần mới chọn cách ngủ say, nghĩ rằng, không qua bao lâu sau, bọn họ hẳn là sẽ ly khai.

Thế nhưng ngoài dự kiến chính là, bọn họ vẫn ngây ngốc chờ đợi như vậy, tựa như nếu hần vẫn bất tỉnh như vậy, thì bọn họ cũng vẫn sẽ chờ đợi, cố chấp đến khiến người ngoài không khỏi có chút thương tiếc.

Dù sao, tình cảm của hần đối với Vong Dạ, kỳ thực vẫn còn, tuy rằng đã từng tổn thương, vỡ nát, nhưng chung quy là vẫn còn.

Còn đối với Hủy Táp cùng Phi, ngay chính bản thân hần cũng không rõ ràng, rốt cuộc bản thân đối với họ là ôm một tình cảm thế nào.

Hần hẳn là không nên yêu thương bọn họ, thế nhưng nhìn bộ dạng ừm kêu mà thương tâm của bọn họ, lại nghĩ đến bọn họ cùng ngây ngốc chờ trọn cả trăm năm, khi thấy hần tỉnh lại, rõ ràng là kích động đến hai mắt cũng phải đỏ lên, nhưng cũng không dám ôm lấy hần. Nhưng thứ này, khiến hần làm cách nào cũng không thể tàn nhẫn được.

Tiếp đó, cân nhắc suy xét của Ngạo Triết Thiên, đã bị hai người kia bỏ nhào vào cắt đứt mất.

Bọn họ ôm rất chặt, tựa như sợ nam nhân sẽ đột nhiên đẩy bọn họ ra, ngay cả cánh tay cũng bất giác run lên.

Bọn họ kỳ thực trong lòng đều hiểu rõ, chỉ là, vô luận thế nào, cũng đều không muốn buông nam nhân ra, thời gian mỗi ngày mỗi ngày còn dài như vậy, biết đâu một ngày nào đó, nam nhân này, sẽ tiếp nhận mình, chân chính tiếp nhận mình.

Trong phòng, đã không còn ai nói chuyện nữa, bọn họ chỉ rơi lệ, cánh tay ôm thật chặt lấy ái nhân đã trải qua rất nhiều gian truân vất vả, rất nhiều, mới có thể trở về...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ngạc Mộng

Hôm nay Ngao Triết Thiên vừa tan tằm trở về, Hủy Tật như người vợ nhỏ ngoan ngoãn ở nhà làm bánh cho người yêu, chạy ra cửa đón tựa cún con, trên người mặc tạp dề màu hồng phấn khiến Ngao Triết Thiên choáng váng một trận, vì thế càng cảm thấy mình kết giao lộn người.

Lam Lâm này lại tặng loại lễ vật kia...

”Thiên Thiên, hôm nay hai người họ đều ra ngoài, người nếm chút bánh ngọt của ta, làm cực khổ lắm đó, tay còn bị thương nữa nè...”

Nói xong giờ ngón tay hoàn toàn không thương một điểm nhưng bằng bó như đòn bánh cho Ngao Triết Thiên nhìn, còn mang một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

”Ồ... Tiểu sơn dương cũng biết làm bánh ngọt?”

Ngao Triết Thiên liếc ngón tay không khác đòn bánh bao nhiêu của Hủy Tật, trêu chọc cười nói.

Lại nói tiếp, tuy ba người thay phiên xuống bếp nấu cơm, cũng đều rất cố gắng, nhưng chỉ có trù nghệ của Hủy Tật vẫn không tiến bộ, thậm chí đôi khi cũng làm bê không ít dụng cụ trong bếp.

“..... Ta không phải sơn dương...”

Ủy khuất hé miệng, cúi đầu một chút, Hủy Tật đem bánh ngọt màu đen đưa tới trước mặt Ngao Triết Thiên.

”Nếm chút nha...”

”Ân.”

Ngao Triết Thiên gật đầu, sau khi đưa áo khoác cho Hủy Tật liền tiếp nhận bánh ngọt, cắn một cái, sau một lúc lâu, mảy vô thức cau lại, quay đầu nhìn về mặt chờ mong tán dương của Hủy Tật.

”Sao người bỏ muối vào...”

”Ách... Cái ta thêm không phải đường sao...”

Hủy Tật nghiêng đầu sợ hãi nhỏ giọng nói. Sau đó cũng cắn một cái, mặt mày nhăn thành một cục, trong lòng ảo não nghĩ nếu không phải vì muốn để Thiên Thiên ăn đầu tiên, chính y sao lại không ăn thử?

”Đừng buồn, bỏ muối vô cũng không quá tệ đâu...”

Ngao Triết Thiên cười cười, cúi đầu ăn hết bánh kem. Sau đó thấy Hủy Tật ngẩn người dõi theo, nhin không được sờ đầu y nói.

”Đã tiến bộ so với trước kia, bé ngoan, tiếp tục cố gắng nhé.”

“.....”

Hủy Tật hơi ngượng ngùng, sau khi nghe hai chữ bé ngoan, bỗng đứng âm tình bất định. Cảm nhận rõ thứ Ngao Triết Thiên muốn nói, đột ngột ấn Ngao Triết Thiên lên sô pha, thò lỗ lấp lấy cánh môi.

Còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi trơn ướt đã bừa bãi suông sẽ bạo khai hai môi hân, nhập vào trong khoang miệng, liếm lộng khuấy trở.

”Uy... Ô...”

Bất thành linh bị công kích, Ngao Triết Thiên hầu như không thể hô hấp, khó khăn lắm mới đẩy được người ra một chút, đối phương lại dán dính vào như

hình với bóng, nụ hôn càng lúc càng trở nên kịch liệt, cho đến khi khóe môi hai người tràn ra dịch thể trong suốt.

Qua một hồi lâu, cảm thấy thân thể nam nhân tựa hồ đã nhũn ra. Hủy Tạp mới hơi dòi miệng, liếm cánh môi Ngao Triết Thiên khàn khàn nói.

”Ta không phải bé con... Hay ngươi cần xác nhận lại?”

“.....”

Ngao Triết Thiên không trả lời chỉ nghiêng mặt cúi đầu thờ dốc, tựa hồ đang cố gắng khôi phục hô hấp bình thường, lại không biết đôi môi trơn ướt vì bị cường hôn của mình thoát nhìn khiêu khích lý trí một nam nhân khác tới chừng nào.

”Thiên... Ngươi biết không... Đêm nay ngươi là của một mình ta... Chỉ một mình ta...”

Còn chưa điều chỉnh hô hấp, Hủy Tạp đã dán tại vành tai hắn, trầm đục nói, hơi thở tựa như lửa, nóng đến độ khiến hắn vô thức muốn lùi lại, cũng không ngờ phần eo sớm đã bị đối phương chặt chẽ xiết vào ngực, đôi môi dán tại vành tai hắn cũng thuận thể bắt đầu liếm lộng khoang tai.

Ngao Triết Thiên cau mày, vốn định nhẫn một chút, vì hắn không biết Hủy Tạp đột ngột trúng phải loại gió gì, nhưng khi thấy y bắt đầu xé y phục mình, trong lòng thật sự phát hỏa. Ngay sau đó, sắc mặt trầm xuống, Ngao Triết Thiên bỗng nhiên một cước đá vào bụng Hủy Tạp, hừ lạnh nói.

”Đủ rồi, ta đi làm cả ngày, về đến nhà tới cơm chiều cũng không được ăn sao?”

”Ách...”

Hủy Tạp đầu tiên là sững sờ một hồi, thấy biểu tình âm trầm của Ngao Triết Thiên, sắc dục trên mặt đột ngột lui sạch sẽ, tức khắc không màng tới đau đớn, sau khi liên tục giải thích liên vọt vào phòng bếp.

Đề Thiên Thiên đói bụng là trọng tội y vác không nổi.

Tối buổi tối, cuối cùng cũng xử lý tốt công tác công ty, Ngao Triết Thiên chậm rãi vươn vai, ngó Hủy Tạp đang cuộn kể bên chơi PSP, thản nhiên ra lệnh.

”Đi pha nước ấm”

”Vâng”

Hai mắt tức khắc tỏa sáng, Hủy Tạp cao hứng pha nước tắm, lúc làm xong cũng cởi áo chờ Ngao Triết Thiên vào, nhưng bị đối phương đẩy ra ngoài.

”Ách... Không thể tắm chung sao?”

Mất thấy mộng đẹp tắm cùng mỹ nhân sắp tan biến, Hủy Tạp chưa từ bỏ ý định, bắt lấy cạnh cửa đáng thương ai oán nói.

”Tắm với ngươi không sạch nổi.”

Diện vô biểu tình kéo ngón tay Hủy Tạp dính vào bản lề cánh cửa ra, Ngao Triết Thiên bắt lưu tình đóng cửa lại, tức khắc, ngoài cửa có nam tử nhào như như cún con bị bỏ.

Cứ ở ngoài cửa như vậy sẽ phát ngốc, cuối cùng chưa từ bỏ ý định, lại đi cào cửa.

”Thiên, để ta vào đi... Người ta chưa từng tắm chung với ngươi...”

Không chú ý...

”Ta sẽ không làm cái gì cả... Ta rất hiền lành... Tiểu đệ đệ của ta càng hiền hơn...”

Hắc tuyến, tiếp tục thây kệ...

Khó khăn lắm thế giới mới yên tĩnh một lúc, Ngao Triết Thiên hầu như nghĩ Hủy Tạp đã hết hy vọng ly khai, rồi lại nghe được thanh âm truyền đến từ bên ngoài, hình như hơi đau thương, lại cố gắng giả vờ mạnh mẽ.

”Thiên, ta thật sự muốn biết.... Lý do ngươi không tiếp nhận ta.... Rốt cuộc là tại sao...”

Ngao Triết Thiên không khỏi sùng sốt, nhưng vẫn không lên tiếng trả lời.

”Ngươi... Có thích ta không?”

Những lời này có chút run rẩy.

”Hay là, hiện tại chúng ta như vậy, chỉ bởi vì... Chuyện ta làm vì ngươi?”

“.....”

Ngạo Triết Thiên hạ mi mắt, mặc nước ảm từ đỉnh đầu rơi xuống, nhưng thủy chung không mở miệng, hai mắt có chút thất thần, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Thật ra, ngay cả chính hắn cũng không biết mình đối với Hủy Tạp rốt cuộc ôm thứ cảm tình gì.

Một lát sau, Ngạo Triết Thiên tẩy trừ trong phòng tắm hít một hơi thật sâu, quyết định tìm Hủy Tạp nói chuyện. Nhưng chờ hắn trở lại phòng mình, lại phát hiện phòng đã là một mảnh đen kịt, có loại không khí lạnh lẽo tràn ngập bên trong, khiến tóc gáy hắn không khỏi dựng thẳng lên.

” Hủy Tạp?”

Gọi nhẹ một tiếng, nhưng đáp lại hắn là một loại tĩnh mịch trầm lắng, thật giống như cả phòng chỉ có một mình hắn, nhưng rõ ràng Hủy Tạp vừa rồi còn nói chuyện với hắn ngoài cửa.

Mơ hồ có chút bất an, lạnh lẽo đứng yên trong bóng đêm, Ngạo Triết Thiên tính xem xét cho chắc ăn, bỗng nhiên một cánh tay ướt át lạnh lẽo từ trong bóng đêm vô thanh vô tức ôm lấy hắn, sau đó, người đã bị bế ngang, không cho chống cự, quăng thật mạnh lên chiếc giường lớn mềm mại, một trận chóiáng văng.

“... Hủy Tạp?” Ngạo Triết Thiên bị chuỗi hành động này làm đầu choáng mắt hoa, cổ hết sức xoay người bò dậy, nhưng cũng không thấy gì.

Chỉ có mình hắn trên giường, mơ hồ có ánh trắng rơi xuống, xung quanh vẫn là một mảnh hắc ám. Loại cảm giác này rất khó chịu, tựa như bị người trộm nhìn trong bóng tối, nhìn không sót một cái, còn mình thì cái gì cũng không thấy được.

Một đôi tay, một đôi tay trắng nõn đến xấp xỉ trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo bỗng nhiên lẳng lẳng áp bên chân, hư ảo như mây khói, nhưng rõ ràng có thể cảm thấy giường lún xuống. Sau đó, đôi tay kia bắt đầu từ tốn vươn đến hắn, thân ảnh người nọ cũng dần ẩn hiện trong bóng đêm.

Đầu tiên là cánh tay hữu lực thon dài, sau đó, sợi tóc màu xám, lồng ngực nam tính cường tráng, lại hướng lên trên, đó là cái cảm gọi cảm, khoe miệng mang nét cười ái muội âm lãnh, cuối cùng là một đôi yêu đồng mị hoặc chăm chăm nhìn Ngạo Triết Thiên.

“.....”

Thân thể đối phương ẩn hiện trong bóng đêm, phủ áp lên thân thể hắn như hắc báo tiến tới con mồi, lúc y từ trên cao nhìn xuống, miệng Ngạo Triết Thiên cứng lại, mồ hôi run rẩy mà cảm xúc phức tạp xuất ra một cái tên.

” Ngạc Mộng...”

Kể một trăm năm trước gặp phải rồi vì hắn mà chết, Ngạc Mộng...

Sao lại xuất hiện ở đây...

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng hắn, mắt tức khắc bị bóng tối bao phủ, sau đó cổ truyền đến đau đớn bị cắn xé, cảm giác ngứa cũng ứa theo kéo tới, Ngạo Triết Thiên tức khắc gãy giữa kịch liệt, nhưng vô luận hắn ra sức tránh thoát tới đâu, đối phương đều có thể áp chế.

Càng làm cho Ngạo Triết Thiên cảm thấy kinh hoàng chính là một loại cảm giác tê liệt đang lan tràn từ chỗ bị cắn, vì thế khí lực hắn bắt đầu yếu xuống, cuối cùng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống vai nam nhân vô lực thờ dõc, thanh âm cũng vô pháp phát ra. Hắn có thể tình tường cảm thấy máu mình đang bị đối phương chậm rãi hút cạn.

Nhưng hoàn toàn không có khí lực ngăn chặn. Tiếp theo, hàm răng đâm trong cổ mình rút ra, Ngạc Mộng ngẩng đầu nhìn trần trần, yêu đồng ẩn nấp trong bóng đêm tựa như một con ma sói chờ bữa, hơi hé miệng, đầu lưỡi đỏ búng tron ướt từ khoe miệng xuất ra, tà dị liếm liếm môi trên, lại cúi thân xuống bắt đầu liếm thương khẩu Ngạo Triết Thiên tựa như yêu ái.

Sau đó đầu lưỡi xuôi theo da thịt ẩm ướt trượt xuống, cách dục bào thông thả mà hung độc gặm cắn lồng ngực nam nhân. Loại cắn gặm quái dị khiến nam nhân nhuyển người trên giường thống khổ cau mày, dự cảm được những thứ sắp sửa phát sinh, nam nhân rốt cuộc không áp chế được run lên.

Kỷ ức bị cường bạo trong quá khứ khiến hai mắt hắn bật kín một tầng yếu ớt, hắn phí công muốn bỏ đi, nhưng nhanh chóng lại bị kéo trở về, dục bào xé khai, thân thể nam tính còn tích bọt nước vô pháp che giấu, phơi bày trước mắt nam nhân, phía trên còn thấy rõ vết tích nam nhân khác lưu lại.

Hầu như lập tức, Ngạo Triết Thiên có thể tình tường cảm thấy trên người Ngạc Mộng đột ngột phát ra lệ khí. Sau đó môi liền bị hung hăng cắn lấy, lực đạo xấp xỉ cắn xé khiến Ngạo Triết Thiên nhịn không được rên đau một tiếng, nam nhân áp chế hắn cũng nhân lúc hắn ăn đau luồn lưỡi vào trong miệng hắn, thô bạo thi ngược trong khoang miệng Ngạo Triết Thiên.

Sau đó Ngạo Triết Thiên cảm thấy hai chân bị hung hãn kéo ra, thân thể nam nhân tiến đến chen vào, hỏa nhiệt như sắt nung cũng mười phần uy hiếp để ở giữa hai chân hắn.

” Ngạc Mộng...”

Thừa lúc tạm thời được buông tha, đôi môi khó khăn lắm mới có thể mơ hồ khàn khàn nói, hai mắt Ngao Triết Thiên đỏ như bị đâm thương.

”Đừng ép ta hận ngươi...”

Y biết rõ mình căm giận chuyện này hơn bất cứ ai khác.

Y biết rõ...

“.....”

Đối phương nhìn chăm chăm hẳn, đột ngột thần nhiên nở nụ cười, cái loại cười mang mấy phần đau thương hẳn không thể lý giải.

”Ta không có cách nào có được tâm của ngươi, vậy hãy đem thân thể ngươi cho ta đi.”

Vừa nghe xong, đầu đón xé rách truyền đến dưới hạ thân liền trực tiếp đánh nát hô hấp hẳn.

Hung khí vốn để giữa hai chân đã vùi thật sâu vào trong cơ thể hẳn. Ngao Triết Thiên thở hổn hển một tiếng trong đầu đón.

“..... Vô liêm sỉ...”

Hỏa nhiệt bắt đầu thông thả trôi động, chăm chú đến độ nói không ra lời, ngay cả môi cũng run.

”Hận ta sao?”

Ngạc Mộng cúi xuống liếm vành tai ướt đầm mồ hôi của Ngao Triết Thiên, lúc trừu tợng mạnh bạo, cười lạnh trầm đục nói.

”Hận tới bao nhiêu nào.... Có muốn như lần trước, nhốt ta trong trận pháp rồi thiêu cháy không?”

”Có lẽ ngươi cũng đoán được, hồn phách sót lại của ta giấu trong cơ thể Hủy Tật, ngươi có thể cho hẳn biết để giết chết ta...”

”Hay là ngươi tính dùng tâm linh gọi hai người kia về giết ta, khiến ta hồn phi phách tán?”

”Giết kẻ từng chết vì ngươi, một linh hồn không lưu dấu tích...”

”Ha ha.... Tại sao ngươi không nói gì vậy....”

Ở dị giới, hai vương giả đang phong ấn khe nứt không gian để phòng thể giới mất cân bằng bỗng nhiên không biết thế nào tâm thần không yên. Nhất là Phi, thậm chí trở nên nôn nóng dị thường.

”Thiên có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“..... Hẳn là không, nếu không hẳn sẽ gọi chúng ta về”

Vong Dạ trầm ngâm, một lát sau thần nhiên nói. Sau khi linh hồn bốn người tu bỏ cho nhau, liền có được năng lực trao đổi thần niệm xuyên không.

”Ân, nói cũng đúng”

Phi gật gật đầu, nếu thật phát sinh chuyện gì, sao Thiên không chịu gọi họ về? Chắc chỉ quá lo lắng.

Lãnh khí ban đầu trong phòng đã sớm bị thay thế bằng nhiệt khí giao triền, tràn ngập một loại khí tức xuân sắc suy đồi.

Giường lớn màu đen đã là một mảnh lằng loạn hỗn độn, Ngao Triết Thiên toàn thân ướt đầm lúc này chỉ có thể nhyuễn người ghé sát trên giường, mông bị nâng lên cao, eo lưng hữu lực bị kiềm chế, bị nam nhân phía sau một lần lại một lần tiến nhập, suy yếu dong đưa theo luật động.

Lực thúc càng lúc càng kịch liệt khiến nam nhân bắt đầu thờ gấp hỗn loạn, cứ hung hăng làm một trận như vậy, lại bị lật người lại sáp nhập thô bạo, lực đạo không chút tiết chế càng cường độ trừu sáp khiến hẳn thờ dốc liên tục, nhưng thủy chung nhẫn nại không chịu phát ra thanh âm yếu đuối.

Tựa hồ đã biết có gãy gĩa cũng vô ích, nên nam nhân chỉ trầm lặng cắn răng mặc đối phương tùy ý xâm phạm.

Nhưng thời gian trôi qua, xâm phạm hầu như không có kết thúc thật sự từng chút đánh tan ý chí hẳn, nên tới tăng sáng, nam nhân sớm hỗn loạn rút cuộc khóc ra tiếng dưới sự xâm phạm không tiết chế, nhưng tiếng khóc ảm nhẫn và khàn đục kia ngược lại khiến động tác đối phương càng lúc càng thô bạo, thậm chí hung hăng cắn gặm toàn thân hẳn một trận...

Nhưng mãi đến lúc hôn mê, Ngao Triết Thiên vẫn thủy chung không gọi ba nam nhân kia...

Có lẽ, thật sự không đành lòng...

Ta chỉ là.... Không cam lòng thôi...

Rõ ràng có thể nhìn thấy người, nhưng không cách nào chạm tới người được ...

Chỉ có thể trong cơ thể kẻ đó, tập hợp từng chút năng lượng, sau đó có thể xuất ra một lần...

Lần gặp lại tiếp theo cũng không biết là khi nào.... Nên...đành phải làm như vậy...

Những lời này không biết Ngao Triết Thiên nghe được ít, nhiều hay một câu cũng không nghe được.

Hắn đã ngủ.

Đợi ngày mai tỉnh lại, hắn phải đối mặt với nghi vấn của Hủy Tật... Dù sao... cũng cần một lời giải thích cho một thân đầy dấu vết tình ái này của hắn...

Bất quá đó là chuyện ngày mai... Hắn bây giờ mệt chết đi được, cần phải nghỉ ngơi...

Ngay cả chính hắn cũng không biết, hắn phải đối mặt với cái gì....

Quang Minh thần đột ngột tới chơi và kẻ tuyệt mệnh trong u oán, Tiểu Hàn liệu có thể sống lại...

Cũng xóa đi tầng tầng sắc thái không đồng dạng của cuộc sống bình thân ban đầu...

End

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Phản Công

Chuyện kể rằng ba con cùng nhau theo Thiên về thế giới hiện tại, tái bắt đầu một lần nữa. Cũng bám rễ trong nhà hắn, ăn đồ của hắn, đeo dính lấy hắn, buổi tối còn cướp đi giấc ngủ của hắn.

Nga, đúng rồi, còn Tiểu Hàn. Nó không có thân thể, linh hồn ở trên người Thiên. Bất quá có thể thực thể hóa trong thời gian ngắn.

Chạng vạng, Thiên kết thúc công việc, lái xe từ công ty về nhà. Sắc mặt có chút buồn bực. Không phải hắn không muốn nhìn thấy ba con kia. Dù sao, sau khi phát sinh nhiều chuyện như vậy, hắn cũng đã tiếp nhận họ.

Mà ba con kia thì che chở quan tâm hắn như bảo vật, nói hắn một chút cũng không cảm động là giả. Mặc dù có lúc họ rất ngốc, khiến người ta dở khóc dở cười.

Vấn đề là ba con kia rất có sinh lực, lại không biết tiết chế. Mỗi ngày không ngừng tranh giành yêu thương hắn, lật tới lật lui khiến hắn không chịu nổi. Nhớ tới tình hình tồi tệ, đầu cùng thân thể hắn đều cảm thấy đau nhức.

”Đáng ghét.”

”Chủ nhân, người không phải đang giận họ chứ?”

Linh hồn Tiểu Hàn bám trên người Thiên nhìn ra tâm tư của hắn.

”Rất nhiều nữa là đáng ghét, đám gia hỏa đó thật sự không biết tiết chế.” Thiên thờ dài nói.

”Chủ nhân, hiện tại họ ăn đồ của người, ở nhà của người, nhưng cũng không biết nghĩ một chút cho thân thể của người, thật sự quá đáng.” Tiểu Hàn châm ngòi.” Ta thấy người phải hảo hảo giáo huấn họ một trận mới được.”

Thiên lắc đầu.

”Chuyện khác họ rất nghe lời, chỉ có việc này ta không có cách. Phạt họ mấy ngày không được chạm vào ta cũng chỉ phản tác dụng, càng không thể đuổi bọn họ đi, thế giới này sẽ đại loạn.”

”Chủ nhân, người thiện lương như vậy đương nhiên sẽ bị họ khi dễ. Ta nói với người...” Tiểu Hàn hiến kế.

“... Thế có được không?”

”Chủ nhân, ta muốn giúp người xả giận, người hãy ngấm lại chuyện họ làm với người...”

...

”Họ quả thật thiếu giáo huấn.”

Vì thế, đầu xe quay lại, tới một cửa hàng mua một cái hộp gì đó. Lúc về đến nhà để Tiểu Hàn lên lút giấu trong phòng.

Mở cửa, một con cún, con con mèo, một con sơn dương lập tức nhào tới, thấy họ vẫn vui mừng niềm nở. Nhưng để thực hiện kế hoạch, không thể trưng cái mặt dịu dàng ra cho bọn hán (bằng không bị họ ăn là cái chắc).

Huyền Tập nói.

”Thiên, ta giúp người cởi áo khoác.” (để có thể thấy dáng người cực hảo của Thiên.)

Vong Dạ nói.

”Thiên, mệt không? Ta giúp người mát xa.” (để có thể sờ mó Thiên.)

Phi bị giành trước, chỉ có thể chỉ có thể đưa nước cho Thiên (không sao, uống trước một ngụm rồi đưa Thiên uống, ở thế giới này gọi là hôn gián tiếp)

Thiên lại không quan tâm, hướng tới phòng đọc sách.

Ba con sừng sột, liếc nhìn nhau.

”Quả nhiên người chọc giận Thiên, sơn dương thôi.” Phi giành nói trước.

“Sao ta có thể chọc Thiên hả, là các người.” Huyền Tập gào.

Vong Dạ chặn Thiên lại, lo lắng hỏi.

“Thiên, làm sao vậy? Là chúng ta làm sai cái gì sao?”

Hai kẻ khác lập tức bầu lại.

Tức giận trừng họ, tiếp tục bỏ lơ. Ba con càng nóng ruột, quên mất vấn đề của ba người họ.

Vong Dạ sừng sột...

Phi trầm tư...

Huyền Tập không chịu nổi.

”A... Ta không chịu nổi người như vậy, ta làm sai cái gì người nói đi, ta có thể sửa mà.”

Nhìn sáu con mặt hồi hộp chăm chăm nhìn hai mắt mình, Thiên diện vô biểu tình nói.

”Là ta không chịu nổi các người...”

Thấy bọn họ bắt đầu lộ ra biểu tình hoảng sợ. Thiên thiếu chút nữa cười ra tiếng. Bất quá Thiên là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm, diễn xuất đương nhiên cũng không tồi, tiếp tục nói.

”Ta không chịu nổi các người mỗi ngày làm tình không dứt, chỉ biết người tranh ta đoạt, các người có nghĩ tới cảm thụ của ta không?”

Ba con cúi đầu không nói gì. Thiên có cảm giác đang thuần hoá ba con vật, cún hồng, mèo trắng, sơn dương màu cà phê.

”Về sau cũng đừng chạm vào ta nữa.”

”Không.”

”Không được.”

”Không thể.”

Ba âm hợp xướng.

Vong Dạ.

”Thiên, thực xin lỗi, về sau ta sẽ ôn nhu, được không?”

Hủy Tạp.

”Ta đã thu hồi khí tức rồi, sẽ không làm đau ngươi đâu.”

Phi.

”Ta sẽ không tái lợi dụng ngươi, cũng không làm ra những chuyện kỳ quái.”

Thiên kiên quyết lắc đầu, hướng phòng bếp nấu cơm, sau khi ba con này tới đây, ngay cả osin cũng không thể mướn, còn phải nấu cơm cho bọn hắn ăn, Thiên ngẫm lại, trong lòng lại càng thấy bất công. Ý chí giáo huấn họ càng kiên định.

Vong Dạ đột ngột từ phía sau ôm lấy, vùi đầu vào bả vai Thiên không cất tiếng. Đây là biểu hiện khi Vong Dạ muốn làm nũng, hữu hiệu nhất lúc Thiên mềm lòng nhưng lần này không được.

”Ngoại trừ chuyện không được chạm vào hay rời khỏi ngươi, cái nào khác cũng được, ngươi đánh ta mà hết giận cũng được.” Hủy Tạp nói.

”Đúng, đổi cách khác đi, chúng ta có thể từ từ bàn bạc.” Phi nói.

Thiên thấy cũng được rồi, tiếp tục bức sẽ bị bọn họ phản kháng lại. Làm ra bộ dáng khó xử, cùng khẩu khí do dự.

”Vậy.... Một, các ngươi về sau phải nghe lời ta, bao gồm cả lúc H.”

”Hảo.”

Ba con không hện mà cùng đồng thanh.

”Hai, ta muốn các ngươi làm cái gì, thì phải làm không được phản kháng.”

”Hảo.”

Ba con lại không hện mà cùng đáp.

”Ba, người làm trái sẽ phải rời khỏi.”

”Hảo.”

Ba con lại đồng thanh.

Cuối cùng, Thiên lợi dụng tâm lý cạnh tranh lẫn nhau của ba người. Ba con đều muốn đá bay hai người khác, hảo độc chiếm Thiên. Nên họ rất khôn khéo, nhưng vì tình trạng kiềm chế lẫn nhau chỉ có thể thủ ước. Hơn nữa, họ đều cho rằng chỉ cần không ly khai Thiên, có thể H cùng Thiên là hảo. Thiên thiện lương sẽ không nghĩ ra chuyện gì làm khó họ. Lại không biết lần này là Tiểu Hàn đề nghị. Họ cũng không hiểu rõ một mặt khác ngoài thương trường của Thiên.

”Chúng ta trước nấu cơm ăn, Phi tới giúp.”

”Hảo”

Phi rất vui vẻ.

”Bọn ta thì sao?”

”Các ngươi càng giúp càng bận.”

Vong Dạ, Hủy Tạp rất tổn thương.

Rốt cuộc ăn cơm no, tắm rửa xong, ba con dính lấy Thiên, chờ hắn xem xong báo cùng tin tức trở về phòng, họ chờ mong thời gian đi ngủ nhất.

”Các ngươi đều đến phòng ta.”

Thiên rót cuộc mở miệng.

Ba con phía sau tiếp bước. Thiên còn giận.

”Vong Dạ, ngươi luôn sốt ruột nhất...”

Thiên bỗng nhiên nâng cánh tay lên, vòng quanh cổ Vong Dạ nói, hại hồn Vong Dạ rốt hơn phân nửa.

”Nên người đến đây trước đi.”

Vong Dạ cả ngốc.

”Cởi y phục.”

Vong Dạ ngoan ngoãn làm, hai ba cái liền cởi sạch.

”Đưa tay ra sau lưng.”

Vong Dạ làm theo.

Trong ánh mắt khó hiểu của ba người, Thiên lấy ra một bộ còng tay bằng da, khoá Vong Dạ lại, ấn lên mặt thâm.

Nhìn Vong Dạ xích lõa ngã trên mặt đất. Mái tóc màu đỏ phi tán trên thân thể rắn chắc thon dài, tràn ngập sức mạnh gợi cảm. Hai tay bị khoá ở sau lưng, hơn nữa ánh mắt nghi hoặc mà không hung hăng, khiến tâm hần có cảm giác đau đớn. Vì thế nâng khuôn mặt anh khí hoàn mỹ, ôn nhu hôn lên đôi môi gợi cảm.

Một nụ hôn dịu dàng có thể làm Vong Dạ điên cuồng trong nháy mắt. Lúc Vong Dạ hôn sâu thêm, Thiên bỗng nhiên ly khai.

”Các người cũng nghe ta nói rồi, hiện tại, không được dùng ma pháp phản kháng.”

Thiên dùng ngữ khí nghiêm túc lại kiên định không thể phản kháng nói.

Lúc này, ba con đều biết đã bị lọt bẫy, nhưng lỡ đáp ứng Thiên rồi, không thể đổi ý.

Nhìn gương mặt thân ái nhìn họ của Thiên, họ đột ngột cảm thấy tà mị chưa từng gặp qua, vừa tà ác lại mị hoặc.

Thiên kéo Phi- bị hấn dọa đến hóa ngốc lên trên giường.

”Thiên, người muốn làm gì?”

Phi cười hơi mất tự nhiên.

”Tiểu Hàn, đến giúp ta.”

”Chờ lâu quá, chủ nhân.”

Tiểu Hàn hiện ra thực thể, dùng dây thừng mua về giúp Thiên buộc tay chân Phi ở bốn góc giường, giường của Thiên là cái loại giường lớn xa hoa kiểu cổ Châu Âu, có bốn cây cột (ba con kia mua về, đủ lớn để bốn đại nam nhân có thể cùng ngủ chung.)

Thiên lột quần áo Phi, khóa ngồi trên thân y, lấy tay sờ từng tác da thịt trơn bóng tuyết bạch hơn cả nữ nhân của Phi. Bị đùa bỡn như vậy, Phi một chút năng lực phản kháng cũng không có. Đầu óc thông minh dần trở nên mơ hồ theo từng cái vuốt ve của Thiên.

”Phi, còn nhớ lần đầu tiên lúc ta hỏi người ‘Muốn chơi ôn nhu, SM, hay sắm vai nhân vật?’, kết quả, người liền trối ta chơi SM. Ta biết người thích trò này nhất đúng không?”

Phi có phần thanh tỉnh, sắc mặt không tốt lắm.

”Lần này chúng ta hoán đổi vai diễn chơi một lần nữa thì thế nào?”

Sắc mặt Phi bắt đầu tái nhợt.

”Đừng sợ, ta sẽ không vận gãy tay chân người, ta không tàn nhẫn như vậy.” (ha ha, không chỉ thân thể, cũng muốn làm Phi khổ sở một chút về mặt tinh thần, làm y hối hận, làm y áy náy)

Vừa nói, tay trái vừa khẽ vuốt đùi trong của Phi, cảm nhận nó run rẩy. Tay phải không khách khí xoa nắn nhũ đầu phần hồng mềm chắc nhưng tương đối nhỏ trước ngực y. Đùa nghịch lúc nặng lúc nhẹ, làm mặt Phi từ trắng chuyển sang hồng.

”Không, Thiên, đừng sờ... A...”

”Xem ra người vẫn thích tàn nhẫn hơn một chút.”

Tay Thiên bắt lấy phân thân đã hưng phấn của Phi, dùng sức miết.

”A... A...”

Bị Thiên mình yếu nhất đối đãi như vậy, Phi không thể suy xét sự tình gì, chỉ có thể chìm chìm nổi nổi theo dục vọng trong tay Thiên. Vuốt ve mang tính trừng phạt, đùa giỡn với thần kinh y, vừa thống khổ lại vừa vô cùng ngọt ngào.

”Chủ nhân, dùng cái này.”

Một mảnh vải da mềm mại màu trắng.

”Buộc ở đâu thì được?”Thiên hỏi.

Tiểu Hàn nói nhỏ trong vành tai Thiên.

”Ý kiến hay.”

Thiên đồng ý. Mặt ác liệt của Thiên cũng đã từng đánh thức Tiểu Hàn. Bản thân Thiên cũng không phải người dễ bị khi dễ. Lúc ở dị giới, sức mạnh không bằng người ta nên không thể tránh được chuyện bị khi dễ.

Thiên dùng vải da bịt kín mắt Phi.

”Thiên... Không...”

Tầm mắt bị cướp đoạt, Phi bắt đầu sợ hãi giãy giụa. Nhưng y thủy chung không dám dùng ma pháp. Thiên nhẹ hôn y để y im lặng, tay tiếp tục ôn nhu sờ thân thể y. Lập tức Phi chỉ có thể thở hổn hển, bất lực rên rỉ.

”Tiểu Hàn, ngươi bắt chước ta tiếp tục vuốt hân như vậy, phải cẩn thận không thể để hân bắn ra.”

”Chủ nhân yên tâm, không thành vấn đề.”

Phi đã thần trí mơ hồ, mắt lại bị bịt kín, nên cũng không biết đã đổi người.

Thiên xoay người quỳ gối trên giường, mặt đối mặt với Tập đang đứng cạnh giường nhìn tới ngậy người, lúc này Thiên cao hơn nửa cái đầu so với Tập đứng trên mặt đất.

”Tập, muốn ta hôn ngươi không?”

Thiên dụ hoặc y, Vong Dạ cùng Phi đều đầu hàng vô điều kiện, Tập suy nghĩ tương đối đơn thuần đương nhiên càng không thể chống lại Thiên ôn nhu như vậy.

Tập ngẩng đầu.

”Thiên...”

Thiên không để Tập nói thêm gì nữa, trên thực tế, Tập cũng nói không nổi. Thiên nhẹ hôn môi y, cái mũi cao thẳng, hàng mi thật dài trên mi mắt.

”Tập, bộ dạng ngươi quyến rũ nhất, ta tin bất kể nam nhân nữ nhân nhìn thấy ngươi đều thích ngươi. Đây là mị lực ác ma của ngươi sao?”

Thiên kéo hai tay Tập ra, dùng còng tay kim loại màu bạc khoá hai bên cột giường. Xé vải vóc vốn cũng rất ít trên người Tập.

”Nhưng ngươi có biết, vì ngươi chính là ác ma nên mỗi lần ngươi chạm vào ta, đều làm ta thống khổ vạn phần. Mà ngươi thì luôn quên không chế khí tức của mình. Hay là ngươi muốn nhìn bộ dáng thống khổ của ta nên mới đặc biệt làm như vậy?”

”Xin lỗi Thiên, về sau ta không dám.”

Quả thật là cố ý, Tập không hổ là ác ma.

”Tập, ngươi thật sự rất nghịch ngợm, thiếu giáo huấn. Để giúp ngươi cảm nhận được một phần vạn nỗi thống khổ của ta, ta đặc biệt mua món quà này tặng cho ngươi.”

Thiên vừa nói vừa xuất ra một cái bao tay SM mang bên tay phải.

Chạm nhẹ vào eo sườn mẫn cảm

”Ách... Đau... A...”

”Cảm nhận được sao? Cái bao tay này phủ đầy sợi thủy tinh nhuyễn, bị nó đâm vào vừa đau vừa ngứa rất kích thích. Nghe lão bản nói người tính lạnh cảm cũng không chịu nổi cái này!”

Thiên rất xấu, dùng tay trái nắm phân thân Tập, miết nhẹ. Như vậy vừa khiến Tập vô cùng hưng phấn, phân thân lại bị người bắt lấy nên không thể dùng lực giãy giụa.

”A... Thiên.... Không... Đừng chạm vào chỗ đó... A...”

Thiên dùng tay phải châm lửa dục vọng khắp nơi trên người Tạt. Cổ, gáy, ngón tay, ngực, eo, đùi, cùng phần thân. Thiên nhìn Tạt run rẩy, rên rỉ bởi dục vọng.

Không lâu sau...

”Buông tay ra.... A... Thiên đừng nắm nữa...”

”Không được, không thể dễ dàng cho người thỏa mãn như vậy.”

Thiên không để Tạt dễ dàng bắn làm hấn toi công đâu.

”Người là đứa trẻ hư, phải nghiêm khắc trừng phạt mới được.”

Thiên tháo bao tay, xuất ra bốn cái vòng dùng dây lưng kết lại tạo thành một cái đai trình tiết *. Trong tiếng kêu ai oán của Tạt, mang vào cho y. Đai trình tiết gắt gao bó buộc phần thân Tạt, như vậy, Tạt có hưng phấn cũng vô pháp đạt tới cao trào. Thiên tiếp tục lấy tay chà xát y, khiến dục vọng Tạt liên tục dâng cao lại không chỗ phát tiết.

”Ahhh..... A.....”

Tạt bây giờ một chữ cũng nói không nên lời, ngay cả miệng cũng không thể khép lại. Dịch khẩu không thể không ché chảy xuống khoe miệng có vẻ càng thêm gọi cảm do dục vọng... Còn có nước mắt.

Chơi đủ rồi, Thiên vứt cái bao tay. Cầm lấy một bộ chấn động khí có đính ba cái hạt nhỏ như con bọ, dùng băng dán trên nhũ đầu trên người Tạt. Mổ công tác.

”A... Nga... Thiên Thiên, không...”

Thiên nâng gương mặt đầy nước mắt của Tạt lên hôn hôn, nhẹ giọng ở vành tai y nói như ma chú.

”Bé ngoan, người chơi một mình trước đi, chờ ta trở lại sẽ tha người.”

”Không... A, đừng. Thiên...”

Tạt kêu to.

”A, đúng rồi, bé ngoan không thể cãi lại, ta phải lấp cái miệng của người...”

Vì thế, Thiên lại dùng một cái khoá miệng hình cầu lấp cái miệng không ngoan của Tạt. Khiến Tạt ngay cả cơ hội xin tha cũng không có.

”Nhớ kỹ, nếu phản kháng cắt dây trói, người sẽ vĩnh viễn không thể đụng vào ta.”

”Ô.... Ô.... A....”

Đồng thời, Tiểu Hàn rất tận lực chấp hành nhiệm vụ Thiên giao cho nó, sờ vuốt Phi.

Thiên trở lại bên cạnh Vong Dạ- này giờ nhìn đến dục hỏa đốt người.

“Sao nào Vong Dạ? Ước ao được như hai người họ hả?”

Thiên lại bắt đầu bày ra nụ cười công kích.

”Thiên, người cũng muốn đem ta....”

Cảm thấy cổ họng phát khô.

”Không, Vong Dạ, người quá nóng vội, ta không chạm vào người, để người chờ..”

“.....”

Vong Dạ không nói gì, Thiên cũng có thể rất tàn nhẫn.

Thiên bắt đầu cời y phục mình trước mặt Vong Dạ. Thông thả, tựa như vuốt ve chính mình. Dục hỏa của Vong Dạ lại lên cao.

”Sao nào? Muốn ôm ta không? Cầu ta đi, người biết ta mềm lòng với người nhất mà.”

”Thiên...”

Vong Dạ nhìn không được muốn hướng về phía Thiên.

Ai ngờ Thiên lại ẩn y xuống lại.

”Không được nha, Vong Dạ, người không nói thì ta sẽ không chạm vào người.”

Thiên lại như vô tình, cách lớp vải tùy tiện đặt tay lên phân thân mình. Vong Dạ nhìn đến phát điên, lý trí không biết chạy đến chỗ khi ho cò gáy nào.

”Thiên, để ta hôn người đi, xin người...”

”Thật sự rất ngoan...”

Thiên tiến lên sờ sờ Vong Dạ khiến y say sưa, khuôn mặt tuần tú đầy dục vọng cùng khát cầu.

”Vong Dạ, từ trước tới nay, lúc người ngoan, ta đều cảm thấy người tựa như một con đại cầu cầu. Người chịu làm chó cưng của ta không? Như thế thì ta sẽ rất thương người.”

Thiên hôn cổ Vong Dạ, một bàn tay lôi tóc khổng chế y, tay kia vuốt ve thân thể y. Yêu thương dùng đầu ngón tay sờ nhẹ nhũ đầu Vong Dạ, móng tay quét qua bụng cùng eo, miết nhẹ đùi y, cuốn tròn phân thân cực đại.

Bị Thiên yêu nhất đùa cợt như thế, Vong Dạ cảm nhận được khoái cảm chưa bao giờ trải qua. Thân thể cũng trở nên rất mất cảm, mỗi tác da đều khát cầu Thiên yêu. Lý trí sớm mất đi, thân thể không thể kiềm chế. Hơn nữa còn thanh âm mang chất độc mê hoặc của Thiên. Vong Dạ lúc này cái gì cũng đáp ứng.

”Thiên... A.... Ta làm, ta nguyện ý làm chó ngoan của người... Nhiều hơn... Cho ta nhiều hơn được không?”

”Thật đáng yêu...”

Thiên thưởng cho Vong Dạ một cái hôn sâu, thật sâu, thật sâu.

”Vây... Liền cho chó cưng Vong Dạ một cái vòng cổ nhé. Người xem, cái vòng đỏ như máu này là ta đặc biệt chọn cho người.”

Cảm giác khuất nhục khẳng định có chút ít, nhưng đã là Thiên cho, y sẽ tiếp nhận.

Thiên nhìn ánh mắt Vong Dạ, sau đó xấu xa cười rộ lên.

”Vong Dạ, thật ra gông xiềng trên người người là một bộ, còn một kiện cuối cùng.

Đồng dạng đỏ như máu, bốn cái khuyên bằng da kết lại tạo thành đai trình tiết. Thiên đeo cái gông xiềng phiêu lượng cho Vong Dạ. Tái vuốt phân đã hoàn toàn đứng thẳng phía trước tràn ra chất lỏng trong suốt, nhưng do đai trình tiết bó buộc mà vô cùng thống khổ.

”A... Thiên...”

Nhìn không được, tiếng rên khó khăn bay ra từ miệng Vong Dạ.

”Thương cho người! Liếm ta.”

Thiên lại nắm tóc Vong Dạ, hẳn rất thích tóc Vong Dạ, kéo đầu y, để Vong Dạ liếm thân thể hắn, từng bộ vị Thiên muốn. Mãi đến lúc Thiên vừa lòng.

”Nhấn nài chút, Vong Dạ! Chờ ta thả họ ra rồi về chơi với người.”

”Thiên, không, đừng bỏ ta, ta.... Ta không thể chịu nổi...”

”Vong Dạ người có thể, người đã đáp ứng ta, làm chó ngoan rồi mà?”

Vì thế Vong Dạ chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu vạn phần ủy khuất cắn môi dưới nhẫn nại.

Thiên lại hơi mềm lòng, vuốt đầu tóc đỏ của Vong Dạ. Nhưng vẫn xoay người đi tìm Phi.

Tiểu Hân đang cầm một cái cây dài 20 cm, đỉnh có buộc một bó lông vũ, dùng lông vũ quét quét phân thân Phi.

”Ngứa, rất ngứa, đừng.... Đừng...”

Phi bị loại dục vọng nhẹ nhàng nửa vờ này tra tấn lâu như vậy, đã sớm sụp đổ.

Thiên thay thế, tháo vải da ướt đẫm nước mắt của Phi xuống.

”Chơi đã chưa? Phi, đây là gậy giỡn mèo mà mèo con rất thích, phải vậy không? Còn muốn chơi nữa chứ?”

”Không muốn, Thiên, ta không muốn thế, thả ta...”

Phi yếu ớt vô lực nói.

Thiên dùng cây gậy khua nhẹ phân thân sung cứng, đứng thẳng, vừa hồng vừa nóng của Phi.

”A...”

Vốn đã mất hết khí lực, Phi bị đâm kích như vậy, liễu mạng vận vẹo thất lung.

”Phi, ngươi phải nhớ kỹ, từ bây giờ, ngươi là con mèo trắng nhỏ kiêu ngạo nhưng phải nghe lời ta. Không thể nói ‘Không’ với ta. Muốn ta làm gì cho ngươi, phải thỉnh cầu. Bằng không, ta sẽ trừng phạt ngươi như vậy. Hiểu chưa?”

Thiên dùng ngữ khí cực kỳ yêu thương nói ra lời tàn khốc.

”Ta hiểu, ta hiểu, xin ngươi dừng lại...”

”Thông minh lắm, nhưng chỉ dừng là được sao?”

”Để ta tiến vào... trong thân thể... Xin ngươi...”

”Quả nhiên Phi vẫn còn thông minh lắm”

Thiên nhắm ngay phân thân Phi, ngồi xuống...

Thật ra, sau khi Thiên chơi một lúc lâu thì dục hỏa cũng tăng cao. Ba nam nhân hoàn mỹ lại có nét đặc sắc riêng bị mình đối đãi như thế, đùa giỡn, sờ soạng, trêu chọc, mình không thể không có cảm giác.

”A, Thiên, tái dùng lực, cầu ngươi, cầu, nhanh...”

”A... Không...”

Tiểu huyết chạt chội của Thiên nhanh chóng khiến toàn thân chờ đợi đã lâu của Phi run rẩy, đạt tới cao trong khoái cảm chưa từng cảm thụ qua.

Phi rút cuộc thỏa mãn ngất xỉu.

”Phi đáng yêu, nghỉ ngơi trước đi nhé.”

Thiên đứng dậy, yêu thương hôn gương mặt mê man của Phi. Thiên còn chưa bắn, mới ăn lưng bụng thôi.

Cũng không lau dịch thể. Giống như cố ý muốn cho Vong Dạ thấy, dịch thể từ mật huyết chảy xuống đùi, hình ảnh dâm loạn cực độ, băng qua mặt Vong Dạ. Đến chỗ Tập bị chấn đăng khí cùng đại trình tiết tra tấn đến phát cuồng, lại trở mắt thấy hình ảnh nóng bỏng của hắn cùng Phi.

”Tập, khổ lắm sao? Về sau cũng không được hư hỏng nữa nha. Mai một nếu không ngoan, ta sẽ lại trừng phạt ngươi nghiêm khắc hơn nhiều.”

Thiên gỡ khóa miệng lưu không ít dịch khẩu ra, khiến miệng Tập cũng bắt đầu ngứa ngáy.

”A... A...”

Tập miệng còn chưa nói ra lời, đầu đã gật gật.

”Hào, ta giúp ngươi cởi bỏ.”

Vì thế Thiên chậm rãi gỡ tất cả hình cụ trên người Tập. Lúc tháo còng tay, Tập vô lực cố sức chống đỡ thân thể mình, nhưng lại ngã ra đất. Hoàn hảo, Thiên đỡ y.

Toàn thân Tập như nhũn ra, phân thân lại tương phản. Bị chấn đăng khí quần một trận, rồi lại bị đại trình tiết áp bức không thể phát, loại giày vò như luyện ngục khiến phân thân Tập sung nóng, mẫn cảm cực độ. Lúc Thiên giúp y gỡ đại trình tiết, thiếu chút nữa bắn ra. Đáng tiếc, Thiên tinh mắt nhanh tay ấn trụ.

”Còn chưa xong đâu, không muốn ta an ủi ngươi sao?”

Thiên để Tập dựa vào bên giường, ngồi trên sàn nhà. Hôn mặt Tập, chậm rãi cười trên người Tập. Cảm thụ khoái cảm do phân thân Tập tiến nhập thân thể.

”Tập, người thật đáng yêu, người cũng làm cún con của ta đi?”

Thiên vừa động eo vừa nói.

”Người muốn ta làm cái gì, ta liền làm cái đó. Thiên, chỉ cần người để ta tiếp tục yêu người. Chỉ cần người không bài xích ta yêu người.”

Thiên dùng một cái hôn sâu trả lời y.

Lúc bản thứ nóng bỏng trước ngực Tập, Tập cũng phải chính thức giải phóng, đổ người tựa vào giường.

Thiên lại đi tới Vong Dạ, thấy Vong Dạ nằm thở phì phò, đôi mắt cháy đỏ bởi dục hỏa thiêu đốt. Miệng môi gợi cảm đã bị cắn nát, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống. Vì bị đại trình tiết bó buộc dục vọng, thân mình đầy rẫy mồ hôi không thể không tiếp tục chịu đựng.

Thiên đau lòng liếm máu bên khóe miệng Vong Dạ.

”Vong Dạ, thật ra ta thích nhìn bộ dáng này của người. Tuy lòng rất đau. Nhưng người mang bộ dáng yếu ớt khiến ta cảm thấy người cần ta. Khiến ta biết ta rất quan trọng đối với người.”

”Thiên, người luôn luôn là người quan trọng nhất của ta, duy nhất...”

Thiên không thể không chế, dùng sức hôn miệng, cổ, ngực, eo Vong Dạ. Để ấn ký của hắn in trên người Vong Dạ.

Cởi bỏ đại trình tiết trói buộc Vong Dạ, lấy tay kéo sợi dây thừng có gắn cái vòng. Thiên để phân thân cực đại của Vong Dạ tiến vào thân thể mình.

”Ô...”

”A...”

Hai người đồng thời kêu lên...

Trời đã sáng, ánh nắng xuyên qua bức màn chiếu vào giường lớn. Trên giường có ba nam nhân tư thế khác nhau, màu tóc bất đồng, khí chất dị biệt, nhưng đồng dạng mê người.

Tối hôm qua, Thiên chỉ để bọn họ phát tiết một lần, so với trước kia một đêm làm vô số lần trên người Thiên, họ giờ tay chân như nhũn ra, không thể động đậy. Tiểu Hàn cũng một môi đến độ bám vào trên người Thiên ngủ bất tỉnh nhân sự.

(do:”Chủ nhân, Tiểu Hàn cũng rất muốn được người đối đãi như vậy.” Mắt to lóe sáng lóe sáng.

”Hả? Không phải chứ? Nhưng Tiểu Hàn đáng yêu như vậy ta làm sao nhẫn tâm.”

”Chủ nhân, người ta thật sự muốn thử chút thôi.”

”Tiểu Hàn, người như vậy không ngoan chút nào.”

”Vậy người trừng phạt Tiểu Hàn không ngoan nha, chủ nhân.”)

Bất đồng với họ, Thiên thân thanh khí sáng đi ra từ phòng tắm. Vừa lau khô tóc, vừa nói với ba con trên giường.

”Ta đi làm, các người ngoan ngoãn đợi ở nhà nghỉ ngơi. Chờ ta trở lại.”

Thiên tâm tình rất tốt.

”Buổi tối ta sẽ trở về sớm một chút, cùng các người ra ngoài ăn cơm, lại mang bọn người đi mua chút đồ chơi về.”(Là đồ chơi gì? Mọi người đều ngầm hiểu) ba con biểu tình phức tạp.

Thiên trước khi ra cửa nói một câu chốt.

”Đúng rồi, Vong Dạ biểu hiện tốt nhất tối hôm qua, ta sẽ thưởng cho người. Về sau, mỗi lần ta đều thưởng cho người biểu hiện tốt nhất. Phi cùng Tập cũng phải cố gắng nhé.”(Thiên sâu sắc hiểu rõ đạo lý kẹo bóng thêm gậy gộc)

Ba con ở lại trên giường, có sợ hãi, có xấu hổ, có mong đợi...

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Lọt Bẫy

Trong phòng khách rộng lớn, ba nam nhân ngồi đó sinh hồn sinh dỗi. Người hỏi bọn hắn tại sao lại như vậy, họ sẽ lập tức hét lớn với người.

”Ông xã chúng ta đi công tác nữa rồi.”

Sau đó thuận tiện cho người một cước, đá người văng lên mặt trăng làm bạn với chị Hằng.

Thật ra, sau một tiếng nữa, Ngao Triết Thiên đi Hàn Quốc công tác một tháng sẽ về đến nhà. Nếu là bình thường, các trung khuyển chắc chắn sẽ ghé sập trước cửa chờ chủ nhân vào sờ sờ đầu. Nhưng các trung khuyển lúc này bị chủ nhân ra đi không cáo biệt, cũng không có nói hành tung cho họ, chỉ cho họ biết ngày trở về, chủ nhân che giấu mọi manh mối hoàn mỹ đến như vậy, làm cho bọn họ muốn kiếm hắn cũng kiếm không ra. Tức chết đi được!

Chậm rãi, một kế hoạch trả thù tà ác từ từ nổi lên, thành hình.

”Người khẳng định phải làm như vậy?”

Phi mang chút bất an nhìn phía Hủy Tật. Lo lắng hành động này coi chừng rước lấy mảy tuần Thiên Thiên phát hỏa cấm dục họ.

”Đừng lưỡng lự như đàn bà.”

Hủy Tật khó chịu nhìn gương mặt do dự của Phi, âm thầm hạ quyết tâm lần này không thành công cũng thành nhân.

”Son dương chết tiệt! Người nói ai đàn bà! Làm thì làm!”

Phi hung hăng trừng nam nhân mà mình không đếm xỉa đến.

”Người thì sao?”

Nhìn phía nam nhân tóc hồng vẫn trầm lặng bên cạnh.

”Làm.”

Hai mắt đỏ sẫm của Vong Dạ hiện lên một chùm tinh quang, liền quyết định cấu kết với hai nam nhân trước mắt để hại người.

”Hào! Chúng ta phải đi chuẩn bị.”

Hủy Tật hưng phấn nói, nghĩ thầm có hai nam nhân này phối hợp, còn sợ không thành công sao, Thiên Thiên, đêm nay người nhất định chạy không khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Ngao Triết Thiên mở cửa ra, không thấy ba nam nhân kia ngهنهن đón, trong lòng có chút khó chịu, trong đầu đã biết lần này làm hơi quá mức. Nhưng có thể trách hắn sao?

Mỗi lần đi công tác, ba con kia nhất định sẽ dán lấy hắn như kẹo cao su, vừa nhìn thấy khách hàng bắt lượn nam nữ có sinh ý gì với mình, sẽ phát ra lời nói ác độc hoặc lộ ra khuôn mặt ác ma dọa người chạy mất.

Lần nghiêm trọng nhất chính là Đại công tử Hàn Hàn tập đoàn Phi Hành, bắt quả chỉ chạm trúng tay hắn có một chút, ba nam nhân kia cư nhiên một chưởng đập văng y, làm người ta ngủ trong bệnh viện gần hai tháng. May là Hàn công tử không để tâm, còn nói muốn tiếp tục hợp đồng, bằng không dự án không biết phải kéo dài tới khi nào.

Ngao Triết Thiên ần ần huyệt Thái Dương, ảo não nghĩ, nếu không phải lo lắng lại mắc họa, hắn cũng không thèm giấu giếm họ. Quên đi, tái giải thích với họ sau cũng được.

Sau một khắc, phòng tắm vang lên tiếng nước, nam nhân tóc đen bên trong đang từng bước rơi vào bẫy sập ba nam nhân kia bố trí. Mà ba nam nhân chờ vò mỗi lúc này cư nhiên nấp trong phòng ngủ nam nhân, cùng đợi con mồi tới gần.

Ngao Triết Thiên phẫn hận nhìn cái tủ đồ lúc trước còn đầy ắp quần áo cùng khăn lau. Nước tích trên người bị bốc hơi do thân thể nóng hổi vì tức giận.

Đáng chết! Ba con ác ma kia cư nhiên chôm mắt quần áo cùng khăn lau trong tủ đồ nhà tắm, ngay cả đồ dơ mới thay ban nãy cũng không cánh mà bay.

Càng nghĩ càng giận, Ngao Triết Thiên quả thật muốn lửa thể mà một cước đá văng cửa phòng tắm ra, đại giáo huấn ba con khuyển một chút. Nhưng một tia lý trí còn sót lại làm hắn ngừng động tác. Tính tính ngón tay, từ lúc đi tới giờ đã ba mươi lăm ngày họ không chạm vào hắn.

Nếu bị ba con khuyển thấy mình mới tắm xong, toàn thân tức giận đến đỏ lên, hơn nữa còn không một mảnh vải che thân, nhất định sẽ thú tính đại phát, hắn không phải sẽ bị nuốt sống hay sao?

Nổi da gà, dựng tóc gáy, Ngao Triết Thiên làm ra một chuyện có nói người khác cũng sẽ không tin: Một tay che bộ vị trọng yếu, một tay xoay cửa sau khi dò xét an toàn xung quanh qua cái khe cửa, liền xông ra chạy như bay. Ba chân bốn cẳng rút về phòng ngủ mình.

Vội vàng đóng cửa phòng lại, sau khi chắc chắn đã an toàn, hô hấp dồn dập của Ngao Triết Thiên từ từ chậm xuống.

Mở to mắt tập trung nhìn, tròn tròn mắt. Gì thế này, sao trong phòng đặt nhiều gương quanh giường lớn như vậy?

Trái phải, trên dưới đầu giường lúc này đều bị gương to vây bọc dày đặc. Cảm giác căng thẳng không ổn, Ngao Triết Thiên chạy nhanh tới tủ đồ phòng ngủ. Ai ngờ, liếc vào chỉ thấy một kiện áo somi trắng rộng quá khổ. Lật kiểm khắp tủ, cũng chỉ có một kiện. Không còn cách nào khác, Ngao Triết Thiên liền miễn cưỡng mặc vào, may mắn chính là, chiều dài áo somi cũng gượng gao che được bộ vị xấu hổ kia.

Khi hắn đang muốn cất bước gọi điện thoại báo thư ký mua vài món y phục đem đến nhà hắn, eo lưng đột ngột bị một đôi tay ôm chặt, khí tức ấm áp truyền vào vành tai.

”Thiên Thiên có biết người như vậy rất dụ nhân hay không?”

Gia tăng lực độ xiết chặt thân nam nhân, Vong Dạ khẽ cắn vành tai mềm mại của nam nhân tóc đen, đôi khi dùng đầu lưỡi liếm nhẹ.

”Còn ở đây.”

Hai tay thon dài từ đùi hướng lên phần hông tròn trịa, Hủy Tật thông thả mà ái muội cực độ bóp bóp xoa xoa.

”Thiên Thiên, chúng ta đợi người đã lâu.”

Tựa như trừng phạt, Phi bỏ thêm chút nhào nặn cho điểm hồng được áo somi trắng che phủ kia, tay còn lại du ngoạn trên ngực, trượt qua điểm nổi.

”Không... Ân... Bỏ ra”

Thân thể mềm cảm không chịu nổi các nam nhân đùa bỡn, kháng cự run rẩy. Họ điên rồi, hắn nhất định phải nghĩ cách đào tẩu, nhất định.

”Không được!”

Ba nam nhân, ba loại âm hưởng từ tính khác biệt lặng lẽ mang theo nhiều điểm tức giận. Lực đạo trên tay cũng tăng thêm.

Cắn môi trong nam nhân một chút, Hủy Tật híp mắt nói.

”Hôm nay chúng ta làm hơi khác, thấy mấy tấm gương kia không? Ha ha”

”Các người... Ngô.”

Phủ trên cánh môi mỏng của nam nhân, Vong Dạ ôm Ngao Triết Thiên ném lên giường, sau đó ba con dã thú liền nhào vô hưởng thụ mỹ thực.

Bị quăng lên giường, Ngao Triết Thiên với tư thế ái muội tiêu chuẩn, ghé sát trên giường đầu óc còn chưa thích ứng với chuỗi động tác liên tiếp này liền ngo ngoáy muốn chống thân dậy. Có thể do lệch múi giờ và mệt mỏi, nam nhân mới quỳ vững hai chân, cảm giác hông lưng lại khiến hai tay đang chống của hắn vừa trượt vừa trơn, ngực cùng mặt một lần nữa dán lên giường, theo sau là một tiếng rên buồn bực.

“Thiệt.”

Ba tiếng hút khí không hẹn mà cùng vang lên. Đồng tử các nam nhân cũng bắt gặp mở rộng. Sau đó hai mắt cũng chậm chậm nheo lại thường thức cảnh đẹp trước mắt.

Tư thế nam nhân trên giường lúc này phải nói có biết bao nhiêu khiêu khích, nhưng chủ nhân thân thể lại không có một chút tự giác.

Áo somi trắng quá rộng dán phía sau lưng nam nhân. Vì nam nhân tắm xong không có lau mình liền trực tiếp mặc áo vào, vạt áo thật dài bọc chặt phần đùi hơi nhấc lên. Vì ẩm ướt, có thể thấy được làn da qua vải dệt bán trong suốt. Cái hông hoàn mỹ, đường cong và khe đùi mơ hồ hiện ra, phản xạ trong mắt ba nam nhân. Khiến màu mắt các nam nhân càng thêm u ám.

Nhào lên đầu tiên chính là Hủy Tật.

”Thiên, người này yêu tình dụ người.”

Nam nhân chen vào giữa hai chân Ngao Triết Thiên, nâng đùi lên liền điên cuồng liếm cắn một trận, khiến cho nam nhân tóc đen rên trầm một tiếng. Vạt áo lúc này không ngừng thấm nhiễm nước, nhiều hơn nữa là thỏa dịch của Hủy Tật. Khe đùi càng càng thêm rõ ràng.

Mà hai nam nhân khác thấy ác ma thất khống, sau khi liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng câu lên. Liền biếng nhác bò lên giường.

Nếu người cho là họ sẽ ngăn cản nam nhân đã mất trí trước mắt, các người đã hoàn toàn sai lầm. Vô luận khi nào, đối phó với người yêu hơi có chấp và cương nghị lại dễ dàng mềm lòng của mình, ba người họ vĩnh viễn là một.

Ngao Triết Thiên muốn dùng tay chống người dậy, nhưng chỉ động một cái liền bị một đôi bàn tay to ấm áp kéo lên đầu. Vững vàng đè xuống, nhưng lực

đạo vừa phải, không làm hấn đau.

Sau đó, chủ nhân hai tay liền tiến công sau gáy Ngao Triết Thiên. Tóc hồng quét lên cổ, mang đến một trận ngứa ngáy.

”Thiên Thiên thom quá.”

Dùng chóp mũi âu yếm ma sát mái tóc ướt đầm, hương vị cây cỏ ngọt ngào toát ra từ gáy khiến nam nhân ngửi thấy không kiềm được liếm nhẹ. Nhiệt độ của nam nhân tóc hồng khiến Ngao Triết Thiên tựa như bị điện giật, rụt lui muốn trốn tránh, lại bị nam nhân cắn nhẹ một chút giống như trừng phạt, sau đó liền ấn lên một dấu răng.

Mà lúc này thêm một đôi tay từ bên cạnh vòng lấy Ngao Triết Thiên, cách lóp áo cắn nhẹ eo hấn. Dường như cố ý, hàm răng trắng nõn chậm rãi trượt hướng phía dưới nách. Toàn bộ thế giới chỉ có họ biết, Thiên Thiên có một đặc tính: sợ ngứa.

Đây là do Phi lúc trước vô ý phát hiện, nhớ rõ lúc ấy mình vong tình liếm cắn yêu ái vồ về phần gần dưới nách nam nhân hôn nhẹ, Thiên Thiên cư nhiên chống cự không được ‘ha’ cười khê một tiếng.

Chỉ một tiếng, lại khiến ba nam nhân đương trường há hốc mồm, cũng dừng tất cả động tác trong tay, đương nhiên vì tiếng cười cùng tiểu khuyết điểm đáng yêu mà khiến phần sau càng thêm điên cuồng luyện ái.

Từ đó về sau, dưới nách liền biến thành tử huyệt của Ngao Triết Thiên. Ba con khuyến đôi khi đều vô tình hữu ý gãi loạn một chút, mãi đến lúc ông xã đại nhân thật sự tức giận mới thu lại.

”Phi! Dừng... Ác”

Muốn né ra, thân thể bị dẫn dắt lại không thể động đậy, nam nhân tóc đen đành phải sống chết cắn môi dưới chịu đựng.

”A.”

Đột ngột bị ôm lên hướng về phía trước, kinh hãi khiến răng buông lỏng môi dưới, tiếng kêu đương trường thốt ra.

“Chúng ta cũng nên bắt đầu nhỉ?”

Đạt được một chút thỏa mãn mà tỉnh táo lại, Hủy Tật cười thô bỉ nói. Hai người bên cạnh kéo hai chân nam nhân dưới thân ra hai bên trái phải.

Mà nam nhân ôm Ngao Triết Thiên một tay xiết lấy eo hấn, tay kia thì nắm hàm dưới hấn, ép đối mặt với gương.

Thấy dáng vẻ phản xạ trong gương, Ngao Triết Thiên quả thật muốn cắn lưỡi tự sát.

Nam nhân đập vào mắt Ngao Triết Thiên bị một nam nhân quyến rũ khác liếm cắn sau gáy. Mà hai chân thon dài tách riêng ra thì bị hai nam nhân thân trần chia ra nắm kéo.

Nam nhân tóc hồng cùng nam nhân tóc trắng không ngừng ám muội hôn đui trong nam nhân. Khi đầu hai nam nhân trượt xuống bắp chân, có thể thấy những cái ấn ám hồng trên mặt, phũ lên sắc ám hồng là một tầng sáng mỏng lông lánh.

“Hồn Ngô..”

Giấy giữa thân thể, bị nam nhân tà ác phía sau đột ngột luồn tay vào vạt áo ngăn lại. Đáng giận! Hấn không có mặc cái gì trong đó cả! Cứ như vậy...

“Ấn... Tật!”

Ngao Triết Thiên uốn thân, ngực phập phồng nhanh hơn, cũng thở dốc mạnh hơn theo động tác trên tay đối phương. Cố gắng kéo hai bàn tay quấy rối dưới áo somi ra, cũng bất giác đổi thành nắm chặt, di động lên xuống theo cánh tay ám áp.

Lúc đầu óc Ngao Triết Thiên lộ ra hỗn loạn do khoái cảm, Phi thừa cơ mở cúc áo, kéo áo somi xuống hai bên trái phải, liền tiến lên gặm cắn bả vai màu mật ong. Mà hai tay Vong Dạ thì vuốt bắp chân nam nhân, lực đạo như có như không, hai mắt nheo lại nhìn thân thể nhanh chóng nhiễm hồng của nam nhân.

Cảm thấy ánh mắt nóng rực của nam nhân kia, hai mắt mang hơi nước mờ mịt của Ngao Triết Thiên nhìn đôi mắt lửa đỏ của nam nhân. Nhìn ánh mắt thâm tình, khê nhếch môi gọi một tiếng.

”Dạ...”

Sau đó, nam nhân tóc hồng dường như rút cuộc không thể ngăn lại mình, phũ lên cánh môi bạc mỏng mê người, điên cuồng hôn sâu, môi lưỡi không ngừng quay cuồng, thỏa thích dư thừa chảy xuống khóe miệng tạo thành một hình ảnh khiêu khích.

Bỗng nhiên, nam nhân kinh hô trong miệng đối phương một tiếng, một chùm bạch quang hiện lên, nháy mắt tới cao triều vì nam nhân phía sau đột ngột xiết tay lại.

Hủy Tạp đưa bàn tay lên, như chưa tận hứng bỏ dịch thể dính trên tay vào miệng liếm sạch sẽ, rồi quăng ra một câu hỏi.

“Ai đến trước?”

“Lần trước là ta.”

Phi miễn cưỡng hơi dòi về một bên, sáu cánh bảy nhánh trong lý trí gắt gao cột lấy mới không khiến y điên cuồng.

“Lần này tới lượt ta.”

Vong Dạ tiếp nhận Ngạo Triết Thiên từ trên tay Hủy Tạp, bắt đồng cùng Phi, Vong Dạ hiện tại chỉ còn lại có một tia lý trí làm y miễn cưỡng tự không chế. Mà Hủy Tạp thì thỏa mãn vì chỉ mới gần gũi mà làm Thiên Thiên tới khoái cảm, nên y nhất thời cũng không nóng lòng. Hơn nữa, lúc này đây quả thật là bởi vì Vong Dạ kỹ thuật hơn người một bậc mà tranh thủ đến.

Ngạo Triết Thiên vì dư vị cao triều mà nhuyến người, trong tai u u vù vù nên không chú ý tới đoạn đối thoại giữa các nam nhân và biểu tình ẩn nhẫn của Vong Dạ, bằng không hẳn còn lâu mới ngoan ngoãn để cho bọn họ làm thế.

Thật ra hẳn sớm đã đoán trước sau khi hẳn trở về họ sẽ đại phát thú tính, nhưng biểu hiện bây giờ của họ tốt hơn nhiều. Vì muốn bày tỏ ý xin lỗi và thưởng cho họ, Ngạo Triết Thiên âm thầm quyết định để cho bọn họ tùy ý làm một ngày một đêm.

Nhưng nam nhân quá xem nhẹ dục vọng tích tụ ba mươi lăm ngày của đám ác ma này. Một ngày một đêm nhét nỗi kẻ răng sao?

Cau mày rên một tiếng, cảm thấy ngón tay thon dài của Vong Dạ nặng nề ấn vào bộ vị xấu hổ của hắn, muốn làm hắn thích ứng, Ngạo Triết Thiên cũng không có giãy giụa nhiều, ngón tay nam nhân chậm rãi luồn vào. Sau đó duỗi thêm một ngón, bắt đầu dòn đẩy trái phải khuếch trương. Từ không thích ứng ban đầu có thể dung nạp ba ngón tay, ngón tay Vong Dạ cũng chậm chạp trở nên trơn ướt.

Tái thêm vào một ngón, người dưới thân liền có chút không thoải mái hơi run rẩy. Thời gian trôi qua, lý trí cũng bị bào mòn đến bảy tám phần, Vong Dạ liền dùng mất ra hiệu cho hai nam nhân nửa nằm hai bên. Cười tà dị hiểu ý, hai nam nhân không hèn mà cùng bỏ đến hôn hôn chân người yêu, tiếp đó nâng lên nhẹ nhàng liếm cắn đầu ngón chân.

Bị động tác nam nhân rút đi lực chú ý, lúc còn chưa lấy lại tinh thần, eo đột ngột bị nâng cao, sau đó, nhắm vào dục vọng nam nhân ấn xuống.

“A!”

Hô đau một tiếng, Ngạo Triết Thiên vô lực nắm dra giường hai bên, cắn môi dưới lộ ra hồng ngân. Nam nhân phía sau dùng sức thúc vài cái, sau đó liền ngưng động tác, khiến Ngạo Triết Thiên nghi hoặc quay đầu lại.

“Thiên ngoan, nhìn phía trước.”

Nghe theo, chuyển lên phía trước, hình ảnh trước mắt khiến nam nhân nín thở.

Đó là hắn sao? Nam nhân trong gương hai chân bị nâng cao, áo somi trắng quá khổ căn bản không che được xuân quang thân dưới. Ngay cả bộ vị kết hợp khiến người ta xấu hổ cũng thấy trọn. Ngạo Triết Thiên bối rối vươn tay dùng áo somi che lại, nhưng chưa quá một giây liền bị Vong Dạ một tay kéo mở. Bộ vị dính sát vào nhau tái hiện trên gương.

“Nhìn xem ta yêu người thế nào. Ân?”

Vong Dạ hôn vành tai ái nhân. Lời nói vừa dứt, Ngạo Triết Thiên liền thấy nam nhân tóc đen trong kính bị nam nhân tóc hồng nâng hơi cao rồi buông, lại chốc chốc lên xuống có quy luật.

Có thể là xấu hổ, thân thể màu mặt ong vốn phiếm hồng trở nên ửng đỏ. Nam nhân miễn cưỡng rút lại, môi hồng khê nhếch, từng chút từng chút rên rỉ. Một tầng mồ hôi mỏng bao trùm cơ thịt, khiến nam nhân khác nhắm nháp được một chút mặn mặn.

“Thiên Thiên, lần sau không thể tự tiện rời khỏi, ân?”

Nam nhân tóc đen hai mắt mờ mịt không có trả lời, Vong Dạ liền thúc mạnh về trước một chút, sau đó động tác lại khôi phục quy luật bình ổn.

“Ân...”

Bị đâm đến độ không phản ứng kịp, nam nhân hỗn loạn lên tiếng, cũng vô pháp nghĩ nhiều thêm nữa.

“Thiên Thiên, lần sau phải dẫn chúng ta cùng đi.”

Phi cố chấp muốn hứa.

“Ân...”

Lại yếu ớt lên tiếng.

“Thiên Thiên, người phải bồi thường cho chúng ta.”

Chiếm tiện nghi nhiều nhất, Hủy Tật ở một bên thăm thăm nói.

“Ân...”

Trước khi nam nhân mở miệng, trong lòng hắn đã âm thầm tính bồi thường. Bởi vì hắn biết, sau khi hắn rời đi, họ sẽ lo nghĩ cỡ nào, lo lắng cỡ nào.....
Khô sở cỡ nào. Hắn biết mọi thứ đó, hắn đều biết rất rõ.

Theo động tác tăng tốc dưới thân, tiếng thở dốc của Ngạo Triết Thiên trở nên dồn dập. Khi Vong Dạ ở sau người gập thóp một tiếng, liền phóng thích trong nội thể hắn, sau đó chậm rãi rút ra.

“Đáp ứng các người, không một mình rời đi.”

Một môi nhắm mắt lại, nhuyễn người nằm trong lồng ngực ấm áp, hưởng thụ các nam nhân yêu sủng.

Các nam nhân nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt lại dán lên người Ngạo Triết Thiên.

”Thời khắc này, sinh mệnh này chỉ vì người mà sinh.”

Cánh môi hồng nhạt của Phi ấn lên đầu ngón tay nam nhân.

“Thời khắc này, sinh mệnh này chỉ vì người mà sống.”

Môi Hủy Tật ấn lên chỗ tim trên ngực đối phương.

“Thời khắc này, sinh mệnh này chỉ vì người mà chết.”

Nhẹ nhàng chuyển đầu nam tử qua một bên, Vong Dạ ấn thật sâu lên đôi môi run rẩy.

Một giọt thủy châu nhỏ xuống giữa giường, hình thành một vết tích. Nói cho hắn: Tất cả quá khứ đều đã kết thúc, nhưng xin đừng quên hết mọi thứ. Đau đớn, hận thù và tình yêu khắc cốt nam nhân đã cho hắn, ghép vào, khâu lại, kết hợp thành một quả tim trọn vẹn, bỏ khuyết cho khoảng trống bên trong hắn.

Lúc này, Ngạo Triết Thiên thật sự hạnh phúc.

Tương lai cũng vậy, chỉ cần bọn họ không tách xa.

Vĩnh viễn.

Tựa hồ tâm sự này bị các nam nhân phát hiện, mấy con dã thú có vẻ hưng phấn.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, trong phòng vẫn còn truyền ra tiếng thở dốc khó nhịn cùng tiếng rên thấp, thêm tiếng rống cùng tiếng cười dâm dăng như dã thú. Tình huống như vậy kéo dài một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cầm Thực

Ngạo Triết Thiên lúc này đang ở trong phòng đọc một đồng chữ chỉ chít cùng bản kế hoạch, ngẫm vui mừng vì ba vị hiền thê ‘ vào bếp ra phòng’ kia luôn theo sát chăm sóc mình, lúc này lại không tới quấy, nhưng cũng có dự cảm bất hảo. Chẳng lẽ ba con kia lên lút làm gì đó sau lưng hắn?

Rùng mình một cái, nam nhân lặng lẽ đứng lên, đi ra cửa phòng tìm người. Tới phòng Hủy Tật, không có ai, phòng Phi, không có ai, phòng Vong Dạ? Cũng thế.

Nam nhân lạnh mặt xuống, lại khẳng định suy đoán lúc trước của mình. Khi hắn đi qua phòng giặt quần áo, nghe được lời đối thoại khe khẽ. Ngạo Triết Thiên không lập tức bước vào phòng, chỉ đứng trước cửa nhìn ba con mờ ám ngồi xỏm đưa lưng về phía hắn. Các nam nhân không phát hiện Ngạo Triết Thiên đứng phía sau, cực kỳ chăm chú nói cái gì đó.

”Này, đây là của ta.” Hủy Tật nhỏ giọng quát.

” Hừ, thấy cái chất dịch màu vàng kia không? Là của ta, đưa cho ta giặt.”

Phi dùng sức quơ quơ quần lót trên tay y, huỳnh hoang đắc ý khoe ra một vết vàng nhỏ đến độ hầu như không nhìn thấy.

” Của ta.”

Vong Dạ chỉ chỉ một sợi tóc màu đỏ dính trên quần lót, sau đó liền đoạt lại.

” Láo! Chỗ ấy có mùi của ta, là của ta... Wuuhh!”

Hủy Tạp bắt giấc gia tăng cao độ âm thanh.

“Hừ!”

Hai nam nhân kia đồng thời đưa tay vả vào mồm Hủy Tạp, đảo cặp mắt trắng dã.

” Ngươi ngu quá”

Mắt nhìn nam nhân trước mặt, sau đó rút tay lại, chán ghét chùi chùi ống quần.

” Sơn dương chết toi, nếu lỡ Thiên Thiên nhìn thấy chúng ta tranh nhau giặt quần lót hán, sẽ phải gánh hậu quả gì, ngươi nói coi.”

Phi tái mặt nén giận, nhỏ giọng trách mắng kẻ ngu ngốc trước mắt.

” Một tuần.”

Vong Dạ lạnh lùng nói. Tưởng tượng cực hình một tuần không thể chạm vào Thiên Thiên, mắt Vong Dạ lại lạnh xuống mấy độ.

” Sao giờ?”

Hủy Tạp xấu hổ hạ âm lượng, việc phiền não này làm sao giải quyết đây. Y phát thệ: tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc! Mặc kệ như thế nào, bằng mọi giá quần lót này của Thiên Thiên phải thuộc về y. Nhưng y cũng biết rõ hai nam nhân trước mắt cũng tuyệt đối không chịu thua. Tức khắc, y nghĩ tới một diệu kế.

” Từ từ! Chúng ta bóc thăm. Người thắng sẽ được giặt quần lót, sau đó giữ luôn.”

Hủy Tạp hết sức đắc ý khi nghĩ ra được diệu kế này.

” Hào!”

Tuy hai nam nhân khác cảm thấy phương pháp đó rất ngu ngốc, nhưng cái này cũng là một cách làm.

Nghe chuyện ba nam nhân kia nói, con giận của Ngao Triết Thiên lặng lẽ tăng lên, lúc tới một mức độ nào đó, chậm rãi, chậm rãi đi ra phía trước.

Lúc nghe được tiếng rút thăm, trong nháy mắt Vong Dạ hưng phấn cười đắc ý giơ quần lót lên cao.

” Chúc mừng.”

Ngao Triết Thiên mỉm cười nhẹ giọng nói bên tai Vong Dạ.

Vong Dạ có thể cảm thấy hơi thở ấm áp thổi vào vành tai y, nhưng khác biệt chính là ngữ khí quả thật băng lãnh đến đáng sợ.

” Một tháng.”

Lạnh lùng bỏ xuống ba trái bom nguyên tử khủng bố nổ banh xác người, Ngao Triết Thiên liền giật lấy quần lót của mình, xoay người bước ra ngoài.

Tức khắc, trong phòng giặt chỉ còn lại mấy tiếng lang sói gào thét bi ai, vọng ra một đợt lại một đợt...

Hai tuần sau sự kiện quần lót bị ba con công liệt vào hàng thảm họa siêu cấp gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng.

Hôm nay, Ngao Triết Thiên tinh thần hết sức sáng khoái đi xuống phòng ăn, ngồi xuống vị trí chủ nhân, định bụng hưởng thụ bữa sáng đầy dinh dưỡng tình yêu Vong Dạ chuẩn bị, lại thấy ba con trên mặt không chút huyết sắc ngồi hai bên bàn ăn.

Tình trạng này bắt đầu từ đầu tuần, nhưng Ngao Triết Thiên cảm thấy thân thể ba nam nhân này còn cứng hơn sắt, qua vài ngày hẳn không sao đâu. Nhưng sắc mặt các nam nhân hôm nay dường như còn tái nhợt hơn mấy ngày trước, nhất là Phi. Da thịt vốn màu bạch ngọc hiện tại mang màu xanh như mắt máu quá mức.

Mấy nam nhân hơi cau một chút, là mình làm quá nên họ phát hỏa sao? Ba con này sẽ không chết vì dục cầu bất mãn chứ? Nhìn nhìn đồng hồ đeo tay

đất tiền có tính ngày, hoá ra cũng đã mười bốn ngày mười hai giờ ba phút lẻ sáu giây. (nga, Thiên, nắm rõ tới như vậy~ ha ha). Nam nhân mềm lòng một chút, âm thầm quyết định đêm nay vậy. Hắn cũng không muốn sáng mai trông thấy ba xác ướp khô quắt.

Ăn xong bữa sáng, lúc Ngao Triết Thiên gần đi cư nhiên nghe thấy Hủy Tật nói.

” Tôi nay về trễ cũng không sao. Chúng ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà.”

Sau đó khẩn cấp tiễn Ngao Triết Thiên lên xe, đóng cửa lại. Sau đó, ba con trung khuyến liên phẩy phẩy khăn tay cản trong miệng cùng chủ nhân nói lời từ biệt.

Đây là tình huống gì? Miệng Ngao Triết Thiên giật giật, bắt đầu lo lắng chẳng lẽ ba con bị dục vọng đốt khét đầu mất rồi. Lộ trình đến công ty chỉ cần nửa giờ, Ngao Triết Thiên chạy mười lăm phút, càng nghĩ càng thấy bất thường, liền cầm lấy điện thoại, báo cho thư ký biết hôm nay hắn không tới công ty, quay đầu xe chuyển hướng về nhà.

Mà lúc này trong phòng tắm nhà Ngao Triết Thiên...

“Uy! Được chưa?”

Phi sốt ruột nhìn kẻ đứng trên ghế bên góc phòng tắm

” Ngươi giỏi thì làm đi!”

Vong Dạ khó chịu liếc Phi đứng phía sau, kẻ đó quay đầu làm việc tiếp.

” Ngươi... Nhanh lên một chút!”

Thanh âm Phi hàm chứa tức giận. Đáng ghét! Biết rõ mình không đủ chiều cao. Sau đó tức đến mức chạy tới phòng bếp lấy ly sữa trong tủ lạnh ra, ừng ực ừng ực uống hết một nửa, nửa kia được y đem vào đặt trên bàn vuông thượng đẳng trong phòng xem phim, lát nữa vừa coi vừa uống.

” Cần thận một chút!”

Hủy Tật bên cạnh lờ mờ nhìn Vong Dạ moi ra cái gì đó đen đen quý giá từ một góc tối. Cái máy đó là do ba người họ tốn rất nhiều tiền tiêu vật mới mua về được, cái gì mà ‘Số lượng có hạn trên toàn thế giới, ngay cả con của tổng thống đặt hàng nửa năm cũng không có được, có thể quay hình ảnh sắc nét ở tất cả mọi góc độ khác nhau, ngay cả tiếng thở xa xa cũng có thể ghi lại được với máy quay siêu cấp vô địch này.’ Thật ra, đối với họ mà nói, cái trân quý đương nhiên không phải máy quay kia mà là hình ảnh quay được.

” Cầm...”

Vong Dạ ác ý thô lỗ quăng máy cho Hủy Tật. Y thật muốn bóp nát cái máy màu đen kia. Thân thể Thiên Thiên là của y (Dạ Dạ quên hai người kia rồi), nếu không phải không thể đụng vào Thiên Thiên, y sao có thể tha cho cái máy đã quay được cảnh Thiên Thiên lỏa thể.

“Láo! Dám phá đồ của chúng ta thì cũng đừng nghĩ sẽ sống khá giả!”

Hủy Tật rống to với Vong Dạ, ra khỏi phòng tắm, sau đó thật cẩn thận đem tới phòng chiếu phim.

Lúc Thiên Thiên về đến nhà, nghe thấy tiếng nước rất lớn. Là Hủy Tật tắm sao? Hủy Tật sợ nóng nhất mà.

” Kỳ quái...”

Đi qua phòng tắm, lại thấy bên trong trống rỗng, sau đó mới phát hiện tiếng nước truyền ra từ trong phòng chiếu phim. Ngóng vào, Ngao Triết Thiên ngược ngược. Sao ba con kia...

Ba con đều không chuyển mắt nhìn màn hình trước mặt. Hủy Tật cầm một bịch bánh snack trong tay, máu mũi đang từng giọt, từng giọt nhỏ vào trong bịch. Mà nửa ly sữa trên tay Phi đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, hơn nữa có xu hướng sắp tràn ra. Còn Vong Dạ thì có vẻ bình tĩnh nhất, điều kiện tiên quyết là không nhìn tới núi khăn giấy nhiễm máu bên cạnh y. Bất quá biểu tình của họ, Ngao Triết Thiên quen thuộc nhất. Sắc mặt cộng thêm tinh quang trong mắt đều như vậy.

Phim? Ngao Triết Thiên nheo mắt, hoá ra mặt mày họ tái nhợt là vì chuyện này. Hắn thế mà lại ngốc nghếch lo lắng cho mấy tên đàn đó? Khó chịu hể cửa ra nhiều hơn một chút, muốn nhìn xem ba nam nhân chết tiệt kia đang xem cái gì. Phút chốc, Ngao Triết Thiên tức khắc tái xanh mặt.

Trên màn ảnh rộng gần bằng bức tường kia chiếu hình một nam nhân đang tắm gội. Nước từ vòi hoa sen đánh vào, cọ xát thân thể nam nhân, bóng tắm trượt trên thân thể màu mật khêu gợi. Từ mái tóc đen dày, đến ngực, phần bụng bằng phẳng, đến âm ảnh giữa hai chân, cho đến dưới chân. Nước ầm ập cuốn trôi bọt xà phòng, cũng khiến da thịt nam nhân hiện lên màu đỏ ửng, khiến hờn ngấn nhợt nhạt cùng dầu răng kia càng thêm rõ ràng, đặc biệt nhiều xung quanh âm ảnh.

Mặt Ngao Triết Thiên từ trắng chuyển hồng, sau đó chuyển thành màu xanh, không để ý hậu quả, dùng sức mở cửa ra, tắt TV, cướp lấy máy quay, bỏ xuống một câu.

” Bốn tháng! Cắt tiền tiêu vật!”

Nổi giận đùng đùng, lao ra ngoài.

Ba con phía sau kinh hãi một lát, bị ai nhìn nhau mấy lần, sau đó ba con khuyển, sáu con mắt chậm rãi nheo lại. Bốn tháng?

Tức khắc, ba con mắt năm giây, bùm một tiếng làm nổ tung cái nắp đậy của bình chịu đựng uất ức, tiếp đó cực kỳ ăn ý vọt vào phòng Thiên Thiên đem người bắt vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Hàn Hàn

Ngao Triết Thiên ngồi trong nhà ăn, nhìn nhìn đồng hồ bên cạnh bàn, chậm rãi uống cà phê đen không đường, vừa chờ thái tử Hàn Hàn của tập đoàn Phi Hành đến. Cho dù người kia đã nói không ngại, nhưng hắn vẫn cảm thấy áy náy, nên đã hẹn y ra giải thích từ lâu.

Ai ngờ.... Một tháng hắn không xuống giường được. Cho nên mới kéo dài tới hôm nay. Lại nghĩ tới ba con trong nhà, Ngao Triết Thiên bắt giác cau mày.

Đáng chết! Họ bây giờ sẽ không ngồi xổm trong góc đó chứ? Chính là họ không có ăn bữa sáng, họ có thể ngốc nghếch đến độ ngồi chồm hổm chờ hắn về nhà hay không?

Nghĩ nghĩ, Ngao Triết Thiên liền lấy di động xin lùi thời gian gấp mặt hai khách hàng khác lại đến ngày mai, định gặp Hàn Hàn xong liền về nhà chấm dứt trùng phạt, tái mang ba nam nhân luôn khiến mình đau đầu kia đi ăn cơm trưa.

” Ngô....??”

Mất cùng miệng đều bị một miếng vải bịt lại, Ngao Triết Thiên kinh hoàng giãy giụa, nhưng lực đạo đối phương khiến hắn không thể động đậy, ngay cả hai tay cũng bị trói lại. Xung quanh vang lên tiếng kinh hô, nhưng đối phương không ngừng động tác, cũng không có người ra tay giúp đỡ.

Rốt cuộc là ai lớn gan như vậy, dám bắt cóc hắn trước mặt quần chúng? Tất cả mọi người lại không dám ngăn cản, là bị mua chuộc hết? Rốt cuộc là ai làm? Một đám nhân vật khả nghi hiện lên từ trong óc hắn. Chẳng lẽ là cáo già tập đoàn Trần Thúc? Nhưng gã ta có quan hệ với xã hội đen sao? Ngao Triết Thiên bị người kéo chạy, ngẫm tự hỏi làm sao mới thoát khỏi tình cảnh này.

Mãi đến lúc nghe thấy được hai tiếng mở đóng cửa liên tiếp, miệng môi bị cướp đoạt xuyên qua vải bịt, Ngao Triết Thiên mới giật mình phát giác kẻ bắt cóc hắn cũng là quý râu xanh! Trời thần ơi, hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn không muốn lại bị đối đãi như thế. Không muốn!

” Thiên Thiên.”

Khí tức ấm áp chuyển qua vành tai lạnh lẽo cùng tiếng nói trầm thấp quen thuộc kia khiến hắn bừng tỉnh từ ác mộng, mảnh vải bịt miệng cũng được tháo ra.

” Vong Dạ.”

Gọi một tiếng, Ngao Triết Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận dần tăng cao. Ba con chó hư hỏng kia không học cái gì lại đi học cách bắt cóc hắn? Mà còn bắt chước tình tiết trong bộ phim tình cảm ‘Mọi thứ bắt đầu từ bắt cóc’! Quá đáng giận!

” Tại sao đi gặp hắn? Người rất thích hắn sao?”

Giọng mũi mang vẻ ghen tuông từ miệng Hủy Táp bay ra, ánh mắt oán phụ nhìn nam nhân tóc đen trước mắt.

” Đừng nói vậy! Ta... A!”

Muốn giải thích gì đó, lại bị nam nhân hung hăng cắn không ngừng. Đáng chết! Cứ nhiên cắn ngực hắn.

” Bò... ra”

Trước mắt một mảnh hắc ám, thân thể nam nhân càng thêm mất cảm so với lúc trước. Bàn tay đốt lửa lộn xộn trên người một khắc cũng không cho hắn thời gian thở dốc.

” Được cái phát hiện sớm, bằng không Thiên Thiên của chúng ta bị ăn thì biết làm sao bây giờ?”

Phi cười xấu xa, găm găm xương quai xanh nam nhân, hai tay quanh quần sau lưng hắn, sờ soạng sống lưng hắn.

”Đừng...”

Kháng cự yếu ớt, muốn chạy trốn lại bị trói buộc.

”A! Ta đã biết! Hoá ra ý của Thiên Thiên là không nên làm trong WC.”

Hủy Tật tựa như bưng tỉnh đại ngộ, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

”Chúng ta về nhà làm.”

Nháy mắt, hai đạo chòm sáng loé lên, thêm một luồng khói đen.

Lúc Hàn Hàn một cước đá văng cửa ra, nửa cái bóng trong WC cũng không có.

Mà từ đó về sau, chuyện này biến thành câu chuyện kỳ quái của căn tin. Có lời đồn những người thấy chuyện xảy ra đều phát sốt một tuần trên giường do bị trúng âm khí u hồn. Cho nên chuyện buôn bán của căn tin cũng từ từ suy yếu, cuối cùng đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trốn Tìm

Ngã tư đường phồn hoa, nam nhân mặc áo khoác tạm dừng trước đèn giao thông. Xe lướt qua phía trước, gió lạnh thổi vào tai vù vù, làm tóc đen ma sát vành tai. Đèn đỏ chuyển xanh, tiếng ‘phách phách’ nhắc nam nhân tiếp tục đi tới.

Dòng người ào ạt chảy về phía trước đột nhiên ngừng đầu chỉ chỏ phía trên. Nữ học sinh lại đỏ mặt hưng phấn chạy sát lên trước, dường như muốn thấy rõ hoặc xác nhận gì đó.

Nam nhân đứng tại chỗ, mặc đám người chen chen chúc chúc va chạm tiến tới, thiếu chút nữa bị một thiếu niên lỗ mãng đụng ngã. Thiếu niên khăn trương kinh hoàng xin lỗi, sau khi chật vật đứng vững, nam nhân cũng không phản ứng gì nhiều, vẫn yên lặng nhìn phía trước. Không để ý đến thiếu niên thanh tú không ngừng bla bla giải thích. Cao ốc trước mắt có một màn ảnh quảng cáo thật to, chiều rộng chiếm gần một nửa cao ốc.

Khóe miệng nam nhân co rút một chút. Nghiến răng nghiến lợi âm thầm nguyên rủa mấy tiếng.

”Chán sống rồi phải không?”

Thiếu niên lập tức sợ tới mức tái xanh mặt. Ánh mắt ngoan độc của nam nhân (không phải đang nhìn y), ngữ khí băng lãnh (cũng không phải nhắm vào y) và khuôn mặt tuấn tú vạn vạ do tức giận (rõ ràng không phải do y chọc) khiến thiếu niên kết luận mình chọc giận nam nhân. Liền vội vã chạy vắt giò lên cổ. Lưu lại nam nhân toàn thân tản ra oán khí đến bốc lửa.

Ngạo Triết Thiên vươn tay luồn vào túi áo, lấy ra điện thoại di động siêu mỏng kiểu mới do bạn hàng đưa tặng, ấn ấn, nói với thư ký vài câu liền ngắt máy. Cau mày, nam nhân nhìn hình nền ba nam nhân tuấn mỹ trên màn ảnh điện thoại, liền tức giận ấn nút xóa. Ba nam nhân tuấn mỹ biểu tình bi ai trên cao ốc và màn ảnh thông báo tìm người lập tức ‘Sát’ một tiếng đen thui. Phảng phất như di động của nam nhân chính là điều khiển từ xa, lúc ấn phím đồng thời cũng đóng hình ảnh.

Xung quanh vang lên tiếng oán giận cùng lời đối thoại ai oán tiếc nuối. Một thiếu nữ mặc đồng phục đứng cách Ngạo Triết Thiên không xa lập tức ấn điện thoại hỏi công ty quảng cáo tại sao màn ảnh phát hình đột ngột gián đoạn. Đồng thời, cũng có một đồng người gọi tới hỏi và khiếu nại công ty quảng cáo, điện thoại vang đến độ trời đen đất xám, mà hồi đáp lại mọi người chỉ có một câu: Người nào đó khiếu nại cái bản công ty chiếu xâm phạm nghiêm trọng đến đời tư cá nhân, nếu không lập tức ngừng phát liền gọi luật sư tới kiện tụng.

Trong nhà.

”Người chắc chắn làm như vậy thì Thiên Thiên lập tức trở về?”

Hủy Tật bất an nhìn Phi trước mắt.

”Ta chắc chắn hần hận không thể lập tức bay về làm thịt chúng ta.”

Đắc ý nhìn Hủy Tật một chút, Phi quay đầu lại nghiêng tai tiếp tục chăm chú nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa.

”Ta tin người nên mới hợp tác với người!”

Thiên sẽ tức giận, Thiên sẽ tức giận. Hiện tại, chuỗi câu kia lặp đi lặp lại lấp đầy đầu Huy Táp.

” Đây là biện pháp tốt nhất.”

Chuyện Phi này đã làm có khi nào không đúng? Tuy có khoa trương một chút.

” Về rồi!”

Nghe tiếng ô tô thần tốc chạy vào gara và tiếng phanh lại kịch liệt, Vong Dạ kêu lên một tiếng, y khẳng định Ngao Triết Thiên chắc chắn là phi thường tức giận... Không... Phấn nộ trước nay chưa có.

Xoát một tiếng, đèn trong phòng tắt ngóm, nam nhân tóc hồng liền chạy đi, cầu nguyện mình có thể tránh được một kiếp này, muốn trách thì cứ treo đầu trùm sò chủ mưu Phi đi, Vong Dạ y chỉ là một tiểu đồng phạm nho nhỏ. Đặc biệt đặc biệt nhỏ, nhiều lắm chỉ vỗ vỗ tìm người quảng cáo, gọi điện thoại uy hiếp công ty quảng cáo bất kể hôm nay như thế nào cũng phải lên sóng.

” A! Chờ ta”

Thấy Vong Dạ hành động như vậy, Huy Táp cũng xoát một tiếng liền ẩn mình đi. Tuy y rất muốn, rất muốn ôm Thiên Thiên yêu dấu một cái, suy cho cùng Thiên Thiên rời nhà đi mấy ngày, hơn nữa y cũng không ngủ được hương vị nam nhân quá lâu rồi. Nhưng cứ chạy trốn chết vẫn hay hơn, chờ Thiên Thiên bớt giận chút, tái hiện thân tùy ý xử lý sao.

“.....”

Phi không khỏi tự hỏi chẳng lẽ mình làm sai sao? Thật sự sai lắm sao?

Cảm thấy sát khí bạo ngược bên ngoài, Phi cũng chạy lẹ. Y chính là chủ mưu mà! Không trốn sao được?

Một cước đá khai cửa nhà, trong phòng tối đen một mảnh.

” Vong Dạ, Phi, Táp! Ra đây!”

Trả lời hần chỉ có tiếng kêu vo ve của ruồi muỗi, Ngao Triết Thiên tái mặt tại chỗ. Muốn chơi với hần phải không? Hần sẽ tháp tùng tới cùng! Hần hiểu rõ họ, trò chơi mèo đuổi chuột này hần thắng chắc.

Mục tiêu thứ nhất:

-Huy Táp.

-Đặc trưng: mái tóc đen phớt tím tối, khuôn mặt ác ma tà mị kinh điển.

-Cao: 187 cm.

-Số lượng quần lót của Ngao Triết Thiên tàng trữ:108.

-Nhược điểm: Ngao Triết Thiên.

Ha ha, chịu chết đi. Nam nhân tóc đen cười lạnh, đi nhanh vào phòng Huy Táp.

Huy Táp nhìn qua khe tủ áo, thấy nam nhân thẳng một đường đi vào, liền kích động quên đóng chặt cửa, mắt thấy nam nhân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, nhưng lúc cách tủ một bước, đột nhiên chuyển hướng, cư nhiên tiến về phía tủ giấu đồ trân quý của y.

Thở một tiếng, hô hấp tức khắc đình trệ. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ! Tiếng mở ngăn kéo vang lên, chỉ thấy nam nhân đưa lưng về phía hần hình như lấy ra gì đó từ bên trong, sau đấy xoay người ngồi lên giường. Bật lửa sáng lên.

” Không!!!!”

Huy Táp vọt ra, đoạt đi vãi vốc bùng cháy trên tay nam nhân, liều mạng thổi thổi.

” Ta góp nhặt rất lâu rất lâu.”

Tiếng ai oán vang lên, nam nhân đem vãi vốc tắt lửa ôn nhu cọ xát trên mặt.

” Vậy sao?”

Ngữ khí băng lãnh vang lên. Huy Táp máy móc quay đầu, thấy hàm răng trắng ngần của nam nhân tỏa sáng trong bóng đêm, liền miễn cưỡng quay lại cười rục rờ.

” Bung nga, bung nga” (buông ra, buông ra)

Hô đau một tiếng, nam nhân cả kinh kêu lên.

” Trốn đi, trốn nữa đi!”

Dùng sức nắm chặt cái mũi cao thẳng của nam nhân, Ngao Triết Thiên lạnh mắt nhìn nam nhân.

” Ra sô pha ngoan ngoãn ngồi cho ta.”

” Nhạ” (dạ)

Sau khi Ngao Triết Thiên buông tay ra, Hủy Tật liền bay ra ngoài như gió, ngoan ngoãn ngồi trên sô pha không nhúc nhích.

Mục tiêu thứ hai:

-Phi.

-Đặc trưng: tóc màu trắng ngọc cùng mùi sữa nhè nhẹ, khuôn mặt thanh tú mê người.

-Cao: 179 cm.

-Số lượng quần lót của Ngao Triết Thiên tàng trữ: 100.

-Nhược điểm: Ngao Triết Thiên.

Ha ha, đến lượt ngươi. Vẫn cười lạnh, nam nhân tóc đen nghe ngóng bốn phía, đi đến phòng của Phi.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hủy Tật, Phi biết đối phương đã tề thủ trúng độc thủ, chỉ có thể yên lặng bi ai, cầu nguyện hy vọng vong hồn đối phương có thể bình an quay trở về địa ngục để khỏi phải chịu đựng cuộc sống đau khổ nhân sinh, A men.

Hơi kéo dra giường chằm đất che xuống, Phi thấy ánh trăng phản xạ một đôi chân đang tiến vào. Nín thở, Phi nhìn bàn chân từng bước một tới gần. Nga, đầu ngón chân đáng yêu kia. Không, không thể phân tâm. Nam nhân tóc trắng dưới gầm giường rút chặt, cước bộ kia tạm dừng một chút, liền hướng tới cái tủ trên quý đi đến.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ. Thấy nhiều chấm lửa và mùi khét, trong lòng Phi nhức nhối không thôi. Không được, y tuyệt đối phải chịu đựng, quần lót mỗi ngày đều có, mạng nhỏ duy nhất chỉ một.

“A...”

Nghe thấy bên ngoài có một tiếng kêu nhỏ, Phi luống cuống, là đốt trúng tay sao? Sau đó mạnh dạn từ dưới sàng trượt ra ngoài, đứng thẳng thân mình cảm ngón tay nam nhân lên, đột ngột ngậm lấy.

” Ngao nhắm nhoi nữa! Uời nghe, ngún nhòng gùi! (Sao dám chơi lửa! Ngươi xem, muốn phỏng rồi!)

” Cảm ơn ngươi quan tâm...”

Hầm răng trong bóng đêm có vẻ dị thường trắng bóng, sáng đến độ mắt Phi không mở ra được. Híp mắt, Phi quay lại với một nụ cười càng chói mắt hơn.

” Ái! Đau đau!”

Nắm hai bàn tay Thiên nhéo má y, nam nhân tóc trắng nhanh chóng rơi nước mắt.

” Trốn đi! Trốn nữa đi!” Bàn tay nhéo má lại kéo ra thêm một chút, Ngao Triết Thiên cắn răng nói.

” Hồng ngám ngứa (không dám nữa), đau đau.”

Nhìn nam nhân làm nũng, Ngao Triết Thiên tức giận buông hai tay ra.

” Ra sô pha ngoan ngoãn ngồi cho ta.”

Nếu nói Hủy Tật như gió thì Phi như chớp, thoát một cái liền tan biến. Sau đó, xuất hiện trên sô pha, ngồi bất chúc nam nhân biến thành tượng đá kể bên.

Mục tiêu thứ ba:

-Vong Dạ.

-Đặc thù: mái tóc đỏ sậm trắng kiện, khuôn mặt tuấn tú tà dị mê người.

-Cao: 193 cm.

-Số lượng quần lót Ngao Triết Thiên tàng trữ: 11.

-Nhược điểm: Ngao Triết Thiên.

Kẻ cuối cùng! Thỏa mãn do đã tìm được hai con cún kia, nụ cười lạnh của Ngao Triết Thiên bỏ thêm chút nhiệt độ. Hơn nữa trong lòng có chút thú vị với trò chơi này, ngay cả con tức lúc trước cũng vui đi một ít. Che giấu tâm tình sung sướng, Ngao Triết Thiên tăng tốc đi hướng phòng Vong Dạ.

Chơi theo trò cũ, cái bật lửa cầm trên tay không chút lưu luyến đốt cháy từng cái quần lót của mình. Ác? Nghi hoặc cau mày. Sao không có phản ứng? Khi tất cả biến thành tro tàn, Ngao Triết Thiên mới bắt đầu nghiêm túc tìm coi chỗ nào có thể giấu được con cún bự kia trong nhà hắn. Nhưng cuối cùng, nam nhân không thể không bỏ cuộc.

Hắn cư nhiên không tìm thấy Vong Dạ. Hơi không cam lòng, mở đèn trong phòng lên, Ngao Triết Thiên gọi tên cún cưng, nhưng trung khuyến không đáp lại hắn. Cuối cùng, nam nhân liền đưa ra một kết luận: con cún nhà hắn chạy ra ngoài mất rồi.

Nội trong hai ba tiếng chắc về nhỉ? Hơi bất đắc dĩ, Ngao Triết Thiên nghĩ như vậy. Sau đó liền phân phó hai con cún không rời nhà coi cửa, mình đi đến phòng tắm tắm rửa.

Khi Ngao Triết Thiên thân trần đang muốn cởi quần tây xuống, đột ngột cảm giác có nước nhỏ giọt trên vai hắn. Nước bị rỉ? Quay đầu nhìn bả vai, hoảng hồn một cái, hai mắt tròn to. Sao lại thế này? Máu đỏ. Lấy tay sờ sờ, đưa tới mũi người người, mùi này chắc chắn là máu. Kinh hoàng ngừng đầu, thấy một con thằn lằn dán trên trần nhà cư nhiên chảy máu mũi nhìn hắn (chìm hàng đêm đều tiền hóa).

”Còn không mau xuống cho ta!”

Sắc mặt từ hồng chuyển xanh, lúc Vong Dạ đứng trước mặt, Ngao Triết Thiên nhin không được néo tai đối phương.

”Đau đau!”

Vong Dạ khom người, thuận tiện cầm lấy tay nam nhân ăn đậu hủ.

”Cư nhiên trốn lên trần nhà! Ra sô pha ngoan ngoãn ngồi cho ta.”

Nheo sắc khuyến lòi đến trước cửa phòng tắm, nam nhân co chân đá một cái, chuẩn xác đá cún cưng văng lên sô pha trong phòng khách, ngồi cạnh hai tượng đá, không để ý tới cún lông hồng đang rên rĩ xoa xoa cái mông của mình.

”Kẻ chủ mưu?”

Lạnh lùng nhìn ba tượng đá trước mắt, Ngao Triết Thiên vừa lau khô mái tóc ẩm ướt mang mùi xà bông thơm vừa hỏi.

Xoát xoát, hai ánh mắt sắc bén nhìn phía tượng đá thứ hai.

Ngao Triết Thiên xoa xoa huyết Thái Dương, đau đầu nói.

”Ta chưa nói không được nói chuyện, cũng chưa nói không cho nhúc nhích.”

“Là hắn.”

Hai ngón tay chỉ hướng chính giữa.

“Chúng ta có nỗi khổ tâm” Phi mắt ướt át nhìn nam nhân trước mặt, bộ dạng cực kỳ ra vẻ thân bất do kỷ. Mà hai nam nhân bên cạnh hắn cũng phối hợp gật đầu lia lịa.

”Nguyên nhân?”

Tiếp tục thăm vấn, quá khứ lẫn lộn làm Ngao Triết Thiên không bị nước mắt lường gat.

”Chúng ta muốn nguoi về nhà hôm nay thôi.” Phi yếu ớt nói.

”Nên mới làm như vậy?”

Ánh mắt băng lãnh của nam nhân nhìn hai con cún khác, quanh người như có lửa đỏ phùng phùng ma sát.

”Chưa hết, nguoi chờ một chút.”

Phi ra dầu cho hai bên, liền nhắc chân đi vào phòng bếp. Hai nam nhân khác theo vào.

Đột ngột, trong phòng lại trở nên tối đen, Ngao Triết Thiên đang nghi hoặc thì thấy có ánh lửa từ phòng bếp chậm rãi đi lên phòng khách, soi sáng mặt ba nam nhân, sau đó được đặt trước mặt hắn.

Là một cái bánh kem.

”Ngươi không cho chúng ta đi tìm ngươi, cho nên mới phải làm như vậy.” Hủy Tạp ngắm nam nhân, sau đó lo âu dòi mắt xuống đất.

”Ngươi quên nhưng chúng ta nhớ rõ.” Phi không dám ngẩng đầu.

”Xin ngươi thứ lỗi, Thiên.” Vong Dạ cúi đầu tới mức muốn dán vào ngực.

Ngao Triết Thiên lúc này không biết mình nên tức hay nên cười. Thấy ba nam nhân tính trẻ con khổ sở cúi đầu nhận sai, Ngao Triết Thiên mềm lòng.

”Lần sau không được.”

Ta nên bắt các ngươi làm gì bây giờ? Ngao Triết Thiên thờ dãi.

Được nam nhân tha thứ, ba con cún nhỏ ừ ừ liền hưng phấn ngẩng đầu lên, vội kêu Ngao Triết Thiên thổi nến, cắt bánh, sau đó lại xoát xoát xoát chạy vào phòng lấy quà.

Ngao Triết Thiên sung sướng chậm rãi mở giấy gói tinh mỹ ra, nhưng lúc thấy cái gì đó bên trong, lập tức tái mặt. Vừa mở miệng muốn giáo huấn liền bị Vong Dạ ôm gọn.

”Thiên Thiên, đó là những thứ chúng ta đã chọn rất lâu.” Phi cười dâm nói.

”Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta lập tức thử xem có dùng được không.” Hủy Tạp ôm quà của Thiên Thiên, đi theo Vong Dạ vào phòng.

”Dùng không tốt có thể đổi.”

Vong Dạ không để ý tới người đang giãy giụa, kiên quyết ôm hắn vào trong phòng.

Sau đó, hầu như mỗi đêm đều tái diễn cái cảnh bây giờ đang chiếu trong phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ô Hắc Tiểu Đoàn Thiên

Tiểu hài tử lạc đường

1: Ngao Triết Thiên.

Một cái trán nhỏ nào đó, một tiểu nam hài thoát nhìn ước chừng 2, 3 tuổi đặc biệt đáng yêu khóc lóc muốn tìm mẹ.....

Lúc này, Ngao Triết Thiên đi qua, vốn không muốn để ý tới, nhưng hắn thấy tiểu nam hài khóc thật sự thương tâm, ngay cả giọng cũng khàn đi. Vì thế bất đắc dĩ ngồi xổm xuống sờ đầu hài tử bảo nó đừng khóc, hắn sẽ giúp nó.

“.....”

Ngữ điệu đậm mạc lại trầm thấp khiến tiểu nam hài lúc này ngừng khóc, mắt to ngập nước nhấp nháy, nhấp nháy nhìn Ngao Triết Thiên, cái miệng nhỏ nhắn phát run đột nhiên đẹp ra, liền đột ngột nhào vào trong lòng hắn khóc tiếp, thoát nhìn dị thường ủy khuất, nhưng lại giống làm nũng hơn.

Vì thế nam nhân không khỏi cau mày, bất đắc dĩ ôm lấy nó bắt đầu tìm người.

(Dược: Thiên Thiên, ta phát hiện ngươi đôi khi thật sự rất có “Tình thương của mẹ”?)

2: Vong Dạ.

Một cái trán nhỏ nào đó, một tiểu nam hài thoát nhìn ước chừng 2, 3 tuổi đặc biệt đáng yêu khóc lóc muốn tìm mẹ.....

Lúc này Vong Dạ diện vô biểu tình tiêu sái đi qua, trực tiếp áp dụng thái độ khinh thường. Vì thế tiểu nam hài đang khóc kia đầu tiên là sừng sốt, tròn

mắt nhìn, sau đó úy khua nhếch miệng, nước nở dùng cái chân mồm mồm vào một cái chạy tới, kéo lấy áo choàng huyết sắc của Vong Dạ, khóc lớn lên, nhắc nhở đối phương mình là một tiểu hài tử lạc đường vô tội đáng thương.

Vong Dạ dừng lại, cúi đầu chậm rãi nhìn phía tiểu hài tử...

Nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt cấp tốc giảm xuống, hàn ý nổi lên bốn phía.

Nhất thời tiểu nhân nhân đột nhiên buông tay, một tiếng cũng không dám kêu, cổ họng nghẹn lại tại chỗ, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, trắng bệch đến dọa người. Mãi đến lúc Vong Dạ đi xa, nó cũng không dám khóc nữa, liền ngây ngốc đứng tại chỗ như vậy, run cũng không nổi.

(Được: Vong Dạ..... Người ta chính là một tiểu hài tử..... Người không thể cười một chút thôi sao..... Mọi người cũng bị người dọa cho choáng váng).

3: Tiểu Hân.

Một cái trán nhỏ nào đó, một tiểu nam hài thoát nhìn ước chừng 2, 3 tuổi đặc biệt đáng yêu khóc lóc muốn tìm mẹ.....

Lúc này cục bông Tiểu Hân lăn qua, thấy tiểu nam hài khóc thật sự thương tâm, nó dừng lại lẳng lẳng nhìn tiểu nam hài. Qua hai giây, đột nhiên cũng lớn giọng khóc theo.

“Oa.... oa..... oa.....”

Nước mắt tuôn như suối, thê thảm đáng thương dị thường.

Vì thế tiểu nam hài ngưng khóc, hỏi ngược lại:

”Sao người cũng khóc?”

“Ô..... Tiểu Hân không tìm thấy chủ nhân..... Tiểu Hân muốn chủ nhân..... Ô oa oa oa oa oa.....”

Tức khắc tiểu nhân nhân tóc trắng kia khóc thê thảm hơn, thậm chí còn có khuynh hướng tuyết lở biển trào.

”Chủ nhân..... Người ở đâu..... Tiểu Hân nhớ người..... Oa.....”

“.....” Tiểu nam hài không nói gì.....

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ngày Nghỉ

Các vị thân ái, ta vội vã đem thứ lộng lẫy, hoa lệ này tới cho các người chơi”

Cánh cửa bị một cỗ lực lượng đá văng, tiếp theo một nam hài nhà bên thoát nhìn đặc biệt dương quang tráng kiện (khỏe mạnh, tươi tắn) vọt vào, ước mười bảy mười tám tuổi, khỏe miệng mang theo lúm đồng tiền đáng yêu.

Mà bốn nam nhân ngồi trên sofa trong đại sảnh đương nhiên xem thường khách nhân đột nhiên xuất hiện này. Chỉ có Ngao Triết Thiên ngồi giữa mặc hươu nhân phục (đồ ở nhà???) đang đọc báo tiếng Anh giương mắt lạnh lùng quét qua một chút rồi lập tức đem lực chú ý quay lại báo thương nghiệp.

Còn ba nam nhân bề ngoài đặc biệt xuất sắc ngồi ba phía bên cạnh, trong đó một nam nhân tóc hồng thoát nhìn anh tuấn, uy vũ mà ngông cuồng, lẳng lẽ đang khoát tay lên vai nam nhân tóc đen, một bên lấy ngón tay nhẹ nhàng thương thức vài sợi tóc của đối phương, một bên ghé vào bả vai đối phương cùng nhau xem báo. Thiếu niên tóc dài màu trắng, cao gầy mà thanh nhã thì nằm trên đùi nam nhân tóc đen nhắm mắt nghỉ ngơi, lười nhác giống như một con mèo.

Bên chân nam nhân còn có một người đang chơi PSP dựa vào, nam tử trên đầu có sừng ác ma hé ra khuôn mặt thanh mị thoát nhìn tà khí dị thường.

“..... Ba lão bà của người vẫn yêu tới dính người như thế à..... Thiên Thiên.”

Nam hài cười híp mắt

Nghe được hai chữ lão bà, ba nam nhân tóc dài lúc này mới đem tầm mắt xa tới trên người kẻ xâm nhập, sau đó Hủy Tật cau mày cực độ, âm trầm bực bội nói.

”Thiên Thiên là tên người có thể kêu sao?”

Hóa ra, bọn hấn còn để ý cách gọi Thiên Thiên nhiều hơn cả cách mình bị gọi.

Đương nhiên, kỳ thực nói bọn họ là lão bà của Thiên Thiên thì họ cũng không ý kiến, dù sao cũng cùng một nghĩa, tuy rằng số lượng hơi nhiều... Nhưng ít ra họ vẫn là vợ đầu nhà.

So với bị nói thành nam nhân của Thiên Thiên tốt hơn nhiều.....

”Ngươi có việc gì?”

Nam nhân đạm mạc hỏi, đối với cách gọi kia đã không thêm so đo tính toán, nhưng mắt cũng không nâng lên một chút. Mà Hủy Táp nghe Ngạo Triết Thiên nói chuyện liền ngoan ngoãn tiếp tục chơi PSP.

”Ta đại diện cho bộ phận đồng nhân nữ đáng yêu, thuần khiết, thiện lương tới thăm các ngươi, cũng mang đến cho các ngươi một món quà phi thường, phi thường thú vị đây....”

Hầm răng trắng nõn của nam hài hiện lên một vết sáng, sau đó rút ra một cái hộp quà màu đỏ dài dài, đẹp đẹp từ sau lưng. Mặt trên còn có mấy nụ hoa tơ tằm lớn màu hồng phấn.

“Mang về đi, không có hứng thú!”

Ngạo Triết Thiên lật tiếp trang báo. Hấn không tin những thứ nữ hài tử tặng là tốt lành.....

Nữ sinh thời nay thật không biết suy nghĩ cái gì trong đầu, không tài nào hiểu được.

“Bề ngoài như thế chứ món quà này rất thú vị nha”

Bị cự tuyệt cũng không có ảnh hưởng đến nụ cười tươi như ánh mặt trời của nam hài, hấn đặc biệt nhiệt tình đi tới trước mặt ba người, sau đó tự biên tự diễn mà bóc giấy gói ra.

“Chỉ ít ta nghĩ ba lão bà các ngươi hẳn là sẽ rất thích..... Hắc hắc”

Vì thế ba con nam nhân tóc dài liền đem tầm mắt chuyển dời đến trên người nam hài, nói chính xác là chuyển tới món quà trong tay hấn.

“.....”

Người nào đó không nói gì. Sau đó nhìn nam hài đem quà tặng nhanh chóng mở ra, cũng lấy ra một cái gì đó giống trò chơi đánh cờ....

”Teng Teng Tềng! Trò chơi nhập vai!”

Một tay bày cờ, tức khắc trên tấm thảm đẹp đẽ, quý giá xuất hiện một ván cờ, sau đó mặc kệ bốn nam nhân chịu hay không, nam hài đã dọn xong cờ bắt đầu giải thích quy tắc.

”Trò chơi này cực kì đơn giản, từng người từng người có một con cờ, sau đó đổ cái sàng, người đầu tiên tới đích thì thắng, cũng có thể yêu cầu người về cuối làm một việc. Mà trên đường các vị đi, nhất định phải tuân theo quy tắc, biến thành hình dáng bề trên chi thị. Cũng chính là mặc vào trang phục nhập vai. Đương nhiên các ngươi không chịu thay thì trò chơi cũng giúp các ngươi đổi, đây chính là trò chơi do thượng đế chế tác, có ma pháp đó.”

Nam hài tử nói xong liền hướng mấy tiểu công đang nổi đìch ý kia tươi cười.

”Nhân vật trong đó có rất nhiều loại..... Có y giả (doctor), quân nhân, y tá, vv và vv..... Ba vị chẳng lẽ không muốn nhìn thấy người nào đó biến thành một nhân dạng nào khác ư? Chẳng lẽ không muốn saoKhông nghĩ tới sao?”

Vì thế ba con nguyên bản tựa vào bên người Ngạo Triết Thiên tức thì sáng mắt lên, bắt đầu có chút hứng thú ngồi quanh bàn, cũng bắt Ngạo Triết Thiên đến dự cuộc.

”Không chơi”

Người ta nghiêm mặt lạnh nhạt cự tuyệt. Giỡn à, đây là cái trò chơi quý quái gì?

”Người nào đó bảo ta đưa nó cho ngươi, nể mặt mũi chút đi....”

Nam hài tử tìm kiếm gì đó trong bộ y phục rộng thùng thình, sau đó đột nhiên xả ra một cái cục bông tròn như bánh, trắng như tuyết đột ngột đưa cho Ngạo Triết Thiên

”Tiểu Hấn?”

Theo bản năng tiếp được cục bông kia, Ngạo Triết Thiên kinh ngạc nhìn cái thứ mềm mại bé bé trong lòng đang lộ ra nụ cười quen thuộc.

Mà nhóc tí trong ngực đầu tiên là dùng cái tay ngắn ngắn, nhỏ nhỏ như củ sen dụi dụi mắt sau đó ngẩng đầu nhìn Ngao Triết Thiên, con mắt to to chớp chớp giống như không tin vào mắt mình, hơi méo méo cái miệng nhỏ xíu, nước mắt bắt đầu tràn ra ở đuôi mắt.

”Chủ nhân..... Ô..... Tiểu Hàn rất nhớ ngài!”

Tiểu sơn linh đầu tiên là ủy khuất mếu máo sau đó liềm mình hướng vào ngực nam nhân, cái tay nhỏ bé, non nớt gặt gao bắt lấy y phục Ngao Triết Thiên tựa như sợ chủ nhân hẳn sẽ đột ngột biến mất.

”Rất nhớ, rất nhớ chủ nhân....”

Tiếng trẻ con mềm mại không ngừng tuôn ra, thật sự cũng không sinh động nhưng có thể biểu đạt cảm tình của nó.

”Ta cũng nhớ ngài..... Tiểu Hàn.....”

Ôm cục bông ấm áp mà chân thực trong ngực, hai mắt Ngao Triết Thiên phức tạp mà đau thương. Phía sau Hủy Tạp có chút xấu hổ nhìn phía khác.

”Tốt lắm, Tiểu Hàn cho ngài tạm thời ôm, đến chơi nào!”

Thiếu niên phong tình khó hiểu thúc giục nam nhân

Gật gật đầu, Ngao Triết Thiên cuối cùng thỏa hiệp cũng ngồi lên thảm sạch sẽ, bốn người bắt đầu chơi trò chơi.

”Thiên Thiên, ngài đi trước!”

Đem cái sàng nhét vào trong tay nam nhân xong, thiếu niên liền vội vàng thức thời ngồi vào một bên, cứ đứng ở tại chỗ hẳn sợ sẽ bị ánh mắt u linh của ba nam nhân khác giết chết.....

Ngao Triết Thiên bắt đầu đi lắc cái sàng, đếm là bốn, đi tới bốn, tức khắc không trung hiện ra một hàng chữ:

‘CỎI MỘT KIỆN Y PHỤC NGƯỜI HIỆN TẠI ĐANG MẶC’

“.....”

Khóe miệng nam nhân hơi hơi giật giật..... Trò chơi này quả nhiên có bệnh....

Bởi vì thời tiết coi như ấm áp cho nên hẳn chỉ mặc nhất kiện trường sam bạch sắc. Tiếp đó không đợi hẳn phản ứng lại, áo đột nhiên bị một cỗ ma pháp kéo xuống..... Tiểu hủ.

Tức thì thân trên rắn chắc tràn đầy dấu vết ái dục lộ ra, tầm mắt ba con tiểu công lập tức quét tới, ngay cả lục quang cũng xuất hiện.

“Dời mắt ngài đi chỗ khác!”

Vong Dạ quay đầu điềm tĩnh cảnh cáo nam hài bên cạnh, nó tức khắc chộp lấy cuốn tạp chí vùi đầu vào chăm chú xem.

Đối với Vong Dạ, nó vẫn rất sợ hãi.

”Đừng nhìn nữa, kẻ tiếp đến ai?”

Ngao Triết Thiên hơi cau mày, tuy rằng toàn thân trên dưới đều bị ba nam nhân này thấy hết cả chục lần nhưng hẳn vẫn không quen bị tầm mắt họ đâm vào người, bất quá, dù là có chút không tự nhiên thì hẳn cũng không biểu hiện ra ngoài, vẫn như cũ trấn định trầm ổn.

Nhưng được lời nhất lúc này là Tiểu Hàn, chỉ thấy ánh mắt thật to của nó mang theo một nét cười thỏa mãn nằm cuộn trong lòng chủ nhân, còn dùng cái đầu nhỏ nhỏ cọ cọ sau đó hẳn sờ sờ đầu nó, bảo nó đừng lộn xộn. Vì thế ba con tiểu công khác vừa tức vừa giận nhìn chăm chăm Tiểu Hàn, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nó.

”Kế tiếp là ta!”

Vong Dạ hừ lạnh một tiếng thu hồi ánh mắt xuyên trên người Tiểu Hàn, sau đó bắt đầu quăng cái sàng. Đếm là sáu, đi tới sáu bước.

‘MỜI MẶC VÀO QUÂN TRANG CỦA ĐẾ QUỐC BÓNG TỐI’

Một trận hào quang xuất hiện, y phục trên người Vong Dạ đột nhiên biến thành quân trang màu đen, quân hàm là sĩ quan, trong tay còn cầm cái roi da..... Cả người nhất thời tà ác đến độ làm cho người ta lạnh sống lưng.

Sờ sờ roi da trên tay, Vong Dạ vô ý nhìn về phía Ngao Triết Thiên, người ta liền nheo mắt lạnh lùng hồi tưởng quá khứ, hồng mao khuyến lập tức quăng roi ngoan ngoãn ngồi xuống. Hẳn đương nhiên không thể dùng roi đánh Ngao Triết Thiên, mà là muốn dùng nó đem người ta trực tiếp cuốn vào lòng mình.... Bất quá hiện tại tạm thời không có phương tiện rồi....

” Hừ, mặc cái quần trang cũng đẹp vậy sao....”

Vẫn vô cùng dễ bụng về chiều cao của Vong Dạ, Phi lạnh mặt ném cái sàng....

‘ MỜI MẶC VÀO TRANG PHỤC LOLITA MƠ MỘNG’

” Cái gì mà LOLITA?”

Thiếu niên tóc bạc còn chưa kịp phản ứng, thân mình đột nhiên xuất hiện hào quang, vì thế một bộ soa rê dài màu trắng đính ruy băng phần hông cực kỳ tinh xảo, gọi cảm, đáng yêu bọc lấy người hắn, nhất thời chung quanh một trận yên tĩnh, sau đó Vong Dạ cùng Hủy Tạp đều cười điên cười cuồng mà hai mắt đầy tiểu ý của Ngao Triết Thiên cũng nhìn về phía hắn, Tiểu Hân nằm trong ngực cũng không thể không cười trộm.

“¥..... %-..... *-”

Phi nhất thời sắc mặt tái nhợt, muốn đem quần áo xả hạ, bất quá thực đáng tiếc, cho dù hắn có bản lĩnh tày trời cũng kéo xuống không được.

” Coi đẹp đấy!”

Ngao Triết Thiên cười tà, tay chống cằm, làm bộ dạng như kẻ trêu gái.

Y không nói dối, Phi mặc nữ phục là tuyệt đối thích hợp, bởi vì thân thể hắn rõ ràng mảnh khảnh mà là lúot, khuôn mặt cũng đủ xinh đẹp, bất quá không giống mô dạng LOLI điển hình.

” Đẹp?”

Tuy rằng khó được Ngao Triết Thiên khen, nhưng mà..... Hắn không chút cao hứng. Người này nhất định trong bụng đang cười lăn cười bò..... Đáng giận..... Buổi tối chờ coi.....

” Đến ngươi! Sơn dương!”

Dem cái sàng ném về phía Hủy Tạp, Phi cực kì mất hứng, trầm mặt xuống.

” Ngươi kêu ai sơn dương! Tiểu hài tử, mình chưa ngay lông chưa dài kia!”

Hủy Tạp đối với biệt hiệu này hoàn toàn bất mãn, hắn là hắn là ác ma cao quý! Không phải loại sơn dương cấp thấp kia!

” Ai thừa ta gọi!” Phi cười lạnh

..... ¥-% người ¥#•%”

Hai người tức khắc liền mắng chửi, cãi cọ, ngôn ngữ càng ngày càng thâm độc, bất quá không tới độ đánh đấm nhau, có lẽ sợ cái gì đó. Mãi đến lúc Ngao Triết Thiên đậm đậm bảo họ im miệng hai người mới an tĩnh lại.

Hủy Tạp bắt đầu lắc cái sàng.

‘ MỜI MẶC VÀO TRANG PHỤC GẤU TRÚC VÔ CÙNG ĐÁNG YÊU THÂN THIẾT’

Một trận hào quang hiện lên, thân thể thon dài mà mạnh mẽ của Hủy Tạp nhất thời bị một bộ lông tơ cực kỳ công kênh lại thêm tròn trĩnh bọc lấy, đầu hắn cũng vậy, cả người thoát nhìn như một con búp bê vải vĩ đại, trừ bỏ khuôn mặt lộ ra kia.....

Đáng yêu cộng biến thái không chịu được.....

Toàn trường nhất thời yên tĩnh như tử địa, sau đó cười trước tiên là Phi, tiếp theo chính là Tiểu Hân

” Ha ha ha ha!!! Rất đẹp!! Sơn dương! Ngươi so ra còn thích hợp hơn nhiều!!”

” Không! Trò chơi chết tiệt này! Đây, đồng nhân nữ trong đầu rốt cuộc nghĩ cái gì! Sao cả trang phục biến thái như thế cũng có!!!”

Hủy Tạp bạo phát. Hắn hiện tại như người sắm vai gấu đen trong công viên, công kênh nẩy tới nẩy lui, muốn coi cái đồ này, dĩ nhiên là không thể coi.

” Hình tượng của ta..... Hình tượng cao lớn anh tuấn của ta....”

Bỏ cuộc, ác ma cuối cùng chỉ có thể ngồi xuống ủ rũ che mặt, bất quá cũng phí sức, chung quy hiện tại hắn đang phát phì, tay với không tới mắt....

Cái móng vuốt bự bự, màu đen bằng nhung kia vô luận cử động như thế nào đều thấy..... Thực dễ thương.... Hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng thâm trầm

” Đến ngươi, Thiên”

Vong Dạ đột nhiên đến gần Ngao Triết Thiên, tay quán lấy thắt lưng hắn, ghé vào tai nhỏ giọng, đồng thời mưu đồ đem tiểu đồng tây trong lòng hắn vứt bỏ, bất quá bị ngăn trở.

Ngao Triết Thiên còn đang cười Hủy Tật không chú tâm mà quăng cái sàng.

‘MỜI THAY VÀO TRANG PHỤC M TRONG BỘ SM’

“.....”

“.....”

“.....”

“.....Ô?”

Ngao Triết Thiên tức khắc cười không nổi, chỉ thấy hào quang chói lóa, quần áo trên người hắn đều biến mất, mắt bị một miếng vải da thú thiết bị kín, miệng cũng bị một cái tiểu cầu cực kỳ tình sắc kiềm lấy, không thể nói chuyện, mà cổ, bả vai cùng đùi đều bị dây nịt hắc sắc kích thước không đồng nhất trói buộc, không nhìn thấy gì làm hắn theo bản năng quẩn quại, lại có tiếng lục lạc và xích sắt vang lên, sau đó đùi cùng cẳng chân bị dây sắt cột vào nhau, nam nhân lập tức vô pháp ngồi vững liền ngã lộn trên mặt thảm.

Mây cau mặt cứng...

Sao lại thế này?

Nhanh chóng, nam nhân không thấy gì chỉ cảm nhận được mình bị vài đạo tầm mắt khủng bố chăm chú bám trên người. Chung quanh im lặng đến khiếp nhân, ngay cả Tiểu Hàn cũng không phát ra thanh âm gì.

Tiếp theo thân thể bị một đôi bàn tay to, cực nóng ôm lấy, nhất thời cả người bị nhấc lên cao.

“.....Ồ!”

Biết sắp phát sinh chuyện gì, nam nhân ra sức giãy dụa trong lòng Vong Dạ. Giỡn kiểu gì, hôm qua mới làm! Hôm nay không phải được nghỉ ngơi sao! Huống chi hắn cảm thấy được ba người này rõ ràng đã mất tự chủ..... Tuy rằng không nói gì..... Thế nhưng hắn có thể biết được....

“Bỏ trò chơi của hắn đi..... Chúng ta chơi trò của mình...”

Thanh âm Hủy Tật cũng không khỏi hắc ám toát ra khí tức nồng đậm mùi tình dục, cũng gian tà liếm liếm miệng. Nhưng mà phải nói trước, hắn toàn thân nhìn không thấu (do cosplay gấu trúc).

Vì thế chỉ thấy hắn đi theo Vong Dạ, đang ôm Ngao Triết Thiên lên lầu, đương nhiên Phi đang mặc soa rê LOLI cũng phóng lên.

” Các ngươi không được khi dễ chủ nhân!”

Ý thức được vấn đề sắp phát sinh, Tiểu Hàn vọt đi lên kéo lấy Vong Dạ, nước mắt thẳng hàng.

“Không được! Chủ nhân rất đáng thương!”

“Cút!”

Đem cục bông ném ra sau, ba người liền đóng lại cửa phòng.

“Không được làm vậy! Thả chủ nhân ra!!”

Tiểu Hàn đáng thương kích động đập cửa, lại chỉ có thể nghe được trong phòng Ngao Triết Thiên có tiếng rên rỉ đứt quãng và giọng nam nhân cười nhẹ.

Đó là thể giới hắn không được phép quấy rầy.

” Uý”

Đột nhiên cái nam hài mạng trò chơi tới kia vỗ vỗ nhóc tì mũm mĩm

Tiểu Hàn hai mắt đầm lệ quay đầu lại, trừng mắt nhìn, sau đó ủy khuất thở sâu, lại quật cường không chịu khóc trước mặt người lạ, cái miệng nghẹn ngào run rẩy....

Nhưng mà bộ dáng nhần nhần của nó làm người ta cảm thấy thật muốn khi dễ, vừa đáng thương vừa khiếm ngược, nhất là ánh mắt lam sắc kia khiến kẻ khác muốn dùng tay móc lấy.

” Bọn họ khi dễ chủ nhân.”

Tiểu Hàn hít hít cái mũi nhỏ giọng nói. Có cảm giác thất bại nồng đậm. Nó cái gì cũng không giúp được.

” Ta cho ngươi một cái được, ngươi uống vào có thể trưởng thành, tiếp đó khôi phục năng lực”

Nam hài từ lại lộ ra nụ cười như ánh mặt trời

” Sau đấy vào trong đêm bọn họ tổng ra, thế nào?”

“Thật không?”

Tiểu Hàn trừng mắt nhìn sau đó tiếp nhận bình được màu sắc bất thường từ tay nam hài, nhìn nhìn, liền một ngụm nuốt xuống. . .

Sương khói hiện lên, Tiểu Hàn đột nhiên phát hiện mình đã lớn lên, bề ngoài cũng không quá mức, thoát nhìn quá mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt rất là đáng yêu. Một cỗ lực lượng thần bí vây quanh người.

5 phút qua đi Tiểu Hàn đã khống chế được sức lực, hít đầu một cái, sau đó biến ra hai thanh loan đao (có nghe tới Nguyệt đao (đao cong cong) chưa? Nó đấy!) phần nộ nhìn cửa phòng.

” Hừ! Lũ hồn trưởng các ngươi!”

Hừ lạnh một tiếng, Tiểu Hàn dùng sức phá cửa xông vào

“Đi đi! Đi đi. Cứu chủ nhân của ngươi đi.”

Đồng nhân nam che miệng cười trộm cũng ở một bên nghe động tĩnh bên trong.

Nhưng mà, trong phòng, không biết Tiểu Hàn thấy được cảnh gì mà lại không có chút âm thanh.

Qua chừng mấy phút mới nghe được hần u ám nói nửa câu.

” Giúp ta nhập cuộc luôn đi.”

“.....”

“.....”

“Ô!” Ngao Triết Thiên đang bị ba nam nhân hung hăng yêu thương kia tức thì khí tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trối Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phỏng Vấn 1

Khán phòng

Nhân vật lên sân khấu:

– Chủ trì: Hắc Sắc Cẩm Dược.

– Đi cùng: Búp bê khớp cầu ball jointed doll* Huyết Luân Du.

– Nhân vật chính:

+ Ngao Triết Thiên : nhân loại.

+ Phi : tính nhân loại đi

+ Minh vương dị giới.

+ Hủy Tật : ác ma cao cấp của ma giới.

– Hoàn cảnh: không khí mát mẻ thoải mái, trên chiếc ghế bạch đằng bên hồ, trên bàn là trà bánh mỹ vị.

Chủ trì: Khụ, khó kiếm được một dịp nghỉ ngơi, liền đem mấy tên vai chính chộp tới phòng vấn một chút, MM nào thấy hứng thú có thể tùy ý dự thính.

Hiện tại xin giới thiệu, vị ngồi ở giữa, nam nhân tóc ngắn màu đen, vẻ mặt tái nhợt chính là người chúng ta hâm mộ, vai nam chính: Ngao Triết Thiên, năm nay 31 tuổi, cung Sư Tử, cao 184 cm, thể trọng trước mắt chưa rõ.

Màn hình chuyển hướng về phía một nam nhân tóc đen đang bị một nam nhân tóc đỏ ôm vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, mảy cau lại, sắc mặt trắng bệch, hơi thở có chút hỗn loạn, rõ ràng là đáng về vừa mới bị kẻ khác hung hăng chà đạp.

* Ngao Triết Thiên : “Người nói hâm mộ là ý gì?”

Ánh mắt sắc lạnh phóng tới, không khỏi khiến Chủ trì rùng mình, vội vàng cúi đầu nhìn xuống Huyết Luân Du trong lòng, sau đó đấu tranh nội tâm, lại ngẩng đầu nâng lên hừ lạnh:

Chủ trì: Được nhiều cực phẩm mỹ nam nhân coi trọng như vậy, người còn không cho người ta hâm mộ...

Màn ảnh tiếp tục chuyển hướng sang ba người khác, lần lượt đặc tả, nhất thời phong cảnh như một bức tranh, một nam nhân huyết sắc tóc dài cường hãn, một mỹ thiếu niên tóc trắng đẹp tuyệt trần... Còn có... Ân... Cái này, sương màu đen?? Bất đắc dĩ hạ màn ảnh chuyển hướng Ngao Triết Thiên.

*Ngao Triết Thiên : “Người nói lại lần nữa xem...” Ngực khí nhất thời lạnh không hơn 10 độ C.

Chủ trì: “Khụ khụ... Quay lại vấn đề chính, chúng ta bắt đầu nào. Xin cho biết tuổi tác các vị!”

*Ngao Triết Thiên : “...Thừa thãi31.”

*Phi : ” Mất người không biết nhìn sao? Tại sao phải nói tuổi của ta cho người.”

*Minh vương : “.....”

*Hủy Tạp : “Cút!”

Chủ trì sắc mặt trắng bệch cắn răng uất giận Sao tính tình hư hỏng tới vậy!!! Thấy các người bộ dáng đẹp mã, tạm thời nhẫn nhịn!

Chủ trì: “Các người thích làm điều gì?”

*Ngao Triết Thiên : “Một mình nhàn nhã đọc báo... Nhưng, hiện tại không có cơ hội”

*Phi : ” Tra tấn ai đó.”

*Minh vương : “.....”

*Hủy Tạp : “Đem Thiên Thiên áp dưới thân muốn làm gì thì làm.”

Ngao Triết Thiên im lặng không nói gì. Minh vương cùng Phi nhất thời định ý trào dâng.

Chủ trì:” Bình tĩnh đi, đây là trường quay, muốn đánh muốn giết đợi về nhà hãy tiếp tục. Còn nữa, Minh vương, người này giờ không nói lời nào như thế cũng không phải là cách hay đâu, nhìn cũng nói được người thật là một tiểu hài tử tự kỷ... Chẳng lẽ người không muốn đem suy nghĩ trong lòng nói cho Thiên Thiên biết?”

Chủ trì: ” Ghét nhất việc gì? ”

*Ngao Triết Thiên : “Bị nam nhân ”

(Nửa câu sau không nói ra, nhưng vẻ mặt rất oán hận. Thiên Thiên đáng thương!)

*Phi : “.... Nhìn thấy Ngao Triết Thiên bị kẻ khác thương... Đầu óc sẽ loạn lên, rất phiền... Ta hận nhất bị kẻ khác chi phối cảm xúc...”

*Minh vương : “Nhìn thấy hấn đau khổ mà mình lại bất lực...”

*Hủy Tạp : “Hắn tái bỏ trốn.”

Chủ trì: “Thích nhất chuyện gì? ”

*Ngao Triết Thiên :” Trải qua một ngày chủ nhật cùng người thân... Nhưng giờ cũng không còn cơ hội.”

*Minh vương : “Người thân của người không phải là ta sao? Có cơ hội mà.”

*Phi : “Ta không thích gì hết” (Vô thức nhìn Triết Thiên rồi lại quay đi)

Chủ trì: ” Ngươi đúng là một tiểu hài tử không thú vị”

*Hủy Tạp : “Ta vì sao phải nói cho ngươi biết cái ta thích?! (nói xong nhìn về phía Thiên Thiên, người nọ không thèm nhìn lại)

Chủ trì: “Món ăn ưa thích? Xin đừng trả lời là người nào đó! Ta nói là đồ ăn thứ thiệt.”

*Ngạo Triết Thiên :” Chuối tiêu, rất bổ dưỡng.”

Chủ trì:

*Phi :....

*Minh vương : (hai mắt xám ngắt.)

*Hủy Tạp:..... (liếm môi, bắt đầu suy nghĩ lung tung.)

Chủ trì: “Vậy thì, xin mời người tiếp theo trả lời, Phi thiếu gia. “

*Phi: ” Sữa.”

*Ngạo Triết Thiên: “Khó trách trên người có mùi hôi của sữa”

(Ngươi thật đúng là hiểu biết sâu rộng, người bình thường biết được mùi vị trên người hân sao..... *Sờ cằm*)

*Phi *tức giận*: “Ngươi trên người cũng có, còn nói ta? ”

(Hân có cũng là bị nhiễm từ ngươi, *lâm bâm*)

Chủ trì: “Người tiếp theo.”

*Minh vương : “Hân cho ăn cái gì ta cũng thích!”

*Hủy Tạp : “Ngạo Triết Thiên. ”

Chủ trì:”..... Ta đã bảo không được trả lời là người.“

*Hủy Tạp *sắc mặt trầm xuống tại chỗ *:” Hân vốn là thức ăn của ta, ngươi có ý kiến?“

Chủ trì vội vàng lắc đầu.

Chủ trì: “Nếu cho ngươi năng lực để làm một việc, ngươi muốn làm gì?”

*Ngạo Triết Thiên : “Đem Hủy Tạp đi giết.”

(Ta còn nghĩ ngươi sẽ đem Hủy Tạp cùng Phi đi giết, ngươi thật không công bằng)

*Hủy Tạp *Giận dữ*: “Ngươi sẽ không có cơ hội!” (Lập tức quay không nhìn Thiên Thiên, vẻ mặt có chút bi thương cùng ủy khuất.)

*Phi * Đầu tiên nhìn hai người kia, vẻ mặt có chút phức tạp sau đó nói *:” Từng có được một sức mạnh vô đối, bù lại, đã hối hận suốt cả cuộc đời...”

Chủ trì: “Hối hận chuyện gì?”

*Phi : “Liên quan gì tới ngươi?!”

Chủ trì: “Người tiếp theo!”

*Minh vương *hung tàn cười lạnh*:” Đem toàn bộ những kẻ chạm vào hoặc mưu đồ chạm vào hân giết sạch.”

*Hủy Tạp : “Giết hai con sâu chướng mắt.“

(Sau đó tóm lấy Thiên Thiên muốn gì thì làm đúng không? Tâm địa thật đen tối!)

Chủ trì: “Chiều cao?”

*Ngạo Triết Thiên: “184 cm.”

*Phi : “Tại sao ta phải nói cho người?”

Chủ trì: ” Nếu vậy ta thu xếp cho người bị một đám nam nhân xấu xí cưỡng gian.”

*Phi *cười lạnh*: “Kẻ dám động tới ta chưa sinh ra đời đâu.”

Chủ trì:” Vậy ta thu xếp cho Thiên Thiên bị một đám nam nhân xấu xí cưỡng dâm ”

*Phi:”..... 177.”

*Ngạo Triết Thiên cười lạnh: “Khó trách người muốn uống sữa.

(Ta phát hiện người thật sự là kẻ thù dai.)

*Phi *tức giận đến xanh mặt *: “Đội lạt nữa trở lại phiên tràng [cũng là giường thôi], người xem ta hành hạ người như thế nào.....”

(Thiên Thiên ta phát hiện người thật sự thích ngược.....)

*Minh vương : “Hừ, có ta ở đây, người không có cơ hội. ”

*Phi: “Thật sao? Chúng ta thử xem”

*Huyền Táp : “Ta là không khí hả?”

Chủ trì: ” Thỉnh các người tiếp tục trả lời. Nếu không ta an bài Thiên Thiên bị một đám nam nhân xấu xí cưỡng gian.”

*Ngạo Triết Thiên: Người muốn ta tàn phá cái thứ trong ngực sao?

(Thiên nhìn về phía Huyết Luân Du đang được ôm trong lòng Chủ trì)

Chủ trì: ” Ta sai rồi! Thỉnh các vị đại nhân trả lời vấn đề!”

*Minh vương *khinh bỉ liếc nhìn Chủ trì *: “194.”

(Phi, ta biết người tại sao cứ nhắm đánh vào Minh vương! Ha ha!!)

*Huyền Táp : 186.

* Phi: “Chiều cao không thể tiêu biểu cho cái gì.”

*Ngạo Triết Thiên: “Người có thể không uống sữa.”

*Phi :

Chủ trì : “Có thích người khác phái?”

*Ngạo Triết Thiên: “Hiện tại đã không còn.”

*Phi : “Không, bọn họ chỉ là thứ dùng để phát tiết.”

*Minh vương : “Ta chỉ thích Thiên Thiên.”

*Huyền Táp : “Không có.”

Chủ trì:”..... Được rồi, ta thừa nhận vấn đề này rất ngu ngốc.”

Chủ trì: “Việc hối hận nhất tới bây giờ?”

*Ngạo Triết Thiên: “Ta không nên để Hàn Hàn theo ta.....(thanh âm nhỏ dần, hai mắt có chút tối lại.)

*Phi : “Để cho bọn họ chạy..... ”

*Minh vương : “Việc hối hận?..... Có, nhưng ta không muốn nói..... Đừng hỏi ta..... Cái chuyện tình loại này, ta tuyệt đối sẽ không khiến nó xảy ra nữa!”

*Huyền Táp : “Gặp Ngạo Triết Thiên.”

Chủ trì: “Nói vậy là có ý gì?”

*Huyền Táp: “Ta không thích cảm giác vướng bận”

(Người quả thật là kẻ buông thả)

Chủ trì : “Có tin vào “Nhất kiến chung tình” không? Đối tượng là ai?”

*Ngao Triết Thiên: “Ta không tin, tình yêu cần phải tích lũy, cái nhìn đầu tiên vĩnh viễn chỉ thấy có bề ngoài.”

*Phi : “Không tin.”

*Minh vương : “Không tin, thật giả dối.”

*Huyền Táp :

Chủ trì : ” Thỉnh trả lời.”

*Huyền Táp : “Tin tưởng.”

Chủ trì: “Đối tượng?”

*Huyền Táp: “Không biết! ”

(Chủ trì cười lạnh.)

Chủ trì: “ Nếu người yêu một người, người sẽ đổi với anh ta như thế nào?” (Tại sao lại dùng “anh ta ”?)

*Ngao Triết Thiên: “Vĩnh viễn tận lực bảo vệ nàng. ...Nhưng giờ ta còn có thể yêu ai?? ”

(Minh vương nhất thời dùng sức đem hân ôm chặt, bất mãn.)

*Phi: “Không biết, ta không có yêu.”

Chủ trì : ” Người chắc chắn?”

*Phi: “Người thay ta trả lời rồi.”

*Minh vương: “Bảo vệ hân, không cho hân chịu bất cứ thương tổn gì, đem tất cả những kẻ gây bất lợi cho hân giết chết.”

*Huyền Táp: “Yêu? Đúng là chuyện buồn cười. Người cảm thấy thật sự thứ đó có tồn tại?”

Chủ trì : “Hừ, rồi người sẽ hối hận!”

Chủ trì:” Nếu người yêu phản bội người chạy theo kẻ khác, người sẽ làm gì?”

*Ngao Triết Thiên: “Nếu như hân thật sự không còn yêu thương ta, cần gì phải cưỡng ép? Ta sẽ chúc phúc cho hân.”

*Phi: “Nếu hân thực dám phản bội, ta sẽ trước hết giết gian phu kia, sau đó cho hân ném thứ tư vị phản bội của ta, hân tuyệt đối sẽ không dám làm lại ”

*Chủ trì : “Tư vị gì?”

*Phi: “Không liên quan tới người, kẻ tiếp.”

*Minh vương * sầm mặt *: ” Giết kẻ dám câu dẫn hân, sau đó đem hân nhốt ở một nơi ai tìm thấy, làm cho thế giới của hân chỉ có một mình ta. Ta tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh việc phản bội.”

*Huyền Táp : “Giết gian phu! Sau đó ...*lâm bâm * ta sẽ cho hân khắc sâu nhận thức về tính nghiêm trọng của sự tình.”

Chủ trì : ” Thiên, người nghe rõ không? ”

*Ngao Triết Thiên:”..... Người có ý gì? ”

Chủ trì : ” Ý ghi trên mặt. Câu hỏi tiếp theo.”

Chủ trì :” Tại sao làm chuyện đó với Thiên, các người rõ ràng không có hứng thú với nam nhân?”

*Phi:”..... Bởi vì hân rất tiện, đâu đâu cũng câu dẫn nam nhân khác, vậy nên ta hảo tâm mà thỏa mãn hân.”

Chủ trì:”..... Tư duy của người thật sự rất lợi hại. ”

*Huyền Táp: *Hắn câu dẫn ta, tự chuốc lấy ”

*Ngạo Triết Thiên: “Người nói láo! Ta câu dẫn người hồi nào! Đầu người bị kẹt vào cửa hả?”

(Triết Thiên phần nộ cực độ, giãy khỏi vòng tay Minh vương, tiến đến nắm cổ áo Huyền Táp xốc lên.)

*Huyền Táp: “Người hiện tại đang câu dẫn ta!”

(Nói xong một phen bắt lấy thất lung Thiên mà cường hôn, lập tức hai kẻ khác liền bùng nổ, nhất thời trường quay hỗn loạn. Tiếng đánh nhau, tiếng chửi mắng, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng nổ mạnh của ma pháp, tiếng gạch ngói đổ vỡ)

Chủ trì:” Thôi thì tiếp tục vấn đề, lần này là hỏi Thiên Thiên, ba người này người thích ai nhất? ”

*Ngạo Triết Thiên: “..... Vong Dạ, còn có Hàn Hàn, tuy là hắn không ở nơi này. ”

*Minh vương nhất thời lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, điện giật khiến Chủ trì suýt nữa làm rớt micro, mà hai kẻ kia sắc mặt lập tức thâm trầm, không khí bị nén ép xuống.

Chủ trì :” Muốn cùng hắn kết hôn không?”

*Ngạo Triết Thiên *cau mày *:” Không phải cái kiểu thích đó.”

(Sắc mặt Minh vương tức khắc thối ra y như hai kẻ khác)

Chủ trì :” Sẽ tìm nữ nhân kết hôn sao?”

*Ngạo Triết Thiên : “Chắc vậy, con ta cần có mẹ, chỉ có sự giáo dục của cha thôi thì không hoàn chỉnh ”

(Ba con sắc mặt lại càng kém)

Chủ trì :” Ta nghĩ người nên xem xét về bọn họ Người thật không cần suy nghĩ nữa?”

*Ngạo Triết Thiên :” Ta đối với bọn họ không phải loại cảm giác đó, ta cũng không có thích nam nhân.....”

Ba con lập tức nộ khí xung thiên, đứng phắt dậy. Một kẻ nâng Ngạo Triết Thiên hướng rừng cây chạy tới, hai kẻ khác đuổi sát.

Tức khắc, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng nam nhân tức giận mắng mỏ, tiếng kêu bực bội, tiếng cọ xát, tiếng thống khổ rên rỉ, tiếng cười lạnh, tiếng khóc thầm thấp....

Tiếng thở dốc

Chủ trì *Đỏ sạm mặt, sờ cảm *:“A, Thật muốn nhìn nga...”

Nhưng nhìn thì sẽ bị giết

Quên đi, nghe được là tốt rồi... Tiếng rên của Thiên Thiên thật không thể tả nổi... Khó trách ba tên này hứng thú tới như vậy.

*Ba con : “Người còn chưa cú?!!!!”

Chủ trì :” Ta đâu có nhìn lên! ”

*Ba con : “Biến!”

Chủ trì : “Keo kiệt.....các người cứ chơi 4P đi! Thiên Thiên sẽ hận các người tới chết! ”

(bất quá, cũng là do Thiên Thiên tự làm tự chịu)

Như vậy, lần phỏng vấn này kết thúc, lần sau tìm cơ hội đem ba con đến nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Phỏng Vấn 2

Chủ trì : Thời tiết dần dần mát mẻ, vậy nên thỉnh các vị nhân vật chính của Ô hắc cộng thêm vai phụ là ta đây ra trả lời một vài vấn đề của độc giả. Đầu tiên, mời vào trường quay, Thiên Thiên đại nhân chúng ta. Hắc là một tiểu thụ.

(Một thanh niên hắc phát, hắc đồng, hắc y [tóc đen, mắt đen, đồ đen], vẻ mặt bức bối từ trong cánh gà đi tới, theo sau là ba nam nhân dáng người thon dài, cao gầy, trong đó đi đầu là một nam nhân tóc hồng như một con báo tinh hắc, tiếp theo là một thiếu niên thanh tú áo trắng, đầu bạc, cuối cùng là một tên ác ma thanh mị tóc gọn sóng màu đen có thêm hai cái sừng)

Chủ trì: Sao người ra mà còn mang theo nhiều con chồng như vậy?

Không đợi Ngao Triết Thiên trả lời Chủ trì trực tiếp xoay mặt về phía ba con đằng sau hỏi

Chủ trì: Ta có gọi các người lên sân khấu sao?

Huyền Táp (khinh thường cười lạnh): Thiếu gia ta thích đi nơi nào phải vào nơi đó, không phải chuyện người có thể quản.

Phi: Hừ

Vong Dạ thẳng thẳng không thèm nhìn đến Chủ trì, trong mắt chỉ có Thiên Thiên, một bộ dáng trung khuyển tiêu biểu.

Chủ trì: Khụ! Quên đi, trực tiếp vào đề. Vấn đề đầu tiên do một tiểu thư xinh đẹp, đáng yêu đưa ra, muốn hỏi Ngao Tật, nhưng nghĩ cho cùng thì hắc vẫn là vị thành niên, thế nên tốt nhất cứ trực tiếp hỏi người giám hộ Thiên Thiên của hắc, con trai người có phải thích Vong Dạ nhà người hay không?

Ngao Triết Thiên (về mặt hắc tuyến): Vấn đề này là ai hỏi?

Chủ trì: Người chỉ cần trả lời.

Ngao Triết Thiên: Vong Dạ là một nam nhân tốt, thích hắc cũng là chuyện đương nhiên. Tiểu hài tử sùng bái một số nam nhân mạnh hơn mình cũng là chuyện bình thường.

Chủ trì: Ta cảm thấy người biết ý tứ của ta, nhưng lại đem câu hỏi của ta ra mà bẻ cong

Ngao Triết Thiên:

Chủ trì: Tiếp theo, Ngao Tật rơi vào thế giới kia không quá lâu, tại sao bỗng nhiên lớn thêm vài tuổi?

Ngao Triết Thiên: Vấn đề này ta tạm thời chưa có dịp hỏi hắc, ta cảm thấy hắc không chỉ có tuổi tác, ngay cả tâm trí cũng trưởng thành hơn so với trước kia.

Chủ trì: Cho nên liền cùng lão ba tranh giành nam nhân sao.....(sờ cằm)

Ngao Triết Thiên:

Vong Dạ :

Chủ trì: Tiếp theo, một đồng nhân nữ giấu tên đưa ra, hỏi người rằng nếu Vong Dạ đối với người cường bạo. Người sẽ làm gì?

Ngao Triết Thiên: Người không thể hỏi vấn đề nào bình thường hơn một chút hay sao?

Chủ trì: Kỳ thật, người hiện tại đang bị cường bạo Ta cần gì phải hỏi chứ, là sai lầm của ta, người nào muốn biết, mời tiếp tục xem chính văn.

Ngao Triết Thiên về mặt xanh trắng, Phi cùng Huyền Táp hai mắt sát ý đằng đằng phóng thẳng phía Vong Dạ, “Người Ta” thì quăng cho một ánh mắt gây hấn rồi lập tức trở về

Chủ trì (quay sang Vong Dạ): Vong Dạ yêu Thiên Thiên như thế nào? Có phải từ lúc Thiên Thiên vẫn là thị hầu của Tinh Linh Hoàng?

Vong Dạ (nhúh nháy): Ta không nhớ rõ sự tình trước kia, chỉ nhớ rõ tình cảm của ta dành cho hắc

Chủ trì: Có một MM hỏi Thiên Thiên, người thấy H với ai thì có cảm giác tốt nhất?

Ngao Triết Thiên lập tức hóa đá.

Chủ trì: Xin trả lời vấn đề, ba con bên cạnh người chỉ còn chờ câu trả lời của người, xem ánh mắt đợi mong của họ kìa!

Ngao Triết Thiên : Vong Dạ

Hủy Tạp cùng Phi (đồng thời bất mãn rống to): Ta sẽ dùng hành động chỉnh lí lại quan điểm sai lầm của ngươi

Tức khắc, trường quay hỗn loạn, Vong Dạ đến cả đao cũng rút ra.

Chủ trì (lúc này tình bơ quá cho một câu): Ta còn tưởng ngươi sẽ trả lời H với lão bà của ngươi là tốt nhất, dù sao cũng không bị đau.

Vợ cũ của Thiên Thiên nghe lén ở bên cạnh thỉnh thoảng nhìn mắt đỏ tía tai, hình như nhớ tới cái gì đó mắt liền nhìn Thiên Thiên nhưng lại nhanh chóng bị kéo đi.

Ba con đang oánh nhau quyết liệt liền quay đầu nhìn chòng chọc Chủ trì, ánh mắt như ngàn đao vạn kiếm.

Chủ trì (lập tức ho khan): Tiếp theo, Thiên Thiên, ngươi thấy trong những người ngươi quen biết, ai sẽ không phản bội ngươi?

Ngao Triết Thiên(nghĩ nghĩ, đột nhiên hơi nặng nề nói ra một cái tên): Tiểu Hân Chỉ có hắn mới không phản bội ta.

Vong Dạ nghe xong, đột nhiên đau lòng mà ôm Ngao Triết Thiên,” Ngươi Ta” cũng không nhìn đến hắn.

Chủ trì: Vì sao không chọn Vong Dạ?

Ngao Triết Thiên không trả lời

Vong Dạ :.....

Chủ trì: Tiếp theo, nếu con trai ngươi nói hắn yêu Vong Dạ, liệu ngươi có thể từ bỏ người mình yêu thích?

Ngao Triết Thiên (cau mày): Ngươi xác định hắn thật sự yêu sao?

Chủ trì: Ta nói là “nếu”.

Ngao Triết Thiên: Không, Vong Dạ là người chứ không phải đồ vật, hắn có quyền tự quyết định chuyện hắn thích ai, muốn ở cùng ai, người ngoài không thể can dự.

Chủ trì: Tiếp theo, vẫn là hỏi ngươi, dường như chỉ có ngươi có thể làm họ thông suốt, Thiên Thiên.Ngao Triết Thiên: Đừng gọi ta là Thiên Thiên.

Chủ trì: Thế nhưng có rất nhiều nhóm MM đều gọi ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi phải cùng mấy nhóm MM thiện lương, thuần khiết, mỹ lệ, khả ái này so đo sao? Thiên Thiên đại thúc.

Ngao Triết Thiên :.....

Hủy Tạp: Ai còn dám gọi như vậy ta liền diệt hắn.

Phi: Ta cũng đang ngứa tay..

Vong Dạ trực tiếp rút đao..... Nhất thời, tóc hồng loạn vũ, bộ dáng y hệt như chuẩn bị đại khai sát giới.

Chủ trì (nóng nảy): Thiên Thiên, mau quân cho tốt mấy con nhà ngươi

Ngao Triết Thiên thấy mấy con này có thể đối các tiểu nhóm MM kia động thủ, liền trừng mắt nhìn ba người, lập tức ba con đều im re. Ngoài chính văn, ba con này đều rất ngoan ngoãn nghe lời, tại sao nhỉ?

Ngao Triết Thiên: Câu hỏi?

Chủ trì: Nga, ta thiếu chút nữa quên, có một MM hỏi ngươi, nếu ba con nhà ngươi đều rớt xuống nước ngươi cứu ai?

Ngao Triết Thiên (cười lạnh): Ai cũng không cứu.

Bên cạnh, ba con bức rút.

Chủ trì (vui vẻ): Vì sao?

Ngao Triết Thiên : Bọn họ bắt tử, ta mà tới gần còn có thể bị họ kéo luôn xuống nước.....

Chủ trì (liền hỏi): Kéo xuống nước làm gì???

MM bên cạnh hứng thú cũng tăng nhiều, trên đầu mỗi người bắt đầu toát ra mấy cái bong bóng hồng hồng.

Ngao Triết Thiên : Ngươi hỏi làm gì?

Chủ trì: Thiên Thiên, ta phát hiện ngươi cùng ba con này ở chung quá lâu, tính tình thật bất hảo, cũng chẳng còn đáng yêu. ...

Ngạo Triết Thiên :.....

Chủ trì: Bất quá càng ương ngạnh như vậy cũng tốt.

Ngạo Triết Thiên:.....

Chủ trì: Tiếp theo là hỏi hai người các người, Thiên Thiên cùng Vong Dạ. Nếu có một ngày Vong Dạ và Thiên Thiên mất nhau, Vong Dạ có lại hóa điên hay không?

Ngạo Triết Thiên: Nếu hắn đã chết ta sẽ theo hắn.

Chủ trì: Ta nói là Vong Dạ không còn yêu người, người sẽ như thế nào?

Ngạo Triết Thiên không trả lời chỉ nhìn Vong Dạ.

Vong Dạ (thận trọng nhìn Thiên Thiên rồi gần từng tiếng): Không ta sẽ không rời người đi, cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Ngạo Triết Thiên cười gượng không nói gì.

Chủ trì :Thiên Thiên người yêu Vong Dạ sao?

Ngạo Triết Thiên :Ta nghĩ mình yêu hắn nhiều hơn ta tưởng tượng.

Vong Dạ bên cạnh nghe được sững sốt, có chút kích động mà run rẩy.

Chủ trì: Thiên Thiên, người hiện tại có cách nhìn thế nào đối với Hủy Tật?

Ngạo Triết Thiên: Hắn chính là một tiểu hài tử bốc đồng Nhưng cũng không hư hỏng như vậy.....

Hủy Tật nghe được, vừa giận vừa cao hứng, chẳng ai bị người mình thích kêu là tiểu hài tử lại cao hứng, nhưng Thiên Thiên đã thay đổi quan điểm về hắn, cho nên Tật Tật mới vui vẻ.

Chủ trì: Tật Tật nếu Thiên Thiên yêu cầu người ở dưới, người đồng ý không?

Hủy Tật vừa nghe, đầu tiên là giận dữ, sau đó lại đỏ mặt, cuối cùng, len lén nhìn Thiên Thiên mặt càng lúc càng hồng nhưng nhất nhất không trả lời.

Chủ trì : Phi, chiều cao của người hiện tại thế nào?

Phi liền sát khí bùng phát, rõ ràng chuẩn bị công kích.

Chủ trì (vội vã nói): Hảo, tiếp theo, Vong Dạ, có người hỏi người là người có thể cấp cho Thiên Thiên sinh một tiểu hài tử hay không?

Vong Dạ (nghe xong, đầu tiên là run rẩy một hồi, sau đó âm trầm hỏi): Ai đưa ra vấn đề này? Dù không biết cũng phải để ta xem thử đáng về của kẻ có thể sinh tiểu hài tử ra thế nào.

Chủ trì: Tiểu thuyết BL, cái gì cũng có thể phát sinh, chẳng lẽ người không nghĩ tới nếu Thiên Thiên sinh cho người một tiểu hài tử, sẽ là cảnh tượng gì?

Lừa gạt cường liệt trong Vong Dạ tức khắc biến mất sạch sẽ, hai mắt vội vã nhìn Ngạo Triết Thiên có chút kỳ vọng.

Ngạo Triết Thiên (nổi giận): Nhìn cái gì! Lão tử không phải là nữ nhân, muốn ăn đám hủ?

Vong Dạ ủy khuất gục đầu.

Phòng vấn đến đây chấm dứt

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phu Thê 100 Câu Vấn Đáp (Vong Ngạo Thiên)

1. Xin hỏi tên của ngài là?

Ngao Triết Thiên: Ngao Triết Thiên

Vong Dạ:..... (không thèm nhìn)

2. Tuổi là?

Ngao Triết Thiên: 31

Vong Dạ:..... (tiếp tục không thèm nhìn, trong mắt chỉ có Ngao Triết Thiên)

Hắc:..... Ngài không thể hợp tác một chút thôi sao? Hay là, người cảm thấy Phu thê 100 câu hỏi không tốt. lần sau đổi lại Cừu nhân 100 câu hỏi?

Vong Dạ:.....

3. Giới tính là?

Ngao Triết Thiên: Hài hừ

Vong Dạ: (cười lạnh)

Hắc (cười gượng): Kỳ thật ta cũng thấy vấn đề này thực nhảm nhí. câu tiếp theo.

4. Xin hỏi tính cách của ngài như thế nào?

Ngao Triết Thiên: Tương đối thận trọng, điềm tĩnh.

Vong Dạ: Hoàn hảo.

Hắc: Minh Vương đại nhân của người thật sự rất hoàn hảo làm cho người ta cảm thấy lòng tự trọng thăng lên. (bất quá tốt xấu gì cũng đã trả lời.)

5. Đối phương tính cách ra sao?

Ngao Triết Thiên: tâm tình bất định, dễ giận.

Vong Dạ:..... Thật xin lỗi, ta sẽ tận lực sửa chữa.

Ngao Triết Thiên: Khỏi cần, ta hiện tại biết cách ứng phó với người.

Vong Dạ:.....

Hắc: Cái này gọi là có khiêu dạy chồng sao? (sờ cằm)

6. Hai người gặp nhau thời điểm nào? Ở đâu?

Ngao Triết Thiên: Hàn Băng Sơn của Tiểu Hàn.

Vong Dạ: 100 năm trước, tại Tinh Linh Thụ.

Hắc: Hai người trả lời không giống với nhau nha.

Ngao Triết Thiên: Ân, chúng ta đối với khái niệm lần đầu tiên gặp nhau có chút bất đồng. Với ta mà nói, ở Hàn Băng Sơn đó mới là lần đầu ta cùng hắn gặp mặt.

Vong Dạ:.....

Hắc: Hiểu rồi, câu tiếp theo

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương thế nào?

Ngao Triết Thiên: Con thú đáng thương bị vây hãm

Vong Dạ: Một kẻ không thể nhìn thấu được.

8. Thích nhất điểm nào ở đối phương?

Ngao Triết Thiên: Lúc hắn ân cần săn sóc, dù có khi biểu hiện hơi chút ngốc nghếch.

Vong Dạ: Ta về sau sẽ tận lực quan tâm săn sóc người. (hai mắt mang tiểu ý nhìn về phía Ngao Triết Thiên)

Hắc: Kia Minh Vương đại nhân thích đối phương ở điểm nào nhất?

Vong Dạ: Toàn bộ.

9. Ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Ngao Triết Thiên: Dễ ghen, tính dục quá mạnh mẽ.

Hắc:..... (nửa ngày không nói ra lời.....)

Vong Dạ: Thiên Thiên, kỳ thật ta đã phi thường khắc chế.

Ngao Triết Thiên: Có sao? (liếc mắt)

Vong Dạ: (vô tội gật đầu)

10. Ngài có thấy chính mình cùng đối phương rất hòa hợp?

Ngao Triết Thiên:.....

Vong Dạ:.....

11. Ngài gọi đối phương thế nào?

Ngao Triết Thiên: Vong Dạ

Vong Dạ: Thiên Thiên.

Ngao Triết Thiên: Đừng kêu ta như vậy..... (ánh mắt lạnh dần)

Vong Dạ: (vô tội)

Hắc: hân..... Câu tiếp theo

12. Ngài mong muốn đối phương gọi mình như thế nào?

Ngao Triết Thiên: Triết Thiên.

Vong Dạ: Lão công.

Ngao Triết Thiên:.....

13. Nếu so sánh với động vật, ngài cảm thấy đối phương là?

Ngao Triết Thiên: Chó lông hồng.

Vong Dạ: Hắc báo.

14. Nếu muốn đem lễ vật tặng đối phương, ngài lựa chọn thứ gì?

Ngao Triết Thiên: Nghỉ phép vài ngày cùng hân ra ngoài du lịch.

Vong Dạ:..... Thiên Thiên..... (đột ngột quay đầu nhìn về phía Ngao Triết Thiên, hai mắt lục quang tỏa ra)

Ngao Triết Thiên: Hiện tại đang phỏng vấn. (mặt không biểu tình nhìn Vong Dạ nhắc nhở)

Hắc: Khụ, Ngao tổng tài, kỳ thật ta không để ý đâu.....

Ngao Triết Thiên & Vong Dạ: (lãnh nhàn.....)

Hắc: Ách, cái kia, xin Minh Vương đại nhân trả lời vấn đề này! Người sẽ tặng lễ vật gì cho đối phương?

Vong Dạ: Ta tặng chính mình.

Ngao Triết Thiên (cười): Người vốn là của ta.

Vong Dạ: (mặt đỏ.....)

Hắc:..... Câu tiếp theo.....

15. Chính mình muốn lễ vật gì?

Ngao Triết Thiên: có thể mang theo bên người.....

Vong Dạ: Thiên Thiên nằm trên giường chờ ta.....

Ngao Triết Thiên:..... Cần ta buộc dây tơ trên lễ vật cho người mở không?

Vong Dạ: (gật đầu!)

Ngao Triết Thiên: Đừng có mơ.

Vong Dạ:..... (trong lòng nghĩ tối nay phải tập kích cho tốt)

Hắc: Ngao tổng tài, ta phát hiện người kỳ thật rất rành rẽ về tình thú.....

Ngao Triết Thiên:.....

16. Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Là chuyện gì?

Ngao Triết Thiên: Lúc phát ghen sẽ cực kì tàn bạo.....

Vong Dạ: Ta không có biện pháp khắc phục, thật sự ta căn bản không muốn người khác nhìn đến người, đừng nói chi tới việc động chạm vào người.

Hắc: Câu tiếp theo.....

17. Khuyết điểm của ngài là?

Ngao Triết Thiên: Dễ mềm lòng.

Vong Dạ: Không có.

18. Khuyết điểm của đối phương là?

Ngao Triết Thiên: Không thật thà

Vong Dạ: Gặp chuyện không nói, một mình chịu đựng.

Hắc: Vậy mới nói khai thông, chia sẻ là chuyện rất trọng yếu.....

19. Đối phương làm ra chuyện gì (chính là thói xấu) sẽ làm ngài không hài lòng?

Ngao Triết Thiên: Thời gian ân ái quá dài, không cho ngủ.

Vong Dạ: Cùng Phi, còn có Hủy Tật ở trên giường..... Không thể chịu đựng được.

20. Ngài làm ra chuyện gì (chính là thói xấu) sẽ làm đối phương không hài lòng?

Ngao Triết Thiên: Lúc tới quá gần nam nhân khác hân hoặc nữ nhân.

Vong Dạ: Đúng, người nữ nhân kia của công ty người có ý gì? Vì sao lúc nói chuyện lại tới gần người đến như vậy? Chẳng lẽ ả không hiểu người là người của ta? (hai mắt sát đại sát ý)

Ngao Triết Thiên: Nàng chính là thư kí của ta. (nhìn lạnh)

Vong Dạ: Đồi ta đi!

Ngao Triết Thiên: Câu tiếp theo (không quan tâm)

21. Quan hệ của hai người đến trình độ nào?

Ngao Triết Thiên: Tình nhân

Vong Dạ: Vợ chồng.

22. Hai người lần đầu hò hẹn ở đâu?

Ngao Triết Thiên: Không có hò hẹn.

Vong Dạ: Ở trong rừng rậm cạnh một con sông nhỏ.

Ngao Triết Thiên: Vậy cũng gọi là hẹn hò?

Vong Dạ: Không khí lúc đó rất tốt, không phải sao?

Hắc: Cái này gọi là nảy sinh kích tình sau khi chạy trốn trời chết

Ngao Triết Thiên:.....

23. Thời điểm ấy không khí giữa hai người thế nào?

Ngao Triết Thiên: Rất bình ổn. (nhớ tới tình cảnh hai người cùng nhau nướng đồ ăn)

Vong Dạ: Tốt lắm. (Nhớ tới cảnh Ngao Triết Thiên xuống sông tắm rửa..... Mắt bốc lên lục quang)

Hắc:.....

24. Khi đó tiến triển tới đâu?

Ngao Triết Thiên: Cái gì cũng không có.....

Vong Dạ: Chuyện nên làm hay không nên làm đều đã trải qua.....

Ngao Triết Thiên: Có sao?

Vong Dạ: Ân, ở thời điểm người vẫn còn là Uế.

25. Địa điểm thường xuyên hò hẹn là?

Vong Dạ: Không cố định, bất quá, chỉ cần được ở cùng hắn, nơi nào cũng có thể.

Ngao Triết Thiên: (cười nhạt)

Hắc: (bị choáng váng)

26. Sinh nhật đối phương sẽ chuẩn bị thế nào?

Ngao Triết Thiên: Ngày ấy sẽ chuẩn bị bánh sinh nhật truyền thống, cũng tận lực thỏa mãn hắn.

Vong Dạ: Giống vậy.

Ngao Triết Thiên: Sự thỏa mãn của ta với của người hoàn toàn không giống nhau. (cười)

Vong Dạ:..... Được rồi, ta biết ngày đó cái người cần nhất chính là nghỉ ngơi..... (ngừ khí tràn trề thất vọng)

27. Ai tỏ tình trước?

Ngao Triết Thiên: Hắn.

Vong Dạ: Ta.

Hắc: Rất thẳng thắn nha.....

28. Thích đối phương đến mức độ nào?

Ngao Triết Thiên: Ta sẽ vì hắn mà làm tất cả chỉ cần hắn còn yêu ta.

Vong Dạ: Ta vĩnh viễn yêu người, Thiên.

Ngao Triết Thiên: Hy vọng như thế.

Vong Dạ:..... (Cười khổ)

29. Thế thì có yêu không?

Ngao Triết Thiên: Ân.

Vong Dạ: Nói thừa.

30. Đối phương làm gì sẽ khiến ngươi vô pháp khước từ?

Ngao Triết Thiên:..... (trằm mặt)

Vong Dạ: Nói những lời thân mật. (bởi vì câu ‘Ta yêu ngươi’ Thiên Thiên căn bản không thể nói được)

Hắc: Chỉ cần thái độ Thiên Thiên hơi mềm một chút, đối với ngươi ôn nhu một điểm, Ta thấy ngươi liền gờ cờ trắng đầu hàng (mắt liếc nhìn Vong Dạ)

31. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ thì sẽ làm gì?

Ngao Triết Thiên: Ân, rời đi.

Vong Dạ: Ta không cho phép! (một tay ôm lấy Ngao Triết Thiên kéo đến trong lòng ngực) Thay lòng đổi dạ? Tức cười, thế nào lại có thể.

Ngao Triết Thiên:..... (trằm mặt)

Vong Dạ: Ta không có..... Chưa từng có..... (thanh âm thấp xuống.....)

Hắc: Ách..... Câu tiếp theo..... (cảm thấy có phần bất tiện.....)

32. Có thể cho phép thay lòng đổi dạ không?

Ngao Triết Thiên: Không thể.

Vong Dạ: Không được.

Hắc: Ách..... Câu tiếp theo.

33. Khi hẹn, đối phương lại muộn một tiếng thì sẽ làm sao?

Ngao Triết Thiên: Chờ hán.

Vong Dạ: Đi tìm hán, lo lắng hán xảy ra chuyện.

34. Thích nhất phần nào trên thân thể đối phương?

Ngao Triết Thiên: Cái đầu tóc hồng rất đẹp.

Vong Dạ: Toàn bộ.....

Hắc: Ta hỏi là chỗ thích nhất..... (nhìn Vong Dạ)

Vong Dạ: Toàn bộ.

Hắc: Được rồi, kỳ thật ta hoàn toàn có thể lý giải được..... Câu tiếp theo.....

35. Bộ dáng nào của đối phương là đẹp nhất?

Ngao Triết Thiên: (cười bí hiểm)

Vong Dạ: (nhìn thấy vẻ mặt của Ngao Triết Thiên liền có phản ngưng nghẹn cười trừ.)

36. Hai người vào thời điểm nào sẽ cảm thấy căng thẳng?

Ngao Triết Thiên: khi hán không nói câu nào mà cứ nhìn chòng chọc vào người.

Vong Dạ: Khi không biết hán suy nghĩ cái gì, lại không muốn cùng ta thổ lộ.

37. Có nói dối với đối phương không? Có thường nói dối hay không?

Ngao Triết Thiên & Vong Dạ: Không có.

38. Thời điểm nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Ngạo Triết Thiên: Dựa vào hấn bình lặng suối nắng.

Vong Dạ: Khi cùng ở với hấn.

39. Có cãi nhau không?

Ngạo Triết Thiên: Ân.

Vong Dạ:.....

40. Cãi thế nào?

Ngạo Triết Thiên: Bình thường là chiến tranh lạnh.

Vong Dạ: Người chiến tranh lạnh với ta sao? (cười gượng) Ta tình nguyện để người la mắng ta.

41. Làm lành thế nào?

Ngạo Triết Thiên: Tùy, không nhất định.

Vong Dạ: Để ta giải thích, bởi vì bình thường là lỗi của ta.

42. Dù có chuyển kiếp cũng mong muốn lại làm người yêu?

Ngạo Triết Thiên: Ân.

Vong Dạ: Đương nhiên, hấn vốn là người của ta.

43. Khi nào cảm thấy “Ta đang được yêu thương”?

Ngạo Triết Thiên: Lúc hấn bảo vệ ta

Vong Dạ: Lúc Thiên Thiên chịu chủ động.....

Ngạo Triết Thiên:.....

44. Thời điểm cảm thấy “Chẳng lẽ hấn không còn yêu ta nữa.....”?

Ngạo Triết Thiên: Có..... (cười khổ. hai mắt u ám)

Vong Dạ:..... (ôm lấy ôm để Ngạo Triết Thiên)

Ngạo Triết Thiên: Đều là quá khứ.....

45. Cách thức yêu của người là?

Ngạo Triết Thiên: Ở bên người hấn, chiếu cố hấn.

Vong Dạ: Luôn luôn bên cạnh hấn. vô luận phát sinh chuyện gì.

Hắc: Ân, câu tiếp theo.....

46. Loài hoa nào giống với đôi phương nhất?

Ngạo Triết Thiên: ta đối với hoa không có hứng thú

Vong Dạ: Hắc tường vi.

47. Hai người có giấu diếm nhau chuyện gì không?

Ngạo Triết Thiên: Ân.

Vong Dạ: Người giấu ta cái gì?? (vội hỏi)

Ngạo Triết Thiên: Cũng không tính là giấu diếm. chính là không nói chuyện 100 năm trước cho người nghe mà thôi.

Vong Dạ: @

48. Hình mẫu lí tưởng của ngươi là?

Ngao Triết Thiên: Không có.

Vong Dạ: Ta cảm giác ngươi luyện đồng.....

Ngao Triết Thiên:.....

Vong Dạ: cái nhục câu Tiểu Hân kia chẳng lẽ không phải sao..... Ngươi đối hân so với ta tốt hơn..... (có điểm ủy khuất)

Ngao Triết Thiên:..... Hân không giống với..... (thờ dài.....)

Vong Dạ:..... (tiếp tục ủy khuất)

49. Quan hệ của hai người công khai bí mật?

Ngao Triết Thiên: công khai

Vong Dạ: Vợ chồng hợp pháp

50. Có cho rằng hai người sẽ tiếp tục vĩnh viễn yêu nhau?

Ngao Triết Thiên: Có lẽ.

Vong Dạ: Vĩnh viễn, ngươi trốn không thoát đâu.

51? Ngươi là thụ hay công?

Ngao Triết Thiên:..... (trầm mặc)

Vong Dạ: công (liếm môi, mỉm cười nhìn Thiên Thiên)

Hắc: Dễ thấy mà ` ha ha ““

52? Quyết định như thế nào?

Ngao Triết Thiên: (hừ lạnh một tiếng)

Vong Dạ: Ta cưỡng ép.....

Hắc: Cũng dễ thấy..... (Thiên Thiên nhà ta lúc đầu không phải đều bị đám hỗn đản các ngươi cưỡng bức..... Còn không biết bao nhiêu lần.....)

53? Đối với tình trạng hiện giờ có thỏa mãn không?

Ngao Triết Thiên:..... (mắt liếc Vong Dạ)

Vong Dạ: Thỏa mãn..... (mỉm cười nhìn Thiên Thiên)

54? Hai người lần đầu H ở đâu?

Ngao Triết Thiên: trên giường của một lữ quán trong tiểu trấn.....

Vong Dạ (kính ngạc): Không phải ở trên giường của ta sao?

Ngao Triết Thiên: Thời gian của ta với của ngươi bất đồng.

Vong Dạ:..... Nga.

55? Cảm giác khi đó?..

Ngao Triết Thiên:.....

Vong Dạ: mỹ vị bất ngờ..... (về mặt hồi tưởng dư vị)

Hắc: Cụ thể?

Vong Dạ: Liên quan gì đến người, câu tiếp theo

56? Khi đó, bộ dáng đối phương thế nào?

Vong Dạ: Gọi cảm kinh người..... Hối hận sao không sớm ăn.....

Ngao Triết Thiên:..... Loại vấn đề này có thể chấm dứt được không?

57? Buổi sáng sau đêm đó, câu đầu tiên nói là gì?

Ngao Triết Thiên: Hắn đi mất rồi.....

Vong Dạ:..... Ân, không có nói chuyện với nhau.....

Hắc:.....

58? Một tuần H mấy lần?

Ngao Triết Thiên:..... (sắc mặt có điểm khó coi)

Vong Dạ: Tùy tình trạng thân thể của Thiên Thiên...

59? Số lần lý tưởng nhất trong một tuần?

Ngao Triết Thiên: Một tháng một lần.....

Vong Dạ: Mỗi ngày.....

Hắc: Cái này gọi là vợ chồng bất đồng ý kiến ư?

60? H như thế nào?

Ngao Triết Thiên:.....

Vong Dạ: Đây là chuyện người có thể hỏi sao?

Hắc: Nói cho vui thôi.....

Hai người hừ lạnh.

61 Bộ vị miễn cảm nhất của mình là?

Ngao Triết Thiên: Không rõ lắm

Vong Dạ: Tai đi.....

Hắc:.....

62? Chỗ đối phương miễn cảm nhất là?

Ngao Triết Thiên: Đuôi rồi.

Vong Dạ: Câu kể.

Hắc: Keo kiệt!!

64? Thành thực trả lời đối với H là thích hay ghét?

Ngao Triết Thiên: Không ghét.

Vong Dạ: Rất thích.

65? Nơi thường H?

Ngao Triết Thiên: Nhà.

Vong Dạ: Mọi chỗ trong nhà.

66? Muốn thử nơi nào mới?

Ngao Triết Thiên: Không muốn

Vong Dạ: Nơi nào đó vắng vẻ bên ngoài.

67? Tẩy rửa trước hay sau H?

Ngao Triết Thiên: Tốt nhất trước sau đều tẩy

Vong Dạ: Ta không quan tâm người tẩy hay không tẩy, bởi vì hương vị trên người người rất dễ chịu.

Ngao Triết Thiên:.....

68? Thời gian H sắp xếp thế nào, cùng hai người khác thương lượng ra sao?

Ngao Triết Thiên: Vong Dạ là chủ nhật cùng thứ tư, Hủy Tật là thứ hai cùng thứ năm, Phi là thứ ba cùng thứ sáu.

Hắc: Ngày cuối tuần đâu?

Ngao Triết Thiên:.....

Hắc: Ta biết, ta biết, ngài thật vất vả..... (ngày cuối tuần khẳng định là NP“”))

Vong Dạ: Hừ!!! (nhớ tới hai kẻ kia, sắc mặt rất tồi tệ.)

69? Có cùng người khác H qua không?

Ngao Triết Thiên: có.

Vong Dạ: Về sau không có.

Ngao Triết Thiên:..... (lâm bầm.)

70? Đối với quan niệm “Nếu không chiếm được tâm, cho dù chỉ có thân thể thôi cũng tốt”, tán thành hay phản đối?

Vong Dạ: Dù không chiếm được tâm thì cũng phải đoạt được thân thể.

71? Đối phương bị quân hỗn đản cưỡng bạo, làm thế nào?

Ngao Triết Thiên: Ta nghĩ không ai dám ra tay với hắn.....

Vong Dạ: (sắc mặt cực kỳ khó coi, sát ý cường đại, nhiệt độ không khí nhất thời giảm xuống đến 0 độ.)

Hắc:..... Hạ..... Câu tiếp theo..... (nghĩ đến sự tình trước kia, đồ mồ hôi lạnh, thật đáng sợ.....)

72? H trước và sau, khi nào người cảm thấy thẹn thùng?

Ngao Triết Thiên: Cả hai.

Vong Dạ: Sau H.

73? “Chỉ một đêm nay thôi, vì đang rất cô đơn...”. hảo hữu đến yêu cầu H như thế, sẽ làm gì?

Ngao Triết Thiên: Cự tuyệt, loại chuyện này không phải yêu nhau thì không thể làm.

Vong Dạ: Tên hỗn đản nào dám đưa ra loại yêu cầu này với người? Tên gì?

Ngao Triết Thiên:.....

74? Cảm thấy kỹ thuật H của mình tốt không?

Ngao Triết Thiên: Có thể.

Vong Dạ: Cảm thấy hắn cũng không vui..... (uể oải)

Ngao Triết Thiên:.....

75? Kỹ thuật H của đôi phương có tốt không?

Ngao Triết Thiên: Ân, nếu chỉ trong thời gian ngắn rất tốt.

Vong Dạ: Thật xin lỗi, ta cũng không muốn người cực khổ..... Nhưng mà một tuần có ba lần.....

76? Khi mong muốn đôi phương nói gì?

Ngao Triết Thiên: Lời dịu dàng.

Vong Dạ: Ta yêu người.

77? Khi H thích nhìn thấy bộ dạng đôi phương như thế nào?

Ngao Triết Thiên: Hai mắt chăm chú nhìn bộ dáng của ta.

Vong Dạ: Tóc tán loạn, bộ dáng phát run dưới thân ta..... (nói xong nhin không được hôn lên tai Ngao Triết Thiên)

78? Cảm thấy H cùng người ngoài có tốt không?

Ngao Triết Thiên: Không tốt.

Vong Dạ: Trước kia không có cảm giác gì, hiện tại cảm thấy được thực ghê tởm.

79? Đôi SM có hứng thú sao không?

Ngao Triết Thiên:..... Không có.

Vong Dạ: Muốn thử xem..... Bất quá sợ lộng thương hấn, cho nên quên đi.

80? Đột nhiên đôi phương không chịu thân mật nữa tính thế nào?

Ngao Triết Thiên: Không tương tượng nổi.

Vong Dạ: Dụ dỗ.....

81? Đối với cường bạo nghĩ thế nào?

Ngao Triết Thiên:..... (sắc mặt không tốt trầm mặc)

Vong Dạ:..... (ôm lấy Ngao Triết Thiên) Ta về sau sẽ không để người bị thương tổn gì nữa.

82? Lúc H vấn đề khó giải quyết nhất là?

Ngao Triết Thiên: Hai người kia muốn đồng thời.....

Vong Dạ: Khi Thiên thể lực không tốt ngất xỉu đi.....

Ngao Triết Thiên: Người đang trách ta sao?

Vong Dạ: Không có, đều là lỗi của ta.....

84? Họ có từng chủ động yêu cầu H không?

Ngao Triết Thiên: Không..... Ta mệt chết đi được.....

Vong Dạ: Không có..... (thở dài.....)

Hắc: Là người không biết tiết chế!! (nhìn Vong Dạ.)

85? Khi đó, phản ứng của công là?

Vong Dạ: Câu tiếp theo.....

86? Công có từng cưỡng gian không?

Ngao Triết Thiên: Ân.....

Vong Dạ:..... (cúi đầu.....)

87? Khi đó phản ứng của thụ là?

Vong Dạ: Hắn không nói cái gì..... Nhưng rất đau lòng..... Thật xin lỗi, về sau sẽ không có nữa.

88?"Đối tượng H" lý tưởng là?

Ngao Triết Thiên: Không chú trọng chuyện đó.

Vong Dạ: Thiên là lý tưởng nhất.

89? Đối phương có phù hợp với lý tưởng không?

Ngao Triết Thiên: Ân.

Vong Dạ: Cực kì phù hợp.

90? Khi H có sử dụng đạo cụ không?

Ngao Triết Thiên: Không có, Ta không thích.

Vong Dạ: Không cần, ta không thích có những thứ khác chạm vào hắn. Cho dù là đạo cụ cũng không được.

91? "Lần đầu" của ngươi là lúc mấy tuổi?

Ngao Triết Thiên:.....

Hắc: Ách. Ta là hỏi lúc trước ấy.....

Ngao Triết Thiên:..... 15 tuổi.....

Hắc: Thực sớm trưởng thành..... Nhìn cũng không ra..... Vong Dạ đâu?

Vong Dạ: Không nhớ rõ.....

92? Đối phương chính là người của hiện tại?

Ngao Triết Thiên: Không phải

Vong Dạ:..... Không phải..... (bộ dáng có chút âu sầu)

93? Thích nhất được KISS nơi đâu?

Ngao Triết Thiên: Miệng.

Vong Dạ: hắn chịu chủ động thì hôn nơi nào cũng tốt.

94? Thích KISS nơi nào nhất?

Ngao Triết Thiên: Miệng hắn.

Vong Dạ: Toàn thân hắn.....

95? Khi H làm chuyện gì sẽ khiến đối phương cao hứng?

Ngao Triết Thiên: chủ động ôm hắn.....

Vong Dạ: Hôn lên mặt hắn.....

96? Thời điểm H, nghĩ cái gì?

Ngao Triết Thiên: Không đủ khí lực để suy nghĩ.

Vong Dạ: Nghĩ nên ăn như thế nào.....

97? Một đêm làm mấy lần?

Ngạo Triết Thiên:..... Không nhớ rõ.....

Vong Dạ: 4- 5 lần..... Nhiều quá hần chịu không nổi.....

98? Khi H là mình tự cởi quần áo hay bị thoát?

Ngạo Triết Thiên: Bị thoát.

Vong Dạ: Ta tự mình thoát.....

99? Đối với người mà nói H là?

Ngạo Triết Thiên: Thành phẩm của tình yêu.

Vong Dạ: Thứ cuộc sống không thể thiếu.

100? Hãy nói một câu với đối phương

Ngạo Triết Thiên: Ta hy vọng người biết tiết chế một chút, ta còn muốn đi làm.

Vong Dạ:..... Ta lần sau sẽ cố gắng.

(Heise: có rảnh sẽ viết phần Tạt Tạt cùng Phi)

Bạn đang đọc truyện *Ô Hắc: Ma Hoàng Chi Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.